

Giới thiệu Danh Gia Vọng Tộc

Truyện Danh Gia Vọng Tộc đó thì không phải là tình yêu thật sự mà đó là sự mưu tính giành vị hôn phu, lại còn muốn hủy hoại danh tiết của nàng, “thanh danh cao quý” nhưng lại trở thành thấp thấp nhà Hầu gia, nàng thật sự rất hận!

Nàng vốn là cháu gái ruột của một vị Trạng nguyên, được chính hoàng đế ngự khẩu khen ngợi “thanh danh cao quý”, thế nhưng sự đời khó lường, cha mẹ mất sớm, ngay khi ông nội mất, cô bé mười tuổi cùng em trai tuổi còn nhỏ được gửi cho họ hàng nuôi, từ đó tranh đấu bắt đầu...

Mỗi hận này không trả thì nàng không thể sống yên, thế nhưng Hầu phủ tan cửa nát nhà chỉ trong một đêm, đồng thời cũng chôn vùi tính mạng của nàng cùng danh phận tiện thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kể Hầu Đêm

“...Gia... Đừng... Người nhẹ nhàng một chút... Cẩn thận đừng làm đứa trẻ bị thương... Ôi, đừng...” Tiếng nữ nhân nũng nịu cầu xin hoà lẫn cùng với âm thanh rên rỉ lan tràn trong căn phòng tràn ngập bóng tối.

Rất nhanh sau đó vang lên giọng nam nhân khàn khàn đầy dục vọng đượm vẻ trêu đùa: “Đừng thế nào đây? Bảo bối của ta à... Đừng chạm vào chỗ này sao? Hay là chỗ này?”

“Khó chịu quá, đừng... Đừng, đừng rời khỏi mà...” Giọng nữ nhân run rẩy lên cao hoà lẫn với tiếng cười nhẹ của nam nhân tạo nên cảm giác mềm mại mê hoặc đến vô tận.

“Ha ha ha, gia chính là yêu về yêu điệu mê người này của nàng đây... Cầu gia đi... Gia đến đây... Cầu gia đi, gia sẽ làm cho nàng sung sướng...”

“Cầu người... Thiếu Văn... Thiếu Văn...!”

Theo giọng nữ nhân càng ngày càng lên cao là tiếng nam nhân thờ dốc càng ngày càng dồn dập xen lẫn tiếng thì thầm ve vãn tán tỉnh. Chiếc giường bằng gỗ tử đàn không chịu được sự đụng chạm dữ dội nên phát ra tiếng “khọt khẹt” yếu ớt nhưng chói tai, âm thanh này giống như tiếng chớp giật phía chân trời, dựa theo vách ngăn truyền sang phòng bên cạnh.

Ở vách ngăn bên cạnh là phòng dành cho kẻ hầu, phía Đông đặt một chiếc giường ánh nước son bóng loáng, ánh trăng mỏng manh chiếu qua màn cửa sổ bằng lụa làm lộ ra dáng người nằm co ro vào một góc, người này nắm chặt chăn che đầu, dù trong phòng rất tối cũng có thể nhìn thấy rõ dưới chiếc chăn kia là thân hình không ngừng run rẩy.

Điều Cầm Sát trốn trong chăn bông, dùng hai tay che kín đôi tai, nhưng những tiếng giao hoan trong phòng kia vẫn cứ truyền tới tai nàng, cứ như tiếng ma quỷ kích thích chọc vào trong lòng nàng. Lại giống như lưỡi dao khoét sâu vào lòng, trái tim nàng dường như bị xé thành nhiều mảnh nhỏ, máu thịt lẫn lộn.

“Cầm Sát, gọi ta Thiếu Văn, ta thích nàng gọi ta như vậy, cũng chỉ có Cầm Sát của ta mới xứng gọi ta như vậy”.

Tạ Thiếu Văn, hắn từng nói rằng chỉ có mình nàng được gọi hắn như thế, hắn từng nói rằng cách gọi này chỉ có nàng mới xứng gọi hắn. Lời nói đó như vẫn còn văng vẳng bên tai, thế nhưng khi nàng nằm ở chỗ này lại nghe một nữ nhân khác dùng giọng nói nũng nịu kêu tên hắn, vậy là làm sao?

Nàng không muốn nghe, nhưng âm thanh kia cứ vang lên như không muốn dừng, nàng không muốn nghĩ tới, nhưng trong đầu tràn ngập hình dáng hai người triền miên giao hoan, trong mắt nam nhân lộ vẻ sung sướng thoả mãn, còn nữ nhân thì dịu dàng thâm tình.

Nữ nhân kia chính là Điều Cầm Ngọc, đường tử (chị họ) của Điều Cầm Sát, hai người cùng nhau trưởng thành, mọi người đều nói các nàng còn thân hơn cả chị em ruột, họ từng ngủ cùng giường, thậm chí tâm sự bao nhiêu chuyện bí mật, vậy mà lúc này đây...

Nam nhân kia từng là vị hôn phu của nàng, là người đã từng thề thốt rằng sẽ yêu thương trân trọng nàng cả đời, lúc này đây hắn càng là trượng phu (chồng) của nàng!

Không, có lẽ phải nói rằng hắn là chủ nhân của nàng. Vì nàng không xứng gọi hắn là phu quân, Điều Cầm Ngọc - người đang uyển chuyển hầu hạ dưới người hắn mới chính là thê tử (vợ) của hắn, mới là người duy nhất có tư cách gọi hắn là phu quân.

Còn nàng... nàng, Điều Cầm Sát, chỉ là tiểu thiếp (vợ lẽ) của Tạ Thiếu Văn, chỉ là kẻ hầu ngừ cho chủ nhân, tùy ý người khác si nhục, chỉ là tiểu thiếp không được tôn trọng.

Không! Nàng cũng là người có danh dự, nàng là cháu gái ruột của Thủ thành Điều Hồng, con gái của vị quan Trạng Nguyên ngũ phẩm Tri châu Giang

châu, được chính miệng tiên hoàng khen ngợi thiếu nữ thông tuệ tài ba, đã từng là nữ nhân xuất thân danh gia vọng tộc.

Nàng có thân phận cao quý hơn hẳn Diêu Cẩm Ngọc, nàng ta từng dùng ánh mắt ghen tị xen lẫn hâm mộ hướng về nàng...

Vậy nàng làm sao... Làm sao có thể làm thiếp cho người? Làm sao có thể để mặc bọn họ sỉ nhục mình! Như vậy, nàng còn đâu mặt mũi đi gặp ông nội bà nội, đi gặp cha mẹ và em trai... Nàng không xứng, không xứng làm con gái Diêu gia!

Nàng đã từng là niềm kiêu hãnh của cha và ông nội, vậy mà giờ đây lại trở thành nỗi nhục của Diêu gia!

Nghĩ đến đây, Diêu Cẩm Sát cảm thấy toàn thân trở nên lạnh lẽo, cơ thể càng ngày càng run rẩy dữ dội, trong lòng tràn ngập đau đớn đến chết lặng, sự đau thương ấy như cơn gió lạnh lan toả đến từng tế bào trên cơ thể.

Đúng lúc này trong phòng truyền đến tiếng nữ nhân thét chói tai hoà với tiếng nam nhân hưng phấn đến tột cùng, rồi đêm tối lại trở về về yên tĩnh vốn có.

Cùng với sự tĩnh lặng này, Diêu Cẩm Sát giống như một cây đàn bị đứt dây, nàng mở to hai mắt, trong đầu trống rỗng như thể đất trời đều chìm trong hoang vắng.

"Người đâu, mang nước vào."

Trong phòng truyền đến giọng Tạ Thiếu Văn, nghe ra có vẻ thoải mái và lười nhác, ngay sau đó là tiếng cười đùa trầm thấp. Diêu Cẩm Sát nghe thấy thể liền nở nụ cười mỉa mai châm chọc, đột nhiên nàng rất muốn biết khi Tạ Thiếu Văn nhìn thấy mình thì gương mặt hắn sẽ biến thành cái vẻ đặc sắc gì.

Nàng định đứng lên mới phát hiện ra không biết từ lúc nào cả người đồ đầy mồ hôi lạnh, toàn thân đều tê dại, tay chân vừa vươn ra lại bị co rút đến gần nhào xuống, hoá ra khi này nàng co ro trên giường vẫn chưa hề động đậy nên cơ thể đều trở nên tê rần.

Ở phòng trong một lúc lâu sau cũng không nghe thấy động tĩnh gì, có lẽ hai người họ bị chờ đợi đến sốt ruột, Diêu Cẩm Ngọc thì thắm vài câu, ngay sau đó vang lên tiếng quát của Tạ Thiếu Văn.

"Con nha đầu lười biếng kia, ý rằng phu nhân là người nhân từ, người coi ta là kẻ chết rồi sao?"

Nghe thấy thế, Diêu Cẩm Sát khẽ cười mỉa, chịu đựng sự tê dại bước xuống giường. Nàng bụng chậ nước nóng chậm rãi đi từng bước tới vách ngăn, ngay lập tức ngửi thấy một mùi hương đậm đặc tràn quanh mũi.

Diêu Cẩm Sát mặt không đổi sắc, vừa đi vừa nhìn về phía nam nhân nằm trên giường, trướng rủ màn che thêu hoa đỏ thắm được vén lên và giữ lại bằng đôi dây hình chim phượng màu vàng sáng. Nàng vừa liếc đã thấy trên chiếc giường lớn có chiếc áo ngủ bằng gấm màu đỏ thêu hoa mẫu đơn kèm kim tuyến đang che đậy hai dáng người quấn quýt dựa vào nhau.

Nửa thân trên người đàn ông hở ra bên ngoài, phía sau lưng ánh lên từng giọt mồ hôi, trên bả vai hắn là mái tóc dài tán loạn của người phụ nữ, nửa che nửa hở bộ ngực đầy đặn trắng trẻo.

Diêu Cẩm Sát đứng thẳng người chăm chú nhìn bọn họ, ánh mắt trầm tĩnh như giếng nước sâu đến mức khó có thể nhìn ra chút tâm tình nào.

Tạ Thiếu Văn không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, hắn tức giận định quay đầu lại với ý muốn nhìn xem con nha đầu trực đêm hôm nay ăn gan hùm gan báo hay sao mà dám coi thường hắn, Võ An hầu và phu nhân mà cũng dám hầu hạ chậm trễ.

Còn chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy Diêu Cẩm Ngọc khẽ kêu một tiếng, âm thanh như ngọc làm cho lòng hắn chợt thấy vừa mềm mại vừa dịu xuống.

Tạ Thiếu Văn chỉ cảm thấy luồng khí nóng vừa mới nén xuống nay lại từ từ dâng lên, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, trong mắt đầu đầu cũng thấy Diêu Cẩm Ngọc vì có thai mà càng trở nên đầy đặn hơn, hai bầu ngực nở nang tròn trịa, trong mắt hắn nào còn biết gì nữa?

Hắn lập tức nhìn sang, thấy Diêu Cẩm Ngọc hơi nhú đôi mày, trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ vừa nãy đụng chạm mãnh liệt quá nên động thai? Nhưng rõ ràng hôm nay Diêu Cẩm Ngọc rất khác lạ, không chỉ ăn mặc diêm dúa mà từng lời nói động tác cũng vô cùng lăng lơ quyến rũ, hắn lại vừa mới đi uống rượu về, nhất thời không nhận được mà thân mật mãnh liệt với nàng.

Mẹ hắn đang mong sớm được ôm cháu, hắn lại là con trưởng, nếu làm động thai thì biết tính sao bây giờ? Vì thế Tạ Thiếu Văn chẳng còn ham muốn chút gì nữa, vội vội vàng vàng mà hỏi.

"Nàng làm sao thế? Không khỏe ở đâu sao?"

"Đầu có chỗ nào không khỏe, chẳng qua là vừa rồi gia gấp gáp quá làm đứa bé giật mình tỉnh giấc, hình như nó vừa đá thiếp một cái". Diêu Cẩm Ngọc giả giọng hồn dỗi lườm nguyệt Tạ Thiếu Văn một cái rồi dài.

Tạ Thiếu Văn nghe nói đứa trẻ không sao thì liền thả lỏng tâm tư, đồng thời nhìn lại Diêu Cẩm Ngọc, toàn thân nàng ta tản mát ra vẻ lả lơi quyến rũ của thiếu phụ (người phụ nữ có chồng), tuy biết Diêu Cẩm Ngọc cùng lắm mới chỉ mang thai hơn 3 tháng, đứa trẻ làm sao đã biết đạp nhưng cũng mềm lòng cười nói: "Phải vậy không? Để gia nghe một chút xem nào?"

Hắn nói đến đây liền xốc chân lên, bàn tay sờ soạng vào bụng Diêu Cẩm Ngọc rồi nhanh chóng véo một cái vào đùi nàng.

”Ai da... Nha hoàn còn đang ở đây, gia làm ơn giữ thể diện cho ta đi!”

Điều Cẩm Ngọc giả vờ sợ hãi kêu lên, âm thanh run rẩy lại có phản động tình, làm cho máu nóng toàn thân Tạ Thiếu Văn càng sôi lên, chỉ hận con nha hoàn hôm nay không chỉ lười biếng mà còn là loại có mắt như mù!

Hắn tức giận đến mức vớ lấy cái gối đầu bằng sứ màu trắng, nhìn cũng không thèm nhìn liền hung hăng ném về phía bóng người đang đứng ở trước giường.

”Cút ra ngoài!”

Điều Cẩm Sát tay cầm chậu nước nóng vẫn đứng nguyên ở nơi đó, mắt nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ trơ trẽn ở trên giường, dường như đang thưởng thức kịch hay, nằng nằng nhìn Điều Cẩm Ngọc giả vờ diễn trò, nhìn Tạ Thiếu Văn vẻ mặt tức giận như đang bị tình tròng trăn lên não.

Không hiểu tại sao khi chiếc gối bằng sứ màu trắng bay tới nằng nằng lại không tránh đi, “bốp”, chiếc gối nện vào thái dương nằng, một con đầu nhúc nhủ đội ủa tới, máu chảy ra, nằng không hề kêu khóc, ngược lại còn nhếch môi cười mỉa.

”Sao lại không cẩn thận như vậy, nằng bị thương làm lòng ta đau như cắt, sau này không cho phép nằng thù hằn may vá nữa! Đôi tay Cẩm Sát của ta dùng để cầm bút vẽ, để pha trà... việc thù hằn này vừa hại mắt vừa dễ làm tay bị thương, từ nay nằng thích cái gì thì để bọn nha hoàn làm đi, nhớ kỹ lời ta nói đấy.”

Là ai đã từng nói như vậy? Khi đó ánh mắt Tạ Thiếu Văn ngập tràn yêu thương làm sao, ngậm ngón tay bị thương của nằng mà coi như châu báu ngọc ngà.

Võ An hầu Tạ Thiếu Văn, đáng người vô cùng tuấn tú, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa, dù có đang tức giận trông vẫn rất tao nhã, quen biết hắn đã mười lăm năm, nằng chưa từng thấy hắn bực bội đến mức mặt mày hung tợn như vậy, nam quân đúng là đều cùng một dạng, đều là loại tiểu nhân chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, ai cũng đều xấu xa giả dối, thật đáng ghê tởm!

Điều Cẩm Sát dần lòng, bước nhanh về phía giữa giường.

”Muội muội? Ôi, muội muội bị chảy máu kia, phu quân... Nhanh, đúng là Cẩm Sát muội muội kia!”

Điều Cẩm Sát chưa đến gần chiếc giường đã nghe thấy Điều Cẩm Ngọc sợ hãi kêu một tiếng, nằng liền nhìn về hướng Điều Cẩm Ngọc đang giả vờ ngồi dậy, dù trên mặt nằng ta mang theo sự ngạc nhiên và lo lắng, nhưng trong bóng tối mờ mịt này nằng vẫn nhận ra vẻ ghen ghét hả dạ đầy sáng khoái trong ánh mắt ấy.

Điều Cẩm Ngọc, người mang danh chị gái cùng một dòng họ lại có thể cướp đoạt mọi thứ thuộc về ta, sau đó sỉ nhục ta, người không sợ làm hại đến âm đức, liên lụy đến đứa con chưa ra đời của người sao?!

Điều Cẩm Sát không thèm liếc Tạ Thiếu Văn một lần, ánh mắt nằng chăm chú ép sát Điều Cẩm Ngọc, dường như coi hắn là người vô hình, đôi mắt nằng tuy sáng trong nhưng đông đầy đau khổ, lan tỏa sự lạnh lùng đến mức Điều Cẩm Ngọc tự giác cảm thấy khiếp sợ.

Cùng lúc đó, Tạ Thiếu Văn nghe thấy tiếng Điều Cẩm Ngọc, thân mình trở nên cứng đờ, trong đầu ầm lên một tiếng vang, trong lòng hắn tràn ngập cảm giác chột dạ lớn như thể dời núi lấp biển, một lúc lâu sau mới như tỉnh táo lại, đột ngột quay đầu nhìn về phía Điều Cẩm Sát đang đứng dưới ánh đèn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt Điều Cẩm Sát vẫn xinh đẹp tuyệt vời như thế, máu chảy dọc theo đôi mày lá liễu dừng lại bên cánh môi xinh càng làm đậm thêm vẻ thê lương buồn bã, đôi mắt nằng cũng lạnh lùng như vậy, cả người toát ra đáng sợ kiên cường mà không kém phần yếu điệu càng làm tôn lên sự xinh đẹp mỹ miều vốn có, đồng thời cũng làm đầu óc và trái tim hắn càng ngày càng rối loạn.

Cẩm Sát, sao lại là Cẩm Sát?! Gương mặt Tạ Thiếu Văn chợt trở nên xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xâm Phạm Đến Chồng

Tạ Thiếu Văn chăm chú nhìn Cẩm Sát, vẻ mặt hắn trông phức tạp biết bao, sau một hồi suy nghĩ, trên mặt hắn chỉ còn vẻ xấu hổ xen lẫn bực bội, mơ hồ ngay cả hắn cũng không nhận ra vẻ phiền chán trong ánh mắt mình.

Cũng đúng lúc này Cẩm Sát mới dời mắt từ Điều Cẩm Ngọc liếc sang hắn, một cái liếc nhìn này đã thấy rõ vẻ mặt thực sự ẩn giấu dưới đôi mắt trông thì đẹp đẽ kia, nằng khẽ cười khẩy một tiếng.

Điều Cẩm Ngọc từ nãy đến giờ vẫn luôn để ý biểu cảm của Tạ Thiếu Văn, nhìn vẻ biến hoá trên gương mặt hắn, nằng ta như mò cò trong bụng, tìm đập dồn dập, cảm thấy mọi sự chờ đợi như được trả giá, thật bỏ công nằng ta nhẫn nhịn trong bao năm, giờ mọi thứ đều đáng giá!

Điều Cẩm Ngọc nhìn cô em họ mặt đầy vết máu đang thất thần nhìn Tạ Thiếu Văn, trong lòng tràn ngập khoái cảm báo thù xen lẫn sự kích động thích thú.

Trong lúc nàng ta cảm thấy vui sướng khó mà đè nén thì ánh mắt Điều Cẩm Sát như một luồng điện chiếu tới, Điều Cẩm Ngọc theo bản năng thấy hoảng hốt, nhưng rồi lại dùng vẻ mặt lạnh lợ đón nhận, trong mắt đầy vẻ khiêu khích hả dạ.

Tiếp đó nàng ta giả vờ vội vàng vén áo ngủ bằng gấm lên để bước xuống giường, nhưng vừa vuron người ra lại vội rút trở về, cảm thấy quần áo không che được thân thể nên sợ hãi kêu một tiếng, gấp gấp phủ kín nửa thân trên tuy trần trụi nhưng dày đặc dấu hôn.

Nàng ta ra vẻ hoảng hốt nói bằng giọng đầy lo lắng với Cẩm Sát: “Muội muội à, chúng ta... Ta không biết hôm nay muội lại hầu đêm, gia à, ta thật sự không biết... Nếu không sao lại để muội muội thành ra bị chảy máu thể này, người đâu! Mau đến đây, chết hết cả rồi sao?!”

Điều Cẩm Ngọc vừa nói vừa hấp tấp mặc thêm quần áo, nhưng nàng ta trông như bị hoảng sợ nên hai tay cứ run rẩy, mãi mà vẫn chưa mặc hoàn chỉnh được cái nào.

Điều Cẩm Sát nhìn điệu bộ giả vờ giả vịt đó thì sao lại không biết nàng ta đang cố ý làm lộ ra dấu hôn trên người cho bản thân mình xem? Trước kia khi Tạ Thiếu Văn rước nàng ta về, hơn nửa năm cũng không thêm viên phòng, Điều Cẩm Ngọc đây là muốn báo thù nỗi nhục năm đó mà thôi.

Tạ Thiếu Văn nhìn thấy dấu vết giao hoan lộ rõ dưới ánh đèn của Điều Cẩm Ngọc thì càng thêm xấu hổ đến mức đứng ngồi không yên. Trong lòng hân hoan buồn bực nhưng cũng cảm thấy có phần thích thú, thầm nghĩ ngày thường Cẩm Sát lúc nào cũng tỏ thái độ hờ hững với hắn, đúng là càng làm hắn thấy nửa áy náy nửa phấn khởi.

Nghĩ như vậy, hắn liền thấy háng hái hơn, ung dung bước xuống giường, choàng thêm chiếc áo mỏng rồi mới đi đến cạnh người Cẩm Sát, giả vờ ho khan một tiếng: “Cẩm Sát... Ta không biết là nàng, sao vừa này không tránh ra! Mau để ta xem nào.”

Hắn vừa nói vừa định lấy tay xoa trán nàng, nhưng nàng chẳng thèm nhìn hắn, chỉ nhanh chóng tránh người ra.

Động tác của nàng cực kỳ nhanh, ánh mắt thì sắc nhọn như dao, vừa có vẻ ghét bỏ, vừa làm như hắn là cái gì đó rất bẩn. Bất chợt Tạ Thiếu Văn sững sờ đến cứng đờ người, quên cả bỏ tay xuống.

Đúng lúc đó hai đại nha hoàn bên người Điều Cẩm Ngọc tên Diệu Thanh và Diệu Hồng hoảng hốt chạy vào, vừa vận nhìn thấy cử chỉ bất kính của Cẩm Sát đối với Tạ Thiếu Văn.

Điều Cẩm Ngọc cũng vội vã xuống giường, tiến lên cầm lấy đôi tay đang lơ lửng giữa không trung của Tạ Thiếu Văn rồi nói: “Gia thật là, tay chàng đang bẩn như thế làm sao chạm lung tung vào muội muội được, nếu làm cho vết thương để lại sẹo thì tính sao bây giờ?”

Nàng ta tuy nói như thế nhưng thật ra đang giải vây cho Tạ Thiếu Văn, hắn thật ra đang lo bị mất sĩ diện, ai ngờ ngay trước mặt nha hoàn mà thiếp thất lại đối xử như vậy, không thèm giữ thể diện cho hắn, hiện giờ nhờ có Điều Cẩm Ngọc mà hắn cảm thấy mát mặt đôi chút, nghĩ thầm may mà có thể từ dễ ý quan tâm, từ trước tới nay nàng ấy quả đúng là người vừa thông minh thiện lương vừa khoan dung độ lượng, càng nghĩ như vậy hắn càng cảm thấy bực tức với Điều Cẩm Sát.

Điều Cẩm Ngọc bấy giờ mới trầm mặt quát một câu: “Còn không mau xem vết thương trên mặt di nương, mấy con nha đầu này muốn chết phải không! Là đứa nào tự ý đi mời di nương hầu đêm ở chỗ này?!”

Điều Cẩm Sát nghe nàng ta cứ một câu lại nhắc tới từ “di nương” thì chỉ nhếch môi cười khẩy. Trong khi đó Diệu Thanh nghe thấy vậy liền vội vàng tới đỡ Cẩm Sát nhưng bị nàng đẩy ra, còn Diệu Hồng thì lập tức quỳ xuống, dập đầu sát đầu rồi nói liên tục:

“Lão gia thứ tội, phu nhân bớt giận! Sắp tới là sinh nhật của Vân phi nương nương, nô tỳ theo lệnh phu nhân mà chuẩn bị mười hai bức bình phong theo hình trăng tròn hoa thắm, nhưng công việc thì quá nhiều mà thời gian thì lại quá gấp, phu nhân lo lắng phòng thiếu không đủ người làm nên ra lệnh cho bọn nô tỳ làm ngày làm đêm, vì thế nên thiếu người hầu hạ phu nhân và lão gia. Mà bọn nha hoàn chuyên làm việc nặng nhọc lại không thể hầu hạ được... Và lại mấy hôm trước lão gia vừa mới bảo phu nhân phải dạy dỗ lại quy tắc cho di nương nên nô tỳ... Nô tỳ cả gan tự mời di nương lại đây, nô tỳ tội đáng muôn chết, lão gia và phu nhân xin tha mạng cho nô tỳ!” Diệu Hồng vừa nói vừa dập đầu, làm ra vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Nhà mẹ đẻ của Điều Cẩm Ngọc vốn là đại thương nhân mấy đời kinh doanh vải vóc lụa là, đồ thêu gấm vóc từ trước đến giờ vốn bất phàm, mấy năm nay sản phẩm lại liên tục được tiến cống vào cung. Điều Cẩm Ngọc lại là trưởng nữ, mấy con nha đầu hồi môn tay nghề thêu thùa tất nhiên là xuất sắc hơn người, ngay cả những kẻ làm lâu năm trong phòng thêu thùa so ra cũng không bằng chúng.

Mà Vân phi lại là chị gái ruột của Tạ Thiếu Văn, vừa vào cung liền được sủng ái vô cùng, hiện thời mới sinh ra Tam hoàng tử, hoàng thượng có ý muốn tấn phong quý phi nên ngày sinh nhật của Vân phi tất nhiên sẽ được coi trọng. Hơn nữa Điều Cẩm Ngọc vì muốn nhanh chóng dâng tặng Vân Phi mười hai bức bình phong theo hình trăng tròn hoa thắm mà nhiều lần nhắc nhở thúc giục bọn nha hoàn, cực kỳ dốc lòng dốc sức, Tạ Thiếu Văn biết đến chuyện này càng cảm thấy cảm kích nàng ta.

Hơn nữa, cách đây hai ngày Điều Cẩm Sát không biết đi đứng thế nào mà suýt chút nữa đâm vào người Điều Cẩm Ngọc, nàng ta thì đang mang thai cho nên hắn đúng thật đã từng nói với Điều Cẩm Ngọc phải dạy bảo lại quy tắc của thiếp thất cho Cẩm Sát nghe.

Chẳng qua lúc đó hắn chỉ thuận miệng mà nói, chứ vẫn luôn biết hai người là chị em họ có quan hệ ruột thịt, bình thường vẫn luôn thân thiết. Điều Cẩm Ngọc là người khoan dung, Điều Cẩm Sát từ lúc vào phủ hai năm trước cho đến nay đều được đối xử như bình thường (vợ lẽ nhưng đứng ngang hàng với vợ

cả - phu nhân). Nói thì nói thế chứ hẳn biết Cẩm Ngọc sẽ không làm Cẩm Sát khó xử, đầu nghĩ đến cuối cùng lại liên quan đến sự việc ngày hôm nay?

Trong triều đại này quả thật có chuyện thiếp thất hầu hạ lão gia phu nhân qua đêm, nhưng chuyện này chỉ xảy ra ở những nhà nghèo hèn không đủ nha hoàn hầu hạ mà thôi. Còn ở những nhà quyền quý khá giả, bọn nha hoàn thừa thãi, trừ khi các phu nhân muốn làm thiếp thất mất hết thể diện thì mới ra lệnh hầu hạ qua đêm trước mặt bọn nha hoàn.

Vì thế cho nên vừa trông thấy mặt Diêu Cẩm Sát, hẳn liền cảm thấy giật mình và lúng túng, thậm chí không hiểu sao Diêu Cẩm Ngọc lại để nàng tới gác đêm, thậm chí còn nghi ngờ Diêu Cẩm Ngọc cố tình sắp xếp làm hẳn không thoải mái như vậy, nhưng vừa nghe nha hoàn nói rõ nguyên nhân thì trong lòng lại cảm thấy có phần áy và thương tiếc, quay đầu lại dịu dàng nhìn Diêu Cẩm Ngọc.

Mà Diêu Cẩm Ngọc cũng làm như vừa đứng lúc liếc sang hẳn, về mặt dịu dàng hoà nhã.

Diêu Cẩm Sát nhìn hai người họ diễn cảnh phu thê tình thâm mà cảm thấy căm ghét đến buồn nôn, nàng chẳng thèm nghĩ đã vung tay hất thẳng chậu nước nóng xuống.

”Ầm ầm ầm...”

Đây đúng là tiếng động phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm, ngay lập tức nước từ chậu hất thẳng vào người Diêu Cẩm Ngọc và Tạ Thiếu Văn, trong nháy mắt hai người bọn họ ướt sũng từ đầu đến chân. Quần áo bọn họ vốn không chỉnh tề, tóc tai thì tán loạn, vốn đã nhếch nhác giờ trông càng thêm thảm hại.

Càng quá đáng hơn là trên mặt Tạ Thiếu Văn đang dính chặt chiếc khăn sùng nước, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, thế nhưng hẳn có vẻ như vô cùng sững sờ, đứng im không hề nhúc nhích.

Diêu Cẩm Sát ném chậu nước mạ vàng trong tay xuống đất, thoải mái đứng nhìn dáng vẻ chật vật của hai người bọn họ, tiếng vang khi ném đồ qua đi, trong phòng lại tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng nước chảy tí tách nhưng vô cùng chói tai.

Tạ Thiếu Văn lúc này đây cảm thấy nhộp nháp toàn thân, trước mắt thì càng ngày càng tối, hẳn vừa sinh ra đã có thân phận vinh hiển hơn người, chưa bao giờ bị đối xử như vậy, trong chốc lát không phản ứng kịp, chỉ biết cứng đờ người ra đó. Diêu Cẩm Ngọc thì càng tròn to hai mắt, suýt nữa không dám tin Diêu Cẩm Sát vừa làm ra chuyện gì.

Hai con nha đầu càng sợ hãi đến dại cả người ra, nhìn chằm chằm Diêu Cẩm Sát với ánh mắt như nhìn kẻ điên.

Ở triều đình Đại Cẩm này, thế tử mà nể nang chủi phu quân, theo luật phải phạt 20 trượng. Nếu dám đánh chồng thì càng không cần hỏi đến thương tích, trực tiếp tống giam hai năm hoặc lâu hơn, mà thiếp thất dám xâm phạm đến phu quân thì càng phải trừng trị nặng hơn! Thiếp xâm phạm đến thế tử phải trừng trị nghiêm khắc như thế xâm phạm đến phu.

Tình huống của Diêu Cẩm Sát chẳng những xâm phạm đến phu, mà còn xâm phạm đến cả thế, theo luật phải trực tiếp đánh chết hoặc nhốt vào lồng heo đẫm nước cho đến chết, thì thế thì quăng tới bãi tha ma, không những không có ai thương tiếc mà còn bị người đời nhục mạ chửi rủa.

Chẳng lẽ người phụ nữ xinh đẹp này bị kích động đến điên rồi?! Mặc dù nàng từng là cháu gái của đại thần trấn giữ thành, từng được tiên đế gia mở miệng vàng lời ngọc khen ngợi “thanh danh cao quý”, nhưng hiện giờ cũng chỉ là một tiện thiếp, nàng sao dám làm như thế!

Trong lúc mọi người đều kinh ngạc khó nói nên lời thì không ai để ý rằng chẳng biết từ lúc nào trong mắt Diêu Cẩm Sát tràn ngập hận thù sắc bén đến mức muốn “hủy thiên diệt địa”.

”Các người bắt nhân thì ta đây bắt nghĩa, Hầu phu này dám si nhục ta, ngay cả chút yên bình cũng không muốn cho ta, như vậy không bằng cùng nhau chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bùng Nổ

Hôm nay vừa đúng là ngày mùa đông giá rét, dù trong phòng lò than sưởi ấm cháy rất mạnh nhưng nếu bị một chậu nước dội xuống đầu thì dù là ai cũng sẽ thấy cực kỳ khó chịu.

Diêu Cẩm Ngọc phản ứng nhanh hơn hẳn so với Tạ Thiếu Văn, nàng ta ngay lập tức tỏ vẻ run rẩy lại gần, tay run run chạm đến chiếc khăn, như cố tình mà bóp mạnh khăn càng làm cho nước lạnh chảy tràn xuống khuôn mặt hẳn.

Tạ Thiếu Văn nổi giận hất tay Diêu Cẩm Ngọc ra, nàng ta giả vờ sợ hãi đến đánh rơi cả cái khăn, nhân tiện nói: “Chàng đừng giận, là do thiếp vụng về. Chàng cũng nghìn lần đừng giận muội muội!” Nói xong nàng ta như vừa nhớ ra điều gì, vội vàng xông tới nói với Diêu Cẩm Sát.

“Muội muội sao lại làm như vậy... Muội phải biết luật pháp Đại Cẩm có quy định, thiếp thất mà xâm phạm đến phu thì phải bị loạn côn đánh chết rồi ném thi thể tới bãi tha ma... Ta hiểu rõ muội đang thấy tủi thân buồn bực, nhưng muội đừng vội, muội muốn đối xử với tỷ như thế nào cũng được. Nhưng muội không nên làm phu quân tức giận, càng không nên xâm phạm đến phu quân... Muội làm thế này đúng là không ổn! Còn không mau quỳ xuống xin phu quân thứ tội!”

Điều Cẩm Sát thấy nàng ta làm bộ làm tịch muốn đẩy mình ra phía trước thì liền hướng ánh mắt sắc bén trừng thẳng về phía nàng.

Điều Cẩm Ngọc bị nàng nhìn chòng chọc đến mức sống lưng bất giác toát mồ hôi lạnh, nàng ta tự biết mình đang mang thai nên rất sợ bị thương, tuy không dám lại gần Cẩm Sát nhưng trong lòng thì vô cùng hà hê, Điều Cẩm Sát càng tỏ vẻ ương ngạnh bao nhiêu thì Tạ Thiếu Văn sẽ càng chán ghét bấy nhiêu. Mà nàng ta lại hiểu rõ tính tình Cẩm Sát, dù có chết cũng không thêm quý gồi trước Tạ Thiếu Văn.

Nhìn vẻ kiên cường của Cẩm Sát, Điều Cẩm Ngọc càng thêm cảm thấy khinh thường, bản thân là phụ nữ sao cứ phải tỏ vẻ thanh cao kiêu hãnh đến thế làm gì, quan trọng là phải biết dùng thủ đoạn, phải biết được chồng mình muốn gì, phải biết giả vờ phục tùng theo ý hắn thì mới được hắn coi trọng.

Điều Cẩm Ngọc đầu thì nghĩ như thế, chân tay đã tự động quỳ gồi trước mặt Tạ Thiếu Văn, ngẩng đầu van xin: “Phu quân, muội muội từ nhỏ được mẫu thân hết mực cưng chiều, chưa bao giờ bị tủi thân như thế nên trong nhất thời đầu óc mới mê muội đến vậy. Muội muội thực sự rất quan tâm đến chàng, vì cực kỳ yêu chàng cho nên mới làm ra hành vi như vậy. Tuy nói luật pháp của triều đình ta quy định thiếp thất nếu xâm phạm đến phu thì phải bị trừng phạt thật nặng, xâm phạm đến thể thì càng cùng tội, nhưng muội muội không giống với một tiểu thiếp bình thường, lại được chàng yêu thương vô cùng, vậy xin chàng niệm tình muội muội mà bỏ qua cho nàng đi... Ta mang danh tỷ tỷ, lại không làm tròn trách nhiệm của phu nhân, chàng nếu thật sự muốn trách phạt thì hãy trách phạt ta đi.

Tạ Thiếu Văn chợt bừng tỉnh đưa mắt nhìn về phía Điều Cẩm Ngọc, thấy trên người nàng vẫn mặc chiếc áo mỏng bị ướt sũng, trên mặt thì đầm nước, đôi mắt ngấn lệ, đôi môi sưng đỏ như cánh hoa, mái tóc dài mềm mại nhưng tán loạn dính vào chiếc cổ cao trắng ngần, thanh nhã như con chim thiên nga, trên đầu từng giọt nước vẫn tí tách rơi thẳng vào hõm ngực được che đầy bởi cái yếm màu xanh non.

Nàng là một người phụ nữ dịu dàng quyến rũ, không chỉ xinh đẹp mà còn khoan dung độ lượng, hiền lương thực đức, hơn nữa còn mang trong mình cốt nhục của hắn, trong khi hai năm nay hắn chỉ biết toàn tâm toàn ý thiên vị sủng ái Cẩm Sát, đặt nàng ở vị trí còn cao hơn cả thê tử, nhưng Cẩm Ngọc lại chưa từng biểu hiện ra một chút bất mãn nào, khi đám Ngự sử vạch tội hắn còn chủ động quỳ gồi trước cửa cung kêu oan giúp hắn. Đối với chị gái ruột của mình luôn luôn đối xử thân thiết, hoà thuận vui vẻ, càng vì hắn mà quản gia thoả đáng, hết lòng hiếu thảo chăm sóc mẹ chồng.

Lấy được một người vợ như vậy thật đúng là may mắn của hắn, hơn nữa dung mạo của nàng tuy không thể so với Cẩm Sát nhưng cũng là người xinh đẹp thanh tú, có thể coi là một tiểu mỹ nhân, tại sao trước kia hắn không biết quý trọng chứ?

Tạ Thiếu Văn vừa nghĩ rồi lại vừa nhìn chòng chọc vào hướng Điều Cẩm Sát đang đứng, nhìn thấy vẻ lạnh lùng của nàng, bên tai cứ văng vẳng những lời Điều Cẩm Ngọc vừa nói, hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ tức giận và căm ghét nàng.

Điều Cẩm Sát cực kỳ yêu hắn ư?

Câu này sao mà thối quá! Hai năm nay hắn đối với nàng “nâng như nâng trứng, hứng như hứng ngọc”, nhưng nàng cứ như thể một khối băng, không, băng rồi sẽ có lúc tan ra, nhưng Điều Cẩm Sát căn bản không có trái tim, nàng ta chỉ nghĩ mình là con cháu Điều gia, một danh gia vọng tộc từng sở hữu hai vị Trạng Nguyên tiếng tăm lẫy lừng, nàng chỉ để tâm đến những thứ như sách vở giấy bút kia, thậm chí còn quan tâm đến những bông hoa cây cỏ còn hơn cả hắn!

Nếu không phải bọn họ cùng nhau trưởng thành, nếu không phải hắn coi như hiểu rõ Điều Cẩm Sát hơn người thì đã sớm hoài nghi trong lòng nàng sớm có người khác! Điều Cẩm Sát từ trước đến nay căn bản chưa từng coi trọng hắn! Nàng hận hắn, hận hắn không thể cho nàng danh phận chính thê, thậm chí còn coi thường hắn, đến ngày hôm nay chỉ sợ càng căm ghét hắn.

Khi này nàng đứng xa nên hắn không để ý đến, nhưng giờ phút này nàng đứng ngay trước mặt hắn, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ chán ghét nồng đượm trên khuôn mặt nàng.

Hắn đường đường là Thám hoa lang, tuấn mỹ khó ai sánh bằng, lại là thê tử tam đẳng, thân phận cao quý biết bao, hơn nữa một thanh niên tài tuấn đứng đầu Đại Cẩm như hắn làm sao lại bị nàng coi thường đến vậy. Nàng tưởng rằng nàng là ai, chẳng lẽ vẫn nghĩ mình là thiên kim tiểu thư được Thủ phụ đại nhân cưng chiều trong lòng bàn tay sao?

Nàng hiện giờ chẳng qua chỉ là một tiện thiếp!

Thế mà nàng dám xúc phạm hắn, nếu hắn còn tha cho nàng thì lấy mặt mũi đâu mà đối diện với người khác đây? Mẫu thân nói rất đúng, nữ nhân kiêu ngạo như vậy căn bản không biết yêu, không có trái tim, càng không biết thời thế, chỉ có Cẩm Ngọc mới luôn luôn ở bên cạnh hắn, cùng hắn chia sẻ đắng cay ngọt bùi.

Tạ Thiếu Văn không chú ý đến ánh mắt của chính hắn đang trở nên dần dần lạnh lẽo, hắn chỉ nghĩ tới trong hai năm này, Điều Cẩm Sát ngày nào cũng chỉ biết giảng giải rồi khuyên bảo hắn nên khiêm tốn, khuyên hắn nên buông bỏ quyền lực, thậm chí khi tỷ tỷ hoài thai nàng còn khuyên hắn nên thuyết phục tỷ tỷ phá thai, cứ làm như Võ An hầu phủ càng được nở mày nở mặt thì càng làm chương mất nàng vậy.

Nhất định là Cẩm Sát đang có mưu đồ toan tính, có lẽ nàng ta đã biết được năm đó hắn giăng bẫy cướp đi sự trong sạch của nàng nên giờ đây mới muốn trả thù!

Càng nghĩ như vậy hắn càng thêm cảnh giác, một mặt nâng Điều Cẩm Ngọc đang quỳ trên đất dậy, mặt khác lại nhẹ giọng sai đám nha hoàn đến đỡ nàng

ta lên nằm trên giường.

Diệu Thanh đỡ Diệu Cẩm Ngọc cả người lạnh toát bước lên giường, Diệu Cẩm Ngọc còn vờ lo lắng, liên tục ngoảnh đầu lại khẩn thiết cầu xin hân tha cho Diệu Cẩm Sát, mà Diệu Hồng thì vội chạy ra ngoài chuẩn bị nước nóng mang tới lau rửa cho nàng ta.

Cẩm Sát liếc bóng dáng Diệu Hồng chạy như bay ra ngoài, chỉ sợ việc nàng ta đi lấy nước nóng là giả, vội vàng vàng gọi bọn nô tài trong phủ đến xem náo nhiệt mới là thật, hoặc cùng lắm là đi gọi lão phu nhân đến để diệt trừ cái mạng nhỏ của mình đây? Đến lúc đó dù Tạ Thiếu Văn có niệm tình cũ hồi tâm chuyển ý thì nàng cũng không thoát tội.

Cẩm Sát chẳng thèm để ý đến vẻ giả vờ của Diệu Cẩm Ngọc, chuyện hôm qua thật là màn diễn đặc sắc, nàng đã chán lắm rồi, không bằng sớm kết thúc tất cả đi.

Diệu Cẩm Ngọc... Người tính toán mọi đường như vậy, ta sao lại không để người sống thoải mái thêm mấy ngày đây, khi mọi chuyện vỡ lẽ, người sẽ phải ân hận tại sao lúc trước lại làm ra những chuyện như thế, người sẽ biết thế nào là đau thấu tâm can! Ta không vội, ngày đó sẽ đến rất nhanh.

Nghĩ đến đây, nàng dòi mắt khỏi Diệu Cẩm Ngọc, chăm chú nhìn Tạ Thiếu Văn, thốt ra câu nói đầu tiên trong buổi tối nay:

”Chàng không nhớ đã từng nói cả đời này chỉ yêu một mình thiếp sao? Không phải chàng từng nói thiếp làm gì chàng cũng thích sao? Tại sao có mỗi chuyện này cũng không chịu nổi?” Nàng vừa nói vừa cười một cách rạng rỡ đến mức đầy chế nhạo.

”Tiện nhân! Người xứng sao!” Lời nói của nàng như càn đồ thêm dầu vào lửa, Tạ Thiếu Văn nhất thời tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, tung một cú đá về phía nàng.

Tạ Thiếu Văn dù là Thám hoa lang nhưng từ nhỏ đã tập võ, hiện giờ hân lại đang quản lý việc quân doanh, trong lúc tức giận tung một cú đá mạnh đến thế, làm Diệu Cẩm Sát ngã dúi về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi trên đất.

Tạ Thiếu Văn không nghĩ tới sẽ đá mạnh đến vậy, nhìn nàng lao đảo gượng dậy ở đó, máu tươi dọc theo khoe môi chảy xuống, trông đáng vẻ kia càng xinh đẹp yếu điệu đến đáng thương.

Hân từ nhỏ đã thích Cẩm Sát, có câu “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, thấy đáng vẻ nàng như vậy ngược lại hân lại tỏ vẻ phân vân lúng túng, do dự muốn đi về phía nàng.

Nhưng đúng lúc này Cẩm Sát lại nhìn hân với ánh mắt khinh miệt, vừa cười vừa nói: “Hoá ra Hầu gia cũng có lúc oai nghiêm mạnh mẽ đến như vậy, đúng là hiếm thấy!”

Từ trước đến giờ, trước mặt Cẩm Sát hân luôn luôn tỏ vẻ dịu dàng hoà nhã, tôn trọng có thừa, thậm chí còn chủ động lấy lòng, nhưng hôm nay nghe nàng mở miệng từng câu đều là châm chọc mỉa mai, khinh thường chế giễu, chút thương tiếc nhỏ nhoi vừa dâng lên liền tan biến hoàn toàn.

”Hầu gia đừng làm vậy! Muội muội à!” Diệu Cẩm Ngọc mưu tính từng bước đến thế này làm sao có thể để Cẩm Sát có cơ hội xoay chuyển tình thế đây? Nhìn thấy Tạ Thiếu Văn đang dao động, nàng ta vờ tỏ vẻ sợ hãi kêu lên một tiếng rồi giả bộ hôn mê bất tỉnh ngoạ đầu sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sẩy Thai

”Phu nhân!”

Diệu Cẩm Ngọc vừa ngắt, trong phòng lập tức trở nên nhốn nháo, đúng lúc này ma ma bên người Diệu Cẩm Ngọc mang theo mấy đứa nha hoàn bà vú tiến vào phòng, ai cũng nhìn thấy rõ đáng vẻ nhếch nhác thảm hại của Tạ Thiếu Văn.

Tạ Thiếu Văn hiện giờ mới hơn hai mươi tuổi, dưới gôi chưa có con nối dõi, năm xưa vì kết hôn với Cẩm Sát mà chống đối với mẫu thân, đây đưa hai năm mới cưới Diệu Cẩm Ngọc về nhưng lại toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Cẩm Sát, thậm chí vì thấy hổ thẹn khi không thể để nàng làm chính thê nên chấp nhận mang danh “sùng thiếp diệt thê”, nửa năm không viên phòng với Cẩm Ngọc, một lòng một dạ mong Cẩm Sát sinh hạ thứ trưởng tử, bản thân hân thì ở sau lưng làm chỗ dựa, giúp nàng đứng vững trong phủ.

Tiếc rằng Cẩm Sát vào phủ ba năm nhưng mãi vẫn chưa có con, trong một lần tình cờ hân nghe thấy bọn nha hoàn của Diệu Cẩm Ngọc tán gẫu mới biết được hoá ra nàng... Hoá ra nàng lại dùng thuốc tránh thai, cho nên làm sao mà mang thai được!

Hân khổ sở mấy ngày nay cũng không muốn chất vấn nàng, trong lòng lại tự tìm có hộ nàng, nghĩ chắc nàng làm như vậy là vì Diệu Cẩm Ngọc, nàng muốn chăm sóc tỷ tỷ, không muốn hân mang tiếng xấu, bị người khác lấy cớ hãm hại.

Nhưng xem ra hôm nay hân cảm thấy thật buồn cười! Diệu Cẩm Sát chỉ biết để ý đến danh dự, cốt cách của mình, vì nàng ta bị buộc phải trở thành

thiếp, vì nàng ta bị bôi nhọ sự trong sạch nên trút hận lên hấn, nàng ta từ trước đến nay không hề muốn sinh con cho hấn!

Nghĩ như vậy, Tạ Thiếu Văn càng nhìn chăm chăm Điều Cẩm Sắt với ánh mắt đầy thâm độc, khuôn mặt tuấn tú biến hoá liên tục, vẻ mặt càng ngày càng hung dữ.

Con người có đôi khi lạ lùng như vậy, khi bức màn bí mật ù kín đã lâu được vén lên thì người ta mới chợt phát hiện ra, hoá ra rất nhiều chuyện trước kia từng cho là đúng, hiện tại bất tri bất giác đã biến đổi lớn lao như vậy, không còn giống xưa kia nữa.

Hôm nay với Tạ Thiếu Văn, trong nháy mắt yêu đã biến thành hận, hận đến ngập trời, khi xưa hấn yêu Điều Cẩm Sắt bao nhiêu thì giờ đây càng hận nàng bấy nhiêu.

Hấn cảm thấy người con gái trước mắt không xứng đáng để hấn yêu thương nhiều năm như vậy, ngược lại Cẩm Ngọc... Đúng, chỉ có nàng mới là người vợ dịu dàng lương thiện, lại một lòng ngưỡng mộ hấn, hiện giờ trong bụng nàng đang mang thai cốt nhục của hấn, đứa con đầu tiên của hấn...

Nghĩ tới đây Tạ Thiếu Văn chợt bừng tỉnh, chút thương tiếc dành cho Cẩm Sắt đã sớm tiêu tan, hôm nay trước mặt bọn đầy tớ hấn đã đủ mất mặt, làm sao lại có thể tha thứ cho nàng?

Ngay lập tức hấn nhìn chăm chăm Cẩm Sắt rồi chỉ tay nói: “Đứng ngay ra đây làm cái gì, mau lôi con tiện thiếp này xuống! Nhốt vào phòng chứa củi trước, sau đó ngày mai băm mẩu thân ta xử trí! Mau đi mời đại phu lại đây, nếu phu nhân mà bị động thai, cơ thể có chỗ nào không khoẻ thì các người cứ chờ xem!”

Tôn ma ma vui vẻ ra mặt, vội vàng đáp ứng rồi gọi hai bà vú khoẻ mạnh hướng tới Cẩm Sắt, nhưng nàng dù đang chịu đau đớn vẫn tự chống người đứng lên, lạnh lùng nói: “Không phiền hai vị, ta tự đi được”.

Cẩm Sắt là người có xuất thân bất phàm, khí chất cũng không giống với một tiểu thiếp bình thường, trong ánh mắt toát ra vẻ tôn nghiêm, hai bà vú già cũng không dám đụng vào. Rốt cuộc đã nhìn thấy kết quả như mong đợi, Tôn ma ma không cần phải chấp nhất việc nhỏ này, bà ta cũng không thừa dịp mà ức hiếp nàng, ngược lại đám nô tài nhìn Cẩm Sắt chống thân thể yếu ớt đi từng bước một ra ngoài cửa mà trong lòng mỗi người đều cảm thấy áy náy.

Trong khi đó Tạ Thiếu Văn chỉ biết đứng im một chỗ đưa mắt nhìn bóng lưng Cẩm Sắt tuy có vẻ cô độc mỏng manh nhưng vô cùng kiêu hãnh đang dần khuất, hấn cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó khuấy đảo, cảm giác khó mà tả nổi.

Khi Điều Cẩm Sắt bước ra chính phòng thì trong sân đã có vô số đứa đầy tớ đang trộm ngó nhìn, dù đang trong mùa đông nhưng nàng ăn mặc vô cùng phong phanh, chỉ lạng lẽ đứng dưới mái hiên, ánh sáng từ chiếc đèn lồng đỏ chiếu vào người càng làm nàng lộ ra vẻ yếu đuối, mỏng manh vô cùng, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhưng đầy máu kia, nhìn đến bóng lưng trắng tấp ngạo ngễ đó thì người ta lại thấy nàng càng toát lên vẻ kiên cường mà lại tao nhã.

Vị di nương này sinh ra cũng coi như tôn quý, lúc bảy tuổi đã được tiên đế gia ngự khẩu khen ngợi, khi nàng tới tuổi cập kê thì nổi tiếng khắp vùng Giang Nam với vẻ đẹp tuyệt trần, khi gả vào Hầu phủ thì được thiếu gia yêu thương vô cùng, bọn nô tài trong lúc nhất thời cảm khái không thôi.

Nhưng cho dù nàng ta là thiên chi kiêu nữ thì cũng không thoát khỏi thành ngữ của người đời, “Phượng hoàng gãy cánh còn không bằng gà tây”. Lần này di nương xem ra thật sự đã đắc tội với lão gia, chỉ sợ sẽ khó xoay chuyển được tình thế. Qua hai năm nữa khi nàng già đi thì dù là minh châu sáng rỡ cũng sẽ bị nhuộm màu, chìm ngập trong tăm tối mà thôi. Phải biết rằng bên trong hậu viện này chưa bao giờ thiếu mỹ nhân, đây cũng là nơi chôn vùi tuổi xuân của biết bao người con gái.

Cẩm Sắt đứng lặng im ở hành lang, gió lạnh thổi qua kích thích mọi giác quan trên cơ thể nàng đồng thời cũng làm những cơn đau trên người nhói lên từng cơn. Trán bị trầy da, người lại bị Tạ Thiếu Văn đá trúng một cái, nhưng đau nhất vẫn là những cơn quặn thắt ở bụng, máu nóng chảy dọc ống quần, trong lòng nàng tràn ngập bi thương, môi lại khẽ mỉm cười, vẻ mặt rạng rỡ đến kỳ quái.

Tạ Thiếu Văn, người từng khát khao thăm thì bên tai muốn có con biết bao, rất nhanh thôi người sẽ biết, đứa trẻ mà người mong chờ lại bị chính người giết chết!

Cẩm Sắt khẽ vuốt vuốt bụng, nụ cười vừa chìm xuống liền biến thành nỗi đau khổ và day dứt đến tận cùng.

Con à, đừng hận ta, con đâu thai nhầm chỗ rồi, so với việc con vừa sinh ra đã bị người si nhục, tương lai gặp phải hoạ diệt môn, cả đời sống cảnh đầu đường xó chợ thì ta thà không đẻ con đến với Hầu phủ để tiện này.

Con yên tâm, ta sẽ đến với con nhanh thôi, cũng sẽ làm... Ta cũng sẽ làm cho cả Hầu phủ này phải chôn cùng con!

Trong sân nhỏ phía xa xa, dưới bóng đêm thấp thoáng một nhóm người mang đèn lồng đỏ, nhìn dáng người lơ mơ kia Cẩm Sắt lại nở nụ cười, đó đúng là mẫu thân của Tạ Thiếu Văn, cáo mệnh nhất phẩm phu nhân, xem ra tối nay nàng không phải ngủ ở phòng chứa củi rồi.

Trông thấy người đó, Cẩm Sắt trái lại đứng chờ, Tôn ma ma cũng không vội giục nàng, bởi bà biết Vạn lão phu nhân vẫn là người luôn không ưa Cẩm Sắt, hôm nay nàng ta đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, sao bà ta lại không thuận thế trừng phạt nàng chứ?

Trong bóng đêm, Tôn ma ma nhìn nhóm người đang chậm rãi tiến đến mà lòng thì mong ngóng phu nhân nhà mình từ nay được sung ái độc nhất, sau này các nàng cũng được nở mày nở mặt, tha hồ làm mưa làm gió trong phủ. Chính vì thế nên bà ta không chú ý chiếc váy màu hồng cánh sen của Cẩm Sắt đang nhuộm đầy máu tươi!

Vạn lão phu nhân toàn thân mặc bộ váy bằng tơ tằm màu xanh lam đậm thêu chữ phúc, chân đi đôi giày vải thêu hoa, bên ngoài khoác áo choàng màu tím, được đại nha hoàn bên người nâng đỡ bước từng bước vững vàng trên bậc thang, trong khi bọn hạ nhân vội vàng ào tới thì lễ chào hỏi thì Cẩm Sát chỉ đứng im tại nơi đó, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng vào nàng.

Vạn Tân Lôi, vốn là trưởng nữ nhà Lại bộ thượng thư, từng là chị em kết nghĩa với người mẹ Liễu Hoa của Cẩm Sát, đến tuổi trưởng thành nàng gả cho Võ An hầu, trở thành Hầu phu nhân, còn mẹ nàng thì được gả cho vị Trạng nguyên lang Diêu Thành, cũng chính là phụ thân của nàng, trở thành con dâu của Thủ phụ đại thần. Hai người xuất giá cùng thời, cùng gả cho những gia đình hiển quý, lại có thai cùng một năm, vì thế nên hai người cũng nhanh chóng ước định hôn nhân cho con cháu, chỉ tiếc rằng mẹ nàng mang thai ba tháng nhưng không may sảy thai, làm cho hai gia đình càng lấy làm tiếc nuối.

Mùa xuân năm Phong Khánh thứ chín, Vạn Tân Lôi sinh hạ trưởng tử Tạ Thiếu Văn, ba năm sau mẹ nàng lại mang thai, nàng ta nhân thế nhắc lại chuyện ước định hôn nhân với mẹ nàng, mẹ nàng cũng vui vẻ chấp thuận, Phong Khánh năm thứ mười ba quả nhiên Liễu Hoa sinh hạ trưởng nữ Diêu Cẩm Sát, vào bữa tiệc đầy tháng, Võ An hầu phủ chính thức ước định hôn nhân. Một nhà mang danh quý tộc Đại Cẩm, một nhà tiếng tăm lẫy lừng, hai nhà thông gia đúng là một giai thoại lý thú.

Giai thoại lý thú ư? Cẩm Sát nghĩ mà trong mắt lộ ra vẻ trào phúng.

Hai năm sau khi sinh ra em trai, mẫu thân vì mang chứng rong huyết nên qua đời, phụ thân đau lòng quá độ, không lâu sau cũng liền tạ thế, ông nội vì cái chết của con trai mà không còn tâm trí theo đuổi công danh sự nghiệp, lúc nàng được chín tuổi liền mang hai chị em trở về quê hương, chỉ một lòng muốn dạy dỗ hai đứa cháu, nhưng không ngờ trên đường bị nhiễm cảm lạnh liên cú thế mà qua đời.

Nàng và em trai được gửi nuôi nhà thúc bá trong họ, hai năm sau em trai bị người giết hại, nàng cứ thế trở thành một bé gái mồ côi, một người sa cơ lỡ vận như vậy, sao có thể trở thành chính thê của thế tử Võ An hầu tôn quý rạng ngời đây? Nhưng Võ An hầu phủ cũng không muốn chủ động từ hôn để bị người đời nhục mạ mỉa cười, cho nên họ bèn liên kết với đường thất trong họ để hủy hoại sự trong sạch của nàng, bắt nàng phải chịu nhục làm thiếp!

Chỉ hận nàng lúc đó làm người mà quá hồ đồ, đứng giữa cái bẫy được bọn họ tỉ mỉ thiết kế mà chẳng hề biết, mấy năm nay chỉ biết thân thiết với phường ăn gian nói dối, mấy ngày gần đây mới từ những hành vi của Diêu Cẩm Ngọc mà đoán ra mọi chuyện, nhưng cũng chỉ là uống phí, em ruột bị hại chết thảm như vậy, chính bản thân mình lại trở thành một tiện thiếp chỉ biết an phận thủ thường.

Những người đàn bà đó hủy hoại cả đời nàng, chỉ mong lấy mạng nàng, có thù mà không báo, tại sao nàng lại phải làm thế!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng càng trở nên lạnh giá.

Vạn lão phu nhân chậm rãi bước trên bậc thang, ánh mắt rơi thẳng vào người Cẩm Sát đang đứng thẳng trên bậc tam cấp, nhìn thấy cả người nàng phủ trong bộ quần áo nhợt nhạt đang bay phất phơ theo gió, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt đầy máu nhưng sáng trắng như tuyết, đôi con mắt tối om, trông đúng thật là thê lương thảm thiết, làm nàng ta thấy trong lòng tự dưng trở nên lạnh lẽo. Nàng ta bất giác xoay chuyển hạt châu thơm hương gỗ từ đàn lâu năm mấy vòng, thâm niệm hai tiếng mới cảm thấy khá hơn.

Cùng lúc đó Vạn lão phu nhân khẽ nhíu mày, nàng ta không hề thích Diêu Cẩm Sát, một cô gái hàng ngày chỉ thích đọc sách, đọc đến mức lúc nào cũng tỏ vẻ kiêu ngạo thanh cao thì làm sao còn biết thể hiện dáng vẻ dịu dàng khiêm tốn?

Nhìn lại Diêu Cẩm Sát, toàn thân tỏa ra khí thế uy hiếp, vẻ mặt thì tàn khốc như ma quỷ, dáng vẻ như vậy trông giống hệt hồ ly tinh chuyên lấy mạng người trong các câu chuyện thường ngày kia. Cũng may con trai mình đã tỉnh ra, sau này sẽ không phải nhìn gương mặt này nữa.

Vạn phu nhân vừa nhìn Cẩm Sát vừa bước lại gần, phía sau nàng bà vúi già liền đá vào chân bắt nàng quỳ xuống, giận dữ mắng: “Còn không mau thỉnh an lão phu nhân! Quỳ xuống!”

Mang tiếng là lão phu nhân nhưng Vạn thị chẳng qua mới hơn 40 tuổi, lại thường xuyên bảo dưỡng cơ thể nên nhìn chỉ hơi đứng tuổi một chút, Cẩm Sát ngẩng, khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận của nàng ta mà lại nhớ đến mẹ mình, thâm nghĩ nếu không phải mẹ vì khó sinh nên bị bệnh mà chết thì hiện giờ cũng có dáng vẻ này, có lẽ cha cũng sẽ không đi theo mẹ, như thế ông nội càng không thương tâm quá độ mà qua đời, cũng sẽ không mang theo bọn họ trở về cố hương... Có lẽ tất cả, tất cả mọi chuyện sẽ trở nên khác nay chẳng.

Nhưng trên đời này làm gì có nếu như, Diêu gia suy cho cùng vẫn sẽ suy tàn, Hầu phủ bội ước, thói đời nóng lạnh, đại khái nàng có thể hiểu tại sao bọn họ muốn hủy hôn, nhưng bọn họ không nên hủy hoại danh tiết của nàng, hủy hoại cả cuộc đời nàng!

Cẩm Sát nghĩ đến mức mắt sáng chói như ánh lửa, Khương ma ma đá nàng đau đến mức ngã xuống, ngay lập tức lại đè bả vai bắt nàng quỳ gối, bất chợt chẳng ngờ lại nhìn thấy một vũng máu đen đang chảy bên chân nàng.

Khương ma ma sùng sốt, trên người di nương đâu có chỗ nào bị thương đến chảy máu đâu? Rốt cuộc vẫn là lão ma ma sống lâu trong trạch viện, bà liền bùng tình hét lên: “Di nương sảy thai!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Diễn Trò

Vạn lão phu nhân nghe vậy mới khẽ nhú mảy liếc sang Cẩm Sát một lần nữa. Tà gia ít con cháu, bà ta lại chỉ có Tạ Thiếu Văn là con trai, miễn là cốt nhục của Tạ Thiếu Văn, dù là con vợ cả hay con vợ lẽ thì bà ta vẫn để ý.

Bởi thế dù không thích Cẩm Sát, nhưng nhìn thấy máu chảy không ngừng, e là cái thai này khó giữ, bà ta vẫn muốn thử xem có thể giữ lại huyết mạch của hân không, ngay lập tức bà liền trầm giọng quát: “Còn không mau đưa trở về, mời đại phu đến xem thế nào.”

Cũng đúng lúc này, ngoài sân vang lên âm thanh huyền ảo, Vạn lão phu nhân trừng mắt nhìn sang, chỉ chốc lát liền có nha hoàn sang đây báo lại.

“Bẩm lão phu nhân, Liễu ma ma và Kiêm Nhi hầu hạ bên người di nương tới tìm nàng ạ.”

Liễu ma ma chính là lão ma ma mà mẹ đẻ Liễu thị của Cẩm Sát để lại cho nàng, Kiêm nhi cũng là nha hoàn xuất thân từ Diêu gia, tuy nói Cẩm Sát là thiếp thất, lẽ ra không được mang theo nha hoàn vú nuôi vào phủ, nhưng mẹ đẻ của Diêu Cẩm Ngọc là Ngô thị muốn tỏ vẻ yêu thương Cẩm Sát nên cầu xin Hầu phu đặc biệt cho mang theo nô bộc hồi môn.

Cẩm Sát khi nãy mượn cớ đuổi hai người họ ra ngoài, lúc này họ lại đến nhà chính, xem ra là nghe thấy động tĩnh lớn bên này nên sợ hãi tìm đến đây.

Ánh mắt Cẩm Sát chợt trở nên âm áp hơn, Vạn lão phu nhân thấy vậy lại phần nộ quát: “Đang đêm tối như thế này gào khóc cái gì, để cho đám Ngự sử kia nghe thấy thì lại gặp rắc rối một phen! Mà thôi, đừng để bọn họ vào đây, mau đem di nương về cho ta khỏi chướng mắt!”

Vạn lão phu nhân vừa nói vừa làm như Cẩm Sát căn bản không đáng để bà ta để ý, sau đó quay đầu bước vào phòng.

Một lúc lâu sau, Hầu phu vốn âm ỉ đến nửa ngày mới trở nên an tĩnh, bóng đêm như nước, mọi nơi tĩnh lặng.

Cẩm Sát được Liễu ma ma và Kiêm nhi lau rửa cơ thể, thu dọn sạch sẽ nằm ngủ ở trên đệm gấm toả hương thơm ngát.

Liễu ma ma ngồi ở trước giường, ghéng ngào nói: “Cô nương đã sớm biết phu nhân không phải là người tốt, cũng không nên đồng ý đến viện đó, còn bắt chúng nó tãi rời đi nữa, cô nương tôn trọng phu nhân, tôn trọng tỷ tỷ, nhưng phu nhân thì... Phu nhân đúng là người tàn nhẫn, suy cho cùng hai người cũng là ruột thịt mà cứ thế chà đạp cô nương...”

Kiêm nhi nghe Liễu ma ma nói thế thì nhìn đến vẻ mặt Cẩm Sát trắng nhợt không một ánh hồng, trắng đến mức nhìn thấy rõ cả mạch máu phía dưới, trông yếu ớt đến sợ người, bất chợt cô bé cũng lớn tiếng khóc theo.

Cẩm Sát trong lòng khẽ thở dài, Liễu ma ma nói không sai, tối nay khi Diêu Hồng đến mời nàng vào viện, nàng dù biết chuyện này “lai giả bất thiện” nhưng cũng không từ chối, chẳng qua do nàng quá chán ghét phải giả vờ giả vịt với Diêu Cẩm Ngọc, chán ghét cuộc sống tăm tối ngột ngạt này. Diêu Cẩm Ngọc muốn trở mặt thì sao nàng lại không sáng khoái mà giúp nàng ta một tay chứ?

*Lai giả bất thiện: ý chỉ chuyện sắp xảy đến không tốt đẹp.

Nếu không như thế, sao nàng có thể làm cho Diêu Cẩm Ngọc mất cảnh giác chứ? Không giả vờ bị Tạ Thiếu Văn mắng, sao Diêu Cẩm Ngọc lại có thể thích thú hả hê đến mức chủ động thu lại những kẻ giám sát nàng? Nếu những kẻ đó không bị điều đi thì sao nàng có thể để Liễu ma ma cảm bức thư quan trọng kia đưa tới phủ Trần Quốc Công...

Có điều những lời này nàng cũng không thể nói với Liễu ma ma, bị giày vò cả một đêm, nàng đã quá mệt mỏi, lại bị Tạ Thiếu Văn đá một cái đến mức sảy thai, nếu không phải muốn giữ tôn nghiêm trước mặt những kẻ độc ác ấy thì nàng đã ngã quỵ từ lâu rồi, bây giờ chẳng còn sức lực nào mà bận tâm đến tâm tình của các nàng nữa.

Nàng nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, rồi chậm rãi mở mắt nói với Liễu ma ma: “Vú à, ta mệt lắm... Khi tỉnh lại ta muốn dùng canh táo đỏ hạt sen.”

Liễu ma ma nghe thấy giọng nói thều thào của nàng thì mới đột nhiên tỉnh người lại, thầm trách mình đúng là hồ đồ, chủ nhân còn như vậy mà mình đã tự rối loạn trận tuyến, nữ tử sau khi sảy thai mà không nghỉ ngơi tốt thì đúng là nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ như vậy, bà vội lấy tay áo lau lung tung nước mắt trên mặt rồi nói không ngừng: “Cô nương mệt đến thế thì mau nghỉ ngơi một lúc đi, cơ thể người yếu ớt nên phải bồi bổ cho tốt, lão nô đi hầm canh táo đỏ hạt sen cho cô nương ngay đây, lão nô sẽ để lửa thật vừa vặn, sẽ hầm canh thật ngon cho cô nương tỉnh dậy rồi uống.”

Kiêm nhi cũng tỉnh táo lại, vội che lại một góc ngọn đèn, lại nhẹ tay buông màn xuống rồi mới cùng Liễu ma ma lui ra ngoài.

Cẩm Sát chìm vào giấc ngủ nặng nề, khi tỉnh dậy cảm thấy toàn thân đau nhức, xoay người đã thấy Liễu ma ma từ bên ngoài bước vào.

“Cô nương dậy rồi?”

Liễu ma ma treo màn lên, Kiêm nhi từ vách ngăn bên cạnh nghe thấy cũng bụng chầu nước tiến đến.

Thấy Cẩm Sát cả người ướt đầm mồ hôi, hai người hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo sạch sẽ mới diu nàng dựa vào chiếc gối đầu tinh xảo thơm mùi hoa hạnh.

Trong phòng có vẻ lạnh hơn thường ngày, ánh mắt Cẩm Sát nhìn lướt qua chậu than tàn sau lưng Liễu ma ma, trong chậu không hề được thêm than mới.

Nhớ lại trong lúc ngủ mơ loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh cãi, Cẩm Sát chợt hiểu rõ, cũng không hỏi nhiều, thấy Liễu ma ma xoay người cầm bát canh trong tay Kiêm nhi đưa tới, nàng bèn ngồi thẳng dậy.

Trong bát lộ ra nước đường đen bóng đậm đặc, tuy trông được hầm kỹ nhưng có vẻ nhạt nhẽo, Liễu ma ma thấy Cẩm Sát nhìn qua bát canh thì rom róm nói: “Lão nô vô dụng, ngay cả hầm một bát canh táo đỏ hạt sen cho cô nương cũng không làm được.”

“Những vị quân sự kia đúng là đồ gió chiều nào xoay chiều ấy, ngày xưa thì nịnh nọt đưa toàn đồ tốt cho cô nương, bây giờ lại... Còn hai kẻ nha hoàn Bạch Lộ và Bạch Sương nữa, thấy than trong phòng đã dùng hết, nô tỳ sai họ đi lấy thì đều ra sức từ chối, khó khăn lắm họ mới chịu đi khỏi phòng nhưng lại tay trắng trở về, lại còn nói bóng nói gió...”

*Khô phòng: Phòng chứa đồ dùng thường ngày.

Lời Kiêm nhi nói vào tai trái rồi lại ra tai phải, Cẩm Sát không để trong lòng. Điều Cẩm Ngọc là phu nhân, nàng chỉ là một tiện thiếp mà dám xúc phạm Hầu gia, dù có đưa tiền thì cũng chẳng ai dám giúp. Lòng người dễ thay đổi, chẳng lẽ nàng không hiểu điều này sao?

Cẩm Sát vừa nghĩ vừa cười, cầm bát canh uống hết một hơi rồi đưa lại bát không cho Liễu ma ma: “Ngọt lắm, làm khổ Liễu ma ma và Kiêm nhi rồi.”

Nàng cười nói dịu dàng, vẻ mặt tỏ ra là một người không màng danh lợi nhưng làm Liễu ma ma suýt thì khóc to ra tiếng. Cô nương lúc nào cũng ôn hoà nhã nhặn như vậy, dù trong lòng chịu nhiều đau khổ nhưng cũng không thốt một câu, sống như vậy khổ sở biết bao. Nếu tính tình cô nương thật sự như thế thì đã không làm lớn chuyện, nhưng bà biết cô nương là người ngoài mạnh trong yếu, nội tâm vô cùng kiên cường cố chấp, hiện giờ tranh chấp mạnh mẽ với Hầu gia đến như vậy đúng là không còn gì để cứu vãn.

Cô nương không còn là thiên kim tiểu thư nhà Thủ phụ nữa, giờ chỉ còn là một thiếp thấp dựa vào sự sủng ái của Hầu gia mà sống, nếu làm mất trái tim Hầu gia thì sau này sống thế nào bây giờ...

Bà không sợ chịu khổ, chẳng qua là thương tiếc cho cô nương, dung mạo cử chỉ của nàng tựa như tiên nữ, làm sao lại để người khác chà đạp xỉ nhục như vậy. Không được, bà phải tìm cách khuyên nhủ cô nương đoạt lại trái tim của Hầu gia mới được! Nhưng tính tình cô nương như thế bảo bà phải khuyên giải ra sao mới được đây.

Liễu ma ma nghĩ mãi không xong, bên tai lại nghe Cẩm Sát đang lên tiếng sai bảo hạ nhân.

“Mang giấy bút tới đây.”

Liễu ma ma sững sốt, gấp gấp nói: “Cô nương mới bị sảy thai, đừng vẽ tranh mà làm hại mắt!”

Thế nhưng Cẩm Sát lại bảo: “Ta chỉ viết mấy chữ thôi, không sao đâu.”

Liễu ma ma thấy nàng khẳng khái thì không nói gì nữa, Kiêm nhi mang giấy bút tới, chờ Liễu ma ma sắp xếp lại chiếc bàn xong, Cẩm Sát liền đề bút viết hai dòng chữ, đợi mực khô rồi gọi Kiêm nhi đi tìm một cái hộp màu xanh ngọc thêu hình cá chép hóa rồng, tự tay nhét mảnh giấy vào trong, không xem lại lấy một lần vội đưa cho Liễu ma ma đang đứng bên cạnh rồi nói: “Nếu Hầu gia tới, đợi hẩn ra ngoài rồi ma ma đuổi theo đưa hộp này cho hẩn.”

*Hộp: túi nhỏ người xưa thường mang bên người.

Liễu ma ma nghe vậy lại sững sờ, bà không biết chữ, tuy vừa nãy vẫn đứng bên cạnh hầu hạ nhưng không biết Cẩm Sát viết gì. Tuy vậy bà hiểu rõ cô nương, chắc chắn nàng không chịu cúi đầu khuất phục với Tạ Thiếu Văn, nhưng nhìn hành động này thì có vẻ cô nương đã sáng tỏ ra rồi?

Mặc kệ có phải hay không, hiện giờ Liễu ma ma vẫn thấy đây là chuyện cực kỳ vui mừng, ngay lập tức bà nở nụ cười tươi cất kỹ cái hộp trong tay áo rồi nói: “Cô nương nghĩ đúng lắm, nếu cô nương chịu tranh giành thì làm sao phu nhân có thể tính toán được đến mức như vậy! Để lão nô đi tìm xem Hầu gia đang ở đâu, cô nương cứ nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời bà liền hấp tấp chạy ra ngoài, Cẩm Sát cũng không ngăn cản, chớp mắt vài cái rồi nhắm hẩn mắt lại.

Liễu ma ma bước ra khỏi sân, trong lòng đang lo lắng không biết nên đến đâu tìm Tạ Thiếu Văn thì đã thấy dưới tàng cây bên ngoài viện đang có người chân chừ đứng đó, nhìn kỹ thì thấy chẳng phải là Tạ Thiếu Văn sao?

Liễu ma ma vui mừng quá đổi, chân đi ba bước thành hai bước vọt nhanh tới, bộp một tiếng quỵ xuống, khóc kêu: “Hầu gia, xin ngài mau quay lại xem di nương, nàng vừa mới sảy thai, đau lòng quá độ nên hành vi cử chỉ mới điên rồ như vậy, hôm qua bọn hạ nhân trong phủ thấy cô nương chộc giận Hầu gia đến thế thì ngay cả nước nóng cũng không thêm đưa tới cho cô nương, cơ thể nàng đang bị suy nhược, làm như vậy chẳng phải muốn giết cô nương sao?!”

Vừa rồi não loạn như vậy, sau khi thấy Diêu Cẩm Ngọc được đại phu khám đã tỉnh lại, Tạ Thiếu Văn mới nhớ lại chuyện của Cẩm Sát, trong lòng giận dữ rồi bời, cũng không muốn đối mặt với Diêu Cẩm Ngọc, vì thế hẩn an ủi nàng vài câu rồi rời đi, ban đầu hẩn muốn đến thư phòng đọc sách, nhưng rốt cuộc lại nghe thấy bọn nô tài xôn xao chuyện Cẩm Sát bị sảy thai.

Trước đó khi nhà chính đang rối loạn lung tung, hẳn còn phải chờ Điều Cẩm Ngọc mới bị ngắt tản bộ vài vòng cho đỡ choáng váng cho nên không biết tình hình bên ngoài, Vạn lão phu nhân và bọn nha hoàn thân cận bên người Điều Cẩm Ngọc tất nhiên sẽ không chủ động nhắc đến việc này, cho nên hẳn đột nhiên nghe thấy tin Cẩm Sắt bị sảy thai mà trong lòng dâng lên sợ hãi.

Cả đầu hẳn tràn ngập tin tức này nên trong lúc mơ màng chân tự bước đến đây, đang do dự xem có nên vào hay không thì Liễu ma ma kịp thời cho hẳn cái bậc thang để bước xuống.

Nghe bà nói xong ngay lập tức hẳn liền đi theo Liễu ma ma vào sân, thấy Cẩm Sắt nằm ở trên giường, lòng hẳn lại càng thêm nhộn nhạo.

Hóa ra Cẩm Sắt lại thật sự có thai, chẳng phải nàng luôn lên uống thuốc tránh thai sao? Chẳng phải nàng không muốn hoài thai đứa trẻ cho hẳn sao? Chẳng lẽ hẳn sai rồi? Nàng... Hóa ra căn bản trong lòng nàng vẫn có hẳn? Vì yêu hẳn cho nên nàng mới hất cả chậu nước vào người hẳn, cho nên nàng mới ghen ghét đố kỵ như thế chẳng?

Không phải, Cẩm Sắt từ trước đến giờ luôn coi thường hẳn, ánh mắt của nàng chưa từng ánh lên vẻ ngưỡng mộ như Cẩm Ngọc...

Tạ Thiếu Văn bên này còn đang đấu tranh tư tưởng, bên kia Cẩm Sắt nằm trên giường nhận thấy trong phòng có người nên nặng nề mở mắt ra, đợi nhìn thấy rõ người đứng trong phòng chính là Tạ Thiếu Văn thì ngay lập tức về mặt chợt trở nên thống hận, ánh mắt sắc bén, vừa quát vừa cầm cái gối ném thẳng vào người hẳn.

”Là ngươi! Là ngươi hại chết con ta! Ngươi rút đi! Rút đi! Ma ma, mau đuổi hẳn đi!”

Tạ Thiếu Văn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Cẩm Sắt, trong nhất thời cứ đứng trơ ra nhìn cái gối lao về phía này rồi vỡ tan ngay trước mắt, lại nhìn thấy Liễu ma ma bước lên an ủi vỗ về để nàng bớt kích động.

Cẩm Sắt chỉ nức nở hai tiếng liền quay lưng vào phía trong. Tạ Thiếu Văn thấy thế, trái lại trong lòng phập phồng mong ngóng, vội vàng bước đến hỏi: “Không phải nàng vẫn lên uống thuốc tránh thai sao? Tại sao lại có thai được?”

Cẩm Sắt nghe thấy thế càng nức nở nghẹn ngào hơn, trái lại Liễu ma ma đã quỳ xuống khóc kêu: “Hầu gia nói lời này đúng là làm di nương oan uổng, mỗi lần Hầu gia từ viện này trở về, ban ngày lão phu nhân đều sai nha hoàn đưa thuốc tránh thai tới, di nương của chúng nô tì không muốn làm tổn hại đến tình cảm mẹ con của Hầu gia nên chưa từng dám phản kháng nói ra, tại sao chuyện này lại tự dưng trở thành di nương lên lút dùng thuốc tránh thai chứ!”

”Không đúng, ta rõ ràng thấy thuốc được Kiềm nhi tự mình mang tới, sao lại là lão phu nhân ban cho chứ!” Tạ Thiếu Văn vừa nói mất vừa nhìn chòng chọc sang Kiềm nhi.

”Hầu gia không biết đấy thôi, trước đây thuốc thật sự được lão phu nhân đưa tới, sau này lão phu nhân cảm thấy di nương hiểu chuyện hơn nên mỗi tháng đều đưa thuốc tới đúng ngày, mỗi lần đến đều do Đoàn nhi bên người lão phu nhân mang tới, Hầu gia cứ hỏi lại là biết ngay!” Kiềm nhi vội vã trả lời.

Tạ Thiếu Văn nghe nói vậy, đầu óc lại càng rối loạn ầm ầm, lời Điều Cẩm Ngọc hòa vào với lời của Liễu ma ma vang lên từng đợt, hẳn rút cuộc chẳng hiểu rõ được mấy chuyện thị phi này, chỉ biết rằng chính bản thân mình đã tự tay giết chết đứa con của mình và Cẩm Sắt. .

Cứ một chốc hẳn lại suy nghĩ rút cuộc chuyện thuốc tránh thai là ai mới đúng, một lúc sau lại nghĩ suy cho cùng Cẩm Sắt yêu hay là hận hẳn, yêu hận rồi rầm rã cãi vào nhau làm đầu óc hẳn đau đến cực điểm.

Lặng nhắng như vậy, nếu còn đứng trong phòng này thêm nữa thì hẳn sẽ phát điên mất, thế nên bất thành linh hẳn xoay người nhoáng cái đã xông ra phía ngoài, Liễu ma ma nhìn thấy thế mới nhớ ra lời Cẩm Sắt vừa dặn, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Trong khi đó ở phòng trong, Cẩm Sắt chậm rãi kéo áo phủ trên mặt xuống để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không vương chút lệ, đôi mắt ánh ý cười trào phúng, cả khuôn mặt đặc vẻ giễu cợt.

Tạ Thiếu Văn, cái đồ tai mềm như người, ngay cả thị phi đúng sai cũng không phân biệt được, ngoại trừ cái vẻ ngoài đẹp mắt và hư danh bên ngoài ra thì nam nhân như người còn có tác dụng gì? Điều Cẩm Ngọc, rất nhanh người sẽ biết chính bản thân mình cướp được thứ gì vào tay!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chết Vắn

Trong chính phòng, sau khi Tạ Thiếu Văn rời đi, vú nuôi Tôn ma ma bên người Điều Cẩm Ngọc bung một chén canh hải sâm hầm với thịt gà đen vào phòng. Nàng phát tay cho hai đứa nha hoàn ra ngoài, sau đó bước tới bên Điều Cẩm Ngọc đang ngồi dậy trên giường.

Tôn ma ma vội đặt bát canh lên trên bàn phấn, cầm gối đặt vào sau lưng để Điều Cẩm Ngọc dựa, thấy hai gò má nàng phớt hồng, khuôn mặt khoan khoái dễ chịu, đôi môi khẽ vênh lên thì cười nói: “Hiện giờ cái gai trong lòng đã được nhổ, Hầu phủ bây giờ là thiên hạ của riêng phu nhân rồi.”

Điều Cẩm Ngọc nghe thì thế mỉm cười, sau lại hừ lạnh một tiếng nói: “Một bé gái mồ côi cha mẹ, cho dù có khuôn mặt xinh đẹp thì sao, chẳng qua cũng chỉ là thiếp thất, gia thích nàng nên ta mới khoan dung cho hai năm, giờ đây gia đã ghét nàng, ta sao có thể làm trái lòng gia chứ, chẳng lẽ còn để đồ chúng mắt đỏ cứ lượn lờ trước mặt sao?”

Tôn ma ma đưa bát cho Điều Cẩm Ngọc, vội giả vờ vừa cười vừa vả miệng rồi nói: “Lão nô nói sai rồi, Hầu phu này vốn là của phu nhân, phu nhân nói đúng, một đứa thiếp thất nếu không phải được phu nhân niệm tình cảm khi xưa cùng nhau trưởng thành thì làm sao có thể kiêu ngạo được đến bây giờ cơ chứ?”

Điều Cẩm Ngọc yêu điệu mức từng thìa, nước canh ngon ngọt ấm áp làm nàng ta thấy vui vẻ, nhướn mày nói: “Đã thu dọn sạch sẽ hết mọi thứ chưa?”

Tôn ma ma tiện thể trả lời: “Hầu gia từng học qua võ, một đá kia vô cùng mạnh làm cửa phòng rơi cả ra, máu chảy đầy bậc thang, chiều này của phu nhân vô cùng cao minh, hiện giờ chính là Hầu gia tự mình đá hồng đưa trẻ, sau này nếu có phát hiện ra điều gì, dù có oán hận cũng sẽ không đổ lên đầu phu nhân được.”

Điều Cẩm Ngọc nghe mà nhú mày: “Thật xúi quẩy!”

Tôn ma ma vội nói: “Lão nô đã kêu nô tỳ dùng bàn chải lau rửa tỉ mỉ đến sáu bảy lần rồi, ngày mai lão nô sẽ đi mời đại hoà thượng của Vạn An tự tới niệm kinh văn, phu nhân yên tâm, chắc chắn sẽ không có gì ảnh hưởng đến tiểu thiếu gia trong bụng phu nhân đâu.”

Điều Cẩm Ngọc nghe thấy mới cười rồi uống hết bát canh, Tôn ma ma thấy nàng lại trở nên vui vẻ mới nói tiếp: “Lúc này Hầu gia đi từ phòng chính ra ngoài vừa đúng lúc nghe thấy mấy đứa nha hoàn tán chuyện, lão nô nghĩ ngại biết việc di nương sảy thai nên ghé qua Hoa Niên viện rồi...”

Điều Cẩm Ngọc vừa giãn mày ra, nay nghe Tôn ma ma nói thế mặt lại lộ vẻ dửng dưng, sau đó cười mỉa mai rồi nói: “Không sao, chuyện bình thường thôi, chàng sẽ không bất ngờ thay đổi đâu, hơn nữa chàng vốn là người tình cảm, đi xem nàng ta ra sao cũng là chuyện trong dự đoán thôi, chỉ sợ chàng đi lần này sẽ càng căm ghét nàng hơn thôi.”

Tôn ma ma gật đầu cười: “Phu nhân tính toán thật tài tình! Chuyện như vậy Bạch Lộ và Bạch Suong cũng đều để ý chăm chăm. Bọn chúng không dám đến gần phòng, chỉ dán lỗ tai nghe trộm, nhìn xa xa qua cửa sổ trông thấy Cẩm di nương dám ném võ đồ vào người gia, rồi lại nghe thấy tiếng Liễu ma ma cầu xin, sau đó Hầu gia rời đi với vẻ mặt u ám, Liễu ma ma đuổi theo cầu xin nhưng gia cũng không thèm trở lại, phát tay áo một cái rồi đi luôn, hiện giờ đang ngủ lại thư phòng, sợ rằng sau này Hầu gia sẽ không bao giờ đến Hoa Niên viện nữa.”

Điều Cẩm Ngọc vuốt ve hoạ văn hình mây tinh xảo quanh thân bát, cười nói: “Ta còn không hiểu Điều Cẩm Sát ư? Hừ, loại đàn bà kiêu ngạo tự cao như vậy, hiện nay bị sỉ nhục đến thế, ngay cả con cũng mất, làm sao lại tỏ vẻ vui mừng trước mặt gia? Kiên cường bất khuất sao? Ta thấy nàng ta đọc sách đến ngu người rồi!”

Điều Cẩm Ngọc nói xong, uống thêm hai hớp nữa rồi dùng khăn Tôn ma ma đưa cho lau mồm, lúc này mới nói tiếp: “Bạch Lộ và Bạch Suong làm tốt lắm, nếu không phải hai đứa nó phát hiện ra nàng ta mang thai thì có lẽ giờ ta cũng rơi vào thế bị động, thường đồ tốt cho chúng đi.”

Tôn ma ma gật đầu đáp ứng, rồi hỏi tiếp: “Hiện giờ Cẩm di nương đã không trở mình nổi, chúng ta có nên đưa mấy đứa nha hoàn ở Niên Hoa viện về không ạ? Hơn nữa, đồ dùng trong phòng Cẩm di nương trước đây đều do phu nhân tự mình chọn lựa, đều là đồ hảo hạng, có nhiều thứ còn là của hồi môn, hiện nay có phải nên thu về rồi không?”

Trước đây để tỏ vẻ đức hạnh, Điều Cẩm Ngọc đặt toàn đồ đạc vô cùng quý giá trong phòng Cẩm Ngọc, còn có nhiều thứ là của hồi môn của chính mình cho nên Tạ Thiếu Văn từng cảm thấy mắc nợ nàng. Mà Điều Cẩm Sát từ bé đến lớn vốn ăn sung mặc sướng, luôn dùng đồ tốt, lại chỉ biết đọc sách viết chữ cho nên không để ý đến những thứ đó, nàng ta càng không cảm tạ nàng, vì thế khi Tạ Thiếu Văn biết chuyện, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng có lẽ cũng nghĩ Cẩm Sát là loại người không biết lễ, không phải người hiền lành lương thiện.

Những chuyện như thế này nàng sắp xếp nhiều lắm, vào cửa ba năm nàng liên tục về khắp nơi, từng việc từng việc chồng lên nhau đã lớn mạnh như núi làm dao động vị trí của Điều Cẩm Sát trong lòng Tạ Thiếu Văn. Hiện giờ xem ra những chuyện nàng mưu tính đều không hề uống phí.

Yêu ư? Điều Cẩm Sát lạnh lùng như thế sao xứng với Hầu gia, Tạ Thiếu Văn là phu quân của nàng, trong lòng chỉ có thể có mình nàng thôi!

Điều Cẩm Ngọc càng ngắm vẻ mặt càng biến đổi, nghĩ tới việc vừa rồi Cẩm Sát tỏ ra khác thường, trong chốc lát lại cảm thấy thấp thỏm không yên: “Vú à, sao ta cứ cảm thấy hôm nay Điều Cẩm Sát cố ý làm cho gia tức giận...”

Tôn ma ma thấy nàng bất an thì vội khuyên nhủ: “Phu nhân đừng suy nghĩ nhiều, Cẩm di nương ở trong phủ tất cả đều phải dựa vào sự sủng ái của gia thì mới có chỗ đặt chân, nàng cũng không phải kẻ dẫn động, sao lại cố ý chọc giận gia được chứ? Đàn bà mà, dù thường ngày giả bộ thanh cao trong sạch nhưng trong đầu lúc nào chẳng cố gắng nghĩ cách nịnh nọt đàn ông, di nương hôm qua quá đồ kị và ghen ghét nên mới tức giận đến mê muội đầu óc thôi, phu nhân đừng hao tâm tổn sức để ý nàng ta nữa! Thai của phu nhân vừa mới ổn định, người nên dưỡng thai cho tốt mới phải!”

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận nhưng từ trước đến giờ Điều Cẩm Ngọc đều rất đồ kị và ghen ghét với Cẩm Sát, hôm nay nghe Tôn ma ma nói thế, sao nàng ta lại không vui vẻ chứ? Thế nên tức thì lại nở nụ cười, tay phải xoa nhẹ lên bụng, vẻ mặt vui sướng tự đắc.

Tôn ma ma nói rất đúng, Điều Cẩm Sát đã bị nàng giam nén dưới chân rồi, hôm nay trong phủ đã là mảnh trời riêng của một mình nàng, nàng lại sẽ sớm sinh thêm tiểu thiếu gia, còn sợ chiếm không được trái tim Tạ Thiếu Văn sao?

Nàng nghĩ mà thích thú đến cười to vài tiếng, cười đủ rồi mới xua tay nói: “Mang về mấy thứ kia cũng chỉ để được ở kho phòng thôi, trước cứ để lại chỗ

nàng đi, làm như thế cũng để cho bọn hạ nhân hiểu ta thân là tỷ tỷ của nàng nhưng chưa bao giờ để nàng phải chịu thua thiệt! Về phần sắp xếp hạ nhân thì trái lại có thể rút về rồi, sắp đến ngày sinh nhật của Vân phi nương nương, trong phủ sẽ mở tiệc thiết đãi nên cần rất nhiều người, khả năng thừa thừa của Bạch Lộ và Bạch Sương cũng tạm được, ma ma bảo Diệu Hồng nhanh chóng hoàn thiện những bức bình phong theo hình tròn hoa thắm kia đi.”

”Phu nhân suy nghĩ đúng là chu đáo!” Tôn ma ma vội hòa theo.

Hai ngày sau, Cẩm Sắt đang lật xem quyển “Giang Châu du ký” thì nghe thấy tiếng thông truyền của Kiêm nhi vang lên bên ngoài phòng.

”Di nương, nô tỳ mời phu nhân tới rồi.”

Cẩm Sắt nghe tiếng thì khẽ chớp mắt, chậm rãi đóng quyển sách trên tay đặt xuống bên đầu giường, vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Diệu Cẩm Ngọc được Tôn ma ma dìu tới.

Hôm nay nàng ta mặc trang phục trông vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, áo viền lông cáo kết hợp với thắt lưng màu hồng, váy màu hạt lựu, dưới chân lộ ra đôi giày thêu Đại Minh nhọn đỏ chói.

Cẩm Sắt nhìn chăm chú trang phục của nàng ta rồi giương môi cười: “Ba năm rồi tỷ tỷ cuối cùng cũng dám mặc đồ màu hồng sao?”

Diệu Cẩm Ngọc đang được Tôn ma ma đỡ ngồi xuống, nghe thấy Cẩm Sắt nói thế, ánh mắt nàng ta chợt lóe lên, rất nhanh lại tươi cười nói: “Đúng vậy! Ba năm qua vì tò vò về quan tâm muội muội, để bù đắp cho việc biểu muội bị tui thân làm thiếp, ta dù là chính thất phu nhân nhưng chưa từng mặc đồ màu hồng trên người, hiện giờ rốt cuộc ta cũng có thể mặc nó trước mặt muội muội và mọi người rồi, không biết muội thấy thế nào? Ha ha ha, biểu muội cả đời này đừng mơ đến việc được mặc trang phục có màu sắc tươi đẹp như thế này nữa.”

*Biểu muội: em họ; đường tỷ: chị họ.

Cẩm Sắt nghe thế nhưng khẽ nở nụ cười mỉa mai rõ rệt: “Tỷ tỷ không mặc màu hồng là vì quan tâm đến muội ư? Ha ha ha, chẳng qua tỷ chỉ muốn tỏ vẻ hiển thực trước mặt Tà gia thôi, mỗi khi có người của Phượng y lâu đến đưa lựa là găm vóc cho tỷ chọn, lúc nào trước mặt Hầu gia tỷ cũng vờ tỏ vẻ buồn bã xem đi xem lại vài vóc màu hồng đến cả nửa ngày, thật đúng là dụng tâm lương khổ đây.

*Dụng tâm lương khổ: ý chỉ tổn tâm tư để đạt được mục đích.

”Muội muội cũng không ngốc nhỉ, chỉ tiếc rằng hôm nay hiểu ra thì còn có thể làm gì đây.” Diệu Cẩm Ngọc cầm ấm lô trong tay ngược nhìn Cẩm Sắt cười một cách chế nhạo.

Nàng ta nhìn sang phía Cẩm Sắt, thấy nàng toàn thân mặc trang phục thêu hoa sen màu chỉ bạc đang dựa người vào chiếc gối thêu hoa song hi màu hồng tím, sắc mặt tái nhợt, không dặm son phấn nhưng càng lộ vẻ xinh đẹp vô ngần, trông quá thật “sở sở động lòng người”, ngay tức khắc nàng ta bất chợt nắm chặt tay lại, làm ấm lô mạ vàng phát ra tiếng kêu the thé chói tai.

*Sở sở động lòng người: đáng thương xinh đẹp làm người yêu thích.

Cẩm Sắt thấy nàng rối loạn thì mới hỏi: “Muội muội muốn hỏi tỷ tỷ một chuyện, ngàn lần mong tỷ tỷ giải thích nghi hoặc cho muội. Năm đó trên đường tránh loạn Kim Châu, xe ngựa của ta gặp sự cố cho nên mới phải ngâm ngốc mà ở cùng Hầu gia một đêm, có phải chuyện này do tỷ và thím tính toán gây ra không?”

”Phải!” Diệu Cẩm Ngọc thẳng thắn mà trả lời.

Mọi chuyện xảy ra cho tới bây giờ sao nàng phải kiêng dè gì nữa, Diệu Cẩm Sắt biết thì đã sao? Diệu Cẩm Sắt đã lâm vào tình cảnh này rồi mà còn dám tỏ vẻ thanh cao như vậy, hơn nữa còn dám châm chọc chế giễu, vô lễ với nàng! Diệu Cẩm Sắt phải hiểu rõ rằng cả đời này nàng ta đều phải bại dưới tay nàng!

”Việc này Hầu gia cũng đã biết trước sao?” Cẩm Sắt run run nói, dường như không thể chịu nổi kết quả này.

Diệu Cẩm Ngọc thấy nàng như vậy càng cười đến vui sướng: “Ha ha ha, em gái quả thật là người thông minh nhạy bén, chỉ một chút đã hiểu ra, không sai, Hầu gia đã biết trước sự tình rồi, nếu không ta và mẹ sao có thể làm được, sao có thể tính toán được đến thế chứ? Hầu gia chính là mấu chốt quan trọng nhất, nếu chàng không đồng ý, ta và mẹ dù có mưu tính thế nào cũng sẽ không thực hiện được! Em gái xem xem, Hầu gia thật sự thương yêu em gái đến như thế kia mà.”

Cẩm Sắt nghe vậy trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, Diệu Cẩm Ngọc, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, thế nào gọi là họa từ miệng mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vạch Trần

Cầm Sát vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn về phía bình phong sau lưng Điều Cầm Ngọc, lúc này mới tỏ ra kích động nói: “Tại sao? Trước đây ta đã từ hôn với chàng, tỷ tỷ có thể gả làm vợ chàng, sao còn phải bồi nhọ sự trong sạch của ta, hại ta trở thành thiếp thất?”

“Ai bảo muội tài năng đầy mình, thơ từ ca phú đều tinh thông, ngay cả tiên đế gia cũng khen ngợi thông tuệ, không hổ danh là trưởng nữ Điều thị xuất thân từ gia đình sở hữu hai vị Trạng nguyên, quả là tài nữ danh gia vọng tộc. Nhưng ai mà biết trong hậu trạch này người cũng chỉ là một nữ nhân phải tranh giành tình cảm, đúng là trời xanh có mắt, người giỏi giang xinh đẹp như vậy nhưng số phận thật khổ. Ôi, rốt cuộc là có mẹ sinh ra nhưng không được mẹ nuôi dưỡng, không có người dạy dỗ từ nhỏ nên số mệnh mới khổ như vậy.” Điều Cầm Ngọc vừa nói vừa vuốt ve chiếc trâm gài tóc tinh xảo, xong xuôi mới ôm chặt ấm lờ rồi tỏ vẻ thương hại nói tiếp.

“Muội muội à, người xinh đẹp và giỏi giang như vậy, trước đây lại là thanh mai trúc mã với phu quân, trong mắt chàng đâu đâu cũng dạt dào hình bóng của người, người chỉ cần bước vào phủ đương nhiên sẽ được sủng ái, ta chắc chắn sẽ bị chen ép... ta sao lại cam tâm tình nguyện đồng ý cho người vào cửa chứ? Nếu có thể ta thà chết cũng không muốn người được gả cho chàng. Nhưng khi nghe chủ ý của mẫu thân, ta thấy người tính rất đúng. Muội muội có khuôn mặt xinh đẹp khả ái, hơn nữa lại xuất chúng hơn người, nếu người gả cho người khác, chẳng phải chàng sẽ nhớ thương người cả đời? Ta sao có thể chiếm được trái tim chàng đây?

Trong mắt nàng ta tràn ngập sự hung ác, nói xong lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới trợn mắt nhìn Cầm Sát, oang oang nói tiếp: “Có người ở trong phủ, ta vĩnh viễn cũng không thể chiếm được trái tim chàng, vì thế cho nên ta phải hủy hoại sự trong sạch của biểu muội! Chỉ cần hủy danh tiết của người, dù người có bước được chân vào phủ, dù phu quân có sủng ái người nhiều đến đâu thì trong lòng hắn, người cũng không còn là tiểu thư khuê các cao cao tại thượng, là cháu gái nhà Thủ phụ mà chàng luôn mong nhớ nữa, người chỉ là một tiện thiếp mà chàng thích thì gọi đến không thì đuổi đi mà thôi! Ha ha ha, em gái à, đàn ông đều là loại người như vậy đấy, chiếm được đồ tốt rồi thì sẽ nhanh chán thôi. Người mất đi danh tiết chỉ có thể thành thiếp thất, mà ta lại là chính thê, ta sợ cái gì chứ? Chàng qua phu quân yêu thương sủng ái người vài năm. Chờ hắn chán người rồi, ta lại dùng chút thủ đoạn, hắn cũng sẽ chủ động vứt bỏ người, mà người biến mất rồi, ta liền có thể chiếm được hoàn toàn trái tim hắn. Muội muội thấy ta nói có đúng không?” Điều Cầm Ngọc nói xong vui sướng đến mức cười khanh khách.

*Chính thê: vợ cả.

Cầm Sát nhìn lướt qua hai đôi vai rung rung vì cười của Cầm Ngọc, ánh mắt nàng dừng ở tấm bình phong ba cánh thêu hình cây tre, đằng sau tấm bình phong phẳng phất có dáng người đang run rẩy dữ dội, Cầm Sát cười khẩy nói: “Tỷ tỷ quả là người tâm tư thâm độc!”

“Ta thâm độc thì làm sao? Lại nói tiếp, muội muội từ trước tới nay luôn thanh cao kiêu ngạo lại bị buộc phải làm thiếp chắc chắn ngày ngày đều sẽ suy nghĩ lủn quăn hạn hẹp, ta lại vừa vặn gả sang đây xoa dịu phu quân. Chàng qua ta tạm để người sống trên đời này, tạm để người vào Hậu phủ trước, sao phải dẫn đo quá lâu chứ? Ta khoan dung cho người hai năm, với tính tình của người, vì phải làm thiếp nên trong lòng sẽ dần nảy ra chống đối, chỉ sợ cũng càng oán giận phu quân, tình cảm của hai người dần dần lạnh nhạt thì ta mới có thể chen chân vào, triệt để xóa bỏ hình ảnh của người trong lòng chàng. Ha ha ha, ta đúng là không ngờ người càng ngu xuẩn hơn so với dự liệu của ta và mẫu thân, vì phu quân không thể lấy người làm chính thê mà ôm hận trong lòng, mấy lần ngăn trở tiền đồ của phu quân, cứ vài ngày người lại khuyên chàng đừng nên đeo đuổi quyền lực thái quá. Hừ, người tưởng Hầu gia thích người thì sẽ để người ảnh hưởng đến tiền đồ rộng mở của chàng sao, chính vì thế sao chàng lại không bài xích người chứ? Muội muội à, ta cảm thấy thật xót xa thay người, đường đường là trưởng nữ Điều thị, xuất thân nhà danh gia Trạng Nguyên mà lại lâm vào con đường làm thiếp cho người... Ta mà là người thì đã xấu hổ đến mức không dám gặp người khác rồi!” Điều Cầm Ngọc càng nói càng gay gắt, vẻ mặt càng ngày càng dữ tợn thêm.

Nàng ta đè nén ra vẻ với Điều Cầm Sát ngay từ lúc nhỏ, hôm nay cảm thấy không thể ngừng bộc lộ cảm xúc được, càng nói càng thấy cực kỳ vui vẻ sáng khoái, những cảm xúc kìm nén và chịu đựng trong nhiều năm qua có vẻ đã theo những lời nói này mà trôi sạch đi rồi.

Cầm Sát thấy nàng trở nên điên cuồng như thế, trong lòng vẫn còn nghi vấn cuối cùng chưa được giải đáp, liền hỏi: “Cái chết của Văn Thanh cũng là do các người gây nên sao?”

Điều Cầm Ngọc nghe nàng hỏi về cái chết của Điều Văn Thanh thì nhất thời giật mình, không ngờ tới Điều Cầm Sát ngay cả việc này cũng đoán ra được, nàng ta hơi sợ hãi, nhưng rồi lại nở nụ cười thảng thốt trả lời: “Phải! Nếu có hắn thì người sẽ có hi vọng, còn có cả của hồi môn hậu hĩnh nữa, lão thái thái cũng sẽ không thể ép buộc người, cũng không thể nhẫn tâm hủy hôn ước của người. Muốn trách thì chỉ trách hắn có một tỷ tỷ như Điều Cầm Sát người, dấn cán đường hạnh phúc của ta!”

Cầm Sát dù đã sớm đoán ra được cái chết của em trai có lẽ không phải là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng hôm nay nghe chính nàng ta thừa nhận, nàng vẫn cảm thấy cả người như bị sét đánh ầm ầm, gương mặt càng trở nên trắng bệch, thân thể run rẩy dữ dội, nàng miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Lại lần nữa mở mắt ra, khoe mắt nàng đã nhìn thấy trong phòng có thêm một người, đó chính là Tạ Thiếu Văn đang giận dữ đầy mình bước ra từ phía sau bình phong.

Cầm Sát nhìn Tạ Thiếu Văn, trong lúc đó lại mở miệng cười nói: “Tỷ tỷ dám giờ trò với cả Hầu gia và lão phu nhân, đúng là tính toán như thần, muội muội đây đúng thật là không bằng tỷ tỷ.”

“Đồ đệ tiện!” Tạ Thiếu Văn vừa gào lên giận dữ vừa xông tới phía Điều Cầm Ngọc, nhắc chân ý muốn đá vào người nàng ta.

Điều Cầm Ngọc nhìn Cầm Sát tươi cười cổ quái hướng về phía sau nàng thì nàng ta đã lơ mơ cảm thấy không ổn, theo bản năng ngoảnh đầu lại đã thấy Tạ Thiếu Văn bước ra từ tấm bình phong, trong nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng, vẻ mặt cứng đờ.

Đối diện với sự giận dữ của Tạ Thiếu Văn, Điều Cầm Ngọc vội vàng muốn đứng dậy nhưng mắt thấy chân hắn giơ lên đá vào bụng mình, nàng ta hoảng sợ tới hét to một tiếng, trái lại dường như bị choáng váng đến mức quên cả tránh né.

Mà Tôn ma ma, người vẫn đứng đằng sau Diêu Cẩm Ngọc, nhìn thấy Tạ Thiếu Văn nổi giận đến muốn đập nàng thì vội vàng chắn trước người Cẩm Ngọc, một cú đá kia đập trúng vào lưng Tôn ma ma, làm bà ta và Cẩm Ngọc cùng loạng choạng đến ngã bệt xuống.

Thân hình béo mập của bà ta đè cả vào người Diêu Cẩm Ngọc, hai người cùng nhau ngã xuống đất, Diêu Cẩm Ngọc trong lúc vội vàng ồng tay áo quệt quia chiếc đèn ở trước giường làm cái giá cắm đèn đập vào trán, máu chảy đầm đìa.

Tạ Thiếu Văn thấy Tôn ma ma đỡ hộ nàng thì ngay lập tức bỏ nhào tới muốn đá thêm một cú nữa, nhưng Tôn ma ma nhanh chóng bò lảo đảo trên đất, ôm lấy chân hắn gào khóc: “Hầu gia tha mạng, phu nhân đang mang thai cốt nhục của người mà!”

“Loại đàn bà độc ác nham hiểm như vậy không xứng sinh con trai cho ta! Tránh ra!” Tạ Thiếu Văn gầm lên rồi đá tiếp một cú vào người Tôn ma ma.

Cầm Sát hờ hững nhìn bọn họ, về mặt khôi ngô tuấn tú của Tạ Thiếu Văn giờ đây chẳng còn chút phong độ gì, trông dữ tợn đến kinh tởm. Lại đến Diêu Cẩm Ngọc đang nằm ở phía kia, nàng ta dường như sợ hãi người trợn mắt nhìn Tạ Thiếu Văn, về mặt kinh hoàng, Cầm Sát chớp mắt, trong lòng nàng dâng lên cảm giác mơ hồ khó nói.

Chúng ta vốn là người thân, chỉ vì muốn sống cuộc đời vinh hoa phú quý, chỉ vì một người đàn ông mà người biến mình thành hạng người không từ thủ đoạn, độc ác như ma quỷ, Diêu Cẩm Ngọc, người thấy đáng giá sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Buông Tay

Diêu Cẩm Ngọc nhìn dáng vẻ Tạ Thiếu Văn thế kia phút chốc liền tỉnh táo lại, nàng không hiểu sao Tạ Thiếu Văn lại có mặt ở nơi này, không hiểu sao hẳn nghe được những lời nàng vừa nói, xảy ra chuyện thế này chẳng phải sự cố gắng của nàng trong mấy năm nay là uổng phí sao?

Rõ ràng, rõ ràng nàng đã đánh bại Diêu Cẩm Sát, rõ ràng nàng đã chiếm được tất cả mọi thứ, nàng chiếm được Tạ Thiếu Văn, nàng chiếm được vị trí Vô An hầu phu nhân tôn quý, tại sao sự tỉnh lại trở thành thế này?

“Được lắm! Giỏi cho đứa nó tài được Diêu Cẩm Ngọc dạy dỗ tốt đến thế này, ta đây muốn bỏ vợ!” Tạ Thiếu Văn cuối cùng cũng để ý đến việc Diêu Cẩm Ngọc đang mang thai, hẳn cứ muốn giờ chân đá nàng đều bị Tôn ma ma ngăn cản, nhất thời quát một câu rồi vung tay áo, nhoáng một cái đã phi ra ngoài.

Diêu Cẩm Ngọc ngơ ngác nhìn Tạ Thiếu Văn, mắt thấy Tôn ma ma bò lên ngăn cản hắn, dù bị đá ra vẫn tóm lấy không buông, thấy Tạ Thiếu Văn tức giận quát mắng nàng, càng thấy Tạ Thiếu Văn với dáng vẻ tức giận đùng đùng mà xông thẳng ra ngoài.

Hắn vừa nói cái gì?

Lời hắn nói cứ văng vẳng bên tai, hắn nói muốn bỏ vợ, hắn nói nhất định phải bỏ vợ!

Diêu Cẩm Ngọc giờ đây lại phản ứng mạnh mẽ, quay trở lại đối diện với Cầm Sát, mắt trợn trừng trừng gào lên: “Diêu Cẩm Sát, ngươi dám làm hại ta!”

Cầm Sát nhìn đôi mắt độc ác đỏ lòm của nàng nhưng lại nở nụ cười thản nhiên, nhích người dựa gần vào chiếc gối mới nhường mảy nói: “Tỷ tỷ à, chúng ta giờ cũng giống nhau thôi, hãy chấp nhận đi.”

Diêu Cẩm Ngọc nghe vậy tức giận đứng lên, nàng ta đang muốn lao đến Cẩm Sát thì lại nghe thấy tiếng nói.

“Vô An hầu Tạ Thiếu Văn, nam nhân này ta chán ghét lắm rồi, tỷ tỷ thích thì ta cho người đấy, nhưng chỉ sợ hiện giờ hắn đang cảm hận người như thế, tỷ tỷ chắc sẽ không dám đến gần hắn đâu nhỉ?”

“Diêu Cẩm Sát! Ta phải giết ngươi!” Nàng ta nhìn thấy vẻ khinh thường và cao ngạo trên mặt Cẩm Sát thì như phát điên, gào lên rồi như muốn lao ngay tới bên giường.

“Đù rồi! Diêu Cẩm Ngọc, nếu ngươi thông minh thì phải nghĩ cách nên giải quyết chuyện này thế nào chứ, chờ Tạ Thiếu Văn ném một tờ hưu thư đến trước mặt ngươi, chỉ sợ những tính toán của ngươi mới thật sự trở nên uổng phí!” Cẩm Sát lạnh lùng nhìn nàng ta đang gào rống như kẻ điên mà nói.

*Hưu thư: Giấy bỏ vợ/chồng.

Lời Cẩm Sát nói như một chậu nước lạnh dội lên đầu nàng ta, Diêu Cẩm Ngọc chợt dừng lại, cũng không muốn nghĩ lời của nàng là thật lòng hay không, vội vã bước ra bên ngoài.

Đúng vậy, nàng phải nhanh chóng nghĩ cách, trong bụng nàng còn có đứa con của hắn, đó chính là máu mủ ruột rà, hẳn không thể, không thể bỏ nàng như thế, luật pháp Đại Cẩm có quy định, nếu người vợ có thai thì người chồng không thể bỏ mặc! Nàng sẽ có cách, sẽ không để Diêu Cẩm Sát đạt được

mục đích như vậy.

Nhìn Diêu Cẩm Ngọc chân nam đá chân chiêu lao ra ngoài, Cẩm Sát lúc này mới nhìn về phía Tôn ma ma bị Tạ Thiếu Văn đánh cho mất nửa cái mạng già đang ngồi bệt dưới đất rồi nói: “Tôn ma ma trung thành như vậy, chủ nhân của ngươi chắc cũng sẽ hiểu rõ tình trạng của ngươi thôi, ma ma phải chăng nên đuổi theo nàng ta đi chứ?”

Tôn ma ma nghe vậy thờ hồn hển, lúc này mới nặng nề đứng lên, nhìn về phía Cẩm Sát nói: “Di nương không cần dùng kế chia rẽ... Cứ tưởng rằng bọn ngựa bất ve, hoá ra lại là chim sẻ rình sẵn, di nương dùng thủ đoạn giỏi lắm. Nhưng chẳng qua vì muốn làm hại phu nhân của ta mà ngay cả con đẻ người cũng nhẫn tâm vứt bỏ, người không sợ dù hấn làm ma cũng tới đòi mạng người sao?”

Tôn ma ma nói không sai, quả thật nàng đã tính toán như vậy, đếm đó đến chính phòng, nàng tất nhiên muốn ngọc nát đá tan. Diêu Cẩm Ngọc đặc ý đến lộ đuôi, luôn nhận định rằng nàng sẽ không khuất phục trước Tạ Thiếu Văn, nhưng nàng ta không tưởng được rằng lần này nàng lại trái ý nàng ta, đêm hôm đó nàng cô tính bảo Liễu ma ma nhét hà bao vào tay Tạ Thiếu Văn.

*Ngọc nát đá tan: ý chỉ quyết tâm làm việc gì đó đến cùng, không quan tâm hậu quả, ý trong câu trên có nghĩa cả hai bên đều phải chịu thiệt hại. Thà làm ngọc nát còn hơn đá lành: giống câu “chết vinh còn hơn sống nhục”.

Diêu Cẩm Ngọc ẩn nhẫn nhiều năm như thế, sao nàng ta lại không đến diều võ dương oai trước mặt nàng, sao lại không trút hết oán hận bao năm trong lòng chứ? Hôm nay nàng kêu Kiêm Nhi đi mời nàng ta tới, quả nhiên Diêu Cẩm Ngọc ăn mặc rực rỡ mà đến, sau đó nàng dùng lời nói kích động một chút là nàng ta đã phun hết những mưu tính xấu xa ra.

Nàng ta từ trước đến giờ chuyên sắm vai một vị phu nhân hiền lương thực đức, luôn tỏ vẻ yêu thương em gái trước mặt bọn hạ nhân, sao lần này đến mịa mai chế giễu nàng lại đem theo bọn nha hoàn chứ? Chính vì không có nha hoàn canh chừng cho nên Tạ Thiếu Văn mới có thể đứng sau vách ngăn, vừa vịn nghe bằng hết những nỗi niềm oán giận của nàng ta.

Cẩm Sát thấy Tôn ma ma dùng vẻ mặt bình tĩnh mà lên án chính mình thì ngẩng đầu lên, duỗi bàn tay vừa mới nắm chặt lại ra, cười nói: “Tôn ma ma còn đứng đây thăm dò ta làm gì, Tạ Thiếu Văn đi rồi cũng không trở lại đây đâu.”

Tôn ma ma thấy Cẩm Sát như vậy thì oán hận lườm nàng một cái rồi mới chạy nhanh đi tìm Diêu Cẩm Ngọc.

Người đi phòng trống, một vở kịch hay cứ thế hạ màn, nàng buông lỏng quyền sách cứng ngắc trong tay ra, chợt mở to hai mắt rồi kéo chăn lên che mặt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra.

Văn Thanh... Ta có lỗi với ngươi!

Liễu ma ma và Kiêm Nhi sớm bị tuồng kịch vừa rồi làm cho sợ hãi, hai người tuy trung thành với Cẩm Sát nhưng cũng không phải những người giỏi giang lợi hại, lòng chân thành có thừa nhưng thủ đoạn thì không đủ.

Lúc Cẩm Sát còn sống tại Diêu gia, nàng và Diêu Cẩm Ngọc thân thiết cứ như chị em cùng một mẹ sinh ra, Diêu Cẩm Ngọc đối xử với em gái vô cùng tử tế, thậm chí mẹ nàng ta là Ngô thị cũng vô cùng hòa ái dễ gần, chưa bao giờ khắt khe chuyện đồ dùng tiền bạc với Cẩm Sát, thậm chí còn đối xử với nàng tốt hơn Cẩm Ngọc nhiều.

Vì thế Liễu ma ma, Kiêm Nhi và Cẩm Sát từ trước đến giờ đều nghĩ như nhau, đều tưởng Ngô thị và Diêu Cẩm Ngọc là những con người tốt bụng, khi Cẩm Sát bị hủy danh tiết, bọn họ cũng tưởng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chưa bao giờ phát hiện ra điều gì không ổn.

Cho đến tận lúc Cẩm Sát vào phủ, Diêu Cẩm Ngọc cũng luôn luôn tỏ vẻ quan tâm để ý, khoan dung trong mọi chuyện, luôn tỏ ra mình là người rộng lượng hào phóng, thậm chí đôi lúc Cẩm Sát còn cảm thấy hổ thẹn vì sự đố kỵ tử tế của nàng ta.

Nửa năm gần đây Diêu Cẩm Ngọc bắt đầu thay đổi, nàng ta tấn công rất mạnh mẽ, ngáng chân nàng ở mọi chỗ, tìm ra lỗi của nàng trong mọi chuyện. Cẩm Sát trước kia còn tưởng do mình cả nghĩ, sau đó mới từ từ ngấm lại, nàng cũng không phải kẻ ngu, chẳng qua nàng trong căn nhà này nàng chẳng có quyền hành gì, hơn nữa ẩn tượng người tốt mà Ngô thị và Diêu Cẩm Ngọc mang lại quá sâu, cho đến gần đây nàng mới bắt đầu suy nghĩ kỹ càng mà phát hiện ra đủ loại chân tướng sự việc.

Khi nàng phát hiện ra mọi chuyện cũng chưa từng nói với Liễu ma ma và Kiêm Nhi, vì vậy hai người họ nghe xong những lời Cẩm Ngọc khi nãy thì đều sững sờ như bị sét đánh, ngây ngẩn cả người.

Hóa ra việc cô nương bị hủy hoại danh tiết trước kia không phải là chuyện ngoài ý muốn? Hóa ra thiếu gia chết đi cũng do bị người mưu hại?!

Liễu ma ma và Kiêm Nhi cứ đứng ngây ngốc trong căn phòng vắng vẻ, cả căn phòng chỉ vang lên tiếng khóc kìm nén của Cẩm Sát, nhìn cô nương gắt gao dùng khăn che đi tiếng nức nở nghẹn ngào, Liễu ma ma và Kiêm Nhi cũng thất thanh bật khóc.

Một lúc lâu sau Cẩm Sát mới ngừng khóc, nàng buông khăn, vẻ mặt đã bình tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy Liễu ma ma và Kiêm Nhi khóc lóc thì nắm chặt tay hít sâu một hơi, hiện giờ chỉ còn lại một bước cuối cùng thôi. Đi xong bước này, nàng liền có thể đi gặp ông nội bà nội, liền có thể tới tạ tội trước cha mẹ và em trai.

Cẩm Sát nghĩ thế rồi kéo tay Liễu ma ma nói: “Ma ma đừng khóc, nếu ma ma thương xót ta đến vậy, ta cũng đang có chuyện muốn cầu xin ma ma đây.”

Liễu ma ma nghe Cẩm Sát nói thế mới ngẩng mặt lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc và đôi mắt sưng đỏ của nàng thì vội lau nước mắt nói: “Cô nương cứ

nói, miễn là chuyện lão nô có thể làm thì chắc chắn sẽ làm giúp cô nương, cô nương ngàn vạn lần đừng nói cầu xin với lão nô.”

Cầm Sát thấy bà nói thế thì cảm thấy rất vui mừng và cảm kích, nàng hướng đầu về phía Kiêm Nhi nói: “Người đi lấy cái hộp trắng men ngọc ở góc phía nam phòng tới đây cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Xét Nhà

Kiêm Nhi nghe lời đứng dậy cầm cái hộp tới, Cầm Sát mở khoá hộp, bỏ hết đồng đồ vật linh tinh ra ngoài, vuốt nhẹ hai cạnh, dưới đáy hộp kêu rắc một cái rồi bung ra một ngăn kéo nhỏ, Liễu ma và Kiêm gia đang chăm chú theo dõi, chợt vô cùng kinh ngạc.

Cái hộp này để ở trong hòm châu báu lâu đến thế, các nàng cũng sờ tới mấy lần mà không phát hiện ra huyền cơ đến bậc này.

Cầm Sát lấy thứ gì đó ra, hoá ra là một phong thư và mấy tấm ngân phiếu, còn có hai tờ giấy mà Liễu ma ma và Kiêm Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là giấy bán thân của hai người họ.

Cầm Sát thấy hai người nhìn chằm chằm chúng thì nói: “Hai người chăm sóc ta nhiều năm, chuyện tới mức này, ta cũng không biết báo đáp thế nào cả, hai tờ giấy bán thân này hai người cầm về đi...”

Cầm Sát còn chưa nói xong, Liễu ma ma đột nhiên mở to hai mắt, gấp giọng cắt đứt lời nàng: “Cô nương! Cô nương muốn làm gì vậy? Cô nương không phải muốn làm chuyện điên rồ chứ?!” Bà gấp đến độ nói liên tiếp ba câu, trong lòng sợ hãi tới cùng cực.

Lúc này đây Liễu ma ma càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, hôm trước cô nương đuổi bà và Kiêm Nhi ra khỏi chính phòng, sau đó lại sai bà đưa đồ cho Tạ Thiếu Văn, thêm một màn vừa nãy, Cầm Sát rõ ràng đã sớm phát hiện ra hết chân tướng sự việc rồi... Cô nương tỏ ra đau khổ như thế để khiến bà không phải suy nghĩ nhiều, cô nương thật sự muốn làm gì đây?

Liễu ma ma nói xong nhưng chỉ thấy Cầm Sát mỉm cười nhìn mình, nụ cười đó trông đáng thương biết bao nhiêu, nhất thời bà bật khóc rồi nói: “Cô nương, so với cái chết thì thà cứ tiếp tục sống qua ngày còn hơn...”

Tiếp tục sống qua ngày sao... Ma ma biết không, cuộc sống đốn hèn này không đáng sợ, cái đáng sợ chính là giữa biển người mệnh mông này, ta đã không còn quan tâm đến ai nữa, đã không còn bận tâm vương mắc bất cứ điều gì nữa, cái đáng sợ nhất chính là phải tiếp tục sống cuộc sống hèn mọn mà không có ý nghĩa này, sống như thế mới chính là bước vào địa ngục. Huống chi Hầu phủ này cũng đang tràn ngập nguy hiểm, chẳng thà chủ động chết cho sạch sẽ còn hơn.

Cầm Sát tuy nghĩ thế nhưng nét mặt không hề lộ ra, trái lại lên tiếng an ủi Liễu ma ma: “Ma ma yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ đâu. Chẳng qua hiện giờ có hai chuyện ta cần người và Kiêm Nhi thực hiện giúp ta.”

“Cô nương cứ nói, lão nô xin nghe.”

“Hai người dọn dẹp hết đồ đạc đi, thừa dịp trong phủ đang loạn, Diêu Cẩm Ngọc và lão phu nhân không còn tâm tư để ý xử lý công chuyện, hai người đi tìm quân sự, nói rằng hiện giờ ta đã mất đi chỗ dựa, không muốn tiếp tục đi theo chịu khổ nữa nên muốn rời phủ, bảo hân đi với các người tới nhà môn xoá bỏ thân phận nô tài. Vương quân gia vốn là người tham lam, hôm nay hai người tới cầu xin hân niệm tình cũ, hân cũng sẽ nể tình được lợi từ ta trước đây mà không làm khó dễ các người. Hai người ra phủ rồi thì không cần trở lại, đây là tám ngàn phiếu trị giá ba nghìn lượng, hai người trước hết hãy tìm một chỗ trú chân ổn thoả, đây là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai về phong thư này, xin ma ma nhất định phải trao tận tay cho Trần Quốc công Dương Kiến, ma ma phải chắc chắn nhớ rõ điều này đây.” Cầm Sát nói xong liền nhét giấy bán thân và lá thư vấp trong tay Liễu ma ma.

Liễu ma ma nghe vậy giật mình, mở to hai mắt, Trần Quốc công phủ không phải là đối thủ một mất một còn với Võ An hầu phủ sao. Trưởng nữ của Trần Quốc công chính là đương kim hoàng hậu, Vân phi ở trong cung bao năm cũng luôn bất hoà với vị Dương hoàng hậu này!

“Cô nương đến tột cùng là muốn làm cái gì?” Liễu ma ma nắm chặt phong thư nhìn chằm chằm Cầm Sát, dường như không muốn bỏ sót bất kì biến hoá gì trên gương mặt nàng.

Cầm Sát lúc này mới trả lời bằng giọng đầy cảm hận: “Ma ma, ta không sợ nói thẳng với người, Tạ gia là kẻ bội tín, lại huy cả đời ta! Tạ Thiếu Văn hại ta đến mức này, ta không cam tâm, ta không tin thiện ác có báo, ta càng không tin vào những lời nguyện rủa, mối hận này dù ta có chết cũng không thể nhắm mắt, mối hận này mà không báo thì lòng ta không thể yên ổn, ta nhất định phải tự tay hủy diệt hết sự vinh hoa phú quý bao đời của Hầu phủ! Bức thư này liên quan đến đại cục, mong ma ma và Kiêm Nhi hãy giúp đỡ ta!”

Nhìn vẻ mặt thành khẩn cầu xin và quyết tuyệt trên gương mặt nàng, Liễu ma ma thật sự khó mà tin được, một lúc lâu nàng mới nói: “Hủy diệt Hầu phủ? Hầu phủ mà sụp đổ thì cô nương nên làm gì bây giờ? Sao có thể làm thế được!”

Cầm Sát lắc đầu, buồn bã nói: “Không! Nếu cứ ở lại nơi tù ngục Hầu phủ này thì ma ma à, ta một khắc cũng không thể an ổn được! Mấy tấm ngân phiếu

này, mặc dù giá trị không lớn lắm, nhưng cũng đủ cho mấy người chúng ta kiếm kế sinh nhai, kiếm chỗ trú chân. Ma ma cảm lấy đi, trước tiên người mua một căn nhà nhỏ, nếu lâu thì ba tháng nữa ta chắc chắn sẽ ra ngoài tụ hội với hai người, đến lúc đó chúng ta tính tiếp. Ma ma, đây là đường lui duy nhất của ta, ta chỉ tin được người và Kiêm Nhi thôi, các người nếu vẫn còn coi ta là chủ nhân thì lần này phải tuyệt đối nghe lời ta!”

Liễu ma ma tuy không phải nhũ mẫu của Cẩm Sát, nhưng bà là ma ma hồi môn của Liễu thị, có thể nói bà nhìn Cẩm Sát lớn lên từng ngày, sao có thể không hiểu tính tình nàng chứ? Hiện giờ thấy nàng quyết đoán đến thế, lại nhớ tới cuộc sống của nàng ở Hầu phủ trong ba năm này, bà cắn răng, cuối cùng vẫn nhận mấy thứ kia rồi lên tiếng: “Cô nương yên tâm, việc cô nương giao cho lão nô nhất định sẽ làm thật tốt!”

Cẩm Sát lúc này mới thở phào một hơi, Liễu ma ma khẳng khái muốn Kiêm Nhi ở lại hầu hạ Cẩm Sát nhưng nàng cũng từ chối, chỉ nói thêm một người ở lại thì tương lai càng khó rồi Hầu phủ, nàng vừa giao phó Liễu ma ma cùng Kiêm Nhi, vừa một mình mà tiễn hai người ra cửa.

Đợi đến lúc trong phòng không còn một bóng người, Cẩm Sát nhắm mắt, hai tay nắm chặt thành quyền.

Hơn một tháng trước, Nhị hoàng tử Bắc triều Yến quốc tên Hoàn Nhan Tông Trạch chết tại Đại Cẩm, tin tức được truyền đi, hoàng đế Yến quốc nổi giận, quyết tâm ngự giá thân chinh Nam tiến, hiện giờ trong triều đình đã trở nên vô cùng hỗn loạn, người người sợ hãi.

Người đang trị vì ngôi vua Đại Cẩm là Minh Hiếu đế, thật ra hẳn là người bắt tài ngu dốt, không có chí lớn, hiện giờ mắt thấy đại quân Bắc triều đang từng bước áp sát thì sớm đã trở nên hoang mang sợ hãi, chỉ biết dựa vào Trần Quốc công dốc sức chống lại kẻ địch.

Trong thời điểm hỗn loạn này, Minh Hiếu đế lại vẫn có thể say mê Vân phi như điều đồ, lưu luyến mỹ sắc, nhưng hẳn cũng không dám vì nàng ta mà đắc tội với Trần Quốc công. Mà Trần Quốc công một thân trung nghĩa có thừa, thủ đoạn mạnh mẽ dữ dội như chớp giật, đương nhiên không phải là người khoan dung độ lượng. Tạ Thiếu Văn ý vào Vân phi được sủng ái, thêm nữa tuổi trẻ ngông cuồng, nhiều lần dùng khí phách thư sinh mà đối địch với Trần Quốc công, trong thời điểm này, Trần Quốc công phủ hưng thịnh tựa mặt trời ban trưa, sao có thể không nhân cơ hội loại trừ kẻ đối đầu Võ An hầu phủ đây?

Chỉ sợ rằng Trần Quốc công đã sớm bố trí cạm bẫy chờ Tạ Thiếu Văn nhảy vào rồi, lúc này đây là thư của nàng đúng là gài đúng chỗ ngựa, từ lúc Vân phi vào cung, Võ An hầu phủ đã sớm cheo leo ở trên vách núi, nay Vân Phi được sủng ái là lúc không còn đường lui, hiện giờ tai họa đã ngập trước mắt, nàng chẳng qua chỉ gia tăng tốc độ diệt vong của bọn họ mà thôi.

Cẩm Sát vừa nghĩ vừa cắn chặt môi dưới, máu tươi nhanh chóng tràn qua khóe miệng, hốc mắt nàng nóng lên.

Ông nội, cha, Vi Vi đã từng đáp ứng sẽ chăm sóc tốt cho em trai, sẽ sống thật tốt...

Ông nội, cha, cháu gái, con gái không thể làm được chuyện đã đáp ứng với hai người, đứa cháu bất hiếu này sẽ sớm tới chỗ hai người tạ tội!

Hai tháng sau, trong một căn nhà nhỏ phía Tây kinh thành, Liễu ma ma đang cầm quần áo chuẩn bị phơi lên trên cây sào trúc thì đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa âm ỉ, bà quay đầu lại đã thấy Kiêm Nhi, người sáng sớm ra ngoài mua thức ăn đang hoảng hốt vọt vào, hai mắt mở to đỏ bừng đầm lệ.

Thấy nàng hai tay trống trơn lại có dáng vẻ như vậy, trái tim Liễu ma ma như rơi rụng lộp bộp, vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ma ma! Không ổn rồi, Hầu phủ... Hầu phủ bị xét nhà!” Kiêm Nhi nghe thấy tiếng Liễu ma ma hỏi mới hoàn hồn lại rồi khóc hô.

Liễu ma ma nghe thấy thế, y phục ẩm ướt trong tay đang chuẩn bị được vắt lên trên giá liền rơi bộp xuống dưới chậu, nước bắn tung toé ướt cả vạt áo nhưng bà chẳng thèm để ý. Sắc mặt bà tái nhợt, chạy ba bước cũng thành hai bước tới bên Kiêm Nhi, ôm chặt bà vai cô bé rồi hỏi: “Người nói bậy cái gì vậy?”

“Ma ma, là thật!” Mới vừa rồi ta ra ngoài mua đồ ăn, rất nhiều người đều đang bàn luận chuyện này, họ nói hôm qua trong cung Vân phi hạ độc Thái hoàng tử, Hoàng Thượng nổi trận lôi đình tống nàng vào lãnh cung, sáng nay Trần Quốc công thế mà lại tâu với người rằng Hầu gia cũng tham gia vào chuyện này, hơn nữa còn đưa ra chứng cứ rành rành, Hoàng Thượng đã phán Hầu gia tội thông đồng với địch bán nước. Còn chưa hạ triều Hầu gia đã bị đưa vào đại lao, Hoàng Thượng ngay trên triều lập tức sai cấm vệ quân đích thân đến tra xét Hầu phủ, hiện giờ... Hiện giờ cấm vệ quân đã bao vây chặt chẽ Hầu phủ, nghe nói... Nghe nói nữ quyến toàn bộ đều bị sung làm quan kỹ!”

*Bị sung làm quan kỹ: bị biếm thành kỹ nữ hầu hạ trong quân đội.

Kiêm Nhi vừa dứt lời liền lộ vẻ hoang mang sợ hãi, thấy Liễu ma ma dường như sợ đến ngất người giống mình thì vừa nức nở nghẹn ngào vừa nói tiếp: “Cô nương, cô nương làm sao bây giờ, cô nương vẫn còn đang ở trong phủ! Cô nương rõ ràng đã nói sẽ tới đây với chúng ta, tại sao có thể như vậy! Ma ma à, phải làm sao bây giờ?”

Kiêm Nhi cứ gào khóc liên tục, Liễu ma ma giật mình ngã nhào xuống đất, bằng chứng mà Trần Quốc công đưa ra, không cần nghĩ cũng biết chính là phong thư ngày trước Cẩm Sát đã giao cho bà, lúc đó nghe Cẩm Sát thuyết phục, dù bà không biết nội dung của nó nhưng cũng y lời dặn dò mà canh giữ trước phủ giao tận tay cho Trần Quốc công.

Đối với việc Hầu phủ bị xét nhà bà không hề bất ngờ, điều bà và Kiêm Nhi thấy đáng sợ chính là việc trước kia Cẩm Sát rõ ràng đã có nói sẽ có cách rời phủ để gặp lại hai người, nhưng hôm nay lộ ra chuyện này, Cẩm Sát thế nhưng vẫn còn đang ở trong đó!

Cô nương, cô nương hiển nhiên đã có ý nghĩ muốn chết, trước kia thuyết phục bà chẳng qua là sợ bà không nghe theo mà thôi, cô nương tìm cơ lừa bọn họ rời phủ! Tại sao bà không nghĩ ra sớm hơn chứ! Cô nương ơi là cô nương ơi!

Liều ma ma bỗng đột nhiên bò dậy, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kết Thúc

Lúc này tại Võ An hầu phủ, Điều Cẩm Sát đứng ở trong phòng nghe xung quanh tràn ngập tiếng cảm vệ quân tra xét nhà cửa, những tiếng gào thét vừa ầm ĩ vừa nặng nề, tiếng bước chân người đi qua đi lại, tiếng bọn đầy tớ khóc lóc kêu la, tiếng đồ vật xung quanh đổ vỡ hỗn độn... Tuy vậy, trong đôi mắt nàng vẫn tràn đầy sự trầm tĩnh yên lặng, rất cuộc, rất cuộc nàng cũng đợi được đến ngày này.

“Điều Cẩm Sát! Ngươi ra đây, ra đây ngay cho ta!”

Bên ngoài mơ hồ vang vọng tiếng thét của Điều Cẩm Ngọc, Cẩm Sát khẽ mỉm cười, nàng vừa đẩy cửa ra đã bắt gặp một Điều Cẩm Ngọc đầu tóc không chỉnh tề, trăm cái tóc long ra, tán loạn theo từng nhịp chân bước vội vàng vào trong sân, ngay phía sau nàng ta là một đội cảm vệ quân bám sát không rời.

“Ngươi là cái đồ miệng đầy quạ đen! Đồ độc phụ! Đồ thuốc sao Tang Môn*, tất cả đều vì ngươi, đều do ngươi ngày ngày nguyên rửa Hầu Phủ, ngày nào cũng làm nhảm nhều Hầu gia đeo đuổi quyền lực quá mức thì sẽ dẫn tới họa diệt môn, hiện giờ linh nghiệm rồi, ngươi vui vẻ lắm phải không?” Điều Cẩm Ngọc ngẩng đầu thấy Cẩm Sát mở cửa ra thì ngay lập tức mở mồm gào thét chửi bới.

*Sao Tang Môn: là chòm sao liên quan đến sự tang tóc, tai nạn, tang thương, bệnh tật, chết chóc.

Trước kia khi mới vào phủ, Cẩm Sát quả thực đã từng nhắc nhở qua với Tạ Thiếu Văn về vấn đề này, lúc đó hắn vẫn còn tỏ ra vô cùng yêu thương nàng nên không cảm thấy phiền chán, còn cười nàng là người quá mức cẩn thận, nàng nhắc lại hai ba lần nhưng hắn căn bản không để vào tai cho nên nàng cũng không nhiều lời nữa, sau này khi Tạ Thiếu Văn ở trước triều đình tỏ ra quá trốn thì nàng mới không nhịn được mà lại khuyên nhủ hắn.

Chuyện xảy ra khoảng hơn một năm sau khi nàng vào phủ, Tạ Thiếu Văn lúc ấy tỏ vẻ rất giận dữ, sau đó Điều Cẩm Ngọc biết được, nàng ta tìm mọi cách làm cho lão phu nhân biết, lão phu nhân được thể lợi dụng tội thiếp thất làm loạn gia đình nên phạt nàng quỳ trước từ đường ba ngày.

Lúc đó nàng không nói một lời, chỉ lặng lẽ chấp nhận hình phạt quỳ tại từ đường, nhưng cũng chính thời điểm này nàng bắt đầu suy nghĩ lại về những chuyện đã qua, bắt đầu cảm thấy nghi ngờ Điều Cẩm Ngọc và Ngô thị, sau đó qua nhiều lần thăm dò, xác minh, nàng mới phát hiện ra chân tướng xấu xa khiến trái tim nàng trở nên hoàn toàn lạnh lẽo...

Nghĩ đến đây Cẩm Sát cười lạnh một tiếng, mở hé mắt rồi nói: “Đúng là đồ đàn bà ngu xuẩn không biết suy nghĩ!”

Bắt gặp Cẩm Sát đứng trên bậc thang, toàn thân toát ra vẻ trong trẻo lạnh lùng, vẻ mặt thản nhiên, phảng phất như những chuyện lộn xộn trong phủ giờ phút này một chút cũng không ảnh hưởng được tới nàng ta, trong lòng Điều Cẩm Ngọc tràn lên nỗi hận như cơn sóng cuộn cuộn không ngừng, nàng ta rút cây trâm trên đầu xuống ném về phía Cẩm Sát, đúng lúc đó một đội cảm vệ quân chạy tới, ngay sau đó là giọng một người đàn ông quát tháo giận dữ.

“Còn ra thể thống gì nữa, kéo xuống!”

“Vâng, thưa Vệ úy đại nhân”. Ngay lập tức có tiếng người đáp lại rồi hai binh sĩ tiến lên đè mạnh xuống vai Điều Cẩm Ngọc rồi kéo nàng ta ra ngoài.

Điều Cẩm Ngọc chưa bao giờ bị người khác đối xử như thế, trong nhất thời nàng ta gào lên, vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Các ngươi buông ta ra! Thả ta ra! Ta là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, là chính thê của Võ An hầu, dám nam nhân rác rưởi như các ngươi dám cả gan chạm vào người ta sao, buông ra!”

“Điều Cẩm Sát, ngươi chính là kẻ gây ra tai họa này! Đồ hồng nhan họa thủy!”

...

Sau khi tiếng nói cuồng loạn của Điều Cẩm Ngọc xa dần, Cẩm Sát bình thần lại, đôi mắt nàng chợt loé sáng, lúc này nàng mới hướng về phía vị đại nhân vừa ra lệnh, cúi người hành lễ rồi nói: “Đại nhân có thể cho phép thiếp chỉnh trang lại mặt mũi rồi đi theo người được không?”

Vị trí thống lĩnh cảm vệ quân với dàn kỵ binh dũng mãnh hiện giờ chính là thế tử Dương Tùng Chi của phủ Trấn Quốc công, đồng thời là trưởng tử của Dương Kiến, mà vị Vệ úy đại nhân mang họ Trương này cũng chính là vị quan gia sống dựa vào cửa nhà Trấn Quốc công, vì thế chuyện Cẩm Sát truyền tin cho Trấn Quốc công Dương Kiến, vị Trương đại nhân này cũng là một trong số ít những người hiểu rõ tình hình bên trong.

Việc Cẩm Sát phải vào Võ An hầu phủ làm thiếp cho Tạ Thiếu Văn năm đó cũng từng gây chấn động một thời, thêm nữa qua những lời Điều Cẩm Ngọc vừa nói nên Trương đại nhân cũng hiểu rõ thân phận của nàng.

Ông ta nhìn Cẩm Sắt toàn thân toát lên vẻ trang nhã tự nhiên, không hề sợ hãi, vẻ mặt thanh thản nhẹ nhàng, bất giác cảm thấy có thiện cảm, hơn nữa nhớ đến công lao của Cẩm Sắt nên đối với thỉnh cầu nhỏ này ông ta sẵn lòng đáp ứng, nghĩ rồi gật đầu: “Vậy xin mời cô nương.”

Cẩm Sắt cúi người hành lễ, sau đó mới xoay người bước vào phòng, chậm rãi đóng cửa lại đồng thời ngăn chặn mọi ánh mắt từ phía bên ngoài.

Nàng bước vào phòng liền đi thẳng tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, nàng không để ý đến âm thanh huyền ảo bên ngoài mà chuyên tâm cầm bút vẽ mày lên, nhìn thẳng vào gương mà phác họa.

Mẹ đã từng nói, khi trưởng thành đôi mày của nàng là điểm đẹp nhất trên khuôn mặt, trông cong cong như núi xanh phía xa, em trai cũng từng nói thích nhìn nhất đôi lông mày nghiêng nghiêng của chị gái, mỗi khi cười rộ lên trông như hai hai hàng liễu rủ, thật là đẹp mắt...

Rất nhanh thôi nàng sẽ được gặp lại những người thân yêu nhất của mình, nàng muốn dùng dáng vẻ xinh đẹp nhất để trùng phùng với họ, để xin bọn họ thứ lỗi, để sám hối lại những lỗi lầm của nàng.

Lông mày kẻ cao, má hồng khẽ đánh, búi tóc vấn cao, chiếc trâm cài lệch, môi tựa cánh hoa, dung mạo khuynh thành, xinh đẹp hơn hoa, diễm lệ như mây.

Cẩm Sắt tỉ mỉ dán hạt ngọc hình hoa sen vô cùng tinh xảo vào giữa trán, xong xuôi mới mỉm cười ngắm cô gái trong gương, tai nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ, nàng cầm chén rượu để sẵn trên bàn, hướng về phía người trong gương cùng nhau nâng chén.

“Tài danh tựa như Trọng Nguyên, dung mạo chấn động Giang Nam... Ha ha ha, Diêu Cẩm Sắt ơi là Diêu Cẩm Sắt, người đúng là loại đàn bà ngu ngốc nhất thế gian! Ta kính người một ly, ước rằng sau khi chết đi người sẽ sớm được siêu sinh, đầu thai sang kiếp khác, kiếp sau đừng bao giờ lại làm thiếp cho người.”

Vào đúng lúc này ở ngoài sân, vị thống lĩnh cầm vệ quân Dương Tùng Chi đang bước nhanh vào, vóc người hần cao lớn, thân mang áo giáp rung động theo từng nhịp chân bước, khuôn mặt ánh lên vẻ cương nghị kết hợp với chiếc áo giáp màu bạc càng làm nổi bật vẻ anh tuấn xuất trần.

Trương đại nhân nghe thấy tiếng chột ngoảnh đầu lại, giật mình đến nỗi bước nhanh lên trước hành lễ: “Thống lĩnh.”

Dương Tùng Chi ở ngoài sân liền phát hiện ra tình huống bên này, nhìn thấy trong viện cực kỳ yên tĩnh, sáu bảy binh sĩ đứng im lặng như đang kính cẩn chờ người nào đó, trong lòng hần cảm thấy kỳ quái khó hiểu, lúc này mới bước vào trong sân. Thấy Trương đại nhân hành lễ, hần khẽ cúi người đỡ ông rồi mới hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Trương đại nhân thấy hần để ý, lập tức bấm báo lại chuyện khi nãy thì thấy đôi mày kiếm của Dương Tùng Chi hơi nhếch lên, sau đó hần mới hỏi: “Đại nhân vừa nói rằng, nàng ta đã từng khuyên Tạ Thiếu Văn không nên theo đuổi quyền lực quá mức sao?”

Trương đại nhân đáp: “Đúng vậy, chính mồm vị phu nhân của Võ An hầu kia đã từng nói như thế.”

Ánh mắt Dương Tùng Chi chột trầm xuống, nàng ta nói lời này rất giống với phụ thân, chẳng lẽ nàng ta hiểu rõ chính sự đến thế sao? Dù sao thì một cô gái có trí tuệ như vậy đúng là hiếm thấy... Quả thật xứng danh xuất thân từ Diêu phủ sở hữu hai vị Trọng Nguyên.”

“Không ổn rồi!” Hần nghĩ đến đây đột nhiên trợn trừng mắt quát vội một tiếng rồi chạy vào trong phòng, bước nhanh lên bậc thang, một chương liền đá vỡ cửa phòng vọt vào bên trong, nhưng bất thành linh hai chân chột dừng lại.

Ở trong phòng, qua tấm gương trước mặt, hần thấy Cẩm Sắt đang chống hai tay lên bàn chậm rãi đứng lên, nghe thấy tiếng động, nàng quay đầu lại, trâm cài gắn châu ngọc rung động leng keng, dung mạo tươi đẹp kiều diễm như hoa nhưng đôi môi lại nhiễm máu tươi đỏ rực. Gương mặt kia, ngũ quan kia chỉ còn vẻ tươi cười lạnh lẽo.

Nét mặt tươi cười tuyệt mỹ nhưng thâm thiết, từng giọt máu đào chảy dọc theo chiếc cằm xuống dưới, thân thể nàng từ từ gục xuống, dường như giống một phiến lông chim nhẹ nhàng rơi xuống...

Nhìn thấy bóng dáng kia lặng lẽ gục xuống, không hiểu sao trong lòng Dương Tùng Chi dâng lên một nỗi buồn bức khó tả, hần lặng lẽ nhắm chặt mắt lại.

Mà theo sát phía sau hần Trương đại nhân vội vã chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng này cũng giật mình sợ hãi rồi than một tiếng: “Quả thật là một cô gái kiên cường khí phách, chỉ tiếc đã gả cho người thì số phận không còn thuộc về bản thân mình nữa.”

Ông ta vừa dứt lời thì ngay sau đó có một binh sĩ bước tới bấm báo: “... Bên ngoài có một bà vú già mang theo một cô gái tới quấy rối, bọn họ tự xưng là nô tỳ của Cẩm di nương, đáng lẽ ra bọn họ không được chạy tới tìm người thế này ạ, ngoài cửa dân chúng đang bàn tán xôn xao, thống lĩnh xem tại hạ có nên đuổi đánh bọn họ đi không?”

Dương Tùng Chi nghe thấy thế mới bước ra ngoài rồi lên giọng phân phó: “Đưa bọn họ vào đây, bảo bọn họ đưa thi thể nàng ta ra ngoài, cho bọn họ chút tiền mua quan tài chôn cất nàng ấy đi.”

Nghe câu nói sau cùng của hần mà Trương đại nhân ngăn người ra một lúc rồi phản ứng lại được, ông vội vàng đáp ứng, ánh mắt dõi theo dáng người cao lớn đang rời đi của Dương Tùng Chi, vẻ mặt thì toát lên sự kinh ngạc vô cùng.

Vị thống lĩnh này từ xưa tới nay tính tình lạnh lùng, không hay xen vào chuyện của người khác, hôm nay sao lại ngược đời đến thế. Không những cho bọn nô tỳ ít tiền mà vị Cẩm di nương này còn là nữ quyến của phạm quan triều đình, thế nhưng nàng ta lại dám tự sát, theo luật pháp Đại Cẩm thì thi thể phải

bị vút vào nơi đồng không mông quạnh mới đúng, thế từ làm như vậy xem ra không phù hợp với luật pháp cho lắm.

Mặc dù đối với thân phận của Dương Tùng Chi mà nói thì chuyện nhỏ này cũng không đáng kể gì, nhưng ngộ nhỡ bị đối thủ phát hiện được thì chắc chắn không tránh khỏi một trận phiền toái rầy rà, chẳng lẽ là do cô gái này có công trong việc bắt giữ tra xét Hầu phủ sao? Thật đúng là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Trùng Sinh (Sống Lại)

Lần này Cẩm Sát cứ tưởng rằng bản thân mình đã chết rồi, nàng nghĩ nàng đang bị ngọn lửa địa ngục thiêu cháy bùng bùng, cả người chỗ nào cũng nóng rẫy, đầu óc cứ như bị thứ gì đó chặn lại, nhốt vào một chỗ, nàng không thể tự suy nghĩ, tư duy như bình thường được.

Không biết đã trải qua bao lâu rồi mà cái đầu nóng hầm hập mới bắt đầu có cảm giác một chút, gương mặt của ông nội, cha mẹ và em trai cứ liên tục hiện lên rong đầu nàng, đôi khi xen lẫn cả những cảnh tượng ở Võ An hầu phủ. Lại chẳng biết lâu hay chóng, trong lúc mơ mơ màng màng nàng cảm thấy có người đi qua đi lại ở bên cạnh, dường như ở xa xa có tiếng nói chuyện đứt quãng không rõ ràng, mờ mờ hình như còn bị ép mở ra, nước đắng tràn vào, nàng nuốt xuống theo bản năng.

Một hồi tỉnh một hồi mê, rốt cuộc nàng cuối cùng cũng có thể nhận thức xung quanh một chút, nàng chậm chạp dùng hết sức lực để suy đoán nguồn gốc những giọng nói này, nhưng khi nghe rõ ràng rồi nàng lại thấy kinh ngạc vạn phần.

“Tất cả đều do Đại tiểu thư, rõ ràng biết tiểu thư nhà chúng ta đang có bệnh, cũng hiểu rõ tính tình tiểu thư cố chấp đến vậy, thế mà Đại tiểu thư còn cho tặng sách sang đây, làm hại tiểu thư thức trắng đêm đọc sách nên bệnh mới càng thêm nặng...”

“Sao người lại nói chủ nhân như thế, quyền “Thảo đường văn tập” kia vốn là ấn bản số lượng hạn chế của tiền triều, tiểu thư thích thú đã lâu, Đại tiểu thư làm thế cũng là muốn tiểu thư nhà chúng ta được vui vẻ thôi. Nếu có trách thì chỉ trách tính tình tiểu thư thôi, cứ đụng đến sách là quên hết mọi thứ, bây giờ chăm sóc tiểu thư cho từ từ là được rồi... Nhất định phải khuyên nhủ tiểu thư nương cho tốt...”

“Bạch Chi, bệnh của cô nương hôm nay có vẻ đỡ hơn rồi, độ nóng cũng giảm đi nhiều... Người đi báo với tiểu thiếu gia một tiếng, tiểu thiếu gia hai ngày liền ăn ngủ không ngon vì lo cho tiểu thư đấy...”

“Ngày mai là lễ đại thọ sáu mươi tuổi của lão thái thái rồi, nghe nói phu nhân Võ An hầu mang theo thế tử vợ tôi mừng thọ lão thái thái, không biết tiểu thư có khỏi bệnh kịp không nữa...”

...

“Thảo đường văn tập? Bạch Chi? Tiểu thiếu gia? Lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của lão thái thái? Võ An hầu phu nhân và thế tử đều tới, bị bệnh, nàng mắc bệnh ư... Sau khi phân biệt rõ những âm thanh lộn xộn xen lẫn tiếng nói chuyện mơ hồ này, hiểu rõ tình trạng của bản thân, Cẩm Sát cảm thấy vô cùng hỗn loạn, bàng hoàng, mờ mịt, sợ hãi, sau đó khi mọi thứ rõ ràng trở lại, nàng chợt cảm thấy mong đợi vô cùng, cuối cùng không khỏi vui mừng quá đỗi mà rơi nước mắt.

Cứ tưởng rằng đã chết, hoá ra lại được sống lại, hai ngày nay bên tai toàn tiếng bọn nha hoàn tán gẫu đã khiến nàng xác định rõ bản thân mình thật sự được sống lại, hơn nữa còn sống lại vào thời điểm sáu năm trước.

Trời xanh thương xót, cho nàng một cơ hội sống lại, lần này nàng không cầu giàu sang phú quý, không cầu có quyền lực, được người ngưỡng mộ, nàng không cần tài năng nổi danh như Trạng Nguyên, không cần dung mạo chấn động Giang Nam, lại càng không mong chờ vào phu quân duyên phận, chỉ cầu duy nhất một việc là có thể bảo vệ được em trai, sống không hổ thẹn với lòng, không hổ thẹn với những thân nhân đang an nghỉ ngàn thu dưới lòng đất kia.

Biết được bản thân sống lại, nghĩ đến đủ việc ở kiếp trước, Cẩm Sát cố mở mắt hết sức, nhưng cơ thể lại không hề nghe theo sự điều khiển của bộ não, cả người bủn rủn mệt mỏi, thậm chí ngay cả việc giữ đầu óc tỉnh táo trong một lúc lâu nàng cũng không làm được. Nàng hiểu rõ bản thân đúng là đang bị bệnh, kiếp trước vào năm 11 tuổi nàng quả thực đã bị bệnh nặng đến suýt chết.

Nghĩ đến việc trong lần bị bệnh nghiêm trọng này cũng đúng là lúc một số chuyện quan trọng phát sinh, số phận của nàng và em trai sau này có liên quan chặt chẽ đến sự tình lần này, đặc biệt trong lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của lão thái thái, em trai ra ngoài bị thương nặng đến mức chữa trị không kịp mà trở thành người tàn tật, Cẩm Sát càng cố gắng uống thuốc, càng cố gắng liều mạng muốn tỉnh dậy.

Ông trời ơi, ông đã thương xót làm cho con sống lại thì đừng để cho đại họa đó lại xảy ra, đừng để cho con rơi vào thế “mất bò mới lo làm chuồng”, hãy để cho con có thể nghịch thiên sửa mệnh!

Nàng cứ miên man suy nghĩ, cuối cùng vào sáng sớm tinh mơ, tại thời điểm quan trọng nhất thì nàng tỉnh lại. Khi trướng màn màu xanh nước biển đập vào tầm mắt, Cẩm Sát khẽ hít sâu một hơi.

Nàng nhìn ra xung quanh, phía Nam phòng là bậu cửa sổ gồm bốn tấm ván ghép lại, ở trên treo tấm màn lụa vàng nhạt, từng sợi nắng mặt trời từ phía ngoài chiếu vào như những làn khói mờ ảo ảm áp, phía Đông phòng trên tường treo một bức Tiêu Hân đồ*, phía Bắc phòng đặt một tấm bình phong chắn với phòng khách bên ngoài, qua tấm voan mỏng thêu hình hoa lan còn mang máng thấy được chiếc bàn dài đặt cây mộc cầm và giá sách... Cảnh tượng này rõ ràng là khuê phòng Y Huyền viện tại Điều phủ khi nàng còn chưa xuất giá.

*Tiêu Hân đồ: bức tranh trừ khí lạnh. Mộc cầm: đàn gố.

Bức Tiêu Hân đồ kia do chính tay nàng thêu năm 10 tuổi, trong tranh thêu hình một gốc cây mai, mỗi ngày nàng thêu một đóa hoa mai lên trên cành, đến giờ trong tranh có hai cành hoa mai gồm 23 đóa, hơn nữa nàng bị ốm ba ngày, đáng nhẽ ra phải thêu thêm ba đóa hoa nữa, tính đến hôm nay phải thêu sang hàng thứ 9 tiếp theo tới bông hoa thứ 27, vậy tính cả ngày hôm nay vừa đúng là ngày 28/11 năm Vạn Khánh thứ nhất, cũng là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Điều lão thái thái, bà nội của Điều Cẩm Ngọc.

Ánh mắt lại lần nữa chuyển xuống dưới giường, chỉ thấy đặt một đôi giày thêu khéo léo xinh xắn, nàng nhìn về phía đôi chân của chính mình, trong trắng nhỏ nhắn như đôi chân của một bé gái, suy nghĩ của nàng đã hoàn toàn được chứng thực, hoá ra tất cả mọi thứ đều không phải là một giấc mơ, Cẩm Sát bắt giác thấy tim đập dồn dập như trống, vui mừng rơi nước mắt như mưa. Thời gian, thực sự, thực sự đã chảy ngược vì nàng.

”Tiểu thư? Tiểu thư tỉnh rồi!”

Trong phòng chợt bừng lên ánh sáng, Cẩm Sát ngẩng đầu đã thấy một cô gái mặc trang phục xanh biếc, thắt lưng bó sát vào chiếc áo kết hợp với chiếc váy màu xanh đen, trên đầu đeo khăn bằng vải thô màu hồng, để tóc theo kiểu nha hoàn đang bê chậu nước bằng đồng tiến vào, trông thấy nàng tỉnh dậy vội vàng kêu to, trong giọng nói lại toát lên sự vui vẻ.

Bên ngoài vang tiếng động, cô gái bước nhanh tới trước giường, vừa cười vừa đặt bồn nước lên trên bàn, một mặt khoác thêm chiếc áo choàng bằng lông chồn màu tím lên người Cẩm Sát rồi nâng người nàng dậy dựa vào gối, một mặt nói: “Tiểu thư rốt cuộc cũng tỉnh lại, tiểu thư hôn mê 3 ngày rồi, đại phu nói nếu tiểu thư không tỉnh lại thì chỉ sợ... Coi cái mồm xúi quẩy của nô tỳ này, tiểu thư làm sao mà không tỉnh lại được chứ, hiện giờ không phải tiểu thư đã ổn rồi sao!”

Nàng ta trông khá xinh đẹp, tuổi khoảng 14, 15 tuổi, tư thái yếu điệu, da mặt trắng ngần, nhất là đôi mắt rất linh động, mỗi khi cất tiếng nói thì vẻ mặt sáng láng hồng hào hẳn lên càng làm cho khuôn mặt thêm rực rỡ sáng sủa.

Thấy Cẩm Sát nhấp môi muốn nói, nàng ta liền cười nói: “Tiểu thư đừng vội nói chuyện mà một cô hòng, chờ một chút nô tỳ mang súp tới cho tiểu thư uống cho nhuận hòng rồi nói sau. Nô tỳ ngay lập tức đi báo cho phu nhân, phu nhân ba ngày hôm nay đều nhớ đến người, sáng sớm hôm nay còn cử Lăng Nhạn tỳ tỳ sang đây để chăm sóc cho cô nương nữa. Bạch Lộ, Bạch Hạc, các người trông chừng cô nương cho cẩn thận, đừng để cô nương lại nhiễm lạnh nữa.”

Khi nàng ta đang nói chuyện đã có bốn tiểu nha hoàn bước vào phòng, tuổi tác so với nàng ta đều nhỏ hơn một chút, khoảng tầm 10 tuổi, Cẩm Sát nhìn Bạch Lộ một cái rồi chuyển mắt, mở miệng nói: “Không cần đâu Lăng San”. Giọng nói của nàng tuy trầm thấp nhưng lại như một câu mệnh lệnh đầy nghiêm túc và kiên trì.

Lăng San nghe thấy thế thì dừng lại, quay đầu lại nhìn Cẩm Sát, trong mắt nàng ta toát ra vẻ tìm tòi ngạc nhiên. Cẩm Sát thấy giọng nói của mình có vẻ hơi nghiêm trọng quá thì liền ho hai tiếng, cúi mặt xuống, nhân khi Bạch Hạc đưa cho nàng cốc trà mặt ong thì nàng mới hướng về phía Lăng San mà cười nói: “Hôm nay là lễ mừng thọ lão thái thái, lát nữa khách khứa sẽ tới rất nhiều, thím có lẽ đang rất bận rộn, mấy ngày nay lo công chuyện chắc hẳn rất mệt mỏi, hôm nay ta đã tỉnh lại rồi thì không còn đáng ngại nữa, đừng để thím lại phải chạy qua chạy lại, chờ đến buổi tối người đến báo cho thím cũng được mà. Lăng San à, hiện giờ ta rất đói bụng, miệng đắng ngắt, khó chịu quá.”

Trong một lúc nàng mất sức nói nhiều đến thế này nên bắt đầu thờ hồn hên không ra hơi, Lăng San bước lên xoa lưng giúp nàng hít thở cho dễ rồi nói: “Cô nương chờ vội, nô tỳ gọi người mang cơm lên ngay đây”.

Nàng ta còn chưa nói dứt câu thì lại có hai người khác bước vào phòng, đi trước chính là một bà vú khoảng tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt thuần dài, lông mày đậm và dài hơn so với người bình thường, vì lông mày quá dài nên mi tâm trũng sâu khiến cho bà có vẻ hơi nghiêm khắc. Sau lưng bà là đứa nha hoàn ăn mặc giống Lăng San, trông còn nhỏ nhưng cũng khoảng 12, 13 tuổi, tay cầm cái khay, phía trên đặt vài đĩa đồ ăn sáng tinh xảo và một chén thuốc.

Ma ma đi vào phòng tức thì bước nhanh tới trước giường, nhìn thấy Cẩm Sát mỉm cười với mình mà rung rung nước mắt, run giọng nói: “Cô nương cuối cùng cũng tỉnh rồi, lão nô... lão nô có lỗi với Thiếu phu nhân, lão nô không chăm sóc được tốt cho cô nương, lão nô là kẻ có tội.”

”Vương ma ma đừng thương tâm như vậy, hiện giờ không phải cô nương ổn rồi sao, người mà còn như thế nữa không phải lại làm cô nương đau lòng sao? Ngày thường ma ma vẫn là người thường xuyên dạy bảo chúng nô tỳ, trái lại hôm nay chính bản thân người sao lại lần thản như thế chứ. Cô nương vừa mới kêu đói bụng kia, để nô tỳ cho cô nương xem đồ ăn đã?” Bạch Chi đi theo Vương ma ma nở nụ cười trêu đùa bà, cô bé nói lời lẽ dí dỏm, nét mặt vô cùng vui vẻ nhưng đôi mắt bắt giác cũng đỏ hồng lên.

Cẩm Sát cảm động nhìn hai người, trong lòng tràn ngập sự cảm kích. Vương ma ma và Bạch Chi đều là những người mà mẹ ruột nàng để lại, năm đó ông nội từ quan rồi kinh đã cho bọn hạ nhân rời phủ gần hết, sau đó khi ông nội trên đường xuôi về phương Nam trở lại cố hương không may mắc bệnh qua đời, bọn hạ nhân càng bỏ đi rất nhiều, hiện giờ đi theo chị em Cẩm Sát vào ở trong Điều phủ chỉ còn lại có vài người mà thôi.

Mà Bạch Chi lúc năm tuổi đã vào phủ, luôn luôn hầu hạ bên người Cẩm Sát, Vương ma ma càng là nhũ mẫu của nàng, kiếp trước Vương ma ma vì bảo vệ an toàn cho nàng khi loạn Kim Châu mà chết một cách bi thảm, Bạch Chi thì bị Nhị thiếu gia làm nhục nên đâm đầu vào hòn giả sơn mà chết, hôm nay nhìn thấy hai người một lần nữa ở bên cạnh mình, Cẩm Sát sao có thể không vui mừng đến rơi nước mắt?

Có các nàng ấy cùng Kiềm Nhi và Liễu ma ma ở đây, Cẩm Sát không tin bản thân nàng không thể tự mình nghịch thiên sửa mệnh, bảo vệ em trai thật chu toàn!

Cẩm Sát càng nghĩ ánh mắt càng trong veo, một bên Lăng San thấy Vương ma ma và Bạch Chi tiến lên thì liền lui dần ra sau, đánh mắt rất nhanh sang Bạch Lộ, Bạch Lộ hiểu ý tức thì lợi dụng không ai chú ý len lén chuồn ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Canh Hai

”Ma ma à, người nhanh đi Thư Huyền Viện báo cho Văn Thanh một tiếng, nói ta đã tỉnh dậy rồi, để em nó đỡ lo.” Cẩm Sát hàn huyền với Vương ma ma hai câu rồi nhân thể dặn dò bà.

Wương ma ma đáp ứng, vội vã dặn dò Bạch Hạc sang Thư Huyền viện, nơi em trai Cẩm Sát ở thông báo, trong khi đó Bạch Chi đã đặt chiếc bàn con lên trên giường, xếp từng món ăn một lên bàn. Cẩm Sát hôn mê liên tiếp 3 ngày nên một chút sức lực cũng không có, lại nhiều ngày chỉ uống độc thuốc đắng nên lục phủ ngũ tạng cứ như bị ngâm trong thuốc đắng triển miên vậy.

Tuy nhiên cảm giác cay đắng này lại làm trong lòng nàng dâng lên từng cơn ngọt ngào, nàng dù cực đói nhưng cũng không quan tâm đến khẩu vị thường ngày, chỉ nghĩ đến em trai nên thấy cực kỳ vui sướng, bất tri bất giác đã ăn hết hai bát cháo to, một đĩa rau, thêm năm, sáu miếng bánh ngọt, Vương ma ma thấy nàng ăn liên tục không ngừng thì sợ nàng vì nhiễm bệnh đã lâu, ăn nhiều sẽ làm dạ dày phải hoạt động mệt mỏi thì lúc này mới khuyên nàng dừng lại.

Chờ nàng súc miệng xong, Bạch Hạc đi ra ngoài cũng đã quay về, cúi người bẩm báo: “Nô tỳ đến Thư Huyền viện thì chỉ gặp được Bạch Ngọc tỷ tỷ, Bạch Ngọc tỷ tỷ nói sáng sớm hôm nay tiểu thiếu gia đã ra ngoài với Tứ thiếu gia, hiện giờ còn chưa trở về”.

Cẩm Sát nghe thấy thế thì trái tim như rơi đánh bộp xuống, quả nhiên em trai hiện giờ không có ở trong phủ!

Ở kiếp trước cũng đúng vào ngày hôm nay, Tứ đệ của Điều Cẩm Ngọc sáng tinh mơ đã lôi kéo em trai nàng rời phủ, đến buổi trưa lúc khai tiệc, khi thiếu gia của các phủ luân phiên lên chúc thọ lão thái thái thì người ta mới phát hiện ra hai người họ biến mất không biết tung tích, trong lúc khách khứa còn đang bàn tán xôn xao thì có hạ nhân tới báo lại hai người họ đã hồi phủ, nhưng là bị đám nô tài dùng cang kiềng trở về.

Vì chuyện này mà lão thái thái suốt chút nữa thì ngắt xiu, Ngô thị vội vội vàng vàng phân phó đám đầy tớ đi mời đại phu tới, hơn nữa lại vội vã để ý tới Văn Thanh và Tứ thiếu gia, lại phải quan tâm chào hỏi khách khứa, đúng lúc đó nàng ta mang thai mà không biết, do cang đáng quá nhiều việc nên mệt mỏi ngã quỵ tại Thư Huyền Viện.

Lễ mừng thọ của lão thái thái trở nên hỗn loạn như vậy, khi đó phu nhân các phủ không tránh khỏi hơi han đôi câu, Ngô thị khóc lóc kể lể, tỏ vẻ hết sức lo lắng mà nhắc tới chuyện Cẩm Sát bị bệnh ra sao, nói Văn Thanh bị cưa chân như thế nào, lại kêu la bản thân thật có lỗi với chị dâu đã mất, không thể chăm sóc tốt cho hai đứa cháu, v.v...

Các vị phu nhân nghe thế mới hiểu được hóa ra Cẩm Sát trước đó chưa từng tới chúc thọ lão thái thái là vì ham mê đọc sách đến thức trắng đêm mà ngã bệnh, hôm nay Điều Văn Thanh lại bị gãy chân đưa về phủ, nguyên nhân do mới sáng ngày ra hắn đã kéo Tứ thiếu gia đến tửu lâu uống rượu, kết quả va chạm với một kẻ hạ lưu, chọc hắn ta tức giận, sinh ra tranh chấp, mà kẻ hạ lưu kia lại là người biết võ nghệ, gã sai vật không đỡ lại được nên hắn quay ra đánh Văn Thanh, Tứ thiếu gia vì che chở cho Văn Thanh mà cũng bị đánh đến bị thương ở mặt.

Ngô thị lo việc nhà, tiếp khách vất vả mấy ngày liên tiếp, hơn nữa vì lo lắng bệnh tình Cẩm Sát mà không chú ý đến việc bản thân có thai, mang bầu đã lâu mà không phát hiện ra, hôm nay nhân việc Văn Thanh bị thương nên mới sợ hãi quá độ mà đâm ra ngắt xiu.

Lúc đó khách khứa tuy không nói gì, nhưng qua sự việc này, họ đều nghĩ Cẩm Sát ý tài cao mà trở nên kiêu ngạo tự phụ, lúc nào cũng tự xưng bản thân có thanh danh cao quý, trong sạch thanh cao, nhưng trái lại không đủ độ đoan trang hiền thực, em trai nàng là Điều Văn Thanh thì kiêu căng ngang ngược, bất kính với trưởng bối, ham chơi đam mê tửu sắc, ý thể hiếp người, tiếng xấu cứ thế lan truyền ra xa. Rất nhiều Thiếu phu nhân khi nói chuyện về hai người chỉ biết lắc đầu cảm thán cho dòng dõi nhà Thủ phụ, rõ ràng là danh gia vọng tộc thế mà nay không bằng xưa, gia phong suy bại đến bước này cũng khiến con người ta phải thở ngắn than dài.

Trái lại trong khi đó mọi người thấy Ngô thị là người hiền lành nhân hậu, trung hậu đảm đang, biết từ ái yêu thương con cháu, con gái nàng là Điều Cẩm Ngọc thì đoan trang phóng khoáng, danh tiếng hiền thực của mẹ con nàng ta cứ thế mà lan xa.

Đến sau này khi Văn Thanh không có cách nào trị khỏi hần đôi chân dẫn đến bị tàn tật, càng không thể tham gia thi cử, mà Cẩm Sát nhân thể càng bị Võ An hầu phu nhân không thích đến muốn từ hôn mấy lần. Lại so sánh thêm, bà mới tới cửa cầu hôn cho Điều Cẩm Ngọc nhiều đến mức suýt phá hỏng cửa lớn, người vinh quang người nhục nhã rõ ràng nổi bật như thế thật làm người ta thấy châm chọc biết bao.

Trong khi đó Cẩm Sát vì chuyện Ngô thị lao lực dẫn đến mắc bệnh, trong lòng vẫn cảm thấy áy náy hổ thẹn không thôi, vì làm cho lễ mừng thọ của lão

thái thái trở nên hỗn loạn mà càng thêm bứt rứt không yên, suy cho cùng vì năm đó nàng tuổi còn quá nhỏ nên mới bị lừa gạt đến như vậy, hay là do Ngô thị là người quá mức mưu mô?

Càng nghĩ đến những chuyện này, hai tay Cẩm Sát càng bắt giắc nắm chặt lại, vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo, cơ thể không nhin được mà run lên từng đợt.

Vương ma ma thấy thế thì hoảng sợ, bước lên trước bắt lấy tay nàng, gấp gấp nói: “Tiểu thư cảm thấy lạnh trong người à?” Nói xong liền vội vàng gọi Bạch Hạc cho thêm than vào chậu sưởi.

Cẩm Sát lúc này mới dịu lại sắc mặt, kéo tay Vương ma ma cười nói: “Có lẽ vì mới tỉnh lại nên ta thấy hơi mệt...”

Nàng đang nói thì nghe thấy bên ngoài có tiếng tiểu nha hoàn vấn an ai đó, tiếp theo liền có người cao giọng hô: “Tiểu thư, phu nhân và Đại tiểu thư tới thăm.”

“Tiểu thư của các người vừa mới tỉnh lại, to tiếng như vậy làm gì! Đứng là không có quy củ, mau ngậm miệng lại!”

Ngay sau đó bên ngoài truyền đến giọng nói của một cô gái, nghe ra có vẻ còn trẻ, giọng nói của nàng ta nghe êm dịu xen lẫn chút uy nghiêm. Tiếp theo rèm cửa được xốc lên, có tiếng bước chân truyền đến, rất nhanh trong đã xuất hiện thêm mấy người.

Cẩm Sát nghe thấy giọng nói này thì trong lòng cảm thấy căng thẳng, ánh mắt sắc bén đến lợi hại, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên thì trong mắt chỉ còn lại sự dịu dàng êm ái. Nàng thấy đi đầu vào là Diêu Cẩm Ngọc, nàng ta mặc áo trong màu hồng phấn thêu hình hoa đào tung bay trong gió, bên ngoài khoác chiếc áo ngắn không tay bằng lông chồn đính nhũ đỏ, viền tay áo bằng lông hồ ly màu trắng như tuyết, kết hợp với chiếc váy màu đỏ bạc thêu độc hình một cảnh hoa quế sắc vàng nhạt, những đóa hoa màu vàng cam li ti tán loạn, trông cực kỳ sinh động, dường như chúng đang tỏa ra hương thơm thanh mát, trang nhã vô cùng.

Nàng ta bước đến với vẻ linh động thoải mái lại tràn trề sức sống, dáng người tươi tắn, dường như thoảng cái đã làm căn phòng có vẻ u tối ngột ngạt trở nên sáng sủa hơn, đi cùng bóng dáng ấy là tiếng cười trong vắt dễ nghe.

“Muội muội cuối cùng cũng tỉnh rồi, hai ngày nay muội làm tỷ lo lắng không yên đấy.” Diêu Cẩm Ngọc vừa nói chuyện vừa bước đến trước giường, tỏ vẻ tự nhiên ngồi xuống, kéo tay Cẩm Sát, vẻ mặt và ánh mắt đều tràn ngập vẻ thích thú nhìn nàng.

Cẩm Sát cũng nắm tay nàng ta, mỉm cười đánh giá tỉ mỉ Diêu Cẩm Ngọc trước mặt.

Toàn thân Cẩm Ngọc toát lên vẻ tươi tắn và trong sáng vô cùng, trang phục màu hồng vốn làm hai má mềm mại trở nên xinh đẹp đáng yêu, trên đầu cài lược gỗ, hai bím tóc thả xuống hai bên má, trên tóc đính chuỗi trân châu ngọc trai hảo hạng mà mượt mà, chuỗi châu ngọc cài vào bím tóc tạo thành hình đóa hoa, ở bên trên chuỗi châu ngọc cắm thêm chiếc trâm hình con bướm ngậm hạt ngọc trông rất sinh động tự nhiên.

Tai đeo khuyên ngọc bích, trên cổ đeo chuỗi vòng khắc hoa tinh xảo, toàn thân từ trên xuống dưới toát lên vẻ phú quý nhưng không ketch cỡm, đoan trang nhã nhặn nhưng không mất đi vẻ hoạt bát sinh động.

Mặc dù dày công ăn vận trang điểm, nhưng lại tỏ ra giấu giấu điểm điểm, có lẽ Ngô thị vì để con gái được nở mày nở mặt trong ngày hôm nay nên tốn nhiều tâm tư đến thế chẳng. Ăn mặc đẹp để đến nhường này là vì việc Võ An hầu phu nhân và Tạ Thiếu Văn tới phủ ư?

“Mới mấy ngày không gặp mà trông tỷ tỷ hôm nay thật khác lạ...” Cẩm Sát giả vờ cười nói.

Diêu Cẩm Ngọc nghe thấy thế thì thoảng giật mình, nàng ta cảm thấy câu nói này của Cẩm Sát hình như có ý ám chỉ điều gì đó, giống như ánh mắt Cẩm Sát có thể nhìn xuyên thấu qua khuôn mặt nàng mà đi sâu vào trong lòng, đem những mưu mô tính toán trong lòng nàng phơi bày ra hết.

Về mặt tươi cười của Cẩm Ngọc hơi có chút cứng nhắc, nàng ta chăm chú nhìn Cẩm Sát, chỉ thấy vẻ mặt nàng vẫn tươi cười như bình thường, nét mặt dịu dàng, vô cùng thân thiết, có khác tí nào so với ngày thường đâu? Thế nhưng cặp mắt kia dường như trong trẻo hơn so với bình thường, cũng sâu sắc thâm thúy hơn, nhưng càng tối tăm như hủ nút làm người ta không dám nhìn lâu.

“Xem em gái này, mới có ba ngày không gặp, chị có khác chỗ nào đâu chứ“. Diêu Cẩm Ngọc trả lời với giọng thấp thỏm không yên.

“Em thấy hôm nay trông chị trông vô cùng xinh đẹp, mặt mày hàm xuân, chẳng lẽ chị có chuyện vui gì sao?” Cẩm Sát hơi nghiêng đầu trêu ghẹo nàng.

Nghe Cẩm Sát nói thế Cẩm Ngọc liền biến sắc, tim đập thình thịch mạnh mẽ. Cách đây hai ngày nàng ta từ chỗ mẩu thân biết được chuyện vị hôn phu của Cẩm Sát là Võ An hầu thế tử sẽ tới mừng thọ bà nội vào ngày hôm nay, hơn nữa nghe mẹ nói bóng gió ám chỉ về chuyện hôn nhân của chính nàng ta, trong hai ngày này nàng ta luôn không ngừng tưởng tượng về vị thế tử Hầu phủ tôn quý hơn người với tướng mạo xuất chúng, đáng vẻ đường hoàng.

Mặt mày hàm xuân? Chẳng lẽ nàng biểu hiện rõ rệt thế sao? Chẳng lẽ Diêu Cẩm Sát đã nhìn ra cái gì hay sao?

Diêu Cẩm Ngọc vừa nghĩ mà vẻ mặt trở nên xấu hổ đỏ bừng, lại nhân thể có tật giật mình, lòng đầy tính toán nên lo ngay ngáy, nàng ta chỉ thấy Cẩm Sát có vẻ như đang mỉa mai chế nhạo mình nên vẻ mặt cứng nhắc.

Đúng vào lúc này Ngô thị bước vào phòng rồi cười nói: “Chị gái con chẳng qua thấy con tỉnh dậy nên vui mừng quá mức thôi, con gái của ta à, để thím nhìn xem nào, sao lại gầy đến đáng thương thế này.”

Chương 13: Rời Phủ

Ngô thị vừa nói xong đã tới trước giường, ôm chầm lấy Cẩm Sắt vào trong ngực, ra vẻ vô cùng yêu thương luyến tiếc vuốt ve tóc nàng. Cẩm Sắt từ lúc Ngô thị bước vào vẫn cố gắng không nhìn mặt nàng ta, trong lúc nhất thời nàng hoảng hốt khó có thể kìm chế tâm tình, nàng rất sợ làm cho Ngô thị phát hiện ra manh mối khác thường gì.

Kiếp trước khi nàng gả vào Võ An hầu phủ, Ngô thị ở Giang Châu xa kinh thành nên Cẩm Sắt không đối phó với nàng ta được, hơn nữa vì không có cơ hội nên nàng không thể vạch mưu trả thù. Nàng thầm nghĩ Điều Cẩm Ngọc rơi vào kết cục bi thảm như vậy, Ngô thị tổn hết tâm tư để mưu tính mỗi hôn nhân có vẻ tốt đẹp này nhưng trái lại thành ra làm hại cả đời con gái, lại ảnh hưởng đến cả gia tộc, chắc chắn nàng ta cũng trải qua một cuộc sống không mấy dễ chịu.

Nàng nghĩ đến mối thù giết em trai không thể báo, tính ra thì Ngô thị còn đáng cảm hận hơn so với Điều Cẩm Ngọc. Kiếp trước vì số phận của Cẩm Ngọc quá thê thảm nên Cẩm Sắt còn cảm thấy không hận nàng ta đến mức cực kỳ sâu sắc, vì thế hôm nay gặp lại một Điều Cẩm Ngọc trẻ tuổi nàng còn có thể không chế bản thân, nhưng đối với Ngô thị thì Cẩm Sắt khó có thể không chế được tâm tình.

Hiện giờ bị nàng ta ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi hương tỏa ra không ngừng từ người nàng, trong lòng Cẩm Sắt dâng lên sự căm ghét đến buồn nôn, tuy nhiên nàng vẫn cố gắng cắn chặt răng lại. Nàng vội vàng túm lấy vạt áo của Ngô thị, về mặt biến ảo, giả vờ vui mừng vào trong ngực nàng ta, khẽ gọi bằng giọng mơ hồ: “Thím à...”

Ngô thị thấy Cẩm Sắt làm nũng, lại nghe giọng nói run run của nàng thì chỉ nghĩ Cẩm Sắt lại giờ tính tình trẻ con, đúng là hiếm thấy. Trước kia Cẩm Sắt luôn tỏ vẻ kính trọng nàng, tin tưởng có thừa, thậm chí còn vô cùng cảm kích biết ơn, nhưng chưa từng tỏ vẻ thân mật như thế này bao giờ.

Quả thật khi con người bị bệnh thì tính tình sẽ giống như đứa trẻ, Ngô thị thấy Cẩm Sắt yếu đuối ý lại vào nàng ta, tức thì nở nụ cười, nói: “Đứa bé ngoan này, thím biết con chịu khổ mà, hôm nay đã khỏi bệnh rồi thì sau này đừng tùy hứng nữa.”

Cẩm Sắt lúc này mới chui ra từ lòng Ngô thị, nhu thuận gật đầu, chưa nói lời nào đã ho khan dữ dội đến khàn cả họng, trông có vẻ như muốn ngắt xiu đến nơi.

Trong phòng lại trở nên hỗn loạn một hồi, đại phu đã sớm được mời tới, Cẩm Sắt được đỡ nằm xuống giường, buông màn mời đại phu xem mạch, đại phu nói Cẩm Sắt cơ bản đã khỏi bệnh, chẳng qua cơ thể còn yếu, phải tĩnh dưỡng mấy ngày nữa mới khỏe lên, không nên tự ý xuống giường đi lại.

Cẩm Sắt nằm ở trên giường nghe đại phu dặn dò kỹ lưỡng mà khẽ mỉm cười, trong khi đó Vương ma ma tỏ ra rất yên tâm.

Đội tiền đại phu ra ngoài xong, trường màn lại được vén lên, qua một hồi dày vò như vậy, Cẩm Sắt khó khăn lắm mới ổn định lại cơ thể, sắc mặt có vẻ kém hơn so với khi này, trông tái nhợt thiếu sức sống, ừ dột nặng nề.

Ngô thị nhìn thấy thế thì trong lòng bình tĩnh, sáng sớm hôm nay nàng ta nghe nói Cẩm Sắt tỉnh lại thì giật mình, trong lòng không yên tâm nên vội vàng chạy sang đây xem xét, tiếp đó nàng ta sai Lãng Nhận đi mời đại phu tới khám bệnh, phòng trường hợp những tính toán trước mắt của nàng ta đến phút cuối còn xảy ra sự cố, uống phải biết bao tâm tư.

Hiện giờ thấy Cẩm Sắt yếu ớt đến thế này, hơn nữa Chu đại phu cũng đã dặn dò Cẩm Sắt không được xuống giường đi lại, nàng ta cũng sẽ không tới tiền viện gặp được thế tử và Võ An hầu phu nhân, dù có tỉnh lại thì cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch đã định, vì thế nên nàng ta tức thì lại tỏ vẻ từ ái vỗ về tay Cẩm Sắt rồi nói: “Đừng nói nhiều nữa, con phải nghỉ ngơi nhiều vào, thím ở lại đây nhìn con ngủ rồi mới rời đi.”

Thế nhưng Cẩm Sắt lại tỏ vẻ hoang mang, áy náy nói: “Cơ thể của con từ trước đến giờ đều yếu ớt như vậy, chỉ vì con mà thím phải lo lắng vất vả mấy ngày, trong lòng con thực sự thấy không yên...”

Nàng nói xong bỗng như chợt nhớ ra cái gì, ánh mắt bất ngờ trở nên sắc bén, mạnh mẽ chống người ngồi dậy, tức giận nói: “Lãng San đâu!”

Lãng San đang cúi đầu đứng lặng lẽ ở một bên không ngờ Cẩm Sắt đột nhiên lại gọi tới nàng, trong lúc hoang mang không hiểu Cẩm Sắt bị làm sao, về mặt mờ mịt quỳ xuống trước giường, ngẩng đầu nhìn Cẩm Sắt.

Cẩm Sắt giận dữ chỉ tay vào nàng ta, nói: “Ta đã dặn dò người rồi cơ mà, rõ ràng do người lắm mồm tự ý đi báo với thím, người... người... Bình thường ta coi người là đứa lớn tuổi hiểu chuyện, lại là đại nha hoàn thím đưa cho ta, đối xử với người cũng khách khí trọng dụng, cho người quản lý toàn bộ bọn nha đầu trong sân, chẳng ngờ lại dung túng người thành đứa nô tài mà dám coi thường, lừa dối chủ nhân thế này, người thấy ta bị bệnh nặng nên không để những lời ta nói ở trong lòng phải không... Khụ khụ...”

Cẩm Sắt nói xong liền ho liên tiếp, Ngô thị vội vàng xoa ngực cho nàng, mặt khác nhìn trừng trừng Lãng San đang quỳ gối hoảng sợ, nổi giận nói: “Người muốn tìm đường chết à! Ta thấy người là đứa cứng chặc thậm trọng mới để người tới chăm sóc cho Tử tiểu thư, người sao dám làm ra việc như thế này hả?!”

Lăng San thấy Cẩm Sắt cau giận đến vậy, Ngô thị lại nổi giận thì liền biết không ổn, đập đầu sập đất rồi khóc nói: “Oan cho nô tỳ quá, nô tỳ sợ phu nhân lo lắng tình trạng của tiểu thư nên mới...”

“Cho nên người mới tự quyết định mọi việc? Được! Được lắm! Quả thật là đứa nô tài lớn mật, người đâu, kéo xuống và vào miệng cho ta!” Ngô thị ra lệnh không chút chần chờ.

Điều Cẩm Ngọc ở một bên nhìn, thấy mấy bà vú lời xềnh xệch Lăng San đang khóc lóc ỉ ôi xuống dưới, nàng ta nghĩ trước đây Lăng San từng là đứa tính tình khéo léo ở bên cạnh mình, ngày thường cũng kính cẩn ngoan ngoãn nghe lời nàng, hiện giờ lại là kẻ do thám bên người Điều Cẩm Sắt, lúc nào cũng nỗ lực hết sức, mẫu thân chắc cũng không thật sự giận nó, chẳng qua bị Điều Cẩm Sắt ép tới tình cảnh này mới phải trách phạt như thế mà thôi...

Nàng ta nghĩ thế rồi tiến lên khuyên nhủ: “Mẹ à, hôm nay dù sao cũng lễ mừng thọ của bà nội, làm như vậy... có vẻ không thích hợp lắm...”

Ngô thị làm sao lại muốn làm khó người cùng một nhà với nhau? Hơn nữa nàng cũng quả thực bị Cẩm Sắt ép buộc, bất kể việc Lăng San tới bẩm báo với nàng là đúng hay sai thì việc nó không nghe lời Điều Cẩm Sắt chính là đối gạt chủ nhân, hơn nữa hiện giờ Cẩm Sắt tức giận đến như vậy, mở mồm ra còn có ý nói Lăng San chính là người được nàng phân tói.

Chính vì thế Ngô thị phải trừng phạt Lăng San thật nghiêm khắc, bằng không thì sẽ rơi vào tai những người khác. Thấy Điều Cẩm Ngọc bước lên đỡ lời, Ngô thị do dự một chút rồi lại nói: “Chính vì hôm nay là lễ mừng thọ của bà nội con nên mới không thể tha cho đứa nô tài mất dạy như vậy, đừng để cho người khác phải chê cười!”

Bên ngoài rất nhanh vang lên tiếng và miệng đôm đốp, Điều Cẩm Ngọc suy cho cùng tuổi vẫn còn nhỏ, nghe thấy vậy sắc mặt trở nên bối rối lúng túng. Ngô thị thì đã cười đến thoải mái, an ủi Cẩm Sắt đang nhắm chặt mắt thờ hồn hên lấy hơi, nói: “Được rồi, được rồi, đứa nha hoàn này không đáng để con phải tức giận như thế... Lăng San dù hôm nay hành động không thỏa đáng, nhưng thường ngày vẫn hầu hạ rất ôn hòa, nếu con không thích nó thì sau này thím sẽ đổi cho một đứa khác tốt hơn.”

Cẩm Sắt lúc này mới tò vò về yếu ớt mở mắt ra, hai mắt rung rung, nói: “Ân tình thím dành cho Cẩm Sắt, con sẽ nhớ kỹ...”

Chẳng qua hôm nay đúng là lễ mừng thọ của lão thái thái, thân thể con lại yếu ớt thế này, sợ là không thể đến đập đầu chúc thọ lão thái thái được...”

Ngô thị mỉm cười an ủi Cẩm Sắt vài câu, Cẩm Sắt mới tò vò về ngại ngần mà nói: “Thím à, con muốn ăn kẹo đường hiệu Lão Phúc...”

Ngô thị nghe thấy thế thì lắc đầu đầy yêu thương: “Thật đúng là một đứa trẻ, nào có đáng gì, thím gọi Lăng Sương rồi phủ mua cho người luôn đây.”

Cẩm Sắt vội nói: “Hôm nay khách khứa tới nhà rất nhiều, bên cạnh thím chắc chắn rất thiếu người, Cẩm Sắt không thể giúp thím đã là có lỗi, sao dám làm loạn thêm nữa? Việc nhỏ như thế này để con báo Kiêm Nhi và Bạch Hạc ra ngoài một chuyến là được.”

Ngô thị thấy nàng nói cũng đúng, liền gật đầu nói: “Thím biết người là người hiểu chuyện mà, được rồi, gọi Kiêm Nhi đi với ta lấy lệnh bài ra phủ, con mau ngủ đi, đừng để bị mệt mỏi thêm nữa.”

Cẩm Sắt lúc này mới vui vẻ nhắm hai mắt lại, về mặt yên ổn như đã ngủ say, thấy nàng ngủ rồi Ngô thị mới hoàn toàn yên lòng, vội vàng cùng Điều Cẩm Ngọc và bọn hạ nhân rời đi.

Trong phòng khôi phục lại sự tĩnh lặng, Cẩm Sắt mở mắt ra, mỉm cười. Ngô thị là người xem trọng nhất thanh danh, nhưng nàng ta không biết đây vốn là con dao hai lưỡi, nếu biết cách dùng cho tốt thì nàng có thể biến nó thành vũ khí sắc bén đâm ngược lại nàng ta. Nếu không phải Ngô thị sợ bị người khác chê cười thì sao nàng ta lại có thể dễ dàng xử phạt Lăng San được, mà nàng ta không trừng trị Lăng San thì bản thân Cẩm Sắt sao có thể rồi phủ đi tìm Văn Thanh được đây...

Vương ma ma tiến bước Ngô thị, sau đó quay về viện phân công công việc cho đám nô tỳ, bà vừa bước vào phòng đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện, nghe ra giọng giọng Bạch Chi đang lo lắng sốt ruột.

Vương ma ma kinh ngạc vô cùng, thầm trách sao hôm nay Bạch Chi làm việc cũng không làm người ta bớt lo thế này, sao lại gây ầm ĩ khi tiểu thư đang ngủ. Khi bà bước nhanh vào phòng trong thì giật mình kinh hãi, Cẩm Sắt đáng lẽ phải nằm ở trên giường thì đang bước xuống, trong khi đó Bạch Chi đỡ nàng đi tới phía bàn tròn.

“Tiểu thư muốn làm gì vậy...”

“Vú à, ta hiện giờ nhất định phải ra phủ một chuyến, Văn Thanh đang gặp nguy hiểm!” Vương ma ma còn chưa nói xong đã bị Cẩm Sắt gấp giọng cắt ngang.

Vương ma ma thấy vẻ mặt nàng nghiêm trọng, mặc dù còn rất nghi ngờ, nhưng trong nháy mắt liền hiểu ra, hành động khi nãy của tiểu thư rõ ràng là để lừa gạt đám người Ngô thị, tiểu thiếu gia... Chẳng lẽ tiểu thiếu gia có chuyện gì bất trắc sao?! Nhưng làm sao tiểu thư lại biết được?!

Vương ma ma không kịp suy nghĩ cho rõ ràng thì Cẩm Sắt nói tiếp: “Ta hiện giờ không có thời gian giải thích rõ cho vú được, vú chỉ cần biết rằng Văn Thanh hiện giờ đang gặp nguy hiểm, nếu không kịp thời ngăn chặn thì sẽ nguy ngập đến tính mạng!”

Vú à, người thu xếp nhanh một chút, chờ Kiêm Nhi đi lấy lệnh bài ra phủ trở về, ta sẽ lập tức hóa trang thành Bạch Hạc rồi phủ cùng nàng!”

Vương ma ma tai nghe Cẩm Sắt nói Diêu Văn Thanh đang gặp nạn nguy hiểm đến tính mạng, mắt thấy Cẩm Sắt cấp bách thành dáng vẻ như vậy, thấy hành động của nàng dù cực kỳ không ổn nhưng trong lòng bà giờ phút này tràn ngập sự hoảng sợ, đành chỉ biết nghe theo nàng thôi.

Thứ nhất bà biết rõ Cẩm Sắt từ trước đến giờ là người luôn luôn có chủ kiến, thứ hai cũng sợ Cẩm Sắt nói việc Diêu Văn Thanh gặp chuyện ngoài ý muốn là sự thật, bà đành nén lòng nghi ngờ dào dạt lại, vội vàng nghe theo lời Cẩm Sắt, bảo Bạch Chi để ý trông coi sân viện, còn bà thì lên lên đi lấy một bộ quần áo nha hoàn đưa cho Cẩm Sắt thay.

Thu xếp thỏa đáng xong, Vương ma ma thấy sắc mặt Cẩm Sắt mặc dù tái nhợt thiếu sức sống, nhưng nàng vừa ăn không ít, lại được Bạch Hạc từng học qua y thuật xoa bóp tay chân, máu huyết thông suốt, đáng đi vững vàng thì lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng mà nói.

“Tiểu thư à... Hay để lão nô thay người đi xem sao? Tiểu thư nếu cứ đi như vậy gặp chuyện bất trắc ở bên ngoài thì lão nô sống sao bây giờ!”

Cẩm Sắt nói bằng giọng đầy kiên định: “Chỉ là việc đi mua kẹo đường, nếu vú nuôi rồi phủ chắc chắn sẽ làm Ngô thị sinh lòng nghi ngờ, ngược lại làm hỏng chuyện. Ngoại trừ vú và Liễu ma ma ra, để bọn nha hoàn ở lại ta không yên tâm, Bạch Chi tuy chín chắn, nhưng Văn Thanh tính tình nóng nảy, ta rất cuộc không thể yên tâm được, vú à, việc này nhất định không thể thất bại, Văn Thanh nếu gặp chuyện gì thì ta mới thật sự không thể sống nổi nữa!”

Hôm nay Cẩm Sắt nhớ rõ chuyện tình của em trai nên mới gắng sức tỉnh dậy, vừa tỉnh lại nàng vẫn luôn thấy nôn nóng không thôi, kìm nén hết sức để bản thân không trở nên hoảng loạn. Vì nàng hiểu được, chỉ có để cho chính bản thân Ngô thị tới xem qua nàng thì nàng ta mới có thể lơ là mất cảnh giác, chính bản thân mình mới có thể thuận lợi rồi phủ, mới có thể nhân cơ hội mà không chế Lăng San trước.

Hiện giờ mọi thứ đều được sắp xếp ổn thỏa, Cẩm Sắt một phút cũng không muốn chậm trễ, nàng rất sợ không cứu kịp em trai, một lần nữa lại phải ăn năn hối hận cả đời.

Vương ma ma thấy Cẩm Sắt chín chắn dịu dàng biến thành gấp gáp như vậy, trong lòng bà không ngừng lo lắng nhưng cũng biết sự tình nghiêm trọng, bà không nhiều lời nữa, chỉ nói: “Tiểu thư nhất định phải bình tĩnh cẩn thận, lão nô lập tức đi thu xếp mọi việc, trong phủ đã có lão nô, tiểu thư xin cứ yên tâm.”

Một lát sau, Cẩm Sắt đeo khăn che mặt mang theo Kiêm Nhi cùng nhau ra viện, đi thẳng đến cửa sau, Vương ma ma sai Đông Tuyết đi ra ngoài trước. Cẩm Sắt và Kiêm Nhi tới cửa sau thì gặp ma ma quản sự đang phát tiền thưởng, hôm nay nhân lễ mừng thọ của lão thái thái nên cứ bốn người sẽ được phát thêm đồ ăn. Bên trong phòng bọn hạ nhân đang mở tiệc liên hoan, ai ai cũng vui mừng, làm gì có người nào để ý đến nhóm người Cẩm Sắt nữa?

Thấy các nàng cầm lệnh bài của Ngô thị, lại biết hai người muốn đi mua đồ ăn vặt cho Tử tiểu thư vừa mới tỉnh lại, bọn họ lập tức mở rộng cửa để các nàng đi.

Đến khi hai chân chạm vào nền đất ngoài bức tường cao cao thì Cẩm Sắt mới thở ra một hơi, hóa ra nàng đã đánh giá cao sức khỏe của bản thân mình, đi liền một mạch một đoạn đường dài làm hai chân nàng như muốn nhũn ra.

Kiêm Nhi thấy Cẩm Sắt mệt mỏi thì bước tới gần, vội đỡ lấy nàng, thế nhưng Cẩm Sắt nhũn mảy rồi nói: “Người tới cửa ngạch gấp phu xe, bảo hắn đánh xe ngựa lại đây, ta chờ ở chỗ này, phải nhanh lên!”

Kiêm Nhi thấy lòng bàn tay Cẩm Sắt toàn mồ hôi lạnh thì không dám dây dưa thêm nữa, vội vàng chạy về phía để xe ngựa ở góc phía Tây phủ.

Cẩm Sắt dịch vài bước dựa vào cửa, nhẹ nhàng nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng đang tính toán xem lát nữa gặp em trai thì phải hành động thế nào thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì ngựa hí vang một tiếng, giọng nói đàn ông trong trẻo dễ nghe vang lên bên tai.

“Này, đây là cửa sau của Diêu phủ phải không?”

Cẩm Sắt theo bản năng ngoảnh đầu lại, tức thì nhìn thấy một chàng trai cười trên lưng một con ngựa cao to đen bóng, dáng người hần cao lớn như cây thông, ánh mặt trời đang dần lên cao từ sau lưng hắn, hắt tia sáng ảo diệu lên trên khuôn mặt, mơ hồ có thể thấy được ngũ quan sắc nét và làn da màu đồng.

Cẩm Sắt cảm thấy từ người hắn toát ra hơi thở của những con hãn huyết bảo mã phi nhanh trên thảo nguyên, mang theo khí phách hào hùng xen lẫn cá tính ngông cuồng. Liếc mắt một cái nàng nhìn thấy trang phục của hắn, đúng là của người nước ngoài, không hiểu hắn tìm tới Diêu phủ làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bạc

Cẩm Sắt giơ tay che ánh nắng mặt trời, cảm thấy choáng váng từng cơn, nàng nghiêng đầu nhắm mắt lại, theo trực giác nàng không thích chàng trai cả người toát ra vẻ ngạo mạn kiêu căng này, nàng cảm thấy hắn ta có mùi hung hăng nguy hiểm.

Chàng trai kia thấy Cẩm Sắt một câu cũng không đáp, ngược lại cứ như không phát hiện ra hắn, bắt giắc nhú mảy ruồi ngựa lại gần, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống Cẩm Sắt, tiếp tục lên tiếng: “Ta hỏi ngươi, nơi này có phải là cửa sau của Diêu phủ không? Ngươi là nha hoàn của phủ à? Có biết hôm nay tiểu thư nhà huyện lệnh Giang Châu liệu có tới dự tiệc hay không?” Chàng trai hỏi với giọng đầy bức bách, nói liền một hơi rồi lấy từ trong ngực ra một túi bạc ném về phía Cẩm Sắt.

Túi bạc rơi xuống nền đất đen phát ra cạch một tiếng, ánh mặt trời chiếu qua, trong túi có khoảng chừng mười hai nén bạc, Cẩm Sắt thấy túi bạc rơi xuống dưới chân mình thì thấy đúng là dở khóc dở cười.

Vốn dĩ việc tìm đến cửa sau phủ đệ nhà người khác dò la thám thính đã không phải là hành vi của người quân tử, chàng trai này lại còn vì vị tiểu thư xinh đẹp mà tìm đến, có điều Cẩm Sắt đã từng gặp mặt Ngô tiểu thư nhà huyện lệnh Giang Châu, nàng ta cũng là người xinh đẹp đầy phong thái. Hiện giờ hiểu rõ chàng trai trước mặt vì Ngô tiểu thư mà tới, làm sao Cẩm Sắt lại có thể nói sự thật cho hắn? Huống chi người đàn ông này không hề tôn trọng nàng một chút nào, vứt tiền một cách ngang ngược như vậy thật sự làm người ta thấy bức mình.

Thế nên Cẩm Sắt chẳng thèm mở miệng, chỉ nhẹ khua tay ý bảo không biết rồi muốn rời khỏi, ai dè nàng vừa đi được hai bước thì lại bị chặn đường, chàng trai dùng chiếc roi chặn ngang người nàng, lên tiếng hỏi: “Ngươi tại sao không trả lời ta?”

Hắn khẽ động dậy, hạ cổ ngựa xuống, một luồng khí đục phả thẳng vào mặt Cẩm Sắt, khẽ làm bay tấm lụa mỏng.

Cẩm Sắt dù tốt tính đến đâu thì cũng không chịu được sự vô lễ xác xược như vậy, huống hồ nàng đang lo lắng cho em trai, một chút cũng không muốn ngập ngừng tại đây, nghe thấy hắn nói vậy nàng hiếm khi trợn trừng mắt, rồi ngẩng đầu lên, ghim ánh mắt nhìn chăm chăm hắn rồi nói: “Công tử chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua đạo lý ‘quý người thì được người quý, tôn trọng người thì được người tôn trọng sao?’”

Ngươi tôn trọng người khác thì người ta mới có thể kính trọng đối xử tử tế với ngươi. Ngươi tỏ vẻ coi thường ta, có gì ta phải trả lời câu hỏi của ngươi.

Giọng nói của Cẩm Sắt cực kỳ nhẹ, dưới ánh nắng mặt trời như một cơn gió nhẹ thoảng qua, dù không mang theo một chút giận hờn nào, nhưng quả thực trong trẻo đến mức lạnh lùng.

Chàng trai ngắm Cẩm Sắt, nàng mặc áo màu xanh nõn chuối, váy màu xanh da trời, bên hông đeo dây kết như ý màu hồng, trên đầu búi tóc hai bên, đeo khăn che mặt bằng lụa mỏng, toàn thân không mang trang sức quý báu, trên hai búi tóc chỉ gắn cây trâm bạc. Nàng ta nhìn tuổi còn khá nhỏ, rõ ràng chỉ là tiểu nha hoàn trong phủ.

Thấy nàng ta từ nãy đến giờ không nói gì chỉ xua tay, hắn cứ tưởng nàng ta là người câm, làm sao có thể nghĩ đến tự dung Cẩm Sắt mở mồm ra liền nói ngay một câu như thế này.

Hắn kinh ngạc nắm chặt roi trong tay, cúi người xuống quan sát nàng, trông tiểu cô nương dù vóc người nhỏ bé nhưng đứng nơi đó lại tỏa ra tư thế đứng mực, hắn nhú mảy, trái lại trong lòng dâng lên sự hứng thú.

Hắn lấy roi quần lại túi bạc lên, tay trái cầm bạc đưa đến phía trước Cẩm Sắt, tay phải thì cầm roi nâng cằm nàng lên, ép phải ngẩng đầu.

Sau đó hắn nghiêng người sang, ánh mắt xuyên thấu qua lớp voan mỏng nhìn chăm chăm Cẩm Sắt, lại mở miệng nói: “Xin hỏi tiểu cô nương, nơi đây có phải là cửa sau của Diêu phủ không?”

Cẩm Sắt bị ép phải ngẩng đầu, lúc này nàng mới nhìn rõ tướng mạo chàng trai, trông hắn rất trẻ tuổi, làn da màu đồng nhẵn mịn, góc cạnh khuôn mặt đầy kiên cường, ngũ quan sắc nét, lông mày nhướng cao như thanh kiếm sắc bén, đôi mắt sâu lắng giống như biển khơi, mũi thẳng như đỉnh núi, đôi môi dày vừa phải khẽ mỉm cười, tuyên bố rõ ràng rằng hiện giờ hắn đang tràn đầy hứng thú. Dù Cẩm Sắt hiểu rõ bản chất của những kẻ chỉ được vẻ ngoài đẹp đẽ như Tạ Thiếu Văn, nhưng hiện giờ cũng phải cố hết sức không tỏ vẻ ngạc nhiên trước vẻ đẹp của hắn.

Người này cùng lắm khoảng 16, 17 tuổi, vóc người cao lớn hơn so với người bình thường, trên đầu đeo mũ lông chồn đen bằng da lợn, ở giữa khám một viên bạch ngọc long lanh quý giá, hắn mặc áo bào bằng lông màu vàng, tay áo thít chặt viền vàng, trên lưng đeo thắt lưng bằng ngọc bích nạm vàng rực rỡ, bên trong vạt áo dài bằng lông màu đen, lưng thẳng, cả người toát ra khí thế hiên ngang sang sảng, ngang ngạnh ngạo ngạo.

Ánh mắt Cẩm Sắt lại thoáng lướt qua họa tiết hình đầu sói nạm ngọc giữa trán, khoe mắt nhìn thấy hình thù chim ưng bên vai trái hắn, rõ ràng đó là hình chim ưng Hải Đông Thanh, trong lòng Cẩm Sắt bất giác trở nên căng thẳng.

Ánh mắt nàng lại lần nữa đảo sang đôi mắt màu xanh nước biển, ánh mặt trời chiếu chếch lên nhuộm đôi lông mày của hắn thành màu vàng, dưới ánh nắng rực rỡ, đôi mắt kia giống như một viên ngọc bích trong sáng lung linh.

Yến Quốc và Đại Cẩm cách sông mà trị địa vị ngang nhau đã tầm mười ba năm, bộ tộc hoàng thất Yến Quốc vốn là dân du mục thảo nguyên, vì thế cho nên hiện nay ở Đại Cẩm không hiếm người nước ngoài. Chẳng qua người có đôi mắt màu xanh nước biển giống chàng trai trước mắt rất ít, hơn nữa nhìn phục sức của hắn cộng với khí phách hiên ngang kia đã khiến Cẩm Sắt xác định được thân phận rõ ràng, nàng thầm hối hận vừa nãy không nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, sợ rằng sẽ gây ra tai họa.

Cẩm Sắt quan sát chàng trai trước mắt, đồng thời chàng trai đó cũng đánh giá Cẩm Sắt, hắn thấy nàng toàn thân mặc trang phục nha hoàn, vẻ mặt bị che bởi tấm lụa trắng, đáng vẻ còn nhỏ, toàn thân không có điểm gì khác lạ, chỉ trừ đôi mắt màu đen mượt như gấm nhưng phát ra ánh sáng rõ ràng.

Cẩm nhận được đôi mắt trong veo sáng rõ nhuộm đầy vẻ ung dung trầm tĩnh, trong lòng hắn trái lại dâng lên sự tò mò hứng thú, hắn chỉ cảm thấy tầng lụa trắng kia thật bất tiện, hắn ngứa ngáy muốn lật xem một đôi mắt như thế nào mới xứng với ánh mắt bình thản như thế.

Nhưng không đợi hần hành động, Cẩm Sắt đã nhanh chóng cầm bạc trong tay, cúi người xuống hành lễ, lui ra phía sau từng bước tránh ánh mắt của hần.

”Nô tỳ thỉnh an công tử, nô tỳ đúng là nha hoàn của Diêu phủ, chẳng qua nô tỳ là kẻ thô kệch chuyên làm những việc nặng nhọc phía sau nhà, chuyện công tử hỏi nô tỳ không biết.”

Cẩm Sắt cung kính nói xong liền tỏ vẻ lo sợ mà nắm chặt bạc trong tay, nói: “Nô tỳ tạ ơn công tử thưởng cho, nô tỳ còn có việc phải chạy đi làm, xin cáo lui trước, công tử cứ tự nhiên.”

Nàng nói dứt lời liền tỏ vẻ rất sợ bị lấy lại bạc, lách qua chàng trai rồi chạy vội vàng ra xa.

Nàng hành động trái ngược so với lúc đầu như vậy làm cho chàng trai kia bỗng chốc ngẩn người, khi tỉnh táo lại thì đã thấy Cẩm Sắt vội vã biến mất chỉ còn thấy bóng lưng. Người ta cũng đã trả lời rồi, phần thưởng cũng cung kính mà nhận, đáng lẽ không cần phải chặn lại nữa. Nhưng hần thấy đáng nàng dần khuất tại góc tường thì mới chợt phát hiện ra có điểm không đúng, đôi lông mày hần khẽ nhíu lên, đột nhiên quát to một tiếng.

”Khá lắm con nha đầu này! Cái gì cũng chưa nói cho ta mà còn dám cầm bạc!”

Cẩm Sắt chỉ nói bản thân đúng là nha hoàn của Diêu phủ, nhưng không nói rõ với hần chỗ này có đúng là cửa sau của Diêu phủ hay không, càng không báo cáo hành tung của Ngô tiểu thư cho hần.

”Ha ha ha, người tức giận với một đứa nha đầu làm gì. Nàng ta đã tự nhận bản thân đúng là nha hoàn của Diêu phủ, có lẽ nơi đây chính là cửa sau Diêu phủ rồi, chẳng qua việc lên đến tìm người quả thực không ổn, ta nghĩ Từ Ngự nên từ bỏ đi thôi.”

Trong lúc đó, từ một con ngõ nhỏ khác xuất hiện một người cưỡi ngựa lại đây, toàn thân hần mặc áo bào màu thiên thanh thêu hình đám mây màu xanh đen, tay áo viền lông chồn trắng, thắt lưng in hình hoa văn là trúc bằng gấm trông lịch sự tao nhã cùng với cây trâm cài tóc bằng ngọc Dương Chi* càng làm cả người hần phát ra khí chất văn nhã, ngẩng quan tuấn tú.

Lúc này về mặt hần tràn ngập nét tươi cười sáng lạn, giọng đượm vẻ trêu đùa với chàng trai tên Từ Ngự nhưng chính hần cũng không phát hiện ra mình đang hành động như một chàng trai mới lớn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Từ Ngự chính là tên tự* của Hoàn Nhan Tông Trạch, đồng thời cũng là chàng trai vừa đặt câu hỏi với Cẩm Sắt ở cửa sau Diêu phủ, hóa ra hần chính là vị hoàng tử Yên quốc đang sống tại Đại Cẩm - Bắc Yên hoàng tử.

*Tên tự: Hay còn gọi là “tên chữ”, theo lễ nghi Trung Quốc (và cả Việt Nam thời phong kiến) xưa, người nào cũng có “danh” là tên chính, và “tự” là tên chữ. “Danh” đặt từ khi sinh ra, còn “tự” thì có thể được đặt ngay sau khi sinh ra hoặc đến khi hai mươi tuổi mới dựa theo “danh” mà đặt ra.

Hần và thái tử Bắc Yên Hoàn Nhan Tông Hi là anh em ruột thịt, đều do hoàng hậu Kim thị sinh ra, từ sau khi Bắc Yên thua trận Đại Cẩm tại cửa khẩu sông Trường Giang, Bắc Yên liền ngừng việc tiến công về phía Nam, chuyển thành cách sống mà trị, vai vế ngang nhau, cũng đưa nhị hoàng tử sang làm con tin, tính đến giờ đã được khoảng bảy năm.

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe tiếng quay đầu lại, thấy Tiêu Uẩn trên mặt mang theo tươi cười cùng dáng vẻ trêu đùa thúc ngựa đi tới, trái lại hần lại giãn mày kiêu, mỉm cười khoái trá: “Con bé nha đầu Diêu phủ này thật thú vị, tương lai mà gặp lại thì ta sẽ cho nàng ta biết tay!”

Tiêu Uẩn từ xưa tới nay vốn hiểu rõ tính tình của vị này, hần chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi, cũng chưa có ai dám trêu chọc vào hần, nhìn thấy vẻ hung hăng này tức thì lắc đầu, cười nói: “Tiểu cô nương kia coi Từ Ngự là kẻ chuyên tâm hoa văn liễu, vì sợ tổn hại đến danh dự của Ngô tiểu thư nên mới không báo hành tung cho người, ta thấy nàng ta tuổi còn nhỏ mà đã có chút khí phách hào hiệp rồi.”

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe xong thấy nao nao trong lòng, tiếp đó con mắt xanh nước biển có vẻ trầm sâu xuống, tức giận nói: “Ta nào biết Ngô tiểu thư kia tròn hay méo? Trông ta khí phách hiên ngang thế này, cao lớn đường đường, đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, ta thích cô nương nhà ai thì sẽ chủ động cướp lấy, cần gì mà phải trốn chui trốn lủi đi tâm hoa văn liễu chứ?”

Tiêu Uẩn nghe thấy thế thì cười sang sảng, vỗ vai nói: “Từ Ngự nói đúng, nhưng tiểu nha đầu kia suy nghĩ cũng không sai, nếu nàng nghĩ việc người tới đây thăm dò là thật, vậy Ngô tiểu thư kia chính là người tình của Từ Ngự rồi, đã vậy cần gì phải làm tổn hại đến danh dự của nàng ấy? Từ Ngự dù có sốt ruột cũng phải chú ý một chút, ta đã sai Phúc Xương về phủ mời mẫu thân và muội muội tới rồi, việc này nhờ mẹ ta chẳng lẽ người còn không yên tâm?”

Hoàn Nhan Tông Trạch cũng biết chính bản thân mình hành động không ổn, vốn cũng chỉ nhất thời xúc động, thấy Tiêu Uẩn khuyên nhủ như thế, liền vung roi quay đầu ngựa lại, quát một tiếng: “Người Hán các người đúng là lắm quy củ, cô nương tốt thì đừng nên giấu ở khuê phòng mới đúng chứ, đứng

là cổ hủ!”

Tiêu Uẩn thấy hấn vùng roi nghênh ngang rồi đi thì cười khỏ, sau đó hơi dăm chiêu suy nghĩ nhìn về khúc ngoặt nơi Cẩm Sát vừa rời đi.

Khi này dù cách khá xa, nhưng bằng nhãn lực tinh tường, hấn thấy rõ tiểu cô nương kia có một đôi bàn tay của cô gái sống trong nhung lụa, một đôi tay như thế mà tự xưng là nha đầu chuyên làm việc nặng nhọc, dù là nha hoàn bên cạnh các phu nhân và tiểu thư thì tay chân cũng không thô cứng như nàng ta nói được, huống chi đầu ngón tay nàng ấy còn hấn vết đeo móng giả của người tập đàn, nếu biết đánh đàn, sao có thể là nha hoàn được? Chỉ có Từ Ngự vốn không hay đề ý đến tiểu tiết mới có thể bị nàng lừa gạt như thế mà thôi.

Hấn nghĩ thế rồi cười tiêu sái, ra roi thúc ngựa đuổi theo Hoàn Nhan Tông Trạch, cười nói: “Ánh nắng mặt trời mùa đông đẹp quá, Từ Ngự đi với ta đến Phúc Đức lâu uống một chén rượu cho ấm người thì chẳng phải là vui vẻ thảnh thơi nhất sao?”

Lại nói về Cẩm Sát, sau khi từ ngõ nhỏ phía cửa sau Điều phủ rời đi, cả người nàng toát ra mồ hôi lạnh, cũng may ngay sau đó phu xe Lai Vượng đánh xe ngựa tới, Kiềm Nhi giúp nàng lên xe, đỡ nàng ngồi sát vào vách tường, lấy từ trong ngực ra một túi nước bằng vải dày, Cẩm Sát uống nước xong thì sắc mặt mới đỡ khó coi hơn một chút.

Ngồi dựa vào vách xe rung lắc, Cẩm Sát nhắm mắt lại, tâm tư sớm đã dồn hết vào người em trai Văn Thanh.

Nàng nhớ rõ, kiếp trước vào ngày hôm nay, nhân lễ mừng thọ của lão thái thái, các thiếu gia trong toàn dòng họ đều được tự do một ngày.

Sáng tinh mơ Điều Văn Mẫn đã lôi kéo em trai Văn Thanh rời phủ, Văn Thanh vì việc nàng bị bệnh dai dẳng, trong lòng vốn luôn nôn nóng, từ trước đến giờ lại thân thiết với Điều Văn Mẫn, nghĩ chỉ cần trở về trước bữa tiệc mừng thọ của lão thái thái là được nên cũng không từ chối, tùy ý Điều Văn Mẫn kéo ra phủ giải khuây.

Ai ngờ hấn ăn hai đĩa bánh ngọt tại Phúc Đức lâu, trong lúc tình cờ nghe thấy hai gã thương gia nói đến chuyện tiệm bán thuốc của Trầm Ký mới nhập vào hai rễ nhân sâm núi lâu năm, phẩm chất rất tốt lại hiếm có, Văn Thanh liền nghĩ đến việc mua cho nàng một cây để hầm thành thuốc bồi bổ thân thể.

Hiệu thuốc của Trầm Ký lại ở ngay đối diện với Phúc Đức lâu, thêm vào đó Điều Văn Thanh xúi giục hấn, hai người ngay lập tức tới hiệu thuốc, chẳng ngờ Trầm Ký không bán cho, chỉ một mực nói rằng thuốc này đã bán cho Tam thiếu gia đang bị bệnh nhà tri phủ Giang Châu.

Tam thiếu gia nhà Khương tri phủ chẳng qua chỉ là con vợ lẽ, cha hấn Khương Tông Văn cũng chỉ là thủ hạ của một vị phán quan thất phẩm, hiện giờ Văn Thanh nghĩ ông nội và cha của đều lần lượt mắc bệnh mà qua đời, ngay cả một kẻ hành nghề buôn bán cũng dám xỉ nhục hấn, hấn tuổi còn nhỏ làm sao có thể chịu được.

Sau đó xảy ra tranh cãi âm ỉ đến mức dẫn đến tranh chấp với Cao Đại Thắng, một kẻ đến hiệu thuốc của Trầm Ký mua thuốc cho người mẹ bị bệnh nặng, gã này biết võ, từ nhỏ tính tình lỗ mãng, lại rất thích xen vào chuyện của người khác, chuyên ôm việc bất bình của thiên hạ mà lang thang khắp đầu đường cuối phố thành Giang Châu.

Hấn ta thấy Văn Thành cãi nhau với ông chủ, liền bảo Văn Thanh ý thế hiếp người, nói mấy câu không hợp ý hấn liền động tay động chân, trong lúc hỗn loạn Cao Đại Thắng đánh gãy chân Văn Thanh, Điều Văn Mẫn ở giữa chỉ sợ không giúp mà còn thêm dầu vào lửa, nếu không có sự cho phép của Ngô thị, Điều Văn Mẫn chỉ là một đứa con vợ lẽ sao dám lôi kéo Văn Thanh rời phủ vào đúng ngày mừng thọ của lão thái thái...

Năm đó khi em trai gặp chuyện bất ngờ, nàng ban ngày lấy nước mắt rửa mặt, chỉ tự trách mình yếu đuối, nếu nàng không bị bệnh thì em trai có thể tránh được kiếp nạn này. Điều Cẩm Ngọc càng mượn cơ hội lo lắng cho nàng mà tới ở tại Y Huyền viện, ngày ngày giúp đỡ nàng, khuyên nhủ nàng.

Hôm nay ngẫm lại, Cẩm Sát bất giác cười gằn, chỉ sợ khuyên bảo là giả, nàng ta lấy lý do khuyên bảo mà ngày ngày chỉ chiết nhắc nhờ vì nàng mà em trai bị tàn tật mới là mục đích chính của Điều Cẩm Ngọc.

Cẩm Sát cũng sẽ không quên, năm đó khi Điều Cẩm Ngọc vào ở tại Y Huyền viện, Võ An hầu phu nhân và Tạ Thiếu Văn vẫn còn ở lại Giang Châu, chỉ sợ rằng ta làm như thế là để cho hai người kia xem mình hiền thực đến thế nào.

Mà năm đó khi em trai gặp nạn quả thực do lỗi của một mình nàng sao? Chỉ sợ nếu nàng không mắc bệnh, Ngô thị cũng sẽ trăm phương ngàn kế mà tìm cách hại Văn Thanh.

Trong khi Cẩm Sát đang nghĩ tới chuyện cũ, xe ngựa phi cuộn cuộn hướng thẳng tới Phúc Đức lâu. Khi tới trước cửa Phúc Đức lâu, Cẩm Sát không đành lòng được mà vén nhẹ một góc màn xe lên, thấy trước cửa Phúc Đức lâu không có gì đặc biệt, thế nhưng đối diện hiệu thuốc của Trầm Ký lại tung bùng đầy ắp đến ba vòng người đang đứng xem náo nhiệt, sắc mặt nàng thoáng cái liền trắng bệch.

Không cần đoán cũng biết là chuyện gì, nàng vội bảo Lai Vượng đưa xe ngựa lại gần, được Kiềm Nhi đỡ tay hoảng hốt nhảy xuống xe, vừa chen lên phía trước đã nghe thấy giọng nói âm ỉ không ngớt của Điều Văn Mẫn.

“Văn Thanh, Từ tỷ đang chờ đệ cứu mạng đây. Đệ còn dong dài với kẻ thường dân như hấn làm cái gì, nhân sâm này ngày hôm nay không muốn bán cũng phải bán! Ý thế hiếp người ư? Ta hôm nay chính là ý thế hiếp người đấy!”

Cẩm Sát xen lẫn trong đám người nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt nàng chợt thấy một dáng người cao gầy đeo khăn buộc đầu, vận áo bào xanh ngọc thì cuối cùng không nhìn được mà rơi nước mắt ào ào như nước vỡ đê.

Ánh mắt nàng vô cùng lo lắng dán vào dáng người ấy, thấy hấn nghe xong lời Điều Văn Mẫn thì lập tức nhảy dựng lên, trách mắng bắt gã sai vật tên

Bạch Dịch đi cướp lấy nhân sâm, thấy hấn nét mặt nghiêm khắc mắng Trầm Ký là kẻ nịnh hót, kẻ tiểu nhân bi ối chỉ biết bợ đỡ người, nàng thấy hấn tức giận bực bội, nhưng thật ra đang tràn đầy sức sống xuất hiện ngay trước mắt mình! Chứ không phải là cái xác cứng đờ lạnh ngắt chảy đầy máu nằm ở trên tay nàng, không còn chỉ là người xuất hiện trong ác mộng hàng đêm của mình, nước mắt nàng càng rơi như mưa.

Văn Thanh, em trai của chị...

Cầm Sắt trong lòng gào thét dữ dội, hai tay gắt gao nắm chặt lại thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

"Người không nghe thấy lời nói của Ngũ thiếu gia ta sao? Nhân sâm này Diêu phủ nhất định phải lấy, đi cướp lại đây cho ta!" Văn Thanh quát xong một tiếng thì Bạch Dịch vọt tới, Diêu Văn Mẫn cũng đứng lúc hết mạnh, ngay lập tức ba bốn đứa nô tài Diêu phủ cũng nhào lên.

Trầm Ký mất thấy trong cửa hàng hỗn loạn, lúc này mới gào thét ầm ĩ: "Dừng tay! Nhân sâm này ta đã bán cho Khương Tam thiếu gia rồi, ta đã nói là không bán, các người ép buộc mạnh mẽ như vậy chẳng lẽ không đem vương pháp để vào mắt sao!"

"Vương pháp? Ta hôm nay sẽ cho người biết thế nào gọi là vương pháp!" Diêu Văn Mẫn vẻ mặt độc ác, đá mạnh một cái vào chiếc bàn trong cửa hàng, làm bộ đồ pha trà màu trắng ở trên rơi xuống đất vỡ nát.

Bọn tiểu nhị trong cửa hàng sửng sốt, ngay cả Trầm Ký cũng làm ra vẻ hoảng sợ, tiếp đó liền vọt ra ngoài, quay về phía dân chúng vây xem mà khóc kêu: "Mọi người mau tới mà xem, cậu ấm nhà quan ý thế hiếp người, đường đường là cháu ruột ngài Thủ phụ mà hung hăng ngang ngược, coi thường vương pháp, ức hiếp thương nhân, việc làm ăn của tiểu nhân tính sao bây giờ! Người ta đều nói Diêu Thủ phụ thanh liêm thương dân, tiểu nhân thấy chẳng qua đều là người ta tung tin đồn nhảm thôi!"

Văn Thanh vốn dĩ đã bị Diêu Văn Mẫn kích động, trong lòng hiện giờ ngùn ngụt lửa giận, lúc này lại nghe thấy ông chủ nhắc đến ông nội đã qua đời, tức thì không nhịn được mà trở nên nóng vội, hấn đối với đạo lý đối nhân xử thế, thói đời nóng lạnh còn chưa hiểu hết được so với người lớn, hiện giờ chỉ cảm thấy những tủi thân trong nhiều năm qua đều trào lên, ngay lập tức hấn xông lên trước, rút chiếc roi ngựa bên người ra quất vào ông chủ Trầm, hai mắt đỏ bừng nổi giận quát: "Ta không cho phép người bôi nhọ tổ phụ!"

"Thiếu gia nhà quan muốn giết người! Ngũ thiếu gia của Diêu phủ muốn giết người, bà con phân xử giùm tiểu nhân với!" Roi da của Văn Thanh còn chưa vung xuống thì Trầm Ký đã tỏ ra bất chấp ngã nhào xuống, ngồi co quắp dưới đất ăn vạ.

"Đây là cậu ấm nhà nào thế? Quả nhiên là vô lý không thể tưởng tượng nổi."

"Không nghe thấy là người nhà Diêu gia sao, lão thái gia Diêu phủ đã qua đời từng là vị quan trấn giữ kinh thành, cả Giang Châu này làm gì có vị Thủ phụ thứ hai nào, làm gì có nhà nào khác chứ."

"Tam lão gia của Diêu phủ còn làm quan phủ Giang Châu được hai năm rồi, quả thật là vị quan yêu dân như con. Ôi, không ngờ gia đình Thủ phụ lại có đứa cháu như vậy, xem ra dòng tộc này đang suy tàn rồi đây..."

"Một nhà Diêu gia này, hai cha con đều là Trạng Nguyên, đúng là chuyện nghìn năm mới có một lần, năm đó vinh quang nhường nào, làm người ta cứ nhắc tới trí thức Giang Châu là về mặt về vang đến nhường nào, không ngờ... Rốt cuộc là ứng với câu thành ngữ kia: "Ai giàu ba họ, ai khó ba đời."

Ông chủ Trầm kêu một tiếng này làm cho trong nhất thời dân chúng xôn xao bàn tán sôi nổi, chỉ trích chửi bới Văn Thanh.

Cầm Sắt trầm tĩnh quan sát, ánh mắt nàng lạnh như băng mà xuyên thẳng qua đám người nhìn chăm chú vào vị Trầm chương quỹ kia. Hay cho cháu đích tôn nhà Thủ phụ, hay cho Diêu phủ Ngũ thiếu gia!

*Chương quỹ/chương quây: Ông chủ cửa hàng.

Hấn không hề nhắc tới Diêu Văn Mẫn, chỉ đem mũi nhọn hướng về Văn Thanh, từng chữ từng chữ kích động tới nỗi đau của Văn Thanh, câu nào cũng phóng đại và điều ngoa. Hừ, kẻ tiểu nhân khôn nạn bi ối dưới lớp vỏ bọc như vậy, làm sao mà Văn Thanh bình thường vốn ôn hòa nhân nhượng nhưng tính tình nóng vội có thể là đối thủ được.

"Đại lão gia cả đời thanh minh sao cho phép người chửi mắng như vậy, Văn Thanh, chúng ta liều mạng với hấn!" Diêu Văn Mẫn thấy tình hình trở nên cực kỳ lộn xộn, đôi mắt liếc ngang dọc láo liên rồi xông về phía Văn Thanh gào to lên.

"Ông chủ đừng sợ, hôm nay có Cao Đại Thắng ta ở đây, xem ai dám động đến nhân sâm của người, dám động cửa hàng của người!" Đúng lúc này, người đàn mặc vải thô vẫn đứng yên trong cửa hàng, dáng người cường tráng như trâu bước lên trước, tóm ông chủ Trầm đứng dậy chỉ bằng một tay, đôi mắt thì to lớn như chuông đồng nhìn thẳng vào phía Văn Thanh.

Người này trẻ tuổi cường tráng, cánh tay với nước da màu đồng to khỏe, trong khi Diêu Văn Mẫn và Văn Thanh chẳng qua chỉ mang theo bên người mấy gã sai vặt choai choai, nếu hấn thật sự động thủ thì chỉ sợ mấy đứa Bạch Dịch sẽ phải thật sự cố hết sức mà che chở cho Văn Thanh. Ngô thị! Thật khéo cho chiêu mượn dao giết người, ném đá giấu tay!

Cầm Sát chuyện gì cũng đều đã hiểu rõ, mắt thấy tình hình trở thành như vậy, nàng nhìn Cao Đại Thắng từng bước ép sát lên trước thì khẽ nhíu mày, lập tức cúi đầu xuống nói thầm với Kiêm Nhi. Nàng thấy Kiêm Nhi dù có vẻ thấp thòm lo lắng nhưng tay lại nắm chặt thành quyền, nghĩ đến kiếp trước nàng và Liễu ma ma vẫn luôn bảo vệ cho mình, Cầm Sát dịu lòng lại, bất giác kéo tay nàng nhẹ giọng trấn an: “Đừng lo, ngươi cứ làm theo những gì ta dặn, dù làm không tốt ta cũng sẽ không trách ngươi, nếu làm tốt, ta và thiếu gia đều nhớ kỹ ân tình này của ngươi.”

Hiện giờ Kiêm Nhi ở tại Y Huyền viện chẳng qua chỉ là một nha đầu tam đẳng, thường ngày không được vào trong phòng, càng miễn bàn đến chuyện được tiếp xúc gần gũi với Cầm Sát như thế. Cô bé hôm nay có thể cùng tiểu thư đi ra ngoài đã cảm thấy vừa mừng vừa lo, lại sợ thấy sợ hãi, chỉ sợ không được tích sự gì, xấu hổ với tiểu thư, trở về cũng không biết ăn nói thế nào với Vương ma ma.

Hiện giờ thấy Cầm Sát an ủi vỗ về như vậy, ngẩng đầu xem ánh mắt khích lệ của Cầm Sát, cô bé chỉ thấy toàn thân tràn ngập dũng khí. Tiểu thư đã tin tưởng mình, trọng dụng mình, mình nhất định phải giúp tiểu thư làm tốt chuyện này.

Thấy vẻ mặt Kiêm Nhi trở nên bình tĩnh lại, Cầm Sát vỗ vỗ tay nàng, lúc này mới thấy đỡ lo mà tiến đến chỗ hai kẻ ăn xin đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh.

“Hai vị tiểu huynh đệ, ta hiện giờ có một chuyện làm ăn, liệu hai vị tiểu huynh đệ có hứng thú?” Cầm Sát vừa dứt lời đã thấy trông mắt hai gã ăn xin phát sáng, tức thì nàng lấy từ trong ngực ra một túi bạc, khéo thế nào lại chính là túi bạc mà của Hoàn Nhan Tông Trạch.

“Tiểu huynh đệ chỉ cần lấy trộm tấm ngọc bội màu xanh bên người Diêu Tứ công tử, kéo theo mấy gã sai vặt của Diêu phủ chạy một vòng quanh con phố này thì túi bạc này sẽ là của các ngươi.”

Cầm Sát vừa nói dứt lời, hai người họ đã liếc nhau, vẻ mặt do dự, nàng hiểu nỗi lo trong lòng bọn chúng nên cười nói: “Các ngươi yên tâm, chỉ cần kéo mấy gã sai vặt của Diêu phủ chạy một vòng quanh phố, sau đó giả vờ ra về sợ hãi ném lại tấm ngọc bội cho Tứ công tử, Tứ công tử tìm được ngọc rồi sẽ không gây phiền toái cho các ngươi nữa. Các ngươi xem đi, trong túi bạc này có mười hai nén bạc, đủ cho hai người không phải chịu đói rét khổ sở trong vòng một năm đấy.”

Cầm Sát nói xong liền giơ bạc vạt qua mặt hai người họ, ánh mắt họ đuổi theo những nén bạc sáng lóa kia, thấy Cầm Sát nắm lại bạc vào trong tay, một gã ăn xin lập tức gật đầu.

“Ngươi sẽ giữ lời chứ?”

“Ta đứng phía sau chờ các ngươi.” Cầm Sát quả quyết trả lời.

“Được!” Gã ăn xin nói xong lập tức thì thầm với tên còn lại, sau đó hai người họ như hai con cá trích chui vào trong đám đông, hướng về phía đang tranh cãi ầm ĩ.

Cầm Sát không dõi theo nữa, nàng bước lên xe ngựa, sai Lai Vượng đánh xe tới con hẻm nhỏ phía sau cửa hàng Trầm Ký để ẩn nấp.

Xe ngựa vừa mới vừa mới vòng vào hẻm Cầm Sát đã mang máng nghe thấy trong đám đông bên kia truyền đến tiếng Diêu Văn Mẫn quát đầy tức giận: “Thằng trộm kia muốn chết hả, dám động vào người ta, cậu nô tài, còn không đuổi theo cho ta!”

Nghe thấy thế Cầm Sát khẽ mỉm cười, miếng ngọc bội bên hông Diêu Văn Mẫn chính là di vật của Tà di nương, mẹ đẻ của hấn, chắc chắn là vật không thể đánh mất. Huống hồ, hiện giờ trong cửa hàng đang hỗn loạn như thế, Diêu Văn Mẫn đã thuận lợi khơi mào lên lòng nhiệt tình ra tay nghĩa hiệp của Cao Đại Thắng, có lẽ lúc này đây chỉ sợ hấn đang rất vui vẻ dẫn theo mấy gã sai vặt kia rút lui, để lại Văn Thanh bị đánh cho tơi bời.

Không có Diêu Văn Mẫn ở bên cạnh xúi giục thì Kiêm Nhi mới có đất dụng võ.

Hiện giờ xe ngựa chở Cầm Sát đã chậm rãi đi sâu vào con hẻm, trong khi đó phía trước cửa hàng, Diêu Văn Mẫn thấy ba bốn đứa nô tài đều đã chạy ra ngoài, hấn liền chà chà chân, vẻ mặt lo lắng hướng về phía Văn Thanh mà nói: “Ngũ đệ cũng biết ngọc bội kia đối với ta rất quan trọng, ta thực sự lo lắng không thôi...”

Văn Thanh ngay lập tức nói: “Tứ ca mau đuổi theo kẻ trộm, không phải để ý đến đệ.”

Diêu Văn Mẫn tỏ vẻ cảm kích, sau đó vỗ vỗ bả vai Văn Thanh, tỏ vẻ chân thành nói: “Huynh thấy sắp khai tiệc rồi, chúng ta phải nhanh trở về thôi, nhưng nhân sâm này...”

“Nhân sâm này em nhất định phải mua, Tứ ca cứ đi đi, em không tin dựa vào chính bản thân mình mà ngay cả cây nhân sâm cũng không mua được!” Văn Thanh nói quả quyết.

Diêu Văn Mẫn xem chừng Văn Thanh nói với giọng đầy tức giận thì mới yên tâm, liếc nhìn vẻ mặt giận dữ của Cao Đại Thắng rồi mới vội vã chui qua đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Diêu Văn Mẫn đi ra phía ngoài, đối diện với bóng lưng Diêu Văn Thanh, lúc này mới quay đầu lại đánh mắt ra hiệu cho ông chủ Trầm đang đứng sau lưng Cao Đại Thắng.

Ông chủ Trầm hiểu ý, lập tức tỏ vẻ khổ sở bám lấy cánh tay Cao Đại Thắng, vẻ mặt tràn đầy biết ơn nói: “Tráng sĩ cao thượng, hôm nay nếu tráng sĩ có thể giúp đỡ cho cửa hàng chu toàn thì chính là cứu tính mạng cả mười người nhà tiểu nhân từ trên xuống dưới, sau này tráng sĩ nếu cần mua cái gì, cửa hàng chúng ta sẽ không thu tiền.”

Cao Đại Thắng nghe thế thì mất hứng, gắt gao nhượng mảy với ông chủ Trầm, nói: “Cao mỗ chẳng lẽ là người không có đủ tiền mua thuốc sao?! Ông chủ chỉ cần bảo tiểu nhị giữ chặt nhân sâm, Cao mỗ thử xem hôm nay có ai dám đem nhân sâm từ dưới tay ta ra khỏi cửa hàng!”

Cao Đại Thắng nói xong thì tỏ vẻ hung dữ, nhìn chăm chăm về phía Văn Thanh, ông chủ Trầm vội vàng bảo tiểu nhị giữ chặt nhân sâm. Văn Thanh thấy thế thì vội vã, đang định bảo Bạch Dịch lên lấy lại thì nghe thấy giọng nói non nớt của một cô gái vang lên phía sau.

”Vị tráng sĩ này quả là người có tấm lòng hiệp nghĩa giống như lời đồn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là người mơ hồ, không phân rõ phải trái, không hiểu chuyện đúng sai, về hiệp nghĩa này nô tỳ thấy cũng chẳng để làm gì.”

Theo giọng nói lạnh lạnh, mọi người còn chưa biết tiếng nói phát ra từ đâu, đột nhiên thấy từ một tiểu nha đầu thì bất giác sùng sốt, trong khi đó Kiềm Nhi đã vượt qua đám đông mà đi về phía cửa hàng.

Cao Đại Thắng thấy Kiềm Nhi trước hết tán dương mình, sau đó thì lại phủ nhận, vốn đang vui vẻ lại hóa giận dữ, nhưng thấy người nói chẳng qua là một tiểu cô nương chỉ đứng đến thắt lưng mình thì cũng khó có thể nổi giận, chỉ nói to: “Tiểu nha đầu nói câu này có ý gì?”

Kiềm Nhi liền cúi nhẹ người, nói: “Tráng sĩ bình tĩnh chớ nóng nảy, có thể cho phép nô tỳ nói mấy câu với ông chủ Trầm không?”

Đại Cầm cực kỳ coi trọng sự khác biệt nam nữ, người phụ nữ nhà nông tâm thường phải ra ngoài bôn ba kiếm tiền thì không nói làm gì, nhưng nếu gia đình nào hơi giàu có một chút thì cũng sẽ không cho phép các cô nương chưa chồng bước ra ngoài cửa. Càng không nói đến việc tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc thì càng “không ra cửa chính, không vào cửa trong”, cho dù có phải ra ngoài cũng tránh chỗ đông người, đeo khăn che mặt.

Những đứa nha hoàn bên cạnh các tiểu thư cũng đều “nghe quen tai, nhìn quen mắt” nên cũng bị ảnh hưởng, tự giữ bốn phận, ra ngoài đều lấy lụa mỏng che mặt, so với các cô con gái gia đình tử tế còn có vẻ cao quý hơn một chút. Thêm nữa các cô gái này được hầu hạ gần người giàu có, cũng được sống an nhàn sung sướng, lâu dần mọi người cũng xem họ giống như các vị tiểu thư khuê các, ra cửa đều vênh váo “chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng”, răng nanh mỏ nhọn, đối xử với dân chúng lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao trong sạch.

Cao Đại Thắng bình thường du ngoạn trên phố thì không hiếm gặp những đứa nô tỳ kiêu ngạo đánh đá như thế. Hôm nay thấy Kiềm Nhi dù toàn thân mặc trang phục nô tỳ, nhưng chất vải thô ráp đơn giản, lại xem àng ta dù đến từ gia đình giàu có nhưng đối xử với bản thân mình cung kính tôn trọng, lại cực kỳ khiêm tốn nhún nhường, không giống như đang gây khó dễ, con tức giận tức thì tiêu tan, ngược lại trong lòng hân hân ra chút hiếu kỳ chờ mong.

Mà dân chúng vậy xem cũng thấy như vậy, bọn họ cũng muốn nghe xem một con bé a đầu tự dưng lại xuất hiện có thể nói ra chuyện bất ngờ gì. Chỉ có ông chủ Trầm thấy tình hình đột nhiên thay đổi thì bắt đầu suy tính, nhưng quả thực hân hân không coi Kiềm Nhi vào mắt, trong nhất thời khinh địch, Kiềm Nhi lúc này đã tới trước mặt hân, ép hỏi.

”Xin hỏi ông chủ, ngài luôn mồm nói nhân sâm này đã bán cho Tam công tử nhà Tri phủ đại nhân, vậy Khương phủ có từng để lại tiền đặt cọc không?”

Ông chủ Trầm đầu nghĩ tới Kiềm Nhi thế mà lại hỏi câu then chốt nhất, quả là hỏi ra vấn đề, nhất thời nét mặt biến đổi, nhưng lão cũng tùy thời mà nhanh chóng trả lời, trong nháy mắt liền vươn thẳng cổ, nói: “Tất nhiên là có.”

Kiềm Nhi gật đầu, lại hỏi: “Nếu đã để lại tiền đặt cọc, vậy chắc chắn phải có hóa đơn, ông chủ có thể đem ra cho mọi người cùng xem không?”

Ông chủ Trầm nghe vậy thì vẻ mặt khó chống đỡ nổi, trở nên ngượng ngùng lúng túng. Lão thấy ánh mắt Cao Đại Thắng và dân chúng đều đang nhìn chăm chăm vào mình, nào dám nói không có, ngay lập tức liền quát một tiếng: “Sổ sách hóa đơn của cửa hàng đều là vật quan trọng, sao có thể theo như lời của một tiểu nha đầu như ngươi mà cho tất cả mọi người xem được!”

Thế nhưng Kiềm Nhi lại nói: “Ông chủ sao phải tức giận thế? Ta cũng không bắt ngài phải đưa cho tất cả mọi người xem, chẳng qua việc này có liên quan đến chuyện rắc rối này. Chiều theo quy củ đúng là không nên đưa ra cho mọi người xem, nhưng hiện giờ xảy ra chuyện hiểu lầm đến mức này, sao ông chủ không đưa cho mọi người xem một chút, thứ nhất ông chủ càng có lý để không bán, thứ hai vị Diêu công tử này có lẽ cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái, chỉ cần thấy ông chủ đứng lý hợp tình thì hân sẽ nhường một bước thôi.”

Kiềm Nhi chẳng qua chỉ là nha hoàn tam đẳng trong Y Huyền viện, hơn nữa Đại Cầm có quy định đến bảy tuổi thì nam nữ khác biệt, vì thế hân cũng ít gặp Cẩm Sát, hân cũng chỉ nhận ra vài nha hoàn đặc lực bên cạnh Cẩm Sát, căn bản chưa từng nhìn thấy Kiềm Nhi. Khi này thấy Kiềm Nhi đột nhiên đi

tới, hần cũng chỉ qua trang phục của cô bé mà đoán ra nàng có thể nô tài trong viện của chị gái, thấy nàng đứng cạnh mình, tuy trong lòng còn nghi ngờ nhưng cũng nhẫn nại mà quan sát một lúc.

Văn Thanh cũng không phải là kẻ ngu dốt, vừa nảy chằng qua là nhất thời tức giận, lại bị Diêu Văn Mẫn và ông chủ Trầm dồn hết tâm trí mà kích động mới mất đi lý trí, lúc này vừa nghe thấy lời nói của Kiêm Nhi thì phát hiện ra điểm mấu chốt, tức thì nói: “Không sai, chỉ cần ông chủ Trầm mang tờ hóa đơn chứng minh Khương phủ đặt tiền đặt cọc, ta sẽ cúi đầu xin lỗi ông chủ Trầm ngay!”

Văn Thanh nói năng mạnh mẽ khí phách, đám đông đang xem náo nhiệt thấy thế liền sinh ra thiện cảm với hần, lại xem ông chủ Trầm ăn nói không rõ ràng, về mặt thì kỳ quái, trong lòng bọn họ liền sinh nghi ngờ.

Thấy ông chủ Trầm đứng bất động, Văn Thanh hít sâu một hơi, nói tiếp: “Ông chủ sao lại do dự thế? Chẳng lẽ thật sự không có hóa đơn nào sao?”

Văn Thanh nói câu này dân chúng liền nhao nhao bàn tán, ngay cả Cao Đại Thắng cũng giậm chân nói: “Ông chủ có lý thì sợ gì chứ, đừng có ngơ ngác như thế mà làm người ta nghi ngờ!”

Ông chủ Trầm thấy tình hình thay đổi đột ngột, không có cách nào ăn nói rõ ràng được, hần thực sự không có bằng chứng, không thể làm gì khác hơn là kiên trì mà nói: “Khương phủ là khách hàng chủ yếu của cửa hàng, quản gia tự mình tới đặt cọc, hần tin tưởng vào cửa hàng nên không cần hóa đơn! Cửa hàng cũng không dám lừa tiền nhà Tri phủ.”

Kiêm Nhi thấy vậy thì kinh ngạc mà nói: “Ông chủ Trầm nói lời này thật kỳ quái, mới vừa rồi còn nói là có hóa đơn, hiện giờ lại bảo không có. Lời này do chính mồm ông chủ nói ra, vậy ông chủ hãy giải thích cho rõ ràng xem nào.”

Nàng nói xong thấy mọi người bàn tán xôn xao liền tiếp tục: “Lại nói thêm, thương nhân có quy định của thương nhân, ông chủ mở cửa đón khách, tất nhiên là phải theo quy tắc thứ tự trước sau, làm gì có đạo lý có mới làm ăn đến trước cửa còn từ chối. Người chưa từng để lại tiền đặt tiền cọc, vậy ai đến trước thì người đó mua được trước, ta thấy Diêu công tử vừa mới đặt một tấm ngân phiếu lên trước tủ, đã tính là thanh toán, nhân sâm này sao không thể mua? Hay là ông chủ bán hàng không xem thứ tự trước sau, mà còn phải tính đến bán cho người có quyền có thể trước?”

Mọi người nghe thấy thế thì liền tranh cãi, những người nhìn Văn Thanh với ánh mắt khinh thường giờ liền chuyển về phía Trầm Ký.

Trầm Ký lúc này mới phát hiện ra khi Kiêm Nhi hỏi hần tiền đặt cọc, lão nên một mực nói rằng không có, chỉ có giao hẹn bằng miệng, nếu thế thì dù bị nghi ngờ nhưng suy cho cùng vẫn còn có lý, chỉ tiếc vừa nảy trong lúc cấp bách, lão chột dạ nên đã rơi vào bẫy, đúng là đã sai lại càng thêm sai.

Lão đột nhiên đỏ mặt hôi lạnh, trong chốc lát không biết nên cãi lại thế nào, trong khi đó Diêu Văn Thanh tiến lên từng bước, nói một cách lạnh lùng: “Vừa nảy ta đã trả tiền, vậy ông chủ dựa vào cái gì mà không bán cho ta? Ta vào cửa hàng chưa từng đụng một ngón tay vào người ông chủ, ông chủ vì lẽ gì mà một mực bảo ta ý thế hiếp người, khốc lột ỉ ôi?!”

Văn Thanh lúc này đầu óc đã bình tĩnh lại, thấy ông chủ Trầm cứng miệng không trả lời được, lại nói tiếp: “Nếu nhân sâm này thực sự đã được quản gia nhà Khương tri phủ đặt mua, vậy ông chủ vì cớ gì còn trưng bày nó ra bên ngoài, ta vừa vào cửa hàng hỏi thăm thì ngay lập tức quảng cáo nhân sâm phẩm chất hảo hạng ra sao, thấy ta chuẩn bị trả tiền rồi lại bất ngờ nói không thể bán. Không biết là ta ý hiếp người, hay chính là ông chủ khinh thường ta tuổi vẫn còn nhỏ, nịnh nọt bợ đỡ người khác muốn hủy hoại danh dự của ta!”

“Không biết tiểu nha đầu này là người bên cạnh vị tiểu thư nào mà có thể dạy bảo ra nha hoàn trang nhã nề nã, nhanh nhạy thông minh như thế.”

“Đúng vậy, nếu không phải tiểu nha đầu thông minh sáng suốt thì đã bị ông chủ mang về mặt tiểu nhân bỉ ổi này lừa rồi.”

“Xem ra chính là ông chủ ức hiếp người khác... Chuyện này hôm nay thật kỳ quái, một gã thương nhân mà dám làm hại thiếu gia nhà quan, đúng là hứng thú đây...”

“Ha ha, vừa nảy còn có vị Diêu Tứ thiếu gia góp vui nữa kia, chuyện này... Không biết nói thế nào, đúng là không biết nói thế nào đâu...”

...

Văn Thanh vừa dứt lời, mọi người đã tranh cãi ầm ầm, sôi nổi lên án vị Trầm chường quý kia, có người thông minh sắc sảo hiểu những chuyện đen tối ẩn trong những danh gia vọng tộc thì trở nên trầm ngâm suy nghĩ. Mà ông chủ Trầm thì về mặt xấu hổ đỏ bừng, đối mặt với các loại ánh mắt chỉ trích của mọi người cũng mệt mỏi không biết làm thế nào, không biết bác bỏ lại ra sao.

Trong khi đó Kiêm Nhi hướng về phía Cao Đại Thắng, cúi người hành lễ rồi nói: “Cao tráng sĩ anh hùng trượng nghĩa, thấy việc bất bình chẳng tha, đáng tiếc ông chủ này cố tình làm việc xấu, khiến tráng sĩ cũng dính vào chuyện đàm tiếu này, khiến ngài mang danh là kẻ chỉ biết nịnh bợ quan phủ.”

Cao Đại Thắng nghe vậy chợt tức giận nắm chặt tay lại, ánh mắt tóe lửa nhìn về phía ông chủ Trầm, tay duỗi thẳng về phía trước chộp lấy cổ áo hần.

Mọi người hô hào tung búng, Kiêm Nhi thì lặng lẽ tới gần Văn Thanh, cúi nhẹ người rồi nói: “Nô tỳ là nha hoàn tam đẳng ở Y Huyền viện, thiếu gia đừng lo, sáng sớm nay tiểu thư đã tỉnh dậy, Ngũ thiếu gia xin yên lòng.”

Văn Thanh nghe vậy tức thì trở nên vui vẻ, ánh mắt sáng lên xoay người hỏi: “Thật như vậy sao? Tỷ tỷ khỏi bệnh rồi sao?”

Trong khi đó ở bên kia, Cao Đại Thắng tung một cú đấm vào mặt ông chủ Trầm, Kiêm Nhi thấy mọi người đều chú ý sang đó, không ai để ý đến bọn họ thì mới nhỏ tiếng nói: “Ngũ thiếu gia xin dời bước ra phía sau thì sẽ biết nô tỳ nói đúng hay sai.”

Văn Thanh kinh ngạc, sau đó dặn dò Bạch Dịch rồi lặng lẽ bám theo Kiêm Nhi hướng về phía sau cửa hàng, quan sát từ phía xung quanh rồi vội vã đi nhanh vào hẻm.

Trong khi đó hai người họ vốn không biết, hiện giờ cạnh hiên cửa sổ Đức Phúc lâu đối diện hiệu thuốc ông chủ Trầm, có một đôi mắt đượm đầy ý cười đang chăm chú dõi theo bóng họ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Người đang đứng trên Phúc Đức lâu thu tất cả mọi chuyện vào tầm mắt cũng chính là người vừa xuất hiện tại cửa sau Điều phủ - Tiêu Uẩn. Hần và Hoàn Nhan Tông Trạch rời Điều phủ rồi cùng nhau tới Phúc Đức lâu uống rượu trên lầu, vốn dĩ hai người họ ngồi bên cạnh song cửa sổ, dựa lưng vào đệm mềm mà uống rượu tán gẫu, vì thế cho nên đối với chuyện âm ỷ của hiệu thuốc Trầm Ký ở phía đối diện, bọn họ dù không muốn cũng nghe thấy, dựa vào thính lực của hai người họ tất nhiên có thể nghe rõ ràng động tĩnh.

Hướng chi chuyện náo loạn này lại liên quan đến hai vị công tử Điều gia, hẳn và Hoàn Nhan Tông Trạch vừa mới từ Điều phủ đến đây, vì vậy không tránh khỏi càng thêm chú ý, cho nên toàn bộ chuyện rắc rối này hai người họ đều nghe rõ từ đầu đến cuối. Đương nhiên, nhất cử nhất động của Cẩm Sát trong đám đông cũng rơi vào đôi mắt trong trẻo của hắn.

Lúc này khi chạm trán với Cẩm Sát tại cửa sau Điều phủ hẳn đã hoài nghi thân phận của nàng, hiện giờ qua những hành động hiển nhiên này, hắn coi như đã xác định rõ danh tính nàng. Thấy Diêu Văn Thanh và Kiêm Nhi đi về hướng con hẻm nhỏ phía sau cửa hàng của Trầm Ký, hắn càng nổi lên sự tò mò hiếm thấy, cực kỳ muốn biết tiểu cô nương có trí thông minh và sự nhanh nhạy đến thế khi gặp em trai sẽ nói chuyện gì.

Cửa căn nhà gian được mở ra, Hoàn Nhan Tông Trạch vừa đứng lúc đi từ ngoài vào, phía sau dẫn theo một thị vệ mặc trang phục đen tuyền, lưng đeo trường kiếm, ánh mắt Tiêu Uẩn tức thì sáng ngời lên, hướng về phía Hoàn Nhan Tông Trạch cười nói: “Từ Ngự, ta có thể nhờ Ảnh Thất đi giúp một việc không?”

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe thế thì mày kiếm khẽ nhếch, liếc sang Ảnh Thất, sau đó phát trường bào ngồi vào ghế, vừa mới cầm chén rượu lên nhấp thì chẳng ngờ ở bên kia Tiêu Uẩn đứng là đang dặn dò Ảnh Thất, tức thì động tác chợt dừng lại, hơi ngạc nhiên nhìn về tười cười của Tiêu Uẩn.

Đôi mắt sáng của Tiêu Uẩn toát lên sự hứng thú, Hoàn Nhan Tông Trạch chợt mỉm cười, hắn quen Tiêu Uẩn đã lâu, tên này là người rất vô vị, rõ ràng là người bình thường thì phải có có hi vọng ái ố (vui buồn mừng giận), thế nhưng tên này lúc nào cũng tỏ vẻ khoan thai như tiên giáng trần, lúc mỉm cười thì ôn nhuận như trăng rằm, dáng đứng như lan chi ngọc thụ, dịu dàng nho nhã, ôn tồn lễ độ, đúng là đáng yêu mà hắn ghét nhất trần đời.

Hiếm khi thấy Tiêu Uẩn hứng thú với chuyện gì đó, Hoàn Nhan Tông Trạch không tránh khỏi chế nhạo một phen, thấy Ảnh Thất lách người đi ra ngoài, hắn nâng chén giữa đầu uống cạn, sau đó mới nhìn chằm chằm Tiêu Uẩn rồi giờ giọng trêu đùa: “Đã là quân tử thì không xem chuyện xấu, không nghe lời khiếm nhã, không nói lời dung tục, không hành động bất lịch sự, ấy vậy hôm nay Bá Ước lại làm chuyện thẹn với danh tiếng quân tử cơ đấy.”

Tiêu Uẩn nghe thế trái lại cười đến sáng khoái, phát áo bào ngồi vào ghế, cũng rót một chén rượu, ngón tay khẽ cầm lên chén bằng bạch ngọc, hắn nghiêng chén, màu rượu óng ánh trong suốt, sáng bóng đẹp mắt, thế rồi mới nói: “Từ Ngự nói sai rồi, quân tử xem chuyện phải hiểu rõ ràng, nghe cho rõ, có nghi vấn thì hỏi... Ta đây hiện giờ chính là tuân theo lời thánh nhân, có nghi vấn thì hỏi thôi.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy hắn khéo léo nguy hiểm, xưa nay biết hắn không hẳn coi trọng cái gì gọi là quân tử, liền nâng chén rượu lên, giữa đầu uống cạn một ngụm.

Trong khi đó tại con hẻm nhỏ phía sau cửa hàng của Trầm Ký, Diêu Văn Thanh đã mang theo Bạch Dịch và Kiêm Nhi tới bên cạnh xe ngựa. Lai Vượng canh giữ ở ngoài, thấy Văn Thanh tới đây thì vội vàng hành lễ. Lai Vượng là con trai của Vương ma ma, thường ngày cũng làm phu xe tại Điều phủ, bình thường những đứa nha hoàn ở Y Huyền viện nếu được sai ra ngoài thì quá nửa đều tới nhờ Lai Vượng lái xe, vì thế khi nhìn thấy Lai Vượng, Văn Thanh không còn nghi ngờ gì thêm nữa.

Hắn chỉ thấy hoài nghi tại sao Kiêm Nhi lại phải đưa hắn tới chỗ ẩn nấp này để làm gì, hắn theo bản năng liếc chiếc xe ngựa, đúng lúc đó màn xe bằng nhung màu xanh bị giật mạnh lên làm lộ ra một khuôn mặt trắng nhợt nhưng không kém phần đoan trang, chính là tỷ tỷ vốn dĩ đang bị bệnh triển miên phải nằm trên giường mới đứng!

Văn Thanh ngỡ ngàng, trong khi đó Cẩm Sát ngồi trên xe cũng cứng đờ cả người, đôi mắt đẹp lạnh lẽo mãi mê nhìn em trai, nàng chỉ thấy mũi dâng lên vị chua xót, sung tây, khó mở miệng nói thành lời.

Ánh mắt rung rung của Cẩm Sát làm Văn Thanh sửng sốt một lúc lâu, sau đó cậu chàng đột nhiên tỏ vẻ giận dữ, cao giọng: “Có chuyện gì xảy ra? Là ai dám ức hiếp tỷ tỷ?”

Hắn quát một câu này lại khiến Cẩm Sát thấy vô cùng ám áp, nàng rơi nước mắt, vội vàng ngoảnh đầu sang một bên nén khóc, chỉnh trang lại rồi mới

quay đầu, hướng về phía Bạch Dịch và Kiêm nhi ra lệnh: “Ta và tiểu thiếu gia có chuyện cần nói, hai người các người ra ngoài canh chừng.”

Thấy hai người nghe lời đi về hai phía trông chừng, Cẩm Sát mới trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Văn Thanh, trầm giọng nói: “Lên xe.”

Thấy tỷ tỷ như thế, Văn Thanh càng ngạc nhiên hơn, hấn trèo vào trong thùng xe, còn chưa nói được một câu đã bị Cẩm Sát đang ngồi ngay ngắn trầm mặc quát: “Em quỳ xuống cho chị!”

Văn Thanh nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Cẩm Sát thì sững sờ, hấn ngờ ngàng trông Cẩm Sát, nhờ vào luồng ánh sáng mỏng manh trong xe mà thấy dáng vẻ chị gái ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt mơ hồ nhưng đôi mắt thì càng ngày càng sáng, ánh mắt nàng dịu dàng trong sáng nhưng dường như đông đầy muôn vàn nỗi buồn, cực kỳ bi thương, đau lòng, thất vọng, thương tiếc, hối hận... Đúng là làm cho hấn không thể hiểu nổi, không rõ vì sao, nhưng làm hấn cảm thấy lo lắng gắt gao.

“Quỳ xuống!”

Cẩm Sát nhắc lại lần thứ hai, Văn Thanh lúc này mới vội quỳ xuống giữa thùng xe chật hẹp, sau đó nghe thấy tiếng Cẩm Sát nghiêm nghị hỏi.

“Em nói cho chị nghe, lời răn thứ mười sáu ở trang thứ tám trong tổ huấn của Điều gia viết thế nào?”

*Tổ huấn: Những lời giáo huấn của tổ tiên.

Văn Thanh nghe giọng Cẩm Sát cực kỳ nghiêm khắc, dù không hiểu vì cớ gì mà chị gái hỏi như vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ mà trả lời: “Đối xử với mọi người khiêm tốn, hành vi phải đoan trang đúng mực, lòng dạ thẳng thắn vô tư, không được ý thể hiếp người, không được...”

Văn Thanh vừa nhắc lại liền hiểu ý của tỷ tỷ, bất chợt cảm thấy oan ức, còn chưa nhắc lại trọn vẹn đã rung rung nước mắt nhìn Cẩm Sát cãi: “Chị à, em chưa từng...”

Cẩm Sát lại quát, cắt ngang lời hấn, nói nhanh và sắc bén: “Em chưa từng?! Em chưa từng nhưng lại dám mang theo gã sai vặt đến làm loạn tiệm thuốc của người khác? Em chưa từng mà dám có dũng khí vùng tiền đi tranh giành một thứ đồ chết với người nhà Tri phủ? Em chưa từng mà dám cau mặt vùng roi vào người ta? Chị hỏi em, em ý vào thế của ai? Lòng khiêm tốn nhũn nhặn của em vứt ở đâu rồi?”

Văn Thanh bị Cẩm Sát ép hỏi liên tiếp, dù muốn biện bạch nhưng lại chột dạ, có điều hấn thấy mình thật sự bị oan, sau khi tổ phụ qua đời, hấn và tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau, tỷ tỷ luôn yêu thương săn sóc, thương tiếc nuông chiều hấn hơn cả tính mạng, chưa từng nói lời giận dữ nghiêm khắc nửa câu, hiện giờ hấn thật sự thấy sợ hãi bàng hoàng, nhất thời không chịu được mà lấy tay lau nước mắt, trong khi đó không dám hé miệng nửa câu.

Cẩm Sát thấy đôi mắt Văn Thanh đỏ ửng, quỳ vội về đây uất ức ở đây thì sao có thể không đau lòng? Nàng nắm chặt tay lại, một lúc sau mới dịu lại tâm tình rồi nói: “Em cũng thấy oan ức sao? Em luôn mồm nói ông chủ kia là kẻ nịnh hót, nhưng thói đời vốn nóng lạnh như thế, em hà tất phải than vãn? Nếu em thật sự kiên cường thì nên chán hưng lại gia nghiệp, khiến những kẻ mắt mù kia nhìn cho rõ ràng. Nếu em vì bị người đối xử lạnh nhạt thờ ơ, bị kích động vài câu đã trở nên hống hách ngang ngược, xảy ra chuyện lại bị người ta chỉ trích thì trở nên kiêu căng không biết khiêm tốn, đã gây họa mà không biết giải họa, cuối cùng còn nhất định phải tranh cường hão thắng, chị thấy em ngay cả một đứa nha hoàn như Kiêm Nhi cũng chẳng bằng! Hiện giờ em còn không biết mình sai ở đâu, dám ngông nghênh cãi lại, em, em nói xem... Em có xứng làm con cháu của cha và ông nội, của hai vị Trọng nguyên tiếng tăm lẫy lừng không?!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cẩm Sát nói từng câu đều nặng nề, Văn Thanh chưa từng bị quở trách và răn dạy đến mức như vậy. Hấn vừa ra đời đã mất mẹ, cha thì không lâu sau đó cũng nhắm mắt xuôi tay, ông nội yêu thương hấn liền một tay nuôi dưỡng đến bốn tuổi, sau khi ông nội qua đời, chị gái càng tỏ ra thương tiếc hấn nhiều hơn, mọi chuyện đều theo ý hấn, rất sợ hấn bị tủi thân. Người trong họ cũng thương hại hấn tuổi còn nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ nên lúc nào cũng tăng bốc hấn, hôm nay đột nhiên bị Cẩm Sát trách mắng, hấn chỉ cảm thấy đầy uất ức bàng hoàng xen lẫn sợ hãi thương tâm.

Hấn dù còn nhỏ nhưng cũng biết được thế nào là già vờ, cũng không phải là người không biết phân biệt đúng sai, là kẻ vùng vằng lòng ngồng, hấn tự hiểu người ta chỉ nể mặt hấn mà thôi, chỉ có tỷ tỷ mới là người thân duy nhất của hấn, mới là người đối xử tốt nhất với hấn. Sau một lúc đau buồn vì bị trách mắng, sau khi sự tủi thân qua đi, lại nghe thấy giọng nói của chị gái đầy vẻ chán chường, hấn nhất thời càng thấy hoảng sợ, tim đập loạn nhịp, rồi nước mắt mà nhận lỗi: “Chị à, em sai rồi, chị đừng giận em, cũng đừng mắng kệ em, bỏ rơi em...”

Rốt cuộc nó chỉ là đứa trẻ mới 8 tuổi, thấy em trai như thế, Cẩm Sát làm sao còn nhẫn tâm được, nàng đứng lên rồi lại ngã nhào xuống, ôm chầm lấy Văn Thanh, vỗ về mái tóc, rồi nước mắt nói: “Mẫu Ca nhi ngọc, chị sao lại không cần em chứ. Em là tính mạng của chị, có em mới có chị, có em thì mới có Điều gia... Chị, chị chỉ giận em không hiểu chuyện, Điều Văn Mẫn kia chẳng qua chỉ có bản lĩnh a dua nịnh hót, em thế mà lại thân cận và tin tưởng hấn, em phải hiểu rằng kẻ luôn tỏ ra quan tâm nịnh bợ em cũng có thể là kẻ ở sau lưng em chửi rủa buông lời gièm pha, em phải hiểu bề ngoài hấn tỏ ra tươi cười nịnh nọt thế nào, thì bên trong hấn giấu đã tâm hiểm ác ra sao!”

Văn Thanh thấy chị gái gọi nhủ danh của mình thì trong lòng trở nên ám áp, về mặt càng trở nên hổ thẹn không thôi, cùng với đó là sự hồ nghi sợ hãi. Ngẫm nghĩ kỹ một loạt những hành động vừa rồi của Diêu Văn Mẫn, hẳn chợt bừng tỉnh.

Còn Cẩm Sắt nói xong mới thoáng kìm chế lại tâm tình, nàng ngẩng đầu, cố nén nước mắt, sau đó nhìn về mặt tràn ngập suy nghĩ của Văn Thanh, nàng ân cần an ủi, xoa nhẹ hai gò má ẩm ướt của hắn rồi nói: “Em cũng biết đấy, khi này nếu tình hình không được khống chế thì kết quả sẽ ra sao? Làm tổn hại đến thanh danh của cha và ông nội chỉ là chuyện nhỏ, nếu thật sự đánh nhau, bên cạnh em chỉ có Bạch Dịch, một đứa nô tì 9 tuổi thì sao có thể đỡ nổi cho em? Chị biết em vì lo lắng cho chị mới trở nên nóng nảy, nhưng hôm nay người khác có thể lợi dụng em trong lòng có tâm sự để thao túng thì tương lai cũng có thể tiếp tục làm như thế. Chị trông cậy vào em tương lai làm rạng rỡ tổ tông, chỉ mong từ nay về sau em đừng dễ dàng rơi vào bẫy của người khác, nếu em có chuyện gì... Nếu em gặp chuyện không may thì chị...”

Cẩm Sắt nghĩ đến đủ loại chuyện kiếp trước mà thân thể run lên, mặt cắt không còn hột máu, Văn Thanh trông thấy thế càng hoảng sợ, vội vội vàng vàng nắm chặt tay Cẩm Sắt liên thanh cam đoan: “Em biết sai rồi, từ nay về sau sẽ không làm như vậy nữa, chị đừng làm em sợ!”

Văn Thanh nghe những lời của Cẩm Sắt mà chỗ hiểu chỗ không, nhưng nghĩ kỹ những chuyện ngày hôm nay lại càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng thấy hoảng, về mặt tươi cười thân thiết của Diêu Văn Mẫn và những người trong tộc cứ đảo qua đảo lại trong đầu hắn, hóa ra bọn họ đều là những người giả nhân giả nghĩa, chỉ có tỷ tỷ mới là nơi nương tựa duy nhất của hắn, chỉ có tỷ tỷ mới là người một lòng vì hắn, đáng giá cho hắn giao phó toàn bộ sự tin tưởng. Tỷ tỷ không thể không có hắn, hắn cũng không thể mất đi tỷ tỷ!”

Cẩm Sắt phục hồi lại tinh thần, ngắm nghía em trai, trên khuôn mặt non nớt của hắn đan xen vẻ hoảng sợ và tràn ngập lo âu, nàng biết hôm nay mình đã dọa唬hắn phải lo sợ quá mức. Nhưng kẻ địch cứ tăng tăng lớp lớp, nguy cơ thì trùng trùng điệp điệp, nàng không cho phép em trai được ngây ngốc, không hiểu chuyện, nàng muốn hắn trưởng thành lên. Nếu hắn vẫn hồ đồ không rõ như thế, chỉ sợ cái mạng nhỏ của hắn sớm muộn gì cũng khó mà giữ được.

Ông nội qua đời, em trai còn chưa đầy năm tuổi, một đứa trẻ năm tuổi dù hiểu được một số đạo lý, nhưng chỉ như tờ giấy trắng, rơi vào tay Ngô thị chẳng khác nào để năng ta tùy ý vẽ bậy lên đó. Dù cho em trai có tư chất tốt đến đâu, nếu trên đường đời bị người khác tận lực hướng vào lối mòn thì ngọc thạch cũng sẽ biến thành tảng đá, hơn nữa kiếp trước chính nàng cũng đã từng trải qua, cũng bị Ngô thị dày công dẫn dắt thành như thế chứ đâu.

Làm hại đến con cháu đã là việc tổn hại đến âm đức, hành vi của Ngô thị như vậy căn bản xứng đáng bị thiên đạo vạ quả, ông trời không có mắt, hiện giờ nàng được sống lại, thế nên nàng muốn thay trời hành đạo, nàng muốn trừng trị nàng ta!

Cẩm Sắt nghĩ thế mới dịu lại sắc mặt, giúp Văn Thanh sửa sang lại trang phục rồi nói: “Hôm nay là lễ mừng thọ của lão thái thái, khách khứa tới đầy nhà, Mậu Ca nhi hành sự vạn lần không được sai lầm, em mau về phủ đi thôi.”

Nàng biết nơi đây không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện, nếu bị Diêu Văn Mẫn phát hiện ra manh mối thì sẽ gây ra mầm họa, hiện giờ nàng và em trai đều nằm trong lòng bàn tay Ngô thị, một bước cũng không được sai lầm. Hôm nay bọn họ ở trong tới mới có vài phần thắng, nếu lông cánh còn chưa đủ đã xé rách mặt nạ với Ngô thị, đứng ra ngoài sáng thì tình hình so với bây giờ càng vô cùng cam go. Hôm nay nàng đã nói cho em trai hiểu chuyện, có lẽ khi trở về hắn sẽ để ý hơn, hiện giờ chiều này của Ngô thị không thành, nàng ta cũng sẽ chững lại hai ngày, việc dạy bảo em trai cũng không phải ngày một ngày hai, không thể quá nóng vội được.

Văn Thanh nghe vậy mặc dù trong lòng còn vương nhiều nghi vấn, nhưng thấy tỷ tỷ rõ ràng không có ý muốn nói thêm nữa, hắn cũng không hỏi nhiều, sửa sang lại dung mạo rồi nghe lời rời đi.

Diêu Văn Thanh ra khỏi con hẻm đang muốn đi tới hiệu thuốc của Trầm Ký thì đã thấy Diêu Văn Mẫn mang theo ba bốn gã sai vặt chạy lại đây, Diêu Văn Mẫn thấy hắn và Bạch Dịch đều bình yên vô sự thì mừng rỡ, lại nghe thấy mang máng tiếng kêu thảm thiết của ông chủ Trầm xen lẫn với tiếng Cao Đại Thắng tức giận mắng thì phút chốc đã biết hồng vận. Hắn không thể hiểu nổi sao một lúc thôi mà tình hình lại thay đổi hoàn toàn như vậy, thậm chí hận vừa nảy không nên rời đi như thế, hắn rất sợ lát nữa trở về không còn mặt mũi nào báo lại kết quả cho mẹ cả, đầu óc hắn trở nên hết sức rối loạn.

Đợi đến khi hắn chạy tới trước mặt Diêu Văn Thanh, bất giác lộ vẻ lo lắng mà hỏi: “Em mua được nhân sâm chưa? Có chuyện gì xảy ra vậy? Khi này không phải vị tráng sĩ kia đứng về phía ông chủ Trầm sao, sao hiện giờ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay với lão thế kia?”

Văn Thanh xem hắn như thế, trái lại nhướn mày nói: “Vị tráng sĩ kia nhìn ra vẻ điều ngoa bất thường của ông chủ Trầm nên mới hành động như thế. Hắn làm vậy đối với chúng ta cũng không phải là chuyện xấu, sao Tứ ca trái lại có vẻ mất hứng thế?”

Diêu Văn Mẫn nhận thấy Diêu Văn Thanh hình như hơi khang khác, nhưng chỉ qua vẻ mặt thì hắn quả thực không nhận ra manh mối gì cả, hắn nghĩ Diêu Văn Thanh vốn luôn rất tin tưởng mình, nhiều lúc bị hắn giở trò mà còn vỗ tay khen ngợi, làm gì trong chốc lát có thể phát hiện ra, có lẽ chính bản thân mình suy nghĩ nhiều, tức thì nhanh mồm nói: “Ta chỉ thấy khó hiểu mà thôi, vậy đệ có mua được nhân sâm không?”

Văn Thanh nghe vậy thì nhún mày, sau đó xua tay nói: “Vừa nãy đúng lúc gặp được nha hoàn Kiêm Nhi trong viện của tỷ tỷ, hôm nay chị ấy đã tỉnh lại rồi, nhân sâm này không cần mua nữa, tặng lại cho con ma ốm Khương phủ kia đi. Giờ không còn sớm nữa, Tứ ca, chúng ta hay là mau trở về chúc thọ lão thái thái thôi, chậm chút nữa thế nào cũng bị thím mắng cho. Tứ ca là con vợ lẽ, ngày hôm nay hành động càng phải ôn hòa hơn, đều là lỗi của đệ, không nên lôi kéo Tứ ca ra ngoài giải sầu.”

Văn Thanh vừa dứt lời liền thân thiết lôi kéo Diêu Văn Mẫn rời đi, hắn hành động ôn hòa giống hệt thường ngày, hơn nữa còn niềm nở gấp đôi, Diêu Văn Mẫn chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ 9 tuổi, làm sao có thể nhìn ra manh mối ngay được, nghĩ chuyện cũng đã xảy ra rồi, chỉ có thể theo bước Văn Thanh mà rời đi, trong lòng thì càng ngày càng thấp thòm không yên, vừa cảm thấy sợ vừa cảm thấy ghét Ngô thị.

Ở trong hẻm, Cẩm Sắt thấy hai gã ăn xin tới lấy tiền thì liền thưởng thêm năm lượng bạc, sau đó dặn dò kỹ lưỡng một phen rồi mới rời khỏi con hẻm. Xe ngựa vừa đi ra thì gặp ngay Cao Đại Thắng tức giận dùng dùi rời khỏi tiệm thuốc của Trầm Ký, vừa đi lướt qua xe ngựa vừa mắng chửi không ngớt.

Cầm Sát không nhìn được mà hắt nhẹ màn xe lên nhìn ra bên ngoài, đôi mắt nàng theo sát bóng lưng Cao Đại Thắng, ánh mắt vốn trong trẻo lạnh lùng bất chợt lóe qua sát ý.

Kiếp trước khi em trai bị đánh trọng thương được đưa về phủ, Ngô thị cầu xin Diêu Lễ Hách bắt cả nhà Cao Đại Thắng vào nhà lao Giang Châu, Cao Đại Thắng chịu mọi sự đày đoạ trong nhà lao, sau đó được thả ra, trong khi hắn ở trong ngục thì mẹ hắn vì bệnh nặng kéo dài cộng thêm việc lo lắng quá mức mà qua đời, Cao Đại Thắng vốn là một đứa con có hiếu, lại cực kỳ thẳng tính chính trực, sao có thể không hận Văn Thanh? Sau này hắn bằng mọi cách gia nhập nghĩa quân nổi dậy Đại Phong, lên làm tiểu đầu lĩnh, trong mối loạn Kim Châu khi Diêu phủ một nhà chạy tới kinh thành lánh nạn thì em trai lại chết thảm dưới đao thủ hạ của Cao Đại Thắng, trọn bảy đao, Văn Thanh cứ thế mất máu mà chết dưới tay nàng.

Chuyện cũ đã qua lại cuộn cuộn dâng lên trong lòng nàng, nàng dường như vẫn có thể cảm nhận được làn máu nóng cùng thân thể lạnh lẽo của em trai, nàng nắm chặt tay lại, trong lòng tràn ngập căm giận.

Nàng bỗng nhiên nhắm nghiền mắt, cắn chặt răng, một lúc lâu sau mới lại mở ra, trong đôi mắt kia chỉ còn sự bình tĩnh thanh thản. Nàng liếc về phía bóng lưng Cao Đại Thắng, sau đó thân nhiên thu ánh mắt, buông màn xe xuống, trong đầu đã chuyển suy nghĩ về Diêu phủ.

Hôm nay phu nhân Võ An hầu mang theo Tạ Thiếu Văn vào phủ, bản thân mình phải tìm cách lui lại cuộc hôn nhân này, nhưng không thể để danh dự bị tổn hại được, Ngô thị trăm phương ngàn kế muốn hủy thanh danh của nàng, nàng há có thể để nàng ta được như nguyện?!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Xe ngựa Diêu phủ chậm rãi đi rồi, trên căn phòng riêng của Phúc Đức lâu, Ảnh Thất đã mặt không đổi sắc mà báo lại toàn bộ cuộc trò chuyện của chị em Cầm Sát. Hoàn Nhan Tông Trạch vừa nãy còn ở đây, sau đó có việc lại đi ra ngoài một lúc, vì thế hắn chỉ biết chuyện âm ỷ của Trầm Ký, nhưng vừa khéo bỏ lỡ chuyện liên quan đến Cầm Sát, sau khi trở lại phòng, thấy Trầm Ký đã bị đánh thành bộ dạng khác hẳn thì trái lại bỗng chốc vô cùng ngạc nhiên.

Vừa nãy thấy Tiêu Uẩn phân phó Ảnh Thất đi nghe trộm, hắn biết Trầm Ký thay đổi thành bộ dạng này chắc chắn có liên quan đến người trong xe ngựa kia, vì vậy hắn cũng không nhiều lời nữa, chờ Ảnh Thất quay về. Hiện giờ lại nghe thấy Ảnh Thất nhắc lại cuộc đối thoại giữa Văn Thanh và chị gái cậu ta, thế hắn mới biết người trên xe ngựa kia chính là tiểu thư Diêu phủ.

Hắn chợt nghĩ đến việc khi nãy vừa chạm trán với tiểu nha đầu tại cửa sau Diêu phủ, tâm tư khẽ động, chẳng lẽ con nha đầu đó là nha hoàn bên cạnh Diêu Tứ tiểu thư sao? Suy nghĩ một hồi nhưng rồi hắn vứt hết ra sau đầu, thấy Tiêu Uẩn có vẻ dăm chiêu, hắn nhướn mày nói: “Sao vậy? Người đang nghĩ tới vị Diêu Tứ tiểu thư kia sao?”

Tiêu Uẩn biết Hoàn Nhan Tông Trạch là kiểu người nói không suy nghĩ, tức thì lắc đầu cười, nói: “Vị Diêu Tứ tiểu thư kia năm nay còn chưa tới tuổi cập kê* đâu.”

*Cập kê: Có nghĩa đến tuổi cài trâm (Kê nghĩa là cài trâm). Theo phong tục cổ đại Trung Quốc, con gái đến tuổi 15 là đến tuổi gả chồng cho nên bắt đầu búi tóc cài trâm.

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy càng kinh ngạc, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, đôi con mắt thâm thúy đượm vẻ trêu đùa nhìn chằm chằm Tiêu Uẩn rồi nói: “Ái chà, ngay cả tuổi cập kê của cô nương nhà người ta người cũng biết, tuổi còn nhỏ ư, ta không ngờ thế mà người cũng để ý đấy.”

Tiêu Uẩn là người thuộc thế gia Tiêu thị thành Thanh Dương, Tiêu thị là gia đình trâm anh thế phiệt, danh môn vọng tộc, trong dòng họ nhiều người làm quan, Giang Nam vốn có câu “Trạng nguyên đều họ Tiêu”. Mà phụ thân Tiêu Uẩn là Tiêu Mặc năm đó đồng lứa với Diêu Thành, Tiêu Mặc vốn đỗ Tam nguyên, không nghĩ đến lúc thi đình lại kém Diêu Thành, đành phải làm Bảng Nhãn. Năm đó khi Diêu Thành qua đời, Tiêu Mặc từng cúng bái trong phủ, sau đó khi ông nội Cầm Sát mắc bệnh qua đời, Tiêu Mặc càng thêm thôn thức, hắn nghĩ Diêu thị với hai vị Trạng Nguyên có lẽ suy tàn từ đây, nếu không rõ ràng cũng là danh gia vọng tộc.

Vì thế nhân việc liên quan đến phụ thân, khi nãy Tiêu Uẩn thấy hiệu thuốc của Trầm Ký xảy ra chuyện hỗn loạn, hắn vốn lưu ý tới Diêu Văn Thanh, sau đó lại thấy Cầm Sát vội vàng chạy tới, lúc này mới dâng lòng hứng thú mà để ý quan sát hai người họ, trái lại chẳng ngờ lại làm cho Hoàn Nhan Tông Trạch hiểu nhầm.

Hắn bị Hoàn Nhan Tông Trạch đùa cợt đến không có cách nào biện bạch, nhưng hắn cũng không muốn giải thích rõ ràng, chỉ cười khỏ: “Diêu Tứ tiểu thư trước kia đã đính hôn với thế tử nhà Võ An hầu, Từ Ngự đừng nói những nói cuội ảnh hưởng đến danh dự của cô nương nhà người ta.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thế nhưng lại giương mồm châm biếm: “Tạ Thiếu Văn? Đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu, thật đáng tiếc cho Diêu Tứ tiểu thư thông minh nhanh nhẹn. Có điều cũng mới đính hôn thôi, nếu thích thì cướp lấy là được!”

Tiêu Uẩn hiểu Hoàn Nhan Tông Trạch ghét nhất những kẻ luôn tỏ ra hòa hòa phong nhã, kiêu ngạo tự phụ, không có tài, không thức thời, đặc biệt là

những thư sinh cỏ hủ, nghe thấy thế bất đắc dĩ cười cười, trong khi đó Hoàn Nhan Tông Trạch vừa dứt lời liền phản phó Ảnh Thất: “Người đi theo dõi Diêu Văn Thanh cho ta.”

Tiêu Uẩn lúc này mới mở miệng: “Khi nãy không phải người nói gia tộc nhà Thủ phụ đúng là không người kế nghiệp sao, nói lời rồi lại phủ nhận không giống với hành vi của Tự Ngự.”

Hoàn Nhan Tông Trạch bị Tiêu Uẩn châm chọc nhưng cũng chỉ nhấp ngụm rượu rồi nói: “Có một tỷ tỷ như vậy, Diêu Văn Thanh này có lẽ cũng không phải kẻ bất tài, tương lai có thể vì Đại Yên ta mà dốc hết năng lực.”

Hắn nói rồi im lặng, vòng vo chuyển chủ đề: “Ta nghe nói khu vực Kim Châu dân chúng sinh sống bằng nghề trồng và buôn bán chè, biên giới Kim Châu có tám khu sản xuất lá chè lớn, lá chè đa phần đều qua tay lái buôn xuôi về phương Nam, người ta gọi là “Chè khu biên giới”, Bá Ước có biết việc này không?”

Tiêu Uẩn chẳng ngờ hắn tự dừng lại nghiêm túc nhắc tới chuyện này, trong đầu chợt dấy lên suy nghĩ rồi mới trả lời: “Quả thật có việc này, Kim Châu nằm ở phía Nam Giang Châu, địa thế hiểm trở, núi non rậm rạp, trùng trùng điệp điệp. Vì thiếu đồng ruộng tốt nên đất đai càng bị những thế gia vọng tộc chiếm lấy một cách ngang ngược, tá điền Kim Châu cũng làm việc cực khổ giống như nô lệ, ngoại trừ việc phải giao nộp địa tô thì còn phải gánh chịu thuế má lao dịch. Do số lượng tá điền chiếm đến 9, 10 phần nên bách tính Kim Châu càng thêm nghèo khổ. Dân chúng làm nông không đủ ăn nên phải làm thêm việc hái chè, trộm buôn bán chè đổi chút lương thực...”

Trong khi hai người họ mãi nói chuyện dưới mái hiên, Cẩm Sát đã về đến cửa sau Diêu phủ, xe ngựa dừng lại, nàng và Kiêm Nhi đi thẳng từ cửa sau về Y Huyền viện, Liễu ma ma đang sắp xếp lại hai bồn hoa Cẩm Đái mà Cẩm Sát chăm sóc thì thấy nàng và Kiêm Nhi một trước một sau đi vào sân, vội vàng mở to mắt nói: “Cuối cùng cũng trở về, tiểu thư vừa mới uống thuốc, đang chờ các người mang kẹo đường về đây, mấy đứa người muốn chết à, sao đi lâu như thế! Còn không mau mang vào!”

Nàng vừa dứt lời đã vén rèm cửa lên, Kiêm Nhi là nha hoàn tam đẳng không được vào phòng, nàng hành lễ rồi rời đi, còn Cẩm Sát tỏ vẻ lo sợ mà ôm chiếc hộp bước nhanh trên bậc thang vào phòng.

Nàng vừa vào phòng đã được Vương ma ma đỡ lấy, chiếc hộp trong tay được Bạch Chi thay bằng một chiếc lò sưởi tay ấm áp, mấy người vây quanh Cẩm Sát vào phòng ngủ, đỡ nàng ngồi xuống giường, gỡ khăn che mặt xuống.

Liễu ma ma vắt khăn nóng đưa cho Cẩm Sát lau mặt, Bạch Chi bưng tới bát canh xương hươu hầm với táo đỏ, giúp nàng dùng hơn nửa bát, lúc này sắc mặt nàng mới tươi tắn hơn một chút. Trong khi đó Bạch Hạc đã thay lại quần áo, Vương ma ma tự mình dẫn cô bé ra ngoài, ngay sau đó vang lên tiếng bà trách mắng.

“Người vừa mới ra ngoài, trên người đầy khí lạnh, đã thế còn không biết quy củ mà đi vào nội thất, tiểu thư vừa mới tỉnh lại, sao có thể chịu được, người đúng là càng ngày càng làm người khác phải lo lắng, còn không mau ra ngoài!”

“Nô tỳ... Nô tỳ cũng vì lo lắng cho tiểu thư, những mong nhìn một lát, ma ma đừng tức giận, nô tỳ ra ngoài ngay đây.”

Khi Vương ma ma đuổi Bạch Hạc ra ngoài rồi quay trở lại phòng ngủ thì thấy Liễu ma ma đang khuyên Cẩm Sát nằm xuống giường nghỉ một lát, thế nhưng Cẩm Sát xua tay nói: “Hôm nay là lễ mừng thọ lão thái thái, ta sao có thể giấu mặt trong phòng? Chỉ có các người mới biết ta bị bệnh thật sự, người bên ngoài sẽ nói ta là tiểu bối mà không hiểu chuyện, không nhớ ân tình. Sức khỏe của ta cũng tạm ổn rồi, ma ma nhanh đỡ ta ngồi dậy, Bạch Chi đi tìm cho một bộ quần áo phù hợp với không khí vui mừng đến đây.”

Liễu ma ma nghe thế thì nhún nhún, còn muốn khuyên nữa, Vương ma ma đã đi tới, hướng về phía Liễu ma ma nói: “Tiểu thư nói đúng, một lúc nữa ta đi cùng tiểu thư, đi một vòng rồi về, có lẽ sẽ không mệt lắm đâu, chúng ta nghe lời tiểu thư đi.”

Lúc này Cẩm Sát rời đi rồi, Vương ma ma suy nghĩ rất nhiều, trong phút chốc sự nghi ngờ như hạt giống đâm chồi nảy lộc trong lòng bà, nhiều chuyện trước kia bị xem nhẹ giờ phút này hiển hiện, hiện giờ Vương ma ma dù rất chiều chuộng Cẩm Sát, nhưng dù yêu thương đến đâu cũng không dám làm chuyện tổn hại đến thanh danh của nàng, hơn nữa bà trông Cẩm Sát quả thực khá ổn mới quyết định như thế.

Liễu ma ma vốn dĩ tính nết lương thiện dễ dãi hơn Vương ma ma, làm việc dù thỏa đáng, vừa lòng người nhưng không đủ khôn ngoan khéo léo, hơn nữa vì Vương ma ma là nhũ mẫu của Cẩm Sát, vì thế cho nên trong viện này vị trí của bà không bằng bà ấy, thấy Cẩm Sát và Vương ma ma nói như vậy, bà cũng chỉ biết gật đầu đáp ứng, Cẩm Sát được Bạch Chi dìu đứng lên, bước lên trước kéo tay Liễu ma ma rồi nói: “Ta hiểu rõ ma ma lo cho ta, nhưng hiện giờ... không phải lúc nghỉ ngơi. Có vú nuôi ở bên cạnh, ta sẽ không mệt đâu, chốc nữa quay về ta còn muốn ăn một đĩa bánh hạnh nhân lúa mạch do chính tay ma ma làm.

Liễu ma ma nghe vậy thì cười rạng rỡ, vẻ mặt tràn đầy sự hiền lành thoải mái, liền thanh đáp ứng: “Lão nô vốn vụng về lóng ngóng, chỉ có tay nghề làm điểm tâm cho tiểu thư là còn hữu dụng, lão nô lập tức đi làm ngay đây.”

Cẩm Sát thấy Liễu ma ma đi ra ngoài rồi, lúc này mới sai Bạch Chi đỡ nàng ngồi xuống bàn trang điểm, nũng nịu với Vương ma ma: “Từ khi có Bạch Chi, vú nuôi lâu lắm rồi không chải đầu búi tóc cho ta, vú nuôi trước kia thường vừa chải vừa ghim tóc lại, người nói như thế có thể làm tóc vừa đen vừa sáng bóng lên, tay của vú lại mềm mại dẻo dai, Vi Vi vẫn nhớ đến đôi bàn tay của vú đây.”

Vi Vi chính là nhũ danh của Cẩm Sát, từ nhỏ đến giờ chỉ có lão thái gia, lão phu nhân, lão gia và phu nhân mới có thể gọi nàng như vậy, Vương ma ma là nhũ mẫu của nàng, khi nàng còn nhỏ nằm trong tã lót cũng từng gọi nàng như thế, sau này vì tôn ti khác biệt nên bà không gọi nữa, từ khi ông nội Cẩm Sát qua đời, nhũ danh của nàng càng như bị đóng băng, không có người nhắc đến. Hiện giờ nghe thấy Cẩm Sát tự xưng nhũ danh, lại bị nàng ngắm với đôi mắt long lanh đầy nước, lòng bà mềm như bún, ngay lập tức bước đến cười cười: “Vậy để vú chải đầu rồi vấn cho tiểu thư một búi tóc thật đẹp.

Cầm Sát tựa đầu vào ngực Vương ma ma, tùy ý để bà chải đầu cho mình, nhìn qua tấm gương đồng thấy khuôn mặt đượm ý cười của bà, nàng nói bằng giọng đầy chân thành: “Vũ à, bên cạnh Vi Vi cũng chỉ có mấy người thôi, mọi người đều phải sống thật tốt với ta, tất cả đều phải sống thật tốt, thật tốt đẹp mới được!”

Cầm Sát nói liên tiếp mấy câu tốt đẹp, trong mắt nàng dâng đầy sự quyến luyến cùng cảm kích, xen lẫn giọng điệu kiên trì cầu mong, Vương ma ma lòng đau xót, đôi mắt đỏ dấy, gạt đầu đáp: “Tiểu thư yên tâm, lão nô hiểu mà.”

Hai người đang hàn huyên thì nghe thấy bên ngoài vang tiếng động, Vương ma ma nhủ mảy, còn chưa kịp hỏi gì thì Liễu ma ma vội về mặt mừng rỡ đã bước vào nói: “Tiểu thư, thế tử Võ An hầu nghe nói tiểu thư bị bệnh thì tự mình tới thăm.”

Chú thích thêm về hoa Cẩm Đái: Hoa này có tên khoa học là *Weigela Florida*, còn gọi là hoa Cẩm Đái, giống như người Trung Quốc gọi. Người Nhật gọi là “Đại Hồng Không Mộc”, tức là hoa không mộc đỏ lớn. “Cẩm Đái” có nghĩa là dải gấm. Hoa nở theo từng chùm trái dài trên một nhánh cây bụi, có thể hình dung như một dải gấm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cầm Sát nghe vậy thì nét cười vụt tắt, đôi mắt sáng ngời vẫn trong veo như thế nhưng chứa đầy vẻ châm biếm, ánh mắt nàng có vẻ hơi lạnh lẽo nhưng càng trong trẻo sáng rõ.

Liễu ma ma thấy Cầm Sát không nói gì thì khó hiểu nhìn lướt qua mặt nàng nhưng không phát hiện ra manh mối gì, chỉ thấy tiểu thư trông thật xinh đẹp nhưng không hề tỏ ra vui mừng phấn khích. Bà liền thấp thòm không yên, sau đó nhìn sang Vương ma ma, Vương ma cũng cười tươi rạng rỡ rồi nói bằng giọng đầy chân thành: “Thế tử và tiểu thư vốn là thanh mai trúc mã, tình cảm dành cho nhau không thể so với người thường.”

Cầm Sát nghe thế thì cười càng dịu dàng, từ xưa đến giờ tình cảm nam nữ trọng nhất một chữ “tình”, cho tới bây giờ đều phải có “tình” thì tình cảm mới có thể tồn tại lâu dài, mà trên đời này, “tình” lại là thứ dễ dàng thay đổi nhất. Kiếp trước Tạ Thiếu Văn tỏ ra vô cùng yêu thương nàng, nhưng chưa đến ba năm, tình ý của hắn đã hầu như không còn, cho dù Diêu Cẩm Ngọc chọc phá bằng mọi cách thì không thể phủ nhận rằng chính Tạ Thiếu Văn mới là kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Tạ Thiếu Văn mang tiếng yêu nàng mà lừa gạt nàng, vì ham muốn cá nhân mà chiếm đoạt nàng, hủy hoại cuộc đời nàng, sau đó vì không chiếm được tình yêu, hắn mang danh yêu thương nàng mà ghen nàng ghét nàng, tổn thương nàng bỏ rơi nàng, loại đàn ông này so với kiểu người vô tình bạc bẽo lạnh lùng cay nghiệt thì càng dễ tiện vô liêm sỉ hơn, thật đúng là kẻ đáng hận đáng khinh.

Có điều suy nghĩ của Vương ma ma và Liễu ma ma nàng hiểu được, đầu tiên Tạ Thiếu Văn vốn có hôn ước với nàng, hơn nữa về ngoài cửa hắn thuộc loại bất phẩm, xuất thân cao quý, hiếm có hơn nữa là văn võ song toàn, người khác thấy hắn là thanh niên trẻ tuổi tuấn tú hiếm thấy, kết duyên với một cô bé sa cơ lỡ vận như Diêu Cẩm Sát có khi còn làm hắn phải chịu thiệt thòi. Từ khi ông nội qua đời, nàng mang theo em trai tới sống tại Giang Châu, trong một năm Võ An hầu phủ vẫn phái người từ kinh thành đi đi lại lại thăm nàng, vô cùng quan tâm đến nàng, nhưng hai năm sau thì phai nhạt đi nhiều, chỉ vào những ngày lễ Tết khi nàng gửi lễ vào kinh thì Hầu phủ bên kia mới theo lệ đáp lại, đưa lễ tới cũng toàn đồ vật bình thường, hơn nữa chỉ liếc cũng biết toàn là đồ quần gia tùy ý đặt mua.

Mà năm đó khi nàng theo ông nội từ quan xuôi về cố hương, Tạ Thiếu Văn tự mình đưa tới bến sông, tình cảnh lưu luyến chia tay vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mặt, nàng vừa tới Giang Châu, thư từ của hắn được gửi đến hàng tháng, kèm theo đó là những cuốn sách và món đồ chơi mới lạ mà tinh xảo. Tuy nhiên gần hai năm không còn thấy hắn gửi thư và quà tặng, Vương ma ma và Liễu ma ma dù không bàn luận chuyện này với Cầm Sát, nhưng trong lòng hai người rất lo lắng, chỉ sợ cuộc hôn nhân này sẽ xảy ra bất trắc, thân phận của Cầm Sát hiện giờ nay đâu bằng xưa, nếu bị từ hôn thì sẽ khó tìm được một mối hôn nhân tốt đẹp.

Hiện giờ hai bà nghe thấy Tạ Thiếu Văn tự mình tới thăm bệnh, tất nhiên cực kỳ vui mừng, nghĩ trước đây đều do bọn họ lo lắng quá nhiều, thâm nghĩ cô phu nhân thật tinh mắt, Võ An hầu phủ quả thật là gia đình trọng tình trọng nghĩa, lại nói cậu con rể tương lai này trông thế mà rất coi trọng Cầm Sát, tương lai nàng lấy chồng cần gì phải lo sẽ không tốt đẹp?

Kiếp trước sao nàng không nghĩ y hệt như vậy chứ, tại Diêu phủ tuy Ngô thị và mọi người đều đối xử khách khí, dù áo cơm không lo nhưng nàng luôn cảm thấy cảnh đời thật lên đến đỉnh, cảm thấy không chỗ dựa vào. Nàng nhớ rõ năm đó khi biết được nhân lễ mừng thọ của lão thái thái, phu nhân Võ An hầu và Tạ Thiếu Văn đều tới, nàng vô cùng vui mừng, cũng thấy mẫu thân tóm lại chọn người quả không sai. Tạ Thiếu Văn và nàng thân thiết từ thuở ấu thơ, phu nhân Võ An hầu đối xử với mình như con ruột, việc hôn nhân này lại được quyết định từ nhỏ, hơn nữa thêm vào giao tình giữa hai nhà trước kia, bản thân mình gả tới đó coi như cũng là người có gia đình.

Nhưng sau này khi đối diện với vị phu nhân Võ An hầu kiêu ngạo lãnh đạm, nàng mới biết được thế nào là lòng người dễ thay đổi, thấy Tạ Thiếu Văn dù khăng khăng muốn lấy nàng, nhưng không đối phó được với thủ đoạn mạnh mẽ của mẫu thân, lúc đó nàng mới thất vọng vì thấy phu quân mà mẹ chọn

cho nàng đã không còn giống với lúc bé. Điều Cẩm Sát từ trước tới giờ vốn là người kiêu hãnh, nếu người ta đã không muốn nàng thì nàng cần gì phải vội vàng gả cho hắn, hơn nữa Tạ Thiếu Văn dù tốt đến đâu thì nàng cũng không tội gì phải vì một người đàn ông mà làm tổn thương chính mình. Huống chi Tạ Thiếu Văn căn bản là kẻ chỉ có vẻ bề ngoài, hèn nhát yếu đuối không có trách nhiệm, lại là thư sinh cổ hủ kiêu căng tự phụ, nàng nhìn hắn mà thấy chướng mắt.

Nhưng rốt cuộc năm đó nàng còn quá mức non trẻ, nghĩ chỉ cần trả lại tín vật thì phu nhân Võ An hầu sẽ tìm người đến để từ hôn, nhưng nàng đã đánh giá thấp sự đề tiện xấu xa của người đời nên mới bị bôi nhọ danh tiết, hơn nữa còn một lòng tưởng số phận mình đã như vậy, thêm nữa em trai qua đời làm cho nàng căn bản không còn muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì khác nữa, khiến cho sau này bị người ta đưa lên kiệu hồng nâng vào Hầu phủ, thành thiếp cho Tạ Thiếu Văn, nàng sau đó cũng chỉ biết đau khổ sống trong trốn tránh...

Nghĩ đến đây, Cẩm Sát khẽ nhếch môi, sau đó hỏi Liễu ma ma: “Tạ công tử hiện giờ đang ở đâu?”

Liễu ma ma đáp ngay: “Đã qua cửa thủy hoa* của Tích Duyên viện, hiện đang đi về phía viện chúng ta, lão nô đi nghênh đón công tử nhé?”

*Cửa thủy hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng in hình châu ngọc, hoa văn hoa cỏ, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu nên được gọi là cửa thủy hoa. Cẩm Sát lấy làm lạ hỏi: “Huynh ấy dù sao cũng là nam nhân, làm sao có thể tùy ý ra vào nội viện, nếu va chạm vào các tỷ muội thì chẳng phải là lỗi của ta sao? Là ai cho phép huynh ấy vào?”

Liễu ma ma nghe thế thì cười đáp: “Tiểu thư yên tâm, khi phu nhân đang đón khách ở tiền viện, thế tử theo phu nhân Võ An hầu tới bái kiến, nghe nói tiểu thư bị bệnh liền xin phép tới thăm, phu nhân cũng nói tiểu thư và thế tử là thanh mai trúc mã, lại đính hôn, nói chung thế tử cũng không phải người ngoài, thế tử lại lo lắng cho tiểu thư như vậy nên không thể từ chối tấm lòng của người, vì thế phu nhân đã đặc biệt sai Lăng Nhạn đưa thế tử tới. Chốc nữa, thế tử sẽ đứng ở trong viện, qua song cửa sổ hàn huyên với tiểu thư vài câu, biết rõ tiểu thư mạnh khỏe bình an thì cũng yên lòng, cũng không tính là làm trái lễ giáo, truyền ra ngoài có khi chính là một câu chuyện hay ấy chứ.”

“Đây là nguyên văn lời thím sao?” Cẩm Sát vừa lấy lược thông thả chải tóc vừa hỏi lại.

Liễu ma ma nhân tiện đáp: “Đúng là nguyên văn lời phu nhân ạ.”

Cẩm Sát tức thì gật đầu, cười nói: “Một câu chuyện hay sao? Chỉ sợ người ngoài nghe thấy, đối với Tạ công tử thì là một câu chuyện hay, còn đối với ta... Khó tránh khỏi mang tiếng ngạo mạn coi thường người khác, không để ý đến suy nghĩ của các tỷ muội.”

Vương ma vốn đang vui mừng, không nghĩ tới tầng ý này, hiện giờ tỉnh táo lại, hơn nữa nghe Cẩm Sát nói vậy, tức thì biến sắc, nét vui vẻ trên mặt Liễu ma ma cũng vụt tắt, bà nói bằng giọng đầy chân thành lo lắng: “Tiểu thư có phải cẩn thận quá mức rồi không, thông thường nam nữ đã đính hôn gặp gỡ và trò chuyện đôi câu đều được mà?”

Đại Cẩm dù chú trọng khác biệt nam nữ, nhưng nếu đã đính hôn thì coi như người nhà, bình thường trước khi cưới có thể thoáng gặp gỡ nhau, sớm ngày quen thuộc, miễn có trường bối ở đó thì cũng không sợ trái với thông lệ. Liễu ma ma nói như vậy nhưng Cẩm Sát lại cười cười. Phải biết rằng tuy Tạ Thiếu Văn được Ngô thị cho phép vào nội viện, hai người không tính là lên lút gặp gỡ nhau, nhưng hắn đi vào Y Huyền viện của nàng, người bên ngoài nhìn vào, viện này trong ngoài đều là nô tài nha hoàn của nàng, bọn chúng nói gì, làm gì khó bảo đảm không làm người khác suy đoán. Huống hồ, Tạ Thiếu Văn vừa vào phủ đã công khai vào nội viện Diêu phủ, sau này chỉ sợ sẽ nổi lên đàm tiếu, đến lúc đó Ngô thị mượn cơ hội giải quyết rắc rối mà gây chuyện thì nàng dù có thận trọng đề phòng đến đâu cũng không thể phòng được...

Hơn nữa Tạ Thiếu Văn tỏ vẻ cầu xin Ngô thị muốn tới thăm nàng trước mặt phu nhân Võ An hầu, hiện giờ lại thật sự vội vã chạy tới, vị phu nhân Võ An hầu kia sao có thể vui vẻ khi thấy con trai mình như thế, nàng ta sẽ không giận con trai không hiểu chuyện, mà sẽ chỉ hận Diêu Cẩm Sát nàng là kẻ gây họa mê hoặc hắn. Một mũi tên trúng mấy con chim, Ngô thị suy tính quả rất tinh tường.

Vương ma ma hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý trong đó, tức thì nghiêng răng nói: “Trước giờ toàn thấy phu nhân quan tâm săn sóc tiểu thư, chi tiêu ăn mặc chưa bao giờ thiếu, có thứ gì tốt đều bỏ qua Đại tiểu thư mà đưa đến Y Huyền viện trước, lão nô còn tưởng phu nhân đúng là người tốt, thật không ngờ...”

Cẩm Sát mỉm cười, nói: “Ma ma chẳng phải biết nuông chiều đến hại chết người so với dùng roi vọt giết người chính là thủ đoạn vừa uyên bác vừa độc ác sao?”

Hai chữ nuông chiều lọt vào tai, chẳng những Vương ma ma biến sắc mà Liễu ma ma, người mang vẻ mặt nghi ngờ từ nãy đến giờ cũng trong nháy mắt mặt trắng bệch. Trước giờ hai bà chỉ nghĩ Ngô thị đúng là người tốt, hơn nữa cũng vì thương xót Cẩm Sát mà các bà toàn tâm toàn ý nuông chiều nàng, hành vi của Ngô thị hai bà không hề thấy không ổn, hiện giờ Cẩm Sát nói một câu “nuông chiều đến hại chết người”, nhất thời hai bà như bị dội gáo nước lạnh, trong nháy mắt liền hiểu ra rất nhiều chuyện.

Vương ma ma tức thì cả người run rẩy, sau đó “bộp” một tiếng quỳ gối xuống trước Cẩm Sát, nàng vừa quỳ Liễu ma ma cũng quỳ xuống theo, Cẩm Sát hoảng hốt, vội vàng đi tới đỡ hai người dậy, Vương ma ma đã rơi lệ đầy mặt, nói: “Tiểu thư, lão nô thật thẹn với cố phu nhân! Lão nô là kẻ vô tâm vô tính, ngay cả người tốt người xấu cũng chẳng phân biệt rõ ràng được...”

Cẩm Sát lập tức nâng hai người dậy, khuyên nhủ: “Đều do thím giấu diếm quá giỏi, dù cho ai nhìn vào cũng thấy thím một lòng thương tiếc ta, chu đáo thật tình, không nỡ trách không nỡ mắng. Ma ma đừng tự trách mình nữa, quan trọng là tình huống trước mắt đây này.”

Hai người lúc này mới lau nước mắt, Liễu ma ma nói: “Tiểu thư yên tâm, lão nô lập tức đi ngăn thế tử lại, nhất định không để hắn bước vào sân.”

Cẩm Sát mỉm cười gật đầu rồi nói: “Chỉ sợ một mình ma ma không ngăn được hắn, hiện giờ thím đang ở tiền viện tiếp khách, chuyện nhỏ này cũng không

nên quấy rầy đến lão thái thái, nội viện này Đại tỷ là người có quyền lớn nhất, mà ma nếu không ngại thì đến mời Đại tỷ tỷ giải quyết chuyện này, chị ấy là người thấu tình đạt lý, Tạ Thiếu Văn khi hiểu ra hành động của hắn không thích hợp thì cũng sẽ không khăng khăng cố chấp nữa đâu.

Ngô thị đã muốn hủy hoại danh dự của tiểu thư nhà mình, vậy lời Đại tiểu thư cùng xuống nước cũng là chuyện nên làm. Liễu ma ma nghe liền hiểu ý, nắm chặt hai tay, xoay người vội vã rời đi.

Cầm Sát lúc này mới nhìn về phía Vương ma ma, cười nói: “Vú nuôi vẫn cho ta một búi tóc Song Loa đi*, chốc nữa ta rời viện từ cửa Tây, vừa vịn đi qua Kiều Tâm viện gọi Tam tỷ tỷ cùng tới chúc thọ lão thái thái.

*Búi tóc Song loa: Búi tóc bắt nguồn từ thời Xuân Thu Chiến quốc.

Vương ma ma cả cười, có Tam tiểu thư đi cùng, tiểu thư chắc chắn tránh được hiềm nghi. Trái lại Đại tiểu thư, nếu thật sự suy nghĩ không an phận mà hành động thì đúng là tự rước lấy nhục.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lại nói về Liễu ma ma, sau khi ra khỏi phòng bà thấy Bạch Hạc về mặt không vui đứng ở trong sân nhìn về phía Tây sương phòng, trong Tây sương phòng mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện âm ỉ, hóa ra là Lăng San đang trốn trong phòng khóc ông ông, mấy đứa nha hoàn thường ngày chơi thân với nàng ta đang nhỏ giọng an ủi.

Bạch Hạc thấy Liễu ma ma nhú mày trông thì đi lên hai bước, hướng vào bên trong phòng khuyên nhủ: “Lăng San tỷ tỷ đừng khóc nữa, tiểu thư thường ngày coi trọng tỷ tỷ, hôm nay đang cực kỳ tức giận, khi nào tỷ tỷ đỡ đau thì tới xin lỗi tiểu thư, tiểu thư có lẽ vẫn còn niệm tình mà coi trọng tỷ tỷ. Tỷ tỷ hiện giờ cứ khóc không ngừng thế này, người không biết nguyên do còn tưởng tỷ tỷ không phục tiểu thư đây...”

Bạch Hạc vốn có ý tốt khuyên giải, ai ngờ nàng chưa dứt lời đã thấy Lăng San tức giận ùng ùng xông ra ngoài, chỉ tay vào mũi mình mà quát: “Đồ thói tha, thấy tiểu thư nổi giận với ta liền khinh thường ta, dám một mực nói ta không phục tiểu thư, hừ, ngươi cứ nói tiếp đi, để bà cô đây xem ngươi có thể đồ tội thế nào nữa!”

Giọng nói của nàng quả thực không nhỏ, nhưng vì miệng bị sung đỏ chảy máu nên lời nói không rõ ràng lắm, trong phòng mấy đứa nha đầu nhất gan thấy nàng nổi giận thì tiến lên khuyên nhủ. Lăng San lúc này mới lườm Bạch Hạc một cái rồi mới vung tay xoay người bước vào phòng.

Bạch Hạc tức giận nên sắc mặt đỏ bừng lên, nhưng nhớ đến Cầm Sát còn đang ở trong phòng, nàng cãi nhau với Lăng San cũng không tốt, Liễu ma ma đã đi xuống bậc thang bước tới, đôi mắt Bạch Hạc đỏ dậy, nhìn về phía bà mà nói: “Nàng ta âm ỉ như thế thì tiểu thư nghỉ ngơi thế nào được...”

Liễu ma ma vỗ nhẹ tay nàng, thấp giọng nói: “Ai trung thành ai gian xảo tiểu thư đều hiểu hết, ngươi không cần tức giận.” Sau đó bà thăm thì với nàng ta hai câu, Bạch Hạc lĩnh mệnh liền không nói nhiều nữa, vội vã rời Y Huyền viện hướng tới Lạc Du viện của Điều Cầm Ngọc.

Liễu ma ma lạnh lùng liếc Tây sương phòng một cái mới bước nhanh đi về phía Tiệc Duyên viện nơi có Tạ Thiếu Văn.

Trong phòng Vương ma ma tất nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lập tức bà sất mặt lại, Bạch Chi càng tức giận nói: “Tiểu thư khách sáo với nàng ta, nàng ta còn tưởng chính bản thân mình mới là chủ nhân!”

“Đề lão nô đi xem!”

Vương ma vừa dứt lời liền muốn đi ra ngoài, Cầm Sát kéo bà lại, cười nói: “Lăng San dù sao vẫn là người do thám đưa tới, hôm nay vừa bị phạt, khó tránh khỏi thấy xấu hổ mất mặt, khóc lóc làm loạn cũng là chuyện thường. Hơn nữa, ta còn đang sợ nàng ta biết sửa tính tình đấy, nếu nàng ta không biết sửa, còn có thím dạy bảo cơ mà, vú nuôi sao phải giận làm gì?”

Vương ma ma nghe thế, lại thấy Cầm Sát cười cười, lúc này mới lĩnh hội ý tứ của nàng, cũng cười theo rồi nói: “Tiểu thư ngược lại bất chước cũng nhanh lắm.”

Cầm Sát thấy Vương ma ma cười đến đầy yêu chiều, bất giác nháy mắt tinh ranh. Nuông chiều đến hư người sao, thím à, không phải chỉ mình người biết dùng chiêu này đâu.

Trong Lạc Du viện, Điều Cầm Ngọc thấy sắp đến giờ thì sai nha hoàn ti mi tô lại sơn cho nàng ta một lần nữa, sau đó mới ra lệnh cho Đại nha hoàn Điều Hồng đang cầm lễ vật mừng thọ vốn chuẩn bị cho lão thái thái, mang theo hai đứa nha hoàn nhị đẳng Diêu Thanh, Diêu Đồng thông thả ra khỏi phòng. Không ngờ vừa mới ra ngoài đã thấy Bạch Hạc vội vã chạy vào sân, Điều Cầm Ngọc hơi sững sốt, Bạch Hạc đã cười, bước nhanh tới hành lễ rồi nói:

“Nô tỳ thỉnh an Đại tiểu thư, Đại tiểu thư hôm nay trông thật xinh đẹp, nô tỳ nhìn từ xa còn tưởng tiên nữ giáng trần chứ.”

Điều Cẩm Ngọc hôm nay vốn dồn hết tâm sức vào việc ăn vận trang điểm cho thật đẹp, tai nghe thấy con nha hoàn của Điều Cẩm Sát khen ngợi mình như vậy thì cười tươi, sẵn giọng nói: “Vốn tướng người là đũa thành thật trung hậu, không ngờ nhìn thế mà cũng khéo miệng lắm, người không hầu hạ bên cạnh Tứ muội muội, tới chỗ ta làm gì, chẳng lẽ Tứ muội muội tỉnh dậy rồi à?”

Bạch Hạc lại cười tiếp lời: “Đại tiểu thư hàm oan cho nô tỳ rồi, nô tỳ nói câu nào câu nấy đều rất chân thật. Tiểu thư của chúng nô tỳ vẫn còn đang ngủ, là Liễu ma ma nghe nói phu nhân cho phép thế thử Võ An hầu tới Y Huyền viện thăm bệnh, lại nghĩ đến thế tử thích nhất là trà Kim Qua* của Vân Châu, nhưng ở Y Huyền viện vừa mới hết, ma ma liền sai nô tỳ sang đây xin Đại tiểu thư một ít.

*Trà Kim Qua: Trà bí đỏ.

Điều Cẩm Ngọc nghe thế thì ngực nảy lên một cái, nhưng về mặt vẫn tươi cười, sai Diệu Hồng: “Bảo sau hôm nay miệng Bạch Hạc lại trơn như bôi mật, hóa ra là nhớ đến trà tốt của ta.” Nói xong nàng ta làm ra vẻ nhũn mảy, hướng về phía Diệu Thanh phía sau nói: “Phải đánh mới được, người thay ta trừng trị nàng ta một phen đi.”

Bạch Hạc thấy Diệu Thanh tỏ vẻ đáp ứng chuẩn bị đi về phía mình, vội vàng lấy lòng: “Cả phủ ai chẳng biết Đại tiểu thư giống hệt phu nhân, luôn cực kỳ khoan dung độ lượng, quan tâm tới bọn nô tài, nô tỳ dù có nói năng không ổn, Đại tiểu thư chắc chắn cũng sẽ thương trà cho, vì thế sao nô tỳ lại trái với lòng mà nói láo được, Đại tiểu thư xem nô tỳ nói có đúng không?”

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy thì cười càng vui vẻ, giả bộ tức giận với Bạch Hạc hai câu, sau đó mới phân phó Diệu Đồng: “Người đi lấy tất cả hộp trà Kim Qua còn lại của ta tới đây.”

Diệu Đồng nghe lời vào phòng, trong khi đó Điều Cẩm Ngọc khẽ động tâm tư. Hôm nay nàng ta phục trang tỉ mỉ như vậy vốn vì phu nhân Võ An hầu.

Ông nội của Điều Cẩm Sát từng là Thủ phụ, cha thì thi đỗ Trạng Nguyên, tuổi còn trẻ đã làm quan ngũ phẩm, mẹ nàng là Liễu thị cũng xuất thân danh gia, chính vì thế mới xứng đỉnh hôn cùng dòng dõi Võ An hầu phủ.

Trong khi đó với Điều Cẩm Ngọc, ông nội Điều Giang của nàng tuy là anh em ruột thịt với ông nội Điều Hồng của Cẩm Sát, nhưng trong nhà không ai thì đỗ đến Trạng Nguyên, cũng không có bản lĩnh làm quan, chẳng qua chỉ là một thương nhân. Mà cha nàng ta, tham gia thi cử cũng không đạt kết quả tốt, chỉ là một vị quan thất phẩm, dựa vào mối quan hệ với Điều Hồng mà ngày nay mới được thăng làm vị quan lục phẩm, trong khi đó mẹ nàng ta Ngô thị chẳng qua cũng chỉ là con gái nhà buôn.

Điều gia dù giàu có nhưng không tôn quý. So với Điều Cẩm Sát, xuất thân của nàng ta kém hơn rất nhiều, nếu được mai mối với trường tử của vị quan ngũ phẩm đã là tèo cao. Còn như Võ An hầu phủ, dù mơ cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng hai ngày trước, mẫu thân đã từng nói bóng nói gió, ám chỉ vì nàng mà bày mưu tính kế...

Võ An hầu phủ, giàu sang phú quý vô ngần, thế tử phu nhân tương lai chính là Hầu phu nhân, vị trí đó cao quý đến nhường nào, hơn nữa... Thế tử Tạ Thiếu Văn, nghe nói hẳn không những xuất thân bất phẩm mà nhân phẩm xuất sắc, tướng mạo cũng xuất chúng vô cùng...

Gia đình như vậy, dựa vào cái gì thuộc về Điều Cẩm Sát, dựa vào cái gì không thể thuộc về Điều Cẩm Ngọc nàng, cũng là con gái Điều gia, sao nàng phải chịu thua kém Điều Cẩm Sát chứ? Từ khi Điều Cẩm Sát vào phủ, người người trong nhà đều tăng bốc, tán tụng nàng ta, nhưng thật ra nàng mới chính là trường nữ Điều phủ, mọi chuyện đều phải dựa vào nàng ta, mọi chuyện đều phải nhường nàng ta, dựa vào cái gì mà nàng phải làm thế chứ?!

Mẫu thân nói rất đúng, danh môn như Võ An hầu phủ, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, dù chỉ có một chút khả năng, dù cho có mạo hiểm đến đâu, dù muôn vàn khó khăn nàng cũng muốn thử một lần, nếu có thể thành công thì đối với thế hệ sau này đều có ích.

Hơn nữa Điều Cẩm Sát cướp lấy vị trí của nàng trong nhà, tại sao nàng không thể cướp lấy mối hôn nhân của nàng ta chứ!

Điều Cẩm Ngọc nghĩ thế, bất giác tâm tư nóng nảy, tim đập loạn nhịp, lại ngẫm lại những lời Bạch Hạc vừa mới nói, nhìn thấy trong gương dáng vẻ yếu điệu duyên dáng, xinh đẹp động lòng người của chính mình, lại nhớ đến thân thể còn chưa dậy thì của Điều Cẩm Sát, nhất thời gò má đỏ dấy, nóng lòng muốn thử.

Nàng ta vội vã muốn gặp chàng thế tử Võ An hầu theo lời đồn tuấn tú siêu phẩm liệu có giống những lời mẹ nàng ta từng nói không, hiện giờ trong lòng nàng ta dâng đầy ước mong thiếu nữ muốn gặp tình lang, hơn nữa cũng vội vàng muốn người trong lòng nhìn thấy dung mạo tuyệt trần của nàng ta.

Nàng ta còn đang nghĩ, Diệu Đồng đã lấy hộp trà bước tới, Điều Cẩm Ngọc đích thân cầm lấy, cười nói với Bạch Hạc: “Đi thôi, ta đi cùng người, cũng nhìn Tứ muội muội một cái cho yên tâm.” Nói xong, chưa đợi mọi người phản ứng lại đã cực kỳ kích động bước nhanh xuống bậc thang, đi thẳng về phía cửa viện, hướng Y Huyền viện mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Phụ thân Điều Cẩm Ngọc là Điều Lễ Hách, tuy chỉ là một vị Đồng Tri* lục phẩm, nhưng tại vùng Giang Châu đã tính là có vị trí cao, thêm vào đó tổ tiên Điều gia bắt nguồn tại Giang Châu, sinh sống kinh doanh đã được mấy đời, Điều gia tại đây cũng đứng hàng phú gia thứ nhất thứ nhì, có chút gốc rễ lâu đời. *Đồng Tri: quan quản lý.

Chính vì thế mà đại thọ của Điều lão thái thái tự nhiên được tổ chức rất âm ỹ hoành tráng, mấy ngày trước Điều phủ dựng lều bố thí cho dân chúng tại phía Tây thành, vì lão thái thái tích phúc, hôm nay trong phủ càng hồng đăng chiếu sáng, vài đồ giảng đầy, rực rỡ gấm hoa, khách khứa lui tới liên tục không dứt.

Ngô thị là phu nhân quản lý toàn phủ nên tự nhiên nét mặt rạng rỡ, nàng mặc chiếc áo bằng gấm Vân Nam đỏ rực in hình hoa mẫu đơn kết hợp với chiếc quần lụa mỏng xếp ly đỏ tươi, bên ngoài choàng áo khoác bằng lông sóc đỏ sậm, chân đi đôi giày gấm họa mây rực rỡ tinh xảo, trên cổ áo và phần eo lưng đính những viên ngọc trai Bắc Hải sáng long lanh mượt mà to cỡ ngón tay cái trẻ em, ngọc trai điểm xuyết từng hạt trắng sáng như tuyết nổi bật rõ rệt. Thêm vào đó trên đầu đội đầy trang sức bằng châu ngọc vàng ròng càng làm cho nàng ta toát lên vẻ tao nhã phú quý.

Nàng ta đã là mẹ của ba đứa con, từ khi vào phủ sinh cho Điều Lễ Hách hai cậu con trai, một cô con gái, hiện giờ Điều Cẩm Ngọc ít nhất cũng 14 tuổi, Ngô thị thì khoảng 36, nhưng nàng ta thường ngày sống an nhàn, lại coi trọng chăm sóc sắc đẹp, da thịt mịn màng sáng bóng, khuôn mặt tròn trịa đầy đặn, mặt hạnh mảy ngài, dáng vẻ dịu dàng tươi tắn, so với các cô con dâu 20 tuổi còn có vẻ hào hoa phong nhã, thướt tha yếu điệu hơn.

Sớm tinh mơ hôm nay nàng ta đã cùng Điều Lễ Hách tới phòng khách tiếp đón khách khứa, quả nhiên “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”, nàng ta đối đáp khéo léo thỏa đáng, dù vô cùng bận rộn nhưng quả thực cũng vất vả cực nhọc, hiện giờ chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô, hai chân đau nhức. Hạ ma ma đứng bên cạnh thấy nàng sắc diện lộ vẻ mệt mỏi thì cẩn thận đỡ tay nàng, sau đó khuyên nhủ: “Cũng chỉ còn có Tri phủ Khương phu nhân là chưa tới, những người khác đều đã ngồi vào bàn tiệc hết rồi, phu nhân sao phải đích thân nghênh đón, lão nô sai Lãng Tiêu canh tại chỗ này, khi kịu của Khương phu nhân tới sẽ báo với người ngay lập tức. Phu nhân vào phòng nằm nghỉ một chút, cũng uống một bát canh cho nhuận họng, người không vì mình cũng đừng làm tiểu thiếu gia trong bụng mệt mỏi chứ.”

Ngô thị nghe vậy thì gật đầu, lại lo lắng bảo nha hoàn, nếu thấy Khương phu nhân tới thì nhất định phải nhanh thông báo, sau đó mới được Hạ ma ma đỡ tay vào phòng nhỏ phía sau nghỉ ngơi.

Nàng dựa lưng trên giường La Hán* đặt gần cửa sổ làm bằng gỗ tử đàn khảm hình chim điều hâu cùng dây leo, Hạ ma ma dâng một chén canh nhuận họng ấm nóng rồi quỳ xuống đấm bóp xoa chân, Ngô thị uống hai ngụm canh, thoải mái nhắm nghiền mắt, nhưng chốc lát nàng ta dường như nhớ tới điều gì, chợt nhú mày, mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Hừ, không phải Tứ thiếu gia đang chờ đáp lời sao, gọi hắn vào đây đi!”

*Giường La Hán: Bắt nguồn từ thời Hán, thường được dùng trong hoàng cung hoặc các gia đình vương công quý tộc.

Hạ ma ma thấy Ngô thị bức mình, tự biết là do Điều Văn Mẫn làm việc thất bại, bà hiểu Ngô thị là người lòng dạ sắt đá, vì thế thờ cũng không dám thờ mạnh, Đại nha hoàn Lãng Nhạn bên cạnh Ngô thị đã tuân mệnh ra ngoài, Hạ ma ma đỡ Ngô thị dậy, dựa lưng vào gối, trong khi đó Điều Văn Mẫn đã cúi đầu đi vào.

Điều Văn Mẫn vào phòng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, hần cung kính bước lên trước quỳ xuống hành đại lễ, mở miệng nói: “Con trai thỉnh an mẫu thân, chúc mẫu thân hôm nay mọi sự như ý.”

Một lúc lâu rồi mà hần không nghe thấy Ngô thị cho đứng dậy, chỉ nghe thấy tiếng quẹt nắp trà vang đi vang lại, bất chợt trong lòng trở nên căng thẳng. Lại nói thêm, Điều Văn Mẫn vốn cũng là một kẻ đáng thương, mẹ đẻ sinh ra hần rồi qua đời ngay sau đó, hần lại là con vợ lẽ, bên trên đã có hai người anh con vợ cả, vì vậy cha và bà nội không hề để ý tới, từ nhỏ đến lớn bị Ngô thị chèn ép, hần từ khi còn nhỏ không biết làm thế nào cải thiện tình hình, thậm chí cái mạng nhỏ và tiền đồ đều nằm trong tay mẹ cả, chỉ có cách nịnh bợ lấy lòng mẹ cả cho tốt thì mới có đường sống.

Chính vì thế bất kể chuyện gì Ngô thị dù chỉ ám chỉ một chút, hần liền “nghe huyền âm hiểu nhà ý”, vội vã làm thay Ngô thị, cho nên ngày thường Ngô thị đối xử với hần cũng tạm coi là tốt. Đối với bà mẹ cả này, Điều Văn Mẫn vừa sợ vừa hận, hôm nay hần làm việc không ổn, lại nhận thấy bầu không khí trầm lắng trong phòng, bàn tay trong tay áo đã nắm chặt lại, trong nháy mắt vã mồ hôi trán.

Ngô thị lười biếng tựa lưng vào gối, uống hai ngụm trà, mắt thấy Điều Văn Mẫn thờ mạnh cũng không dám thờ, tỏ vẻ ngoan ngoãn kính cẩn thì rốt cuộc thoảng dịu con tức giận lại, cầm tách trà “cách” một tiếng đặt xuống bàn.

Điều Văn Mẫn nghe thấy thế sợ hãi, thân thể run lên, vội vàng dập đầu sát đất rồi nói: “Mẫu thân nguôi giận, con trai vụng về lóng ngóng không được việc gì, làm hỏng chuyện của mẫu thân, thường ngày mẫu thân vẫn dạy bảo con trai, con trai xin chịu phạt, nếu vì con trai không nên thân mà chọc giận mẫu thân, con trai thực sự... Thực sự không còn mặt mũi nào nhìn người nữa.”

Ngô thị lúc này mới cầm tách trà đưa cho Hạ ma ma, hít sâu một hơi rồi nói: “Mẫn Nhi à, không phải ta muốn trách nặng nề, chẳng qua phụ thân con vốn ít con trai nối dõi, chỉ có ba anh em các con, con tuy không phải con ruột của ta, nhưng từ nhỏ vẫn được nuôi dưỡng bên cạnh, ta đối xử với con cũng giống như đối xử với anh cả và anh hai con, ta kỳ vọng rất nhiều vào con, nghĩ chờ đến khi con trưởng thành liền có thể giúp đỡ hai đứa nó. Nhưng con, hôm nay ngay cả chuyện nhỏ ấy mà cũng làm không xong, sau này làm sao ta có thể yên tâm giao cho con làm những chuyện lớn hơn được, làm sao có thể cho con đảm đương công chuyện một mình chứ.”

Điều Văn Mẫn vội vàng rơi nước mắt nói: “Tâm lòng mẫu thân con hiểu rõ, hôm nay con quả thực làm việc không oá thỏa...”

Hần chưa nói dứt lời Ngô thị đã hít sâu một hơi, sau đó cười nói bằng giọng đầy dịu dàng: “Thôi, nghe nói hôm nay có tên trộm mù mất dám lấy đồ của con, vì thế con mới rời khỏi hiệu thuốc của Trầm Ký? Đây là ngọc bội bên hông con à, ta nhớ rõ ngọc bội này là di vật của Tà di nương... Ồi, Tà di nương số phận cũng thật khổ, liều mạng sinh ra con nhưng tuổi còn trẻ đã nhắm mắt xuôi tay, nàng ấy là mẹ đẻ của con, thật khó cho con vẫn còn nhớ đến nàng, vẫn một lòng tưởng nhớ. Con là đứa trẻ hiếu thảo, chuyện hôm nay cũng không thể trách con được, đứng lên đi.”

Điều Văn Mẫn nghe vậy càng sợ hãi, nào dám đứng dậy. Hắn biết Ngô thị đang mỉa mai mình, cũng biết Ngô thị thấu rõ sự khôn lỏi của hắn. Hôm nay không thấy ngọc bội, hẳn quả thực vô cùng khẩn trương, trước hết đây là di vật của mẹ đẻ hắn, hắn giữ bên người để tưởng niệm bà, để gửi gắm nỗi nhớ nhưng mong nhớ.

Lại nói thêm, mẹ đẻ Tạ di nương của hắn vốn là con gái gia đình tử tế, nhân dịp tết Nguyên Tiêu quen biết Điều Lễ Hách, được hắn yêu thích ca ngợi, sau đó mới được đưa vào phủ làm thiếp, ngọc bội này là tín vật ước hẹn giữa hai người khi đó. Hắn giữ lại ngọc bội mong thường ngày phụ thân nhìn thấy cũng có thể nhớ đến tình cảm giữa người và Tạ di nương năm ấy mà yêu mến hắn thêm một chút.

*Tết Nguyên Tiêu: Hay còn gọi Tết Thượng Nguyên, diễn ra vào rằm tháng Giêng âm lịch.

Hiện giờ nghe Ngô thị nói như vậy, lồng ngực Điều Văn Mẫn đập thình thịch, hắn hiểu rõ phụ thân không quan tâm chuyện nhà, việc hôn nhân và tiền đồ tương lai chắc chắn do Ngô thị sắp đặt, hơn nữa xem thủ đoạn của Ngô thị, nếu mình chọc tức nàng, chỉ sợ muốn gặp phụ thân một lần cũng khó khăn.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại những chuyện này, cuối cùng thân thể run lên, quyết đoán tháo ngọc bội xuống, hai tay dâng lên, cười nói: “Nếu nói về hiếu kính thì tất nhiên là con phải hết sức hiếu kính với mẹ cả rồi, con trai không phải người không biết lý lẽ. Mẹ cả mới là bậc trưởng bối thật sự của con, mẹ cả nuôi dưỡng, dạy dỗ con bao năm, trong lòng con chỉ có một người mẹ thôi. Con trai hôm nay làm việc thất bại, nhưng con biết mẹ cả hiểu rõ nhất tính tình mình, ngọc bội này phẩm chất không tốt lắm, con trai sớm muốn thay cái tốt hơn, hôm nay nếu mẹ cả đã nhắc đến thì con trai xin mẹ cả thưởng cho một cái, mẹ cả nhất định phải đáp ứng con mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Ngô thị nghe thế mới mỉm cười, vội vàng nhìn Hạ ma ma, nói: “Người xem đứa nhỏ này miệng lưỡi mới khéo làm sao, làm hỏng việc còn muốn được thưởng, nếu ta không cho thì có vẻ như không thương nó vậy.”

Nàng tuy nói như vậy nhưng sự vui vẻ kia có lẽ không phải là giả, Điều Văn Mẫn vội vàng cười nói: “Con trai vốn biết mẫu thân là người khoan dung độ lượng nên mới dám mở miệng cầu xin.”

Ngô thị tức thì cười càng vui vẻ, phát tay bảo Hạ ma ma: “Thôi thôi, một lát nữa người cầm chìa khóa nhà kho, đi lấy ba khối ngọc bình an Tam Dương và miếng ngọc bội được chạm rồng mà năm trước Đại thiếu gia mang về đưa cho hắn đi.”

Điều Văn Mẫn nghe thế mắt sáng lên, cười nói: “Đại ca mang về chính là khối ngọc được Hạo đại sư tiền triều tự tay chạm trổ, cùng với ngọc bội đều là đồ thượng phẩm, mẫu thân quả thật hiểu rõ con trai nhất.”

Ngô thị vừa cười vừa nắn nắn hai câu, sau đó mới như chợt nhớ ra cái gì, vội nói: “Sao vẫn còn quỳ trên mặt đất thế kia, Hạ ma ma mau đỡ đứa nhỏ này dậy, nền đất lạnh lắm.”

Hạ ma ma bước lên trước nâng Điều Văn Mẫn dậy, nhân tiện lấy luôn miếng ngọc bội trong tay hắn, Điều Văn Mẫn cười nói: “Mẫu thân nghỉ ngơi đi, con trai cáo lui trước.” Nói xong thấy Ngô thị khoát tay ra hiệu mới hành lễ, khom người lui ra, vừa ra khỏi phòng, về mặt đầy ý cười của hắn trong nháy mắt biến mất, chỉ sót lại đôi mắt tràn ngập sự căm ghét.

Còn ở trong phòng, Hạ ma ma đưa miếng ngọc bội cho Ngô thị xem, nàng ta cau gắt, tỏ vẻ khinh thường đẩy ra, nói: “Thứ đồ bẩn thỉu như vậy cũng đưa cho ta xem, thật đúng là dưỡng ra đứa vừa nhìn đã thấy chướng mắt!”

Hạ ma ma biết Ngô thị không phải nói mình, vì thế thu lại miếng ngọc bội, cười nói: “Phu nhân tức giận làm gì, Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia hiện giờ đã trưởng thành, Đại thiếu gia còn có công danh, triển vọng rực rỡ, Nhị thiếu gia sang năm cũng tham gia thi cử, có khi phải đỗ đến Cao Trung. Điều Văn Mẫn chỉ là con vợ lẽ nhỏ nhoi, so với Đồng Nhi lớn tuổi hơn một chút, nhưng rốt cuộc vẫn là kẻ không nên thân, tùy ý phu nhân chèn ép, tương lai càng phải dựa vào hai vị thiếu gia mà sống. Chờ việc hôn nhân của Đại tiểu thư với Võ An hầu phủ thành công, phu nhân tại Giang Châu càng về vang nổi mảy mảy nào ai bằng.

Đồng Nhi trong miệng Hạ ma ma chính là cậu con trai mới sinh năm ngoái của trưởng tử Điều Văn Bác của Ngô thị, nàng ta nghe bà đề cập tới cháu đích tôn, khuôn mặt chợt lộ vẻ mềm mại, Đồng Nhi hiện giờ mới hơn 1 tuổi, Hạ ma ma lại nói Điều Văn Mẫn chỉ lớn tuổi hơn Đồng Nhi có một chút, chẳng qua nịnh hót nàng thôi, Ngô thị trong lòng biết nhưng vẫn thấy thích thú, ngay lập tức nguôi giận.

Nhưng sau đó nàng ta lại sất mặt lại, nói bằng giọng căm hận: “Vốn định nhờ tay kẻ lỗ mãng kia hại Điều Văn Thanh, từ đó hủy hoại cả thanh danh của hắn và Điều Cẩm Sát, không ngờ ta dày công tính toán như thế lại thất bại bởi một người chết, Tạ di nương kia khi còn sống là kẻ chuyên dụ dỗ quyến rũ người khác, tính đến giờ đã qua đời 9 năm, vậy mà âm hồn mãi không tiêu tan, thật xui xẻo!”

Hạ ma ma thấy Ngô thị sắc diện hung dữ, nghĩ đến năm đó Ngô thị dùng thủ đoạn đối phó với Tạ di nương, cộng thêm tình trạng cái chết của Tạ di nương khi đó, trong nhất thời bà chỉ cảm thấy sồn da gà từ chân lên đến đầu, nhưng trên mặt cũng không dám lộ vẻ gì, chỉ vội nói: “Phu nhân à, người

tức giận với kẻ đã chết làm gì, người mau người giận, làm hại đến thân thể thật không đáng. Hơn nữa, Ngũ thiếu gia và Tứ tiểu thư hiện giờ đều nằm trong lòng bàn tay phu nhân, bọn họ lại tin tưởng ý lại vào người, người muốn ra tay với bọn họ lúc nào cũng rất dễ dàng.”

Ngô thị nghe vậy cũng thấy bản thân mình sốt ruột quá mức, nhưng hôm nay phu nhân Võ An hầu tới phủ, lại thêm bao nhiêu khách khứa, bỏ lỡ dịp này rồi phải chờ rất lâu mới có cơ hội khác, nàng ta suy cho cùng vẫn không cam lòng bỏ hết những mưu mô mà mình đã dày công tính toán. Hơn nữa chuyện hôm nay không như mong đợi, trong nhất thời cũng không thể làm ra chuyện lớn gì khác được, mà phu nhân Võ An hầu cũng không ở lại Giang Châu lâu, có một số việc nàng không vội không được, Cẩm Ngoc sang năm liền tới tuổi cập kê, nếu không quyết định việc hôn nhân cho sớm thì nàng tóm lại vẫn thấy lo lắng không yên...

Hôm nay chuyện đã xảy ra rồi, nàng cũng không có cách nào cứu vãn, chỉ biết oán trời trách đất làm hỏng chuyện tốt của nàng, bồng chốc nàng ta nhớ ra vừa nãy đã cho phép Tạ Thiếu Văn vào nội viện, sắc mặt của phu nhân Võ An hầu lúc đó vô cùng bức bối, Ngô thị lúc này mới cười đầy mỉa mai, trong lòng thầm mong Điều Cẩm Sắt và Tạ Thiếu Văn hàn huyên chuyện cũ cho thật tốt.

Nhưng nàng ta lại không biết hiện giờ đứa con gái nàng ta hết mực yêu chiều đang trốn sau cửa thùy hoa nhìn về phía Tạ Thiếu Văn thân mặc áo gấm, dung mạo tuấn tú phía xa, hai gò má nàng đỏ rực, tim đập loạn nhịp, sớm vứt hết những lời dạy bảo của mẹ ra sau đầu, chỉ một lòng một dạ hướng tâm tình thiếu nữ về chàng thế tử Tạ Thiếu Văn xuất thân cao quý, đáng về bắt phàm nhưng lại thuộc về Điều Cẩm Sắt...

Hôm nay Tạ Thiếu Văn vận áo bào gấm màu xanh, tuy kiểu dáng đơn giản nhưng ở vạt áo và tay áo thêu hình trúc xanh đỉnh chỉ bạc, thắt đai lưng màu xanh lục, viền đai lưng điểm kim tuyến, ở giữa khảm một viên bạch ngọc sáng bóng, phía bên cạnh đai lưng đeo túi thơm màu vàng thêu hình đại bàng, ngay cạnh túi là khối ngọc bội bằng phi thủy họa hoa văn mây trời nước chảy. Tóc được búi cao, giữ lại bằng mũ bạch ngọc, tua rua của mũ rủ xuống hai bên đỉnh châu ngọc, trang phục toàn thân toát đầy vẻ phú quý sang trọng.

Điều Cẩm Ngoc trốn sau cửa thùy hoa nhìn chòng chọc vào Tạ Thiếu Văn, nàng ta chỉ cảm thấy từng động tác của hắn đều lộ ra nét cao quý và tao nhã, phong thái ung dung thật khiến lòng người nhảy loạn.

Hơn nữa hắn đẹp trai xuất chúng, làn da trắng sáng, môi mọng, mũi thẳng, đôi mắt sáng ngời như đá quý, còn cả dáng người cao cao kia nữa... Thật đúng là không chỗ nào không làm người say mê, không chỗ nào không làm người ngưỡng mộ.

Điều Cẩm Ngoc trước kia nghĩ Tạ Thiếu Văn chẳng qua lớn hơn mình nửa tuổi, dù có khôi ngô tuấn tú thì chắc cũng trẻ con ngây ngô như nhị ca Điều Văn Kiệt của mình mà thôi, nàng ta không hẳn đã tin lời mầu thân tả hắn xuất sắc ra sao, nhưng hiện giờ càng ngắm nghía, nàng càng cảm thấy Tạ Thiếu Văn so với những gì mầu thân từng miêu tả còn càng xuất chúng hơn, đúng là dòng dõi Hầu gia mới có thể nuôi dưỡng ra một chàng trai như vậy. Phong thái nhã nhặn điềm tĩnh, dáng người cao lớn thẳng tắp của hắn làm trái tim bé nhỏ của nàng đập loạn nhịp, một lòng ngợi ca mến mộ hắn, chỉ hận không thể bỏ qua tất cả mọi lễ giáo để bày tỏ lòng ngưỡng mộ với hắn.

Một chàng trai như vậy, từ khi sinh ra đã làm người khác ngưỡng mộ, Điều Cẩm Sắt có tài có đức gì mà chiếm lấy hắn chứ? Nghĩ đến đây, nàng ta nhớ lại những gì mầu thân từng ngầm bóng gió ám chỉ, Điều Cẩm Ngoc càng bất chấp tất cả, mặt mày đỏ bừng, mắt mũi hăm xuân, nhìn Tạ Thiếu Văn với ánh mắt cứ như hắn đã thuộc về chính mình, không thêm che giấu sự say mê cuồng nhiệt.

Nàng mím chặt môi, vuốt lại tóc mai rồi định cất bước đi tới chỗ Tạ Thiếu Văn và Liễu ma ma. Trái lại Diệu Hồng thấy Điều Cẩm Ngoc sắc mặt bất thường, không nhìn được mà nhắc khẽ: “Tiểu thư, thế tử dù sao cũng là người ngoài...”

Điều Cẩm Ngoc nghe thế liền tỏ vẻ không vui, liếc Diệu Hồng rồi nói: “Mẫu thân đã cho phép thế tử vào đây tức không coi thế tử là người ngoài, chàng chính là người trong nhà, hiện giờ muội muội bị bệnh, ta thay muội ấy tiếp đãi thế tử thì có gì không ổn?”

Diệu Hồng còn muốn nói nữa, Điều Cẩm Ngoc đã mất kiên nhẫn lườm nàng, bước thẳng qua cửa thùy hoa.

Điều Cẩm Ngoc vừa bước qua cửa tới gần thì nghe thấy Liễu ma ma đang khuyên Tạ Thiếu Văn trở về tiền viện.

“Tiểu thư đang bị bệnh, hiện giờ khó khăn lắm mới ngủ được, thế tử hà tất phải quấy rầy tiểu thư, lão nô đã sai Bạch Hạc tới chỗ Đại tiểu thư xin ít trà Kim Qua mà thế tử thích nhất, một lát nữa Bạch Hạc quay về, lão nô sẽ bảo nàng dâng trà cho thế tử, Bạch Hạc là nha hoàn hầu hạ bên cạnh tiểu thư, thế tử có gì cần hỏi thì cứ hỏi nó, chờ tiểu thư tỉnh lại, lão nô sẽ lại mời thế tử quá bộ sang đây.”

Tạ Thiếu Văn nghe vậy thì nhũn mảy, nói: “Sao phải cử người đi xin trà Kim Qua, ma ma nói thật cho ta nghe, chẳng lẽ Cẩm Sắt muội muội ở đây bị khinh thường sao?”

Điều Cẩm Ngoc nghe bọn họ nói chuyện, sao còn nhìn được, lập tức đi nhanh tới, người còn chưa đến nơi đã nghe tiếng cười nói: “Tứ muội muội là người thân nhất của ta, ở trong phủ chính là chủ tử, ai dám khinh thường gây khó dễ cho em ấy, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho kẻ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Tạ Thiếu Văn ngoảnh đầu lại thấy ngay một cô nương ăn mặc đẹp đẽ, mặt hạnh má đào đang nhìn nhăm chăm mình thì bất giác thấy nao nao.

Liễu ma ma vội vả xua tay nói: “Thế tử hiểu lầm rồi, tiểu thư của chúng nó tài sao có thể bị khinh thường chứ. Thế tử cũng biết đấy, tiểu thư cũng thích trà Kim Qua, nhưng Y Huyền viện dùng hết trà rồi, lão nô còn chưa kịp tới khổ phòng* lĩnh thêm thì tiểu thư lại bị bệnh, tiểu thư vừa bệnh trong viện lập tức trở nên rối loạn, vì thế lão nô quên khuấy việc này, khéo thế nào đúng hôm nay thế tử lại tới đây.” *Khổ phòng: Nhà kho, phòng chứa đồ dùng thường ngày.

Tạ Thiếu Văn nghe thế thì lòng mảy mòi giãn ra, vội hướng về phía Cẩm Ngọc, nói: “Vị này chắc là Điều Đại tiểu thư, Tạ mẫu vừa rồi thất lễ, mong Đại tiểu thư thứ lỗi...”

Hắn dứt lời đoạn muốn chấp tay thi lễ, nhưng cánh tay vừa duỗi mới phát hiện ra Điều Cẩm Ngọc đứng quá gần mình, tay vừa giơ ra suýt thì chạm vào ngực nàng ta, hắn hoảng hốt vội lui về hai bước, lúc này mới cúi người thi lễ.

Điều Cẩm Ngọc tức thì vừa vội vừa xấu hổ, một lúc lâu sau mới vội vả cúi người đáp lễ rồi nói: “Tứ muội muội thường gọi thế tử là Văn ca ca, ta tuy không phải chị ruột của em ấy, nhưng thân thiết còn hơn chị em ruột, thế tử chỉ lớn hơn ta nửa tuổi, nếu không ngại thì ta cũng gọi thế tử là Văn ca ca, như thế càng không có vẻ giống người ngoài, thế tử thấy vậy có được không?”

Liễu ma ma ở một bên nhìn, thầm mắng Điều Cẩm Ngọc đúng là đồ không biết xấu hổ, gặp người ngoài mà không tỏ vẻ luống cuống thẹn thùng gì hết, trông kinh tởm hơn cả con mèo lên con động dục. Mà Tạ Thiếu Văn thấy hành vi của Điều Cẩm Ngọc có vẻ không hợp thì cũng hơi nhíu mày, nhưng dù sao hắn cũng là kẻ sĩ diện hảo, ngại nói lời từ chối, chỉ đành đáp: “Xin tùy ý Đại tiểu thư.”

Điều Cẩm Ngọc tức thì cười vui sướng, mặt mày hăm xuân kêu một tiếng “Văn ca ca”, sau đó mới nói với Liễu ma ma: “Thế tử là khách, ma ma lại đuổi thế tử ra ngoài như thế sao giống với cách đãi khách của Điều gia. Nếu Tứ muội muội mới khỏi bệnh đương ngu say, vậy không nên quấy rầy muội ấy, để ta thay em gái làm chủ nhà pha trà tiếp Văn ca ca trong đình tại vườn này không phải vừa khéo sao? Như vậy, chốc nữa em gái tỉnh lại, Văn ca ca cũng có thể kịp thời đến thăm, chẳng phải là vẹn cả đôi đường ư?”

Xa cách đã 3 năm, Tạ Thiếu Văn vội vàng muốn tới gặp Cẩm Sát, hôm nay nghe nói nàng bị bệnh, hắn càng sốt ruột hơn, đã đến cửa Y Huyền viện rồi sao hắn chịu theo lời Liễu ma ma trở về tiền viện được chứ. Hơn nữa, năm đó khi Cẩm Sát còn ở kinh thành, vì cả hai người còn bé nên mỗi lần hắn đến phủ Thủ phụ đều chơi cùng một chỗ với chị em Cẩm Sát, đám người lớn cũng muốn bọn nhỏ thân thiết với nhau nên cũng mặc kệ, chính vì thế hắn qua bao năm vẫn chưa chú ý đến cái gì gọi là khác biệt nam nữ, vì vậy giờ phút này Tạ Thiếu Văn quả thực nghĩ rằng việc hắn vào nội viện thăm bệnh Cẩm Sát là chuyện bình thường.

Hơn nữa hắn vốn tự nhận mình là quân tử khiêm tốn lịch sự, hiện giờ thấy Điều Cẩm Ngọc mời mọc một cách uyển chuyển, hợp với ý mình bèn lập tức thi lễ rồi nói: “Như vậy xin phiền Đại tiểu thư.”

Liễu ma ma nghe thế thì trong lòng không vui, bà theo lời Cẩm Sát sai Bạch Hạc tới Lạc Du viện mời Điều Cẩm Ngọc với ý muốn đưa cả Điều Cẩm Ngọc xuống nước, như vậy Ngô thị sẽ không còn có gì nói Tạ Thiếu Văn vào nội viện ảnh hưởng đến thanh danh của Cẩm Sát, nhưng hiện giờ Điều Cẩm Ngọc rõ ràng có ý đồ riêng, vậy mà Tạ Thiếu Văn rốt cuộc lại không biết tránh nghi ngờ bảo vệ thanh danh cho tiểu thư, điều này làm Liễu ma ma trong nhất thời cảm thấy cực kỳ thất vọng về vị chủ nhân tương lai này.

Bà còn đang cau có thì bên kia Điều Cẩm Ngọc và Tạ Thiếu Văn đã cách nhau khoảng mười bước chân vào trong đình nhỏ, bà thấy nàng ta dứt khoát phân phó Diệu Đồng về Lạc Du viện mang bộ đồ pha trà tới. Liễu ma ma nhìn đáng về linh hoạt của Điều Cẩm Ngọc, bất giác cười mỉa mai.

Đại tiểu thư cũng nóng lòng quá rồi, ngay cả thể diện, cấp bậc lễ nghĩa cũng chẳng thèm để ý, nàng ta đã tự phá hủy danh tiết của mình, bà cần gì phải uổng công làm người xấu đi ngăn lại. Nghĩ như vậy, Liễu ma ma lập tức báo với Điều Cẩm Ngọc một câu rồi mang theo Bạch Hạc trở về Y Huyền viện.

Trong khi Điều Cẩm Ngọc còn đang tiếp Tạ Thiếu Văn ở bên ngoài Y Huyền Viện, bên trong Cẩm Sát đã chuẩn bị tươm tất ổn thỏa, một mặt được Vương ma ma đỡ đi ra ngoài, một mặt khẽ dặn dò bà: “Một lát nữa để Bạch Chi đi theo ta, ma ma đi tìm Tứ thiếu gia, nói như này như này...”

Vương ma ma nghe vậy tức thì ánh mắt sáng rực, cười nói: “Tiểu thư an tâm, Ngô thị độc ác như vậy, Tứ thiếu gia cũng không phải kẻ bỏ đi, để hai người họ cắn lẫn nhau cũng hợp với ý trời.”

Vừa nãy thừa dịp trang điểm, Cẩm Sát đã tinh tế kể lại toàn bộ câu chuyện phát sinh tại hiệu thuốc của Trầm Ký cho Vương ma ma nghe, Vương ma ma hiện giờ chỉ hận không thể ăn thịt Ngô thị, uống máu Điều Văn Mẫn.

Còn về chuyện Cẩm Sát làm sao mà biết được âm mưu của Ngô thị, nàng chỉ nói ngày ấy khi Điều Cẩm Ngọc đến thăm mình, trong lúc mơ mơ màng màng nghe chính mồm nàng ta nói ra, không nghĩ tới ông trời rủ lòng thương mà để nàng vừa vặn nghe hết, cho nên hôm nay mới bút rứt không yên trong lòng mà cố gắng tình lại.

Cẩm Sát dù nói dối, nhưng lại phù hợp với việc nàng vừa tình dục đã tỏ thái độ khác biệt với đám người Ngô thị, hơn nữa việc nàng vội vàng vàng rời phủ cứu em trai là sự thực, thêm vào đó, hai ngày trước quả thật Điều Cẩm Ngọc từng ở một mình trong phòng nàng, nàng ta nói chuyện gì cũng chỉ có Cẩm Sát nằm ở trên giường mới nghe thấy rõ, vì vậy Vương ma ma không hề nghi ngờ chút nào, bà chỉ thầm cảm ơn ông trời có mắt, phù hộ cho Cẩm Sát và Văn Thanh, giúp Cẩm Sát nghe thấy lời kẻ ác, vì thế mới bảo vệ được tiểu thiếu gia khỏi bị kẻ xấu hãm hại.

Trong khi đó Cẩm Sát ngồi kiệu mềm rời Y Huyền viện từ cửa ngách, vòng qua hai hành lang, đi qua cửa thủy hoa liền đến Kiều Tâm viện của Điều Tam tiểu thư.

Ông nội Điều Cẩm Ngọc tên Điều Giang và ông nội Điều Cẩm Sát tên Điều Hồng là anh em cùng một mẹ sinh ra, Điều Giang vì là con trưởng nên kế

thừa thương nghiệp của Diêu gia, còn Diêu Hồng tham gia thi cử, không ngờ Diêu Hồng vô cùng có khiếu đọc sách, thi một lần liền đỗ Trạng Nguyên, sau đó lấy vợ sinh con, dù chỉ có một đứa con nối dõi nhưng như thể đứng dịp sao Văn Khúc giáng trần*, tạo nên truyền thuyết hai cha con cùng đỗ Trạng Nguyên, vì thế khiến gia đình Diêu Hồng một bước trở thành danh gia của Đại Cẩm, không còn ai nhớ tới việc ông vốn xuất thân thương nhân nữa.

*Sao Văn Khúc: Là sao chủ về khoa danh nhưng khác biệt với Văn Xương. Văn Xương tra theo đường chính để xuất thân. Văn Khúc có khuynh hướng dị lộ công danh. Văn Xương giỏi “nghệ”, Văn Khúc tinh thông “thuật”. Văn Xương sáng tác, Văn Khúc nghiên cứu. Văn Xương tinh thông văn tự từ chương, Văn Khúc nói giỏi thuyết giỏi. Văn Xương làm thơ làm văn hay, Văn Khúc phê bình sắc sảo.

Gia đình Diêu Hồng tiếng tăm vang lừng đến mức vượt qua cả dòng dõi tôn chính thống là gia đình anh cả thương nhân Diêu Giang, đáng tiếc “ngày vui ngắn chẳng tày gang”, Diêu Hồng, Diêu Thành lần lượt qua đời, để lại một cậu con trai duy nhất là Diêu Văn Thanh, làm sao có thể so được với sự về vang lầy lừng năm đó.

Trong khi đó Diêu Giang có rất nhiều con trai nối dõi, tổng cộng sáu cậu con trai, chỉ tính riêng con cả và con thứ tư đã do Quách thị sinh ra, cũng chính là lão thái thái Diêu Quách Thị của Diêu phủ hiện giờ. Trưởng tử Diêu Lễ Hách là phụ thân của Diêu Cẩm Ngọc, còn Tứ lão gia Diêu Lễ Chính là phụ thân của Tam tiểu thư Diêu Cẩm Hồng.

Theo lẽ thường, con út thường được cưng chiều hơn con trưởng, Diêu phủ cũng không phải ngoại lệ, lão thái thái ngày thường rất thiên vị yêu chiều Tứ lão gia, không những thế bà còn tự mình cưới cháu gái đằng ngoại cho con trai làm vợ. Tam tiểu thư Diêu Cẩm Hồng “thuyền lên thì nước lên theo”, mồm miệng khéo léo ngọt như mía lùi, khuôn mặt cũng giống Tứ lão gia, vì thế càng được lão thái thái cưng chiều yêu thích.

Chính vì lẽ đó Kiều Tâm viện tuy là phòng ở của trưởng nữ phòng thứ tư, nhưng bày biện lung linh đẹp đẽ, quang cảnh như tranh, tuy không so được với Y Huyền viện cứ năm bước có một hành lang, mười bước lại có lầu các tảo nhả, nhưng không kém chút nào so với Lạc Du viện của Đại tiểu thư Diêu Cẩm Ngọc.

Lại nói, Diêu phủ có ba vị tiểu thư, tuổi tác gần nhau, Nhị tiểu thư Diêu Cẩm Phương do chi thứ hai sinh ra, chỉ nhỏ hơn Diêu Cẩm Ngọc hai tháng, còn Diêu Cẩm Hồng so với Nhị tiểu thư lại nhỏ hơn ba tháng, sang năm ba vị tiểu thư đều đến tuổi cập kê, nhưng vì việc hôn nhân của Diêu Cẩm Ngọc lần lữa chưa được quyết định, vì vậy việc cấp bách trước mắt của Diêu phủ chính là quyết định chuyện hôn nhân cho các vị tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Khi Cẩm Sát tiến vào Kiều Tâm viện, Diêu Cẩm Hồng đã được nha hoàn thông báo ra đón ngoài cửa.

Hôm nay Diêu Cẩm Hồng hiển nhiên cũng dày công ăn vận trang điểm, nàng ta mặc trang phục sắc cam, áo thêu hình hoa ngọc lan trắng, bên hông đeo thắt lưng màu tím, bên váy dắt ngọc bội Bạch Liên đính to, váy lụa thêu hạnh hoa màu ngà tinh xảo. Tóc được buộc lại một ít bằng dây vàng vòng từ sau đầu ra trước trán quấn vào búi tóc kiểu Lưu Vân*, bên thái dương cắm một cây trâm hoa khảm hồng ngọc nạm vàng.

Nàng ta gây cho người đối diện ấn tượng ban đầu là một cô thiếu nữ nhanh nhẹn hoạt bát, khuôn mặt tròn trĩnh, mày mỏng như hàng liễu, mắt một mí nhưng sáng rõ, khuôn mặt dù không xinh đẹp nhưng được trang phục bù lại nên toàn thân toát lên vẻ xinh đẹp thướt tha.

Thấy cổ kiện vào đến sân, nàng ta nhón miệng cười lạnh lớt bước xuống bậc thang, đỡ Cẩm Sát ra khỏi kiện, lạnh lạnh nói: “Vừa mới nghe Kim Châu nhắc Tứ muội muội tình lại, chị còn đang tính xem có nên đến thăm em không, chỉ sợ làm phiền em nghỉ ngơi, không ngờ em lại tự mình tới đây, em đứng là vị khách hiếm khi mới tới, mau để chị nhìn một cái xem nào... Trông sắc mặt vẫn còn tái nhợt lắm, sao không nằm nghỉ cho khỏe. A, xem đầu óc chị này, Tứ muội chắc chắn muốn chúc thọ lão thái thái nên mới cố gượng dậy phải không? Thảo nào thường ngày bà nội lúc nào cũng khen em làm chị cũng phát ghen tỵ, hiện giờ trông em gái thế này, từ nay về sau bà nội lại càng thương tiếc hơn thôi, còn chị hả, chị biết bịt chặt miệng như hồ lô, ngày ngày nhìn em với ánh mắt ghen tỵ.”

Diêu Cẩm Hồng nói liền một hơi mới dứt lời mà không hề thở gấp, giọng nàng trong trẻo êm tai làm người nghe không cảm thấy om sòm mà chỉ thấy dường như bị lấy sự khoan khoái vui vẻ. Cẩm Sát nghe vậy thì nắm tay Diêu Cẩm Hồng, cười nói: “Tam tỷ quen trêu ghẹo em rồi, em là đứa ăn nói vụng về, sao dám “múa riu qua mắt thợ” chứ.

Bạch Chi cũng cười nói: “Nếu từ nay về sau Tam tiểu thư chỉ biết nhìn tiểu thư của chúng nô tỳ với ánh mắt ghen tỵ, chỉ biết im lặng kín mít như miệng hồ lô thì lão thái thái sao có thể ngày ngày tươi cười vui vẻ được, đến lúc đó sẽ xảy ra đại sự mất thôi.”

Diêu Cẩm Hồng nghe thế thì cười càng tươi hơn, giả bộ giận dữ với Cẩm Sát rồi nói: “Tứ muội mà kém mồm kém miệng thì sao có thể dạy ra đứa nha hoàn giao hoạt thế này. Mau theo ta vào nhà, trong sân gió lạnh, cẩn thận không lại cảm lạnh.”

Cẩm Sát vào phòng với Diêu Cẩm Hồng, nha hoàn Ngân Châu dâng trà, sau đó nàng nghe Diêu Cẩm Hồng cười nói: “Tứ muội trước hết chờ chị đã nhé, chị hiện giờ còn hai trang sổ sách cần tính toán nốt, chờ chị làm xong chúng ta cùng nhau tới chúc thọ lão thái thái.”

Cẩm Sát tất nhiên cười đáp ứng, Diêu Cẩm Hồng liền ngồi xuống chiếc bàn dài phía Nam phòng, tay trái khế giờ quyền sở màu xanh nhạt, tay phải thì

liên tục gõ đôm đốp trên bàn tính, những hạt châu ngọc nạm vàng va đập vào nhau canh cách, âm thanh véo von êm tai, giống như những tiếng đàn được người tấu lên từng nốt.

Cầm Sát chồm chồm cười, mắt lướt nhìn một vòng quang cảnh trong phòng, cả phòng óng ánh ánh vàng, trong nhà không chỉ đầy những vật trang trí bằng vàng, mà ngay cả những chiếc khay, cái chậu cũng đều được nạm vàng thượng phẩm, làm người ta nhìn mà lóa hết cả mắt.

Điều gia vốn là thương nhân, tổ tiên kinh doanh vô cùng rộng lớn, dù trong nhà có người theo nghiệp học vấn, nhưng ít khi trúng cử, chỉ tới thời ông nội Cầm Sát mới xuất hiện hai vị Trạng Nguyên lang, tình cảnh đó khiến Điều gia dấy lên phong trào đọc sách, tiếc rằng thần Phật trêu ghẹo, dường như chỉ mở ra con đường học vấn với một mình gia đình Điều Hồng, con cháu Điều gia sau này dù cố gắng hết sức cũng chỉ đứng chót bảng thứ ba trong hệ Tiến sĩ*, không hề xuất hiện người nào xuất chúng hơn người cả.

Điều Lễ Hách hiện giờ tuy là Đồng Tri lục phẩm, nhưng vốn dùng tiền mua chức quan, nếu không nhờ vào mối quan hệ của Điều Hồng trong triều trước đây thì hẳn cũng không có khả năng leo lên đến vị trí này. Theo luật pháp Đại Cầm, người làm quan không được hành nghề kinh doanh, vì thế khi Điều Lễ Hách ra làm quan thì toàn bộ thương nghiệp to lớn như vậy của Điều gia bèn giao lại cho cậu em trai ruột tức Tử lão gia Điều Lễ Chính, cũng chính là phụ thân thân sinh của Điều Cầm Hồng.

Có lẽ do ảnh hưởng bởi hoàn cảnh gia đình, Điều Cầm Hồng từ nhỏ đã nhanh nhạy với việc kinh doanh, năm đó khi tròn một tuổi, vào lễ Trao chu* nàng ta đã chọn phải bàn tính bằng vàng, hai năm nay khi nàng ta càng ngày càng trưởng thành, cha nàng thấy khả năng tính toán sổ sách của con gái còn khá hơn vị tiên sinh phòng thu chi thì liền giao cho nàng kiểm tra một sổ sổ sách không quan trọng, thấy nàng làm vô cùng tốt thì ngay cả việc kinh doanh của hai cửa hàng cũng giao cho nàng ta quản lý.

*Trao chu: Lễ chọn đồ vật đoán tương lai.

Ở kiếp trước, Cầm Sát luôn cảm thấy Điều Cầm Hồng là người mình đầy hơi tiền, tham lam bợ đỡ, nghĩ nàng ta nhất định cũng mang đặc tính chung của thương nhân, thấy lợi quên nghĩa, thêm vào đó nàng và em trai được giao cho con trưởng nuôi dưỡng, Đại phu nhân Ngô thị và Tứ phu nhân Tiểu Quách thị thường xuyên bất hòa, vì thế cho nên Cầm Sát không hề thân thiết với Điều Cầm Hồng.

Hôm nay ngắm lại mới thấy, kiếp trước nàng có kết cục như vậy cũng do chính bản thân mình chẳng phân biệt rõ được đúng sai, kiêu ngạo tự phụ mà nên. Hiện giờ được sống lại, dường như đôi mắt trở nên sáng rõ hơn, lúc này rất nhiều chuyện kiếp trước nàng có cái nhìn khác biệt hơn.

Điều Cầm Hồng tuy yêu tiền tài, nhưng nhìn nàng ta trang hoàng căn phòng một cách nguy nga lộng lẫy, nhìn nàng ta mặc kệ mình ở bên cạnh vẫn chăm chú ngồi tính toán sổ sách, lại so với việc lúc nào Điều Cầm Ngọc muốn lấy lòng mình cũng tỏ vẻ thân thiết nịnh nọt, ngược lại Cầm Sát thấy vị Tam tỷ tỷ này là người có cá tính, toàn thân toát ra vẻ tự tin thoải mái.

Bên này Cầm Sát còn đang suy nghĩ thì bên kia Điều Cầm Hồng đã ngừng tính toán, đưa sổ sách giao lại cho Đại a đầu Kim Châu, dặn dò hai câu rồi đứng dậy tới bên nàng nói: “Khiến em gái phải đợi lâu rồi, hôm nay xem em gái ăn mặc trông toát lên đây vẻ vui mừng, bình thường ít khi thấy em mặc đồ màu hồng, trông không giống một cô gái tí nào, hiện giờ thấy em phục trang như vậy chắc trong lòng cũng đang thấy vui vẻ đúng không, chị trông mặt em hồng hào lắm.”

Cầm Sát nghe vậy đoạn che miệng cười, nghiêng đầu nói: “Tam tỷ tỷ nói đúng rồi, em ít khi phục trang rực rỡ thế này, trang phục rực rỡ thì phải đi kèm với món trang sức thật phù hợp, em gái vốn chỉ có một bộ trang sức bằng vàng này nhưng cũng không thể ngày nào cũng đeo một bộ duy nhất được, sau này chắc phải đến mụ Tam tỷ hai chiếc trâm cài Kim Bộ Điều* đấy.

*Trâm cài Kim Bộ Điều: Trâm cài làm bằng vàng, người cài nó khi bước đi sẽ đung đưa tạo tiếng kêu nên có tên như vậy.

Điều Cầm Hồng nghe vậy bèn nghiêm mặt lại, xua xua tay: “Không cho mụ Tam tỷ không cho mụ Tam tỷ, em gái hay là cứ mặc đồ trắng như bình thường thôi, trông thanh lệ thoát tục giống tiên nữ lắm.”

Toàn Điều phủ ai chẳng biết Tam tiểu thư Điều Cầm Hồng là người chỉ có thu tiền vào chứ làm gì chịu nhả tiền ra, Cầm Sát và bọn nha hoàn thấy nàng làm ra vẻ căng thẳng chỉ sợ bị người khác mượn đồ thì đều cười phá lên, Ngân Châu khoác thêm áo choàng cho Điều Cầm Hồng, Cầm Sát đoạn cũng đứng lên, hai người khoác tay ra ngoài, Cầm Sát làm như tiện lời nói: “Qua lễ mừng thọ của lão thái thái, có khi ngay sau đó trong phủ sẽ có lại có chuyện vui đấy, Tam tỷ tỷ không cho em mượn đồ trang sức, vậy em biết làm thế nào đây, hiện giờ dù xin thím làm đồ mới thì cũng chẳng kịp.”

Điều Cầm Hồng nghe Cầm Sát nói như vậy bất giác ánh mắt lóe sáng, bình thường Cầm Sát không hề gần gũi với nàng ta, hôm nay chẳng những đến viện của nàng mà lời nói và cử chỉ còn có vẻ khác lạ, nàng ta vốn đã nghi ngờ, lúc này nghe Cầm Sát nói vậy thì tâm tư khẽ động, cười nói: “Em gái có ý gì vậy? Sao chị không biết gần đây trong phủ có chuyện vui gì nhỉ? Cũng làm gì có ai có chuyện gì đáng chúc mừng chứ, hay là... Chuyện hôn nhân của Đại tỷ tỷ được quyết định rồi?”

Cầm Sát đoạn trêu ghẹo nàng: “Việc hôn nhân của Đại tỷ tỷ thím còn không gấp, sao em thấy Tam tỷ ngược lại có vẻ nóng vội thế?”

Điều Cầm Hồng bị Cầm Sát nhìn với ánh mắt lém lỉnh, nàng ta chỉ cảm thấy toàn bộ lòng dạ mình đều bị nàng nhìn rõ, tức thì gương mặt ửng hồng, làm bộ muốn véo Cầm Sát, Cầm Sát lúc này mới cười ngất tròn đi, sau đó nói: “Là do Vương ma ma tình cờ nghe được, Thu Đường viện của thím 3 tháng rồi chỉ toàn làm những món ăn chưa... Nhóm đầu bếp đều bàn tán Đại phu nhân chắc sắp sinh thêm cho Điều gia một cậu con trai.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Điều Cẩm Hồng nghe vậy thì sững sốt, thường ngày Cẩm Sát và Điều Cẩm Ngọc của Đại phòng rất thân thiết, nàng ta đối xử với nàng chẳng qua chỉ khách sáo lễ phép, nàng cũng là người nhạy cảm, hiểu rõ Cẩm Sát chỉ coi nàng giống con buôn không hơn. Nàng biết Cẩm Sát tự xưng thanh cao, cũng chẳng muốn niềm nở với người tỏ vẻ lạnh nhạt với mình, vì thế hôm nay Cẩm Sát bỗng nhiên ghé thăm nàng đã thấy kỳ quái, lại quan sát thấy nàng ta hành động khác hẳn thường ngày, tức thì tâm tư khê động, sau đó mới chợt vỗ tay, nói: “Thế sao, đây quả thật là chuyện cực kỳ vui mừng, bác cả đã lớn tuổi rồi mà còn có con, thật đúng là đại hỷ sự đây.”

Cẩm Sát nhân thế nói: “Đúng thế, không những vậy, chỉ sợ ngay cả vị ở Tiệc Duyên viện kia cũng sắp có chuyện vui đấy.”

Nàng nói xong thấy Điều Cẩm Hồng khê đảo mắt, đoạn không nhiều lời nữa, còn Điều Cẩm Hồng một lúc lâu sau mới như tỉnh ra rồi nói: “Chuyện cùng có con trai nói dối không nói tới thì thôi, chú thím lâu năm vẫn luôn có đôi có cặp, hiện giờ vị ở Tiệc Duyên viện lại mang thai, chỉ sợ Đại phòng lại sắp có thêm một vị di nương, thêm hai người mới nữa...”

Vừa dứt lời nàng ta đã kéo tay Cẩm Sát rồi nói bằng giọng đầy chân thành tha thiết: “Chị từ trước đến giờ vẫn luôn muốn thân thiết với em hơn, cũng để cho bản thân mình lấy chút hương vị sách vở, giảm bớt hơi tiền trên người, tiếc rằng em gái lúc nào cũng ru rú ở trong viện riêng, sau này em phải thường xuyên tới chơi với chị mới được đấy.”

Cẩm Sát cũng cười nụ, chớp mắt kêu: “Tam tỷ ty trên người chỗ nào có mùi tiền thế, để em gái ngửi một chút xem mùi tiền là mùi như thế nào nào.” Nói xong nàng lập tức vênh mũi hít hà vài hơi bên người Điều Cẩm Hồng, làm nàng ta bật cười khanh khách.

Khi hai người đến Phúc Lộc viện của lão phu nhân thì Điều lão cũng vừa mới ăn mặc chỉnh tề được Tứ phu nhân Tiểu Quách thị đi ra phòng khách, bà hôm nay vận một bộ trang phục đồ sộ thâm thêu hình chữ Thọ bằng chỉ bạc trên nền hoa văn tường vân*, nửa đầu tóc bạc được ép chặt và búi lại gọn gàng, đeo búi tóc giả kiểu chữ Phúc, trên búi tóc cắm cây trâm mẫu đơn nạm vàng, bên tóc mai giắt một bông cúc đại đoá tươi mới, trông cả người bà toát lên vẻ giàu sang phú quý, trẻ ra đến vài tuổi.

* Tường vân là một hoa văn thời cổ đại Trung Quốc, thường thấy trên quần áo, ngọc bội, tượng điêu khắc, tường vân đại diện cho điềm lành, biểu thị sự vui mừng, chúc mừng, thường hướng tới tương lai tốt đẹp.

Cẩm Sát và Điều Cẩm Hồng bước lên hành lễ, Điều Cẩm Hồng sai nha hoàn dâng lễ mừng thọ là một dải dây buộc đầu bằng vải màu hồng do nàng tự tay làm, trên mặt thêu bức tranh tường vân, theo ánh sáng chiếu vào từng đám mây như thể đang lơ lửng trôi, trông rất tinh xảo. Quách thị lập tức khen ngợi đôi câu, sau đó được Điều Cẩm Hồng dỗ ngọt liền để nàng ngồi lên giường La Hán tự tay đeo vào trán cho mình.

Đại nha hoàn Nhã Băng của Phúc Lộc viện mang gương tới, Quách thị soi gương ngắm nghía hồi lâu rồi lại khen ngợi Điều Cẩm Hồng vài tiếng.

Cẩm Sát tức thì cười nói: “Tam tỷ ty chỉ sợ đã sớm đoán được hôm nay lão thái thái sẽ mặc bộ trang phục thêu chữ Thọ in hình tường vân này nên mới không chỉ tự tay thêu dây buộc đầu thật đẹp, hơn nữa còn thêu hoạ tiết phù hợp với hoa văn trên trang phục, một lúc nữa khách khứa không muốn chú ý tới cũng khó, hơn thế có khi mọi người còn hỏi lão thái thái dây buộc đầu này do bàn tay của vị danh gia nào làm ra ấy chứ, đến lúc đó thanh danh hiếu thảo và khéo tay của Tam tỷ muốn giấu cũng không được.”

Lão thái thái nghe thế thì cười càng tươi, dí tay vào trán Điều Cẩm Hồng mắng yêu: “Giỏi lắm, dám nhờ vào lễ mừng thọ của bà mà nổi tiếng, Tam nha đầu mà nổi danh thật thì không được rồi, lễ vật này không tính, ngày mai Tam nha đầu phải tặng bà một lễ vật khác đi.”

Điều Cẩm Hồng lập tức chu miệng nói: “Cháu gái đã bảo mà, bà nội lúc nào cũng chỉ cung chiều Tứ muội muội thôi, Tứ muội nói một câu bà nội đã tin ngay, thật uống cho tằm lòng chân thành hiếu thuận của cháu, cháu thấy tủi thân quá. Thật oan uống mà.”

Lão thái thái vừa cười vừa mắng nàng hai câu, sau đó mới kéo tay Cẩm Sát lại gần hỏi bệnh tình, Cẩm Sát đáp lời, sau đó bảo Bạch Chi dâng hai bản kinh Phật nàng tự tay chép tặng lão thái thái vừa để chúc thọ vừa để chúc phúc, lão thái thái không tránh khỏi khen ngợi nàng vài câu, sau đó bảo Nhã Băng cầm lấy bản kinh Phật.

Cẩm Sát và Quách thị không có quan hệ ruột thịt, bình thường bà cũng chỉ đối đãi khách sáo với nàng, nàng cũng không đi so đo sự yêu chiều với Điều Cẩm Hồng, cũng không quan tâm mấy đến về lãnh đạm của lão thái thái. Một lúc sau hai vị tiểu thư khác cũng tới, Nhị tiểu thư Điều Cẩm Huệ là trưởng nữ của Nhị phòng, Ngũ tiểu thư Điều Cẩm Nguyệt là thứ nữ* của Tam phòng, hai người cách một tầng quan hệ với Quách thị nên tự nhiên cũng không so được với Điều Cẩm Hồng, lễ vật mừng thọ được dâng lên cũng là những đồ dùng nhỏ nhặt do chính tay làm nhưng không vinh dự được lão thái thái đeo lên người.

*Trưởng nam/Trưởng nữ: Con trai/con gái vợ cả/chính thất. Thứ nam/Thứ nữ: Con trai/con gái vợ lẽ/thiếp thất.

Các vị tiểu thư ngồi vào vị trí, lão thái thái lúc này mới hỏi sao Điều Cẩm Ngọc chưa đến, Tiểu Quách thị cười nói: “Hôm nay là lễ mừng thọ mẫu thân, Đại tiểu thư cũng rất quan tâm, chắc là đang cùng với chị dâu tiếp khách ở tiền viện rồi, vừa nãy cũng có ma ma tới bẩm báo rằng khách khứa hầu như đã đến hết rồi, mẫu thân cũng nên dời bước tới phòng khách chứ?”

Hôm nay khách khứa tới nhà, nam nhân được Điều Lễ Hách cùng ba vị lão gia tiếp đón tại tiền viện, nữ quyến thì trước hết được dẫn tới hậu viện gặp gỡ trò chuyện với nhau tại phòng khách lớn của Cẩm Tú đường, hiện giờ do Nhị phu nhân và Tam phu nhân cùng đón tiếp.

Lúc này ngay cả Cẩm Sắt cũng đã tới Phúc Lộc viện chúc thọ, thế mà Điều Cẩm Ngọc là trưởng nữ mà cho tới giờ chẳng thấy bóng dáng, lão thái thái sao có thể vui vẻ được? Hướng chỉ việc tiếp khách vốn không phải chuyện của các tiểu thư, hiện giờ nghe những lời của Tiểu Quách thị, bà càng cảm thấy Tam nha đầu vẫn là đứa thân thiết với mình nhất, cũng chỉ có cháu gái đằng ngoại Tiểu Quách thị mới có thể dạy ra đứa con ngoan như thế. Lại nói đến cô con dâu Ngô thị ngày thường dù luôn tỏ vẻ kính trọng mình, nhưng làm việc gì cũng bằng mặt không bằng lòng, bà càng cảm thấy Ngô thị dạy dỗ cháu gái mình chẳng ra gì.

Dù trong lòng bà nghĩ như thế nhưng bề ngoài vẫn phải giữ thể diện cho Điều Cẩm Ngọc, vì thế bà bèn gật đầu rồi nói: “Ngọc nha đầu coi như là đứa hiểu chuyện, hôm nay tiểu thư các phủ tới cũng không ít, có con bé thì chị dâu con cũng đỡ một hơn.”

Tiểu Quách thị liên tục đáp phải, sau đó đỡ Quách thị đứng lên, Điều Cẩm Hồng liền tới gần diu tay còn lại của bà, mọi người vây quanh lão thái thái cười nói ra ngoài, vừa bước qua cửa thủy hoa đã thấy ngay Cẩm Tú đường trước mặt, chưa đi vào đã nghe thấy tiếng nói chuyện vui vẻ không ngừng truyền đến.

Ở trong phòng, các vị phu nhân tiểu thư thấy lão thái thái đã tới thì đều tới tấp đứng dậy chào đón, lão thái thái cũng cười bước nhanh tới chào hỏi hàn huyên với mấy vị phu nhân quen biết thân cận. Cẩm Sắt đi theo sau mấy vị tiểu thư Điều phủ, nàng thấy Điều Cẩm Hồng thừa dịp vắng người bên cạnh liền nói thầm với Tiểu Quách thị vài câu, sau đó về mặt nàng ta càng ngày càng toát vẻ vui sướng thì Cẩm Sắt chợt mỉm cười.

Trong Cẩm Tú đường rộn ràng chào hỏi một phen, Quách thị ngồi ở chính giữa phía trên, các vị phu nhân ngồi xung quanh, Quách thị hơi tỏ vẻ khách sáo và bồn chồn nhìn về phu nhân Võ An hầu Vạn thị mà cười nói: “Lễ mừng thọ nhỏ nhoi của dân phụ mà làm phiền phu nhân đại giá tới dự, thật sự Điều phủ về vang mặt mày.”

Đại Cẩm có quy định quan viên từ ngũ phẩm trở lên, nếu có thành tích xuất sắc thì sẽ có cơ hội được Hoàng Thượng thảo chiếu thư phong thưởng cho chính thê và mẫu thân làm cáo mệnh phu nhân, mà quan viên từ lục phẩm trở xuống nếu muốn nữ quyền của mình được sắc phong thì phải có công lao nổi bật mới được Hàn Lâm viện trong kinh thận dựa theo nghi thức soạn thảo nội dung rồi trình lên Nội Các để xét duyệt. Điều Lê Hách chẳng qua chỉ là một vị quan Đồng Tri nhỏ nhoi, năm đó nhờ vào mối quan hệ với gia đình Điều Hồng nên mới đạt đến vị trí này, vì thế mẫu thân Quách thị và chính thê Ngô thị không hề có vinh quang được sắc phong. *Cáo mệnh phu nhân: Chức vị phu nhân được Hoàng Thượng sắc phong. Cáo mệnh: lệnh vua. Trong khi đó Vạn thị chính là Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, nếu không dựa vào mối quan hệ với Cẩm Sắt thì Điều gia, một gia đình như vậy sao có thể có mối liên hệ nào với Võ An hầu phủ tôn quý bậc nhất, vì thế Quách thị mặc dù lớn tuổi, nhưng trước mặt Vạn thị trẻ hơn cũng không dám tỏ vẻ quá mức.

Vạn thị nghe vậy thì cười nói: “Lão thái thái nói gì vậy, Cẩm Sắt là con dâu tương lai của ta, năm đó Điều Hồng Điều lão thái gia qua đời, ta đáng lẽ phải đưa Cẩm Sắt về Hầu phủ nuôi dưỡng, tiếc rằng đứa trẻ này năm ấy vẫn lo lắng cho cậu em bé nhỏ, ta hiểu rõ hai đứa trẻ tuổi còn thơ đã mất đi người thân nên mới để hai chị em ở gần nhau cho thân thiết, chính vì thế mới bỏ ý định này đi. Mấy năm nay Cẩm Sắt được quý phủ quan tâm chăm sóc, lão thái thái yêu thương nàng, ta còn không biết cảm ơn ngài thế nào cho phải ấy chứ.”

Nàng vừa dứt lời, Quách thị liền nở nụ cười, liên thanh nói lời khiêm tốn, sau đó mới vẫy vẫy về phía Cẩm Sắt rồi nói: “Tứ nha đầu đang vui mừng quá hay sao? Còn không mau tới đây hành lễ chào hỏi với phu nhân.” Ánh mắt mọi người lập tức theo dõi tay Quách thị giờ lên mà nhìn về phía Cẩm Sắt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Cẩm Sắt mặc bộ trang phục màu đỏ đính kim tuyến thêu chìm hải đường kết hợp với đôi giày bằng gấm, khoác áo choàng màu hồng đào in hình hoa cỏ kết hợp với làn váy lụa thêu trăm con bướm bướm, trên đầu chỉ vấn một búi tóc Song Loa đơn giản, cài trâm Kim Bộ Diêu hình hoa hải đường nạm vàng trông hoạt bát đáng yêu. Trên cổ đeo chuỗi ngọc trường mệnh, toàn thân toát lên vẻ trang nhã tinh tế nhưng không quá đặc biệt, bù lại khuôn mặt trắng nõn cũng ánh lên chút hồng hào.

Nàng ngồi ngay ngắn im lặng ở một chỗ, thấy Quách thị ngoắc tay mới bỗng đứng tỏ vẻ ngượng ngùng mà cúi thấp đầu xuống, đôi lông mi đen dài chớp động run rẩy như cánh bướm, nàng đứng lên đi tới bên Quách thị và Vạn thị. Khi nàng bước đi, chuỗi ngọc trường mệnh rung động theo từng nhịp chân, nàng vừa đi vừa tỏ vẻ ngại ngùng, tư thái dịu dàng nhu thuận, trái lại làm nàng càng giống một đứa trẻ, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần có vẻ bớt kiêu diễm hơn.

Nàng tới bên cạnh Vạn thị, còn chưa cúi người hành lễ bỗng nhiên đã bị Vạn thị bật dậy bước tới ôm vào trong ngực, sau đó trên đầu nàng vang lên giọng nói đầy thương cảm xen lẫn xúc động: “Đứa nhỏ đáng thương này, ba năm không gặp con đã trở thành một Đại cô nương rồi, sao lại khách sáo với di như vậy.”

Năm đó Vạn Tân Lôi và mẹ ruột Liêu Hoa của Cẩm Sắt là chị em kết nghĩa kim lan, vì vậy Cẩm Sắt vẫn hay gọi Vạn thị là dì, hiện giờ bị nàng ta ôm vào trong ngực, nghĩ đến sáng sớm hôm nay cũng bị Ngô thị ôm như vậy, Cẩm Sắt nén cười, giả bộ ghen ngào thốt: “Cẩm Sắt thật đáng đánh đòn, mấy năm nay làm dì phải lo lắng nhớ nhung.”

Nàng vừa ghen ngào, nhất thời trong phòng các vị phu nhân tiểu thư cũng lộ vẻ xúc động, nhiều người đã rom róm, dù khóc thật hay không thì cũng lấy khăn chấm nhẹ khóe mắt.

“Làm sao vậy, vốn là chuyện vui mừng, sao lại thành ra khóc lóc thế này. Từ nhá đầu, thím nói này, hôm nay là lễ mừng thọ của lão thái thái, sao con có thể làm cho người khóc cùng con được chứ, nào nhanh tới đây, để thím lau nước mắt cho, đừng khóc nữa.”

Cầm Sát vừa mới ngừng đầu khỏi ngực Vạn thị đã vừa vặn bị Ngô thị dẫn theo Khương phu nhân nhà Tri phủ túm ra trước mặt, sau đó nàng ta lấy ra một chiếc khăn tay rồi định lau nước mắt cho nàng, động tác vô cùng thân thiết, giọng nói tràn ngập yêu thương.

Cầm Sát nghe vậy thì chợt thấy lạnh lẽo, Ngô thị đúng là không từ cơ hội để chen ép mình, bị nàng nói thành như vậy, ngược lại dường như bản thân mình mới là người không hiểu chuyện, bất hiểu làm lão thái thái đau buồn, phá hủy ngày sinh nhật của lão thái thái.

“Đều trách Cầm Sát, chính con làm đi phải nhớ nhưng lo lắng, hôm nay vừa gặp lại thì chưa gì đã làm đi rơi lệ. Di đừng buồn, không phải hiện giờ Cầm Sát sống rất tốt sao, lão thái thái, chú thím, anh chị em gái trong nhà đều đối xử với con vô cùng tốt. Thím nói đúng, hôm nay là lễ mừng thọ lão thái thái, cần bản không nên khóc lóc, đi còn khóc nữa thì con xấu hổ vô cùng, đừng thổ cho xong.”

Cầm Sát để Ngô thị lau nước mắt cho nhưng không hề đề cập đến chuyện làm lão thái thái rơi lệ, chỉ dẫn toàn bộ câu chuyện về phía Vạn thị.

Cầm Sát nếu thật sự xin lỗi lão thái thái, khuyên lão thái thái đừng nên đau buồn thì không chừng sẽ làm Quách thị càng thêm thương cảm, như thế không chỉ khẳng định những lời Ngô thị nói là đúng, mà chính nàng cũng mang danh không hiểu chuyện. Hiện giờ nàng chỉ khuyên Vạn thị, ai cũng sẽ không đề ý đến chuyện này, hơn nữa nàng còn đang nhắc nhở mọi người rằng người rơi lệ trước không phải là Diêu Cầm Sát nàng, mà là Vạn thị. Vậy những lời Ngô thị vừa mới nói có vẻ không thích hợp cho lắm.

Ngô thị nghe vậy thì sùng sốt, nàng ta dù sao vẫn cảm thấy hôm nay Cầm Sát hơi khác thường, nhưng ngẫm lại thì lại thấy bản thân có vẻ quá đa nghi, nàng cũng biết mình nói lời này không ổn, sợ câu chuyện chuyển biến theo hướng bất lợi, nàng ta nhìn Vạn thị, đang muốn vớt vát vài câu thì thấy Vạn thị đã lau khô nước mắt, cười hướng về phía Quách thị nói: “Lão thái thái chớ trách, do ta quá chìm đắm trong chuyện này nên mới thất lễ.”

Quách thị vội vàng cười nói: “Từ nhá đầu đúng là đũa may mắn nên mới được phu nhân đối xử tốt như vậy.”

“Sớm nghe Cầm Sát nói phu nhân là người có tấm lòng nhân ái lương thiện, đối xử với Cầm Sát y như con ruột, hôm nay dân phụ rớt cuộc cũng hiểu rồi.” Ngô thị cũng vội vàng cười nói.

Vạn thị còn chưa lên tiếng, Cầm Sát đã không nhìn được cảm khăn đặt bên môi, cúi thấp đầu kìm nén mà ho hai tiếng, Vạn thị lập tức kéo nàng lại gần, tỉ mỉ đánh giá, vẻ mặt lo lắng, giọng nói âu lo: “Sao nhìn sắc mặt con có vẻ không tốt thế? Chẳng lẽ con bị bệnh sao?”

Cầm Sát thấy mọi người đều nhìn sang mình, tức thì ngại ngùng cúi đầu trả lời: “Hai ngày trước con mới bị ốm một trận, làm khô lão thái thái và thím phải lo lắng cho, hôm nay tỉnh dậy lại làm cho đi mới vừa bốn ba đường xá xa xôi đến đây phải lo lắng không yên, Cầm Sát thật là đáng trách.” Nàng nói xong liền tỏ vẻ áy náy mà nhìn sang Ngô thị đang đứng bên cạnh.

Nàng vừa nói xong, Quách thị lập tức tiếp lời: “Cầm Sát cũng là đứa trẻ hiếu thảo, cháu nó bị bệnh phải nằm trên giường ba ngày, vậy mà sáng sớm nay tỉnh dậy liền nhớ đến ta mà tới đây chúc thọ.”

Vạn thị thấy thế thì không tránh được lại tỉ mỉ thăm hỏi bệnh tình Cầm Sát, hỏi nàng uống thuốc như thế nào, sáng nay tỉnh dậy ăn món gì, mọi người thấy hai người họ thân thiết tay nắm chặt tay thì bất giác cảm thán vài câu. Người thì khen Cầm Sát không hổ là cháu gái nhà Thủ phụ, cực kỳ hiếu thảo, ngoan ngoãn lễ phép, người thì khen Võ An hầu phu không quên tình cũ, khen Vạn thị nhân ái lương thiện, lại cảm thán Cầm Sát đúng là người may mắn.

Cầm Sát nghe thấy thế, lại ngược nhìn bộ trang sức hồng ngọc nạm vàng trên đầu Vạn thị, nàng chỉ cảm thấy sắc vàng cùng hồng ngọc tỏa sáng long lanh lóng lánh làm người ta thấy thật rực rỡ chói mắt, vẻ phú quý giàu sang hiển hiện rõ như vậy khó trách mọi người đều khen nàng may mắn, một kẻ sa cơ lỡ vận mà kết nối hôn nhân tốt đến thế, quả thực đáng để người khác phải cảm thán.

“Đứa trẻ này đúng là quá mức hiếu thảo, sáng nay ta đã dặn đừng vội xuống giường kéo bệnh tình lại tái phát, ấy vậy mà nàng vẫn nhớ đến phải chúc thọ lão thái thái mà tỉnh dậy... Cũng do ta làm thím mà không đề tâm, không ngờ đứa nhỏ này đột ngột không nhìn được mà đọc quyển “Thảo đường văn tập” kia suốt đêm, vì thế mới bị bệnh.” Cầm Sát còn đang đáp lời Vạn thị thì nghe thấy Ngô thị nói với vẻ mặt áy náy.

Cầm Sát chợt thấy trong lòng phát lạnh, hôm nay Ngô thị thật đúng là quyết tâm ép nàng mang danh vô tâm bất hiếu đây.

Không nghe lời thím, tự ý xuống giường chính là tội thứ nhất; thân mang bệnh còn đến chúc thọ, làm cho lão thái thái vì nàng mà lo lắng chính là tội thứ hai; biết rõ sắp đến ngày mừng thọ lão thái thái mà còn bất chấp thân thể đọc sách thâu đêm chính là tội thứ ba; hôm nay nếu làm nhiễm bệnh sang lão thái thái thì thật đúng là đũa vô cùng bất hiếu.

Chuyện này ở kiếp trước Cầm Sát không hề quên, Ngô thị làm như vậy để nàng mang danh thanh cao tự phụ, có tài năng nhưng kiêu ngạo, phải biết rằng phụ nữ không tài thì mới có đức, nàng thức thâu đêm đọc sách, lại không phải sách dành cho nữ giới, kiểu sách này nếu là đàn ông đọc thì đáng ngợi khen ca tụng, nhưng đối với con gái thì quả thật không thích hợp!

Vạn thị vốn không hề quan tâm tới Cầm Sát, hiện giờ thấy nàng mặt mày nhuốm bệnh, vóc dáng gầy yếu thì càng thêm khó chịu, nghe xong những lời Ngô thị nói thì càng thấy chán ghét, nàng ta vốn vút hết mối giao tình giữa hai nhà ra sau đầu, giờ trong lòng chỉ toàn tâm toàn ý lo lắng cho tiền đồ tương lai của cậu con trai.

Nàng ta bất giác trầm mặt rồi nói: “Con làm vậy thật không đúng, làm sao có thể đọc sách thâu đêm như vậy, dù con thích quyển sách ấy đến đâu cũng phải chú ý đến thân thể chứ, đọc suốt đêm như vậy không những hại mắt mà còn hại đến sức khỏe, làm hại các bậc trưởng bối phải lo lắng thì chẳng phải

con sẽ mang tiếng bất hiếu sao?”

Ngô thị nghe Vạn thị nói như vậy thì vui lắm, càng ngày càng cảm thấy thích thú. Trong khi đó Cẩm Sắt cũng luôn miệng nói phải, sau đó nàng nhéo chặt khăn, ra vẻ xấu hổ mà nói: “Quyển “Thảo đường văn tập” kia vốn là quyển sách mà năm đó ông nội con luôn một lòng muốn có, đáng tiếc tìm mãi không được, hiện giờ Đại tỷ tỷ khó khăn lắm mới tìm được giúp con, con nghĩ đến sự tiếc nuối năm ấy của ông nội mà không nhận được đọc liền một mạch, chỉ nghĩ bản thân mình đọc cũng coi như ông nội đang đọc được... Đúng là do Cẩm Sắt suy nghĩ không chu toàn.”

Vạn thị nghe vậy thì trên mặt bỗng lộ vẻ cảm động, cầm tay Cẩm Sắt liên tục khen ngoan, dẫn tới việc mọi người cũng ca ngợi và khuyên giải theo. Ngô thị thấy Cẩm Sắt có mặt ở đây vốn đã kinh ngạc, hiện giờ những mưu đồ tính toán của mình cứ từng bước hỏng hết, nàng ta càng cảm thấy bức bối khó chịu, nàng ta còn đang suy đi tính lại thì đã nghe thấy Vạn thị nói với Cẩm Sắt.

“Di biết Đại tỷ tỷ đối xử tốt nhất với con, Diều Đại tiểu thư là vị nào, mau tới đây để ta nhìn một cái xem.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngô thị nghe vậy thì chợt đảo mắt, lúc này nàng ta mới phát hiện không hề thấy bóng dáng Diều Cẩm Ngọc trong phòng, thoáng cái liền hoảng hốt.

Trước đó nàng cứ tưởng Diều Cẩm Sắt đang ôn chuyện với Tạ Thiếu Văn tại Y Huyền viện, nhưng hiện giờ Cẩm Sắt lại xuất hiện ở chỗ này, sáng sớm nay nàng ta lại mới xử phạt Lăng San nên đúng là một chút tin tức cũng không biết.

Nếu Diều Cẩm Sắt đã xuất hiện ở chỗ này, vậy thì Tạ Thiếu Văn đang ở nơi nào trong viện? Ngô thị tâm tư vừa chuyển, vẻ mặt đã tươi cười, nói: “Vừa nãy phòng bếp xảy ra chút chuyện, dân phụ liền sai nha đầu kia đi xem thế nào, khiến phu nhân chê cười rồi.”

Mọi người nghe vậy thì mới dường như hiểu ra, Quách thị dù trong lòng nghi ngờ nhưng trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ nói với Ngô thị: “Con cũng vất vả lâu rồi, nhanh ngồi vào chỗ nghỉ ngơi chút đi.”

Ngô thị cười đáp ứng, một bên ngồi vào đệm gấm, sau đó mới liếc mắt ra hiệu với Hạ ma ma, Hạ ma ma thừa dịp mọi người không chú ý lập tức ra ngoài.

Trong khi đó Vạn thị cũng đang nghi hoặc tự hỏi, nàng từ hai năm trước đã nghĩ đến việc từ hôn nên sẽ không quan tâm đến ý đến danh tiết của Cẩm Sắt, chính vì thế nàng mới không hề ngăn cản con trai đi vào nội viện Diều phủ. Hiện giờ gặp Cẩm Sắt đứng ở đây mà con trai mình thì không biết tung tích, nàng còn đang muốn hỏi Cẩm Sắt đã gặp qua Tạ Thiếu Văn chưa thì một bên Khương phu nhân nhà Tri phủ đã đi tới, cúi người hành lễ nói: “Thần phụ xin ra mắt phu nhân.”

Vạn thị thấy nàng tự xưng là thần phụ thì biết đây là chính thê của Tri phủ Giang Châu Khương Xán, tức thì vội vàng mỉm cười gật đầu, Cẩm Sắt thấy Khương phu nhân có ý muốn nói chuyện với Vạn thị thì mượn cơ hội lui xuống, yên lặng ngồi về chỗ cũ. Thấy không ai chú ý tới lập tức cười nói với Diều Cẩm Hồng: “Đại tỷ tỷ thường ngày hiếu lễ giáo nhất, trong phủ mỗi khi có yến tiệc đều là người đầu tiên tới trước mặt lão thái thái, hiện giờ lại mãi chưa thấy mặt, sợ là tỷ tỷ đang chuẩn bị lễ vật mừng thọ, chờ cơ hội để xuất hiện thật nổi bật đây.”

Diều Cẩm Hồng nghe vậy thì cười gật đầu, tâm tư khê động. Vừa rồi những lời Ngô thị nói tất nhiên nàng chẳng tin câu nào, không nhắc đến việc lễ mừng thọ của lão thái thái đã sớm được chuẩn bị ổn thỏa từ trước, mà nếu phòng bếp xảy ra chuyện gì thật thì người đi giải quyết chuyện này phải là Hạ ma ma mới đúng, có gì phải phiền đến Diều Cẩm Ngọc.

Hơn nữa dù lấy lý do chuẩn bị lễ vật xuất hiện thật nổi bật thì hôm nay khách khứa tới đông đúc, nàng ta làm như vậy tóm lại vẫn không hợp lễ nghi, có khi còn làm tổn hại đến thanh danh, Diều Cẩm Ngọc dù dùng cách này để nổi bật át người thì cũng không đáng. Hơn nữa vừa nãy nàng thấy Ngô thị đánh mắt ra hiệu với Hạ ma ma, Hạ ma ma liền vội vã đi xem tình hình, nghĩ thế Diều Cẩm Hồng cũng cười nói: “Từ mười nói phải, một lát nữa chúng ta đều phải mở to hai mắt nhìn thật kỹ.”

Cẩm Sắt chum chim cười rồi gật đầu, đoạn không nói nhiều nữa, còn Diều Cẩm Hồng thì đứng dậy nói thầm với Tiểu Quách thị vài câu, ngay lập tức Tiểu Quách thị sai Nghiêm ma ma đi ra ngoài dò la thám thính. Trong khi đó bên kia các vị phu nhân đang hỏi về dây đeo trán của lão thái thái, mọi người nghe nói là do Tam tiểu thư Diều Cẩm Hồng tự thay thêu thì đều khen nàng vài câu, Quách thị và Tiểu Quách thị về mặt tràn đầy tự hào.

Cẩm Sắt khoé mắt thấy Ngô thị khi nãy còn tỏ vẻ cao ngạo và ung dung, mặt đầy tươi cười, hiện giờ sắc mặt đã trở nên lo lắng bồn chồn, chốc chốc lại nhìn chòng chọc về phía Diều Cẩm Hồng đang được khen ngợi ầm ĩ, Cẩm Sắt khẽ cười mỉm, thân nhiên nhấp trà.

Nếu nàng không nhìn nhầm thì khi nãy bên ngoài Cẩm Tú đường, Tiểu Quách thị đã phân phó vài câu với Trình ma ma tâm phúc bên người, sau đó Trình ma ma vội vã ra khỏi sân. Nếu nàng đoán không sai, Trình ma ma chắc chắn đi về hướng Tiếc Duyên viện. Còn về phần Nghiêm ma ma thì tất nhiên là đi theo chọc phá Hạ ma ma rồi.

Cẩm Sắt đang nghĩ ngợi thì nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Quách thị vang lên.

“A, chị dâu sao sắc mặt trông khó coi thế, chẳng lẽ dạo này mệt mỏi vì lo chuyện trong phủ sao? Chỉ trách em dâu lòng ngóng vụng về nên chẳng giúp gì được. Nếu sớm biết chị dâu không khỏe thì hai ngày trước khi mẹ bảo em lo chuyện nhà, đáng lẽ em nên mặt dày mà đáp ứng mới phải.”

Giọng nói lạnh lạnh của Diêu Cẩm Hồng hóa ra cực kỳ giống mẹ nàng là Tiểu Quách thị, nàng ta vừa nói một câu đã khiến các vị phu nhân tiểu thư đều quay lại nhìn, Ngô thị vội vàng điều chỉnh lại sắc mặt rồi cười nói: “Thế ư? Chắc là do ta đang lo không biết lát nữa các vị phu nhân tiểu thư có hợp khẩu vị với đồ ăn trong phủ hay không ấy mà.”

Nàng vừa dứt lời mọi người vội tỏ ý sẽ ổn thôi, nhưng Tiểu Quách thị lại không buông tha tiếp lời: “Chị dâu hiện giờ tuổi tác không so được với đám con gái như Cẩm Ngọc, cơ thể không khỏe cũng không thể qua loa đại khái được, chỉ bằng thế này, em nhớ rõ Thái Quyên cô nương bên người Khương phu nhân thông hiểu y học, vậy dân phụ có thể mặt dày xin Khương phu nhân bảo Thái Quyên cô nương bắt mạch cho chị dâu được không ạ?”

Khương phu nhân đã từng tới Diêu phủ hai lần, bên người nàng có một nha hoàn thông thạo y thuật là chuyện mà các vị phu nhân khắp Giang Châu đều biết. Tiểu Quách thị nói xong lập tức cúi người hành lễ với Khương phu nhân, về mặt chân thành lo âu không giống giả vờ. Cẩm Sát xem một màn này mà đôi mắt càng ngày càng trầm xuống.

Ngô thị chợt hoảng hốt, nàng và Tiểu Quách thị xưa nay bất hòa, hiện giờ gia nghiệp của Diêu gia đồ sộ như vậy mà chỉ vì Diêu Lễ Hách làm quan nên mới chuyển giao cho Tứ phòng, dù chỉ làm ra vẻ cho người bên ngoài xem, nhưng rốt cuộc Tứ lão gia dù sao vẫn là tổng quản trong phủ, Tứ phòng chắc chắn thu không ít lợi. Trong mắt Ngô thị, Tứ phòng chính là kẻ luôn có ý muốn đoạt tài sản của Đại phòng. Hơn nữa, Tiểu Quách thị là cháu gái đáng ngoại của mẹ chồng mình, bà tất nhiên luôn thiên vị nàng ta, nghĩ về khoảng thời gian dài trước kia, trong lòng Ngô thị thấy thật khó khăn khổ sở.

Vì thế cho nên từ lúc Tiểu Quách thị vào cửa cho tới bây giờ, hai người đều bất đồng ý kiến từ chuyện to tới chuyện nhỏ, hiện giờ Quách thị sao có lòng tốt mà quan tâm tới nàng? Hơn nữa thân thể mình tự bản thân mình hiểu rõ, chỉ vì có thai nên sắc mặt mới kém như thế, ngoài ra chẳng có bệnh gì hết. Nhưng nàng ta còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem Tiểu Quách thị đang muốn làm gì thì Khương phu nhân đã phân phó Thái Quyên ở phía sau tiến lên trước bắt mạch cho nàng.

Ngô thị vội cười từ chối, nói: “Ta đâu phải người yếu ớt như vậy, không dám phiền Thái Quyên cô nương, hơn nữa hôm nay là lễ mừng thọ lão thái thái, chuyện bắt mạch này cũng không hợp lý lắm.”

Nàng vừa dứt lời Quách thị đã cười nói: “Không sao, cứ để cho Thái Quyên cô nương bắt mạch bình an thì ta cũng cảm thấy yên tâm hơn.”

Ngô thị không thể từ chối tiếp, đành phải để Lăng Nhạn vén tay áo lên, Thái Quyên vừa bắt mạch đã lập tức tiến lên trước cúi người hành lễ với Quách thị mà nói lời chúc mừng: “Chúc mừng lão thái thái, chúc mừng Đại phu nhân, quý phủ sắp có thêm một vị thiếu gia. Đại phu nhân hiện đang mang thai, tính đến giờ đã khoảng 3 tháng rồi.”

Mọi người nghe vậy thì đều cười nói lời chúc mừng, lão thái thái sùng sốt, sau đó mới cười ha hả, vội vã phân phó nha hoàn Nhã Băng tới tiền viện thông báo tin mừng cho Diêu Lễ Hách, sau đó lại nhìn về phía Ngô thị đương hoảng hốt vui mừng mà nói: “Thật khó cho con, chuyện này đáng vui mừng lắm. Có điều ta phải nhắc nhở con, sinh con là chuyện vô cùng trọng đại, con cũng là mẹ ba đứa nhỏ rồi, sao vẫn còn sơ suất với chuyện như vậy, mang thai đã ba tháng mà cũng không nhận ra là sao?”

Ngô thị nghẹn lời, trước mặt nhiều vị phu nhân tiểu thư thế này biết trả lời thế nào cho phải, một lúc sau mới đáp: “Là lỗi của con dâu, gần đây vì vội vàng chuẩn bị lễ mừng thọ cho người, thêm chuyện Tứ nha đầu bị bệnh nên không chú ý tới bản thân...”

Nghe nàng đáp thế, Quách thị há có thể vui vẻ, bà lập tức lên tiếng: “Tứ nha đầu bị bệnh mới có hai ngày, lễ mừng thọ của ta cũng đâu phải chuẩn bị trước 3 tháng liền. Mấy ngày trước ta thấy con có vẻ không khỏe liền bảo vợ lão Tứ giúp con xử lý chuyện nhà, con lại nói bản thân rất khỏe, thế mà hôm nay lại xảy ra chuyện sơ suất như vậy. Không phải ta muốn trách con, nhưng hiện giờ tuổi tác của con sao so được với khi mang thai Đại a đầu, cần phải tính đường nhiều mới tốt.”

Mọi người nghe Quách thị nói như vậy, thêm những lời tiểu Quách thị mới nói bóng nói gió, lập tức hiểu ra tất cả. Làm gì có người đàn bà nào hồ đồ đến vậy, mang thai 3 tháng rồi mà không biết, đừng nói đến Ngô thị từng mang thai 3 đứa nhỏ, ngay cả nàng dâu mới được gả cũng không lơ mơ với chuyện quan trọng như vậy. Hiển nhiên là Ngô thị vì tranh quyền với em dâu, không muốn bỏ quyền hành nên mới tận lực giấu chuyện có thai.”

Nghĩ như vậy, ánh mắt mọi người nhìn về phía Ngô thị càng thêm khác biệt. Ngô thị vốn muốn mượn cớ nhọc trong bụng để mang danh hết lòng hết sức vì việc nhà, được tiếng hiền lương thực đức, không ngờ cuối cùng lại rơi vào tình trạng bị người chỉ trích vì tham quyền lợi mà tranh đoạt với em dâu, nhất thời mặt trận ngập về tui thân oan ức, nhưng nàng còn chưa mở miệng thì bên ngoài đã truyền đến tiếng bà vú báo tin vui.

“Chúc mừng lão thái thái, chúc mừng phu nhân, có việc đại hi.” Đang lúc nói chuyện thì một ma ma mặc trang phục màu lục đã bước vào phòng, quỳ xuống đất báo tin: “Băng Liên cô nương tại Tiệc Duyên viện đã mang thai 4 tháng, lão nô biết liền lập tức tới báo tin vui cho phu nhân và lão thái thái.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Cầm Sát nhìn người báo tin, không phải chính là Trình ma ma bên người Tiểu Quách thị vừa đứng bên ngoài Cầm Tú đường thì còn là ai khác được đây?”

Mọi người nghe bà ta nói thì liền hiểu Băng Liên cô nương trong Tiệc Duyên viện ắt hẳn là tiểu thiếp của Điều Lễ Hách, nếu không thì Trình ma ma sẽ không chạy tới báo tin mừng cho lão phu nhân và Điều Lễ Hách. Ngay sau đó bầu không khí trong phòng tức thì trở nên kỳ quái.

Mà Trình ma ma dường như không phát hiện ra không khí quái lạ trong phòng, chỉ mặt đầy vui mừng nhìn thẳng vào lão phu nhân Quách thị.

Lúc này không khí trong phòng sao có thể không kỳ quái chứ, Đại phu nhân Ngô thị của quý phủ mới được chẩn đoán có bầu 3 tháng, còn chưa có ai quên đâu... thể mà vị tiểu thiếp kia có bầu đã 4 tháng, làm như vậy không phải cố ý làm Ngô thị mất thể diện trước mặt mọi người sao?!”

Huống hồ mọi người đều chú ý tới cách Trình ma ma xưng hô, bà ta gọi là Băng Liên cô nương của Tiệc Duyên viện.

Việc này làm mọi người chợt nổi lên suy nghĩ, hề ai ở Giang Châu đều biết trước đó vài ngày Đồng Tri Điều đại nhân say mê vị hoa khôi của Liễu Hồng viện tên Thủy Tiên, sau đó cô hoa khôi này bị người ta lãng lẽ chuộc thân, nghe nói là được bao nuôi ở ngoài, rồi sau chẳng ai biết tung tích nữa.

Kiểu chuyện tình ái này vốn không giấu được mọi người, các thế gia vọng tộc ai cũng đều hiểu rõ trong lòng, đều đoán được Thủy Tiên cô nương biến đi đâu, hiện giờ nghe Trình ma ma nói thế, nhất thời càng thêm rõ ràng, ánh mắt mọi người nhìn về phía Ngô thị càng thêm bất đồng.

Có người nhìn với vẻ hả hê trước nỗi đau người khác, có người nhìn với ánh mắt đồng cảm thương hại, hoặc có người lại tỏ vẻ châm chọc chế giễu... Đây cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, vừa nãy Ngô thị đã bị mọi người nhìn với ánh mắt chỉ trích, hiện giờ lại bị nhiều con mắt nhìn chăm chăm như vậy, nàng ta chỉ cảm thấy bề bồng vô cùng, mặt thoát đỏ thoát trắng, thoát trắng rồi lại thoát hồng, cuối cùng chỉ còn đọng lại vẻ trắng bệch, cảm giác cô hòng như bị người chặn lại, vô cùng ám ức khó chịu đến mức muốn cời tung cổ áo cho dễ thở. Cầm Sát thu hết phản ứng của Ngô thị vào mắt, mặt nàng tuy tỏ ra lo lắng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập vui vẻ, như ánh ngọc bích đập dòn tóa ra nét trong veo sáng rõ. Sự suy đoán của mọi người không hề sai, vị Băng Liên cô nương ngụ tại Tiệc Duyên viện này cũng chính là vị hoa khôi Thủy Tiên của Liễu Hồng viện. Đại Cầm tuy có quy định rõ ràng rằng quan viên không được dính líu đến kỹ nữ, nhưng hiện giờ Đại Cầm đã qua thời đại phồn vinh hùng mạnh của thái tổ, thánh tổ, không những thế còn bị Bắc Yên ép phải sống an phận trong một góc, triều chính suy đồi, đế vương thì càng ngu dốt. Hoàng đế mê đắm mỹ sắc, đám quan viên tự nhiên cũng học theo, tham ô hủ bại, vui đùa trăng hoa, không từ bất kỳ việc xấu nào. Một vị Đồng Tri cũng biết chơi gái, đừng nói đến Ngự Sử căn bản dù muốn dè ý cũng dè ý không hết, những vị quan viên như vậy nhiều không kể xiết. Vì thế chuyện Điều Lễ Hách say mê một cô kỹ nữ huyền ảo đến mức mọi người đều biết, và lại Điều phủ vốn cũng không phải gia tộc tôn quý gì nên Ngô thị liền ra mặt chuộc thân đưa cô hoa khôi kia vào phủ. Ngô thị chẳng qua thấy chồng mình cả ngày đều lang thang bên ngoài, lại nghĩ tới đưa người vào phủ rồi thì mình tha hồ chinh chiến, vì thế mới tự xử lý, trước hết đưa Thủy Tiên ra khỏi kỹ viện, sau đó cho ở tại thôn trang Điều gia khoảng hai tháng, sau đó thấy chuyện này phai nhạt bớt thì mới sai người khênh kiệu đưa vào phủ trong đêm, hiện giờ cô ta vào phủ mới có 3 tháng mà đã có thai, vậy chắc dính bầu khi còn đang ở ngoài phủ. Lại nói tiếp, Khi Thủy Tiên vào phủ, Điều Lễ Hách tất nhiên cảm động với hành động của Ngô thị, thấy nàng thật thông tình đạt lý, hiền lành khoan dung, hơn nữa cũng vì thế mà thấy ái náy nên nhiệt tình ân ái với nàng ta vài ngày. Trong khi đó Ngô thị cũng thừa dịp Điều Lễ Hách đuối lý mềm lòng mà khuyên hẳn từ từ hẵng nâng Thủy Tiên thành di nương, một phần cũng vì xuất thân kỹ nữ của nàng ta. Lúc này tiểu mỹ nhân đã vào phủ, chuyện nhỏ ấy Điều Lễ Hách tất nhiên là liền mồm đáp ứng. Chính vì thế mà vị Thủy Tiên cô nương này càng không danh không phận sống tại Tiệc Duyên viện, bọn hạ nhân càng gọi nàng là cô nương. Ngô thị vốn muốn mượn chuyện này để ra oai phủ đầu với Thủy Tiên, hôm trước còn sửa lại tên thành Băng Liên, bắt nàng ngày ngày tới phòng hầu hạ, Băng Liên cũng là người biết điều, không hề ngỗ nghịch với Ngô thị, cử chỉ thận trọng, không để Ngô thị bắt được dù chỉ một chút sai lầm. Ngô thị dù nằm mơ cũng không nghĩ tới việc Băng Liên ông eo kia hàng ngày đều tới chính phòng làm theo quy củ, luôn luôn ngoan ngoãn hầu hạ Điều Lễ Hách và nàng ngủ qua đêm, lại có thể mang thai tới 4 tháng mà không ai hay biết! Chuyện nàng ta mang thai, nàng một chút cũng không hề nhận ra, dưới sự quản lý chặt chẽ của nàng ta nhiều năm mà trong nhà còn xảy ra chuyện tình đến mức này, hôm nay trước mặt mọi người lại xuất hiện việc bê bối đến vậy, Ngô thị tức thì vừa vội vừa tức, vừa thẹn vừa giận, về mặt mà còn duy trì được nét dịu dàng thì mới làm người khác thấy kỳ quái ấy chứ? Vì sống hơn người khác một kiếp nên Cầm Sát mới biết được chuyện Băng Liên có thai, chính vì thế hôm nay mới tận lực nói cho Điều Cầm Hồng biết, nàng đoán chắc rằng Tiểu Quách thị sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích Đại phòng, thừa dịp chen ép Ngô thị. Trong phòng lặng ngắt như tờ, Vạn thị dù không hiểu rõ căn nguyên chuyện Băng Liên, nhưng trong những gia đình nhà cao cửa rộng, những chuyện xấu xa bản thủ này đâu phải nàng chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa vừa nghe Trình ma ma xưng cô nương, nàng liền biết Băng Liên chỉ sợ xuất thân dè hèn. Ngay lập tức nàng càng cảm thấy chán ghét Ngô thị, mang tiếng chủ gia đình mà thiếu thủ đoạn, làm cho trong phủ mù mịt chướng khí. Sau đó nàng lại nhìn sang Cầm Sát, ý định từ hôn trong đầu càng thêm kiên định. Không chỉ có Vạn thị nghĩ thế, các vị phu nhân nghe chuyện bê bối bậc này sẽ không trách Điều Lễ Hách vô si phong lưu mà ai cũng sẽ chế cười Ngô thị không có bản lĩnh, không biết dùng thủ đoạn. Bầu không khí chợt cứng ngắt cuối cùng cũng bị Quách thị phá vỡ, bà xấu hổ trừng mắt nhìn Trình ma ma rồi nói: “Băng Liên cô nương gì chứ? Băng Liên khi chưa vào phủ là đồng hương với người, nhưng hôm nay đã mang phận di nương, người sao vẫn chưa sửa cách xưng hô với nàng ta đi?” Trình ma ma lúc này mới như tỉnh táo ra, vội vàng tát vào mồm rồi nói: “Xem lão nô này, thật đúng là đồ kém mồm kém miệng, vừa rồi Chu đại phương chẩn đoán di nương có thai 4 tháng, lão nô vội tới chúc mừng lão thái thái và Đại phu nhân nên quên mất.” Mọi người lúc này cũng phục hồi tinh thần, ai nấy nhón nhíp che giấu vẻ mặt mà cười rộ nói lời chúc mừng. “Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng phu nhân, đúng là tam hỉ lâm môn.” “Điều đại nhân đã bước vào tuổi trung niên rồi mà còn có con, điều này chứng tỏ Điều phủ con đàn cháu đống, phúc thọ thâm hậu.”... Những lời này rơi vào tai Ngô thị quả thực như dùng từng nhát dao cứa vào thịt nàng, dù lòng dạ thâm sâu đến đâu thì lúc này thân thể nàng ta cũng cứng ngắt, mặt biến sắc liên tục. Bàn tay đặt ở trên gối bỗng dưng được một đôi tay mềm mại cầm lấy, Ngô thị ngẩng đầu lên thì thấy Cầm Sát không biết từ bao giờ đứng bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng xen lẫn vẻ lo lắng rõ rệt. “Thím à, Trình ma ma còn đang chờ linh thường đây.” Được Cầm Sát nhắc nhở, Ngô thị mới phát hiện lão phu nhân đã thường cho Trình ma ma, mà ánh mắt của mọi người cũng đang hướng về phía nàng. Về tình về lý, nàng là chính thất của Đại phòng, tiểu thiếp mang thai cốt nhục của lão gia là việc đáng mừng, nàng là bà chủ cũng phải thương cho kẻ nô tài báo tin vui. Ngô thị vội cười phân phó Lăng Nạn đứng phía sau thường lớn cho Trình ma ma, Cầm Sát đứng bên cạnh thấy hai tay nàng gắt gao nắm chặt, khi nghiêng đầu không che giấu nổi sự độc ác trong ánh mắt làm người phải sợ hãi. Cầm Sát dù biết ánh mắt đó dành cho Băng Liên nhưng cũng khó nhìn mà thấy lạnh lẽo. Cầm Sát về mặt càng thêm vô cùng lo lắng, lại cầm chặt tay Ngô thị hơn, Ngô thị lập tức cũng nắm chặt tay Cầm Sát, dường như coi đây là điểm tựa để bản thân có thể chống đỡ mà không gục ngã. Cầm Sát bị nàng miết mạnh đến phát đau nhưng trong lòng thì càng ngày càng cảm thấy vui sướng, đôi mắt phoi phoi ý cười. Thím à, chỉ thế này đã chịu không nổi sao, người nên biết rằng đứa con gái được người tận tâm dạy dỗ còn chưa lên sân khấu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Trình ma ma được thưởng liền lui ra, Tiểu Quách thị nhìn về mặt Ngô thị lúc xanh lúc trắng mà hả hê khoan khoái. Mấy năm nay sống trong nhà nàng bị Ngô thị chen ép gắt gao, một chút lợi lộc cũng không kiếm được, nàng ta đã sớm thấy khó chịu ngột ngạt, đây một bụng tức.

Trong mắt nàng, việc kinh doanh bên ngoài do chồng mình lo liệu thì việc quản lý trong nhà phải vào tay bản thân chứ. Hơn nữa nàng lại là cháu gái đẳng ngoại của lão phu nhân, nàng quản lý việc nhà cũng là lão phu nhân quản, Ngô thị muốn tỏ ra có hiểu với lão phu nhân thì cũng nên nhường quyền lại cho mình.

Thêm vào đó là người ai chẳng tham lam, phu quân của Tiểu Quách thị là đứa con út được lão phu nhân yêu quý nhất, nàng lại là cháu ruột của bà, trước mặt Quách thị cũng được cưng chiều hơn so với Ngô thị, cháu trai mà bà yêu thương nhất, cháu gái hợp ý bà nhất cũng do chính nàng sinh ra. Tiểu Quách thị tự nhiên thấy Ngô thị không bằng nàng, việc nhà cũng phải do nàng ta quản lý mới phải.

Hôm nay có cơ hội từ trên trời rơi xuống, Tiểu Quách thị khôn khéo thông minh như vậy tất nhiên sẽ không bỏ qua, ngay lập tức nàng ta đứng dậy tỏ vẻ thân thiết kéo tay Ngô thị, nói giọng đầy lo lắng: “Không phải em cố tình nói đầu, nhưng sắc mặt chị dâu nhìn thật kém quá. Chị dâu đã lớn tuổi lại mang thai thì phải nghỉ ngơi cho thật tốt, có điều trong nhà những chuyện vụn vặt như ăn uống đi lại đều phiền đến chị dâu phải đề tâm, chị lại tốn bao công sức lo liệu lễ mừng thọ lão phu nhân, vất vả như vậy nên tính sao đây...”

Ngô thị sao lại không hiểu lòng dạ Tiểu Quách thị chứ, nhưng nàng không ngờ Tiểu Quách thị có thể bất chấp thể diện, trước mặt bao nhiêu khách khứa mà dám tranh quyền với nàng. Nhưng nàng dù kiên trì nói bản thân rất khỏe thì cũng chẳng phản bác được gì, một mực khẳng khái thì cũng không sao, cái chính phải được mọi người tin tưởng, nhưng hiện giờ không cần soi gương nàng cũng biết về mặt mình nhợt nhạt ra sao, nếu cứ kiên quyết thì mọi người sẽ nghĩ nàng chỉ biết tham lam quyền lực, đối xử ghê gớm với em dâu.

Thôi thì chỉ trách nàng đen đủi, không nên biết mình mang thai đã 3 tháng mà giấu giấu giếm giếm, đã hòng chuyển lại làm cho Tiểu Quách thị nắm được nhược điểm.

Ngô thị còn chưa kịp nói gì thì Quách thị đã nhủ mảy lên tiếng: “Sắc mặt con dâu cả đúng là rất kém, em con nói phải đấy, con không còn trẻ, có thể vì lão gia mà sinh thêm đứa con trai thì còn gì tốt hơn, ta và con trai đều biết ơn con. Nhưng con cũng phải dưỡng thai cho tốt, từ nay về sau chuyện trong phủ giao lại cho vợ lão Tứ đi, con cứ yên tâm dưỡng thai sinh con, đợi ở cử xong lo liệu chuyện nhà cũng không muộn.”

Ngô thị nghĩ mẹ chồng nói như vậy thật bất công, nàng vì Diêu gia lo liệu vất vả, hiện giờ lại đang có thai, thế mà bà không nhớ đến công lao của nàng lại còn một lòng một dạ ưu ái Tứ phòng, trong lúc nhất thời tức giận đến nghiến răng ken két, nhưng trước mặt ngần này người, nàng không thể nói lời ngỗ nghịch được, chỉ đành cung kính gật đầu, nói: “Mẹ nói phải, con dâu sẽ an tâm dưỡng thai cho thật tốt.”

Lão phu nhân lúc này mới hài lòng gật đầu, nhìn mọi người cười nói: “Ta có cô con dâu quân gia cực thỏa đáng, hiền thực hiếu thảo, nhưng lại quá mức kính cần lương thiện, cứ một mực muốn vất vả chịu khổ, cũng do tổ tiên Diêu phủ tích đức mới có thể lấy được một nàng dâu hiền như vậy.”

Nàng vừa dứt lời, mọi người tất nhiên nhao nhao khen ngợi, Ngô thị dịu dàng vui mừng, khéo mắt thấy Tiểu Quách thị mang dáng vẻ tiểu nhân đắc ý thì hận đến nổi miết mạnh mười ngón tay vào lòng bàn tay. Cẩm Sát đứng một bên nhìn vật áo nàng run run thì khẽ cười trào phúng.

Mặt khác ở trong vườn, Diêu Cẩm Ngọc đang dùng gáo múc nước trà xanh ra khỏi ấm nhỏ đặt trên bếp lò bằng đất nung màu hồng, nàng đổ ít nước sôi vào bình trà trắng men hình chim chóc hoa lá, cầm kẹp trúc thả ít lá trà vào giữa bình sứ trắng vuông đương nóng rực, lá trà nở ra xoáy theo dòng nước.

Nhận thấy ánh mắt chăm chú của Tạ Thiếu Văn, trong lòng nàng tim đập thình thịch, động tác càng thêm nhả nhặn, mắt thấy nước sôi ừng ực, hơi nước bốc lên nhỏ xuống chiếc kẹp trà, vẫn vương quanh đầu ngón tay thì nàng ta bỗng thấy đôi tay của mình thật mảnh mai mềm mại, giữa làn nước dày đặc quả nhiên đẹp không tả xiết.

Lại nghĩ ánh mắt Tạ Thiếu Văn nóng bỏng như vậy chắc bởi chàng đánh giá cao kỹ năng pha trà khéo léo của mình, Diêu Cẩm Ngọc bất giác đỏ bừng hai má, tâm trạng ngọt ngào, nàng run rẩy chớp mi nhìn Tạ Thiếu Văn, rồi nói giọng xấu hổ xen lẫn mắng yêu: “Văn ca ca đang nhìn đi đâu vậy...”

Tạ Thiếu Văn nghe vậy nhưng không rời mắt, trái lại nhìn bàn tay Diêu Cẩm Ngọc mà nở nụ cười, ánh mắt đượm vẻ dịu dàng đến mức Diêu Cẩm Ngọc tìm thấy thình thịch, hai tay như nhũn ra, suýt nữa làm rơi chiếc kẹp trúc trong tay.

Nàng thấy Tạ Thiếu Văn điềm đạm cười rồi mới nhẹ nhàng nói: “Đại tiểu thư học cách pha trà của Cẩm Sát muội muội phải không? Ta nhớ rõ hồi bé muội ấy thích nhất khuấy nước bên trái ba lần, bên phải ba lần như vậy, ta hay trêu muội ấy hành động như trẻ con, thế mà muội ấy luyện giỏi lắm, không chỉ khuấy như này đâu, muội ấy còn có thể khuấy trà thành hình những đóa hoa đào đương nở rộ, vô cùng đẹp đấy...”

Tạ Thiếu Văn nói với vẻ đầy hồi tưởng, đôi môi đẹp khẽ nhếch, Diêu Cẩm Ngọc nghe vậy thì vẻ mặt thoát độ thoát trắng, thoát trắng rồi lại đỏ bừng.

Mặt khác Tạ Thiếu Văn không hề nhìn nàng, vẫn còn mỉm cười mà nói: “Cẩm Sát muội muội thích nhất những thứ đẹp đẽ, không chỉ riêng pha trà, hề nhìn thấy những thứ nhỏ nhắn xinh xắn, muội ấy liền giống chú mèo nhỏ nhìn thấy con cá, đôi mắt sáng long lanh ngập ánh nước, không biết những thứ đồ

chơi ta đưa tới ba năm qua muội ấy có thích hay không... A, Đại tiểu thư, nước trà đã ngừng xoay rồi, nên dừng đi thôi...”

Tạ Thiếu Văn vừa nói chuyện vừa nhìn nước trà, vẫn chưa nhìn về phía Điều Cẩm Ngọc, thấy nước trà đã ngừng xoay mà nàng ta vẫn đang khuấy một cách cứng ngắt thì vội hô một tiếng, lúc này mới ngác nhiên nhìn về phía nàng. Điều Cẩm Ngọc nghe vậy thì buông tay, điều chỉnh lại về mặt, cầm thìa vớt bọt giữa chén trà, sau đó mới cầm kẹp trúc khuấy đều lại.

Hiện giờ Điều Cẩm Ngọc đương khó chịu nên cũng không còn muốn dựa vào việc pha trà để gây chú ý với Tạ Thiếu Văn, vì vậy động tác không còn vẻ ung dung đẹp đẽ như khi nãy, Tạ Thiếu Văn nhíu mày rồi quay sang nhìn chăm chú về phía sân Y Huyền viện, hẳn nhờ kỹ Cẩm Sát vẫn chưa tỉnh dậy.

Trong đình nhất thời yên lặng, thấy trà được pha khá ổn rồi, Điều Cẩm Ngọc mới rót vào hai chiếc chén, lúc này mới cười đưa lên trước mặt Tạ Thiếu Văn nói: “Tay nghề pha trà của muội đương nhiên không bằng Cẩm Sát rồi, Văn ca ca tạm nếm thử xem, đừng chê muội “Đông Thi hiệu tần*” là tốt rồi.”

Tạ Thiếu Văn nhận tách trà từ tay Điều Cẩm Ngọc, ngẩng đầu cười nói: “Hôm nay phiên Đại tiểu thư tự tay pha trà tiếp đãi Tạ mỗ đã thấy vinh hạnh, sao có thể chê cười Đại tiểu thư chứ.”

Sau đó hẳn khế ngửi hương trà thơm mát rồi khen: “Trà Kim Qua của Vân Sơn này thơm ngát hương hoa mai trong tuyết, nhờ tay tiểu thư mà tươi mát như mới hái, hương vị tuyệt trần.” Lúc hẳn nhận tách trà không tránh khỏi đụng phải đầu ngón tay Điều Cẩm Ngọc, nàng ta chỉ thấy tim như nảy lên, lại ngấm về mặt tươi cười của tình lang gần trong gang tấc, dáng người khôi ngô tuấn tú, giọng nói nhẹ nhàng êm tai, nhất thời sự khó chịu vừa rồi biến sạch, về mặt xấu hổ đỏ bừng, xinh đẹp động lòng người. Thấy nàng như vậy, Tạ Thiếu Văn bỗng chợt cảm thấy nao nao, hai người còn đang ngồi ngó nhau thì nghe thấy ngoài đình bất chợt vang lên tiếng nói.

*Đông Thi hiệu tần: Nàng Đông Thi bắt chước cách nhăn mặt của Tây Thi.

Câu chuyện như sau:

Tây Thi là một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc, còn được gọi là Tây Tử. Nàng có sắc đẹp trời phú, tài nghệ xuất chúng, tương truyền đến cả hành động chau mày ôm ngực vì bị bệnh bẩm sinh cũng được nhiều nữ nhi mô phỏng, vì vậy mà có điển tích “Đông Thi hiệu tần”.

Mỗi khi Tây Thi bị đau bụng thì thường nhăn mặt, nhưng sự nhăn mặt ấy càng làm cho nàng trở nên hấp dẫn hơn. Bởi vậy, ở xóm Đông Trữ La có cô gái cũng họ Thi, cũng bắt chước đau bụng nhăn mặt hòng làm các trai làng chú ý. Có điều, cô Đông Thi càng nhăn mặt thì càng xấu xí hơn. Do đó có điển tích “Đông Thi hiệu tần”, nghĩa là nàng Đông Thi bắt chước nhăn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Ôi chào, sao tiểu thư còn ngồi ở đây, lão phu nhân đã tới Cẩm Tú đường, khách khứa cũng đến hết rồi, phu nhân đang tìm Đại tiểu thư khắp nơi đây, Đại tiểu thư mau theo lão nô tới chúc thọ lão phu nhân thôi.”

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy thì nhíu mày quay đầu lại, thấy là Hạ ma ma tâm phúc bên người mẫu thân thì mới thoáng nhin xuống sự buồn bực, trái lại đám người Diệu Hồng vẫn hầu hạ trong đình từ nãy đến giờ thì thờ phào nhẹ nhõm. Các nàng vốn thấy đã đến giờ, vội thúc giục Điều Cẩm Ngọc quay về, nhưng Điều Cẩm Ngọc cứ lần lữa không chịu tới Phúc Lộc viện, sau bị thúc giục lại càng bực mình. Mấy đứa nha hoàn cứ thấp thòm lo âu, chỉ sợ chọc nữa Điều Cẩm Ngọc gây ra chuyện chê cười thì Ngô thị sẽ phát tác lên đầu họ.

Thế nhưng Điều Cẩm Ngọc chỉ cười nói: “Hạ ma ma à, người là lão ma ma trong phủ, sao hôm nay một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu thế, vị này chính là khách quý thế tử Võ An hầu, ma ma còn không mau tới hành lễ chào hỏi.”

Tạ Thiếu Văn ngồi lù lù ở trong đình như vậy sao Hạ ma ma lại không nhìn thấy cơ chứ? Bà hiện giờ chỉ muốn đưa Điều Cẩm Ngọc rời khỏi đây nên mới giả vờ như không trông thấy hẳn, ai dè Điều Cẩm Ngọc lại cố ý chỉ ra, Hạ ma ma chỉ có thể tiến lên hành lễ, Tạ Thiếu Văn còn chưa phản ứng lại thì mặt khác đã thấy Liễu ma ma vội vã chạy tới.

Tới gần đình Liễu ma ma mới cúi người hành lễ, mặt đầy vẻ lo lắng mà nói: “Đều trách lão nô, vừa rồi thế tử tới đây, khi nha hoàn thông báo cho lão nô, lão nô nghĩ tiểu thư vừa mới ngủ, không nên quấy rầy liền tự ý mời thế tử tới tiền viện dùng trà, sau đó thấy Đại tiểu thư đích thân chiêu đãi thế tử tại đây, cũng không cần đến lão nô phải tiếp đón nên lão nô liền quay về viện nhìn xem tiểu thư thế nào, nếu tiểu thư tỉnh dậy thì cũng tiện báo để người biết mà sang đây. Nhưng lão nô còn chưa về đến Y Huyền viện thì gặp phải Liễu ma ma ở phòng bếp, nhân chuyện thuốc thang của tiểu thư nên mới hàn huyên một hồi với bà ấy, chẳng ngờ khi về đến Y Huyền viện thì mới biết khi lão nô vừa rời đi thì tiểu thư liền tỉnh lại, lại không biết thế tử tới nên lập tức đi Phúc Lộc viện chúc thọ lão phu nhân rồi... Chuyện này, đều trách lão nô, đều trách lão nô cả!”

Hạ ma ma vốn không hiểu sao Điều Cẩm Ngọc lại dây dưa với Tạ Thiếu Văn ở đây, trong khi đó Cẩm Sát lại có mặt ở Phúc Lộc viện, khi nãy bà còn nghĩ chỉ sợ Y Huyền viện động tay động chân gì đó. Hiện giờ nghe Liễu ma ma nói vậy, bà chợt bừng tỉnh, cũng bất chấp nghĩ sâu thêm, vội nói: “Đại tiểu

thư mau theo lão nô tới Cẩm Tú đường thôi.”

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy dù cũng biết phải nhanh tới Cẩm Tú đường, nhưng nàng ta không nhấc nổi chân, hôm nay tâm tình thiếu nữ đã sớm bùng lên, hiện giờ là lúc nàng cực kỳ rung động, vừa nãy còn thân thiết ở cùng một chỗ với Tạ Thiếu Văn, thường ngày lại lúc nào cũng bị Hạ ma ma giáo huấn, cho nên bây giờ nàng không hề muốn rời xa Tạ Thiếu Văn.

Vừa nãy khi nhắc tới Cẩm Sát, ánh mắt Tạ Thiếu Văn dịu dàng đến nhường nào, Điều Cẩm Ngọc bỗng cảm thấy cực kỳ ghen tỵ với Cẩm Sát, nàng bất chợt muốn để mọi người, nhất là Cẩm Sát biết chuyện nàng và Tạ Thiếu Văn thường trà ngấm cảnh ở đây.

Vì vậy Điều Cẩm Ngọc lập tức cười nói với Tạ Thiếu Văn: “Tứ muội đã tới Cẩm Tú đường rồi, vậy chi bằng Văn ca ca cũng theo muội tới chúc thọ lão thái thái đi? Huynh cũng tiện trông thấy Tứ muội mà.”

Tạ Thiếu Văn vừa nãy bị những hành động của Điều Cẩm Ngọc làm hồi tưởng lại chuyện thuở bé, hẳn nhớ tới không ít kỷ niệm khi chơi cùng Cẩm Sát, nghĩ bây giờ nàng đang ở rất gần mình nên khó nhịn nổi xúc động muốn trông thấy nàng.

Ba năm không gặp, có lẽ Cẩm Sát muội muội đã trở nên xinh đẹp, liệu có giống với Đại tiểu thư duyên dáng yêu kiều trước mắt không? Không, dung mạo và phong thái của Cẩm Sát muội muội như thế, dù có một trăm một ngàn Điều Đại tiểu thư cũng không so được...

Tạ Thiếu Văn mặc dù biết đi theo Điều Cẩm Ngọc tới Cẩm Tú đường rõ ràng là hành vi lỗ mãng, nhưng hắn lại nghĩ tới mong muốn riêng, nghe thấy Điều Cẩm Ngọc nói vậy thì không chối từ ngay, ngược lại chân chừ do dự.

Hạ ma ma nghe vậy thì thấy cực kỳ hoảng sợ, thầm nghĩ Đại tiểu thư sao vô tâm vô tính thế, bà liền bước lên phía trước rồi nói: “Tiểu thư, làm vậy không ổn, dù sao hiện nay trong Cẩm Tú đường đều toàn nữ quyền...”

Thế nhưng Điều Cẩm Ngọc lại không cho là đúng, ánh mắt sắc bén trừng về phía Hạ ma ma, nói: “Làm vậy sao lại không ổn?! Thế tử và Tứ muội đã đính hôn, Điều phủ và Võ An hầu phủ có quan hệ thông gia, thế tử cũng không phải là người ngoài, vốn cũng nên tới chúc thọ lão thái thái, nếu có nữ quyền thì dựng bình phong lên là được.”

Tạ Thiếu Văn tới chúc thọ lão thái thái đương nhiên không có gì không đúng, nhưng hắn đi cùng Điều Cẩm Ngọc thì chính là chuyện cực kỳ không ổn! Phải biết rằng chỗ nào có các vị phu nhân tiểu thư tụ tập thì chỗ đó chính là nơi sản sinh ra vô khối tin đồn vô căn cứ.

Hạ ma ma thấy Điều Cẩm Ngọc hoàn toàn không hiểu ý của mình thì nhất thời nóng đến cả mồ hôi trán, lại không biết phải giải thích ra sao trước mặt mọi người, bà còn đang suy đi tính lại thì mặt khác Nghiêm ma ma do Tiểu Quách thị phái đi cũng đã bước tới, ngay lập tức tiếp lời Điều Cẩm Ngọc.

“Đại tiểu thư nói phải, vừa nãy khi Hạ ma ma rời đi, các vị phu nhân liền đề cập tới việc thế tử tới phủ, phu nhân Võ An hầu cũng bảo nên gọi thế tử tới chúc thọ lão thái thái. Vì thế Tứ phu nhân liền bảo lão nô đi tìm thế tử đây.”

Nghe nói vậy tức thì Điều Cẩm Ngọc trở nên vui vẻ, vội vàng nhìn về phía Tạ Thiếu Văn nói: “Nếu đã vậy, Văn ca ca à, chúng ta đi nhanh thôi, đừng để Hầu phu nhân, lão thái thái và mọi người phải đợi lâu.”

Tạ Thiếu Văn nghe Nghiêm ma ma nói vậy tất nhiên gật đầu đáp ứng, lập tức đứng dậy cùng Điều Cẩm Ngọc trước sau ra khỏi đình, Hạ ma ma thấy chuyện tình thành ra như vậy thì ngẩn ngơ đứng lặng một chỗ, trái lại Nghiêm ma ma cười kéo nàng rồi nói: “Lo lắng làm gì, chủ nhân đi xa rồi kia kìa.”

Hạ ma ma lúc này mới lờ mờ Nghiêm ma ma một cái rõ sắc, sau đó mới bước nhanh đuổi theo Điều Cẩm Ngọc. Liễu ma ma thấy mọi người đều đã đi xa, bà nhìn bóng dáng Tạ Thiếu Văn mà về mặt trở nên đăm chiêu.

Bên này vợ kịch mới được xướng lên, bên kia tại hoa viên của tiền viện Phúc Thọ đường trò hay lại đang bắt đầu.

Lại nói về Tứ thiếu gia Điều Văn Mẫn bị Ngô thị mịa mai một phen, lại không thể không giao lại ngọc bội vốn luôn đeo trên người lại cho nàng ta, ra khỏi phòng hắn chỉ cảm thấy tức giận mà không biết trút vào đâu, nổi hận, sự căm phẫn nghẹn ở trong ngực khó mà chịu nổi, đến nỗi hắn thật sự muốn trút hết vào đâu đó.

Mấy gã sai vặt thường ngày đi theo hắn cũng đều do Ngô thị sắp xếp, lúc này hắn tất nhiên không muốn nhìn thấy mặt chúng, đá lung tung cho mỗi thằng vài cái, mấy gã sai vặt cũng thông minh, tất nhiên không muốn ở lại để hắn trút giận, ngay lập tức chuồn nhanh như chớp.

Điều Văn Mẫn liền tự tìm một hòn giả sơn hẻo lánh ngồi xuống, chốc chốc lại thấy bức tức khó chịu, hắn đứng dậy đá vào hòn giả sơn, vì dùng lực mạnh quá nên đau chân đến mức nhảy loạn lên. Thêm vào đó trong lòng buồn bức nên đôi mắt đỏ dấy, nước mắt chảy dọc theo cánh mũi, hắn thốt bằng giọng đầy căm hận.

“Sớm muộn gì, sớm muộn gì ta nhất định sẽ dẫm nát các ngươi dưới chân!”

“Tứ thiếu gia sao lại ngồi một mình ở đây vậy?”

Hắn vừa dứt lời đã nghe bên kia hòn giả sơn truyền đến tiếng người hỏi, Điều Văn Mẫn lập tức thấy toát mồ hôi hột, hắn chợt ngừng khóc, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, sau đó mới quay đầu nhìn, hóa ra là Vương ma ma tổng quản Y Huyền viện vội về mặt ngạc nhiên xen lẫn lo lắng mà vòng sang đây, ánh mắt bà đăm đăm chiếu vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Chuyện gì thế này, sao Tứ thiếu gia lại khóc, là đứa nô tài nào dám tìm đường chết mà khinh thường người, Tứ thiếu gia cứ nói với lão nô để lão nô bẩm lại lão phu nhân, lão phu nhân chắc chắn sẽ phân xử giùm thiếu gia!” Điều Văn Mẫn nghe vậy thì hồ nghi nhìn về mặt niềm nở quan tâm của Vương ma ma, nhưng hần cũng không dám tin bà, lại rất sợ bà báo lại những lời hần vừa thốt cho Ngô thị, lập tức không dám ở lại đây nữa, đứng thẳng người dậy rồi định rời đi. Thế nhưng Vương ma ma ngăn hần lại, thấy Điều Văn Mẫn lộ vẻ dửng dưng và đề phòng thì liền cười nói: “Hiện giờ đôi mắt Tứ thiếu gia đỏ bừng, nếu đi ra ngoài để người khác nhìn thấy thì không tránh khỏi đàm tiếu, Tứ thiếu gia mau chỉnh trang lại đi đã.” Nói rồi bà lấy trong ngực ra một chiếc gương nhỏ và khăn tay đưa cho Điều Văn Mẫn, hần nhìn chăm chú Vương ma ma, thấy vẻ mặt bà đầy thiện ý thì mới tiếp nhận chúng, vội vã chỉnh trang lại dung mạo. Chỉnh trang xong xuôi rồi nhưng hần không hề vội vã rời đi, trái lại ngồi xuống tầng đá rồi nhìn chăm chăm Vương ma ma, Vương ma ma liền cười nói: “Chẳng lẽ phu nhân vừa răn dạy Tứ thiếu gia sao? Phu nhân đối với Tứ thiếu gia cũng vô cùng yêu thương, làm cha mẹ khó tránh khỏi kỳ vọng vào con cái, nghiêm khắc một chút cũng là chuyện bình thường không tránh được, Tứ thiếu gia nên hiểu cho nỗi khổ tâm của phu nhân, cần gì phải tức giận như thế? Bình thường Tứ thiếu gia đối với phu nhân hết sức tôn trọng, lão nô thấy người so với Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia còn hiếu thảo hơn, phu nhân tự khắc hiểu rõ tấm lòng của người. Tương lai sản nghiệp đồ sộ của Điều gia hiển nhiên đều thuộc về Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Đại thiếu gia lại là anh em ruột thịt, cùng là con vợ cả, Đại thiếu gia chắc chắn sẽ không bạc đãi huynh đệ, Tứ thiếu gia hiểu thuận với mẹ cả, hai vị huynh trưởng cũng sẽ niệm tình mà quan tâm đến Tứ thiếu gia nhiều hơn một chút.” Vương ma ma tuy mồm thì nói như vậy nhưng giọng điệu và vẻ mặt thì không hề tương xứng, Điều Văn Mẫn nhíu mày trông rồi nói: “Ma ma có ý gì? Vẫn xin ma ma nói rõ cho ta hiểu, nếu ma ma có thể chỉ đường dẫn lối cho ta, ta sẽ nhớ kỹ ân tình của người suốt đời!” Điều Văn Mẫn từ khi sinh ra đã mất mẹ, bên cạnh từ bà vú đến gã sai vặt đều do Ngô thị sắp xếp, trong căn nhà này hần toàn phải dựa vào chính năng lực của bản thân để sống đến bây giờ, chưa có ai từng nói chuyện thân mật với hần, hôm nay hần đang rất cần người khuyên bảo, Vương ma ma lại tỏ ra vô cùng chân thành nên nhất thời Điều Văn Mẫn không nhịn được mà hỏi. Vương ma ma thấy hần cần câu thì cười càng thêm ôn hòa, bà chột thờ dài một tiếng rồi nói: “Đáng lẽ lão nô không nên nhiều lời, nhưng lão nô thấy Tứ thiếu gia đối xử rất tốt với tiểu thiếu gia của chúng nô tỳ, ngày thường luôn quan tâm săn sóc, lại nhớ đến Tứ thiếu gia và tiểu thư, thiếu gia đều có gia cảnh thê lương như nhau nên mới nhắc người vài câu. Tứ thiếu gia hiểu thuận với phu nhân như vậy tất nhiên là vô cùng tốt, nhưng dù sao người cũng nên vì tương lai sau này của mình mà tính toán thiệt hơn chứ. Phu nhân đã có hai cậu con trai, mà Tứ thiếu gia chỉ là con vợ lẽ, con trưởng con thứ từ trước tới nay khó sống chung, Điều phủ lại là một cái bánh to như vậy, nếu chia cho Tứ thiếu gia nhiều hơn thì Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia lại phải ít hơn, phu nhân sao có thể không vì con ruột mà tính toán thiệt hơn? Nếu phu nhân đúng là người khoan dung độ lượng thì chắc cũng không sao, Tứ thiếu gia lại hiếu thảo như vậy, có lẽ tóm lại người sẽ không phải chịu khổ, nhưng... Ồ, nói đến thì hiện giờ Tứ thiếu gia đi trên con đường này sợ là cũng khó khăn.” Điều Văn Mẫn nghe vậy chỉ cảm thấy Vương ma ma như nói trúng lòng dạ hần, mấy năm trước hần nghĩ chỉ cần lấy lòng, làm Ngô thị tin tưởng thì bản thân sẽ có đường sống, nhưng hai năm nay cho dù hần biểu hiện tốt ra sao thì Ngô thị cũng chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, căn bản không hề đối xử tốt với hần. Đúng vậy, trưởng tử sao có thể cùng tồn tại, hần đúng là hồ đồ rồi. Hần nghĩ thế rồi lập tức kéo tay Vương ma ma rồi nói: “Ma ma chỉ cho ta đi, ma ma nhất định phải thương lấy ta, hãy chỉ đường dẫn lối cho ta với.” Vương ma ma trấn an vỗ về tay Điều Văn Mẫn rồi than thở: “Lão nô tuy không có bản lĩnh cao siêu gì, nhưng cũng từng nghe qua mấy vở kịch nói, có vở kịch tên là ‘Lỗ Vương nhận mẹ’, thiếu gia có từng nghe đến không?” Điều Văn Mẫn nghe vậy thì hơi đâm chiêu rồi nói: “Ta đã từng nghe qua, nhưng vở kịch đó có liên quan gì đến việc ma ma chỉ cho ta con đường đúng đắn?” Vương ma ma thể nhưng chỉ cười mà không nói lời nào, bà vỗ nhẹ vào tay Điều Văn Mẫn, đoạn đứng lên rồi nói: “Lão nô vốn có việc phải làm, không tán chuyện với Tứ thiếu gia nữa, một chốc nữa nếu có người trông thấy thì cũng gây phiền hà cho thiếu gia, lão nô xin cáo lui trước.” Điều Văn Mẫn quýnh lên, vội muốn ngăn lại, Vương ma ma chỉ cười xua tay với hần rồi vòng ra phía ngoài hòn giả sơn, Điều Văn Mẫn thấy bà đi xa lúc này mới lâm vào trầm tư suy nghĩ. Vở kịch ‘Lỗ Vương nhận mẹ’ nói đến việc Lỗ Vương thuở nhỏ mất mẹ, không được tiền Lỗ vương yêu thích, lại bị vương hậu dùng kế đưa sang nước đối thù Khương quốc làm con tin, ngài đành phải chấp nhận số phận, qua nhiều phen tính toán ngài liền nhận Ngọc Dương phu nhân, người được tiền Lỗ vương hết mực sủng ái làm mẹ nuôi, vị Ngọc Dương phu nhân này mặc dù độc sủng hậu cung nhưng hiềm nỗi mắc bệnh không thể sinh dưỡng con cái. Bà đành phải nhận một vị vương tử làm con trai, dốc lòng vì hần bày mưu tính kế, nhờ Ngọc Dương phu nhân nhiều lần khuyên nhủ nên cuối cùng tiền Lỗ vương cũng đưa ngài trở về Lỗ quốc, lúc này ngài đối với Ngọc Dương phu nhân càng thêm lễ phép kính trọng, hơn nữa ngài và Ngọc Dương phu nhân cũng hết lòng che chở bảo vệ lẫn nhau, sau cùng vì ngài bỏ lệ tài năng xuất chúng hơn hần những vị vương tử khác, Lỗ vương lại đột ngột trúng độc qua đời, cuối cùng ngài cũng có thể kế thừa vương vị. Vương tử có thể thay đổi số phận chẳng qua là dựa vào Ngọc Dương phu nhân mà thôi, nếu không phải ngài dựa vào việc bà không thể có thai, số phận đã định không còn nỗi dỗi, thêm vào đó bà lại cực kỳ được sủng ái thì sau này ngài cũng chẳng thể làm nên nghiệp lớn... Điều Văn Mẫn đang trầm tư thì bất chợt mở to hai mắt, hần lập tức hiểu ra con đường tương lai của bản thân, lúc này mới thông thả mỉm cười. Mặt khác hiện giờ Điều Cẩm Ngọc và Tạ Thiếu Văn đang cùng đi tới Cẩm Tú đường, Hạ ma ma khi nãy dọc đường đều đã thử khuyên giải Điều Cẩm Ngọc, bắt đầu dĩ năng ta bây giờ đang cực kỳ hăng hái, hoàn toàn không nghe vào tai, chỉ một lòng quanh quẩn lơ lửng trước mặt Tạ Thiếu Văn, Hạ ma ma cũng không biết làm thế nào nói thẳng ý mình ra được. Thấy không thể khuyên nhủ được Đại tiểu thư, Hạ ma ma liền tìm cách đi trước báo tin, bà bước nhanh tới trước Cẩm Tú đường, vừa vào phòng đã bước tới thăm thì vào tai Ngô thị, Ngô thị lúc này tức thì biến sắc, liếc thấy bên kia Quách thị đang nói chuyện với Vạn thị thì lảng lạng đứng dậy muốn ra bên ngoài ngăn trước một bước. Nhưng nàng vừa đứng dậy, mới đi hai bước thì tay phải đã bị ai đó ôm chặt lấy, Ngô thị không nhịn được mà hần học quay người lại thì đã thấy Tiểu Quách thị nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng đượm ý cười nói: “Ồ, chị dâu có chuyện gì thế?” Tiểu Quách thị nói không hề nhỏ, lập tức liền có mấy vị phu nhân và tiểu thư quay sang đây nhìn, Ngô thị chưa kịp thay đổi vẻ mặt, bên kia Tiểu Quách thị vừa mở miệng trong nháy mắt đã chuyển về mặt từ đượm nét cười sang lo lắng sợ hãi, tay phải nắm chặt váy, ánh mắt đầm nước, quả thực trưng một bộ dạng nàng dâu nhỏ đáng thương động lòng người. Ngô thị thấy thế thì sự tức giận, vẻ mặt hần học càng khó mà thay đổi, khuôn mặt nhăn nhó rúm rỏ cũng bị mọi người vừa vặn nhìn thấy. Cẩm Sát sống hai kiếp, hôm nay mới có may mắn trông thấy cảnh này, nàng buông mắt, ánh mắt thoáng nét khinh thường và mỉa mai, sau đó nàng nhìn về phía Tiểu Quách thị mà đâm chiêu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Ngô thị là người trọng danh tiếng, kiếp trước nàng ta ra sức bồi đắp tiếng tăm hiền lương thực đức, vất óc xây dựng cho Diêu Cẩm Ngọc một hình tượng đoan trang nền nã, nhưng nàng ta chẳng biết danh tiếng vốn là con dao hai lưỡi, coi trọng thanh danh cũng chính là nhược điểm lớn nhất của nàng ta.

Tiểu Quách thị thì ngược lại, nàng ta không quan tâm trước mặt mọi người vạch trần tình cảnh chị em dâu bất hòa, càng không ngại khiến mọi người biết nàng muốn đoạt quyền trong tay Ngô thị. Nàng từng bước chèn ép như vậy, Ngô thị thì lại bản khoăn dè dặt, lòng đầy kiêng kị, trái lại rơi vào tình thế như trứng chọi đá, chật vật vô cùng.

Kiếp trước chính bản thân nàng cũng nghĩ như vậy, lúc nào cũng hoài niệm thanh danh vang lừng của ông nội và phụ thân, nàng tuy là con gái nhưng chỉ biết coi trọng sách vở học vấn, ngược lại bỏ qua hết những gì vốn nên lưu ý...

“Đại tẩu...”

*Đại tẩu/Tẩu tử: Chị dâu.

Trong khi đó Quách thị thấy Tiểu Quách thị nói giọng tủi thân, Ngô thị tỏ vẻ hung tợn, lại cảm nhận bầu không khí im phăng phắc trong phòng thì đẩy một bụng tức, nghĩ cô con dâu bình thường luôn chín chắn sao hôm nay liên tiếp gây ra chuyện, thậm chí bà còn nghĩ có phải nàng đang rắp tâm phá hỏng lễ mừng thọ của mình hay không đây! Tuy vậy bà vẫn tỏ ra luống cuống, lo lắng phân phó Nhã Cúc: “Đại phu nhân có phải đang thấy khó chịu hay không? Người nhanh đến đỡ nàng!”

Ngô thị cũng không để ý gì nữa, lập tức mượn lời Quách thị mà cúi người nói: “Con dâu đột nhiên thấy không khỏe, vốn định lặng lẽ lui ra ngoài...”

Quách thị còn chưa đáp lời thì Tiểu Quách thị đã nhiệt tình giúp đỡ Ngô thị rồi nói: “Chị dâu thấy mệt sao không nói sớm, nếu đã khó chịu thì đừng đi ra ngoài, gấp con gió lạnh thì càng mệt hơn đây. Để em đỡ chị ra phía sau nghỉ ngơi một lúc nhé?”

Ngô thị tức đến hai tay nắm chặt lại, còn đang muốn đáp trả thì rèm cửa đã được xốc lên, Nghiêm ma ma dẫn đầu tiến vào bẩm: “Lão phu nhân, Đại tiểu thư và thế tử Võ An Hân cùng nhau vội tới chúc thọ người!”

Ngô thị nghe vậy chân như nhũn ra, suýt tí nữa thì không đứng vững được, tứ chi bần rùn liền được Nhã Cúc đỡ lấy. Trong phòng bầu không khí càng trở nên im lặng như tờ, ngay cả lão phu nhân và Vạn thị vốn quen đối mặt với thấy nhiều hiểu rộng những chuyện trong hậu viện, luôn vững vàng lọc lõi mặt không đổi sắc cũng đều không nhịn được mà nghệt mặt ra.

Ở đây chẳng ai là không biết vị thế tử Võ An Hân kia rõ ràng có hôn ước với Diêu Tứ tiểu thư, thế mà bây giờ sao lại đi tới cùng Đại tiểu thư, còn chưa nói đến việc Đại tiểu thư vốn nên sớm có mặt trong phòng, vậy mà lần nữa mãi chẳng thấy, khó khăn lắm mới thấy thì lại đi theo một chàng trai, chuyện này khiến mọi người không thể không suy nghĩ nhiều.

Hơn nữa vừa nãy Ngô thị lấy lý do giải thích việc Đại tiểu thư vắng mặt có vẻ hơi khiên cưỡng. Trong phòng chẳng có ai là kẻ ngốc, ngay lập tức có người không nhịn được mà cười chê vài tiếng.

Một lát sau không ít người đã hướng ánh mắt về phía Cẩm Sát, họ chỉ thấy nàng ngồi yên lặng tại chỗ, vẻ mặt điềm tĩnh giống hệt khi nãy, dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, hàng mi dày khẽ động, đôi mắt trong veo đắm nước đượm cười hơi chớp lại, tuy nàng không hề nhìn thẳng vào ai nhưng lại làm người khác cảm thấy nàng hiểu hết, cuối cùng nàng thư thả đứng dậy bước về phía Quách thị cúi nhẹ người nói: “Lão thái thái có lẽ nên gọi đặt bình phong ngăn cách chứ ạ?”

Nghe nàng nhắc Quách thị mới như tỉnh ra, phục hồi tinh thần lại, vội vàng phân phó đám nha hoàn. Mười hai tấm bình phong tứ quý rực rỡ sắc màu như hồng, cam, xanh ngọc, xanh lam, trên mặt thêu đủ các loại sinh thực vật như chim chóc cá nước hoa lá đàn hương được mang ra, sau khi các vị tiểu thư dõng dạc lão phu nhân mới sai Quách ma ma bên người mình đích thân ra ngoài đón Tạ Thiếu Văn vào.

Cẩm Sát và chúng tiểu thư ngồi sau bình phong đều cảm nhận thấy bầu không khí khác thường phía bên này, không ít cô nương đều đang nhìn đắm đắm vào phía đầu bình phong, ai nấy đều nôn nóng hiếu kỳ. Tạ Thiếu Văn còn chưa bước vào Cẩm Sát đã nghe thấy tiếng nói chuyện thầm thì bên phải.

“Nghe nói thế tử Võ An Hân là một trong sáu mỹ nam nổi tiếng kinh thành, chẳng biết lời ấy là thật hay giả, Ngô tỷ tỷ đã từng đi qua kinh thành, liệu có gặp qua...”

Cẩm Sát khẽ liếc sang, hóa ra người hỏi là một tiểu cô nương mặc áo màu hồng phấn, xem chừng chỉ hơn 6 tuổi, các cô nương khác đều cho rằng đây là lời nói của trẻ con, tỏ vẻ chẳng thèm để ý. Nhưng thật ra không ít người vì trông ngóng mà lộ vẻ hiếu kỳ, dựng thẳng hai lỗ tai cẩn thận nghe câu trả lời của Ngô cô nương kia.

“Tục ngữ có câu: Chớ nên nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển sâu thể dùng đầu dong. Văn muội muội lẽ nào không biết tích truyện: Khổng Tử vì xem trọng ngoại hình mà để mất đi người học trò tài ba Tử Vũ*? Muội muội không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Ngày sau, lỡ ta trở nên xấu xí, không lẽ muội muội sẽ ghét bỏ, xa lánh ta sao?”

Giọng nói của nàng cực kỳ nhã nhặn dễ nghe, ngữ khí từ tốn, làm cho người khác cảm thấy vô cùng dịu dàng êm ái. Các cô nương thấy nàng không nói vào trọng tâm câu chuyện thì không khỏi thất vọng, có vài người cố mở to mắt trông hướng cửa ra vào, có người thì bĩu môi, nhưng tất cả bọn họ đều

bụng bảo dạ thế tử Võ An Hầu trông thế mà lại đi cùng với Diêu Đại tiểu thư, dù tướng mạo có khôi ngô đến đâu thì cũng không tránh khỏi phong lưu phóng đảng.

Mặt khác Cẩm Sắt nghe vậy nhưng cũng không ngoảnh sang nhìn, chỉ khẽ liếc, nàng thấy cô gái vừa cất tiếng mặc áo màu xanh lam kết hợp với màu đen thêu họa tiết hình tròn đặc trưng, váy màu xanh ngọc in hình hoa lan, để búi tóc hai bên kiểu Song Loa bình thường giống mình, đeo trâm cài Kim Bộ Diêu nam hồng ngọc hình giọt nước, mặc dù không so được với viên ngọc trên đầu Vạn thị, nhưng cũng lấp lánh ánh hồng, tô sáng thêm cho bộ xiêm y vốn tối màu và ngược lại trông bộ trang phục rất hợp với lễ nghi.

Cô gái này dung mạo thanh tú, phong thái đoan trang, bộ xiêm y không những không khiến nàng u tối mà ngược lại còn làm nổi bật lên làn da trắng ngần, khí chất trầm tĩnh, Cẩm Sắt bất giác hơi nường mày. Cô gái này Cẩm Sắt biết, nàng chính là trưởng nữ nhà Tri huyện Ngô gia Ngô Tử La, là một trong những vị tiểu thư khuê các mà kiếp trước Cẩm Sắt quen biết tại Giang Châu.

Nhìn nàng, Cẩm Sắt bất giác nhớ tới khi nãy rời phủ gặp phải Hoàn Nhan Tông Trạch tại cửa sau, vị hoàng tử điện hạ Bắc Yên này được phong thân vương, phong hào Vũ Anh, hẳn đáng ra luôn ở tại kinh thành, sao đột nhiên lại xuất hiện tại khu vực Giang Châu này? Chỉ vì người đẹp mà tìm đến, xem ra vị vương gia từ xưa đến nay mang tiếng kiêu căng bá đạo quả là kẻ háo sắc như lời đồn.

Cẩm Sắt trong lúc đang nghĩ ngợi cũng cảm nhận thấy rõ ràng bầu không khí chung quanh biến đổi, thậm chí nàng còn nghe được vài tiếng hít sâu, nàng khẽ cười châm biếm, sóng mắt vừa chuyển quả nhiên thấy bên kia tấm bình phong xuất hiện chàng trai Tạ Thiếu Văn với dáng vẻ ngọc thụ lâm phong. Mà đứng ngay bên cạnh hắn là cô gái mặc xiêm y màu hồng xinh đẹp kiểu điển, chẳng phải chính là cô chị tốt bụng Diêu Cẩm Ngọc của nàng sao.

Tuy có bình phong chắn đằng trước, nhưng tấm vải bình phong vốn là loại vải sa tanh công phẩm Kiền Châu cực mỏng, vì vậy các vị tiểu thư đều nhìn tương đối rõ diện mạo của Tạ Thiếu Văn đứng cách đó không xa. Tạ Thiếu Văn vốn anh tuấn khôi ngô, phong thái hơn người, cách tấm bình phong mỏng lung, trông đáng vẻ anh tuấn càng thêm chói lóa.

Hắn ung dung hành lễ mừng thọ Quách thị, giọng nói ấm áp êm tai, cử chỉ tao nhã có độ, quả nhiên vô cùng phong lưu nho nhã. Thêm vào đó hôm nay tới Diêu phủ có nhiều gia tộc không có vị trí cao bằng Diêu gia nên thân phận Tạ Thiếu Văn như vậy đối với các cô nương mà nói đã là rất cao quý.

Cẩm Sắt ngay lập tức cảm nhận thấy có một cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, có một số cô nương thì lưu luyến không rời dáng người Tạ Thiếu Văn, má đào ửng đỏ, có vài người thì bực tức lườm nguýt cô nàng thanh tú Diêu Cẩm Ngọc đang đứng tươi cười bên cạnh, còn một số người chuyển sang nhìn Cẩm Sắt, vẻ mặt tràn ngập hâm mộ, đồ kị xen lẫn thương hại, cảm thông.

Đối với những ánh mắt hâm mộ và đố kỵ, Cẩm Sắt chẳng thêm để ý, ngược lại nàng vô cùng vui vẻ trước những đôi mắt tràn ngập sự thương hại và cảm thông. Bọn họ cảm thông với nàng chẳng qua chỉ vì thấy nàng thật đáng thương, vị hôn phu trông thế mà dám tới cùng chị họ, bọn họ càng nghĩ như vậy thì Cẩm Sắt càng thấy thích thú.

Cẩm Sắt cúi đầu ngồi ngay ngắn, môi hơi mím lại, giả như không thấy ánh mắt của mọi người, những tia nắng nhạt nhòa xuyên qua tấm bình phong chiếu vào đôi gò má của nàng, khiến hàng mi dày chớp động như đôi cánh bướm vàng khẽ vỗ, đôi mắt trong vắt tĩnh lặng như nền trời xanh, cả người tỏa ra khí chất dịu dàng trầm tĩnh, phong vận ung dung cao quý trời sinh, gương mặt vương nét ngây ngô con trẻ trong nháy mắt toát ra khí chất khiến người khác không cưỡng lại được phải dán mắt vào gương mặt mỹ lệ ấy.

Ngắm Cẩm Sắt như vậy, lại nhớ đến thanh danh của cha và ông nội nàng, những cô nương vốn mang lòng xem thường bất giác thấy chột dạ, họ vội dời mắt, đúng lúc đó phía ngoài vang lên giọng nói của Diêu Cẩm Ngọc.

“Cháu gái xin chúc thọ lão thái thái, chúc người ngày ngày vui vầy bên con cháu, trẻ mãi không già.

Giọng nói của Diêu Cẩm Ngọc véo von như chim sơn ca, nàng ta vừa nói chuyện vừa mỉm cười tươi tắn với Quách thị ngồi phía trên, trông thật linh hoạt đáng yêu. Đa số các vị tiểu thư thấy nàng như vậy thì đều tỏ thái độ dè bĩu khinh thường.

Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Cẩm Sắt, thấy nàng ngồi đó với tư thái yên lặng điềm tĩnh, một người nịnh nọt khoe mẽ, một người thì lễ phép đoan trang, ung dung ngoan ngoãn, so đáng vẻ mặt đầy mây dạn tự cho là khéo của người kia mà chỉ trong chốc lát chúng nữ quyền đều đánh giá được tư cách mỗi người ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Diêu Cẩm Ngọc đi cùng với Tạ Thiếu Văn vào đây liền khiến mọi người miên man suy nghĩ, mặt khác Diêu Cẩm Ngọc vẫn còn đang chìm trong tâm trạng vui sướng của bản thân, nàng ta chỉ cảm thấy vô cùng hài lòng thỏa mãn, thậm chí hiện giờ phía sau bình phong Cẩm Sắt ắt hẳn đang tức giận đến mức nghiền chặt răng, nàng ta càng ngày càng cảm thấy hả hê khó nén.

Nàng ta mặc dù cũng cảm thấy không khí trong phòng có vẻ hơi kỳ quái, nhưng chỉ nghĩ mọi người đang kinh ngạc trước khí chất và phong thái của Tạ Thiếu Văn, dù sao trong phòng nhiều người thế này chỉ có nàng đang đứng cạnh chàng công tử không những tướng mạo nổi bật mà thân phận càng thêm

tôn quý.

Quách thị nghe lời chúc của Điều Cẩm Ngọc thì nở nụ cười, nói với mọi người: “Xem nha đầu này leo mép thế nào này, chỉ biết lừa gạt để bà lão này vui về thôi, mau đứng lên, mau đứng lên.”

Dường như để che lấp đi bầu không khí quái dị cùng với vô vàn những suy tưởng bất tận vừa nảy, các vị phu nhân đều dồn dập cười nói, liên thanh phụ họa lão thái thái. Rõ ràng hôm nay họ tới làm khách Điều phủ nên đương nhiên lúc nào cũng phải tăng bốc mặt mũi Điều gia lên, các vị phu nhân trong lòng càng khinh thường Điều Cẩm Ngọc khoe khoang phách lối ra sao thì về mặt càng cường điệu khen ngợi nàng ta bấy nhiêu.

Điều Cẩm Ngọc cứ tưởng người ta thật lòng khen ngợi, thêm vào việc đang đứng cạnh Tạ Thiếu Văn nên ngay lập tức nét mặt ửng đỏ, dáng dấp e thẹn trông như nàng dâu nhỏ. Tiểu Quách thị đứng sau lưng Quách thị ngắm Điều Cẩm Ngọc với bộ dạng e ấp kia thì trào phúng liếc sang Ngô thị.

Ngô thị lúc này sắc diện trắng bệch, mắt nhìn Điều Cẩm Ngọc vẫn một mực ngu ngốc mà đứng bên cạnh Tạ Thiếu Văn, dáng vẻ hồn nhiên mà không biết mình đã gây họa thì gân xanh trên huyết Thái Dương chột giật thỉnh thoảng.

Ngô thị thầm hận lẽ ra ngày ấy không nên mau mồm mau miệng nói với con gái chuyện Tạ Thiếu Văn và Võ An hầu phủ, hôm nay là lần đầu tiên diện kiến phu nhân Võ An hầu mà hai mẹ con nàng liên tục gây ra chuyện khiến người khác cười chê, chỉ sợ sẽ gây ra ấn tượng xấu khó vãn hồi.

Trong lòng nàng tuy vô cùng lo lắng, nhưng về mặt thì tươi cười, nói với mọi người: “Đứa nhỏ này da mặt mỏng, xin các vị phu nhân đừng khen nàng nữa, nếu không nàng xấu hổ quá lại thành ra thất lễ.” Sau đó vội vàng phát tay về hướng Điều Cẩm Ngọc: “Con còn không mau ra phía sau giúp mẹ hàn huyên với các vị tiểu thư đi, đứng ngây ngốc ở đó làm gì.”

Điều Cẩm Ngọc nhìn vào mắt Ngô thị, nàng chỉ cảm thấy người mẹ ngày thường vẫn luôn cực kỳ thương yêu mình hiện giờ trong ánh mắt tràn ngập sự trách cứ và nghiêm khắc, trong nhất thời không thể rõ lý do. Nhưng nàng cũng hiểu rõ tính cách và bản lĩnh của Ngô thị, hơn nữa từ xưa tới nay nàng luôn cực kỳ tin cậy mẹ mình, vì thế vội vàng cúi nhẹ người rồi nói: “Con xin vâng.”

Nàng còn chưa dời bước thì nghe thấy giọng nói trêu chọc của Tiểu Quách thị: “Đại tiểu thư có phải đã quên dâng quà tặng lão phu nhân không? Bình thường lão phu nhân thương nhất Đại tiểu thư, quà mừng thọ của Đại tiểu thư khiến người trông đến đỏ con mắt đấy, đúng là đáng phạt mà!”

Tiểu Quách thị nói lời này quả thực không chỉ nhắc tới chuyện Điều Cẩm Ngọc chậm trễ quên dâng quà mừng thọ cho lão phu nhân mà còn nhắc lại cả chuyện nàng gắp đồ ăn ông con trai, vốn dĩ các vị tiểu thư khác đã dâng quà mừng thọ cho lão thái thái từ khi còn ở Phúc Lộc viện rồi.

Hiện giờ các vị cô nương đều tránh mặt sau bình phong, chỉ có mình Điều Cẩm Ngọc đứng lơ lửng bên ngoài càng có vẻ cực kỳ ngượng chín mặt, Ngô thị vốn định bảo Điều Cẩm Ngọc nhanh ra phía sau, cũng tốt cho việc lấp liếm một phen. Ai dè Tiểu Quách thị không khiến nàng được như nguyện, Ngô thị tức đến nghiến chặt răng nhưng cũng không thể cãi lại.

Có điều nàng ta nghĩ quà mừng cho lão thái thái do chính bản thân bày cách cho Điều Cẩm Ngọc, thêm vào đó ngày ngày nàng ta đều chuyên chú thúc giục để thừa dịp nổi bật trước mặt các vị phu nhân, nhất là để rạng rỡ mặt mày trước phu nhân Võ An hầu, cho nên lần này khi Tiểu Quách thị nhắc tới, Ngô thị không nói thêm gì. Nàng ta chỉ hy vọng các vị phu nhân khi nhìn tới quà mừng thọ của Điều Cẩm Ngọc thì sẽ thay đổi thái độ một chút.

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy thì trộm nhìn Ngô thị, sau đó mới xoay người quỳ xuống nói với Quách thị: “Cháu gái từ cái ăn cái mặc đến đồ dùng trang trí trong phòng đều đầy đủ tinh xảo, tất cả là nhờ vào công ơn tổ tiên khổ công tích lũy, cháu gái sinh ra đã được hưởng thụ nên luôn nhớ kỹ và cảm động vô cùng, không dám chỉ nghĩ cho riêng mình. Cháu được bà nội yêu thương, hôm nay là ngày mừng thọ của người, cháu vốn không thể quên ơn đáp nghĩa, chỉ có khả năng thù trả may và là còn tạm được, vì thế liền thù tặng người một tấm vải treo bình phong, dâng chúc bà nội phúc thọ an khang

Tiểu Quách thị nghe mà tức thầm trong lòng, tổ tiên Điều gia trở nên giàu có vì buôn bán vải vóc, sau này làm ăn phát đạt liên kinh doanh cửa hàng may mặc, các loại vải vóc, dần dần trở thành thương gia buôn bán vải vóc hạng nhất nhì Đại Cẩm, vào thời cha chú Điều Giang thì Điều gia bắt đầu được tiến công hàng hóa vào cung, vì thế trở thành hoàng thương. Khả năng thù trả may và của các tiểu thư Điều gia tất nhiên cũng không tầm thường so với những nhà khác, cũng bởi nguyên do này mà vào dịp mừng thọ vị tiền bối nào đó, các vị tiểu thư đều dâng quà mừng là đồ thù do chính tay làm.

Lần này cũng không ngoại lệ, ngoại trừ Cẩm Sát dâng hai bản kinh Phật tự tay chép ra thì ba vị cô nương đều tặng đồ thù, hiện giờ Đại tiểu thư nói năng hùng hồn hàng rằng ngày thường mình được sống sung sướng ra sao, làm ra về vô cùng hiếu thảo hiếu thuận, mang cả ông cha ra làm dẫn chứng, chẳng lẽ nó không biết cái kim, sợi chỉ, vải vóc kia đều là đồ của Điều phủ sao? Hừ, muốn chơi trội à, cũng phải xem xem nàng có cho phép không chứ?!

(Câu này mình khó edit thoát ý nên xin tóm lại như sau: Câu trước Điều Cẩm Ngọc bảo vì mình được ăn sung mặc sướng lâu quá rồi nên bây giờ nhân dịp mừng thọ muốn tặng quà cho bà nội, ý của Tiểu Quách thị là nếu đã tặng quà thì phải bỏ tiền túi ra, nhưng thật ra món quà của Điều Cẩm Ngọc là tấm vải thù, mà đồ thù nên tấm vải này Điều Cẩm Ngọc dùng toàn đồ trong nhà như vải vóc, kim chỉ... cho nên Tiểu Quách thị mới tức khi Cẩm Ngọc nói như thế).

Tiểu Quách thị vừa nghĩ vừa nhìn chằm chằm vào món quà Điều Hồng dâng lên, một lòng một dạ muốn tìm ra khuyết điểm để chê bai Điều Cẩm Ngọc.

Hai Đại a đầu Nhã Băng và Nhã Chi tiếp nhận tấm vải rồi cẩn thận mở ra, mọi người chỉ cảm thấy sáng ngời chói lóa, trên nền vải đen Vân Châu dùng kim thù mười dòng kinh văn theo thể chữ Lệ, thư pháp trang trọng ngay ngắn, chữ vàng trên nền vải đen càng thêm bắt mắt. Mọi người còn đang ngạc nhiên thán phục thì đã thấy Nhã Băng và Nhã Chi cười chỉ xuống dưới rồi nói: “Tấm vải này có hai mặt, lão thái thái mau nhìn sang bên này.”

*Chữ Lệ: <http://home.thuhoavn.com/?p=5517>

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy mặt vải bên cạnh càng tinh xảo tuyệt đẹp hơn, trên mặt vải thù hình bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, tượng dài bằng

chiều cao một người, thù thù tỉnh tề tỉ mỉ, trông rất sống động, gió nhẹ phớt qua mặt vải làm những sợi tơ vàng chỉ bạc lay động, dường như chiếu ra ánh sáng chói mắt, làm nổi bật hình ảnh Quan Âm Bồ Tát, quang mang chiếu rọi muôn phương, diễm lành xuất hiện, như được tắm gội trong nước thánh mát lành, thánh khiết.

Trong phòng phút chốc chợt tĩnh lặng rồi ngay sau đó bỗng dồn dập vang tiếng tán tụng của các vị phu nhân.

“Chữ viết thật đẹp, khả năng thù thù quá xuất sắc!”

“Không ngờ trình độ may vá của Diệu Đại tiểu thư lại xuất sắc đến vậy, không biết cô gái khéo tay như vậy tương lai sẽ được nhà ai rước đây!”

“Ô? Các vị xem khuôn mặt tượng Quan Âm kia, hình như hơi... A, không phải trông rất giống lão thái thái ư!”

Chẳng biết vị phu nhân nào thốt lên một tiếng, mọi người chăm chú nhìn kỹ thì thấy khuôn mặt tượng Quan Âm quả thực có phần giống Quách thị, từ ngữ quan cho tới vẻ mặt, ngay cả những nếp nhăn li ti bên cạnh cũng giống y hệt, nhất là khi so sánh với Quách thị đang mỉm cười ngồi bên cạnh thì càng sống động như thật, làm người khác thần phục không ngớt.

Ngay cả Quách thị vốn xuất thân từ gia tộc kinh doanh hàng thù tuyệt phẩm cũng bất giác thấy giật mình trước vẻ sáng bừng trước mắt, trong khi đó Vạn thị, người luôn coi thường Diệu phủ và tự coi mình là người thấy nhiều biết rộng cũng phải nhìn chăm chú món quà, mặt lộ đầy tán thưởng.

Tiểu Quách thị ngẩn ngơ, mặt biến sắc, nhìn đồ thù kia mà không thốt nên lời, quả thực đồ thù này của Diệu Cẩm Ngọc dù muốn hay không thì ý tưởng và tay nghề vẫn hơn hẳn một cái dây buộc đầu nhỏ nhoi mà Diệu Cẩm Hồng làm ra, nàng ta mặc dù tức tối bất bình nhưng cũng không thể không thừa nhận điều này.

Cẩm Sát cũng chăm chú nhìn vào món đồ thù kia, đôi môi đẹp của nàng khê cong lên. Ké trước Diệu Cẩm Ngọc dựa vào món quà này mà được Vạn thị coi trọng, cũng mang mỹ danh đoan trang hiếu thảo, thông minh khéo tay, lần này thì khác, nàng sẽ khiến cho Diệu Cẩm Ngọc biết rõ thế nào gọi là gieo gió gặt bão!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Ôi, hôm nay ta thực sự được mở rộng tầm mắt rồi, Đại tiểu thư không chỉ có khả năng thù thù xuất sắc miễn bàn mà đầu óc còn thông minh linh động, thực sự khiến người khác phải kinh ngạc, đúng là một cô gái thông minh khéo léo.

“Người ta đều nói các vị tiểu thư Diệu gia có khả năng thù thù may vá giỏi nhất thiên hạ, ta trước giờ còn chẳng tin, hôm nay xem như đã tâm phục khẩu phục rồi.”

“Đại tiểu thư thật sự có tâm lòng hiếu thảo bậc nhất, ắt hẳn bức tranh này tốn bao tâm huyết, nếu không phải là người chân thành hiếu thuận thì khó mà có thể nghĩ ra ý tưởng tuyệt diệu đến vậy.”

“Đúng vậy, bức tranh thù hai mặt tinh xảo thế này ít nhất cũng phải làm mất một năm, Đại tiểu thư quả là dụng tâm...”

...

Thấy mọi người liên thanh tán thưởng khen ngợi, lúc này sắc mặt Ngô thị mới nhẹ nhõm một chút, trầm sự lấy hiếu làm đầu, một chữ hiếu thật sự có thể che lấp trăm ngàn khuyết điểm, người đời ai cũng tôn trọng người lễ phép hiếu thảo. Chỉ cần thanh danh hiếu thuận của Diệu Cẩm Ngọc được truyền ra thì chuyện con bé tới cùng Tạ Thiếu Văn để mình biến tấu vài câu là tất thấy mọi người đều nghĩ chẳng qua chỉ là sự trùng hợp mà thôi, như vậy mọi chuyện cũng không phải không có cách vãn hồi.

Nàng ta nghĩ vậy, đoạn nét mặt cũng tươi cười lên một chút rồi nói: “Đứa nhỏ này vội vàng thù suốt 3 tháng, một ngày thù đến 2 canh giờ*, con sai bọn nha hoàn thù hộ phần kinh văn thì Cẩm Ngọc khẳng khái không chịu, ngay cả việc vật như phối màu, xe chỉ luồn kim cũng tự tay làm, đúng là nẫu thần thường ngày yêu thương nên đứa nhỏ này mới biết báo đáp như vậy, trái lại người làm mẹ như con thấy ghen tị quá.” *Canh giờ: Cách tính giờ thời phong kiến Trung Quốc. 1 canh giờ = 2 tiếng, bắt đầu từ giờ Tý. Ngô thị nói một câu như vậy, mọi người không tránh khỏi lại liên thanh khen ngợi, còn lão phu nhân thì kéo tay Diệu Cẩm Ngọc tới trước mặt, tỏ ra cảm động rồi nói bằng giọng thương tiếc: “Thảo nào mấy ngày nay toàn thấy con ở lì trong phòng, mỗi ngày tới thỉnh an bà đều lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, mắt đầy tơ máu. Con bé này, sao bà không biết con ngoan ngoãn hiếu thảo chứ, cần gì phải hao tâm tổn sức với những thứ đồ thù này, hiện giờ thân thể con còn nhỏ như thế, trông mong manh như một bông hoa, sao có thể chịu được sự vất vả như vậy, nếu làm tổn hại đến sức khỏe thì bà sẽ thương tiếc đến mức nào chứ.”

Một bức tranh thù mà khiến mọi người liên tiếp tán thưởng đến mức các vị tiểu thư cũng thấy tò mò, có cô tính tình hoạt bát không nhịn được đứng sau bình phong nhắp nhòm ngó nghiêng, Quách thị thấy thế liền kêu Diệu Cẩm Ngọc cầm bức tranh thù tới cho mọi người xem.

“Chẳng trách mấy ngày nay Đại tỷ tỷ đều ru rú ở trong phòng, mỗi lần đi thỉnh an về chị đều thấy chị ta tỏ vẻ thần thần bí bí.” Diệu Cẩm Hồng hơi bĩu môi

nói.

Cầm Sát thấy nàng nhìn chăm chăm vào tấm vải thêu mà Điều Cầm Ngọc đang cầm thì nở nụ cười, nói: “Đại tỷ tỷ luôn là người kiêu ngạo nên mới cố gắng đến thế.”

Hiện giờ thanh danh của Điều Cầm Ngọc nổi bật vượt hẳn Điều Cầm Hồng, Quách thị há có thể hài lòng? Thoạt đầu bà còn có thể nhớ đến việc đều là người một nhà nên vinh nhục cùng hưởng mà giữ thể diện cho Điều Cầm Ngọc vài phần, hiện giờ... Nhìn vẻ mặt vui sướng sáng chói của Điều Cầm Ngọc, Cầm Sát chợt mỉm cười đầy châm biếm.

Ngô thị thấy Điều Cầm Ngọc vòng ra sau bình phong thì nét mặt càng thoải mái, nàng nhìn về phía lão thái thái rồi nói: “Thế tử là người đọc nhiều thi thư, hiểu rõ lễ nghĩa, lại toàn tâm toàn ý muốn chúc thọ mẹ, nhưng nếu để thế tử chúc thọ người trước thì có vẻ còn nhanh hơn cả mấy đứa cháu ruột, mặc dù thế tử cũng coi như nửa cậu cháu rể, không phải người ngoài, nhưng nếu mấy đứa nó nghe nói thế tử đã chúc thọ người thì chỉ sợ sẽ thấy nóng lòng sốt ruột, mẹ xem có phải cũng nên gọi bọn chúng tới cùng chúc thọ không?”

Tạ Thiếu Văn hành lễ với Quách thị liền ngồi ngay ngắn bên cạnh Vạn thị, giữa một rừng hoa thơm burôn lượn trông hẳn càng thêm đặc biệt, quả thực nhắc mọi người nhớ tới việc hẳn vừa cùng Điều Cầm Ngọc vào phòng, nếu các vị thiếu gia cũng tới đây thì trong phòng có nhiều chàng trai cũng có thể che lấp đi việc vừa nãy. Hơn nữa qua lời nói, Ngô thị đã chỉ rõ rằng Tạ Thiếu Văn cũng không phải người ngoài, vì vậy chuyện đàm tiếu khi nãy cũng chẳng đáng kể gì.

Quách thị hiển nhiên hiểu rõ ý đồ của Ngô thị, Điều Cầm Ngọc lại là cháu gái ruột thịt của bà, tất nhiên bà cũng yêu quý nàng, nghĩ vậy liền vội vàng phân phó đám nha hoàn đi mời các vị thiếu gia tới đây. Tiểu Quách thị đang định lên tiếng thì bị Quách thị trừng mắt cho một cái, nàng ta liền nghẹn lời không dám nói nữa. Trong khi đó Vạn thị nghe vậy thì thấy không vui, Võ An hầu phu vốn là gia tộc huân quý, ông nội Tạ Thiếu Văn công lao hiển hách phò trợ thánh tổ lập ra Đại Cầm, còn ông nội và phụ thân Cầm Sát mặc dù xuất thân Trạng Nguyên, nhưng Điều thị nói tóm lại vẫn chỉ là gia tộc thương nhân. Năm đó Vạn thị vội vàng cho con trai đính hôn với Cầm Sát chẳng qua do nhìn vào thân phận Thủ phụ của ông nội nàng, ngoài ra thì cha nàng cũng có tiền đồ rộng mở, hơn nữa mẹ đẻ Liễu Hoa của Cầm Sát có người cha đương chức Hộ bộ thị lang*, Liễu thị cũng là danh gia vọng tộc vùng Lĩnh Nam. Ai ngờ mới có hơn 10 năm mà tất thảy đều thay đổi, Cầm Sát dù có tốt đẹp đến mấy thì cũng là người sa cơ thất thế, không hề giúp ích được gì cho Tạ Thiếu Văn, Vạn thị sao có thể cho phép con trai duy nhất cưới một cô gái như vậy? *Hộ bộ thị lang: Chức quan quản lý tiền bạc thời xưa. Nàng ta vốn nóng lòng muốn từ hôn cho nên đầu để Điều gia vào mắt, đã thế còn nghe thấy Ngô thị nói gì mà “Nửa cậu cháu rể”, Vạn thị bất chợt cảm thấy ảnh hưởng đến cả giá trị bản thân mình, vì vậy nàng ta khề hừ một tiếng. Trong lòng nàng ta chỉ một mực khẳng định Cầm Sát hiện giờ thân phận sa sút, tất nhiên sẽ nắm chặt không buông mối hôn nhân với Võ An hầu phu, vì thế việc từ hôn phải do chính mình chủ động, thêm vào đó con trai chỉ một lòng một dạ nhớ về Điều Cầm Sát, Vạn thị nghĩ ba năm trước Cầm Sát chỉ mới là đứa trẻ ranh 8 tuổi đã thấp thoáng dáng hình xinh đẹp, hiện giờ chưa tới tuổi cập kê đã trên đà trở mã thành mỹ nhân tuyệt thế, nếu để cho con trai mình nhìn thấy còn không càng ngày càng đắm đuối mới là lạ. Ngay lập tức Vạn thị ngầm ngời việc từ hôn phải cân thận tính toán lại, trước hết không thể vì chuyện này mà gây hiềm khích với con trai, càng không thể vì từ hôn mà phá hủy thanh danh của Võ An hầu phu. Nếu như vậy thì chỉ có một cách làm nên chuyện, đó là bản thân Điều Cầm Sát hành xử không đoan trang đúng mực, thanh danh nhơ nhuốc. Nữ tử một khi bị hủy hoại danh tiết thì nhà trai muốn từ hôn cũng là chuyện hợp tình hợp lý, ai cũng không thể chỉ trích rằng Hầu phu có lỗi! Mặt khác các vị tiểu thư Điều phủ vốn vinh thì cùng vinh, nhục thì cùng nhục, hôm nay Điều Đại tiểu thư hành xử ít nhiều không đúng mực, tuy nói hành động của Điều Cầm Ngọc chẳng liên quan gì tới Điều Cầm Sát, lúc này Cầm Sát cũng tỏ ra vô cùng thỏa đáng, nhưng các vị phu nhân hôm nay đều nhìn thấy chuyện này. Khó đảm bảo không có kẻ mới nghe gió thổi đã tưởng mưa rơi, nghe nhầm đồn bậy, nghĩ các vị tiểu thư Điều phủ đều cá mề một lửa... Vạn thị đang suy nghĩ, thấy Tạ Thiếu Văn khiêm tốn lễ phép chúc thọ lão thái thái trở về bên cạnh mình thì liền làm như vô ý hỏi dò: “Không phải ta cho phép con đi thăm bệnh Cầm Sát ư, sao lại đi cùng Điều Đại tiểu thư tới đây?” Ngô thị không ngờ Tiểu Quách thị đã ngậm miệng rồi mà Vạn thị lại bất thành linh lên tiếng, nàng ta quỳnh lên vội cướp lời: “Phải rồi, thế tử không phải tới Y Huyền viện thăm bệnh Tứ nha đầu sao, chắc là thế tử không gặp được nên mới đụng phải Đại nha đầu ở ngoài sân Phúc Lộc viện chứ gì.” Ngô thị dám nói như vậy vì nghĩ rằng Tạ Thiếu Văn tự xưng quân tử, lại là hậu bối, chắc chắn sẽ không ngang nhiên phản bác lại nàng. Chúng phu nhân tiểu thư nghe vậy thì đều lộ vẻ đăm chiêu suy nghĩ, trên đời này người thông minh hiểu thuận ai mà chẳng muốn giữ mình trong sạch, tránh chuyện thị phi, đầu gối Tạ Thiếu Văn còn chưa đáp lại, Tiểu Quách thị đã lập tức giành lời hỏi Nghiêm ma ma: “Ma ma, không phải ta bảo người sai nha hoàn đi hầm thuốc dưỡng thai cho Đại tẩu sao, thế nào mà nửa ngày rồi vẫn chưa thấy mang lên?”

Mặc dù nàng đã đề thấp thanh âm, nhưng trong căn phòng to như vậy nhất thời không có ai lên tiếng nên lời Tiểu Quách thị nói mọi người đều nghe thấy rõ ràng, sau đó ai nấy tiếp tục nghe tiếng Nghiêm ma ma trả lời: “Lão nô đã đi dặn phòng bếp rồi, vì sợ phu nhân có việc cần tới lão nô nên mới vội vã trở về, lúc đi ngang qua đình trong sân Y Huyền viện thì đúng lúc gặp Đại tiểu thư đang trò chuyện đùa trà với thế tử, vì thế cho nên mới cùng lại đây. Phu nhân đừng vội, lão nô lập tức tới phòng bếp thúc giục ngay đây.” Giọng nói của Nghiêm ma ma còn to hơn cả Tiểu Quách thị, trong chót lát bầu không khí vừa mới tạm hòa hoãn trong Cầm Tú đường lại trở nên ngột ngạt. Việc thế tử Võ An hầu phu cùng đi với Điều Đại tiểu thư tới chúc thọ vốn đã khiến các vị phu nhân và tiểu thư miên man suy tưởng. Hiện tại lại nghe thấy hóa ra thế tử Võ An hầu căn bản muốn đi thăm Tứ tiểu thư, thế mà Đại tiểu thư lại có thể trò chuyện và mời trà chàng ta ở ngoài viện, trong khi đó Tứ Tiểu thư chẳng hay biết gì mà sớm tới chúc thọ lão thái thái. Vậy rõ ràng là Đại tiểu thư ngăn cản người tới thông báo cho Tứ tiểu thư, lại chặn đường thế tử Võ An hầu, còn về mục đích nàng ta làm như vậy thì mọi người ngầm dung mạo và phong thái của vị thế tử Võ An hầu này thì lập tức hiểu ngay. Hơn nữa vừa rồi Đại tiểu thư đi cùng Nghiêm ma ma tới Cầm Tú đường, Nghiêm ma ma lại vừa đến phòng bếp dặn dò hầm thuốc dưỡng thai cho Ngô thị, Đại tiểu thư ở cùng một chỗ với bà ta tất nhiên phải biết chuyện mẹ mình có thai chứ, sao khi đến Cầm Tú đường không hề thấy nàng ta tỏ ra quan tâm hoặc chúc mừng mẹ mình? Ngay cả mẹ đẻ cũng không để ý đến thì làm sao có thể là người chân thành hiểu thuận được?!

Nghĩ vậy mọi người đều khó nén cảm giác khinh thường nàng ta, họ nghĩ dù đã từng thấy những kẻ vô liêm sỉ, nhưng kiểu người mặt dày mày dạn không biết xấu hổ thế này, lại còn là cô nương chưa lấy chồng thế mà có thể bỏ qua sĩ diện dám ngang nhiên dụ dỗ đàn ông ngay trong viện nhà mình, đúng thật là kẻ đồi phong bại tục.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Thấy bầu không khí lại ngưng trệ kỳ quái, danh tiết của Điều Cẩm Ngọc chưa đến mức bị hủy hoại hết, nhưng cũng vô cùng tổn hại, sắc mặt Ngô thị tức thì thoát đỏ thoát trắng, mặt khác Điều Cẩm Ngọc chẳng hề nhận ra, vẫn còn tỏ vẻ thẹn thùng kéo tay Cẩm Sát nói: “Chị cứ tưởng em vẫn còn đang mệt nằm trên giường nên mới thay mặt em tiếp đãi thế tử dùng một ấm trà, không ngờ em gái khỏe lại sớm thế, em sẽ không trách chị tự ý quyết định chứ?”

Cẩm Sát cũng nắm tay nàng, tỏ vẻ nhẹ nhõm cảm động rồi nói: “Sao em lại trách chị chứ, thế tử là khách từ phương xa không nên tiếp đón chậm trễ, em không có mặt ở Y Huyền viện thì chị thay em tiếp đãi huynh ấy cũng là chuyện hợp lý mà.”

Điều Cẩm Ngọc thấy Cẩm Sát chẳng may để ý thì trong lòng chợt cảm thấy hơi khó chịu. Còn chúng phu nhân nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, mặc dù cách tẩm bình phong cũng có thể qua giọng nói ôn hòa thư thái của Cẩm Sát mà nhận ra vẻ nhu hòa trang nhã của nàng, họ thầm nghĩ rốt cuộc không thể hoàn toàn coi Tạ Thiếu Văn là con rể Điều gia được, dù sao chàng ta vẫn là người ngoài, chính vì thế họ càng thấy hành vi của Điều Cẩm Ngọc làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

Tạ Thiếu Văn nghe giọng nói của Cẩm Sát thì vô cùng kích động, hần vừa vào phòng đã muốn hỏi han Cẩm Sát, chỉ tiếc vẫn chưa tìm được cơ hội, hiện giờ làm sao còn nhận được nữa, hần vội vàng đứng dậy, hướng về phía bình phong rồi hỏi: “Cẩm Sát muội muội bệnh tình thế nào rồi, đã khỏe hơn chưa?”

Ngô thị gặp đến mức mồ hôi dính đầy người, hôm nay từng việc từng việc ập tới quá bất ngờ, nàng ta không thể hiểu nổi, rõ ràng bản thân đã gắng bầy chắt lăm rồi, từng bước đi cũng đều tính toán vô cùng chặt chẽ, cứ tưởng rằng sẽ chắc chắn thành công, nhưng không hiểu sao từng chuyện từng chuyện đều liên tiếp chệch hướng làm nàng ta khó chống đỡ nổi. Lúc này nhìn Tạ Thiếu Văn đứng dậy hỏi han với vẻ mặt niềm nở, Ngô thị tức thì không cam lòng nên chợt cười nói.

“Thật khó cho thế tử còn thương nhớ đến con, vừa vào phủ nghe nói con bị bệnh liền xin thím đến Y Huyền viện thăm đấy, Tứ nha đầu à, còn không mau ra ngoài để thế tử ngắm một chút, cũng khiến thế tử có thể sớm lòng an tâm.” Nàng nói xong lại nhìn sang mọi người rồi tiếp lời: “Hai đứa nhỏ này vốn là thanh mai trúc mã lớn lên cùng một chỗ, luôn như hình với bóng. Tính đến giờ đã 3 năm không gặp nhau, cũng khó cho thế tử có thể nhớ tình nghĩa năm xưa đến vậy.”

Nàng vừa dứt lời các vị phu nhân đều tới tập đồng ý, người thì khen Tạ Thiếu Văn trọng tình nghĩa, người lại nói Cẩm Sát thật may mắn. Câu nói này của Ngô thị quả thật vô cùng sắc bén tựa như có thể đâm xuyên người Cẩm Sát, cái gì gọi là thân thiết từ thuở ấu thơ, như hình với bóng, giả như tương lai chuyện hôn nhân này không thành thì còn nhà ai dám có ý cầu hôn với nàng nữa?! Họ không nghĩ ngờ trong lòng nàng luôn nhớ tình cũ là còn may ấy chứ.

Cẩm Sát nghe vậy nhưng cũng chẳng vội, chỉ đứng dậy cúi nhẹ người rồi nói: “Trai gái bảy tuổi đã khác biệt, hiện giờ con và Tạ công tử cũng không còn là trẻ con nữa, sao có thể... Thím đừng lấy con làm trò đùa.”

Cẩm Sát dứt lời liền tỏ ra xấu hổ đỏ mặt, hơi nghiêng người ngồi sâu vào bên trong, cách tẩm bình phong không muốn đối mặt với Tạ Thiếu Văn, đúng là cực kỳ tuân thủ lễ giáo, không theo lời Ngô thị mà đi ra ngoài gặp chàng ta.

Thật ra theo phong tục Đại Cẩm, trai gái đã hứa hôn ngày thường gặp mặt nhau cũng không hẳn là thiếu lễ phép, ngay cả trong những gia đình có quan hệ bạn bè thân thiết thường xuyên qua lại thì bọn trẻ cũng đều có thể gặp gỡ nhau. Giống như hôm nay việc Điều Cẩm Ngọc đụng phải Tạ Thiếu Văn trong vườn cũng sẽ không truyền ra tin đồn nhảm nhí kỳ quái gì cả, chẳng qua hành động của nàng ta quá mức rõ ràng nổi bật, hơn nữa còn làm như thể mọi người đều là kẻ ngốc không hiểu chuyện nên mới gây ra chuyện ỉ xeo đến thế.

Mặt khác hiện giờ Cẩm Sát khẳng khái không gặp Tạ Thiếu Văn càng làm cho Điều Cẩm Ngọc trước đó có vẻ vô cùng lảng lơi. Chúng phu nhân tiểu thư nghe giọng nói của Cẩm Sát cứ tưởng nàng đương ngại ngùng và giận, chứ không hề nghĩ nàng đang cố ý nhắm vào Điều Cẩm Ngọc, ai nấy chỉ nghĩ nàng đúng là bị Ngô thị cố tình trêu ghẹo nên mới thật sự khó nhìn xấu hổ mà không muốn lộ diện. Trước mặt đông đảo mọi người như vậy mà giấu cột con cháu, quả thực Ngô thị đã đánh mất phong thái của bậc bề trên, hơn nữa càng lộ vẻ cực kỳ tùy tiện.

Mọi người bất giác bừng tỉnh, té ra Điều Đại tiểu thư lảng lơi như vậy đều có lý do. Trên làm dưới bắt chước thế này khó trách tuổi còn nhỏ như vậy đã biết dụ dỗ mê hoặc đàn ông.

Trong khi Ngô thị tự rước lấy nhục thì Cẩm Sát hướng về phía Bạch chi đằng sau nói thầm hai câu, Bạch chi nghe xong lập tức bước lên trước chặn lại đáng người Cẩm Sát, hành lễ với Tạ Thiếu Văn ở bên ngoài rồi nói: “Nô tỳ Bạch Chi thỉnh an thế tử, tiểu thư vừa nói rằng người chẳng qua bị nhiễm lạnh chút thôi, hiện giờ đã khỏe hơn rồi, khiến thế tử phải lo lắng như vậy tiểu thư thấy thật sợ hãi. Tính từ khi già từ ở kinh thành đến giờ đã khoảng gần 4 năm, tiểu thư cũng rất nhớ Hầu phu nhân và thế tử gia, vì thế lệnh cho nô tỳ thay người vấn an thế tử.”

Cẩm Sát đúng là ngay cả lời nói cũng phải nhờ đến miệng nha hoàn truyền lại! Hiểu lễ và giữ lễ đến mức này, không hổ cho xuất thân thanh cao! Mọi người qua lời Bạch Chi biết bọn họ từ biệt được gần 4 năm liền nghĩ Cẩm Sát hiện giờ mới 11 tuổi, 4 năm trước ở kinh thành cũng mới tầm 7 tuổi, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, vì vậy câu nói thanh mai trúc mã vừa rồi của Ngô thị mới khơi được chút lẩn tẩn suy nghĩ, chưa gây nên tác dụng gì đã bị quên bống.

Trong khi đó Tạ Thiếu Văn thấy Cẩm Sát đứng dậy nói chuyện thì ánh mắt lập tức dán vào chỗ nàng ngồi, dù cách tẩm bình phong nhưng hần vẫn cảm thấy trước mặt sáng ngời, trong đầu bỗng hiện ra câu tục ngữ “Nữ mười tám tuổi thay đổi cực kỳ”.

Xuyên qua tấm bình phong, cô gái duyên dáng yêu kiều, ánh nắng chiếu qua đường như làm cho bóng dáng nhỏ nhắn thanh thoát kia thêm sáng lạn, toát lên vẻ trang nhã điềm tĩnh rất riêng khó lẫn, tăng sa mỏng dù chắn tầm nhìn nhưng lại khó che nổi dung nhan xinh đẹp diễm lệ như tiên nữ. Hơn nữa vì không nhìn được tường tận dung mạo nên mới khiến cả người nàng tỏa ra khí chất đoan trang dịu dàng thanh tao.

Hắn tai nghe giọng nói ngai ngùng buồn bực, mắt thấy nàng vì xấu hổ thẹn thùng mà tránh người ra phía sau nên vòng eo nhỏ nhắn cũng chuyển theo, nếu vừa rồi bóng dáng mờ ảo của nàng như một bức tranh tĩnh lặng chấm phá nét tươi đẹp thì hiện giờ chỉ với một cử động nhỏ của nàng, Tạ Thiếu Văn dường như thấy mỹ nhân đang bước ra từ trong tranh, cả căn phòng như bừng sáng lên theo từng bước chân nàng.

Tìm hán đập thành thịch, trong đầu tràn ngập từng điệu cười nét nhăn mặt nhủu mày của Cẩm Sát ba năm về trước, hắn chỉ cảm thấy trong căn phòng rộng lớn này hoàn toàn vắng bóng tiếng động, trong óc hết thảy chỉ còn lại một dáng hình quanh quẩn mà thôi.

Cẩm Sát vốn cảm nhận thấy ánh mắt nồng cháy của Tạ Thiếu Văn cho nên mới trốn sau lưng Bạch Chi, trong lòng nàng càng ngày càng cảm thấy mĩa mai xen lẫn ghê tởm đến buồn nôn.

Kiếp trước khi Tạ Thiếu Văn chưa chiếm được nàng, làm sao mà hắn không hao tâm tổn sức, vòng vo lấy lòng chứ, chính vì hắn tỏ ra vô cùng chân tình nên nàng mới cảm kích áy náy, mới đầu khi bước vào Hầu phủ đều một lòng nghĩ cho hắn, khuyên hắn nên làm một Hầu gian an nhân hưởng lạc. Hôm nay nghĩ lại, cái gọi là chân tình chẳng qua chỉ là sự ham muốn về thể xác của Tạ Thiếu Văn mà thôi, dưới những màn mưu tính hãm hại liên tiếp của Điều Cẩm Ngọc và Vạn thị, sự chân tình của hắn dù có thật đến mấy thì cũng sớm muộn tan hết trong sự nghi kỵ và bất mãn.

Tuy trong lòng Cẩm Sát thấy chán ghét, nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra ung dung nhàn nhã, thông dong thoải mái, ôn hòa vui vẻ, điềm tĩnh yên lặng.

Gương mặt nàng dù còn vương nét ngây ngô, nhưng cử chỉ đoan trang, lại thêm phong thái ung dung này làm cho mọi người bất giác cảm thán, sau 2 năm nữa không hiểu nàng ta còn trở về thành người đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế nào đây, ánh chừng còn diễm lệ hơn cả bà mẹ Liễu Hoa mang danh mỹ nhân đệ nhất kinh thành ấy chứ.

Mọi người ngắm Cẩm Sát, sau đó lại nhìn sang cô nàng tuy yêu kiều, thanh tú động lòng người nhưng mặt rõ ràng mang vẻ ghen ghét Điều Cẩm Ngọc, trong nhất thời ai cũng thấy đúng là một trời một vực.

Hơn nữa họ thấy phía ngoài anh chàng Tạ Thiếu Văn đang nhiệt tình nhìn đắm đắm sang đây, các vị tiểu thư liền hiểu hết, rõ ràng là Điều Cẩm Ngọc nồng nhiệt đến điên rồi, thế từ Võ An hầu yêu quý vị hôn thê đến vậy, làm sao còn để Điều Cẩm Ngọc vào mắt? Vì vậy cho nên ai nấy càng thêm xem thường hành vi hoang đường của Điều Cẩm Ngọc.

Trong khi đó Tạ Thiếu Văn nghe Bạch Chi nói thì hơi thất vọng, hắn nghĩ xa cách gần 4 năm, Cẩm Sát dường như trở nên xa lạ quá, nhưng rồi lại nghĩ Cẩm Sát trước mặt nhiều người thế này chắc cũng ngại tỏ ra thân cận với mình, vì thế liền tùy ý nàng, cười nói: “Phiền Cẩm Sát mọii mọii phải nhớ thương, mấy năm nay ta sống rất tốt.”

Ngô thị trông Cẩm Sát không hề có ý muốn lộ mặt thì không cam lòng, nàng ta nheo mắt đang muốn nói thêm thì đã thấy Lưu ma ma quản sự Minh đường tất tả chạy tới, vừa bước chân vào Cẩm Tú đường liền vội vàng bẩm Quách thị: “Lão phu nhân, Giang An huyện chủ* tới bái phỏng**, hiện giờ đã vào đến nhị môn rồi.”

*Huyện chủ – Huyện chủ: Một cách gọi phong hào của nữ nhân xuất thân gia đình hoàng tộc thời phong kiến, bắt nguồn từ thời Đông Hán.

**Bái phỏng: Tôi thăm hỏi, gặp mặt, thời xưa khi các gia đình quyền quý muốn lui tới nhà ai thì thường phải đưa bái thiếp (một loại thiếp ghi rõ tên tuổi địa chỉ chức vị...) thì mới được gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Sảnh đường im lặng một hồi, sau đó thì vỡ òa những tiếng bàn tán. Đơn giản vì Giang An huyện chủ* không phải người bình thường, nàng xuất thân từ Nhữ Dương vương phủ tôn quý, Nhữ Dương Vương mấy đời trấn thủ biên thùy phía Đông Đại Cẩm, tay nắm trọng binh, là một trong ba vị phiên vương quan trọng của Đại Cẩm, Giang An huyện chủ lại là con gái của Nhữ Dương Vương. Hơn nữa nàng ta cũng được gả cho người không tầm thường, chính là trưởng nam Tiêu Mặc thuộc gia tộc trí thức Thanh Dương Tiêu thị đứng đầu đất nước.*Huyện chủ – Huyện chủ: Một cách gọi phong hào của nữ nhân xuất thân gia đình hoàng tộc thời phong kiến, bắt nguồn từ thời Đông Hán. Tiêu thị có nguồn gốc lâu đời, xuất hiện khoảng 400 năm trước, cho đến giờ vẫn là vọng tộc Tây Nam từ thời nhà Chu, hiện nay đến thời Tiêu Mặc, trải qua 400 năm, Tiêu thị không biết đã sản sinh ra bao nhiêu vị danh nhân đại thần, trí thức phong lưu nữa.Năm ấy khi Thánh tổ gia kiến lập nên Đại Cẩm, tộc trưởng Tiêu thị tên Tiêu Khánh Nghênh dốc lòng phò tá, khi Thánh tổ xem chừng gặp khó khăn ở Nam Cương, Tiêu Khánh Nghênh liền mang theo gia tộc khoảng một vạn người phò trợ, Tiêu Khánh Nguyên sợ người trong tộc không toàn tâm toàn ý đi theo Thánh tổ nên quyết định dùng một mối lừa thiêu hủy hoàn toàn nhà cũ. Lúc Thánh tổ giành được thiên hạ lập tức phong Tiêu Khánh Nguyên làm Quốc công gia, gia tộc Tiêu thị lúc này mới một lần nữa an cư lập nghiệp tại Thanh Dương. Trần Quốc công của Đại Cẩm tuy theo lệ cha truyền con nối, nhưng vẫn có trường hợp bị giáng chức, nay đã qua năm triều đại, Tiêu Thị tuy mất đi tước vị, nhưng thanh danh vẫn còn. Tiêu Mặc chính là con trai trưởng của nội các đại thần Tiêu Minh Đạt, người từng giữ vị trí Đại học sĩ của Từ An điện, năm Phong Khánh đầu tiên

khi tiền đế còn tại vị Tiêu Mặc tham gia khảo thí và đỗ danh hiệu Bảng Nhãn.

Tiêu thị từ khi Tiêu Minh Đạt nghỉ hưu thì dòng chính cũng dần dần rút lui khỏi triều đình Đại Cầm. Người đời đều cho rằng Tiêu thị hiện giờ không còn được vẻ vang như thời ông cha nữa, chỉ biết sống an nhàn hưởng lạc, sợ rằng trên đũa suy vong, nhưng Cầm Sát thì biết ắt hẳn Tiêu thị đang ẩn giấu tài nghệ.

Tiêu Uẩn, cậu con trai duy nhất của Giang An huyện chủ vào năm Phong Khánh thứ mười tám đã được tiền đế khâm điểm Trạng nguyên lang, năm đó cậu ta mới tròn 16 tuổi, là vị Trạng nguyên trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ. Năm ấy khi Cầm Sát 8 tuổi thủ tang, theo ông nội xuôi Nam về cố hương, nàng nhớ rõ ông nội đã từng tán thưởng Tiêu Uẩn là người thông minh bẩm sinh, không uổng thanh danh vang lừng của Tiêu thị.

Tiền đế cực kỳ yêu thích Tiêu Uẩn, ngay trên kim điện liền phong hấn vào nội các, nhưng Tiêu Uẩn lại lấy lý do tuổi còn trẻ, kinh nghiệm còn kém, không thể giữ chức vị cao, sợ sẽ phụ sự kỳ vọng của thánh thượng mà từ chối, cho đến bây giờ hấn vẫn luôn ngao du thiên hạ, dôn hết tâm tư tình cảm vào non xanh nước biếc thì từ ca phú. Các vị thư sinh trong thiên hạ vốn tự xưng thanh cao, hành động ấy của Tiêu Uẩn được bọn họ vô cùng ca tụng, ai cũng nói hấn tính tình cao ngạo, có phong phạm quân tử, xa lánh triều đình, dù được bậc quân vương tán thưởng nhưng vẫn giữ trọn khí phách, vì thế hấn có uy tín cực cao trong giới trí thức Đại Cầm, tướng mạo và mỹ danh tựa như tiên giáng trần. Lóp con cháu đồng lứa với Tiêu Uẩn trong Tiêu thị thi đỗ rất nhiều, mặc dù đều mới vào triều làm quan, chức vị không cao, nhưng cũng không thể xem thường, Tiêu thị có lóp con em như vậy làm sao có thể sa sút được? So sánh với gia tộc trí thức ngàn đời như Tiêu thị, dòng dõi Võ An hầu phủ tôn quý bậc nhất kia liền chẳng đáng nhắc tới. Mặt khác Điều gia càng không có tí xú quan hệ gì với Tiêu thị, chính vì vậy khó trách mọi người nghe nói Giang An huyện chủ ghé phủ thì đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc và kích động.

Không ít vị thiếu phu nhân nghe tin này đều khẽ động tâm tư, hiện giờ Điều Lễ Hách giữ chức Đồng Tri đã được ba năm, Khương Tri phủ cũng sắp phải chuyển công tác, họ đoán chắc hẳn Điều Lễ Hách tìm cách để nhanh chóng thăng quan tiến chức, nhưng rồi họ lại phủ định ý nghĩ này, bởi Điều Lễ Hách dù thuận lợi nhậm chức Tri phủ Giang Châu thì cũng chỉ là chức quan ngũ phẩm, tuy là hấn bỏ được vận đen cũt chó, thoáng cái thăng chức, nhưng cũng không thể lọt vào mắt xanh của Tiêu thị.

Ngay cả Vạn thị cũng kinh ngạc tròn tròn mắt, Quách thị thì càng ngẩn ngơ một lúc lâu mới tỉnh táo lại, không dám làm cao một chút nào, vội vàng đứng dậy dẫn mọi người ra ngoài nghênh đón.

Cầm Sát cũng thấy cực kỳ ngạc nhiên vì kiếp trước lễ mừng thọ Quách thị không hề phát sinh chuyện Giang An huyện chủ tới thăm. Chúng tiểu thư ra khỏi bình phong đi theo các vị phu nhân, bỗng Cầm Sát chợt nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng nói chuyện khe khẽ của hai vị tiểu thư trông lạ mặt.

“Không phải vị Giang An huyện chủ này vẫn luôn trú tại Tiêu phủ trong kinh ư? Sao hiện giờ lại tới đây?”

“Ngay cả chuyện này mà tỷ cũng không biết ư? Một tháng nữa là tới lễ mừng đại thọ sáu mươi của Nhữ Dương Vương, Giang An huyện chủ tất nhiên phải trở về chúc thọ phụ thân, ta nghe mẫu thân nói lần này Tiêu công tử tự mình hộ tống người xuôi Nam đây. Có lẽ hôm nay vừa khéo đi qua Giang Châu, không biết hôm nay Tiêu công tử có tới cùng không nhỉ...” “Tỷ nói như vậy làm ta cũng nghĩ tới chuyện mọi người xưng tụng danh hiệu Lục đại mỹ nam kinh thành gồm có Tiêu công tử cùng thế tử Ngô vương, thế tử Trần Quốc công, thế tử Võ An hầu, Liễu công tử nhà Hộ bộ Thượng thư, thêm cả vị Vũ Anh vương của Bắc Yên nữa, vừa này gặp qua thế tử Võ An hầu, quả thực tướng mạo bất phàm, không biết vị Tiêu công tử này bộ dạng có giống thần tiên giáng trần như lời đồn đại hay không đây.” Hai người còn đang hăng hái trò chuyện thì bất ngờ một vị tiểu thư mặc phục trang màu hồng đào cũng tỏ vẻ ngạc nhiên xen vào hỏi: “Vương gia Bắc Yên mà cũng có mặt trong danh sách Sáu vị đại mỹ nam kinh thành ư? Thật buồn cười quá.” Vị tiểu thư vừa mới nói kia liền lườm cô nàng một cái rồi nói: “Sao phải ngạc nhiên chứ, vị vương gia này đã sống tại Đại Cầm ta 7 năm, bình thường đều sinh hoạt tại kinh thành, hàng năm chỉ quay về Đại Yên một lần, thời gian chưa kéo dài đến một tháng, như vậy tính ra hấn đâu khác gì người sống lâu trong kinh thành chứ? Nghe nói vị vương gia Bắc Yên này sinh ra đã có một đôi mắt màu xanh nước biển, người bình thường làm sao có một đôi mắt màu xanh như vậy, ta thật tò mò không biết bộ dạng y ra sao nữa.” “Mắt xanh thì có gì mà kỳ quái chứ? Mấy người không biết sao, nhà họ Lưu Vân bên người Ngô tỷ tỷ cũng có mắt xanh đấy, ta thấy cực kỳ đẹp đề!” Lần này người lên tiếng hóa ra lại là Vân tiểu thư vừa nói chuyện cùng Ngô Tử La, Cầm Sát thấy tiểu cô nương mờ mịt mắt, đôi con ngươi đen bóng cực kỳ linh động thì bất giác nàng cũng mỉm cười theo. Theo hướng tay cô bé chỉ, quả nhiên nàng thấy một tỷ nữ ngoại tộc khoảng chừng 10 tuổi đang đứng sau lưng Ngô Tử La, nàng ta vẫn cúi đầu nên chẳng thể nhìn rõ dung mạo. Các vị tiểu thư đều nhao nhao nhìn sang, lập tức có một cô nương mặc trang phục màu vàng nhạt giờn tiếng nói: “Này, người mau ngẩng đầu lên để chúng ta nhìn một cái xem nào.” Lưu Vân nghe vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu như trước, Ngô Tử La quay đầu lại cười bảo nàng đừng câu thủ nhàn mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Cầm Sát lúc này mới ngắm nghía, nàng da dẻ trắng bóc, ngũ quan rõ ràng, mày dài, mũi cao, miệng rộng, từng phần trên khuôn mặt đều sắc nét nhưng cũng hơi thô dày hơn so với người Đại Cầm, dung mạo mặc dù không xuất chúng hơn người nhưng riêng về quyền rũ, đặc biệt là đôi mắt màu xanh nước biển kia, trong vắt như nước và long lanh như đá quý, vô cùng đẹp đề. Chúng cô nương bắt ngờ riu riu rít khen ngợi, vị cô nương vừa lên tiếng lại tiếp lời: “Nếu vị vương gia kia đôi mắt giống hệt Lưu Vân thì cũng không đến mức dọa người cho lắm.” Vân cô nương lại giờn thanh nói tiếp: “Vị vương gia này cũng thật đáng thương, phải sống cuộc sống ra xời quê hương, nhất định cũng giống như lời ca kỹ hay xướng trong các vở kịch, chắc chắn phải chịu rất nhiều tủ nhục.” Cô bé vừa dứt lời thì vị tiểu thư mặc phục trang màu tím đứng cạnh Lưu Vân liền cười nói: “Muội nói sai rồi, vị Vũ Anh Vương này sống ở kinh thành nhưng chưa từng phải chịu bất kỳ tủ nhục nào. Mấy ngày trước biểu tỷ ta* từ kinh thành trở về còn kể cho nghe về vị vương gia này đây. Nghe nói vương phủ của hấn được tu sửa còn hoa lệ hơn cả vương phủ, mùa xuân vừa rồi hấn gây xích mích với Nam Quận vương – con trai của Đại Trưởng công chúa vì tranh chấp một cô đào kếp, trông thế mà dám hất dúi một chân của Nam Quận vương, khiến hấn nằm liệt giường 3 tháng vẫn chưa đứng dậy được. Đại Trưởng công chúa ngày ngày vào cung khóc lóc ti tê với Hoàng thượng nhưng cuối cùng cũng không xác định được ai mới là người sai. *Biểu tỷ: Chị con cô, cậu hoặc dì. “Tại sao lại thế?” Vân tiểu cô nương nghe vậy thì chớp đôi mắt to hỏi lại. Các nàng đứng một bên nói chuyện bất giác làm không ít người chú ý tới, các vị tiểu thư khác đều nghiêng cổ ngo nghiêng sang đây. Cầm Sát thấy vậy thì chợt nghiêng tức lại, nàng sợ rằng nếu họ nói thêm gì nữa thì sẽ phát sinh chuyện không ổn, nàng đang muốn ngăn lại thì đã thấy Ngô Tử La vỗ nhẹ vào đầu Vân tiểu cô nương rồi cất tiếng: “Muội đừng nghe nhiều chuyện nữa, mau nhìn kia, kiêu của Giang An huyện chủ đã hạ xuống rồi.” Nàng vừa dứt lời mọi người cũng im miệng, chăm chú nhìn về phía trước. Trong khi đó Điều Cầm Ngọc từ đầu đến cuối đều không để ý đến chuyện các tiểu thư bàn tán, nàng ta chỉ một lòng một dạ đắm chìm vào Tạ Thiếu Văn, gì mà Tiêu công tử với chả Vũ Anh vương khỏi ngô tuẩn tú, rõ ràng chẳng liên quan gì đến nàng ta. Thân phận của Tạ Thiếu Văn như thế này nàng ta đã thấy cao khó với tới, chỉ mong mẫu thân thật sự có thể như nàng mong muốn, cướp đoạt mọi lương duyên này, vì nàng mà mưu tính vị trí phu nhân Hầu gia tôn vinh phú quý bậc nhất. Cầm Sát khẽ liếc sang Điều Cầm Ngọc đang nhướng người nhìn chăm chăm vào Tạ Thiếu Văn, nàng bỗng chốc nhủ này, thâm nghĩ cô chị gái tốt đẹp này của mình thật đúng là không hề khiến nàng phải thất vọng. Cầm Sát đang đắm chiêu thì Điều Cầm Hồng đứng một bên đột ngột kéo tay nàng, Cầm Sát quay đầu lại thì nghe thấy nàng ta thấp giọng hỏi: “Tứ muội muội, vị Vũ

Anh vương đó sao lại dám ngang tàng bạo ngược tới vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Giọng nói của Diêu Cẩm Hồng cực thấp nên không ai để ý đến các nàng. Cẩm Sát thấy nàng tràn ngập vẻ hiếu kỳ thì cười lắc đầu rồi cũng thấp giọng nói: “Tam tỷ à, trong kịch đều xưng rằng hoàng tử sang làm con tin thường là bị ép buộc, nhưng vị Vũ Anh vương Bắc Yên này lại được chủ động đưa sang nước ta, nghe nói năm đó người đề ra chủ ý này chính là mẹ đẻ của hắn, hiện giờ cũng là đương kim hoàng hậu Bắc Yên, chuyện bị động hay chủ động sẽ dẫn tới khác biệt cực kỳ to lớn đấy.”

Cẩm Sát vừa nói vừa nhớ đến kẻ hung hăng kiêu ngạo ở cửa sau Diêu phủ, tức thì không nhịn được lại tiếp lời: “Vị Vũ Anh vương này không hẳn là người ngang tàng bạo ngược, nhưng chắc chắn là kẻ hống hách bướng bỉnh.”

Diêu Cẩm Hồng nghe thế thì lộ vẻ khó hiểu, đang muốn hỏi lại nhưng Cẩm Sát đã dùng đôi mắt đẹp liếc nàng, đoạn che miệng cười nói: “Xem Tam tỷ này, trâm cài đầu lệch hết rồi, chẳng trách lão thái thái vẫn nói Tam tỷ đúng là nghịch ngợm như khi con vậy.”

Nàng dứt lời thấy Diêu Cẩm Hồng chớp chớp mắt chỉnh lại trâm cài trên đầu thì mỉm cười dịu dàng sửa lại búi tóc cho nàng ta. Trong khi đó Giang An huyền chủ đã xuống kiệu, lão thái thái và vài chúng phu nhân đều tới hành lễ, các vị tiểu thư cũng tới tấp bái lạy, sau đó mọi người mới vây quanh Giang An huyền chủ cùng trở lại Cẩm Tú đường.

Giang An huyền chủ trông khoảng 40 tuổi, vấn tóc kiểu Triều vân cận hương*, bên cạnh tóc cài một bộ gồm nhiều chuỗi ngọc Dương Chi thượng phẩm. Nàng mặc áo màu xanh lam đính lông chim thêu chỉ vàng, quần màu xanh bằng lụa xếp nếp, bên ngoài khoác áo choàng tinh xảo bằng tơ tằm đậm bông sắc xanh ngọc, cổ áo và đai lưng điểm lông chồn, tuy không đeo nhiều trang sức nhưng toàn thân vẫn toát lên vẻ điềm tĩnh sang trọng.

Trông nàng có vẻ hơi đầy đặn nhưng càng làm lộ vẻ ung dung phú quý, ngũ quan sắc nét, mặc dù khóe mắt có nếp nhăn nhưng khó che được vẻ xinh đẹp đoan trang, có lẽ khi còn trẻ nàng ta cũng là một đại mỹ nhân hiếm thấy.

Quách thị mời nàng an tọa chung trên giường La Hán khắc họa tiết núi non khảm đá, bà cũng không dám tỏ vẻ làm cao nên cứ ngồi nghiêng người kính cẩn tiếp chuyện.

Giang An huyền chủ thấy Quách thị lộ vẻ mất tự nhiên thì cười nói: “Lão thái thái có lẽ cũng nghe nói cuối tháng này là đại thọ của lão vương gia, ta hiện trên đường trở về chúc thọ người, đúng dịp đi qua Giang Châu nhưng không may lại gặp tuyết rơi nhiều, vì thế bị kẹt lại đây. Hôm qua trời vừa tờ mờ sáng, đưa con bất hiếu của ta tự dung nổi hứng rủ bạn bè lên núi Vân Bình, đến giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng. Ta ở một mình trong biệt viện cũng thấy buồn bực, vừa khéo nghe nói hôm nay là lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của lão thái thái nên vội tới chúc thọ, lão thái thái chớ trách ta không hiểu cấp bậc lễ nghi nhé.”

Quách thị thấy Giang An huyền chủ tỏ vẻ ôn hòa, nói giọng hòa nhã thì cũng vội vàng cười nói: “Làm gì có chỗ nào không phải chứ, Huyền chủ có thể tới Diêu phủ đã khiến dân phụ thấy vừa mừng vừa lo, đúng là làm cho Cẩm Tú đường này thêm phần vẻ vang rồi.”

Các vị phu nhân cũng sôi nổi phụ họa, Giang An huyền chủ và Quách thị thăm hỏi vài câu, sau đó nàng cũng chào hỏi qua với Vạn thị đang ngồi ở một bên, cuối cùng mới nhìn về hướng mấy vị công tử rồi nói: “Đây chính là các vị thiếu gia của quý phủ? Quả thật ai nấy đều trông có vẻ giỏi giang tuấn tú.”

Quách thị lập tức niềm nở đáp: “Mấy người bọn chúng làm gì mà giỏi giang, nếu có thể bằng một phần mười tài năng của Tiêu công tử thì Diêu gia đã có người kế nghiệp rồi.”

Vừa lúc này Diêu Lễ Hách đích thân đưa Giang An huyền chủ tới, Diêu Văn Thanh và mấy vị thiếu gia cũng đi cùng đến chúc thọ lão thái thái, hiện giờ đang đứng đợi giữa sảnh đường.

Hiện giờ nghe Quách thị nói như vậy, Tam thiếu gia Diêu Văn Khoa của Nhị phòng vội vàng cùng Tứ thiếu gia Diêu Văn Mẫn, Ngũ thiếu gia Diêu Văn Thanh và Lục thiếu gia Diêu Văn Cường của Tứ phòng bước lên trước bái lạy Quách thị rồi nói lời chúc mừng: “Hôm nay là lễ mừng thọ của bà nội, chúng cháu cùng làm thơ chúc thọ người, chúc bà nội phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn*.”

*Phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn: Nghĩa là phúc lộc nhiều như nước biển Đông và sống thọ như núi đồi nước Nam. Trong những điển tích xưa của Trung Quốc, Nam Sơn là nơi mọc rất nhiều trúc, bởi vậy, nói thọ tị Nam Sơn hàm ý sống được nhiều tuổi như là Nam Sơn có nhiều trúc vậy.

Hắn nói xong liền dùng hai tay dâng lên một cuộn giấy, Nhã Băng bước lên tiếp nhận rồi trình cho Quách thị và Giang An huyền chủ cùng xem, Giang An huyền chủ tức thì mỉm cười đọc to: “Giáo tử dĩ trung canh giáo tôn, ý hành thực đức ngưỡng từ vân, bàn đào quả thực tam thiên tuế, tử trúc trĩu thêm cửu bách xuân.” (Diễn theo ý hiểu: “Dạy cháu càng nghiêm hơn dạy con, hiền thực đức độ con cháu kính, bàn đào trĩu quả ba nghìn tuổi, trúc tía thêm xanh chín trăm xuân.”)

Các vị phu nhân nghe vậy thì đều khen ngợi tới tấp, Giang An huyền chủ cũng tán thưởng liên tục, nàng đưa cuộn thơ sang cho Vạn thị rồi cười nói: “Thơ

này dù không bằng bài Thập Phúc thi của Tạ Thiếu Văn làm tặng muội, nhưng cũng rất đặc sắc, nhìn xem đi.”

Tháng trước mới vừa qua ngày sinh nhật Vạn thị, hôm đó Tạ Thiếu Văn trước mặt mọi người làm thơ chúc thọ, tổng cộng có 10 câu, mỗi câu đều có chữ Phúc nên được gọi là bài thơ Thập Phúc. Ngày đó hẳn làm thơ gây tán thưởng ầm ĩ cả sảnh đường, sau đó bài thơ được truyền khắp kinh thành, ngay cả các vị Đại học sĩ uyên bác về thi từ ca phú nghe xong cũng phải khen ngợi vài câu, chuyện này ở Giang Châu mọi người đều nghe nói đến.

Tạ Thiếu Văn nghe vậy thì vội đứng dậy, hơi cúi người hành lễ với Giang An huyền chủ rồi nói: “Huyền chủ khen nhầm rồi, thơ của các vị đệ đệ Diêu gia tràn đầy lòng hiếu thảo, so với họ, bài Thập Phúc thi của tiểu bối quá mức sa vào văn phong hoa mỹ mà lại thiếu mất vài phần chân thành. Thơ từ tuyệt diệu như của các em ấy, văn bối thật không sánh bằng.”

Diêu Văn Khoa thấy hẳn tỏ vẻ khiêm tốn nhún nhận thì cũng dẫn đầu đám thiếu gia tăng bốc Tạ Thiếu Văn vài câu. Trong khi đó các vị tiểu thư cách tám bình phong thấy Tạ Thiếu Văn thái độ hòa nhã, khiêm tốn thủ lễ thì càng thêm ấn tượng, ánh mắt họ càng không ngừng vờn qua đảo lại giữa Cẩm Sát và Diêu Cẩm Ngọc. Họ thấy Cẩm Sát chỉ mỉm cười ngồi ngay ngắn một chỗ, không nhìn ngang liếc dọc, trong khi đó ánh mắt Diêu Cẩm Ngọc thì dán chặt vào bóng dáng Tạ Thiếu Văn, trong đầu bất chợt lại nổi lên vô vàn suy tính.

Mặt khác Vạn thị xem xong cũng liên thanh khen ngợi rồi thốt: “Quả là văn hay chữ tốt! Không biết do vị thiếu gia nào đề bút?”

Nàng vừa dứt lời, bốn người Diêu Văn Khoa còn chưa đáp lại thì Giang An huyền chủ lại tiếp lời: “Đề ta đoán nhé, nét chữ này ắt hẳn do cháu đích tôn của tiền Diêu Thủ phụ viết ra phải không?”

Diêu Văn Khoa là đứa lớn tuổi nhất trong đám thiếu gia, nghe vậy tức thì cười cười khom người trả lời: “Huyền chủ nhãn lực siêu phàm, đúng là do Ngũ đệ viết.”

Quách thị lập tức vẫy tay về phía Diêu Văn Thanh rồi nói: “Còn không mau lại đây bái kiến huyền chủ.”

Diêu Văn Thanh lúc này mới trở gót cung kính tiến lên hành lễ, Giang An huyền chủ gật đầu gọi hắn bước gần lên nữa rồi tỏ ra chân thành khen ngợi hắn: “Người mới 8 tuổi sao? Chỉ nhìn qua dung mạo cũng đã thấy giống Liêu Thượng thư tới năm phần, còn nét bút thì quả nhiên được truyền thừa từ Diêu lão gia, đúng là đứa trẻ ngoan.”

Văn Thanh nghe vậy vội vàng kính cẩn đáp tạ, Giang An huyền chủ đoạn hướng về Quách thị cười nói: “Diêu lão luôn là bậc thầy thư pháp tại Đại Cẩm ta, một tay bút pháp Hành thư đoạn chính, phiêu dật như mây, có thể nói vừa phóng khoáng vừa lộng lẫy. Uẩn Nhi năm ấy mới bắt đầu tập viết đã học theo chữ của Diêu lão, chỉ tiếc hắn dù cố đến mức nào cũng không thể học theo nét chữ thiên phú phóng khoáng tiêu dao đẹp đẽ của Diêu lão, cuối cùng sau năm năm bướng bỉnh không thành mới chuyển sang luyện chữ Khải. Văn Thanh trái lại thật giỏi làm sao, tuổi nhỏ như vậy mà đã có thể luyện chữ gần giống bút tích của Diêu lão, chắc hẳn đã vô cùng khổ công, quả là đứa trẻ cực kỳ hiếu thảo. Năm ấy Diêu lão qua đời, phụ thân và phu quân ta ở trong phủ tể bái nhiều ngày, vô cùng thương cảm, phu quân còn cảm thán Diêu lão sớm tạ thế để lại một đôi chị em số khổ, nhưng chẳng phải từ xưa tới nay người làm nên đại sự đều phải kinh qua nhiều trắc trở hay sao, “Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, Mai hoa hương tự khổ hàn lai”. Con à, đọc sách, tập viết chữ cho thật tốt vào, ta còn đang trông chờ vào tương lai may mắn được thấy cảnh tử tôn tam vị Trạng Nguyên đấy.”

*Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, Mai hoa hương tự khổ hàn lai: Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh; cây kiếm quý phải trải qua rèn giũa đón đau mới sắc, trong mùa đông giá lạnh, khi trăm hoa tàn úa, chỉ có hoa mai vẫn tỏa hương trong khi trời giá rét, tuyết băng. Câu này ví hai vật trên với con người, phải trải qua gian khổ mới thành công.

Mấy câu cuối cùng nàng nói đúng là để Diêu Văn Thanh nghe, Văn Thanh thấy giọng nàng đầy thiện ý thân thiết thì bất giác ngẩng cao đầu trông, hẳn thấy Giang An huyền chủ đang mỉm cười nhìn mình, nét mặt lộ vẻ quan tâm cùng khích lệ thì chợt thấy nôn nao còn cào, cuộc nói chuyện sáng cùng chị gái lại hiện lên trong đầu, hẳn bỗng thấy đột nhiên kích động dâng tràn, hai tay nắm chặt lại, cất cao giọng hô: “Đa tạ Huyền chủ coi trọng, Văn Thanh nhất định sẽ không làm huyền chủ thất vọng, tương lai nhất định sẽ đề tên bảng vàng, để dân gian ghi lại câu chuyện truyền kỳ về ba vị tổ tôn đều là Trạng Nguyên!”

Hắn nói giọng đầy khí phách, trên mặt đầy vẻ cương nghị quyết đoán, mặt khác Giang An huyền chủ thì hải lòng gật đầu liên tục.

Trong khi đó Ngô thị thấy vậy càng thêm tức tối đến nghiêng chặt răng, bởi vì tình hình hiện giờ so với những gì nàng mưu tính vô cùng khác biệt, nàng vốn định hôm nay chỉ bằng một hành động liền hủy hoại Văn Thanh, nhưng không ngờ đồ đáng ghét này lại bình an về tới trong phủ, hơn nữa còn được Giang An huyền chủ khen ngợi, như thế này sao nàng còn có thể tỏ ra hòa nhã bình tĩnh được nữa?!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Mọi người đều biết bút pháp Khải thư của Tiêu Uẩn được thế nhân cực kỳ tôn sùng, càng biết trong gia tộc Tiêu thị không hiếm danh gia thư pháp, nhưng không ngờ ban đầu khi Tiêu Uẩn tập viết lại mô phỏng bút tích ông nội Diêu Hồng của Cẩm Sát, lại thấy Giang An huyền chủ xem trọng Diêu Văn Thanh như vậy, nhất thời ai nấy đều càng coi trọng chị em Cẩm Sát hơn, thêm nữa quan sát thần sắc và phong thái của Văn Thanh, mọi người bỗng khê động tâm tư.

Năm ấy khi Diêu Hồng trúng cử, dân gian liền nổi lên tin đồn rằng ông là sao Văn Khúc trên trời chuyển thế xuống trần, còn đồn rằng Diêu Hồng sau này sẽ chuyên dòng độc đỉnh, con cháu mỗi người đều thông minh phi phàm, thi đỗ Trạng Nguyên. Ai dè sau này Diêu Hồng quả thật chỉ sinh được một cậu con trai, tài năng xuất chúng, tạo thành giai thoại truyền kỳ về hai cha con đều đỗ Trạng Nguyên. Chính vì thế tin đồn nhầm lại trở thành lời tiên đoán tài tình, lưu truyền rộng rãi.

Sau này hai vị Diêu Trạng nguyên lần lượt qua đời thì lời đồn đãi mới phai nhạt dần, hôm nay nhân Giang An huyện chủ nhắc tới, chúng phu nhân bỗng nhiên nhớ tới lời tiên đoán năm ấy. Trong phút chốc mọi người đều nhìn Diêu Văn Thanh với ánh mắt bất đồng, lời tiên tri quả nhiên linh nghiệm, Diêu Văn Thanh rõ ràng cũng là cậu con trai độc nhất, nếu vậy chẳng phải tương lai hẳn chính là Trạng nguyên lang ư?

Thêm nữa vừa nãy Giang An huyện chủ nhắc tới việc Diêu Văn Thanh trông giống hệt Liêu Thượng thư, vì vậy bất chợt không ai dám coi thường cậu bé trước mặt nữa.

Hộ bộ Thượng thư Liêu Chính Kỳ chính là ông ngoại của chị em Cẩm Sát, mặc dù mọi người đều biết năm ấy Diêu phủ và Thượng thư phủ vì tranh chấp việc nuôi dưỡng hai đứa bé, âm thầm dương sai thế nào làm hại đến trưởng tử Liêu Thượng thư tới đây đón hai chị em vào kinh nhưng lại bỏ mạng tại Giang Châu, khiến cho Thượng thư phủ và Diêu phủ kết thù kết oán, mấy năm nay không hề quan tâm tới chị em Cẩm Sát, nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn có quan hệ máu mủ ruột rà, ai biết tương lai thế nào chứ.

Hai chị em Diêu Cẩm sát hiện giờ có vẻ đáng thương, không nơi nương tựa, tuy được gửi nuôi tại nhà chú thím trong tộc, nhưng sản nghiệp to lớn của hai đời Diêu gia còn đang được họ tạm giữ, tương lai Diêu Văn Thanh trưởng thành thì đều phải hoàn trả lại cho hai chị em họ, hơn nữa hai vị Trạng nguyên còn lưu lại danh tiếng lẫy lừng như vậy, thêm vào mối quan hệ huyết thống với Liêu Thượng thư, tương lai tiền đồ của hai đứa trẻ khó có thể suy đoán được.

Nghĩ như vậy, chúng phu nhân đều chợt bừng tỉnh, vị Giang An huyện chủ này đột nhiên ghé phủ rõ ràng là tới thăm con cái cô nhân, có lẽ năm ấy Tiều gia ắt hẳn cũng thường xuyên lui tới nhà Diêu Thủ phụ. Suy cho cùng lạc đà gầy vẫn giá trị hơn ngựa, gia đình Diêu Hồng dù có sa sút nhưng vẫn là nhà quan thanh cao trong sạch từng sản sinh ra hai vị Trạng Nguyên, người bình thường sao so được. Sau này trở về có lẽ phải căn dặn con cháu mình thường xuyên qua lại gần gũi với chị em Văn Thanh mới được.

Ngô thị thấy Giang An huyện chủ mới nói mấy câu mà đã làm mọi suy nghĩ đầu đầu thì trong bụng bức lắm, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tươi cười chỉ bảo Văn Thanh: “Xem đứa nhỏ này này, huyện chủ mới khen hai câu con đã không biết khiêm tốn gì cả. Đứa bé này còn trẻ người non dạ, khiến huyện chủ phải chê cười rồi.”

Giang An huyện chủ nghe vậy nhưng mắt chẳng thèm liếc đến Ngô thị, hướng về phía Quách thị nói: “Trẻ nhỏ ngông nghênh, có chí khí một chút mới tốt. Ta thấy Văn Thanh đúng là một đứa trẻ ngay thẳng, chân thật. Có gì nói đó, rất có phong phạm xử thế của bậc đại trượng phu. Lão thái thái sau này xin hãy để ý tới việc dạy dỗ cháu nó, đừng để một khối ngọc thô bị nhiễm bẩn.

Theo lẽ thường Giang An huyện chủ là người ngoài nói lời này không hẳn đã thích hợp, nhưng thân phận nàng cao quý, muốn nói cũng chẳng ai dám bàn luận, Quách thị nghe vậy thì cười nói phải, sau đó khen ngợi Diêu Văn Thanh vài câu.

Trong khi đó Ngô thị thì tối tăm mặt mày, câu này của Giang An huyện chủ nhất định nhắm vào nàng, rõ ràng nàng ta muốn mua mai nàng mà. Ngô thị tức đến nghiến răng, nhận thấy hàng loạt ánh mắt kỳ quái của chúng phu nhân hướng về phía mình thì lòng bàn tay liền đập dính mồ hôi lạnh.

Sắc diện Vạn thị cũng chẳng khá hơn là bao, luận về quan hệ với chị em Diêu Cẩm Sát thì rõ ràng nàng ta thân cận hơn so với Giang An huyện chủ, thế mà nàng lại không nhận ra chữ viết của Diêu Văn Thanh, thêm vào đó xem Giang An huyện chủ coi trọng Văn Thanh như vậy trái lại làm cho nàng trước đó có vẻ hơi lạnh nhạt với chị em họ.

Phía sau bình phong, Cẩm Sát thấy em trai được Giang An huyện chủ khuyến khích vài câu liền tỏ chí hướng ngút ngàn thì bất giác mỉm cười. Nghĩ đến câu nói tôn tam vị Trạng Nguyên của nàng, trong lòng Cẩm Sát cũng hơi xúc động, nhìn em trai với ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Diêu Văn Thanh về phủ đã thay đổi bộ trang phục màu xanh điểm chỉ bạc, áo trong màu trắng thêu họa tiết hình tròn, thắt lưng đính ngọc màu xanh nhạt, cử chỉ ngoan ngoãn lễ phép, ánh mắt toát đầy vẻ kiên nghị, trái lại làm hắn trông có vẻ lớn hơn 2 tuổi. Cẩm Sát từ xưa đến giờ luôn hiểu tính em trai, hắn thông minh giống hệt phụ thân, đọc sách cực có thiên phú, hầu như chỉ đọc qua một lần đã nhớ rõ, tuy mấy năm nay bị Ngô thị tận lực hướng sai đường, tính nết có vẻ hơi kiêu căng ngang bướng, nhưng hắn vẫn luôn kiên trì ôn luyện bài vở do ông nội chỉ dạy, chưa đến mức quên hết tất thảy.

Sự khích lệ và cổ vũ có tác dụng rất quan trọng với một đứa trẻ tầm tuổi như Văn Thanh, chỉ cần được ai đó kỳ vọng thì hắn sẽ ra sức hăng hái học hành, chỉ vài câu của bậc tiền bối như Giang An huyện chủ có tác dụng mạnh mẽ hơn trăm nghìn câu khuyên nhủ của nàng. Văn Thanh ngờ ngách không rõ lý do, các vị phu nhân cũng tưởng nhầm rồi, một mực cho rằng Giang An huyện chủ và Diêu gia trước đây có giao tình, nhưng Cẩm Sát thì biết rõ không phải vậy.

Năm đó khi ông nội và cha mẹ còn tại thế không hề có quan hệ với Giang An huyện chủ, khi Tiều Uẩn tên đề bảng vàng thì nàng ta mới theo chồng tới sống tại kinh thành, lúc đó ông nội đã từ quan, ba ông cháu họ đã trên đường xuôi Nam về cố hương. Nếu nói hai nhà có giao tình thì cũng liên quan đến cha chồng của Giang An huyện chủ, Tiều lão thái gia và ông nội nàng từng làm quan cùng thời, nhưng đó đã là chuyện của hơn 30 năm về trước.

Cách Giang An huyện chủ tán thưởng Văn Thanh trái lại làm Cẩm Sát cực kỳ kinh ngạc, nàng không hiểu do Giang An huyện chủ tính tình nhân từ hiền hậu hay còn có nguyên do khác mà bản thân không biết... Nhưng vừa nãy xem thái độ của nàng ta với Ngô thị thì có vẻ không giống với người nhiệt tình rộng lượng. Bất kể với lý do gì thì Cẩm Sát đã nhận mỗi ân tình này, nàng rất cảm kích hành động đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi của nàng ta*

*Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: Đại ý nghĩa là ra tay giúp đỡ khi người gặp khó khăn, khổ sở. Cẩm Sát còn đang trầm tư suy nghĩ thì mặt khác

Giang An huyền chủ hỏi Diêu Văn Thanh vài câu xong liền cho hắn lui xuống. Sau đó nàng cầm tách trà lên, khẽ nhấp hai ngụm rồi không hề hỏi đến các vị thiếu gia khác.

Quách thị thấy Giang An huyền chủ không hề chú ý coi trọng thằng cháu trai mà bà yêu thích nhất là Diêu Văn Cường thì bụng thấy không vui, nhưng nét mặt không dám biểu lộ tí gì, trái lại cười nói với đám người Diêu Văn Mẫn: “Các con phải ghi nhớ cho kỹ lòng kỳ vọng và sự tán thưởng của Huyền chủ, không được kiêu căng ngạo mạn. Được rồi, có mặt các con thì các vị tiểu thư cũng trở nên gò bó, lòng hiếu thảo của các con bà đều hiểu rõ, mau về tiền viện uống rượu góp vui đi.” Vạn thị nghe vậy cũng nói với Tạ Thiếu Văn: “Con cũng thấy Cẩm Sát muội muội không có gì đáng ngại rồi, mau ra tiền viện đi thôi.” Tạ Thiếu Văn vâng lời rồi đứng lên, đi theo đám người Diêu Văn Khoa lui ra ngoài. Hắn vừa đi đến tiền viện vừa thấy vô cùng thất vọng, hôm nay vốn tưởng được gặp lại Cẩm Sát muội muội, nhưng đến bây giờ ngay cả mặt nàng hắn còn chẳng thấy rõ, thật đúng là chán nản cực kỳ. Vừa nãy khi các vị tiểu thư rời bình phong ra ngoài nghênh đón Giang An huyền chủ, hắn dù côi lòng vẫn vương nhưng không dám đánh mắt lễ nghĩa, nào dám quay đầu nhìn, dù khỏe mắt trộm liếc nhưng cũng chỉ nhìn thấy một rừng hoa thơm bướm lượn, căn bản chẳng biết Cẩm Sát đang đứng ở nơi đâu. Vì trong lòng buồn bực nên trông mặt Tạ Thiếu Văn cũng chán chường, hắn đi chậm lại, chợt nhớ đến chuyện thưởng trà trong đình cùng Diêu Cẩm Ngọc, vừa nãy hắn chẳng thấy có gì không ổn, nhưng hiện giờ lại sợ Cẩm Sát nghe đồn mà sinh ra hiểu lầm, trong nhất thời thầm trách Diêu Cẩm Ngọc thật lắm chuyện. Trong lúc đó tại Cẩm Tú đường, khi các vị thiếu gia đều rời đi thì chúng tiểu thư mới dồn dập tiến lên hành lễ với Giang An huyền chủ, nhưng chỉ có mình Cẩm Sát được gọi tiến gần lên trước, Giang An huyền chủ kéo tay nàng tí mĩ ngắm nghía, thấy vẻ mặt nàng hơi tái nhợt thì thân thiết hỏi thăm vài câu, Cẩm Sát thông thả đáp lời, thái độ đúng mực, ung dung lễ phép.

Đôi mắt Giang An huyền chủ chợt lóe qua tia tìm tòi nghiên cứu, sau đó nàng ta lập tức tỏ ý khen ngợi Cẩm Sát rồi cười ra chuỗi vòng ngọc màu xanh biếc định đeo vào tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cẩm Sát thấy Giang An huyền chủ toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có chuỗi ngọc trên đầu và chuỗi vòng bằng đá xanh trên tay thì nghĩ bụng nàng ta ắt hẳn không phải người thích đeo trang sức. Nàng ta có thân phận tôn quý như vậy cũng không cần dựa vào trang sức để nâng cao giá trị bản thân, chuỗi ngọc giắt bụi tóc và chuỗi vòng ngọc màu xanh đeo ở tay có lẽ không phải vật tầm thường, e rằng đều có lai lịch sâu xa, hẳn nhiên đều là những đồ vật nàng ta cực kỳ quý trọng.

Cẩm Sát nghĩ vậy lập tức khước từ, thấy Giang An huyền chủ cứ khẳng khái bắt nhận thì chợt ngẩng đầu cười nói: “Nếu Huyền chủ thật muốn tặng quà gặp mặt cho tiểu nữ thì hay là tặng cho tiểu nữ chuỗi ngọc tinh xảo đẹp để trên đầu người nhé?”

Mọi người nghe nàng nói thế thì vô cùng ngạc nhiên, thầm nghĩ Cẩm Sát làm vậy thật không ổn. Chuỗi ngọc trên đầu Giang An huyền chủ có kích cỡ không đồng nhất, kiểu dáng tuy khác lạ nhưng hiển nhiên đều được chạm trổ từ một khối ngọc. Dương chi do đôi tay thợ khéo léo tạo nên, nếu đưa cho Cẩm Sát một chuỗi thì chỗ còn lại cũng chẳng dùng được, Giang An huyền chủ tất nhiên không thể tặng cả bộ cho Cẩm Sát. Cứ như vậy Diêu Cẩm Sát tự mình xin một chuỗi ngọc chẳng để làm gì, còn Giang An huyền chủ thì phải bỏ phần còn lại, vì vậy hành động này của Cẩm Sát có vẻ hơi tùy hứng và lỗ mãng.

Hơn nữa chuỗi vòng ngọc xanh kia trông rất tầm thường, còn chuỗi ngọc lại là hàng thượng phẩm giá trị hơn nhiều, sao nàng ta có thể đòi xin vật như thế chứ?

Giang An huyền chủ trái lại cực kỳ chăm chú quan sát Cẩm Sát, sau đó ánh mắt nàng toát lên vẻ hứng thú, cũng không kiên trì thêm, tự đeo lại chuỗi vòng, sau đó tháo một chuỗi ngọc ở trên đầu cắm vào bên tóc mai Cẩm Sát rồi cười nói: “Người thích thì có gì mà không được chứ? Rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu, cắm chuỗi ngọc vào trông lại càng thêm xinh xắn rạng rỡ.” Sau đó nàng ta cười nói với Vạn thị: “Muội muội thật tinh mắt, sớm chọn được một cô con dâu xinh đẹp từ bé lại thông minh khéo léo, khiến ta cũng phải ghen tị đấy.”

Vạn thị cười đáp lời: “Các vị khuê tú kinh thành ngưỡng mộ Uẩn thiếu gia tài hoa nhiều không kể xiết, ai ai cũng đều là mỹ nhân ưu tú, chỉ sợ tỷ phải chọn con dâu đến hoa cả mắt đấy, Vô An hầu phu của muội chỉ có một cô con dâu, thế mà tỷ lại lại kêu ghen tị với muội, thật đúng là làm muội buồn bực quá đi thôi.”

Mọi người thấy vậy cũng lập tức cười phụ họa, Cẩm Sát dù được khen nhưng vẫn tỏ ra điềm tĩnh, nàng mỉm cười đa tạ Giang An huyền chủ rồi lui xuống. Chúng phu nhân thấy Giang An huyền chủ đối với việc Cẩm Sát xin ngọc không những không khó chịu mà ngược lại còn khen ngợi mãi thì càng cảm thấy suy đoán lúc trước sai bét, vì thế ai nấy nhìn Cẩm Sát với ánh mắt càng thân thiện.

Mặt khác khi các vị tiểu thư đứng dậy hành lễ thì không còn ai được Giang An huyền chủ đặc biệt chú ý tới nữa, chỉ trừ lúc Ngô Từ La thi lễ, Giang An huyền chủ mới cười nhìn về phía Lưu Vân đứng sau nàng rồi nói: “Nhà hoàn phía sau Ngô tiểu thư hình như là người vực Bắc? Con bé a đầu Noãn Nhu của ta cũng là người phương Bắc, dấu sao cũng là đồng hương, một lát nữa người để hai đứa cùng trò chuyện với nhau nhé.”

Ngô Từ La nghe rồi cười đáp lời: “Lưu Vân là người thảo nguyên Hách Lạp, không biết Noãn Nhu cô nương quê ở đâu?”

Noãn Nhu đứng sau lưng Giang An huyền chủ nghe vậy mới ngẩng đầu lên, nhưng không ngờ làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

Bởi vì Noãn Nhu thật sự rất xinh đẹp, nàng khoảng chừng 16 tuổi, lứa tuổi đẹp nhất của người con gái, hàng lông mày thanh dài, cong như núi xa, thanh nhưng không nhạt, mắt ngọc mảy ngài, môi hồng như anh đào, gương mặt thanh lệ như sen, đôi mắt câu hồn, hàng mi ẩn nét đa tình, mắt sâu vời vợi, ánh mắt sáng rõ, lung linh lúng liếng. Vì là người nước ngoài nên dáng người nàng cao lớn hơn so với thiếu nữ Đại Cẩm khoảng hai cái đầu, trông thướt tha mon môn, tươi tắn bừng sức sống, cả người nàng toát vẻ coi mờ và khỏe khoắn riêng của thiếu nữ phương Bắc, vô cùng phù hợp với dung mạo diễm lệ, phong vận yêu kiều, quyền rũ vô song, chẳng hề giống một tỷ nữ.

Cẩm Sắt trông mà cũng thấy sáng bừng trước mặt, nàng thấy thiếu nữ như vậy chỉ một nụ cười một cái nhìn mà cũng đều vô cùng duyên dáng, quyền rũ như yêu tinh, dù là nữ nhân thì tim cũng đập dồn dập, nàng ta theo hầu Giang An huyền chủ có vẻ hơi lãng phí, thật đúng là... khó nói thành lời.

“Thật trùng hợp, nô tỳ cũng là người thảo nguyên Hách Lạp.” Giọng nói của Noãn Nhu trời sinh dịu dàng mềm mại, lay động lòng người, nàng vừa cất tiếng thì nét mặt cũng rạng rỡ lên, đôi mắt càng hiện vẻ sáng ngời, làm cho mọi người phải chăm chú ngắm nghía.

Giang An huyền chủ thấy vậy khoát tay nói: “Con bé này, giờ ta mới hiểu rõ người, sao lúc hầu hạ ta thì không thấy người vui vẻ đến vậy? Được rồi, biết người gặp đồng hương thì thích thú rồi, nhưng đừng quên thân phận, một lát nữa ta sẽ cho các người cơ hội trò chuyện thỏa thích.”

Noãn Nhu vừa cười cảm tạ Giang An huyền chủ, sau đó Giang An huyền chủ mới nhìn sang Ngô Tử La rồi nói: “Người ta đều bảo Giang Châu là vùng đất địa linh nhân kiệt, các vị tiểu thư không những thanh tú mà còn hiểu lễ nghĩa, đừng câu nệ nữa, ngồi xuống đi.”

Ngô Tử La nghe vậy mới nghe lời thông thả ngồi xuống, trái lại các vị tiểu thư thấy nàng vì sở hữu một đứa nha hoàn mà được trò chuyện thân thiết với Giang An huyền chủ thì ai nấy lộ vẻ buồn bực ghen ghét, thậm chí hận sao bên người mình không có đứa nô tài ngoại lai nào.

Kiếp trước Cẩm Sắt sinh trưởng ở kinh thành nên bạn bè chốn khuê phòng cũng đều ở đó, sau này nàng và em trai về Giang Châu, một phần vì cô gái vì thấy nàng tỏ ra thanh cao kiêu ngạo, một phần vì chính bản thân nàng cũng thường xuyên chìm đắm trong bi thương nên không hề có bạn bè thân thiết. Sau đó nàng trở thành thiếp của Tạ Thiếu Văn, những vị tiểu thư giao hảo trước đây cũng xa lánh nàng, cuối cùng nàng trở thành người cô độc. Mà nay Cẩm Sắt thấy Ngô Tử La dịu dàng đảm đảm, hành xử đoan trang thì trong lòng chợt nảy lên suy nghĩ muốn kết làm bạn bè.

Mặt khác trong lúc Vạn thị và Giang An huyền chủ đang hàn huyên, Cẩm Sắt nhìn sang Diêu Cẩm Ngọc ngồi bên cạnh, nàng thấy nàng ta tỏ vẻ bức tức, mười ngón tay nắm chặt lấy tấm vải thêu, ánh mắt thì dán chặt vào người Ngô Tử La.

Hiển nhiên là nàng ta đang nghĩ rằng bản thân là trưởng nữ Diêu gia, khi lên hành lễ Giang An huyền chủ ngay cả một ánh nhìn cũng chẳng thèm liếc tới nàng, thế mà lại coi trọng tiểu thư nhà Tri huyện nho nhỏ, vì vậy nàng ta có lẽ đang thấy cực kỳ bất bình.

Cẩm Sắt khẽ đảo mắt, sau đó tỏ vẻ lo âu, nghiêng người lại gần Diêu Cẩm Ngọc, nhìn tấm vải thêu đang bị nàng vò cho vụn vụn rồi nói: “Đại tỷ tỷ nhẹ tay chút, tấm vải thêu này khó khăn lắm chị mới làm tinh xảo tuyệt luân như vậy, nếu bị rách mất thì thật đáng tiếc.”

Diêu Cẩm Ngọc nghe vậy thì nhìn sang Cẩm Sắt rồi ngắm nghía bức tranh thêu, trong lòng khẽ động, ngẩng đầu hỏi lại Cẩm Sắt: “Em thật sự thấy chị thêu đẹp lắm sao?”

Cẩm Sắt tức thì cười nói: “Đương nhiên rồi, khi này các vị phu nhân đều khen ngợi chị không dứt miệng mà, ai cũng nói chị thông minh khéo léo, bức tranh thêu tuyệt thế này em gái có cổ đến đâu cũng chẳng thêu được như vậy.”

Diêu Cẩm Ngọc vui lắm, mặt lộ vẻ khôn lỏi, sau đó cười nói: “Em toàn trêu đùa chị, lúc nào cũng thích lừa gạt để chị vui mừng, khả năng thêu thùa của em giỏi hơn chị nhiều, chị không tin em đâu.”

Nàng dứt lời rồi giả vờ nổi giận ngẩng ngẩng, nhưng đôi tay lại cực kỳ nhẹ nhàng vuốt qua nếp nhăn trên mặt tranh, Cẩm Sắt thấy thế thì cười càng thích thú.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Diêu Cẩm Ngọc lập tức buông lỏng tay, tấm tranh thêu liền trượt xuống dưới đất, sau đó lập tức nàng ta hô lên một tiếng.

“Ôi.”

Khi Cẩm Sắt và mọi người cùng nhìn sang thì đã thấy tấm tranh thêu trải rộng bên chân Diêu Cẩm Ngọc, bắt mắt vô cùng, trong khi đó Diêu Cẩm Ngọc tỏ vẻ lúng túng đứng lên rồi cười đầy bẽn lẽn.

Cẩm Sắt sao không biết Diêu Cẩm Ngọc này ra ý đồ gì chứ, chẳng qua nàng ta chỉ muốn làm cho Giang An huyền chủ chú ý tới mà khen ngợi tán thưởng thôi. Rất nhanh sau đó, cô chị gái tốt đẹp này của nàng sẽ biết thế nào là “tự lấy đá đập chân mình.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Tấm vải bình phong kia đúng là rất đẹp, thể hiện tâm tư khéo léo của người tặng, nhưng quà tặng từ trước đến giờ không phải quý ở chuyện đẹp nhất, mà

phải hợp lòng người, phù hợp với thân phận địa vị của người được tặng.

Điều Cẩm Ngọc và Ngô thị cũng không ngắm xem Điều phủ ở vị trí gì, Quách thị lại có thân phận như thế nào. Một bà lão chưa từng được phong cáo mệnh phu nhân làm sao có thể hưởng thụ tôn vinh nhường này?

Điều phủ ở Giang Châu có vẻ rất hãnh diện, ngay cả Tri phủ cũng phải nhường bộ vài phần. Điều Cẩm Ngọc theo gương mặt Bồ Tát giống diện mạo lão thái thái, tất nhiên bà ta sẽ dạt dào vui mừng, tán dương ca ngợi, vì thế cũng chẳng có ai để ý bàn luận điều gì.

Nhưng như vậy không có nghĩa Điều Cẩm Ngọc xử sự thỏa đáng, chưa nói đến việc con người không được tự ý làm những hành động khinh nhờn thần thánh, hành vi này của nàng ta nếu bị người khác cố tình để ý thì có lẽ sẽ gắn tội danh phạm thượng cho họ Điều ấy chứ.

Thử nghĩ mà xem, nếu gương mặt Quách thị giống với Bồ Tát thì đương kim Thái Hậu tính thế nào đây? Chẳng phải là ngay cả Thái Hậu đi cũng viếng Bồ Tát cũng thành ra cũng viếng Quách thị sao?! Phải biết rằng những chuyện bói lông tìm vết này từ xưa tới nay đều là trách nhiệm của các vị Ngự Sử.

Nhẹ hơn một chút, dù không bị áp tội nặng như vậy, chỉ riêng việc những gia tộc có địa vị cao hơn Điều gia biết chuyện chắc chắn sẽ nói Điều gia kiêu căng ngạo mạn, không biết trời cao đất dày.

Khi này mọi người đều tới tấp khen ngợi đơn giản vì trong lúc nhất thời bị tấm tranh thêu tuyệt đẹp kia làm cho kinh ngạc, thêm vào đó Ngô thị dùng lời nói dẫn dắt mọi người nghĩ đến sự chân thành hiếu thảo của Điều Cẩm Ngọc. Hơn nữa, các vị tiểu thư và phu nhân ở đây địa vị không bằng Điều gia nên nhất thời không nhận ra được tầng ý nghĩa này, Vạn thị có lẽ không nghĩ sâu đến thế, nhưng Giang An huyền chủ thì khác hẳn mọi người.

Nàng ta có xuất thân tôn quý hơn nhiều so với Vạn thị, sự cao ngạo kiêu hãnh thấm vào tận xương tủy, tâm tư khôn lỏi của Điều Cẩm Ngọc lộ ra trước mặt Giang An huyền chủ thì chỉ có thể làm trò cười cho người khác, tự rước lấy nhục mà thôi!

Trước đó chúng phu nhân đều không nghĩ tới huyền cơ bậc này, Cẩm Sát còn đang tính làm sao có thể gợi ý vài câu cho mọi người hiểu, khiến Điều Cẩm Ngọc nhất định mang danh kiêu căng ngạo mạn.

Hôm nay Giang An huyền chủ tự dừng lại tới thăm viếng, ngược lại làm nàng đỡ phải mất công, chỉ cần khơi gợi một chút, Điều Cẩm Ngọc quả nhiên thật sự xúc nổi mà hấp tấp khoe khoang, thật quá ngu xuẩn. Trong khi đó Ngô thị thấy Điều Cẩm Ngọc như thế thì hiển nhiên đôi mắt cũng sáng lấp lánh, chắc hẳn nàng ta nghĩ Điều Cẩm Ngọc làm vậy sẽ được Giang An huyền chủ coi trọng đây.

Ngô thị hôm nay liên tiếp rơi vào thế yếu, sớm đã mất bình tĩnh, nàng ta chỉ một lòng một dạ tìm cách vãn hồi lại hình tượng của Điều Cẩm Ngọc mà không nghĩ rằng người như Giang An huyền chủ sao có thể không thấu suốt sự khôn lỏi của Điều Cẩm Ngọc chứ?

Giang An huyền chủ sao có thể để Điều Cẩm Ngọc tính toán lợi dụng? Huống chi địa vị càng cao thì càng không dễ dàng khen ngợi người khác. Tấm vải bình phong của Điều Cẩm Ngọc dù thêu tốt đến mấy mà Giang An huyền chủ thấy không đẹp thì cũng uống phỉ hết thấy.

Cẩm Sát ngắm ngợi bắt gặp ánh mắt bừng sáng, khó nhịn xúc cảm muốn xem lát nữa Ngô thị và Điều Cẩm Ngọc sẽ lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy đến mức nào, ắt hẳn sẽ vô cùng đặc sắc.

Nghe thấy tiếng động lớn như vậy, Giang An huyền chủ đang trò chuyện cùng Vạn thị quả nhiên liền dời mắt lại đây, Điều Cẩm Ngọc lập tức vội vàng e ngại cúi người hành lễ, sau đó thưa: “Tiểu nữ nhờ tay bắt ngờ làm rơi quả mừng thọ lão thái thái cho nên hiện giờ mới hoảng hốt thất lễ, quý nhiều Huyền chủ, mong người thứ lỗi.”

Giang An Huyền chủ nhìn lướt qua Điều Cẩm Ngọc, sau đó nhìn sang tấm vải thêu trên mặt đất rồi nói: “Quả mừng thọ à? Trông giống một bức tranh thêu, mang đến cho ta xem.”

Điều Cẩm Ngọc vui lắm, chưa gì đã tưởng nghĩ ngay đến cảnh cảnh chốc nữa Giang An huyền chủ khen ngợi nàng thì chúng tiểu thư sẽ hâm mộ và đổ kị đến mức nào. Nàng ta lập tức lạnh lạnh đáp ứng, nhặt tấm vải trên đất lên rồi cầm bước nhanh tới trước mặt Giang An huyền chủ.

Noãn Nhu tiếp nhận rồi cùng Diệu Hồng mở rộng tấm vải thêu ra, Giang An huyền chủ trước hết nhìn được mặt thêu kinh văn, nàng thấy nét chữ thanh tú, đường kim mũi chỉ tinh tế thì mỉm cười tỏ ý hài lòng. Điều Cẩm Ngọc bắt gặp đặc ý, cúi nhẹ người tươi cười thưa: “Đây là tấm vải thêu có hai mặt, Huyền chủ xin mời nhìn sang bên này.”

Hai đũa nha hoàn xoay sang mặt bên kia, bức tranh thêu Bồ Tát lập tức hiện ra trước mắt Giang An huyền chủ, nàng ta ban đầu cũng giống mọi người chỉ thấy sáng ngời chói lóa, sau đó mới nhìn ra nét đặc biệt nơi gương mạo Bồ Tát, tức thì khóe môi hơi nhếch lên, chăm chú nhìn kỹ trong chốc lát rồi nói với Quách thị: “Thêu giỏi lắm, dung mạo Bồ Tát hiển hiện thật thân thiết ân cần, làm cho ta chợt cảm thấy vô cùng kính trọng. Trước kia ở trong cung ta từng thấy Đại Hoàng tử nhân lễ mừng thọ Thái hậu cũng dâng tặng một bức tranh chân dung Bồ Tát thế này, trùng hợp sao gương mặt Bồ Tát trông cực giống Thái hậu. Bức tranh thêu này có vẻ giống bức họa của Đại Hoàng tử. Từng đường kim mũi chỉ sống động như thật, ta ngắm nhìn mà cũng muốn đứng dậy đập đầu bái lạy ngay lập tức.”

Giang An huyền chủ vừa dứt lời, lập tức sánh đường tĩnh lặng như tờ, ai nấy biến sắc, nét cười trên mặt Quách thị đông cứng, Ngô thị thì tứ chi mềm nhũn thiếu chút nữa ngã nhào khỏi ghế, còn vẻ hoan hỉ đặc ý trên mặt Điều Cẩm Ngọc cũng dần dần chuyển sang tái nhợt.

Nàng ta dù ngốc nghếch nhưng cũng hiểu ra có gì đó không ổn, nàng ta có thân phận gì, Quách thị có thân phận gì, sao dám so với Đại Hoàng tử và Thái Hậu nương nương chứ.

Điều Cẩm Ngọc đương thờ người, mặt tái mét thì Quách thị đã quắc mắt nhìn chằm chằm sang, lớn tiếng quát mắng: “Ai chỉ người thêu thế hả? Còn

không mau nói thật ra!”

Điều Cẩm Ngọc hoảng sợ vai run lẩy bẩy, mồm miệng run rẩy nửa ngày cũng không nói ra lời, Giang An huyền chủ thể nhưng lại tỏ vẻ kinh ngạc: “Lão phu nhân làm sao vậy? Đứa trẻ này chân thành hiếu thảo, suy nghĩ dù không thấu đáo cũng là chuyện bình thường, lão phu nhân sao lại nói thế?”

Giang An huyền chủ nói một câu suy nghĩ không thấu đáo càng làm cho Quách thị thêm sợ hãi, vốn lúc Giang An huyền chủ đột nhiên viếng thăm Quách thị đã không rõ tại sao, hiện giờ thậm chí bà còn hoài nghi không biết Điều gia đã đắc tội nàng ta ở đâu nữa, nghĩ vậy bà chợt vã mồ hôi lạnh, vội thưa: “Tiện phụ nào có tài đức gì, ai hiểu cho còn nghĩ nó chân thành hiếu thảo, nhưng không hiểu chuyện lại tưởng Điều gia kiêu căng cuồng ngạo, nếu việc này bị người có tâm có ý thổi phồng lên, lấy cớ nhằm vào Điều phủ thì chẳng phải càng gây ra tai họa! Hải tử này vụng về lóng ngóng, chắc chắn không nghĩ ra được ý tưởng này, người chỉ cho nàng rõ ràng rắc rối tâm bất lương muốn hại Điều gia, nếu Huyền chủ không chỉ ra giúp thì Điều gia ta chẳng phải là gây họa mà không biết sao!”

Quách thị trong lòng hoảng sợ, mặt càng sắt lại, tỏ vẻ nghiêm nghị, trừng mắt với nàng rồi nói: “Người còn không mau khai rõ, ai chỉ cho người hả?!”

Cả phòng bất thành lĩnh không nghĩ tự dừng lại có chuyện ầm ỹ đến mức này, ai nấy ngáy ngẩn cả người. Trong khi đó Điều Cẩm Ngọc lúc này mới hiểu ra đã gây họa, chân mềm nhũn ngã nhào xuống đất, sợ hãi đến run cầm cập, nước mắt lã chã, bộ dạng cực kỳ hoang mang lo sợ.

Giang An huyền chủ lập tức tiếp lời: “Lão phu nhân nói nghiêm trọng quá, cứ như thế ta phá hỏng không khí vậy. Cũng tại ta không cẩn thận nhắc lại chuyện cũ mới khiến lão thái thái hiểu nhầm đến thế này...”

Ngô thị thấy Điều Cẩm Ngọc mềm oạt lạnh lẽo run rẩy như bùn nhão ở trên mặt đất thì cũng vô cùn sợ hãi, dưới tình thế cấp bách nàng ta vội vàng đứng dậy rồi quỳ thụp xuống nói: “Mẹ à, Ngọc nha đầu là đứa chân thành hiếu thuận, nàng tuổi còn nhỏ nên mới suy nghĩ không thấu đáo như thế. Trẻ con thường gây ra chuyện chê cười, không phải cố tình, các vị phu nhân đều là người lương thiện nhất định sẽ không nhân chuyện này mà gây sự với Điều phủ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều. Mẹ xem, Huyền chủ cũng đã nói rằng người không có ý như thế mà.”

Nàng ta nói vậy ngược lại làm cho ai nấy đều nghĩ nàng ta có ý rằng nếu ai nói chuyện này ra ngoài thì sẽ là kẻ gây sự quá quắt vậy, chúng phu nhân nghe xong đều cảm thấy khó chịu. Tiểu Quách thị đứng ở một bên vốn dĩ rất thích hóng hớt chuyện chê cười của Đại phòng, nhưng nghe đến những từ như Thái Hậu, Đại Hoàng tử thì cũng luống cuống hoảng hốt, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Tứ phòng, khiến cho toàn gia bị tịch thu gia sản dẫn đến chém đầu thì làm sao bây giờ, vì thế ngay lập tức nàng ta nhìn mẹ con Ngô thị với ánh mắt căm thù như muốn phun ra lửa.

Vạn thị thấy thế cũng nhũn chặt mày, bụng bảo dạ càng chắc như đinh đóng cột phải nhanh chóng cắt đứt mọi quan hệ với Điều phủ, chuyện từ hôn chắc chắn phải thực hiện càng sớm càng tốt!

Đương lúc không khí trong Cẩm Tú đường đông cứng lại thì Cẩm Sát chậm chậm đứng dậy, từ từ đi lên phía trước, ánh nắng chiếu qua song cửa rọi vào gương mặt trắng ngần như ngọc của nàng, mọi người chỉ thấy nàng vô cùng ung dung điềm tĩnh và đoan trang thanh nhã, làn váy đung đưa theo từng bước chân, trông nàng thư thái tươi mát như cánh hoa nở rộ sau cơn mưa vậy.

Nàng điềm tĩnh đi tới gần bên cạnh Điều Cẩm Ngọc và Ngô thị, xoay người đỡ họ ngồi dậy, mọi người trông vậy bất giác trở mắt ra nhìn, ngay cả Giang An huyền chủ cũng hơi ngạc nhiên nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Cẩm Sát tỏ như không nhận thấy ánh mắt của mọi người, nàng thong thả dừng lại bên người Ngô thị và Điều Cẩm Ngọc, đoạn xoay người đỡ Ngô thị dậy, nói bằng giọng dịu dàng êm tai: “Thím và Đại tỷ sao vậy? Mau đứng dậy. Giang An huyền chủ vốn tới chúc thọ lão thái thái, trông thím và Đại tỷ tỷ thế này chẳng phải càng làm người thêm khó chịu sao?”

Không được Quách thị và Giang An huyền chủ cho phép sao Ngô thị dám đứng dậy? Cẩm Sát thấy nàng không nhúc nhích thì dứt khoát phát váy quỳ xuống một bên, nhưng nàng giữ sống lưng cực thẳng, dùng đôi mắt sáng trong đờm về cười nhìn thẳng vào Giang An huyền chủ và Quách thị phía trên rồi nói: “Lão thái thái đừng giận, hãy nghe Cẩm Sát nói. Theo con thấy thì Đại tỷ chưa hẳn đã gây ra chuyện sai lầm. Đại Cẩm ta vốn lấy hiếu trị vì đất nước, trăm sự lấy hiếu làm đầu, lòng hiếu thảo vốn không phân biệt tôn ti sang hèn, dân chúng ai cũng đều cố gắng tuân thủ đức độ hiếu thuận. Hơn nữa, trên đời này bậc trưởng bối nào mà chẳng yêu thương con cháu, chỉ sợ trong lòng đám văn bối chúng con đều cảm nhận tình thương của bà nội nhất định cũng giống như tấm lòng Bò Tát, luôn nhân từ ân cần, khiến chúng con đều kính yêu, ngưỡng mộ, tin tưởng và thờ phụng.”

Nàng thấy mọi người lộ vẻ đồng ý thì mới chậm rãi tiếp lời: “Thái Hậu nương nương không những là Bò Tát trong lòng Đại Hoàng tử mà càng là Bò Tát trong lòng con dân Đại Cẩm ta, còn lão thái thái đương nhiên là Bò Tát trong lòng Đại tỷ tỷ và tất cả chúng con. Hoàng Thượng, Thái tử và Đại Hoàng tử hiếu thảo với Thái hậu thì bách tính Đại Cẩm mới có thể noi theo gương trên, đối xử kính trọng hiếu thuận với bậc trưởng bối. Giáo dục con người bằng hành động còn có tác dụng hơn qua lời nói, con tin rằng hành động của Đại hoàng tử đương nhiên là đúng. Thái Hậu và Hoàng Thượng chắc chắn cũng đồng tình khen ngợi người, Hoàng gia càng hiển nhiên muốn bách tính trăm họ noi gương Đại Hoàng tử. Điều gia chúng ta chịu hoàng ân nhiều hơn người bình thường càng phải gương mẫu noi theo, Đại tỷ tỷ xúc động trước tấm lòng của Đại Hoàng tử nên mới làm theo, chị ấy ắt hẳn kính nể cử chỉ uy nghi của Hoàng gia, vì thế con thấy chị ấy thật sự là người vô cùng hiếu thuận.”

Trong lúc Cẩm Sắt giải bày, vẻ mặt tức giận của Quách thị cũng dần dần trở nên hòa hoãn, khóe môi cũng hơi mỉm cười. Mặt khác Giang An huyền chủ càng nhìn chăm chú Cẩm Sắt, tỏ vẻ tươi cười hòa ái, không hề che giấu sự tán thưởng.

Ngô thị lúc này mới phản ứng nhanh nhạy vội vã tiếp lời: “Tứ nha đầu nói rất đúng, mẹ à, Ngọc nha đầu thật sự cảm động trước Hoàng uy nên mới bắt chước Đại Hoàng tử. Thế nhân dù có nghe nói đến chuyện này cũng đều hiểu sự chân thành hiếu thuận của con bé, hơn nữa, tấm tranh thêu này vốn là quà mừng thọ người, người ngoài đâu thể nhìn thấy, sau này cũng chỉ có người trong Diêu phủ mới nhìn được. Mọi người sẽ không xuyên tạc ý tứ của Ngọc nha đầu đâu, vừa lúc này chúng phu nhân và các vị tiểu thư cũng khen ngợi Ngọc nha đầu thông minh khéo tay mà? Huyền chủ khi nãy ắt hẳn cũng có ý này.”

Ngô thị đã nói xong, trong khi đó Diêu Cẩm Ngọc vẫn đương ngây dại, Cẩm Sắt vội kéo ống tay áo nàng ta, Diêu Cẩm Ngọc lúc này mới cuống quýt liên thanh hòa theo.

Trên đời này rất nhiều chuyện từ miệng mà ra, cũng do cái miệng giải quyết hết thảy, một sự việc nhìn tùy theo góc độ thì sẽ trở nên khác biệt. Bức tranh thêu hai mặt kia được Cẩm Sắt giải thích theo ý như vậy giống như một nút thắt đương rồi mù đột nhiên được đôi tay khéo léo gỡ ra hết vậy.

Mới lúc này bầu không khí trong Cẩm Tú đường ngọt ngào đến nghẹt thở thì hiện nay thoáng cái đã dịu đi rất nhiều, chúng phu nhân thấy Giang An huyền chủ mỉm cười thì vội vàng nhao nhao phụ họa. Quách thị lúc này mới tươi cười đầy mặt phân phó: “Hóa ra là do ta hồ đồ, hiểu sai ý của Huyền chủ, mau đứng lên hết đi, các người còn không mau tới đỡ Đại phu nhân đứng dậy, nàng đang có thai sao có thể làm ảnh hưởng đến đứa bé được.”

Nhã Cúc nghe vậy vội vàng tới đỡ Ngô thị, trái lại Cẩm Sắt mỉm cười tự mình đứng dậy, sau đó nghiêng người tỏ ra thân thiết cùng Nhã Băng kéo Diêu Cẩm Ngọc lên. Thấy nàng ta vẫn lệ tuôn đầy mặt thì nàng rút khăn tay nhẹ nhàng lau qua một chút rồi nói: “Hôm nay là lễ mừng thọ lão thái thái, Đại tỷ đừng khóc nữa, nếu không chẳng phải sẽ phá hủy bữa tiệc hay sao.”

Cử chỉ của nàng nhã nhặn, nét mặt dịu dàng, đôi mắt trong veo, ngữ khí thoải mái, phong thái xuất chúng ngời ngời, tất thảy bỗng chốc đều nổi bật hơn cả dung mạo tuyệt trần kia, khiến người khác ngắm nàng mà thấy vô cùng thư thái dễ chịu, khó khiến người khác sinh lòng chán ghét.

Thêm vào đó qua những chuyện vừa rồi, mọi người đều hiểu rõ Ngô thị và Diêu Cẩm Ngọc đối đãi thế nào với Cẩm Sắt, mà hiện giờ Cẩm Sắt lại lấy ơn báo oán đối xử với hai người ra sao, một cô gái phải rộng lượng đến mức nào mới có thể xử sự như thế chứ. Sau đó ai nấy lại ngắm nghía cô nàng Cẩm Ngọc còn đang nước mắt rờn rờn, nghĩ đến việc vừa rồi nàng ta mềm oặt dưới đất, bộ dạng hoảng hốt lo sợ, so hai người với nhau chúng phu nhân tiểu thư trong bụng đều tự nghiền ngẫm nhận xét một phen.

Vạn thị một lần nữa ngắm nhìn Cẩm Sắt, thấy nàng xử sự như vậy thì thâm thở vắn than dài, nếu như Diêu Hồng, Diêu Thành còn sống trên đời thì thật tốt làm sao. Mỗi hôn nhân này, thiếu nữ đoan trang như vậy cũng coi như xứng đôi với Văn Nhi của nàng, có điều... Ai chẳng nói lấy vợ thì phải lấy người hiền đức, nhưng cho dù nhà ai chọn con dâu, nhất là chọn cho con trưởng thì trước hết đều phải chọn người môn đăng hộ đối, nếu không giúp ích gì cho nhà chồng thì dù có đôi nhân xử thế giỏi đến đâu cũng phí công.

Nàng nghĩ vậy rồi dời mắt khỏi Cẩm Sắt, cúi đầu phẩm trà, cũng che giấu đi nét mặt cảm thán.

Trong khi đó Diêu Cẩm Ngọc nhờ khăn tay của Cẩm Sắt lau hết nước mắt, sau đó mặt đỏ bừng lời kéo tay Cẩm Sắt nói: “Cảm ơn Tứ muội.”

Vừa rồi nàng chật vật như vậy, nếu không nhờ Cẩm Sắt phân trần hộ thì không thể thoát khỏi chuyện này. Hiện giờ nàng ta nói lời cảm ơn Cẩm Sắt một mặt để cho mọi người xem, mặt khác cũng quả thực thấy hơi cảm kích.

Sau khi nói lời cảm tạ, nàng ta chột ngắc đầu nhìn Cẩm Sắt, thấy khuôn mặt nàng dưới ánh nắng xinh đẹp tựa nụ hoa đầu cành, lại nghĩ bản thân mình vất vả thêu bức tranh kia đến đỏ mắt rất hại mắt nhưng đôi lại rước lấy một trận nhục nhã, trong khi đó Diêu Cẩm Sắt chỉ nói có mấy câu mà được mọi người tán thưởng khen ngợi, khi nãy nàng tỏ vẻ run rẩy thảm hại nói chẳng nên lời, Cẩm Sắt trái lại điềm tĩnh nói năng hùng hồn, Diêu Cẩm Ngọc bất chợt khó nén sự đố kỵ đang cuộn cuộn trào lên, nàng ta nghĩ chính tình cảnh khổ sở của bản thân là cái thang cho nàng ta trèo lên, làm bước đệm cho nàng ta nổi bật.

Cẩm Sắt nhìn ánh mắt Diêu Cẩm Ngọc mà hiểu rõ tất thảy, nàng khẽ cười khẩy, sao nàng không biết nàng ta đang nghĩ gì chứ. Kịp trước chẳng phải chính bản thân nàng là cái thang cho mẹ con Ngô thị trèo lên đây ư, nếu không có nàng Diêu Cẩm Ngọc dựa vào cái gì có thể trở thành thiếu phu nhân của thế tử Võ An hầu đây.

Chị gái à, có thể làm đệm cho em giẫm lên chị nên cảm thấy vinh hạnh ấy chứ, nếu như có một ngày chị không đáng lợi dụng nữa thì mới buồn làm sao...

“Chị khách sao với em làm gì.” Nàng quay sang nói với Diêu Cẩm Ngọc, sau đó ngoảnh lại vô tình chạm phải ánh mắt trong vắt của Giang An huyền chủ, trong lòng nàng khẽ động, nàng chỉ thấy đôi mắt rạng rỡ xuất thần của nàng ta dường như có thể nhìn thấu lòng nàng, tuy vậy Cẩm Sắt vẫn tỏ ra tươi cười với Giang An huyền chủ, vẻ mặt vẫn dịu dàng như cũ.

Trải qua một trận âm ỉ như thế, thời gian đã không còn sớm, Tiểu Quách thị liền hỏi ý Giang An huyền chủ và Quách thị, sau đó mời chúng phu nhân tiểu thư dời bước tới sau vườn xem kịch. Quách thị đứng lên, một bên được Tiểu Quách thị đỡ, một bên khác cố ý gọi Cẩm Sắt tới dìu nàng, sau khi ra khỏi Cẩm Tú đường, Cẩm Sắt mới nhẹ giọng nói với Quách thị: “Vốn dĩ con nên cùng người đi nghe kịch, nhưng hiện giờ lại cảm thấy mệt quá...”

Quách thị ngắm Cẩm Sắt, thấy gò má nàng đỏ ửng như son, mặt mày đầy vẻ mệt mỏi, cũng biết nàng nằm trên giường 3 ngày mà hôm nay có thể kiên trì tới chúc thọ mình đã coi như có lòng, liền ôn tồn nói: “Mau gọi Bạch Chi đỡ con trở về, Nhã Cúc, người đi mời Chu đại phu tới bắt mạch cho Tứ tiểu thư đi.”

Mặt khác Vạn thị và Ngô thị nghe vậy không tránh khỏi lại tỏ ra lo âu thân thiết hỏi thăm Cẩm Sắt vài câu, sau đó Cẩm Sắt mới cúi người hành lễ với mọi người, cuối cùng đi tới trước mặt Giang An huyền chủ, quỳ xuống bái lạy rồi nói: “Huyền chủ xin cứ tự nhiên, tiểu nữ cáo lui trước.”

Giang An huyền chủ nghe vậy thì cười gật đầu: “Người bị bệnh thì phải nghỉ ngơi nhiều vào, đừng cố sức quá.”

Sau đó nàng ta phân phó nha hoàn nâng Cẩm Sắt dậy, Noãn Nhu tiến lên trước khom lưng đỡ tay Cẩm Sắt, lúc nàng đứng dậy thì nghe thấy một giọng nói lướt qua bên tai.

“Bức tranh thêu của Diêu Đại tiểu thư thật đẹp, bị phá hủy như vậy đáng tiếc làm sao.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

“Đa tạ Noãn Nhu tỷ tỷ.” Cẩm Sắt nghe Noãn Nhu nói vậy mới biết vừa rồi nàng ta nghe thấy hết khi nàng kích động Diêu Cẩm Ngọc, nhưng Noãn Nhu là nha hoàn của Giang An huyền chủ, nàng ta đã chẳng vạch trần thì mình việc gì phải lo lắng, nghĩ vậy nên nàng đứng dậy rồi dùng vẻ mặt tự nhiên cảm ơn Noãn Nhu, sau đó được Bạch Chi đưa tách xa đoàn người, ngồi trên kiệu mềm quay về Y Huyền viện.

Vào tới Y Huyền viện, kiệu mềm dừng lại, Vương ma ma ra ngoài nghênh đón, bà khom lưng đỡ Cẩm Sắt rời kiệu, thấy sắc mặt nàng vẫn tốt thì mới thở phào một hơi rồi nói: “Lão nô đã hầm canh cá ngừ vị với táo đỏ hạt sen tiểu thư thích nhất, tiểu thư mau vào phòng ngủ nghỉ ngơi dưỡng sức đi.”

Cẩm Sắt nghe vậy thì cười gật đầu, đang đi tới bậc thềm lại nghe thấy Tây sương phòng truyền đến tiếng nói cười, nàng nhìn sang rồi trở gót đi về phía ấy. Vương ma ma thấy thế nhưng cũng không ngăn cản, Cẩm Sắt đi tới cửa phòng, Bạch Chi tiến lên xốc tấm màn che màu đỏ bạc thêu hoa ngọc lan trắng trông còn mới lên, chợt thấy bên trong mấy đứa nha hoàn như Nhị đẳng Bạch Lộ, Tam đẳng Đông Hàn, Đông Vũ đang vây quanh Lăng San ngồi trên giường góc Bắc phòng âm áp nhất, trên bàn bên cạnh để một đĩa trái cây, hai đứa nha đầu chuyên làm việc vặt đang đứng thêm than vào lò, một đứa thì ngồi chồm hổm bên người Lăng san, dùng túi nước đá chườm mặt cho nàng.

Bọn chúng hiển nhiên không ngờ Cẩm Sắt đột nhiên bước vào, sau con sừng sốt mới vội vàng bò xuống giường, vội vã xỏ giày, mặt đầy bứt rứt cúi đầu kêu tiểu thư.

Cẩm Sắt lúc này mới cười cười bước vào phòng, thông thả tới trước mặt Lăng San, tỏ ra thân thiết kéo tay nàng ta, vuốt ve đôi gò má sưng đỏ rồi dịu dàng nói: “Lăng San tỷ tỷ còn đau không?”

Vừa nãy khi rèm cửa bị xốc lên, Lăng San rõ ràng thấy tiểu thư đứng trước cửa với vẻ lạnh lùng, ánh sáng chiếu vào làn da mịn màng trắng ngần, ánh mắt nàng dưới ánh nắng toát đầy vẻ giá băng, làm bản thân mình kinh sợ đến mức cúi gằm đầu xuống, sau đó hai chân mềm nhũn vội bò xuống giường. Hiện giờ khi ngẩng đầu trông lại thì đã thấy tiểu thư dùng đôi mắt thương tiếc nhìn mình, ánh mắt ấy dịu dàng như nước, khiến bản thân nàng ta vừa nghi ngờ vừa xúc động, nhất thời nghĩ ắt hẳn vừa nãy bản thân mình hoa mắt.

“Tỷ tỷ sao không trả lời, chẳng lẽ còn trách ta sao?”

Giọng nói của Cẩm Sắt một lần nữa vang lên, Lăng San tức thì hồi tỉnh lại, vội vàng cúi người hành lễ, tỏ ra vô cùng lo sợ đáp: “Tiểu thư đừng làm nô tỳ hoảng, nô tỳ là kẻ tội lỗi, nào dám trách tiểu thư, nô tỳ muốn lần chết cũng không dám.”

Cẩm Sắt nghe vậy lập tức thở dài một tiếng, sau đó hơi buông lỏng tay Lăng San ra, ánh mắt đượm vẻ buồn bã rồi nói: “Tỷ tỷ nói như vậy ắt hẳn thật sự trách ta rồi... Cũng do sáng nay ta nổi giận với tỷ tỷ đây mà. Tất cả là vì hôm nay là lễ mừng thọ của lão thái thái, phu nhân Võ An hầu và thế tử đều tới chúc thọ người, ta đương nhiên cũng muốn đến Phúc Lộc viện chúc thọ lão thái thái. Thím từ xưa đến giờ vốn thương tiếc ta, thím mà tới thăm thế nào cũng không cho phép ta xuống giường, vì thế nên ta mới... Ta lúc ấy cũng nhất thời sốt ruột, không ngờ lại gây hiềm khích với tỷ tỷ. Mà thôi vậy, tỷ tỷ nghỉ ngơi cho khỏe đi...”

Cẩm Sắt nói xong liền buông tay Lăng San, xoay người định đi. Lăng San nghe xong Cẩm Sắt giải thích, chợt nghĩ đã hiểu hết vì sao Cẩm Sắt lại tức giận đến vậy. Hóa ra là vì biết thế tử và phu nhân Võ An hầu đều tới, tiểu thư sợ phu nhân không cho nàng đến Phúc Lộc viện, như vậy chẳng phải sẽ không nhìn thấy thế tử sao? Nếu phu nhân Võ An hầu nghe nói tiểu thư bị bệnh, không biết nguyên do thực sự còn có thể cho rằng tiểu thư quá mức yếu ớt, vì thế có ấn tượng xấu với nàng chăng. Cho nên tiểu thư mới can đảm mình không được đi báo cho phu nhân, tiểu thư rõ ràng muốn tới chúc thọ lão thái thái, trong khi đó bản thân mình lại gọi phu nhân đến, phu nhân chắc chắn không cho tiểu thư rời giường, vì thế mới khiến cho tiểu thư tức lay sang nàng.

Thảo nào trước kia tiểu thư vẫn luôn coi trọng mình, từ khi phu nhân điều nàng sang liền cho phép nàng giữ nhiều trọng trách nhất, ở Y Huyền viện này nàng còn được yêu thích hơn cả Bạch Chi, bình thường hay tự quyết định mọi việc, tiểu thư cũng không tức giận kinh hồn đến vậy. Hôm nay vì làm liên lụy đến chuyện hôn nhân của tiểu thư nên chẳng trách tiểu thư lại tỏ ra căp bách như vậy.

Lăng San nghĩ thế, nỗi khó hiểu trong lòng tiêu tan gần hết, mắt thấy Cẩm Sắt chuẩn bị rời đi mới bừng tỉnh lại, bước lên trước “bộp” một tiếng quỳ xuống, hai tay ôm lấy chân Cẩm Sắt rồi khóc lóc rờn rờn: “Tiểu thư, tiểu thư đừng đi, nô tỳ sau này không bao giờ làm trái ý người nữa, nô tỳ cứ tưởng tiểu thư giận nô tỳ, không bao giờ để nô tỳ hầu hạ bên cạnh nữa.”

Cầm Sát lập tức mỉm cười xoay người lại tự mình nâng Lăng San dậy, sau đó cầm khăn lau nước mắt cho nàng ta rồi khuyên nhủ: “Người nói gì vậy, người xem viện này từ trong ra ngoài các vị ma ma đều lớn tuổi, Bạch Chi lại là đứa hấp tấp, đám nha hoàn còn lại càng không đáng nhắc đến, may mà thím điều người tới đây, trước đây ta coi trọng người, hiện giờ vẫn như thế. Hai ngày này người nghỉ ngơi cho tốt, vết thương lành rồi thì mau quay về hầu hạ trong phòng nhé.”

Lăng San cảm kích vạn phần đáp ứng, Cầm Sát lại dẫn dò đám người Bạch Lộ quan tâm chăm sóc nàng ta, xong xuôi mới khoan thai ra khỏi phòng. Một lát sau ở trong phòng, Bạch Lộ tới đỡ Lăng San rồi cười nói: “Em đã bảo mà, chị vốn là người được phu nhân yêu thích, hiện giờ tới Y Huyền viện tiểu thư tất nhiên phải coi trọng chị, một chốc một lát cũng không rời được chị đâu. Sau này mấy đứa bọn em còn phải cậy nhờ chị nữa đấy.”

Lăng San cũng thấy Bạch Lộ nói rất đúng, nàng là người được Đại phu nhân tặng cho Tứ tiểu thư, dù có gây ra chuyện như vậy thì Tứ tiểu thư cũng không thể đối xử quá khắt khe với nàng, hôm nay dù nàng khiến tiểu thư tức giận, nhưng trong nháy mắt tiểu thư đã phải đổ dành nàng ngay, Lăng San nghĩ vậy càng thêm kiêu căng, nét mặt tràn ngập vẻ đắc ý.

Mặt khác ở trong phòng ngủ, Cầm Sát dựa vào dựa người vào chiếc gối gấm in hoa sen màu xanh ngọc, Bạch Chi giúp nàng uống hơn nửa bát canh, sau đó mới tường thuật ngọn ngành những chuyện vừa xảy ra cho Vương ma ma và Liễu ma ma, Cầm Sát thấy Bạch Chi ngập ngừng như muốn nói lại thôi thì liền cười bảo: “Muốn nói gì thì nói đi, nếu nhịn đến nghẹn mất thì sau này ta trông chờ vào ai theo dõi Lăng San đấy.”

Bạch Chi nghe vậy mới đáp bằng giọng đầy căm hờn: “Nô tỳ không ngờ phu nhân và Đại tiểu thư lại dồn hết tâm sức để mưu hại tiểu thư và tiểu thiếu gia! Vừa rồi tại Cẩm Tú đường, tiểu thư việc gì phải giúp đỡ bọn họ, cứ nhờ tay lão thái thái xử lý bọn họ mới phải chứ.”

Cầm Sát lắc đầu cười cười rồi nói: “Vừa nãy lão thái thái và Ngô thị, còn cả các vị phu nhân nữa, chẳng qua đột nhiên nghe Giang An huyền chủ đề cập tới Thái Hậu và Đại Hoàng tử nên mới kinh ngạc hoảng hốt, cứ tưởng sự tình rất nghiêm trọng. Thật ra chỉ bằng một bức tranh thêu như vậy sao có thể gán cho Điều phủ tội danh phạm thượng? Cùng lắm là lão gia bị khiển trách quá mức kiêu căng ngạo mạn thôi, lão gia là người làm quan nhiều năm, trong triều cũng quen biết vài người, đưa nhiều tiền bạc thì hơn phân nửa việc này sẽ chìm xuống. Vị Giang An huyền chủ kia cũng là người tới làm khách, nếu ta không ra mặt thì nàng cũng sẽ không để lão thái thái trách phạt Ngô thị và Điều Cẩm Ngọc, nàng chắc chắn sẽ giúp bọn họ phân nào. Và lại, hôm nay Ngô thị và Điều Cẩm Ngọc lẽ nào còn chưa đủ mất mặt hay sao? Quan trọng hơn nữa, nếu chuyện bé xé ra to thì cũng không có lợi cho bản thân ta.”

Vương ma ma nghe vậy cũng gật đầu rồi nói: “Tiểu thư hiện nay vẫn là người Điều gia, tiểu như hành xử như vậy có thể mang tiếng hiền hậu khoan dung, có thể làm phu nhân bớt dè chừng, lão thái thái và lão gia cũng sẽ mang ơn người, thêm vào đó Giang An huyền chủ cũng xem trọng người, hơn nữa, trên đời này vốn xảy ra chuyện mới có thể biết nông sâu cao thấp thế nào, tùy vào cách ứng xử mà mọi người mới so sánh, phát hiện ra được ai là người khôn ngoan, ai là kẻ ngu dốt chứ. Một hành động đạt được bao nhiêu mục đích sao tiểu thư có thể bỏ qua.” Bà nói xong liền lườm Bạch Chi một cái rồi nói: “Con bé kia, ngày thường thấy người lạnh lợi lắm cơ mà, sao gặp chuyện lại không biết suy nghĩ cho kỹ thế, thôi được rồi, mau để tiểu thư nghỉ ngơi đi.”

Bạch Chi nghe vậy mới cười tiến lên, rút gối ra khỏi đầu, đỡ Cầm Sát nằm xuống rồi nói: “Tiểu thư giỏi như vậy nên mới là chủ nhân của nô tỳ chứ, từ nay có chuyện gì nô tỳ đều nghe theo tiểu thư là được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Bên này Cầm Sát thư thái chìm vào giấc ngủ, bên kia trong hoa viên, Giang An huyền chủ xem qua nửa vở kịch liền cáo từ, đám người Quách thị đưa nàng ra nhị môn, sau đó Điều Lễ Hách và Nhị lão gia, Tứ lão gia cùng nhau đưa Giang An huyền chủ ra cổng chính rồi phủ.

Lên xe ngựa, Lương ma ma thấy Giang An huyền chủ dựa người vào tháp, nhắm mắt dưỡng thần đắm chiêu suy nghĩ thì cười nói: “Huyền chủ chẳng lẽ thất vọng với Điều cô nương sao?”

Giang An huyền chủ nghe vậy nhưng lại lắc đầu cười cười, sau đó thở dài rồi nói: “Cứ tưởng Uẩn Nhi cuối cùng cũng thông suốt rồi, ai ngờ... Ôi...”

Hôm nay vì Tiêu Uẩn nhắc đến chuyện cha con Điều Hồng với Giang An huyền chủ nên khi tới Điều phủ nàng mới cố tình giúp đỡ chị em Cầm Sát một phen. Giang An huyền chủ đương nhiên hiểu rõ tính tình cậu con trai của mình, nếu là chuyện bình thường thì hẳn sẽ không nói nhiều, nhưng hôm nay hẳn đặc biệt đề cập tới cha con Điều Hồng, Giang An huyền chủ hiển nhiên liền tưởng ngay đến chị em Cầm Sát được gửi nuôi tại Điều gia, thêm nữa vì khi này Tiêu Uẩn nói chuyện với ánh mắt bừng sáng nên Giang An huyền chủ mới hiểu lắm ý hẩn.

Con trai nàng năm nay đã bước vào tuổi 20, nam giới Đại Cẩm tuy kết hôn muộn, nhưng những chàng trai đồng lứa với Tiêu Uẩn mà chưa đính hôn thì rất hiếm. Không phải nàng không vội, mà quả thực Tiêu Uẩn không chịu phối hợp với nàng, vừa nhắc đến chuyện này liền rời kinh du ngoạn, gửi gắm tình cảm vào non xanh nước biếc, dường như chẳng hề để ý đến tình yêu nam nữ, hơn nữa nàng cũng hiểu rõ tính tình hẩn, nếu tự ý quyết định việc hôn nhân, lấy một cô con dâu không hợp ý hẩn thì ngược lại sẽ làm tổn thương đến cả hai người.

Cho nên hôm nay đột nhiên thấy đôi mắt hẩn sáng rực bất thường thì Giang An huyền chủ thoát đầu vô cùng vui vẻ, nhưng sau đó lại thầm thấy không ổn. Nàng nhớ ra cô cháu gái của vị tiền Thủ phụ kia đã sớm có hôn ước, vì thế trong lòng cứ thấp thỏm không yên nên mới quyết định ghé Điều phủ, chăm chú quan sát ngắm nghía Cầm Sát, nhưng nàng phát hiện cô bé xử sự với nàng cực kỳ tự nhiên thoải mái.

Nếu Cẩm Sắt thật sự có tư tình với con trai thì sẽ không tỏ ra như thế, hơn nữa mặc dù tướng mạo phong thái của Cẩm Sắt đều vô cùng tuyệt vời, qua hai năm nữa nhất định sẽ trở nên thành mỹ nhân phong nhã tài hoa bậc nhất, nhưng hiện giờ rốt cuộc tuổi tác vẫn còn nhỏ, hẳn nhiên chỉ là một cô bé con. Con trai mình dù thế nào cũng chưa đến mức ngắm trộm một tiểu cô nương như vậy. Vì thế cho nên nên Giang An huyện chủ tức thì thả lỏng tâm tư, nhưng ngay sau đó nàng lại cảm thấy hơi mất mát.

Lương ma ma hiển nhiên là hiểu rõ tâm tư của Giang An huyện chủ, bà liền khuyên nhủ: “Thiếu gia năm nay mới 20 tuổi, chuyện nhân duyên vốn thuận theo ý trời, không chừng có lẽ sang năm thôi phu nhân liền được bế cháu trai bụ bẫm ấy chứ, phu nhân đừng vội, kinh thành có nhiều vị tiểu thư khuê các như vậy dù sao vẫn có thể chọn ra được một cô hợp ý phu nhân và thiếu gia, nếu không thì ngay lễ mừng thọ Vương gia thôi, chúng tiểu thư tới phủ không phải ít, với tướng mạo và thân phận của thiếu gia người còn sợ không chọn được một nàng dâu như ý ư?”

Được Lương ma ma khuyên nhủ một hồi, Giang An huyện chủ lúc này mới lộ vẻ tươi cười, nhưng rồi nàng lại trầm ngâm nói: “Thật ra Điều cô nương rất ổn, đáng tiếc mồ côi cha mẹ, thiếu nữ không có mẫu thân dạy bảo vốn đã khó tìm một mối lương duyên tốt, huống chi con bé còn phải curu mạng cậu em trai nhỏ tuổi. Tuy con bé đã sớm có hôn ước nhưng Võ An hầu phủ kia...”

Giang An huyện chủ nói rồi khẽ lắc đầu, sau đó mới tiếp tục: “Lấy vợ phải lấy người hiền đức, phu nhân Võ An hầu là người có con mắt thiện cận, Điều cô nương ở Điều phủ vốn đã như sống trong chốn sai lang hồ báo, đến khi lấy chồng chỉ sợ lại bước vào đầm rồng hang cọp, cũng chẳng khá khẩm hơn là bao...”

Lương ma ma lập tức tiếp lời: “Phu nhân thật nhân hậu, tương lai cô gái nào làm vợ Uẩn thiếu gia mới thật sự là người may mắn.”

Nhân lễ mừng thọ Điều lão thái thái, trong phủ mời gánh hát nổi danh nhất tại Giang Châu tới biểu diễn tại nhà, cô gái đang diễn xướng trên sân khấu hóa trang cực kỳ đẹp mắt, mỗi cử chỉ vung tay áo động vòng eo đều đầy vẻ quyến rũ, giọng nói cũng lanh lảnh véo von, là lướt quyền luyện, câu hát khi thì ngọt ngào khi thì mùi mẫn vô cùng đa dạng khiến chúng phu nhân đều thích thú tán thưởng.

Ngô thị và Tri phủ Khương phu nhân ngồi gần nhau, nàng ta tỏ ra vô cùng niềm nở, lúc thì quan tâm mời Khương phu nhân dùng trái cây, chốc lại tán gẫu vài câu về lời thoại của nhân vật, nhưng thấy Khương phu nhân từ đầu đến cuối đều tỏ thái độ hồ hững thì Ngô thị tự hiểu vì những chuyện đàm tiếu của bản thân vừa xảy ra tại Cẩm Tú đường, nàng ta lo sợ không biết Khương phu nhân hiện giờ trong lòng đang nghĩ thế nào về bản thân mình đây. Ngô thị thấy Khương phu nhân chỉ tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, biểu cảm nhạt nhẽo vô vị thì trong bụng tức lắm, nhưng vì tiền đồ của Điều Lễ Hách cho nên nàng ta vẫn phải cố nhịn.

Trên đài ca kỹ hát hết một khúc liền lấy tay áo che mặt lùi về phía sau, Ngô thị thấy thế thì cười nói: “Nhắc tới giọng hát thì Lỗ trưởng đoàn của gánh hát Song Liên vẫn là người hát hay nhất, cô ca kỹ này mặc dù hóa trang rất đẹp, nhưng giọng hát có vẻ hơi kém hơn chút...”

Nàng còn chưa nói xong Khương phu nhân đã đột ngột đứng dậy, cười nói với Ngô thị: “Để Điều phu nhân chê cười rồi, cho phép ta ra ngoài chỉnh trang lại y phục một lát.”

Ngô thị suýt thì không nhận được nữa, nàng ta ngừng cười, sau đó mới nói: “Để ta sai Lăng Nhạn dẫn phu nhân ra ngoài.”

Thế nhưng Khương phu nhân lại nói: “Ta cũng không phải lần đầu tới Điều phủ, không cần phiền đến nha hoàn quý phủ, ta tự đi được.” Nàng nói xong lập tức dẫn theo nha hoàn của mình đi ra ngoài.

Ngô thị giờ phút này chỉ cảm thấy Khương phu nhân rõ ràng muốn làm nàng xấu mặt mà, tức thì nàng ta giận dữ đến run rẩy cả người, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, nàng ta bấu chặt vào hai bên tay vịn ghế bằng gỗ từ đàn mới nhận không nói câu được.

Mặt khác Khương phu nhân đi dạo trong vườn một lát, thấy có đình nghỉ chân vắng lặng thì bảo nha hoàn đi tay đi vào, nàng vừa mới ngồi xuống đã thấy một thiếu niên mặc cẩm bào tơ tằm màu nghệ thêu họa tiết hình tròn, đầu thắt dải băng giữ tóc màu vàng đang đi thẳng tới bên này, Khương phu nhân chăm chú nhìn kỹ lại thì nhận ra là thứ tử Điều Văn Mẫn của Điều Lễ Hách.

Nha hoàn Từ Tâm sợ hãi va chạm với Khương phu nhân, đang dợm bước ra chặn thì đã thấy Điều Văn Mẫn ngừng chân ở ngoài đình, hướng về phía Khương phu nhân đang ngồi giữa đình vái chào một cái rồi mới nói: “Văn bối thỉnh an phu nhân, vừa lúc này ở hiệu thuốc của Trầm Ký, văn bối và Ngũ đệ muốn mua một gốc nhân sâm để bồi bổ thân thể cho Tứ tỷ tỷ, không nghĩ đến gốc nhân sâm này lại được Khương Tam thiếu gia của quý phủ đặt từ trước rồi, văn bối trở về kể cho mẫu thân nghe chuyện này, người liền nghiêm khắc răn dạy ngay. Mẫu thân nói Tam thiếu gia là cậu con trai mà Khương đại nhân yêu quý nhất, hiện giờ đang bị bệnh, Khương đại nhân ắt hẳn lòng nóng như lửa đốt, Hoàng di nương cũng mất ăn mất ngủ vì lo lắng, lúc này mới đặt mua gốc nhân sâm kia của Trầm Ký. Văn bối không hiểu chuyện nên va chạm với Tam thiếu gia và Hoàng di nương, phu nhân là người nhân từ, văn bối xin người trước mặt Khương đại nhân phân trần giúp vài câu, đừng để Khương đại nhân nảy sinh ác cảm với phụ thân của văn bối ạ.”

Điều Văn Mẫn làm ra vẻ vô cùng hoảng hốt, y như thể đã bị Ngô thị quở mắng rất nặng, chỉ sợ gây ra đại họa, trong khi đó Khương phu nhân nghe vậy thì mặt co mảy máu.

Tam thiếu gia Khương phủ vốn do vị ái thiếp Hoàng di nương sinh ra, ngày thường vô cùng được lòng Khương lão thái thái, thêm nữa hẳn cũng lạnh lợi thông minh nên rất được Khương tri phủ yêu quý, Hoàng di nương lại là lương thiếp, vì vậy Khương Tam thiếu gia chưa nói tới việc hàng ngày biết tỏ ra kính cẩn tôn trọng nàng, hẳn và mẹ đẻ hẳn lúc nào cũng tỏ ra hơi hợm thờ ơ với nàng, hai mẹ con hẳn đều là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt nàng, Ngô thị dám coi trọng bọn họ như thế thì Khương phu nhân nàng tính là gì chứ?

*Lương thiếp (Quý thiếp): Vị trí cao hơn thiếp bình thường, được gả vào nhà theo nghi thức cưới hỏi thông thường.

Khương phu nhân vốn vừa nảy đã ghét cách đối nhân xử thế của Ngô thị, hiện giờ nghe xong những lời Điều Văn Mẫn nói thì càng đầy một bụng tức,

nàng lạnh lùng nói với Điều Văn Mẫn: “Ngươi yên tâm đi, chẳng qua chỉ là một gốc nhân sâm mà thôi, nếu Điều Tử tiểu thư cần thì lát nữa trở về ta sẽ sai quản gia tặng lại đây, còn chỗ Tam thiếu gia ta cũng sẽ bù cho hắn cái khác. Lão gia của chúng ta là người phúc hậu nên càng không vì việc con con này mà trách móc phụ thân ngươi đâu.”

Nàng nói xong lập tức đứng dậy, vung vẩy mang theo nha hoàn bước thẳng ra nhị môn. Điều Văn Mẫn hoảng hốt né tránh, mắt thấy bóng dáng Khương phu nhân khuất hẳn thì mới thẳng người dậy, miệng nở nụ cười, tay ngắt nhánh hoa ngâm vào miệng, nhoát cái liền chạy vội về phía vườn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ngô thị nghe bà vú canh giữ nhị môn báo rằng Khương phu nhân tức giận đứng đờ đẫn theo nha hoàn rồi đi thì sững sờ ngỡ ngàng, cũng không cố ở lại xem hết vở kịch, vội vàng vàng nhờ Quách thị đề ý mọi chuyện rồi tắt tả đuôi theo. Khi nàng chạy tới đại môn thì chỉ trông thấy một đám khói bụi bốc lên phía xa xa bởi xe ngựa Khương phủ.

Khương tri phủ sắp thăng chức, chức vị Tri phủ liền bỏ trống, Điều Lễ Hách đã sớm nhìn chăm chăm vào vị trí này, hiện giờ nếu đắc tội Khương phu nhân thì thật đúng là gây ra đại sự, Ngô thị nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nảy sinh cơ sự từ đâu, nhưng việc đến nước này, nàng cũng không còn cách cứu vãn. Chỉ có thể phân phó Hạ mã mã đi tìm hiểu lý do, sau đó nàng ta ngồi kiệu mềm trở về vườn xem kịch, chạy qua chạy lại một hồi thì đã làm toàn thân nàng đầm đìa mồ hôi lạnh, đầu đau kinh khủng, Ngô thị dựa kiệu khẽ day day huyết Thái Dương, cổ kiệu vừa đi vào vườn hoa đã vắng vắng tiếng quát mắng xa xa, mang máng có vẻ giống giọng nói của Điều Cẩm Ngọc.

Ngô thị tức thì nhú mày, còn chưa kịp cất tiếng hỏi thì đã thấy Lăng Nhạn bẩm: “Phu nhân, Đại tiểu thư đang ngồi trong đình, có vẻ không vui.”

Ngô thị còn chưa lại gần đã nghe rõ tiếng Điều Cẩm Ngọc nhấc móc Diêu Hồng, tức thì lông mày càng thêm nhíu chặt, nàng ta ra lệnh hạ kiệu, cổ kiệu vừa dừng, Ngô thị được Lăng Nhạn đỡ tay lập tức bước nhanh tới hướng Điều Cẩm Ngọc. Đi tới ngoài đình, quả nhiên nàng ta thấy Điều Cẩm Ngọc đang tựa người vào lan can, nhìn xuống hồ với vẻ mặt đầy chán chường, Diêu Thanh dâng trà, nàng vừa tiếp nhận đã tròn trĩnh mắt ngoảnh lại ném xuống đất rồi quát tháo: “Muốn làm bông chết ta à!”

Ngô thị nghe vậy thì càng mặt co mày cau, bước nhanh đến, Diêu Thanh, Diêu Hồng thấy nàng thì vội vàng cúi đầu hành lễ, Ngô thị đành giọng nói: “Còn không mau dọn đi.”

Diêu Thanh vội vàng quỳ xuống nhặt hết mảnh vỡ trên mặt đất, Điều Cẩm Ngọc bĩu môi, đôi mắt đỏ lừ chẳng hề nhìn tới Ngô thị.

“Con không ở trong vườn trò chuyện vui vẻ với các vị tiểu thư mà nổi điên ở đây làm gì chứ! Khách khứa còn chưa đi đâu, con không sợ gây ra chuyện đàm tiếu rùm beng ư?!” Ngô thị thấy con gái như vậy thì bỗng chột cái kinh, ngữ khí bất giác trở nên nghiêm khắc.

Điều Cẩm Ngọc ngần này tuổi còn chưa từng bị mẩu thân quả trách, vừa lúc này còn đang giận cá chém thớt sang đám nha hoàn cho nên vốn đang cáu bẳn, lúc này lại nghe Ngô thị nằng nặc như vậy thì sao mà chịu nổi, nàng ta nhất thời bùng nổ gào thét lên: “Con làm sao ư? Bọn nha đầu đáng ghét kia giống y hệt Điều Cẩm Sát, đứa nào đứa nấy đều làm ra vẻ thanh cao mà xem thường con, không những luôn tỏ ra lạnh nhạt với con mà còn dùng ánh mắt kỳ quái ngo ngoè nghiêng, con thấy khó chịu nên mới trốn tới đây. Mẹ chẳng những không an ủi con, ngược lại còn giống hệt bọn họ! Con điên rồi, con điên đấy thì làm sao? Làm sao còn gây ra chuyện đàm tiếu gì nữa chứ? Con biết kẻ tiện nhân ở Tiệc Duyên viện kia đang mang thai, thím Tư đoạt quyền quản gia của mẹ, mẹ bị mất mặt, mất quyền, nhưng mẹ cũng không thể trút giận lên đầu con chứ!”

Ngô thị thấy Điều Cẩm Ngọc dám cãi lại mình, cứng đầu cứng cổ không biết nhận lỗi thì bất chợt chuyển từ vẻ tức giận sang phần nộ, nàng nhìn con gái với ánh mắt giá lạnh, chỉ thẳng tay vào người Điều Cẩm Ngọc rồi mắng: “Ngươi còn dám tranh cãi với ta ư! Ta giận cá chém thớt với ngươi ư? Ngươi cũng không nghĩ xem bản thân đã làm ra chuyện tốt đẹp gì, giữa ban ngày ban mặt mà tư tình với đàn ông ở ngay trong nhà mình, gây ra chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục, ngươi tưởng tất cả đám hạ nhân trong phủ mù mắt hết thấy sao, ta sao có thể nuôi dưỡng ra đứa con ấu trĩ như ngươi chứ?”

Điều Cẩm Ngọc vạn lần cũng không nghĩ tới mẹ ruột mình có thể thốt ra những lời độc ác đến vậy, nhất thời ngây ngẩn người, sau đó mới đột nhiên mở to hai mắt, lệ tuôn đầm đìa, nàng cũng nhìn thẳng vào Ngô thị, giận dữ nói: “Con có thật sự do mẹ sinh ra không thế? Làm sao có bà mẹ nào chửi mắng con gái ruột như vậy? Con chẳng qua chỉ thay mặt Tứ muội muội tiếp đãi thế tử uống một ly trà, quang minh chính đại ai cũng nhìn thấy, ngoài chuyện trà nước ra thì con chưa từng nói đến chuyện khác, làm sao lại gọi là đồi phong bại tục chứ!”

Ngô thị cũng đương con tức giận mới nói mà không suy nghĩ, thấy Điều Cẩm Ngọc tỏ vẻ khiếp sợ, nước mắt như mưa thì lúc này mới nhận thấy bản thân có phần hơi quá, nhưng nàng ta đang bức tức, dù trước mặt là con gái ruột nàng ta cũng không muốn nhượng bộ, tức thì nàng ta đành giọng lại nói: “Ngươi tưởng chúng phu nhân tiểu thư là kẻ ngu đần sao? Các ngươi dù chưa từng làm gì quá phận nhưng trong mắt mọi người xem như đã quá phận từ lâu rồi!”

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy rồi lại thấy vẻ mặt Ngô thị tràn đầy sự chế nhạo thì bỗng chốc ngẩn ngơ đăm đăm nhìn đến quên cả khóc. Trong khi đó đám nha hoàn không ngờ phu nhân và tiểu thư có thể cãi vã ầm ĩ ngay tại vườn thế này thì chưa nói đến phải tiến lên khuyên nhủ, trong nhất thời ngay cả thờ cũng không dám thờ mệnh. Nha hoàn Lăng Nhạn bên người Ngô thị vốn là đứa chín chắn vững vàng, thấy tình cảnh này thì vội nháy mắt ra hiệu cho đám người Diêu Thanh tách ra canh chừng bốn phía.

Lăng Sương vừa đi tới phía Đông cửa thùy hoa liền nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân xen lẫn tiếng trò chuyện thì biết có người đang tới, nàng ta vội vàng chạy về tiểu đình, cũng không quan tâm đến về mặt Ngô thị và Diêu Cẩm Ngọc nữa, vội vã thấp giọng bẩm: “Phu nhân, có người tới.”

Ngô thị thấy vậy mới đột nhiên tỉnh táo lại, thăm hân sao hôm nay mình liên tiếp nóng vội, đúng là giống hệt Diêu Cẩm Ngọc chẳng biết chú ý trước sau, nàng ta lập tức hít sâu một hơi cho tỉnh người. Thấy Diêu Cẩm Ngọc vẫn khóc đến tối tăm mặt mày thì bước lên kéo nàng rồi nói: “Được rồi, đều là mẹ không phải, không nên nổi cáu với con, có người tới đấy, con theo mẹ tránh đi đã, để người khác nhìn thấy thì lại sinh chuyện.”

Diêu Cẩm Ngọc chẳng những không ngừng mà khóc còn to hơn, dù nàng ta biết Ngô thị nhắc phải nhưng vẫn cứng đầu vung tay khỏi Ngô thị, xoay người vòng vằng trốn sau hòn giả sơn. Ngô thị hiện giờ sắc mặt cũng chẳng khá hơn là bao, đương nhiên không muốn giả vờ giả vịt tán chuyện cùng người khác, hơn nữa nàng ta không yên lòng với Diêu Cẩm Ngọc nên cũng mang theo đám nha hoàn tới tránh sau hòn giả sơn.

Bọn họ vừa mới trốn xong thì chốc lát sau đã thấy mấy vị phu nhân cười cười nói nói bước vào đình, họ tán gẫu vài câu thì liền nhắc tới chuyện vừa xảy ra tại Cẩm Tú đường, ngay sau đó lập tức có một vị phu nhân lên tiếng: “Hai ngày trước tuyết rơi nhiều, ta cứ sợ trời lạnh giá rét nên còn không định tới, may mà hôm nay đến đây, nếu không chẳng phải đã bỏ lỡ một màn kịch đặc sắc hiếm có ư?”

Nàng vừa dứt lời mấy vị phu nhân cũng cười hòa theo, ngay sau đó một vị khác lên tiếng: “Đúng là không ngờ đấy, người ta chẳng nói “tri nhân tri diện bất tri tâm” ư, trước kia ta cũng từng gặp qua Diêu phu nhân, cứ tưởng nàng ta là người hiền lành lương thiện, ai ngờ... Còn Diêu Đại tiểu thư kia nữa, tuổi còn nhỏ mà chẳng biết xấu hổ, hai mẹ con họ tính toán giỏi đến đâu cũng không nghĩ thừa xem bản thân có thân phận gì mà dám trèo cao bầu vào Võ An hầu phủ chứ?”

*Cả câu thành ngữ là: Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. (Vẽ hổ vẽ da thì dễ chứ khó vẽ xương, biết người biết mặt nhưng không biết lòng) “Ha ha, khả năng diễn xuất của Diêu phu nhân cộng với tính thần hăng hái của Diêu Đại tiểu thư chưa biết chừng lại thật sự lọt vào mắt Võ An hầu phủ đấy, nam nhân thường dễ bị cám dỗ, lọt vào bẫy cũng là chuyện thường, Diêu Đại tiểu thư được làm thiếp cho thế tử Võ An hầu coi như thỏa lòng mong ước rồi còn gì nữa.” “Ô hay, Diêu Đại tiểu thư vừa lỗ mắng lại kiêu căng ngạo mạn không biết trời cao đất rộng đến thế, muốn làm thiếp cũng phải có người đứng cầm dầm rước chứ, một bức tranh thêu mà suýt gây ra đại họa, nếu thật sự lấy về nhà chưa biết chừng sẽ dẫn tới họa diệt môn ấy chứ! Nữ nhân thì nên sống yên ổn trong nhà thôi, lằng lự phóng túng lại đầy bụng mưu mô như vậy thì xử sự khó tránh khỏi cuồng ngạo kiêu căng, vào nhà ai cũng đều là tai họa, làm cho nhà cửa gà chó không yên chỉ là chuyện nhỏ, chi hiếm không cẩn thận liền dẫn tới đại họa, toàn gia đều phải chôn cùng mới sợ thôi...” Trong khi mấy vị phu nhân vui vẻ nói cười trò chuyện thì đằng sau hòn giả sơn Diêu Cẩm Ngọc đã tức đỏ bừng mắt, Ngô thị phải bắt con nha hoàn giữ chặt nàng, lại tự mình bịt kín miệng Diêu Cẩm Ngọc mới khiến nàng không phi thẳng ra ngoài. Mặt khác chính bản thân Ngô thị nghe họ nói vậy cũng phải nghiêng chặt răng lại, trong mắt trào dâng căm hận, nhưng nàng ta hiểu rõ nếu như lao ra ngoài lúc này thì sẽ làm cho tình thế càng trở nên khó khăn hơn, nàng ta nhìn rồi lại nhìn, suýt nữa cắn rứt cả răng, trong lòng âm thầm lập lời thề, tương lai nhất định bất những tiện phụ nói năng xằng bậy này phải quỳ xuống chân nàng xin tha!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Một lúc lâu sau nghe thấy bên ngoài vắng lặng, Ngô thị mới buông lỏng Diêu Cẩm Ngọc, Diêu Cẩm Ngọc được thả ra lập tức muốn lao ra phía ngoài, Ngô thị tóm lại nàng, nói giận quát: “Người làm loạn còn chưa đủ sao?”

“Bọn họ nói xằng bậy, ngậm máu phun người! Thật quá quá, khinh người quá đáng! Đúng là ghen ghét khi thấy con được thế tử coi trọng! Đáng ghét, bọn họ dựa vào đâu dám nói xấu con như thế! Con muốn tìm bọn họ làm rõ phải trái!” Diêu Cẩm Ngọc gầy dựa hết thế thế.

Ngô thị thấy con gái điên rồ như vậy thì buông mạnh tay nàng ra rồi lạnh lùng nói: “Người đi đi! Nếu không sợ nhục nhẽ ê chề thì đi ngay! Ta thật muốn nghe xem người đi giải thích với bọn họ thế nào.”

Ngô thị bất ngờ buông mạnh tay làm Diêu Cẩm Ngọc không cẩn thận ngã oạch xuống đất, nhưng vì thế cũng làm nàng ta tỉnh táo hẳn, nghe vậy nàng thất thanh rống lên, sau đó lệ tuôn đầy mặt đột ngột đứng dậy rồi gào lên: “Đều tại mẹ, việc hôn sự với Võ An hầu phủ là mẹ bảo con phải đi tranh giành, tám vài bình phong kia cũng do mẹ sai bảo nên con mới phải dày công gắng sức thêu hơn nửa năm, mắt khô rát tưởng mù đến nơi rồi! Nay con bị người ta miệt thị như vậy, mẹ vui vẻ chưa? Thỏa mãn chưa?”

Nàng nói xong cũng không thêm liếc Ngô thị nữa, xoay người lao đảo xông ra ngoài, Ngô thị thấy đứa con gái nàng vẫn luôn yêu thương cãi bướng thì đau khổ hoảng hốt không thôi, sau đó mới vội vã phân phó Diêu Thanh và Diêu Hồng đuổi theo đưa nàng về Lạc Du viện.

Thấy bọn chúng đuổi theo Diêu Cẩm Ngọc, Ngô thị lúc này mới thoáng yên lòng, nàng đứng lặng một lúc, sau đó vừa xoay người đã thấy trước mặt tối sầm, hai chân mềm nhũn, hóa ra thật sự ngất đi, trước khi nhắm mắt chỉ nghe thấy tiếng hét hoảng hốt của Lăng Nhạn cùng với ánh nắng mặt trời chói lóa trên đỉnh đầu.

Khi Cẩm Sát tỉnh lại thì bên cạnh không một bóng người, ngọn đèn nơi đầu giường tỏa làn sáng dịu nhẹ mỏng manh, xuyên thấu qua tấm màn, in bóng tấm lụa mỏng loang lổ mờ ảo lên tường, Cẩm Sát im lặng ngắm bóng dáng không ngừng lay động kia, đôi mắt tràn ngập sự trầm lắng.

Một lúc lâu sau nàng mới ngồi hẳn dậy, nghi ngại một hồi đã thấy tốt hơn rất nhiều, cũng thấy khỏe thêm không ít, bên ngoài Bạch Chi đang lơ mơ dựa vào bàn bát tiên chợp mắt*, Cẩm Sát còn chưa xỏ giày thì nàng đã giật mình tỉnh giấc, vội vàng dụi mắt rồi bước nhanh tới nói: “Tiểu thư tỉnh rồi sao không gọi nô tỳ.”

*Bàn bát tiên, hay còn gọi là bàn vuông, mặt bàn vuông có bốn góc, mỗi góc có hai người ngồi, xoay quanh bàn có thể ngồi đến 8 người nên dân gian thường gọi là bàn bát tiên.

Bạch Chi vừa nói vừa lấy một chiếc áo choàng màu xanh lục thêu mai trắng trên giá áo bằng gỗ đàn hương phủ lên người Cẩm Sát, sau đó mới xoay người rót một chén nước, chạm tay thử độ ấm qua thành chén rồi đưa cho nàng, Cẩm Sát nhấp một ngụm, hỏi: “Giờ nào rồi?”

Bạch Chi vén màn lên buộc lại, gọi một tiếng ra hiệu với bên ngoài, sau đó mới cười trả lời: “Vào giờ Dậu rồi ạ, yến tiệc trong phủ đã tan, tiểu thư vừa đặt lưng xuống đã ngủ liền tiếp bốn canh giờ, chắc đang đói bụng lắm đúng không ạ? Vương ma ma đã tự mình tới phòng bếp làm món cá chép rán, thịt vịt viên với tổ yến, bánh quế cuốn như ý, còn nấu thêm cả canh khoai hấp cá chình nữa, tiểu thư thử giãn chút đã, nô tỳ đi gọi người mang lên ngay đây.”

Khi Bạch Chi đang nói chuyện thì Liễu ma ma và Vương ma ma cùng nhau tiến vào, hai bà giúp Cẩm Sát lau mặt bằng nước ấm rồi súc miệng bằng muối, xong xuôi Cẩm Sát mới hỏi tình hình trong phủ, Vương ma ma tiện thể trả lời: “Nghe nói buổi trưa khi phu nhân tiểu Khương phu nhân về, trên đường quay lại bị ngã xỉu trong vườn. Nghe nói bị động thai, hiện giờ đã tỉnh lại, xem chừng không đáng ngại nữa. Đại tiểu thư hôm nay cũng không xem hết vở kịch đã trở về Lạc Du viện, dường như cũng chẳng vui vẻ gì, phu nhân ngã xỉu cũng không thấy qua thăm. Lão nô hôm nay ở lì trong phòng bếp làm cơm cũng nghe một chút tin đồn, nghe bảo Khương phu nhân rồi phủ trong tình trạng mặt co mày cau, không thông báo với phu nhân đã vùng vằng đi về. Phu nhân đuổi theo tới cửa nhưng cũng không kịp, sau đó lại có tiểu nha hoàn hình như nghe thấy tiếng phu nhân và Đại tiểu thư tranh cãi trong vườn...”

Cẩm Sát nghe vậy liền mỉm cười, sau đó nói: “Ma ma chuẩn bị kiệu đi, một chốc nữa dùng bữa xong ta sẽ đi thăm thăm.”

Trong Thục Đức viện, Ngô thị sớm đã tỉnh lại, nàng ta lột gối mềm xuống eo, không dám cử động tí nào, chỉ nằm im lìm trên giường dưỡng thai. Nàng ta hiện giờ đã đứng tuổi, khó khăn lắm mới có thai, hơn nữa nàng ta vì muốn nhân chuyện mang thai này mà được sung ái giữ vững quyền lực, lại mang danh hiền lương thục đức nên mới giấu nhẹm đi, chỉ đợi hôm nay tuôn ra thì sẽ một mũi tên trúng mấy con chim, ai dè cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này.

Từ khi mang bầu đến nay nàng ta có triệu chứng thai nghén nôn ọe rất dữ, thai nhi cũng không phải rất khỏe mạnh, việc quản gia mặc dù nàng ta thông thạo quen việc, công việc chuẩn bị cho lễ mừng thọ lão thái thái tuy hầu hết do Hạ ma ma đỡ đần, nhưng tóm lại cũng phải hao công tốn sức, thêm nữa hôm nay nàng ta liên tiếp gặp chuyện bực tức nên mới dẫn đến ngã xỉu như thế, sau khi uống hai bát thuốc an thai to đùng, vất vả lắm mới giữ lại được cốt nhục trong bụng, cho nên nàng ta hiện giờ không dám sơ sễ tí nào.

Trần thị, chính thê của Nhị thiếu gia Diêu Văn Kiệt vẫn luôn hầu hạ bên cạnh, mắt thấy Ngô thị nằm cứng ngắc trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đờ đẫn thì bỗng cất tiếng an ủi: “Mẹ cũng không cần phải nhọc lòng quá mức, Chu đại phu đã nói thai nhi đã ổn rồi, mẹ yên tâm đi. Hay để con xoa bóp chân cho mẹ nhé?”

Trần thị là người tính tình hiền lành, từ khi vào cửa đã bị bà mẹ chồng Ngô thị chèn ép gắt gao, cả ngày khép nép khúm núm bảo sao nghe vậy, ăn nói lại vụng về nên chưa từng được lòng Ngô thị.

Ngô thị nghe vậy thì nhìn sang nàng, thấy nàng dù tỏ vẻ lấy lòng nhưng lại bày ra bộ dạng nàng dâu dè dặt dịu hiền, tức thì nàng ta bỗng thấy bực mình.

Nàng ta nghĩ ban sáng tại Cẩm Tú đường, Trần thị mắt thấy mẹ chồng và cô em chồng xấu mặt mà không biết đứng ra nói đỡ thì càng thêm cáu giận, tức thì dốp chát: “Ngươi đứng là đồ vô dụng, nếu ngươi là đứa giỏi giang thì hôm nay Đại phòng sao có thể bị Tứ phòng chèn ép kịch liệt dẫn đến mất hết thể diện như thế?”

Dứt lời nàng ta dùng ánh mắt sắc bén như dao đao lia lịa qua cái bụng của Trần thị rồi tiếp lời: “Ngươi vào cửa cũng gần một năm mà vẫn chưa thấy gì sao?”

Trần thị nghe vậy thì vẻ mặt thoát đờ lên, làm bộ tủi thân cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, Ngô thị lại đành giọng nói: “Ngươi cũng phải dùng chút mẹo khéo đi, trong phòng Kiệt Nhi rất một lũ hồ ly tinh, nếu có đứa sinh được thứ trưởng tử* thì ta xem ngươi tìm ai mà khóc lóc! Kiệt Nhi bị tổn hại đến thân thể cũng là do ngươi hết!”

*Thứ trưởng tử: Con vợ lẽ được sinh ra trước con vợ cả thì gọi là thứ trưởng tử.

Trần thị thấy mẹ chồng chẳng những không dạy dỗ con trai cho tốt, trái lại còn trách ngược sang bản thân mình, hờ ra là nói lời châm chọc chế giễu thì trong lòng cực kỳ buồn bã tức giận, hốc mắt càng đỏ dưng, nói không nên lời.

Ngô thị liếc nàng ta một cái rồi hỏi: “Phụ thân ngươi vẫn đang ở Phúc Lộc viện chỗ lão thái thái à?”

Trần thị đáp lời: “Phụ thân rời Phúc Lộc viện lập tức đến thẳng Tiệc Duyên viện, có lẽ sẽ ngủ lại bên đó, mẫu thân đừng bận tâm nữa, nghi ngại cho tốt còn hơn.”

Ngô thị nghe vậy thì cắn chặt môi, không thể ngờ tới Diêu Lễ Hách dám không để ý đến thể diện của mình, hôm nay dù nàng bị xấu mặt, lại ít nhiều phá hỏng lễ mừng thọ lão thái thái, làm rách lòng Khương phu nhân, nhưng dù sao nàng vẫn là chính thê của Diêu Lễ Hách, vì hẳn sinh thành nuôi nấng ba đứa con, gả vào phủ nhiều năm thế này luôn một tay lo liệu quản gia ôn hòa, dầu gì nàng vẫn tưởng rằng Diêu Lễ Hách thật sự yêu thương và tôn trọng nàng. Thật không ngờ hôm nay nàng mới chỉ gây ra chuyện nhỏ như thế mà Diêu Lễ Hách đã tỏ ra lạnh nhạt như vậy, hoàn toàn không quan tâm tới thể diện bà chủ của nàng.

Hiện giờ nàng đang mang thai, hân không hề ghé thăm một lần mà chỉ vội chạy tới chỗ ả kỹ nữ ở Tiệc Duyên viện kia, ả ta hôm nay còn làm nàng xấu mặt trước bao vị khách khứa, hân dám làm ra hành động sùng thiếp diệt thê như vậy, chẳng lẽ hân nghĩ có thể lấy thúing úp voi giấu diếm cả vùng Giang Châu này sao! Đúng là đồ bội tình bạc nghĩa, có ả lẳng lơ kia liên quên hết cả lễ nghĩa liêm sỉ.

Còn cả bà già Quách thị nữa, ắt hân thêm mắm dặm muối trước mặt Diêu Lễ Hách cho mà xem, đúng là đồ đáng ghét!

Ngô thị tức đến mức rút gối đầu ném ào ra phía ngoài, “ầm” một tiếng chiếc gối liền tan tành vỡ vụn ngay dưới chân Trần thị, nàng ta sợ đến mức mặt thoát tái mét, sau đó nàng ta thấy Ngô thị gườm gườm nhìn thẳng vào mình. Trần thị chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của Ngô thị như hiểu rõ nàng đúng là muốn ăn miếng trả miếng, tức thì nàng ta dờ người ngồi im lìm một chỗ.

“Phu nhân làm sao vậy, đừng di chuyển kéo động đến thai nhi đấy!” Hạ ma ma nghe tiếng liền đi vào, một mặt an ủi Ngô thị, mặt khác lại đưa mắt ra hiệu cho đám nha hoàn tiến lên dọn dẹp, nhưng đúng lúc này bên ngoài truyền đến giọng nói của Lăng Nhạ.

“A, Tứ tiểu thư sao trở thế này vẫn còn tới đây, người mau vào phòng kéo nhiễm lạnh. Đại phu nhân, Tứ tiểu thư tới thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Ngô thị nghe thấy thế thì lập tức thay đổi về mặt, vẻ cáu gắt khi nãy đã chuyển thành ôn hòa, ngay sau đó cửa được mở ra, Cẩm Sát vận áo khoác gấm vàng nhạt dính lông chồn, đội mũ trùm đầu bước vào. Nàng một mặt bước nhanh tới bên giường, mặt khác đã thu hết tình cảnh trong phòng vào mắt.

Cẩm Sát thấy Trần thị cúi đầu lặng lẽ ngồi ở bên giường, dưới chân còn đầy mảnh vỡ chưa kịp thu dọn thì nàng khẽ cười đầy trào phúng, Ngô thị hành xử như vậy sớm muộn gì cũng bị người khác xa lánh.

Nàng bước vào trong phòng liền cởi bỏ áo choàng, xoay qua xoay lại cho trên người bớt đi khí lạnh rồi mới bước nhanh tới trước giường đặt một tay vào lòng bàn tay Ngô thị đang mở ra, mắt đỏ dấy lên, ánh mắt trĩu về lo lắng, sau đó chau mày nói: “Sắc mặt tím sao lại tái nhợt thế này? Chẳng phải thai nhi rất khỏe cơ mà? Sao đột nhiên tím lại bị ngất xỉu thế?”

Ngô thị vỗ về Cẩm Sát, làm bộ xót xa: “Con cũng đang bị bệnh, sao trở thế này còn sang đây, tím chẳng qua nhất thời lo lắng, không để ý nên vấp ngã, có gì nghiêm trọng đâu.”

Ngô thị là người hiểu thấu, đương nhiên không muốn người khác biết nàng ta vì quá tức giận nên mới ngất xỉu, Cẩm Sát nghe vậy thì bụng đầy chề cười nhưng mặt vẫn tỏ ra ngại ngùng, nàng nói: “Đáng lẽ con nên sớm đến thăm thăm, nhưng không ngờ vừa đặt lưng xuống giường liền ngủ mấy canh giờ, tím không trách con đến quấy rầy người nghỉ ngơi là tốt rồi. Thật sự nếu không đến thăm người con sẽ thấy không yên tâm, con vốn sợ yến tiệc đã tan, chú còn đang ở cạnh tím nên nếu con đến thì không ổn lắm... Rốt cuộc con cũng may đấy chứ nhỉ, a, Đại tỷ đâu rồi, sao không ở cạnh tím?”

Ngô thị nghe vậy tuy bức mình nhưng lại mỉm cười nói: “Con bé này sao lại khách sáo thế, dù chú con có ở đây thì làm sao, người một nhà cần gì phải để ý lễ nghĩa nhiều đến vậy, sau này con cứ tự nhiên đi. Đại tỷ con hôm nay cũng hơi khó chịu trong người cho nên tím không gọi nó lại đây.”

Trần thị thấy Ngô thị mở lời không hề nhắc tới Diêu Lễ Hách, nét cười trên mặt cũng mất tự nhiên thì liền biết Ngô thị đang bức bội. Nàng ta còn đương thấy hả hê trong bụng, một bên Cẩm Sát mỉm cười phụ họa Ngô thị hai câu, sau đó chợt nói: “Nhị ca hôm nay chắc cũng uống khá nhiều rượu, Nhị tẩu nên sớm trở về chăm sóc huynh ấy đi, Cẩm Sát dù vụng về nhưng vẫn có thể săn sóc tím được.”

Ngô thị nghe vậy cũng tỏ ra đồng ý: “Được rồi, ta biết con có lòng, nhưng con ở đây cũng không giúp được gì, quay về chăm sóc cho Kiệt Nhi đi, đêm đông lạnh giá nó lại uống nhiều rượu như vậy, con giúp nó uống canh giải rượu cho ấm người rồi nghỉ sớm mới tốt.”

Trần thị đáp ứng, cúi người hành lễ, lúc xoay người còn liếc Cẩm Sát với ánh mắt căm kích, sau đó mới lui ra ngoài.

Cẩm Sát và Ngô thị hàn huyên vài câu, sau đó nàng mới nói ra mục đích tới thăm lần này. “Trong ba ngày ốm bệnh mê man choáng váng này con vẫn thường xuyên nằm mơ tới ông nội và cha mẹ, là con bất hiếu khiến người thân đã mất cũng phải học lòng lo âu, cũng nhờ ông nội và cha mẹ trên trời linh thiêng phù hộ nên con mới khỏe lại được, vì thế con rất muốn tới chùa Linh Âm cúng bái tạ ơn, tím cho phép con nhé.” Ngô thị nghe vậy rồi lại thấy vẻ mặt nàng tràn đầy áy náy và thương nhớ thì thở dài một tiếng, sau đó đáp lời: “Hiện giờ tím Tư của con mới là người quản lý chuyện nhà, thật khó cho con vẫn còn nhớ nhung lo lắng mà đến thăm và xin phép ta, hơn nữa cũng sắp tới ngày giỗ của Đại ca rồi, con cũng thật hiếu thảo, con ra ngoài nhất định phải biết tự chăm sóc cho bản thân mình, cẩn thận không lại nhiễm bệnh.” Cẩm Sát cười nghe lời, sau đó ôm choàng lấy cánh tay Ngô thị rồi tỏ vẻ thân thiết nói: “Tím hiện giờ đang mang thai, nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt nhé, cũng may lão thái thái thông cảm cho người, để tím Tư lo liệu việc nhà, tím không bị mấy chuyện vụn vặt ấy quấy nhiễu thì càng có thể yên tâm sinh một tiểu thiếu gia mập mạp nồn nà cho Diêu phủ. Trời cũng tới rồi, Cẩm Sát không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, con trở về đây.” Ngô thị bị Cẩm Sát cạnh khỏe như vậy chợt thấy tức giận phập phồng, nhưng nhìn Cẩm Sát tỏ ra thoải mái tự nhiên không giống như cổ tình cho nên nàng ta chỉ đành tỏ ra khó chịu. Nàng thầm hận bản thân bị đoạt quyền mà một câu tức giận cũng không nói thẳng ra được, còn phải cảm tạ bà mẹ chồng thông cảm, Tiểu Quách thị tinh ý đỡ dần, Ngô thị chỉ cảm thấy chưa bao giờ phải chịu đựng sự buồn bức đến như vậy. Nàng ta tức tối một lúc rồi mới cười tiễn biệt Cẩm Sát. Hôm sau, Cẩm Sát vừa mở lời muốn tới chùa Linh Âm cúng bái tạ

huong với Tiểu Quách thị thì nàng ta hiển nhiên lập tức đáp ứng, vội vàng phân phó quản gia đi chuẩn bị xe ngựa, nô tài đi theo, lại phái mấy bà vú sớm tới chùa trước để chuẩn bị mọi việc cho thỏa đáng. Cẩm Sắt thấy thế mới trở về viện thông báo cho đám nha hoàn chuẩn bị, Vương ma ma nghĩ Cẩm Sắt mặc dù đã khỏe lại, nhưng sắc mặt vẫn còn có vẻ hơi tái nhợt thì liền nhíu mày nói: “Đi chùa Linh Âm cũng phải mất hơn nửa ngày đường, hiện giờ thời tiết trên núi lại lạnh, tiểu thư vừa mới lành bệnh, đâu cần phải vội vã đi cúng bái dâng hương như vậy. Hơn nữa, hiếm khi thế tử mới tới Giang Châu, tiểu thư vì sao phải tránh mặt ra ngoài chứ!” Cẩm Sắt khẽ động tâm tư, lần này đi dâng hương cũng bởi trong chùa có quý nhân, nếu có thể kết giao với vị quý nhân này thì mai sau hai chị em nàng gặp chuyện cũng có thể cậy nhờ một phen, nếu vậy tất nhiên không thể bỏ lỡ. Nhưng chuyện này nàng không thể nói rõ cho Vương ma ma được, còn về phần Tạ Thiếu Văn, dù hiện giờ nàng đề ra chủ ý từ hôn thì Liễu ma ma và Vương ma ma cũng sẽ không đồng ý, vì vậy Cẩm Sắt cũng không muốn nhiều lời làm gì, cứ để hai bà từ từ hiểu ra thì tốt hơn. Và lại chính vì Tạ Thiếu Văn đang ở biệt viện của Võ An hầu phủ tại Giang Châu cho nên Cẩm Sắt mới không muốn ở lì trong phủ, cũng đỡ phải lần nào cũng tìm cách tránh mặt hắn, nếu việc này làm không khéo sẽ dẫn đến Ngô thị hoài nghi, chẳng thà đi ra ngoài còn hơn. Vì vậy Cẩm Sắt lập tức mỉm cười trấn an Vương ma ma: “Ta hiện giờ khỏe hơn nhiều rồi, hơn nữa đợi trong phủ mọi chuyện được chỉnh đốn thỏa đáng lại cũng phải mất vài ba ngày, mấy ngày này ta sẽ dưỡng sức cho thật tốt, vú yên tâm đi, ta sẽ không đùa giỡn với sức khỏe của mình đâu. Hơn nữa, vú cũng đừng quên chuyện hôm qua, Ngô thị ra sức muốn hủy hoại danh tiết của ta, thế tử lại thường ra vào vào trong phủ ta cũng khó mà đề phòng được, ai biết lại xảy ra chuyện hỗn loạn dẫn tới đàm tiếu gì nữa...” Vương ma ma ngẫm đến sự tình hôm qua bà không giúp ích được gì, trong lòng khẽ rùng mình, sau đó mới thở dài không nói thêm gì nữa, tự đi sắp xếp đồ đạc để lên núi, bà thầm nghĩ phải mang thêm nhiều quần áo bằng len dạ ấm áp mới được. Bà mới mở tủ quần áo ra lúi húi thu dọn vài thứ thì Liễu ma ma chợt tươi cười bước vào phòng bẩm báo: “Tiểu thư, thế tử sai người tới tặng quà cho tiểu thư.” Cẩm Sắt nghe vậy thì bỏ sách xuống đứng dậy bước ra phòng khách, rèm cửa được vén lên, cách tấm màn trúc đã thấy gờ sai vật An Bình vận đồ đen đứng ở bậc tam cấp, thấy Cẩm Sắt thì vội quỳ xuống hành lễ rồi nói to: “Sáng sớm nay thế tử gia vốn muốn đích thân tới thăm tiểu thư, nhưng chẳng ngờ mới ra đến cửa thì chỗ phu nhân có chuyện, thế tử gia đành phải quay lại. Ngại sợ tiểu thư nhưng nhớ nên mới sai nô tài trước hết đem quà tặng ngài mang từ kinh thành tới cho tiểu thư giải sầu.” Hắn nói xong liền chỉ vào cái hòm lớn bằng gỗ tử đàn, hai bà vú đem hòm vào trong phòng, tới trước mặt Cẩm Sắt thì ra hiệu mở ra, Cẩm Sắt nhìn vào bên trong thì thấy quả thực có rất nhiều đồ vật đa dạng, ngoài một số ít sách vở ra thì đa phần là những món đồ chơi tinh xảo lý thú, Cẩm Sắt nhoen cười nói: “Người về báo với thiếu gia nhà người rằng ta nhận những thứ này, cảm tạ tấm lòng của huynh ấy. Gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, thím và Đại tỷ tỷ đều đang ốm, ta cũng không có tâm tư để ý chuyện khác, chờ khoảng hai ngày nữa ta sẽ xin thím mời thế tử các người lại đây làm khách.” An Bình nghe vậy tất nhiên cười đáp ứng, đợi hắn đi rồi Cẩm Sắt mới nhìn lại cái hòm, nàng chọn ra mấy quyển sách rồi nói với Bạch Chi: “Người chọn vài thứ quý giá hiếm thấy đưa tới Lạc Du viện, tặng hai món đồ chơi lý thú tới cho Tam tỷ tỷ, chỗ Nhị tỷ tỷ và Ngũ muội muội cũng đưa sang hai món, còn lại thì cất đi.” Bạch Chi còn chưa đáp lời thì Cẩm Sắt đã tự trở về phòng ngủ. Trong khi đó Tạ Thiếu Văn một lòng một dạ chờ Cẩm Sắt đưa thiệp mời tới phủ, nhưng có lẽ do bị Vạn thị đi trước một bước chặn lại nên không hề thấy hắn tới Diêu phủ quấy rầy Cẩm Sắt. Sáng sớm mấy hôm sau, khi mặt trời chiếu ánh dương đầu tiên rọi sáng muôn nơi cũng là lúc Cẩm Sắt rời phủ hướng tới chùa Linh Âm. Tiểu Quách thị chuẩn bị cho Cẩm Sắt sáu gã hộ vệ, bốn bà vú, Cẩm Sắt để lại Vương ma ma tại phủ, lại giả vờ thân thiết tỉ mỉ dặn dò Lăng San thường xuyên giúp đỡ Vương ma ma trông coi sân viện, sau đó thấy Lăng San tỏ vẻ cảm kích và hí hửng thì mới dẫn theo bốn đứa nha hoàn Bạch Chi, Bạch Hạc, Kiềm Nhi và Đông Tuyết cùng Liễu ma ma mang theo túi lớn túi nhỏ rời viện.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Cẩm Sắt trước hết tới Phúc Lộc viện hành lễ tạm biệt với Quách thị, sau đó mới ngồi kiệu mềm rời phủ. Ngoài cửa phủ sớm đã có năm chiếc xe ngựa chờ sẵn, Cẩm Sắt và Liễu ma ma cùng ngồi trên chiếc xe đầu tiên, hai chiếc xe tiếp theo chờ chặn dèm, quần áo, nữ trang và các vật dụng thường ngày, sau đó là hai chiếc xe ngựa lớn hơn chờ nha hoàn hạ nhân.

Xe ngựa chạy nhanh thông suốt, khi đến bến đò Giang Châu thì mặt trời đã lên giữa nền trời, chùa Linh Âm được xây dựng trên núi quăng thượng du sông Lưu Nguyệt. Đợi tới lúc nhóm người Cẩm Sắt xuống thuyền tại bến đò dưới chân núi chỉ sợ đã vào lúc hoàng hôn. Khi lên đến thuyền, Cẩm Sắt được Bạch Chi đỡ tay bước vào khoang hạng nhất đã được sắp xếp khá ổn thỏa, cả khoang thuyền trông ngăn nắp mát mẻ, cái giá bằng gỗ tử đàn đặt ở trên giường xếp đầy những vật trang trí mang từ Diêu phủ đến, Bạch Chi đỡ Cẩm Sắt ngồi xuống rồi mới tháo mũ trùm đầu xuống giúp nàng. *Mũ trùm đầu, hay còn gọi là đầu bông: là một đồ vật nữ nhân thời phong kiến dùng để che mặt khi ra khỏi nhà. Liễu ma ma cẩn thận rà soát đồ đạc cho ổn thỏa mới mang theo Bạch Hạc, Kiềm Nhi và Đông Tuyết vào phòng. Vì định ở trên thuyền khoảng ba ngày nên Cẩm Sắt hiện giờ đã đổi sang trang phục thường ngày, nàng mặc áo ngắn bằng vải bông, váy xanh thêu nhành hoa hải đường, đeo thắt lưng màu xanh biếc nằm nghiêng người dùng trà trên giường. Giang Châu vốn là cửa ngõ buôn bán nơi có bến đò quan trọng nằm ở hạ du sông, thuyền bè của lái buôn và lữ khách qua lại rất nhiều, hiện giờ thuyền còn chưa nhổ neo, bên ngoài đã tràn đầy âm thanh huyền ảo ồn ã. Bạch Hạc, Bạch Chi trước đây đã từng theo Cẩm Sắt ra ngoài nên còn biết ý tứ, trái lại Kiềm Nhi và Đông Tuyết vốn tuổi còn nhỏ, lại ít khi được thả ra nên bây giờ nhấp nhòm không yên, mặt đầy hưng phấn đẩy cửa sổ phía Đông ra ngó nghiêng bốn phía.

Liễu ma ma thấy thế thì vội lớn tiếng mắng: “Gió sông rất lạnh, tiểu thư vừa mới lành bệnh, hai người muốn bị phạt sao. Nếu muốn xem náo nhiệt thì lên sàn tàu đi, mau đóng cửa sổ lại!” Cẩm Sắt nghe bà nói vậy thì cười nói: “Lò than cháy mạnh quá ta còn đang cảm thấy oi bức đây, không sao, bên ngoài có vẻ rất ồn ào vui vẻ, ta cũng muốn nghe.” Liễu ma ma thấy qua mấy ngày nghỉ ngơi sắc mặt Cẩm Sắt đã hồng hào lên, hiện giờ so với khi ở trong phủ trông cũng tươi tắn hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rạng rỡ trông thấy. Thêm nữa bà đứng ở cạnh giường cũng không thấy gió lạnh thổi vào nên cũng chẳng kiên trì nữa, bà cất tiếng: “Tiểu thư chỉ nuông chiều mấy đứa nó thôi.” Kiềm Nhi và Đông Tuyết nghe vậy thì cười hi hi ha ha, sau đó lập tức mở tung cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài. Một chốc chỉ vào cái này, một lát lại chỉ vào cái kia, lú ra lú rú không ngừng, khiến cả Bạch Hạc và Bạch Chi cũng chụm đầu cùng xem.”A, Bạch Chi, chị nhìn xem, sao trên mặt nước lại có nữ nhân? Sao nàng lại lòi tới đây! Ôi trời, nàng không thấy lạnh sao, nàng đang làm gì thế? A, bên kia cũng có nữa kìa, trông kìa, quần áo của bọn họ đều ướt đầm rồi.” Bạch Chi nhìn theo hướng tay cô bé chỉ thì thấy một cô gái trên mặt đeo khăn đang lòi trên mặt nước, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, rõ ràng đương còn trẻ. Thấy Đông Tuyết tỏ vẻ ngạc nhiên, Bạch Chi chợt cười giải thích: “Bọn họ là Du nương tử*, đều là những nương tử nhà nghèo, vì mưu sinh nên mới phải lộ diện bán trăm ngọc trang sức và các loại sản vật giá

rẻ. Trên bến đò này người tới người đi đông đúc, trong đó có nhiều con thuyền chở các vị phu nhân tiểu thư giàu sang và đám nha hoàn, khi thuyền dừng lại tại bến đò họ sẽ thấy buồn tẻ nên hay lên sàn tàu ngắm cảnh, họ chính là những khách hàng chủ yếu của các cô Du nương tử này, vì bản đồ vật độc đáo đặc sắc nên vừa được tiền, vừa làm quen một chút với nữ quyến trên thuyền, cho nên kiểu buôn bán này chỉ dành cho các nương tử và cô nương, dần dà các nàng ấy được người Giang Châu gọi là Du nương tử. Muội là người miền Bắc nên khó trách ngạc nhiên đến vậy. Nhìn xem, trên lưng bọn họ đều đeo một cái sọt trúc đầy.” *Du nương tử: Du là bơi, bơi lội, một từ chỉ nước. Du nương tử là những cô gái bơi lội trên sông.

Đông Tuyết không lâu trước đây bị bán vào Diêu phủ, cô bé vốn là người miền Bắc, vì trong nhà gặp nạn, trên đường chạy về phương Nam lánh nạn mới mất hết người thân, sau đó qua tay nhiều người bị bán vào Diêu phủ làm nha hoàn. Vương ma ma quan sát cô bé nhiều ngày, thấy là người hiền lành trung thực nên mới cho đi theo Cẩm Sát rồi phủ.

Nghe xong lời Bạch Chi, Đông Tuyết một lúc sau mới e dè hỏi: “Trên đời này có nhiều người thật đáng thương, hôm nay đúng ngày trời đông giá rét, nước sông chắc hẳn rất lạnh, con gái quanh năm ngâm mình trong nước, chưa nói tới danh dự, thân thể chẳng phải sẽ bị tổn hại trước tiên ư?”

Bạch Hạc liền cười nói: “Ta không ngờ tiểu Đông Tuyết của chúng ta lại là một người có tính tình trách trời thương dân như vậy đấy, ta thấy Giang Châu vẫn tốt chán, dù sao vẫn có bến đò sầm uất tấp nập, dân chúng ít nhất còn có cơm ăn, những cô gái này nhìn tuy đáng thương nhưng còn có nghề nghiệp để kiếm sống, không phải chịu đói khổ, như vùng Kim Châu kia kia, chỉ sợ khó khăn khổ sở gấp mười gấp trăm miễn là có cơm ăn thì không biết có bao nhiêu người đều sẵn lòng đâu.”

Đông Tuyết nghe vậy thì gật đầu rồi thở dài thật sâu. Liễu ma ma đứng bên cạnh thấy bọn chúng như vậy thì nở nụ cười, sau đó nói với Cẩm Sát: “Tiểu thư dạy dỗ ra một đám nha hoàn đầy bụng thương dân chúng, nhìn bọn chúng thế này người không biết còn tưởng đều là mệnh quan mới nhậm chức ấy chứ.” Cẩm Sát cũng cười theo, trong lòng thấy vui vẻ khoan khoái nên chợt nổi hứng, tiện tay lấy ra một đồng khăn che mặt, sau đó nói: “Nếu các người thật lòng thương xót nàng thì ra ngoài khen ngợi nàng đi. Bạch Chi chẳng vẫn thích chiếc vòng mã não trong hộp trang sức của ta đó sao, vậy thì bây giờ tại đây chỗ Du nương tử dùng năm sáu tiền đổi nhé.” Bạch Chi nghe vậy liền sùng sốt, Cẩm Sát thì che miệng cười rồi nói: “Sao hả? Bao giờ trở về người vẫn muốn đổi bằng tiền tiêu vật hàng tháng cho ta nữa chứ?” Trong hộp nữ trang của Cẩm Sát có một chiếc vòng mã não khảm hoa lưu mà Bạch Chi rất thích, Cẩm Sát thấy thế nhân tiện bán cho nàng với mức giá một tháng tiền tiêu vật. Những vật phẩm trang sức trong hộp của Cẩm Sát đều là đồ thượng phẩm, không chỉ có giá trị về mặt tiền bạc mà còn có giá trị về mặt tinh thần, không ít món là do mẹ đẻ Liễu Hoa của nàng để lại, Bạch Chi nghĩ rằng Cẩm Sát tiện miệng nói thế vì quý nàng, chứ nào dám thật sự mua bông hoa kia với giá hai lượng bạc? Cẩm Sát cứ định thưởng cho thì nàng lại từ chối, có điều ngày ngày vẫn ngắm nghía chiếc vòng không rời mắt. Hiện giờ nàng nghe Cẩm Sát nói vậy thì bất chợt trùng mắt, xem như đã hiểu ra, hóa ra là tiểu thư lấy chiếc vòng ra để trêu đùa nàng, ngày ngày thấy nàng phải kiềm chế không nhìn đến chiếc vòng kia mà tỏ ra tươi cười vô cùng kỳ quái, té ra tiểu thư lấy nàng ra làm trò đùa đây mà! Bạch Chi bất giác dở khóc dở cười lườm Cẩm Sát, sau đó giậm chân nói: “Tiểu thư bắt nạt nô tỳ, sau này xem tiểu thư tìm được ai chạy việc cho người!” Cẩm Sát vội vàng dỗ dành Bạch Chi: “Bạch Chi ngoan nào, chiếc vòng kia ta cho người không cần trả tiền, coi như là thưởng cho người còn không được à? Nào tới đây, mau cười một cái cho ta xem nào.” Nói xong liền vén chiếc khăn che mặt mà Bạch Chi mới đeo vào lên. Đám Bạch Hạc hiếm thấy Cẩm Sát hăng hái như thế liền sôi nổi trêu đùa hòa theo, mấy người vừa cười vừa nói âm ỉ đã lên tới phía ngoài thuyền. Trên thuyền xuất hiện vài vị tiểu thư và nhà hoàn đang dựa vào lan can chọn lựa mấy món đồ vật trong sọt trúc của các cô Du nương tử, chốc lát bọn họ mua xong đồ rồi liền rời đi. Du nương tử thấy đám người Cẩm Sát đứng ở một bên ngó nghiêng một lúc thì liền bơi sang đây, ngửa đầu cười mời chào: “Các vị cô nương nhìn thử xem, trong bến đò này chỉ có chỗ Kim Phụng ta mới bán các loại đồ vật tinh xảo, không những độc đáo hiếm thấy mà còn đa dạng nữa.” Đông Tuyết nghe vậy thì vội cười đáp ứng, sau đó từ trong tay Du nương tử tiếp nhận sọt trúc, nàng thấy bên trong sọt lót lá sen, lại đệm thêm một tầng giấy dầu, trên người Du nương tử dù ướt đầm nhưng tất cả những món đồ trong sọt đều không dính chút nước. Trong sọt trúc quả thật chứa đầy những thứ mà các cô nương yêu thích như vòng ngọc, khăn tay, túi thơm, vô cùng khéo léo tinh xảo, tuy đa dạng nhưng đều là đồ vật được ưa chuộng hợp thời ở Giang Châu, lại rẻ, cho nên rất được du khách yêu thích. Đám Bạch Chi, Bạch Hạc vây quanh sọt trúc vui vẻ chọn tới chọn lui, Cẩm Sát ở bên cạnh nhìn cũng tươi cười theo. Kim Phụng cũng lắm mới khoảng 20 tuổi, da dẻ vì quanh năm ngâm nước sông nên cực kỳ thô ráp, trên đầu đeo khăn che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to. Giọng nàng tuy lạnh lạnh véo von nhưng lại ngọt như mía lùi, tán vài câu đã làm đám Bạch Chi mua gần hết những món còn lại trong sọt trúc, cuối cùng ngay cả chiếc sọt Kim Phụng cũng tặng luôn. Cẩm Sát bất giác phì cười, nhưng nàng cũng tự chọn ra hai chiếc khăn tay thêu hình phong lan, đường may mặc dù bình thường nhưng hoa văn thì tươi tắn thoát tục. Trở lại trong phòng, Cẩm Sát ngồi xuống đọc sách, trong khi đó đám Bạch Chi ngồi quanh chiếc bàn vuông trải đồ vật ra xem. Đông Tuyết chọn được một chiếc lược gỗ đặc sắc lập tức cầm thử lên đầu, Bạch Hạc cầm gương cho cô bé soi rồi nói: “Một chiếc lược ngọc ít nhất giá trị ba, bốn lượng bạc, cây lược gỗ này dù không làm bằng ngọc quý giá, nhưng khá ở chỗ vô cùng tinh xảo, từng lưỡi răng đều tằm tấp, cũng đẹp lắm.” “Chị nói đúng, lược bằng ngọc rơi một cái thì vỡ nát ngay, em là nha hoàn đeo cũng không hợp, cây lược gỗ này mới tốt, chỉ đáng mười quan tiền, nhưng màu hơi nhạt, không hợp với quần áo của em lắm.” Đông Tuyết đáp lời. Hôm nay vì phải ra ngoài nên Cẩm Sát mặc áo nân tím nhạt thêu hoa hải đường, váy in hình đèn xếp nếp màu tím, chọn đều là trang phục năm trước Cẩm Sát chưa từng mặc qua, để lâu nên thường cho cô bé. Cẩm Sát bị các nàng gây âm ỉ mất tập trung nên dứt khoát bỏ sách xuống, đứng dậy ngồi xuống bên bàn, gỡ chiếc lược trên đầu Đông Tuyết rồi nói: “Cây lược gỗ này màu sắc quá nhạt quả thực không thích hợp với người, nhưng hình dạng độc đáo tinh vi, nếu màu rực rỡ hơn nữa thì sẽ rất đẹp.” Nàng dứt lời liền kêu Bạch Chi mang kim chỉ tới, sau đó chọn ra hai chục hạt màu sắc sặc sỡ từ chỗ trăn châu Bạch Hạc vừa mua, đem sợi chỉ lồng qua hạt trăn châu, ngón tay khẽ tung lên rồi lượn xuống, trong chốc lát những hạt ngọc to bằng hạt gạo được xếp thành hình ba đoá hoa đào kích cỡ khác nhau, Cẩm Sát đem chuỗi châu ngọc này cẩn thận quấn vào lưng chiếc lược gỗ, sau đó nhìn vào gương, tháo chiếc lược ngọc trên đầu mình ra cắm vào đầu Đông Tuyết, còn cây lược gỗ mới làm thì cắm vào búi tóc của mình, xong xuôi nàng nhướn mi nói với đám người Bạch Hạc: “Nhìn thử xem có đẹp so với lược bằng ngọc thật không?” Đám người Kiềm Nhi ngược nhìn thì thấy chiếc lược gỗ trên đầu Cẩm Sát hiện giờ được gắn ba đoá hoa trông cực kỳ tươi đẹp, sống động như bông hoa đào thật, thoáng chuyển động liền sáng lấp lánh, khi cắm trên đầu Cẩm Sát, ánh sáng cầu vồng từ hạt ngọc tỏa ra, giống hệt như sắc lá non đầu cành vào đông, trái lại đẹp hơn hẳn chiếc lược bằng ngọc thật trên đầu Đông Tuyết. “Đẹp quá!” “Bông hoa ngọc này để gài trên đầu, hơn nữa còn có thể đính vào trên chiếc lược gỗ, vì thế khi cài lên đầu sẽ càng dính chắc chắn hơn.” “Đúng vậy, hạt ngọc cũng có thể thay đổi thành vỏ ốc, vỏ sò, sấp hoa, hoa lựu... Còn có thể đính một đôi hoa tai vào lược nữa...” ... Nữ nhân trời sinh đều ưa cái đẹp, Cẩm Sát vừa mới bắt đầu thì cả đám Bạch Chi đã chụm đầu bưng bưng thảo luận, thấy thế Cẩm Sát bất giác cười khỏ. Nàng đứng dậy đương muốn bước tới bên giường, nhưng vừa xoay người thì chợt thấy Liễu ma ma vốn đứng bên giường mỉm cười nhìn nàng bỗng nhiên trùng to hai mắt, nhìn chằm chằm vào cửa rồi hoảng hốt kêu: “Á”. Cẩm Sát theo bản năng muốn xoay người nhìn xem, nhưng nàng còn chưa kịp xoay lại thì đã thấy một áp lực mạnh mẽ đè vào cổ mình, sau đó toàn bộ cơ thể nàng bị sức mạnh này kéo về phía sau, ngã thẳng vào vòm ngực rắn chắc của một chàng trai mạnh khỏe, cổ cũng lập tức bị một con dao găm lạnh lẽo kìm vào. “Đừng sợ! Là ta”. Một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo như băng truyền đến bên tai, theo đó là hơi thở đậm mùi nam tính trộn lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt xông thẳng vào mũi, khiến nàng phải cau mày lại.

*Ảnh mũ trùm đầu:

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Tuy không nhìn thấy người phía sau, nhưng ngữ khí trầm thấp lạnh băng, thêm cả cơ thể toát đầy vẻ lạnh lẽo chợt khiến Cẩm Sát cảm nhận được sự nguy hiểm và sát khí tỏa ra từ người hắn, hàng mày thanh tú đẹp đẽ của nàng hơi nhíu, trong đầu nhanh chóng đảo nhanh hồi tưởng lại tỉ mỉ một lượt mọi chuyện trong mấy ngày nay, lòng lo lắng chỉ sợ có khả năng gã này do Ngô thị phát hiện sự khác thường gì đó nên sai tới phá hủy sự trong sạch của mình.

Con dao kè cổ dưới ánh nắng chiếu ra làn sáng lạnh lẽo sáng quắc chói mắt, Cẩm Sát hơi nhíu mắt lại, gã này khi nói chuyện cứ phả hơi thở khô nóng vào sau tai nàng cùng lồng ngực phập phồng nhấp nhô, rắn chắc rộng rãi khiến nàng cứng đờ người, tim bỗng chốc đập dồn dập.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Liễu ma ma sau khi hoảng sợ kêu lên, thấy Cẩm Sát bị giữ chặt, nhất thời hai chân bà mềm nhũn, miệng há to nhưng không thể phát ra tiếng. Mặt khác đám người Kiên Nhi và Bạch Chi càng hết hoảng, sợ đến mặt trắng bệch lại, nhìn chăm chăm vào con dao sắc lạnh đang đặt trên cổ Cẩm Sát, bọn họ che miệng không dám hét lên bất kỳ tiếng gì, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chọc giận gã ta, khiến gã làm tổn thương đến tiểu thư nhà mình.

Trực tiếp phái người tới hủy hoại danh tiết của nàng, việc này dù có hiệu quả, nhưng ắt hẳn để lại hậu quả vô cùng, trăm ngàn sơ hở, không đến bước đường cùng Ngô thị chắc chắn sẽ không sử dụng cách bất cần như vậy. Không, có lẽ không phải người của Ngô thị.

Cẩm Sát gạt bỏ hoàn toàn ý nghĩ này, thủ đoạn này không giống với thói quen của Ngô thị, một vị phu nhân quanh quẩn trong nhà sao có thể nghĩ ra cách này. Hơn nữa chàng trai sau lưng khí thế mạnh mẽ kinh hồn, cho dù Cẩm Sát không nhìn được tướng mạo hắn nhưng nàng linh cảm người như vậy Ngô thị cũng chẳng thể sai sử được.

Nghĩ đến đây, Cẩm Sát mới thoáng bình tĩnh, sau đó mới có tinh thần ngẫm nghĩ tới câu y vừa mới nói.

“Đừng sợ, là ta”?

Gã này sao có thể thốt bằng giọng như thể quen biết vậy, có trời mới biết trên đời này kẻ cầm dao kè cổ người khác lại còn ra vẻ như thể bạn bè kêu đừng hoảng sợ sao?

Giọng gã thật sự có vẻ hơi quen tai, nhưng Cẩm Sát dù nghĩ nát óc cũng không nhớ ra là ai. Nàng từng quen một kẻ không biết lễ nghĩa như vậy sao? Cẩm Sát chợt cười khổ.

Mặc kệ quen hay không quen, Cẩm Sát nghĩ, người này sở dĩ dùng dao kè cổ nàng như vậy, quá nửa do sợ bọn họ hét toáng lên vì thấy gã bắt ngờ xông tới, nếu gã thật sự muốn làm tổn hại đến tính mạng nàng thì đã sớm ra tay, cần gì phải ngần ngại lâu đến vậy...

Nghĩ vậy nàng chợt thả lỏng toàn thân, khẽ nói: “Công tử trước hết buông nô tỳ ra, chúng nô tỳ sẽ không hét lên đâu.”

Giọng nói của Cẩm Sát nhẹ nhàng mà nhã nhặn êm đềm, như một cơn gió thoảng qua, khiến lòng người yên ổn, bầu không khí khẩn trương trong phòng chợt dịu lại. Nàng nói xong liền mỉm cười nhìn Liễu ma ma, đoạn đánh mắt sang Đông Tuyết.

Liễu ma ma thấy Cẩm Sát hành động như vậy, lại thấy nàng tự xưng là nô tỳ thì hiểu ra ý định của nàng.

Bất luận kẻ này xông tới với mục đích gì, nếu như người khác biết đến sự xuất hiện của gã thì sẽ làm tổn hại đến thanh danh của Cẩm Sát. Lần này rời phủ ngoại trừ bọn họ là những người thân tín bên cạnh Cẩm Sát thì còn có cả một đám bà vú, hộ vệ đều là người của Diêu phủ, nếu phát hiện ra có đàn ông đột nhiên ở trên thuyền, sự tình truyền tới tai Ngô thị thì sẽ xảy ra đại họa. Chính vì e sợ điều này nên mặc kệ gã là ai, trước hết phải làm gã bình tĩnh lại đã.

Hiện giờ Cẩm Sát chỉ mặc áo vải bình thường, đầu vẫn hai búi tóc, còn lại để xỏa, trên đầu cắm một cây lược gỗ, cả người trông khá giống một nha hoàn. Trái lại Đông Tuyết thì mặc trang phục được Cẩm Sát thưởng cho, trên đầu cắm lược bằng ngọc của Cẩm Sát nên trông càng có vẻ giống một cô tiểu thư hơn.

Liễu ma ma vội vàng nháy mắt ra hiệu với Đông Tuyết, nhưng cô bé rõ ràng vẫn ngăn người dò dẫm, Bạch Chi thấy thế chợt cấu mạnh vào tay Đông Tuyết, cô bé lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng run giọng nói: “Đúng... Chúng ta... Sẽ không lên tiếng, vẫn xin vị công tử này mau buông... Đông Tuyết ra.”

Chàng trai dường như liếc qua Đông Tuyết một cái, sau đó mới bỏ con dao khỏi cổ Cẩm Sát. Cẩm Sát chợt thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không phải con dao lạnh lẽo kè trên cổ kia làm nàng lo lắng, mà vì đến lúc gã bỏ con dao xuống nàng mới khẳng định được gã ta nhất định không phải

người do Ngô thị sai tới phá hủy danh tiết của mình. Vừa nãy nàng tự xưng là nô tỳ với ý muốn thử thăm dò phản ứng của gã. Nếu gã quả thật là người của Ngô thị thì chắc chắn sẽ biết rõ dung mạo của nàng, không thể nhầm tưởng Đông Tuyết mới là tiểu thư. Hơn nữa nàng lo lắng cho thanh danh nên mới làm thế, ngộ nhờ việc này bị phát hiện thì có thể nói rằng Đông Tuyết mới là người tiếp xúc với đàn ông, dù sao cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến nàng.

Gã buông con dao xuống, sau đó thả tay khỏi cổ Cẩm Sắt, Cẩm Sắt lúc này mới xoay người lại thì thấy khuôn mặt gã gần sát ngay trước mắt, dù Cẩm Sắt vốn là người chín chắn điềm tĩnh nhưng cũng phải kinh ngạc trở mặt ra nhìn.

Gã dường như đã sớm chờ nàng quay đầu lại, khi thấy gương mặt nàng thì trong nháy mắt vẻ hung hăng nguy hiểm biến thành sự hòa nhã như thể vầng dương phá mây chiếu xuống nhân gian, ngay tức thì gã cười đầy vẻ xấu xa đều giả.

Khi gã cười, hai hàng lông mày như lưỡi mác đỏ về phía tóc mai, lông mi dài mà hẹp, đôi mắt trong suốt tựa nền trời quang đãng buổi sớm đương nhìn thẳng vào nàng, thấy nàng kinh ngạc thì đôi mắt lập tức đượm ý cười, chiếc mũi cao thẳng anh tuấn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhướn, trông rõ lưu manh, gã nói: “Dung mạo khuynh thành, đẹp như tranh vẽ, hóa ra người xinh đẹp như vậy, không uống công ta nhưng nhớ mấy ngày nay.”

Gã nói lời này mang theo hai phần tán tụng, tám phần chòng ghẹo, quả là hợp với vẻ cười cợt đều giả bên mép, cực giống một kẻ tầm hoa vãn liễu, Liễu ma ma bỗng chốc ngả nghiêng chực ngã, đám nha hoàn càng mặt cắt không còn hột máu, bị dọa sợ đến cắn chặt môi.

Cẩm Sắt cũng khốc dở mếu dở vì gã trai trước mắt này không phải ai khác mà chính là vị Vũ Anh Vương Bắc Yên Hoàn Nhan Tông Trạch ngày ấy chạm trán với nàng tại cửa sau Điều phủ.

“Đừng sợ, là ta”? Nhớ tới lời hần vừa nói, Cẩm Sắt quả thật không biết có nên tỏ ra thích chí vỗ tay khen ngợi vị Bắc Yên Vương gia này hay không. Chẳng lẽ gã nghĩ hai người bọn họ rất thân thiết sao?

Cẩm Sắt một lần nữa quan sát Hoàn Nhan Tông Trạch, hôm nay gã vận đồ Hán khác hẳn với hôm đó. Trường bào màu đen in họa tiết hình dơi, thắt lưng màu vàng thêu hoa văn hình nhện, bên hông đeo ngọc bội kỷ lân bằng bạch ngọc, tóc đen được cố định bằng kim quan, bộ trang phục trông vốn nho nhã phiêu dật, nhưng vận trên người gã thì toát đầy vẻ tùy tiện ngang ngạnh.

Trên đầu gã tóc đen tung tán loạn, kim quan lệch lạc nứt vỡ, vì dính nước nên tóc càng đen nhánh, dính vào vầng trán rộng, rơi xuống hàng mày mí mắt, đôi mắt xanh dập dờn ánh nước xanh, vẻ cười cực ngả ngớn, vạt áo hơi mở rộng để lộ đáng người khỏe khoắn tuấn tú, cộng thêm cả vết thương đương rướm máu trước ngực khiến gã lộ đầy vẻ nam tính gọi cảm.

Gã rõ ràng đang bị người truy sát, có lẽ tình cờ trốn đúng vào thuyền của nàng, không ngờ rơi vào tình cảnh này rồi mà gã vẫn còn có bản lĩnh chòng ghẹo nàng? Gì mà xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành chứ, với thân phận của Hoàn Nhan Tông Trạch, chỉ sợ mỹ nhân diễm lệ thế nào chẳng từng gặp qua, làm sao một cô bé như nàng có thể lọt vào mắt gã chứ? Gã rõ ràng đang muốn trả thù vụ hôm đó nàng lừa gạt đây mà, nàng thấy đám người Đông Tuyết bị dọa đến mặt tái nhợt thì tức giận vô cùng.

Dường như để chứng thực suy nghĩ của Cẩm Sắt, đúng lúc này bên ngoài vẳng tiếng xô xao, mơ hồ vang tiếng binh khí. Đám người Liễu ma ma tức thì tỏ ra vui sướng mừng rỡ, thế nhưng Cẩm Sắt lại cười khổ, nếu gã mà bị phát hiện thì bất luận thế nào cũng sẽ làm tổn hại đến danh dự chốn khuê phòng của nàng, mặt khác, nếu gã xảy ra chuyện bất trắc ở đây, nàng ắt hẳn phải chịu đựng con thịnh nộ lôi đình của hoàng đế Bắc Yên, sớm muộn gì cũng bước chân vào chỗ chết.

Cẩm Sắt vừa dăm chiêu tư lự vừa nhìn chằm chằm vào Hoàn Nhan Tông Trạch, dường như muốn từ gương mặt đoán xem rốt cuộc hần gặp chuyện gì, nhưng tiếc rằng chỉ thấy gã tỏ ra hồ hững thờ ơ, chẳng hề sợ hãi. Thật ra lúc này gã cũng đang chăm chú ngắm nghía nàng như muốn nhìn xem đôi mí mắt kia có bao nhiêu sợi lông mi vậy, bọn cứ như vậy trừng mắt nhìn nhau, lát sau gã làm bộ cực kỳ thích thú, ra vẻ hùng hồn nói: “Lấy tiền của người thì phải giải họa giúp người, trước kia người đẹp cầm bạc của ta, hiện giờ ta đành phải mượn chỗ này lánh nạn thôi.”

Cẩm Sắt thấy hần nói vậy thì lấy làm phần nộ, cau mày hỏi: “Chẳng qua có mười lượng bạc, bây giờ ta lập tức trả lại cho ngài, mong ngài dời bước cho, thế là được chứ gì? Hơn nữa, ngài xem phòng này có thể giấu ngài được không? Một lát nữa có người phát hiện thì ảnh hưởng đến thanh danh tiểu thư nhà ta là chuyện nhỏ, ngài là người cao quý, nếu xảy ra bất trắc thì chúng nô tỳ tính sao đây?”

Đám Liễu ma ma thấy Cẩm Sắt nói chuyện qua lại với gã cứ như thể đã quen biết từ lâu thì nhất thời liền ngậm ngẩn cả. Trong khi Cẩm Sắt còn đương thấy hoang đường hết sức thì vị Vũ Anh Vương này lại dường như càng ngày càng hứng chí, gã thấy Cẩm Sắt không hề hoang mang hoảng hốt thì trái lại đôi mắt màu xanh ngọc chột rục sáng lấp lánh.

Hôm nay quả thật do gã không đề phòng nên mới bị kẻ khác đánh lén, lâm vào tình cảnh chật vật, hơn nữa còn bị thương, đám hộ vệ đi theo thì bị sát hại hết, hần chạy đến bên đồ này với mục đích muốn làm to chuyện. Chẳng ngờ từ xa liếc mắt đã nhìn thấy ngay bóng dáng Cẩm Sắt, bằng nhãn lực và trí nhớ của gã đương nhiên chỉ nhìn qua bóng lưng cũng nhận ra Cẩm Sắt. Hần nghĩ đến việc ngày ấy ở cửa sau Điều phủ con bé nha hoàn này dám lừa gạt mình thì không hiểu sao bỗng đoán chắc ắt hẳn nàng ta sẽ làm gã ngạc nhiên, gã cũng ôm đầy tâm lý mong chờ khi trông thấy gã thì nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào.

Vậy nên mới có chuyện tình như vừa nãy, bây giờ thấy Cẩm Sắt gặp nguy không loạn, còn có thể nói qua nói lại với mình thì gã càng ngày càng cảm thấy hứng thú, gã chột nghiêng người dán sát vào trước mặt Cẩm Sắt, nheo mắt như một con báo xảo quyệt nguy hiểm đang rình mồi, có điều lại thốt bằng giọng hòa nhã: “Trước kia người đẹp cầm bạc của ta, vậy mà bây giờ còn muốn ta thuận theo ý nàng sao. Hôm nay ta đang gặp hiểm cảnh, đi cũng chết không đi cũng chết, sao không thỏa mãn bản thân tí chút chứ? Người Hán có câu: “Dưới khóm mầu đơn đánh bỏ mạng – Chết rồi làm quý vẫn phong lưu”, hôm nay ta cũng muốn ném thử tư vị khoái chí này xem sao. “

Vì ở quá gần nên khi nói chuyện gã phả hơi thở ấm nóng vào thẳng mặt nàng, Cẩm Sắt hơi nghiêng đầu tránh, trên mặt đầy vẻ cău kinh. Nàng nghe vậy

mặc dù rất bức nhưng biết rõ gã đây không muốn dễ dàng buông tha nàng!

Bây giờ trên ngực gã có thương tích, máu vẫn còn đang nhiễm ra bên ngoài, tuy đã được xử lý qua nên máu không chảy nhiều lắm, nhưng dù sao cũng thấm ướt vạt áo, vừa nãy khi Hoàn Nhan Tông Trạch ghì chặt nàng cũng cố hết sức tránh chỗ bị thương. Cẩm Sát không cần nhìn kỹ cũng biết trên lưng gã ắt hẳn cũng có thương tích. Gã bất ngờ xông vào đây mà vẫn còn để ý đến những việc vụn vặt thế này rõ ràng đã hạ quyết tâm muốn trốn tại chỗ nàng.

Hơn nữa nàng thấy gã gặp tình cảnh này mà vẫn tỏ vẻ cười cợt chẳng sợ hãi tí nào thì thâm nghĩ có khi bằng năng lực bản thân, dù bị phát hiện gã cũng có thể an toàn thoát hiểm. Nhưng gã lại cứ nhất định lôi nàng vào cuộc, hay nói trắng ra là muốn kéo nàng xuống nước! Chẳng lẽ chỉ vì mười lượng bạc kia sao? Sao gã ta có thể ích kỷ hẹp hòi đến mức độ thế chứ?

Dù thế nào đi chăng nữa, Cẩm Sát vạn lần cũng không thể để người khác phát hiện ra Hoàn Nhan Tông Trạch xuất hiện trong phòng mình. Kiếp trước nàng chấp nhận hết thảy buông bỏ ham muốn sinh tồn chỉ vì danh tiết bị hủy hoại, hiện giờ có Vạn thị và Ngô thị đang mở to mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng, chỉ sợ không bắt được sai lầm của bản thân, nếu Hoàn Nhan Tông Trạch thật sự bị phát hiện, có lẽ bọn họ sẽ âm mưu gây ra bao lời đàm tiếu kinh khủng. Bây giờ gã không chịu đi thì nàng đành phải giúp một tay vậy.

Tai nghe bên ngoài tiếng động càng lúc càng lớn càng lúc càng gần, Cẩm Sát hít sâu, không hề nhìn tới Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng quay đầu cúi người hành lễ với Đông Tuyết rồi nói: “Tiểu thư, chỉ sợ chúng ta phải giúp đỡ một phen, nếu không sự tình truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của tiểu thư.”

Đông Tuyết tất nhiên là hết thảy đều nghe lời Cẩm Sát, đám người Liễu ma ma cũng biết sự tình nghiêm trọng, đều khẩn trương nghe Cẩm Sát sắp đặt. Chỉ có Hoàn Nhan Tông Trạch thấy thế thì ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa Cẩm Sát và Đông Tuyết, mặt toát vẻ nghiền ngẫm.

“Kiềm Nhi đi tìm trong hòm của tiểu thư một chiếc áo choàng gấm sáng màu thêu hoạ tiết hình tròn đính lông chồn trắng cùng với bộ trang phục thường ngày của phu nhân bằng nhung thêu hoa ra đây, Bạch Chi vẫn búi tóc Triều Vân cho ngài ấy đi...” Cẩm Sát vừa nói vừa bất chấp để ý chuyện khác, nàng kéo mạnh Hoàn Nhan Tông Trạch tới ngồi xuống trước bàn trang điểm. Hoàn Nhan Tông Trạch ngược lại tỏ ra vô cùng phối hợp, khiến Cẩm Sát thầm nhẹ nhõm.

Cẩm Sát lại dặn dò Liễu ma ma và đám nha hoàn vài câu, mấy người bọn họ vội vội vàng vàng theo lời dặn ai làm việc nấy, trong khi đó động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn. Có tiếng chiếc bàn bị đổ xuống đất, tiếng binh khí va chạm ầm ỉ, tiếng các cô gái kêu thét nhộn nhạo, náo loạn huyền náo.

Cẩm Sát vừa mới đeo khăn che mặt cho Hoàn Nhan Tông Trạch xong thì ngoài phòng đã vang giọng đàn ông: “Tứ tiểu thư, quan binh lên thuyền truy bắt thủ lĩnh sơn tặc, có lẽ phải phiền Tứ tiểu thư mở cửa ra ngoài để quan binh lục soát một lúc.”

Đám người Bạch Chi ngay lập tức hoảng hốt sợ hãi, ai nấy đều nhìn về phía Cẩm Sát, Cẩm Sát thấy thế thì cười trấn an bọn họ, Bạch Chi lúc này mới cao giọng nói: “Biết rồi, chúng ta ra ngoài ngay đây.”

Uông Đại Trụ, gã thủ lĩnh hộ vệ đi theo Cẩm Sát xuất môn lần này nghe thấy tiếng đáp lời mà mặt đầy vẻ thấp thòm không yên nhìn sang nhóm quan binh bên cạnh rồi nói: “Làm phiền các vị quan binh lục soát nhanh một chút...”. Dứt lời hần liền lấy ra một thỏi bạc nhét vào tay kẻ dẫn đầu.

Gã quan đầu lĩnh thế nhưng không hề liếc đến thỏi bạc, đá văng cửa phòng đang đóng chặt rồi đánh giọng nói: “Lục soát!”

Cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng ra, trước cửa cách khoảng chưa đầy ba bước chân có bốn nha hoàn và một bà vú đang vây quanh một người khoác áo choàng, đeo khăn che mặt, trên búi tóc ngọc giắt trâm cài, có vẻ giống một cô tiểu thư, dường như nàng ta không ngờ cửa phòng đột ngột bị đá văng nên sợ đến mức run lên, lập tức tránh người vào trong lòng con nha hoàn phía sau, mặt khác bốn đứa tiểu nha hoàn chột gào ghét ầm ỉ. Bà vú kia thì trợn trừng mắt lên lạnh lùng nói: “Các người có biết tiểu thư nhà chúng ta là ai không? Lão gia nhà ta là quan Đồng Tri Giang Châu Điều đại nhân, tiểu thư là cháu gái ruột của tiên Thủ phụ Điều lão thái gia, các người là quan binh nơi nào, sao dám hành động như thế! Không sợ phải ném mũ khó sở sao?!”

Gã thủ lĩnh kia làm như không hề nghe thấy lời quả trách, đôi mắt đằng đằng sát khí chẳng thèm liếc Liễu ma ma, hần chỉ lia mắt dò tìm mọi nơi trong phòng, nhìn toàn cảnh lên hiểu ngay, ngoài chiếc hòm lớn ở bên cạnh giường miễn cưỡng có thể giấu được người ra thì chỉ còn chiếc giường lớn ẩn sau tấm màn, hần lập tức nhảy mất ra hiệu với đám binh lính, lập tức có hai kẻ mặc trang phục tiểu binh cầm theo đại đao hăm hăm vọt vào, sau đó bước thẳng tới giường.

Lục soát ầm ỉ một hồi, hai gã tiểu binh lật ngược chiếc hòm lên, quần áo trang sức vật dụng thường ngày rơi hết ra ngoài, sau đó vừa lục vừa soát trên giường dưới giường mọi góc ngách xó xĩnh nhưng cũng chẳng thấy gì. Gã đầu lĩnh lúc này mới dời mắt nhìn chòng chọc sang đám người Liễu ma ma.

Liễu ma ma thấy bọn họ làm vậy đã tức giận đến xanh mét mặt mày, thấy hần nhìn sang thì lập tức đánh giọng nói: “Bất kể các người là thủ hạ của ai, hôm nay các người dám quấy nhiễu đến tiểu thư nghĩa là động đến thể diện của Điều phủ, cứ chờ bị trách phạt đi!”

Liễu ma ma vừa dứt lời, gã đầu lĩnh kia liền cười gằn một tiếng, sau đó híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Coi mũ trùm đầu ra!”

Liễu ma ma nghe vậy chột run người tức tối, bà bước từng bước một lên trước ngăn cản vị tiểu thư phía sau, nhìn chăm chăm Uông Đại Trụ đang đứng bên cạnh rồi cất cao giọng: “Uông Đại Trụ, người có phải là hộ vệ ăn cơm của Điều phủ không hả? Người dám để cho bọn họ tự tiện vào đây, Tứ tiểu thư là người có thân phận thế nào, sao có thể để lộ dung nhan trước mặt mọi người! Uông Đại Trụ, người cứ thử nghĩ xem, Tứ tiểu thư mặc dù mồ côi cha mẹ, không nơi nương tựa nhưng dù sao cũng là tiểu thư Điều phủ chính cống, nếu người xảy ra chuyện gì, đến lúc trở về lão thái thái và phu nhân sẽ lột sạch da cả nhà người!”

Uông Đại Trụ căn bản vốn thấy nhóm quan binh hôm nay có vẻ hơi kỳ quái, ngày thường tại khu vực Giang Châu này, đám quan binh chạm trán phải

người Điều phủ thì đều nịnh bợ xun xoe còn không kịp, đầu giống như hiện giờ ngọt nhẹ đều không nghe, bộ dạng hung ác dữ tợn. Theo trực giác hần nghĩ những kẻ này rõ ràng không thể chọc vào, rất sợ bị mất mạng, hần lại nghĩ Cẩm Sát ở trong phủ tuy bề ngoài thì được cưng chiều, nhưng dù sao cũng chỉ là cô bé mồ côi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì lão thái thái và phu nhân cũng chưa chắc sẽ vì nàng mà ra mặt giải quyết, vì thế hần liền muốn lùi sang một bên, không muốn liêu mạng vì Cẩm Sát, va chạm trực diện với đám quan binh này.

Nhưng hiện giờ tự dừng lại bị Liễu ma ma điểm mặt chỉ tên, hần bắt giác thấy rung mình, xem chừng Liễu ma ma nói cũng phải, Điều Cẩm Sát dù sao cũng mang danh tiểu thư họ Điều, chỉ tính điểm này thôi hần đương nhiên phải tận lực che chở bảo vệ. Nếu Điều Cẩm Sát có chuyện gì thì e rằng cả nhà hần sẽ phải chôn cùng.

Nghĩ vậy hần chợt xuôi lòng, hơn nữa thấy tiểu thư nhà mình sợ đến mức trốn đằng sau Liễu ma ma, đáng vẻ lung lay chức ngà thì Ưông Đại Trụ vội vàng đánh giọng quát: “Các vị có ý gì? Dám khinh thường Điều phủ ta sao! Các huynh đệ, bảo vệ Tứ tiểu thư cho tốt, hôm nay bất kể là ai cũng đừng mong tới gần Tứ tiểu thư một bước!”

Hần vừa ra mặt thì năm gã hộ vệ kia cũng lập tức nhảy sang, gã đầu lĩnh chẳng thèm mở lời, trong khi đó nhóm binh lính lập tức đồng loạt rút đao sáng loáng khỏi vỏ, trong nhất tinh thể trở nên căng thẳng, đầy vẻ giương cung tuốt kiếm.

Đúng vào lúc này ở phía Đông cửa sổ chợt vang lên tiếng đập nước bên mạn thuyền, Liễu ma ma biến sắc, bắt giác quay đầu liếc nhanh ra cửa sổ. Gã thủ lĩnh kia nhìn chằm chằm vào Liễu ma ma, thu hết vẻ mặt bà vào trong mắt, sau đó hần nheo mắt lập tức nhìn về phía cánh cửa sổ đang được đóng chặt, thấy qua khe cửa sổ ánh nắng mặt trời đang chiếu vào làn nước xanh trong lẫn lẫn dập dờn gọn sóng. Hần chợt đánh mặt, bước như bay tới bên cạnh cửa sổ rồi hô: “Ồ dưới nước!”

Đám binh lính lập tức cũng rút đao tuốt kiếm đi thẳng về phía cửa sổ, sát khí đằng đằng kinh khủng đến nỗi đám Kiêm Nhi liền miệng thét chói tai, Ưông Đại Trụ bèn thừa dịp vội vàng sai bọn hộ vệ Điều phủ che chở cả đám người rời phòng, vội vàng lùi lên phía trước thuyền.

Mặt khác ở trong phòng, tên đầu lĩnh đã đi tới trước cửa sổ, nheo mắt xem xét, hần chợt gồng cứng người, nhảy lên phá tung cửa sổ, đoạn xoay người ngồi xổm trên khung cửa cầm trường kiếm sắc bén đâm xuống, chợt đúng lúc đó, trước cửa sổ khoảng chừng năm bước chân thuyền đến một tiếng thét đầy sợ hãi, gã thủ lĩnh đâm chệch sang một bên, chăm chú nhìn lại thì bỗng thấy trên mặt nước xuất hiện một người, nhưng không phải người hần muốn tìm mà lại là một cô gái trông còn trẻ tuổi.

Cô gái kia trên mặt đeo khăn che, tấm lụa mỏng bay phất phơ quất vào mặt, cả người trông có vẻ đã ngâm lâu trong nước, trên lưng đeo một cái sọt trúc trống không, nàng ta đang tỏ vẻ cực kì hoảng hốt, đôi tay run run che mặt, nhìn hần với vẻ đầy sợ hãi.

“Là một cô Du nương tử.” Phía sau thuyền đến tiếng gã khác, tên thủ lĩnh kia lại nhìn một vòng quanh khoang thuyền, thấy trên chiếc bàn vuông bày đầy khăn lụa châu ngọc thì lúc này mới cẩn thận tiếp tục tìm kiếm dưới nước.

Vừa đúng lúc đó đám binh lính đi trước tìm kiếm dưới nước và nhóm binh lính tìm trong khoang thuyền cũng đi tới, cả hai nhóm đều báo cáo không tìm thấy gì, tên lính cao gầy liền cau mày nói: “Có khi thuộc hạ nhìn nhầm, chưa biết chừng hần trốn vào thuyền bên cạnh cũng nên.”

“Đi!” Gã thủ lĩnh u ám quát một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài, đi lên sàn thuyền thấy đám người Liễu ma ma đang đứng bên cạnh bỗng đột nhiên dừng chân, đôi mắt như mắt hổ bỗng ngưng nhìn chòng chọc từ trên xuống dưới vị Tứ tiểu thư Điều phủ đang được một đồng người chặt chẽ vây quanh.

Hần chớp mắt một cái rồi đột ngột ra tay, ánh kiếm vừa lóe lên, “rắc” một tiếng, mọi người chợt thấy chiếc mũ trùm đầu bằng trúc trên mặt Điều Tứ tiểu thư bị chẻ ra làm hai, rơi vỡ thành từng mảnh, tấm lụa mỏng phớt qua hai gò má nàng rồi bay xuống mặt đất, ngay lập tức toàn bộ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của nàng liền hiện hết dưới ánh mặt trời.

Ánh nắng mùa đông sáng chói rực rỡ rơi vào dung nhan Cẩm Sát, nàng giống như bắt ngờ sợ hãi, chợt hé đôi môi đỏ mọng tựa cánh hoa, sau đó mới giật mình kêu lên một tiếng, lấy áo khoác che mặt, toàn thân run run lùi ra sau lưng nha hoàn, con bé nha hoàn liền vội vàng cúi đầu an ủi nàng.

Liễu ma ma tức tối nạt nộ, đoạn quay sang tên thủ lĩnh vừa lung tung đâm đá vừa mắng: “Láo xược, dám vô lễ với tiểu thư nhà chúng ta, ngươi đừng mơ rời đi như vậy!”

Tên thủ lĩnh trông thấy diện mạo của Cẩm Sát thì trong lòng vô cùng thất vọng, hần đã xác định rõ kẻ muốn tìm không có trên thuyền này, tức thì vung tay đẩy Liễu ma ma ra, không thèm để ý đến chuyện khác, mang theo đám người nhanh chóng rời đi.

Ưông Đại Trụ thấy Liễu ma ma bị đẩy ra ngã phệt mông xuống đất thì tới đỡ bà dậy, Liễu ma ma đứng dậy rồi vẫn chưa nguôi giận mà mắng chửi vài câu, sau đó mới được Bạch Chi khuyên nhủ mà cùng đám nha hoàn vây quanh Cẩm Sát trở về khoang thuyền. Đợi đến khi cửa được đóng chặt lại, mọi người mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, Cẩm Sát vội bảo: “Mau kéo Bạch Hạc lên.”

Bạch Chi và Kiêm Nhi nghe vậy thì vội vàng chạy về trước cửa sổ, thò người ra nhìn thì thấy Bạch Hạc đang lơ lửng trên mặt nước đã sớm lạnh cóng run rẩy, môi chuyển sắc tím bầm. Bọn họ cuống quýt kéo nàng lên, dùng áo ngủ gấm bao chặt lấy, Cẩm Sát thấy Bạch Hạc dần dần đỡ lạnh thì mới yên lòng, sau đó nàng liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch đang ngồi trên bàn nhàn nhã thong thả dùng trà mà tức đầy một bụng.

Bên ngoài có tiếng đập cửa, sau đó vang lên giọng nói của một người phụ nữ trung tuổi.

“Tiểu thư, thuyền chuẩn bị rời bến, trên thuyền có đủ mọi hạng người. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hay là tiểu thư trở về phủ trước, sau này lại xin lão thái thái đến chùa dâng hương sau được không?”

Cẩm Sát nghe tiếng liền biết đây là Lưu ma ma chuyên phụ trách những việc nặng nhọc vất vả trong Y Huyền viện. Hôm nay xảy ra sự tình này, tất cả

mọi người đều âu lo thấp thỏm, Liễu ma ma nghe vậy hiển nhiên cũng có ý này, bà nhìn Cẩm Sát với ánh mắt van nài. Lần này Cẩm Sát đến chùa Linh Âm ngoài thấp hương cũng bái vốn còn có mục đích khác, sao có thể trở về chứ, huống hồ hiện giờ Hoàn Nhan Tông Trạch vẫn đang ngồi lì ở đây, nhìn đáng hấn thế kia xem chừng không hề có ý định rời đi.

Vì đương giả vờ trước mặt Hoàn Nhan Tông Trạch nên Cẩm Sát cũng không thể nói gì với đám người Liễu ma ma, nàng tới gần Đông Tuyết rồi nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, bây giờ nếu trở về có lẽ trong phủ sẽ nổi đầy lời đồn nhảm, như vậy chẳng thể giấu diếm được chuyện này.”

Liễu ma ma nghe vậy thì nhủ mảy, bà ngẫm lại thấy cũng đúng, mọi người trong phủ ai cũng biết tiểu thư xuất môn đi chùa dâng hương, nếu như vội vã quay trở về thì chuyện ở trên thuyền gặp phải quan binh lục soát sẽ truyền ra ngoài, khó tránh những kẻ không biết chừng mực được thể tung tin đồn nhảm suy đoán lung tung, đồn đãi những lời khó nghe điên đảo, ngược lại nếu cứ theo hành trình như cũ tới chùa thì ai cũng không thể nghĩ bậy được.

Đông Tuyết gật đầu đáp ứng, Liễu ma ma liền nói với bên ngoài: “Tiểu thư nói đây chỉ là chuyện nhỏ, xuất môn ra ngoài một chuyến không dễ dàng, hơn nữa trong chùa đã sớm sắp xếp ổn thỏa, không nên làm phiền Tử phu nhân một lần nữa, thôi thì cứ y theo lộ trình tới chùa Linh Âm đi.”

Thấy bên ngoài tiếng bước chân của Lưu ma ma xa dần, Cẩm Sát lúc này mới nháy mắt ra hiệu với Liễu ma ma về Hoàn Nhan Tông Trạch. Liễu ma ma biết Cẩm Sát có ý muốn bà dẫn đám nha hoàn lánh tạm ra ngoài, cô lẽ tiểu thư định nói chuyện riêng với chàng trai nước ngoài khỏi ngộ tuần tú này, trải qua sự tình vừa nãy, Liễu ma ma cũng nhận ra Hoàn Nhan Tông Trạch không có ác ý, dù để lại Cẩm Sát một mình ở chung với gã có vẻ không ổn, nhưng chuyện phát sinh ngày hôm nay vốn không tầm thường, thôi thì vì sự tình cấp bách, điều quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng đuổi gã đi, Liễu ma ma đoán Cẩm Sát ắt hẳn đã có cách, vì vậy bà cũng đành thuận theo ý nàng.

Bà đi tới trước mặt Đông Tuyết rồi khuyên nhủ: “Hiện giờ trong phòng cũng lộn xộn, lão nô thấy sắc mặt tiểu thư không được tốt, hay để Đông Tuyết chăm sóc cho vị công tử này, trước hết lão nô giúp tiểu thư tránh xuống khoang thuyền của bọn hạ nhân nghỉ ngơi một lúc được không? Hơn nữa, để Bạch Hạc toàn thân ẩm ướt thế này cũng không ổn.”

Đông Tuyết đáp ứng, Liễu ma ma lúc này mới gọi Bạch Chi, Kiềm Nhi và Bạch Hạc cùng nhau lui ra ngoài, trong phòng thoáng cái chỉ còn lại có Cẩm Sát đang đứng bên cửa sổ và Hoàn Nhan Tông Trạch đương vận trang phục nữ giới nhưng vóc người to cao ngồi vắt vẻo bên cạnh chiếc bàn vuông.

Nhận thấy ánh mắt của Cẩm Sát, Hoàn Nhan Tông Trạch cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt vụt sáng đầy hàm ý.

Cẩm Sát tỏ vẻ không quan tâm đến ánh mắt nghiền ngẫm của hắn, nàng cười đầy dịu dàng, cúi người hành lễ rồi nói: “Người mà ngài muốn tránh đã đi rồi, xin hỏi bao giờ ngài định rời đi? Nô tỳ cũng tiện biết để mời tiểu thư quay lại.”

Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn Cẩm Sát với ánh mắt đầy ngờ vực, cô bé trước mặt rõ ràng chỉ khoảng 11, 12 tuổi, một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt vốn giấu mình nơi khuê phòng không hiểu sự đời, một vị tiểu thư sống chốn khuê các quyền quý tại sao gặp chuyện lại có thể tỏ ra bình tĩnh tự nhiên như thế?

Cẩm Sát cứ tưởng vì đây là lần thứ hai Hoàn Nhan Tông Trạch gặp nàng nên gã vẫn nghĩ nàng là nha hoàn Điều phù, mà hôm nay ngay từ đầu nàng cũng thừa cơ tự nhận mình là nô tỳ, xiêm y trang sức đều rất phù hợp, cho nên nàng cũng muốn dứt khoát lừa hắn cho tới cùng, nhưng nàng đâu biết rằng Hoàn Nhan Tông Trạch đã sớm nhìn ra thân phận của nàng.

Hoàn Nhan Tông Trạch có thể đoán ra thân phận của Cẩm Sát cũng vì cuộc trò chuyện ngày ấy ở Phúc Đức lâu, hắn nghe Ảnh Thất kể lại rằng Điều Tứ tiểu thư là người vô cùng thông minh hiểu biết, lại biết cách xử lý tình huống khó khăn, hơn nữa cực kỳ giỏi giang, vì vậy vừa nãy khi quan sát cô bé cầm lược ngọc, dù quần áo trang sức có vẻ giống một vị tiểu thư nhưng hắn lại thấy phong thái có vẻ tầm thường. Nếu gã không biết Điều Tứ tiểu thư là người có tính cách thế nào thì chắc chắn sẽ không mấy may nghi ngờ, nhưng vì gã đã biết rồi nên lại cảm thấy cô gái trước mặt chỗ nào cũng giống hệt tính tình vị Điều Tứ tiểu thư hơn. Thêm nữa thấy thái độ nhóm người Liễu ma ma với Cẩm Sát, trong lòng Hoàn Nhan Tông Trạch càng thêm sáng tỏ.

Bây giờ khi nghe Cẩm Sát tự xưng là nô tỳ, mặc dù trong bụng thâm giễu cợt, nhưng gã cũng không vạch trần hắn, chỉ nhướn nhướn lông mày cười hỏi: “Người tên là Đông Tuyết?”

Cẩm Sát thấy gã biểu hiện không giống bình thường, tự dừng lại làm bộ ung dung điềm tĩnh muốn nói chuyện với nàng thì thực sự không biết nên làm thế nào đành phải nhăn mày méo mặt, gật đầu trả lời: “Nô tỳ tên là Đông Tuyết, không biết ngài...”

Cẩm Sát còn chưa dứt lời thì Hoàn Nhan Tông Trạch đã khoát tay ý bảo nàng ngừng, sau đó ngoắc tay nói: “Người qua đây xử lý vết thương cho ta rồi có gì nói sau.”

Gã nói với ngữ khí thẳng thắn, cử chỉ vô cùng ngang ngược làm Cẩm Sát một lần nữa cảm thấy cái kinh vô cùng, Cẩm Sát từ trước đến giờ đều quen người ít nhiều hiểu lễ nghĩa, chưa từng gặp qua một kẻ nào ngang ngược tùy hứng đến vậy, nàng nhớ hôm trước Điều Cẩm Hồng từng hỏi nàng tại sao Hoàn Nhan Tông Trạch lại ngang tàng bạo ngược đến vậy, nàng còn ngây thơ trả lời nàng ta rằng gã chỉ ngang tàng ngạo nghễ chứ không đã man bạo ngược, nhưng giờ Cẩm Sát nghĩ lại mà chỉ hận không thể tự tát vào mồm mình được, giờ đây nàng thấy gã đúng là kẻ cực kỳ quá quắt, rõ ràng chả hiểu tí lễ nghĩa gì cả!

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy gương mặt nhỏ nhắn của Cẩm Sát đỏ bừng lên thì biết nàng đang tức giận, đôi mắt gã ngược lại ánh lên đầy vẻ thích thú, gã còn chưa tiếp tục cất tiếng thì đã thấy Cẩm Sát bình tĩnh lại rồi cười nói: “Xin ngài chờ cho một chút.”

Cẩm Sát dứt lời liền bới từ đồng lộn xộn trong hòm ra một hộp gỗ tử đàn chạm trổ hoa văn, nàng đặt chiếc hộp xuống bàn rồi ngồi sang bên cạnh, khi nàng mở hộp ra quả nhiên bên trong chứa đầy những đồ vật để trị ngoại thương như kéo và băng quấn. Hoàn Nhan Tông Trạch kinh ngạc nhìn Cẩm Sát, giọng đượm vẻ buồn bực khó hiểu: “Người chỉ là một cô gái, chuẩn bị mấy thứ này làm gì?”

Thấy gã có vẻ không vui, Cẩm Sát chả hiểu gã bị làm sao, nhưng nàng cũng không muốn nói rõ, kiếp trước trải qua con loạn lạc Kim Châu, tận mắt nhìn

thấy em trai chết trong lòng nàng vì mất máu quá nhiều, kiếp này nàng liền có thói quen mang theo Kim sang được bên người. Tuy trong đầu nàng nghĩ tới những chuyện đau buồn kiếp trước nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tươi cười, giờ chiếc kéo trong tay lên rồi nói: “Lo trước khỏi họa*, cũng giống như hôm nay chẳng phải cần dùng đến sao.” Cẩm Sắt dứt lời liền tiến hành cắt bỏ lớp quần áo dính vào vết thương trước ngực Hoàn Nhan Tông Trạch.

*Lo trước khỏi họa: Bắt nguồn từ một điển tích thời Xuân Thu, ý chỉ làm bất cứ việc gì nếu có chuẩn bị chu đáo trước, thì sẽ không sợ tình huống đột phát, từ đó có thể tránh thất bại, thiệt hại.

Hoàn Nhan Tông Trạch chỉ cảm thấy đôi mắt Cẩm Sắt sâu không thấy đáy, con ngươi đen láy giống như hai hạt mã não đen tuyền, hàng mày thanh tú tựa hàng liễu, đôi mắt mềm mại như nước, nhưng vương lớp sương mù mờ ảo ngăn cách với bên ngoài, hấp dẫn người khác chìm vào đôi mắt sâu tối tựa đầm nước, điên đảo thần hồn. Rõ ràng dung mạo nàng tươi tắn diễm lệ như hoa mùa xuân, nhưng không hiểu sao gã lại cảm thấy vô cùng bi thương buồn bã. Gã lại thấy đôi tay mảnh mai như không có xương của nàng cảm kéo như muốn khắc nên hai đóa hoa trên mặt gã vậy, Hoàn Nhan Tông Trạch bỗng bùng tỉnh, gã chợt liên tưởng nàng tựa như một nữ yêu tinh xinh đẹp dụ dỗ đoạt mạng người, gã cảm thấy quái lạ làm sao, trong khi đó Cẩm Sắt thì đang cời nhanh toàn bộ trang phục nữ nhân thơm hương trên người gã, nàng vô cùng chăm chú, nghiêm túc cắt bỏ lớp quần áo dính vào vết thương.

Vết thương của Hoàn Nhan Tông Trạch đã được xử lý qua, vì vậy máu chảy không nhiều, Cẩm Sắt cứ tưởng gã chỉ bị thương nhẹ, nhưng bây giờ nàng mới biết mình nhầm tưởng. Vết thương do đao chém vắt qua ngực gã ít nhất phải dài bằng cánh tay nàng, dù không trúng vị trí quan trọng, nhưng sâu đến mức thấy cả xương, da thịt lẫn lộn, giữa đồng máu thịt bầy nhầy còn nhìn thấy đám bụi bẩn li ti và những mảnh vụn quần áo rách rưới dính vào.

Vết thương nặng như vậy khiến Cẩm Sắt chợt tỏ ra dịu nhẹ, nàng không khỏi liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch, thầm than thở gã cũng là người kiên nghị cứng rắn vượt xa người thường, nếu người thường bị thương nặng như vậy có lẽ đã sớm nằm yên không đứng dậy nổi, càng chẳng bàn đến việc chuyện trò qua lại như thường với nàng.

Thân ở hoàng gia, quả nhiên hưởng thụ không giống người thường, vị Vũ Anh Vương này sống ở Đại Cẩm tuy chưa từng bị áp bức lăng nhục, nhưng từ xưa đến nay kẻ làm con tin luôn phải sống trong nguy hiểm cạm bẫy. Cẩm Sắt nghĩ mà thầm thở dài, sau đó nàng nhẹ chân nhẹ tay xử lý vết thương cho Hoàn Nhan Tông Trạch.

Động tác của nàng cẩn thận từng li từng tí, dường như sợ nếu quá mạnh tay thì sẽ làm gã đau vậy, nhưng ai chẳng biết xử lý vết thương càng nhanh thì sẽ càng đỡ đau, nàng chậm chạp dùng dao cùn cắt thịt như vậy hiển nhiên là muốn tra đũa mình. Tuy nhiên vì vẻ mặt nàng cực kỳ dịu dàng, hơn nữa thái độ vô cùng chăm chú, ngược lại khiến Hoàn Nhan Tông Trạch đành phải cắn chặt môi, gã không muốn tỏ vẻ đau đớn trước mặt Cẩm Sắt, chỉ đành nghiêng chặt răng để không rên rỉ, sau đó chợt cất tiếng: “Nàng có vẻ không sợ máu nhè.” Cẩm Sắt bật cười, cũng không nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng cắt bỏ một mảng da lẫn đầy cát rồi mới trả lời: “Ai bảo nô tỳ không sợ, nếu không thì ngài tự làm nhè?” Giọng nói của nàng mang theo vài phần quen thuộc, ít đi vài phần bài xích ghét bỏ như vừa rồi, thái độ cũng khác hoàn toàn so với vừa nãy muốn xua đuổi Hoàn Nhan Tông Trạch, thật ra không phải Cẩm Sắt sợ Hoàn Nhan Tông Trạch nên mới thế, mà nàng phát hiện ra gã là người bướng bỉnh ngang ngược, không quen bị người khác chỉ đạo, hơn nữa gã căn bản vốn không xem trọng nàng, coi nàng chỉ là một cô gái yếu đuối tay trái gã không chặt. Nếu nàng cứ tỏ ra nghiêm nghị ăn nói đanh đá, lạnh lùng giả băng thì chỉ vô dụng mà thôi. Hiện giờ Cẩm Sắt chỉ muốn tên ôn thân này nhanh biến đi, vì e ngại thân phận Hoàn Nhan Tông Trạch nên nàng không thể đắc tội được, hẳn là người có thù tất báo, đối với một tiểu nha đầu như nàng mà cũng so đo từng tí một, cho nên Cẩm Sắt không thể không nhẫn nhịn cúi đầu, thuận theo ý gã, chỉ hy vọng xử lý xong nhanh vết thương để gã cuốn xéo cho mau. Nàng dứt lời ngược mắt lên nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch, thấy trán gã vã đầy mồ hôi lạnh, môi cũng nhợt nhạt, nhưng vẫn chịu đựng không rên tiếng nào thì trong bụng thấy buồn cười, môi khẽ dẩu lên. Cẩm Sắt nghĩ gì đương nhiên Hoàn Nhan Tông Trạch không biết, gã chỉ thấy nàng trong giây lát mà thay đổi thái độ xoắn xoạch thì càng ngày càng cảm thấy khó tin. Gã chăm chú ngắm Cẩm Sắt, nàng dù còn nhỏ, nhưng tướng mạo sớm lộ vẻ xinh đẹp tuyệt trần, ánh nắng vờn trên khuôn mặt trắng ngần, hai gò má không điểm phấn mà trắng như ánh tuyết ban mai buổi sớm, trán rộng, lông mày tựa núi xa, môi hồng răng trắng, vẻ mặt diễm tình dịu dàng, phong vận thướt tha, mới bé như vậy mà mỗi nét nhún mỗi nụ cười đã diễm lệ thấu xương, thêm hai năm nữa không biết sẽ trở thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đến mức độ nào, Hoàn Nhan Tông Trạch cứ mê mẩn ngắm nhìn. Thú vị hơn ở chỗ, Cẩm Sắt nhìn vòm ngực rộng để trần của gã mà chẳng tỏ ra xấu hổ chút nào, nàng đang ở rất gần gã, chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xắn phả làn hơi thanh mát như lan thổi vào da thịt nóng bỏng của gã, làm cả người gã ngứa ngáy bứt rứt khó chịu, gã không nhìn được phải hít sâu một hơi, trong nháy mắt bầu không khí đầy mùi máu tanh đã thoang thoảng hương thơm lan quế, ánh mắt gã chợt đảo nhanh, cổ họng khẽ nhấp nước bọt. Gã lại thấy trong lúc xử lý vết thương, ngón tay mềm mại lạnh lạnh của nàng chạm qua da thịt nóng hầm hập của gã, không hiểu sao hai gò má gã đỏ bừng, bỗng chốc mặt đỏ như gấc chín. Một lúc lâu sau gã mới mím môi, lại trộm nhìn sang Cẩm Sắt, thấy nàng vẫn thờ đều đều, chả thèm nhìn gã lấy một lần thì nhất thời đôi mắt được đầy bướng bỉnh cô chấp, gã chậm rãi thốt lời tán tỉnh một cách đầy âm muội: “Hữu nữ yêu tử lệ, búi tóc như tuyết mi. Thủy nữ lan đồ phượng, thái tử tương kỳ thùy. Hồ tề phát hảo xị, song nga tân thùy mi. Hồng kiêu nhai khai liên, tổ yêu như ngọc ngưng chi. Xước ước đã đặt thái, khinh doanh bất tự tri. Thường cang tuyệt đại sắc, phục thị kỳ huynh thành tư.” (Dịch thơ: Cô yêu nữ mỹ lệ, vắn vương đôi hàng mi. Mi thơm hương lan lê, gửi thương nhớ vào ai. Răng trắng tựa hạt bầu, đôi mày bướm xanh mướt. Mặt hồng tựa sen nở, da trắng mịn nuốt nà. Dáng yêu điệu tha thướt, dịu dàng uyển chuyển đưa. Vẻ tươi riêng một cõi, khuynh quốc khuynh thành sao.) (Dịch nghĩa: Có cô yêu nữ mỹ lệ, hàng mày mềm mại như nước. Mi tựa nước thơm hương hoa lan hoa lê, vẻ đẹp rực rỡ của nàng gửi ai thể. Hàm răng trắng tựa hạt bầu, đôi mày mỏng như cánh bướm nơi núi xa. Mặt e thẹn đỏ hồng như sen nở, da trắng nõn nà mềm mại. Dáng vẻ yêu điệu yêu kiều duyên dáng, dịu dàng uyển chuyển trang nhã. Gương mặt thanh cao xinh đẹp tuyệt trần, dáng dấp nghiêng nước nghiêng thành không ai bì kịp.) Cẩm Sắt cho dù diễm tình đến đâu thì khi bị gã trực tiếp ngắm nghía, lại buông giọng mờ ám trầm thấp ve vãn tán tỉnh như tình nhân vậy thì đương nhiên vô cùng cáu kỉnh tức giận. Hai gò má vì xấu hổ mà đỏ bừng, nhưng nàng vẫn nở nụ cười dịu dàng như bình thường, cất giọng đầy trào phúng: “Sớm nghe nói Vũ Anh Vương là người phong lưu đa tình, hôm nay mới biết, quả là danh bất hư truyền.” Nàng thốt lời vô cùng thẳng thắn, trực tiếp chỉ rõ ra thân phận của gã, đương lúc nói chuyện, chợt nàng làm bộ làm rai bình thuốc, đập thẳng vào vết thương của gã, lập tức Hoàn Nhan Tông Trạch hít thật sâu, thân thể cương cứng như sắt, Cẩm Sắt thấy vậy thì mỉm cười đầy tươi tắn rồi nói: “Xin lỗi, nô tỳ nhớ tay.” Hoàn Nhan Tông Trạch không ngờ tự dưng nàng lại nhắc đến thân phận Vũ Anh Vương của gã, cộng thêm cơn đau nhức đến buốt cả răng và khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Cẩm Sắt gần trong gang tấc làm gã chợt run lên, ánh mắt bỗng hoảng hốt, trong lòng nảy sinh cảnh giác, bất chợt đôi mắt trở nên lạnh lẽo, hẳn giờ tay tóm chặt cổ tay phải của Cẩm Sắt, hung hăng hỏi: “Làm sao ngươi biết?” Gã đang nghi ngờ thân phận và mục đích của nàng! Cổ tay nàng bị gã tóm chặt, đau nhức cực kỳ, đôi mắt hẹp dài của Hoàn Nhan Tông Trạch nheo lại để phòng, con ngươi xanh thẫm giá lạnh như ngọc trong băng, được đầy vẻ sắc bén lạnh lẽo, lạnh lùng độc đoán. Cẩm Sắt đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng gã, nhưng nàng lại tỏ vẻ bất cần mà cười thật tươi, ngữ khí dịu dàng êm ái, dùng tay còn lại lướt qua cổ Hoàn Nhan Tông Trạch rồi nói: “Vương gia nói xem, ai sẽ mang lòng để phòng một tiểu cô nương trời gả không chặt thơ ngây vô tội chứ? Có lẽ nô tỳ thật sự cố ý tiếp cận để ám sát ngài. Ngài xem, những vị quan binh kia chả được tích sự gì, ngược lại có khi nô tỳ chỉ cần rạch nhẹ một nhát thì ngài xuống suối vàng luôn ấy chứ.” Nghe nàng nói như vậy Hoàn Nhan Tông Trạch trái lại chợt mỉm cười, nhẹ nhõm buông lỏng Cẩm Sắt, dùng vẻ mặt cười

cột chông ghẹo nhìn từ trên xuống dưới Cẩm Sắt rồi nói bằng giọng ngả ngớn: “Mỹ nhân kẻ u, người còn bé quá làm sao chịu được ta, diện mạo thì còn chấp nhận được, bắt đầu đi bán vương cũng tạm vui về một phen. . .” Gã dứt lời liền tỏ vẻ thương tiếc lưu luyến, dùng ngón tay miết nhẹ vết thâm tím trên tay Cẩm Sắt, bộ dạng y hết một gã “Đấng Đồi Tù”, đôi mắt quyến rũ mê hoặc người, động tác đầy vẻ suồng sã. Cẩm Sắt trong bụng bức lắm, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra như thường, cười nói: “Nếu vậy thật thì Vương gia ngài phải chịu thiệt thòi rồi, nô tỳ thấy cũng tạm ổn rồi, ngài tự quán nốt bằng đi.” *Đấng đồi tù: Ý chỉ kẻ háo sắc, đọc thêm tích truyện ở đây: <http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160420.htm> Nàng nói xong liền hất tay gã ra, để mặc gã tự quán nốt bằng, sau đó lùi xuống ngồi sang bên cạnh. Cẩm Sắt làm bộ thoải mái tự nhiên chẳng hề e lệ dè dặt như trước một tí nào, Hoàn Nhan Tông Trạch thăm than thở rồi cuộc nàng ta vẫn còn bé quá, chả hiểu chuyện trăng gió gì cả, trong lòng gã hơi cảm thấy mất mát. Nhưng nhìn nàng tức giận mà hai má đỏ hồng gã lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, không khỏi thích chí một phen. Gã vừa nhìn Cẩm Sắt vừa quán chặt lại lớp bằng dưới nách, thất nút xong, mặc lại xiêm y chỉnh tề mới quay sang hỏi Cẩm Sắt một lần nữa: “Vì sao người biết thân phận của ta?” Cẩm Sắt ung dung rót chén nước, khẽ nhấp một ngụm, sau đó mới nhướn mày nhìn về phía Hoàn Nhan Tông Trạch rồi trả lời: “Người có thể gặp nguy hiểm đến độ này, lại có tướng mạo khí chất như ngài, cộng thêm cả đôi mắt màu xanh lam khác biệt thì dù ở Bắc Yên cũng hiếm người gặp phải ấy chứ? Huống hồ, nô tỳ còn không dốt nát đến mức ngay cả hoa văn Hải Đông Thanh biểu thị hoàng tộc Bắc Yên cũng không nhận ra.” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy chợt mỉm cười, lúc bấy giờ ở cửa sau Điều phủ, trên vai gã đích thực có hoa văn Hải Đông Thanh, nói vậy lúc đó nàng đã sớm nhận ra thân phận của gã. Đã biết rõ thân phận, vậy mà vẫn dám lấy bạc, hơn nữa còn lừa gạt gã, nha đầu này có vẻ to gan lớn mật quá nhỉ, Hoàn Nhan Tông Trạch nghĩ vậy liền chớp mắt nói: “Sao nào, người thấy bản vương dung mạo phong thái xuất chúng hơn người nên động lòng sao? Hay là bản vương đi đòi người từ chỗ Điều Tử tiểu thư, vậy thì người có thể lập tức ở bên cạnh ta rồi?” Ngừ điệu của Hoàn Nhan Tông Trạch mặc dù đùa cợt, nhưng nụ cười của gã lại nhuốm vẻ sang sảng khí khái của thiếu niên phương Bắc, vì thế không làm người khác cảm thấy chán ghét. Cẩm Sắt mỉm cười, không nói tiếp câu chuyện của gã mà lại nói: “Hôm nay nô tỳ coi như giúp vương gia một tay, vậy nô tỳ có chuyện muốn nhờ ngài, chẳng biết ngài có muốn nghe hay không?” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy thì cũng không bắt ngờ, vừa nãy Cẩm Sắt đột nhiên chỉ rõ ra thân phận của gã thì gã đã lò mò hiểu ra, lúc này cũng chỉ nhướn đôi mày kiếm rồi đáp: “Từ trước tới nay bản vương luôn có lòng kiên nhẫn với tiểu mỹ nhân.” Cẩm Sắt cũng quen với việc Hoàn Nhan Tông Trạch tận dụng mọi cơ hội bông đùa, nghe gã nói vậy bỗng nhiên gương mặt ngập tràn hi vọng, đôi mắt vụt sáng, nàng cất tiếng: “Vương gia cũng biết đấy, nô tỳ là nha hoàn của Điều phủ, nô tỳ và tiểu thư nhà ta may mắn gặp được Vương gia, tương lai xin ngài có thể niệm tình chuyện hôm nay mà tha cho toàn bộ Điều phủ một con đường sống.” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe thế nhưng trái lại tỏ ra thật sự kinh ngạc, gã chau mày hỏi: “Người có ý gì?” Kiếp trước ở Giang Châu không hề nghe nói đến chuyện Vũ Anh Vương bị ám sát, Cẩm Sắt mặc dù chẳng biết tại sao kiếp này lại nảy sinh chuyện như vậy, nhưng hiển nhiên nhất định sẽ dẫn tới một trận hỗn loạn ở Giang Châu, Tri phủ Giang Châu nhất định sẽ phải gánh tội. Vừa nãy khi nghe Ưông Đại Trụ nói quan phủ vì muốn bắt cướp nên phải lục soát kiểm tra Cẩm Sắt liền thấy nghi ngờ. Khi cửa phòng bị phá, nàng trông thấy tên thủ lĩnh quan binh kia lạnh lùng từ chối ngân lượng trong tay Ưông Đại Trụ, sau đó xem thái độ đăm đăm binh lính với người của Điều gia, còn cả ánh mắt sắc bén lợi hại, khí thế bùng bùng, cộng thêm thân thủ nhanh nhạy của bọn chúng khiến nàng càng dám chắc những kẻ này không phải binh lính Giang Châu. Hiện thời triều đình mục nát, quan binh Đại Cẩm chỉ biết giờ mách khỏe áp bức bóc lột hạch sách dân chúng, chắc chắn không có khí thế mạnh mẽ như vậy. Thêm nữa, Cẩm Sắt bỗng chợt hồi tưởng lại câu chuyện mà hai vị tiểu thư bàn luận về việc Vũ Anh Vương hành hung Nam Quận Vương. Chuyện này phát sinh khi Minh Hiếu Đế vừa lên ngôi Đại Cẩm, Hoàn Nhan Tông Trạch dưới chân thiên tử dám đánh con trai Trường Công chúa thừa sống thiếu chết, chỉ sợ do tranh giành kỹ nữ là giả, muốn ra oai phủ đầu chứng tỏ sức mạnh mới là thật, gã cũng nhân hành động này muốn thay mặt Yên quốc thăm dò tân đế Đại Cẩm đây. Gã muốn thăm dò thái độ của tân đế và tân triều đối với Bắc Yên, muốn dò xét thủ đoạn xử lý tình huống và tính cách của tân đế, và hiển nhiên là, thông qua chuyện này ai cũng dễ dàng nhận ra Minh Hiếu Đế của Đại Cẩm là người nhu nhược mê muội, không có năng lực trị quốc, y thậm chí chỉ mong có thể nịnh nọt lấy lòng Bắc Yên đôi lấy những ngày yên ổn an nhàn, chỉ hận không thể cung phụng Hoàn Nhan Tông Trạch như các bậc vua cha đời trước, sao có thể táo tợn sai người truy sát Hoàn Nhan Tông Trạch? Hiện giờ Bắc Yên ngày một phát triển thịnh vượng, khí thế hùng hổ dọa người, sao có thể không tìm mọi cơ xuất binh tấn công Đại Cẩm ở phương Nam? Lúc trước Cẩm Sắt còn cho rằng những binh lính dũng mãnh kia chẳng qua chỉ đang phối hợp với Hoàn Nhan Tông Trạch diễn tiết mục vừa ăn cướp vừa la làng mà thôi, nhưng sau đó thấy thủ pháp hành sự của chúng và thương thế nghiêm trọng trên người Hoàn Nhan Tông Trạch thì nàng mới phủ nhận ý nghĩ này. Cứ suy nghĩ theo chiều hướng như vậy, Cẩm Sắt liền đoán ra chỉ có một khả năng thích hợp cho chuyện này. Đó là nhóm binh lính này ắt hẳn do vị Tây Đô Vương trấn giữ biên thùy phái đến nhằm khơi mào vụ tranh chấp thích khách giữa Bắc Yên và Đại Cẩm. Tây Đô Vương, Nhữ Dương Vương và Cương Tất Vương đều là ba vị phiên vương quan trọng của Đại Cẩm, Tây Đô Vương Mã Nhung tay nắm trọng binh quanh năm trấn thủ biên giới phía Tây Nam, y là người có dã tâm hùng lược, cuồng ngạo kiêu căng. Từ khi thánh tổ lập nên Đại Cẩm, định ra danh hiệu Tam đại phiên vương thì có truyền lại quy định rằng con trai trưởng của các vị phiên vương lúc tròn năm tuổi phải vào kinh làm con tin. Mặt khác trưởng tử của Mã Nhung bây giờ đã hơn 5 tuổi, khi triều đình phái người tới Tây Nam đưa thế tử vào kinh thì Mã Nhung lại lần nữa không chịu đáp ứng, tính đến thời điểm này đã chậm trễ hơn 1 năm. Cẩm Sắt nhớ rõ kiếp trước khoảng 10 ngày trước lễ mừng thọ Quách thị, Minh Hiếu Đế phái Lễ bộ Viên ngoại lang Thủy đại nhân một lần nữa tới Tây Nam đón thế tử vào kinh, Thủy đại nhân khi đi ngang qua Giang Châu còn từng ghé qua Điều phủ làm khách. Nếu không nằm ngoài suy đoán của nàng thì kiếp này chắc chắn vẫn tồn tại chuyện này. Việc đón thế tử Tây Đô mất thấy không thể kéo dài thêm được nữa, trong khi đó Mã Nhung hiện giờ đã hơn 50 tuổi, dưới gối lại chỉ có một cậu con trai, lại là con vợ cả, sao có thể chịu đưa vào kinh làm con tin? Nếu bây giờ đột nhiên Bắc Yên và Đại Cẩm xảy ra phản tranh, triều đình chắc chắn sẽ rơi vào thế phải trấn an các vị phiên vương để giữ vững bờ cõi, chuyện thế tử Tây Đô tiến kinh cũng đành phải gác lại. Huống chi vừa nãy Cẩm Sắt đặc biệt quan sát kỹ y phục của nhóm binh lính kia, dù trên người bọn họ mặc phục trang binh lính Giang Châu, nhưng phía dưới giày lại dính đầy bùn đất tối màu, nhìn dưới ánh nắng mặt trời rõ ràng là màu đỏ tía, nếu Cẩm Sắt không nhầm thì vùng đất biên cương phía Tây Nam là nơi có đất màu đỏ tía như vậy. Hoàn Nhan Tông Trạch bị ám sát sao có thể không thừa dịp khởi binh vãn tội Đại Cẩm? Nếu chuyện này đúng thật do Tây Đô Vương gây ra, vậy khi Minh Hiếu Đế căn vặn Mã Nhung, nếu Mã Nhung không thừa nhận thì cùng lắm chỉ dẫn tới một trận tranh cãi hỗn loạn mà thôi, kể cả Mã Nhung thật sự bị trách phạt thì Bắc Yên thực chất cũng không chiếm được lợi thế gì. Trái lại, nếu đồ hết tội trạng lên đầu phủ Giang Châu thì Bắc Yên có thể nhân cơ hội này gây khó dễ cho Đại Cẩm, Đại Cẩm rơi vào thế yếu đương nhiên phải dâng ít lợi ích cho Bắc Yên thì mới có thể dẹp yên chuyện này. So sánh lợi ích giữa hai bên như vậy, Hoàn Nhan Tông Trạch xử sự ra sao, không cần nói cũng biết. Nghĩ vậy, Cẩm Sắt liền mỉm cười nói: “Vương gia, dân gian có câu trước mặt người tình tường thì không nói tiếng lòng, có lẽ Vương gia cũng biết những kẻ ám sát này không phải là binh lính của Đại Cẩm ta, nhưng Vương gia lại cố tình dẫn bọn chúng tới chôn đống người ai nấy đều nhìn thấy để làm gì, bên đó vốn là nơi nhộn nhạo khó giữ bí mật, chẳng lẽ ngài muốn thổi phồng chuyện ám sát này lên? Vương gia muốn đồ tội danh ám sát lên đầu Đại Cẩm, muốn đồ tội cho binh lính Giang Châu, vậy sau này Hoàng Thượng nghe tin nổi trận lôi đình thì Tri phủ Giang Châu đương nhiên phải gánh tội, quan viên Giang Châu chẳng phải liên lụy theo sao?” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe Cẩm Sắt nói vậy thì chợt nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của nàng, sau đó làm bộ giật mình nói: “Kẻ ám sát bản vương chẳng lẽ không phải binh lính Giang Châu? Nếu Đông Tuyết phát hiện ra điều gì thì hãy chỉ cho ta một chút. Người Bắc Yên ta xưa nay ân oán phân minh, bản vương là người luôn luôn có thù tất báo, có ân tất trả. Hôm nay bản vương bị thương nghiêm trọng như vậy, càng hao tổn một đồng thủ hạ, nếu sau này tìm nhầm người báo thù thì thật ngớ ngẩn làm sao. Hơn nữa, xem ý tứ của Đông Tuyết, dường như người đang chế giễu bản vương tận tâm tận sức đồ oan cho binh lính Giang Châu vậy, trong mắt Đông Tuyết bản vương là kẻ không hiểu đạo lý, không biết phân biệt đúng sai sao?” Cẩm Sắt thấy Hoàn Nhan Tông Trạch dùng đôi mắt đượm cười trong trẻo làm bộ nghiêm túc xin mình chỉ giáo thì liền tỏ vẻ rất đỗi ngạc nhiên, nàng bất giác mỉm cười rồi đáp: “Vương gia kỳ tài ngút trời, tự có phán đoán riêng, Vương gia nói là binh lính Giang Châu thì đương nhiên sẽ là binh lính Giang Châu. Vì vậy nô tỳ mới tha thiết xin

Vương gia giờ cao đánh khẽ, đến lúc vắng tội nương tay giúp đỡ lão gia nhà nô tỳ một phen, đừng để cả nhà họ Điều bị trách tội liên đới, khiến tiểu thư của nô tỳ từng cứu giúp Vương gia mà lại rơi vào kết cục phải trôi giạt nơi đầu đường xó chợ.” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy thì nheo mắt nhìn chằm chằm Cẩm Sát, đoạn hỏi: “Đại Cẩm chẳng lẽ không phân rõ quyền hạn quan viên ư, toàn bộ binh lính phủ Giang Châu đều do Tri phủ Khương đại nhân quản lý, luật pháp Đại Cẩm đâu có tự dung hai đến người vô tội, trách phạt người không có liên quan, chuyện này Minh Hiếu Đế sao có thể đổ lên đầu lão gia nhà ngươi. Ngược lại, nếu Khương Tri phủ bị vắng tội, vị trí Tri phủ sẽ sớm bị bỏ trống, Điều đại nhân còn có thể gặp may sớm thăng quan tiến chức, làm sao dẫn đến việc tan hoang cửa nhà được chứ?” Hoàn Nhan Tông Trạch cứ tưởng Cẩm Sát không hiểu rõ luật pháp Đại Cẩm, vì vậy mới giải thích tường tận cho nàng hiểu, nhưng Cẩm Sát nghe vậy lại nháy mắt lém lỉnh rồi cất tiếng: “Khương đại nhân bị trách tội sao lại không liên quan đến lão gia? Thật quái lạ, lão gia vốn là thuộc hạ của Khương đại nhân, thuộc hạ vốn có bổn phận cùng tham gia giải quyết chính sự với quan trên, Khương đại nhân mắc sai lầm, lão gia cũng phải chịu tội không làm tròn bổn phận mới đúng, sao có thể may mắn thăng chức thành Tri phủ? Chẳng phải như vậy chính là thưởng phạt bất minh ư, Vương gia nghĩ sao?” Nghe Cẩm Sát nói như vậy, lại thấy nàng nháy mắt lém lỉnh với mình thì Hoàn Nhan Tông Trạch mới chợt hiểu ra suy nghĩ của nàng, hóa ra nàng không phải đang muốn nhờ cậy gã giúp đỡ Điều gia, mà thật sự muốn hẳn thừa dịp giáng cho Điều gia một đòn, cản trở con đường làm quan của Điều Lễ Hách! Gã chợt hồi tưởng lại sự tình hôm đó ở hiệu thuốc Trầm Ký, cộng thêm cánh ngó hai chị em Cẩm Sát được gửi nuôi ở Điều phủ thì trong bụng liền hiểu rõ tất cả, gã cười lắc lắc đầu rồi nói: “Đúng là không nên đắc tội với đàn bà và tiểu nhân...” Gã nói xong liền nheo mắt lại, ngó sát vào Cẩm Sát rồi hỏi: “Người chỉ là một đứa tiểu nha hoàn, Điều gia cung cấp đồ ăn cái mặc cho ngươi, vì lẽ gì mà làm ra hành vi phản bội chủ tử như thế?” Cẩm Sát nghe Hoàn Nhan Tông Trạch hỏi như vậy thì liền biết hẳn đã chấp nhận yêu cầu của nàng, tức thì trong lòng vô cùng mừng rỡ. Kiếp trước khi Khương đại nhân được thăng chức chuyển đi nơi khác, Điều Lễ Hách cũng thuận lợi lên chức Tri phủ Giang Châu, ngay năm sau đó, vùng Giang Châu xuất hiện điềm lành, đúng lúc trong cung có thêm một vị hoàng tử được sinh ra, Minh Hiếu Đế thánh nhan cực kỳ vui sướng, liền phong chức quan tam phẩm đảm nhiệm việc vận chuyển và quản lý muối cho hân, sau đó Điều Lễ Hách nhân cơ hội này dựa vấp phe cánh của Đại Hoàng tử, khi Minh Hiếu Đế đi tuần phía Nam thì theo hầu thánh giá. Lúc thuyền tới Hoài An, Minh Hiếu Đế bị ám sát, Điều Lễ Hách may mắn có cơ duyên cứu giá nên được Minh Hiếu Đế xem trọng, lại được phong chức Nhị phẩm Bô Chính Sứ*, bằng không sao Điều Cẩm Ngọc có thể trở thành chính thê của Tạ Thiếu Văn?

*Bô Chính Sứ: Chức quan đứng đầu một tỉnh, chuyên thi hành chính trị.

Điều Lễ Hách hiện nay đã giữ chức Đồng Tri Giang Châu dằng đặc tới 9 năm, kiếp trước khi hắn lên làm Tri phủ Giang Châu thì con đường làm quan mới bắt đầu thuận lợi thông suốt như nước chảy, từng bước thăng quan tiến chức, vèn vèn chỉ trong 4 năm mà thăng 5 bậc, trở thành quan lại đứng đầu triều đình.

Kiếp này Cẩm Sát sao có thể để Điều Lễ Hách suôn sẻ thăng làm Tri phủ chứ? Mấy ngày nay nàng vốn mưu tính việc này, nhưng tiếc rằng chuyện trên triều nàng cũng khó có thể vươn tay đến, ai ngờ hôm nay cơ hội lại tự dâng đến cửa. Chuyện này đối với nàng thì muôn vàn khó khăn, nhưng đối với Hoàn Nhan Tông Trạch chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi, Cẩm Sát sao có thể bỏ lỡ?

Nàng thấy Hoàn Nhan Tông Trạch tiến sát lại gần rồi dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn mình, dường như gã muốn nhìn rõ những toan tính của nàng vậy, Cẩm Sát hiểu rằng gã đang hoài nghi thân phận của mình, một con bé nha hoàn đương nhiên sẽ chẳng bao giờ đề ý đến những chuyện như vậy.

Cẩm Sát nghĩ có lẽ Hoàn Nhan Tông Trạch đã đoán ra thân phận của nàng, mà khi nàng chỉ rõ ra thân phận của gã thì nàng cũng chẳng muốn giấu giếm khur khur nữa. Cho nên bây giờ nàng không hề sợ hãi lúng túng, chỉ cười đáp lời: “Nô tỳ chỉ coi Điều Tứ tiểu thư là chủ, không phải Điều phủ.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng không muốn nói thẳng ra thân phận của mình thì thầm hiểu nàng ta chắc hẳn không muốn dính dáng lôi thôi với mình, gã cũng không giận, chỉ nhếch môi cười cười: “Đồng Tuyệt thật tốt, luôn biết suy tư lo lắng cho Điều Tứ tiểu thư, quả là hết lòng trung thành.”

Cẩm Sát nghe gã châm chọc thì mặt không đỏ, tai không hồng, dịu dàng mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng thưa: “Người nào việc nấy, Đồng Tuyệt là nô tỳ của Tứ tiểu thư, đương nhiên chuyện gì cũng phải lấy Tứ tiểu thư làm trọng. Cũng như Vương gia hiện giờ tuy bị trọng thương nhưng không hề bận tâm đến mối thù cá nhân mà chỉ một lòng toan tính âm mưu vì Yên Quốc. Và lại, Đồng Tuyệt hiện giờ còn có chuyện khác muốn trao đổi với Vương gia, chẳng hay Vương gia có hứng thú?”

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy thì nhướng mày, ngồi thẳng dậy, thích chí nhìn Cẩm Sát rồi nói: “Mỹ nhân cứ nói, ta sẽ rửa tai lắng nghe.”

Cẩm Sát thấy gã tỏ vẻ chờ mong thì chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi cất tiếng: “Nghe nói bệ hạ quý quốc muốn thân chinh sát phạt phương Bắc quanh năm quấy rối Yên Quốc, khổ nỗi trang bị không đủ, vì thiếu sắt nên không thể cung cấp đủ binh khí cho quân đội, có câu “không bột đổ gột nên hồ”, Yên hoàng đã giao trách nhiệm cho bộ binh đi tìm kiếm quặng sắt trên cả nước, thậm chí còn trả giá cao để mua sắt từ dân. Lễ mừng thọ Yên hoàng sắp tới, có lẽ bấy giờ Vương gia nhất định phải về nước chúc thọ, nếu Vương gia có thể giúp Yên hoàng bớt phần lo lắng, chẳng phải đó chính là món quà mừng thọ tuyệt nhất hay sao? Ngài phân ưu giùm phụ thân, chỉ sợ qua một cử chỉ như thế ngài có thể đột nhiên trở thành tấm gương trung hiếu cho dân chúng trăm họ noi theo ấy chứ.”

Ánh mắt Hoàn Nhan Tông Trạch chợt bừng sáng, đồng thời cũng lâm vào trầm tư suy nghĩ. Lần này gã rời khỏi kinh thành một phần vì muốn đi tìm mỏ sắt, Yên Quốc chinh phạt đám loạn dân phía Bắc hẳn nhiên không cần đến nhiều binh khí như vậy. Phụ hoàng lòng mang hùng tâm tráng chí, muốn thống nhất thiên hạ từ Nam chí Bắc, nếu Bắc Yên muốn thu phục Đại Cẩm thì phải cần đến vô vàn vũ khí trang bị, thế nhưng hiện giờ trong kho dự trữ lại vô cùng thiếu thốn...

Gã chẳng hề nghĩ tới cô bé trước mắt có thể đề cập tới chuyện này, bất chợt ngồi ngay ngắn, mặt đượm vẻ đam chiêu nhìn tiểu cô nương với ánh mắt như đang thưởng trà, Hoàn Nhan Tông Trạch mãi chẳng cất lời, làm bộ trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu sau gã mới nở nụ cười, bày ra dáng vẻ lắc cắc lưỡi biếng chổng một tay xuống bàn, nhìn đăm đăm vào Cẩm Sát rồi nói: “Ngươi biết chỗ có mỏ sắt! Vụ giao dịch này bản vương vô cùng hứng thú, nói thử xem muốn trao đổi thế nào.”

Cẩm Sát cười nụ, chậm rãi mở lời: “Bên người những vị mang dòng dõi hoàng tộc luôn có ám vệ ngầm, Vương gia hiện giờ thân ở nước ngoài, Yên hoàng đương nhiên cực kỳ lo lắng, ắt hẳn phải phái nhiều ám vệ đi theo bảo vệ. Nghe nói những ám vệ tử sĩ này đều trải qua huấn luyện từ bé, thể chất cũng phải bảo vệ chủ nhân, trung tâm như một, nghìn vàng khó mua. Nô tỳ không cần nhiều, chỉ mong Vương gia có thể cho hai người thì không cần

mong gì nữa.”

Hoàn Nhan Tông Trạch chợt sững sốt, sau đó mỉm cười ra chiều hiểu biết, đoạn đáp: “Được, chuyện này coi như xong, hai ngày tới ta sẽ phái người sang.” Gã nói xong lại dính sát vào người Cẩm Sát rồi nói: “Chuyện này có vẻ ta là người vớ bẫm, ta xưa nay tuy thích nhất chiếm lợi ích từ mỹ nhân, nhưng dù sao cũng là người thương hương tiếc ngọc, có muốn ta giúp ngươi xử lý họ Điều không?”

Xử lý họ Điều? Cẩm Sát vô cùng bất ngờ trước đề nghị của Hoàn Nhan Tông Trạch, bỗng đứng dậy lên suy tính. Nàng giao dịch với Hoàn Nhan Tông Trạch, thứ nhất là vì nàng đang rất cần dùng ám vệ, thứ hai muốn tạo một mối thiện duyên với Bắc Yến, tương lai có khi ích lợi, chứ thật sự nàng chưa từng nghĩ rằng nhờ tay Hoàn Nhan Tông Trạch xử lý Điều gia.

Cẩm Sát hơi động tâm, sau đó nàng lại lập tức bác bỏ suy nghĩ này. Nếu chuyện này cũng nhờ cậy Hoàn Nhan Tông Trạch thì vụ giao dịch này sẽ lập tức trở nên ngang giá, nếu đã là cuộc trao đổi ngang giá thì tương lai nếu nàng tỏ ý cậy nhờ chưa chắc gã đã đồng ý. Vả lại người xưa có câu “Thép tốt dành để mài dao*”, chuyện nhà họ Điều nàng tin dựa vào năng lực của mình nàng có thể ứng phó được, chỗ Hoàn Nhan Tông Trạch tốt nhất nên chừa một đường lui thì hơn.

*Cụm từ này ý chỉ để dành việc gì đó sau này dùng đến. Ở đây có nghĩa là Cẩm Sát muốn để dành “Hoàn Nhan Tông Trạch” để cậy nhờ sau. Hôn nữ nàng và em trai hiện giờ còn đang gửi nuôi ở Điều gia, nếu Điều gia lâm cảnh khốn đốn cũng không có lợi cho chị em bọn họ. Huống hồ từ trước đến nay trong lòng nàng còn tồn đọng nhiều nghi vấn, họ Điều ai tốt ai xấu nàng còn chưa nhận biết rõ ràng được. Giả như một gây đánh chết, sau này Văn Thanh biết dựa vào đâu? Không có dòng họ đứng phía sau thì dù Văn Thanh có thể thi đỗ Trạng Nguyên cũng khó lòng thăng quan tiến chức. Trước khi chưa bố trí ổn thỏa hết thảy, nàng không thể động thủ với Điều gia, nàng không thể nóng vội được, chuyện hại người một nghìn thiệt mình tám trăm sao nàng có thể làm? Hôn nữ, báo thù phải chính bản thân từng bước toan tính mới có thể giải mối hận này. Nghĩ vậy Cẩm Sát liền mỉm cười nói: “Đa tạ Vương gia, nhưng mà tiểu thư của nô tỳ tự có tính toán, không nhờ Vương gia bận tâm. Phía Nam Thanh Châu có một ngọn núi tên Ngũ Sơn, ít người lui tới, thứ Vương gia cần nằm ở chỗ này.” Hoàn Nhan Tông Trạch nghe Cẩm Sát sáng khoái nói ra chỗ giấu mỏ sắt thì lại một lần nữa chăm chú nhìn vào đôi mắt rạng rỡ lấp lánh của nàng, sau đó mới hỏi: “Bản vương thật tò mò, người chỉ là một cô gái sống nơi khuê phòng, sao có thể biết nơi chứa mỏ sắt? Chẳng trách Hoàn Nhan Tông Trạch thấy quái gở, các cô gái bình thường luôn ru rú trong nhà, chưa nói đến việc biết chỗ chứa khoáng sản, ngay cả khi có người đề cập tới cảnh quan sơn thủy cách mười dặm quanh nhà có khi còn chẳng rõ. Một cô gái có thể đề cập tới phạm vi châu huyện, biết đại khái phương hướng đã là người học nhiều biết rộng, mặt khác Thanh Châu cách xa Giang Châu ngàn dặm, ngọn núi này kể cả gã cũng chưa từng nghe nói qua, trên bản đồ Đại Cẩm cũng đâu đề vị trí, thế mà Cẩm Sát lại khẳng định nơi này có mỏ sắt, đương nhiên khiến gã khó bề tưởng tượng. Cẩm Sát thấy gã tò mò thì cũng không muốn dối gạt, liền nhẹ giọng đáp: “Điều lão thái gia khi còn sống từng sai người đi khắp Đại Cẩm tìm kiếm các khu vực chứa khoáng sản, sau khi người qua đời tiểu thư bèn chỉnh lý lại bản thảo sách vở, khi đọc được có bản luận qua với nô tỳ.” Cẩm Sát không hề lừa gạt, năm ấy khi ông nội còn sống từng sai người đi tìm kiếm mỏ sắt, nhưng đến lúc phát hiện ra người đã xin từ quan, ông nội vốn muốn dâng tấu báo lên triều đình, tiếc rằng vì đột ngột nhiễm phong hàn, vèn vèn trong ba ngày người đã nhắm mắt xuôi tay. Nàng đau buồn quá độ, thêm vào lúc đó phải đưa em trai về với dòng họ, muôn vàn chuyện xảy ra khiến nàng phải nhọc lòng quan tâm, đợi đến khi thành thoi muốn chỉnh lý lại sách vở thư từ của ông nội thì đã là khoảng 1 năm sau, lúc đó nàng nói việc này cho Điều Lê Hách nhưng y lại chần chừ lần nữa không hề báo lên triều đình, sau đó khi vị trí Tri phủ Giang Châu bị bỏ trống, y mới bậm tấu lên trên, cũng bởi vậy mà được vị đương nhiệm Nội các Thủ phụ Vạn đại nhân coi trọng, giúp đỡ thăng chức Tri phủ Giang Châu. Nhưng mỏ sắt trong ngọn Ngũ Sơn này sau cùng cũng không được Đại Cẩm sử dụng, một thời gian sau Kim Châu dấy lên khởi nghĩa nông dân, Bắc Yến thừa dịp Đại Cẩm mệt mỏi áp chế khởi nghĩa thì xua quân tới biên giới chèn ép, khi đại quân tới trước Hắc Giang, Minh Hiếu Đế cuồng quý phái sử thần đi đàm phán, cuối cùng đành phải cắt Thanh Châu và Phong Châu cho Bắc Yến. Ba năm sau quặng sắt ở Ngũ Sơn được phát hiện, Yến vương vô cùng sung sướng, còn lấy chuyện này ra ngang nhiên châm biếm Minh Hiếu Đế là kẻ có mắt không trông. Thực ra Yến đế không biết, kỳ thật chuyện có mỏ sắt ở Ngũ Sơn năm xưa Vạn lão đã từng dâng sớ bẩm tấu với Minh Hiếu Đế, nhưng Minh Hiếu Đế căn bản sa vào mỹ sắc nên không hề phê duyệt tấu chương. Mặt khác trong cuộc bạo loạn Giang Châu, Vạn lão cũng đã từ quan về hưu, Minh Hiếu Đế thì lại trọng dụng hoạn quan Thôi Hiền, Vạn lão nghe nói Đại Cẩm muốn cắt đất dâng tặng khu vực Thanh Châu thì suốt đêm vội vàng dâng tấu nhắc nhở chuyện mỏ sắt Ngũ Sơn, nhưng bệ cánh Thôi Hiền vì tranh chấp phe cánh mà đã loại bỏ tờ tấu sớ đó. Nàng nghĩ tới lúc ông nội còn sống không một giây một phút nào là không lo cho nhân dân đất nước, báo đáp ân vua, vì Đại Cẩm dốc hết tâm huyết, nhưng Đại Cẩm từ lâu đã rơi vào thế “bệnh tình nguy kịch”, gian thần nịnh thần lộng quyền, con đường suy thoái hiển hiện rõ rệt, Cẩm Sát bất giác cảm thấy vô cùng buồn bã, cùng lúc nàng nghe thấy bên tai vang tiếng thờ dài của Hoàn Nhan Tông Trạch. “Tiên đế Đại Cẩm mặc dù là người tâm thương, nhưng lại được thế nhân tán thưởng ở chỗ biết tình nguyện trọng dụng nhóm trung thần tài hoa Điều lão, Vạn lão, Trần Quốc Công, Liêu Thượng thư, ngài cũng coi như biết dùng người, có thể nói là vị quân vương anh minh. Điều lão trần thủ kinh thành hơn mười năm, dân chúng dù chưa đến mức ai ai cũng giàu có sung túc an vui, nhưng không hề có người chết đói, càng chưa từng bạo loạn nổi dậy, có thể thấy họ Điều lão tận tâm tận sức đến đâu, thanh danh vang xa ngàn dặm, được bách tính kính trọng ngưỡng mộ. Nếu Bắc Yến ta cũng có vị bề tôi tài hoa như vậy thì lo gì đại nghiệp không thành!” Cẩm Sát nghe hẳn than thở bỗng chợt cảm thấy thế lưng, nhưng trong nháy mắt nàng khôi phục sự bình thản rồi nói: “Thương thế của Vương gia đã không còn đáng ngại, chẳng hay bao giờ ngài định rời đi?” Hoàn Nhan Tông Trạch ôm ngực, làm bộ đau khổ: “Ngươi dám đuổi bản vương, không sợ ta khai ra đã được người tiếp đãi ư? Cẩm Sát thấy gã cố tình đùa cợt thì mỉm cười nói: “Nô tỳ chỉ lo giùm bọn thù hạ đang cuồng cuồng sốt ruột tìm ngài thôi, không tìm thấy ngài đương nhiên bọn họ sẽ phải tự sát tạ tội, nếu vậy chẳng phải ngài sẽ đau lòng đến chết sao?” Nàng dứt lời lập tức đứng dậy, ai dè Hoàn Nhan Tông Trạch cũng đột nhiên làm thế, người hẳn nghiêng về phía trước khiến Cẩm Sát bất thành linh cảm đầu vào trong ngực hẳn, nàng đành phải vội vàng ngửa ra sau tránh, trong lúc mất thăng bằng vội giơ tay túm vào cạnh bàn, nhưng ngang lưng lại bị một bàn tay tóm chặt, hóa ra là Hoàn Nhan Tông Trạch đang tay ra đỡ. Gã không nhân tiện áp sát nàng, nhưng cũng không buông tay, Cẩm Sát đứng vững rồi, cảm nhận được bàn tay ấm áp của gã đang tỏa hơi ấm ra vùng thắt lưng thì sống lưng thoát cứng lại, lạnh lùng nhìn thẳng gã, bỗng rồi nghe thấy Hoàn Nhan Tông Trạch cười nói: “Phiền Đông Tuyết phải lo lắng cho bản vương, có điều ta thấy hơi ngạc nhiên, Đông Tuyết bị người khác phải đụng chạm như vậy mà vẫn làm bộ hồ hững lạnh nhạt, cứ như thể bình thường rất quen với thân thể đàn ông vậy.” Gã nói câu này cực kỳ lỗ mãng, chỉ sợ đối thành các vị tiểu thư khuê các thì sẽ thẹn quá hóa giận, nặng hơn có khi khóc lóc thảm thiết không ngừng, muốn lấy cái chết chứng tỏ sự trong sạch cũng nên, thế nhưng Cẩm Sát chỉ neho mắt lại, đôi mắt trong veo của nàng nhìn một vòng từ trên xuống dưới người gã, sau đó thốt đầy mỉa mai: “Vương gia ăn vận như vậy trông cũng giống một chàng trai sao?” Dứt lời nàng liền giơ tay đẩy gã ra, tự thu dọn đồ đạc vương vãi cho chỉnh tề, sau đó cầm chiếc hộp gỗ hồng đào thông thả đi tới thả vào chiếc hòm cạnh giường, không thêm đề ý tới phản ứng của Hoàn Nhan Tông Trạch. Còn Hoàn Nhan Tông Trạch bị Cẩm Sát châm chọc giễu cợt như vậy thì mặt đỏ tía tai, gã vốn không phải kẻ quá chú trọng đến vẻ bề ngoài, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi Nho giáo cổ hủ, từ trước đến giờ tính tình tùy tiện, vì thế dù phải vấn tóc mặc váy như con gái cũng không hề thấy mất mặt. Nhưng bây giờ bị Cẩm Sát châm chọc như vậy gã lập tức cảm thấy xấu hổ bùng bùng. Mặc như vậy chẳng giống đàn ông! Nàng nói thế khiến hẳn cực kỳ bức mình xấu hổ. Thấy Cẩm Sát dứt lời liền xoay người làm như chẳng có chuyện gì xảy ra quay lưng về phía mình thì Hoàn Nhan Tông Trạch càng giận không biết trút vào đâu, gã đáp một phát vào cái ghế khiến nó quay vòng vòng rồi đổ xuống, sau đó giơ tay bỏ hết những thứ trên cái trang sức trên

đầu xuống. Gã ném ụ một đồng lên bàn mà vẫn chưa hết giận liền muốn xé tung bộ trang phục trên người, nhưng đôi tay vừa chạm đến chiếc áo thì chợt nhớ ra những lời khi Cẩm Sát dặn dò nha hoàn lấy xiêm y, lập tức gã chần chừ rồi chậm động tác lại. Cẩm Sát nghe thấy tiếng còi trang phục, theo bản năng nâng cau mày nhìn lại, nhưng thấy Hoàn Nhan Tông Trạch dù tỏ vẻ tức giận nhưng cũng không xé rách xiêm y, lúc này mới thoáng bình tĩnh. Hiện giờ bộ quần áo Hoàn Nhan Tông Trạch đang mặc trên người là di vật của mẫu thân Liễu Hoa, khi mẹ qua đời, rất nhiều quần áo và đồ dùng hàng ngày đều bị thiêu hủy, sau này khi rời kinh cũng thất lạc một phần, bây giờ Cẩm Sát chỉ còn giữ lại được vài bộ trang phục cũ kỹ thường ngày. Bộ xiêm y bằng vải bông bình thường này lúc sinh tiền mẹ cực kỳ yêu thích, Cẩm Sát dù sao vẫn nghĩ rằng trên trang phục lưu lại mùi hương của mẹ nên luôn mang theo người, đôi khi hoảng hốt khó ngủ thì nàng còn có thể mặc nó để ngủ cho an giấc, bình thường không cho phép nha hoàn chạm vào, vô cùng quý trọng. Vì không còn cách nào khác nên khi này mới lấy ra dùng lúc nguy cấp. Đơn giản vì trang phục của nàng quá bé, chưa nói đến việc Hoàn Nhan Tông Trạch mặc vừa, dù khoác bên ngoài cũng quá chật chội. Nhưng mẹ nàng thì vốn cao lớn hơn so với con gái bình thường, bộ trang phục này lại may rộng thùng thình, qua nhiều lần giặt giũ, những vật thêu đính lên trên cũng rụng đi không ít, vì vậy Hoàn Nhan Tông Trạch mới miễn cưỡng có thể mặc lên người. Cũng một phần vì bộ quần áo này mà Cẩm Sát mới có khả năng giường đông kích tủy, đôi trắng thay đen lửa gạt đám thích khách kia. Khi này ở trong phòng Hoàn Nhan Tông Trạch mặc bộ xiêm y này, choàng áo khoác dài bên ngoài, co đầu rút cổ ngồi rúm rỏ vào một góc, đeo mũ trùm đầu mới có thể giả trang thành một cô tiểu thư tránh thoát sự truy xét. Sau đó khi lên trước thuyền hán đột nhiên thừa dịp hỗn loạn không ai để ý liền khoác áo choàng và mũ trùm đầu lại cho Cẩm Sát rồi nhân tiện trốn vào giữa đám nha hoàn đông đúc, lúc đó mới có thể tránh được sự dò xét của tên thủ lĩnh. Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng nhìn sang đây thì lập tức còi xiêm y đặt mạnh xuống bàn, sau đó đặt mông ngồi xuống trừng trừng nhìn nàng. Mái tóc dài đen như mực của gã tung bay, phát phơ sau gáy, từng sợi đều đưa theo làn gió lửa từ phía cửa sổ, lúc thì vương vẩn quanh cái trán rộng, khi lại khê dính vào hàng lông mày lười mác sắc bén, chốc lại mon trón qua đôi môi hơi vênh lên đầy vẻ góc cạnh. Đôi mắt hẹp dài bởi đường con tức giận nên giữa đôi đồng tử xanh như nước chợt ánh lên ngọn lửa, ánh mắt sáng rực lấp lánh, lông mi dài hơi rung, hàng mi in bóng qua chớp mũi làm nổi bật lên dáng vẻ khôi ngô tuấn tú của gã. Giờ đây trông hán quả thật tuấn mỹ bất phàm, chỉ trừ vẻ mặt vương đầy nét giận hờn giống trẻ con. Cẩm Sát chăm chú quan sát gã một lúc rồi chợt cười nói: “Đồng Tuyết chẳng qua chỉ nói đùa một câu, Vương gia cần gì cáu kỉnh đến thế? Vương gia anh tuấn xuất chúng, là mỹ nam nổi danh, Đồng Tuyết làm bạn với tiểu thư ở chốn khuê phòng cũng nghe nhắc đến, hiện giờ được nhìn tận mặt, quả thật sướng mắt làm sao.” Nàng dứt lời không hề để ý đến tâm trạng của Hoàn Nhan Tông Trạch nữa, cúi thấp đầu, ngồi lên giường chăm chú mở sách ra đọc. Còn Hoàn Nhan Tông Trạch vẫn chưa nguôi cơn giận, hán chỉ thấy Cẩm Sát cười trông thật dịu dàng, chẳng biết tại sao mà khi ánh mắt nàng lướt từ đầu đến chân lại khiến gã thấy mất tự nhiên vô cùng, cả người như ngồi trên bàn chống. Còn cả giọng điệu mềm mại yêu kiều của nàng vọng vào trong tai khiến gã tự dưng cảm thấy lời cuốn, hấp dẫn, rung động làm sao, đợi đến khi gã định thần lại thì mới chợt bừng tỉnh, khi này rõ ràng gã lại bị tiểu nha đầu trước mặt này đùa giỡn! Hón thế nửa điều làm hán buồn bực thất vọng chính là, hán tự dưng thấy gỗ má nóng bừng lên, trong khi đó Cẩm Sát thì cứ thoải mái lật từng trang sách. Trông dáng vẻ chăm chú đọc sách của nàng, Hoàn Nhan Tông Trạch nghĩ có vẻ như nàng ta đã hoàn toàn quên mất hán vẫn còn đang ở trong phòng, chỉ biết mê mết với những trang sách, việc này càng làm gã thêm tức anh ách, nhưng nhìn dáng vẻ bình thản đọc sách ấy, gã lại không muốn cất tiếng, dường như làm vậy thì sẽ càng trở nên mất mặt. So khả năng kiềm chế, so sự ung dung bình tĩnh, làm sao gã có thể chịu thua trước một tiểu nha đầu thế này? Hoàn Nhan Tông Trạch nghĩ vậy liền hừ lạnh, đoạn nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Cẩm Sát nữa. Trong khoang thuyền nhất thời trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nước vỗ rì rào bên mạn thuyền, đôi lúc thêm tiếng lật sách xào xạc, bầu không khí dễ chịu làm cho người khác cảm thấy an bình nhẹ nhõm, trong không gian yên tĩnh như vậy, Hoàn Nhan Tông Trạch chợt nhắm mắt ngủ thiếp đi. Chốc lát sau Cẩm Sát vừa lật sách vừa nhìn về phía Hoàn Nhan Tông Trạch đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn. Hán ngồi thẳng lưng, mày hơi cau lại, hai cánh tay thả trên đầu gối, một tay còn giữ khư khư con dao găm đặt bên hông, dù trong lúc ngủ say vẫn giữ vững cảnh giác, như một con thú bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên hung dữ. Trông mặt mũi gã chỉ khoảng tầm 16, 17 tuổi, so với người Hán thì vóc dáng to cao hơn một chút, nàng nghĩ thật ra gã cũng chỉ tầm tuổi một đứa trẻ 15, năm ấy khi được đưa sang làm con tin thì tính ra còn chưa tròn 10 tuổi, ắt hẳn cũng chịu nhiều khổ sở... Kiếp trước nàng có thể báo thù một phần lớn cũng nhờ vị Vũ Anh Vương này, nếu không phải vì gã mất mạng ở Đại Cẩm, Yên Đế sẽ không sớm tiên công về phía Nam, nếu không phải trăm vạn hùng binh Bắc Yên thế như chẻ tre tiến thẳng tới Tùng Giang, Minh Hiếu Đế cũng sẽ không coi trọng dựa dẫm vào Dương Kiến như vậy. Nếu không được Minh Hiếu Đế coi trọng, Dương Kiến há có thể loại bỏ đối thủ là Võ An Hầu phủ một cách dễ dàng đến thế? Có thể tiện thể diệt trừ Văn phi nơi hậu cung ngày ngày tranh sủng với Dương Hoàng Hậu? Ở kiếp trước khi nàng sai Liễu ma ma đưa thư cho Trần Quốc Công, chẳng qua đúng lúc vị tổng binh Giang Ninh và Tạ Thiếu Văn đang ngầm thư từ qua lại, vị tổng binh Giang Ninh này có ý định đầu hàng Bắc Yên, vì vậy bức thư kia mới được Dương Kiến dùng làm bằng chứng vạch tội Tạ Thiếu Văn thông đồng với địch phản bội đất nước. Kiếp trước Hoàn Nhan Tông Trạch vốn đang trên thuyền trở về Yên quốc, nhưng giữa đường lại xuống thuyền ở An Khê, mang theo một nhóm người suốt đêm bôn ba tới Túc Châu. Khi ấy Túc Châu đang có bạo loạn, chẳng biết tại sao gã bị bại lộ thân phận, đám loạn dân căm tức người Bắc Yên nên xúm vào đánh chết. Nghe nói Hoàn Nhan Tông Trạch đột nhiên tới Túc Châu vì một cô gái, mặt khác hán bị phát hiện và vây đánh cũng do cô gái đó và đứa trẻ đi theo liên lụy, nếu không dựa vào năng lực riêng của mình, chắc chắn gã có thể chạy thoát. Nghe nói lúc tắt thở gã vẫn còn ôm chặt cô gái trong ngực, sau đó khi quân đội Yên Quốc đuổi tới, hai người họ đều đã chết, thân thể cứng ngắc, không thể tách ra. Khi thi thể bọn họ được đưa về kinh thành Yên quốc, đương kim Hoàng Hậu gặp cảnh này thì lập tức hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Năm đó ở kinh thành Đại Cẩm đầy lên rất nhiều lời đồn đại, mọi người đều cho rằng cô gái kia là người thương của Hoàn Nhan Tông Trạch, đứa bé kia ắt hẳn cũng là con riêng của gã, nhưng thật giả thế nào không ai chứng minh được. Bất kể thật giả thế nào, Cẩm Sát đều cảm thấy người đàn ông có thể dùng tính mạng bảo vệ cho một cô gái thì chắc chắn không phải một người xấu, ít nhất gã chắc chắn là người có trách nhiệm. Vì vậy hôm nay nàng mới thỉnh cầu và làm vụ giao dịch với gã. Cha và ông nội nàng đều là người trung quân ái quốc, một lòng cố chấp vì nước vì dân, chuyện này nếu đổi lại ở kiếp trước, Cẩm Sát vì sự bình yên của Đại Cẩm sẽ không cứu Hoàn Nhan Tông Trạch, cũng hiển nhiên còn lâu mới tiết lộ chuyện mỗ sát. Nhưng sau khi sống lại, nàng có phần trở nên ích kỷ và thờ ơ hơn, nàng không còn mang lòng trách trời thương dân quá mức nữa, chỉ một lòng muốn bảo vệ em trai, tìm được một con đường sống giữa thời loạn thế này thôi. Cẩm Sát vừa suy tư vừa đôi mắt nhìn cảnh vật phía ngoài cửa sổ, quang cảnh sông núi ven bờ in vào trong mắt, thời tiết đương lúc rét đậm nên vạn vật trông có vẻ điêu linh, bốn phía phủ một lớp sương mù mờ mờ mang mịt, khiến lòng nàng chợt dấy lên sự thương cảm. Tài sản mà cha và ông nội để lại cho chị em bọn họ có thể nói như miếng thịt mỡ treo miệng mèo đối với Ngô thị, đối với người trong tộc càng là miếng mồi béo bở. Nàng và Văn Thanh chỉ là hai đứa bé nhưng sở hữu một đồng châu báu vàng ngọc như vậy đương nhiên khiến những người xung quanh ghen ghét đố kỵ đến mức chẳng màng quan hệ thân thích. Nàng là nữ nhân, không có tư cách kế thừa gia nghiệp, nếu Văn Thanh không còn thì coi như gia đình không người nối dõi, gia sản của cha và ông nội đương nhiên phải quy về dòng họ, bỗng dưng được chia một phần tiền bạc, ai còn muốn suy xét đến cái chết của Văn Thanh? Mặt khác Đại phòng của Điều Lễ Hách vì có công dưỡng dục hai chị em bọn họ nhiều năm nên tất nhiên sẽ được hưởng phần to nhất. Ngô thị xuất thân con nhà thương gia, bản tính vốn yêu tiền như mạng sống, cũng khó trách nàng ta trăm phương ngàn kế tìm cách hại chết Văn Thanh. Kiếp trước Văn Thanh bỏ mạng trên đường chạy nạn, đã từng có một ai trong dòng họ quan tâm tới lý do mất mạng của thằng bé? Nào đã có ai quan tâm tới việc hậu sự của em nàng? Bọn họ chỉ mãi mê nghĩ xem nên phân chia đồng tài sản kia như thế nào mà thôi. Vài ngày trước chuyện ở hiệu thuốc Trầm Ký khiến Ngô thị không được như ý, chắc chắn nàng ta sẽ bày mưu một lần nữa, không biết chừng còn nghĩ cách giết hại em trai, em trai nếu thật mất mạng rồi, Ngô thị chỉ cần chia một ít tiền bạc cho người trong tộc thì liệu có mấy người quan tâm điều tra đến nguyên nhân cái chết của Văn Thanh đây? Đại Cẩm vô cùng bảo vệ các dòng tộc thế gia, theo luật pháp, nếu người trong tộc phát sinh tranh chấp thì đều phải nhờ các vị phụ lão trong tộc ra mặt làm quan tòa cùng cân nhắc giải quyết tranh chấp tại từ đường, nếu chưa thông báo với dòng họ mà trực tiếp đưa tới nha môn thì quan gia cũng không giải quyết. Dòng tộc tự xử phạt con cháu nhà mình, có thể có quyền

tới mức đánh chết con cháu bất hiếu ngay giữa từ đường, quan phủ cũng không truy xét. Trừ phi có người không phục quyết định của trưởng bối mà náo loạn tới công đường, quan phủ xem tình hình mặc dù có thể chủ trì công bằng, nhưng nếu khổ chủ được xét xử lại thì cũng coi như đắc tội với toàn bộ dòng họ, rất có thể rơi vào trường hợp bị đuổi ra khỏi tộc, xa rời quê hương. Em trai tuổi còn nhỏ, lại không có công danh hộ thân, chỉ biết dựa vào Điều gia, Ngô thị hại chết em trai, nàng cũng không chỗ kêu oan. Hiện giờ tình trạng của hai chị em họ có thể nói như bị lang sói hổ báo vờn quanh, khó lòng đề phòng. Trong họ ai tốt ai xấu nàng sống cả một kiếp mà còn chẳng phân biệt rõ ràng, bây giờ mặc dù được sống lại, nhưng cuộc sống tràn ngập gian nan, Ngô thị muốn bóp chết bọn họ để như trở bàn tay, sao nàng có thể không lo lắng sợ hãi, tính toán từng bước đây? Chính vì thế nàng mới xúi giục đổ dầu vào lửa khiến Từ phòng và Điều Văn Mẫn chống đối với Ngô thị, nhưng thật sự bản thân không muốn ra mặt. Hiện nay Ngô thị vì nghĩ đã nắm chặt được hai chị em nàng trong tay nên mới không sử dụng những thủ đoạn độc ác, nếu nàng ta phát hiện bản thân mình không còn là Điều Cẩm Sát luôn tin tưởng cậy nhờ mọi chuyện vào nàng ta nữa thì chẳng hay Ngô thị có mạo hiểm trực tiếp sát hại nàng và em trai hay không nữa, may mà bây giờ nàng lấy được hai gã ám vệ từ chỗ Hoàn Nhan Tông Trạch, cho nên mới bớt lòng lo lắng một chút. Sống trên đời này ai cũng có nỗi bận lòng vương vấn, ai cũng có người mình yêu quý trân trọng thì mới có thể sống và cảm nhận cuộc đời, bất kể ra sao, nếu ông trời đã thương xót cho nàng sống lại thì lần này nàng nhất định phải bảo vệ em trai cho vẹn toàn. Còn nếu kẻ nào dám bày mưu tính kế lấy mạng em nàng, bất kể là ai đi chăng nữa nàng cũng sẽ khiến kẻ đó không chôn dung thân, nghĩ vậy, trong đôi mắt trong veo của nàng như cháy rực ánh lửa. Khi Cẩm Sát đang chìm đắm tư suy nghĩ thì Hoàn Nhan Tông Trạch đã tỉnh lại. Cảm nhận được ánh mắt tĩnh lặng như nước của nàng rơi vào người mình, sau đó dời đi, hân hoan hé mắt nhìn. Anh mắt nàng như có cảm xúc, cô gái trầm tĩnh ngồi ngay ngắn ở bên giường, sống lưng thẳng tắp, mái tóc nhìn ngắm quang cảnh xa xa ngoài cửa sổ, cả người đắm chìm trong nỗi bi thương căm phẫn. Hoàn Nhan Tông Trạch cảm thấy khó hiểu, nàng vốn là một cô gái yếu ớt dịu dàng, rốt cuộc có chuyện gì, rốt cuộc nàng nghĩ tới điều gì mà lại có vẻ sôi sục căm phẫn khác lạ đến thế, cả người toát đầy vẻ bi thương đau đớn, còn có cả nỗi thâm lương rõ rệt kia nữa, tất cả dồn sâu vào hàng mày nhật tịt tựa khối đương cau chặt lại, khiến người khác nhìn mà chột thấy xót xa. Hơn hai canh giờ sau, thuyền dừng ở bến đò dưới chân núi, Liễu ma ma và đám người Bạch Chi bước vào thu thập hành lý, Cẩm Sát cúi người hành lễ với Hoàn Nhan Tông Trạch rồi nói: “Đồng Tuyết xin từ biệt ngài, mời ngài dời bước.” Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng cúi đầu không nhìn hắn, điệu bộ hết một con bé nha hoàn ngoan ngoãn dễ bảo thì tự nhiên thấy hơi bức mình, gã hơi nghiêng người cúi sát vào tai nàng thăm thỉ: “Sẽ có một ngày ta khiến ngươi phải xưng khuê* với ta.” *Khuê danh: Tên thân mật của phụ nữ phong kiến thời xưa, thường chỉ có người trong gia đình và bạn bè thân thiết mới được gọi.

Cẩm Sát nghe vậy cũng chẳng nói thêm gì, chỉ cúi người hành lễ lần nữa, bên ngoài vang tiếng mấy bà vú thỉnh an, Hoàn Nhan Tông Trạch thấy thế mới cúi kính trốn vào phía sau giường, nhờ giường chiếu che lại cơ thể, Bạch Chi mở cửa ra để đám ma ma tiến vào khiêng hòm xiêng ra ngoài. Đợi khi rời thuyền, ai nấy vững vàng trên xe ngựa, Liễu ma ma mới thở phào nhẹ nhõm, trong bụng vẫn thấy sợ hãi lại quay sang nhìn con thuyền dừng sát cạnh bờ, vỗ ngực nói: “Cũng may không bị phát hiện, tiểu thư, vị kia rốt cuộc là người nơi đâu? Sao tiểu thư lại quen kẻ ngông cuồng như vậy? Cẩm Sát thấy Liễu ma ma làm bộ nghĩ mà sợ thì chỉ mỉm cười, sau đó dặn dò: “Ta mới gặp qua ngài ấy một lần thôi, chốc nữa vú nhớ phải dặn đám Đồng Tuyết cho thật kỹ, chuyện hôm nay vạn lần không thể để người khác biết được.” Liễu ma ma đáp ứng, thấy Cẩm Sát có vẻ vô cùng mệt mỏi thì cũng không hỏi thêm nữa. Xe ngựa chạy dọc theo đường núi khoảng chừng nửa canh giờ mới tới chùa Linh Âm nằm ở dưới chân núi Tây Liên. Liễu ma ma chải chuốt chỉnh trang cho Cẩm Sát một lần nữa, khoác thêm áo choàng bằng lông, đeo mũ trùm đầu cho nàng rồi mới đỡ nàng xuống xe. Hiện giờ trời đã dần tối, ánh chiều tà buông xuống, ngày đã dần tàn, nơi chân trời nhuộm ráng chiều đỏ rực, ánh hoàng hôn chiếu âm áp muôn nơi khiến gió núi đương thổi mạnh dường như cũng không giá lạnh đến mức cắt da cắt thịt nữa. Trong chùa sớm có vị tiểu Sa di đứng chờ ở dưới chân núi, Cẩm Sát đổi sang ngồi kiệu hai người khiêng, sau đó được đám hộ vệ và các bà vú vây quanh cùng nhau lên núi. Chùa Linh Âm là ngôi chùa hương khói thịnh vượng nhất khu vực Giang Châu, chùa được xây dựng hơn 400 năm giữa bạt ngàn rừng núi, dù trong thời tiết giá lạnh thì nơi nơi vẫn xanh tươi ngút ngàn, từng đàn chim bay về tổ tạo thành những dải màu xanh ngút mắt trên không trung. Đường núi được sửa sang lát đá bằng phẳng, nơi nơi đầy những tảng đá rêu phong quanh co với đủ hình thù, chùa chiền ẩn sâu giữa những rừng cây, cứ một đoạn đường lại thấy có những chiếc bàn, ghế đá để khách nghỉ chân. Khi tới gần chùa, trầm hương sức nước lượn quanh, cổ kính thâm trầm, khiến khách nhân chưa vào chùa đã cảm thấy bình yên tĩnh lặng, an tâm tin tưởng. Kiệu của Cẩm Sát hạ ở cửa chùa, sau đó được vị hòa thượng chuyên đón khách đưa vào đại điện, nàng dập đầu làm lễ bái lạy, thắp hương. Cẩm Sát bảo Liễu ma ma quyền tiền nhang đèn đã sớm chuẩn bị, trải qua một hồi bên ngoài trời đã tối. Cẩm Sát lại tới thắp hương cúng bái trước bài vị của ông nội, cha mẹ dưới ánh đèn chong, sau đó công đức tiền dầu nhang, rồi mới theo tiểu Sa di trở về khu vực sân viện chuyên chuẩn bị cho nữ quyền tới dâng hương nghỉ lại. *Mình chú thích một chút: Đèn chong là loại đèn dầu thấp suốt ngày đêm trước tượng Phật hoặc trước tượng Thần. Thời xưa thường có tục đem bài vị của người thân lên chùa cúng bái, trước bài vị của người thân họ cũng đặt đèn chong. Trong truyện thì bài vị của ông bà nội và cha mẹ nàng được đặt ở trên chùa, các đoạn sau trở đi tác giả hay dùng từ “quý trước đèn chong” có ý nghĩa giống như quý trước bài vị của cha mẹ và ông bà nội mình nhé. Hàng năm Điều gia quyền hơn nghìn lượng bạc tiền hương hỏa nhang đèn cho chùa Linh Âm, hiện giờ nhân lễ mừng thọ 60 tuổi của lão thái thái, Điều Lễ Hách càng cúng vạn lượng bạc tiền nhang đèn cho Bồ Tát thân Phật. Những vị khách hành hương lớn như Điều gia tất nhiên chùa Linh Âm sẽ chuẩn bị sẵn nơi nghỉ ngơi trọ lại cho nữ quyền. Vì năm nào Cẩm Sát cũng phải tới chùa Linh Âm thắp hương cúng bái cho ông bà nội và cha mẹ đã mất nên nàng cũng rất quen thuộc với chùa Linh Âm, vị tiểu Sa di dẫn đường Cẩm Sát cũng quen mặt, chừng khoảng 6, 7 tuổi, gương mặt tròn trĩnh, đôi mắt lúng liếng, cái đầu to tròn trọc lóc, đáng vẻ hay trêu chọc kỳ hăm hăm. Tiểu Sa di dẫn Cẩm Sát và đám người Liễu ma ma tới chỗ viện riêng, mọi người chột thấy phía Đông viện mà Cẩm Sát thường hay trọ lại có khoảng sáu bà vú cầm đèn lồng đứng nghiêm canh cửa. Những bà vú này mặc áo màu xanh lục, váy màu nâu, đeo khăn màu đỏ sậm, nhìn cực kỳ bắt mắt. Bọn họ trông thấy đám người Cẩm Sát tới gần thì đồng loạt cúi người hành lễ hướng về phía này, tư thái lễ phép đúng mực, có thể thấy là gia tộc trọng quy củ đến mức nào mới giáo dưỡng được đám nô tài lễ nghĩa như vậy. Liễu ma ma chột sùng sốt, hỏi tiểu Sa di: “Vị quý nhân nào đang trọ ở chỗ này vậy?” Cậu ta còn chưa trả lời, Cẩm Sát đã hơi mỉm cười, ánh mắt chột vụt sáng. *Chú thích thêm về khái niệm Sa di:

Hòa thượng là các đại sư truyền giới có trên mười năm thọ đại giới, thông tỏ đại luật đủ tư cách để xuống tóc và thọ giới cho người khác.

Sa di là những người mới xuất gia từ bảy đến hai mươi tuổi, đã thọ thập giới, nhưng chưa thọ đại giới. Sau khi thọ đại giới họ sẽ được gọi là Tỳ khâu (Hay còn gọi là Khất Sĩ), họ là những người cầu Phật Pháp nơi Phật tổ và khát thực chôn nhân gian.

Còn ở Trung Quốc, người ta thường gọi sư cụ là lão hòa thượng, gọi chú tiểu là tiểu hòa thượng, thậm chí những em bé còi cọc không chịu lớn người ta cũng gọi là hòa thượng.

Vì thế cho nên trong nguyên tác tác giả dùng từ tiểu Sa di nhé.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Vị khách hành hương này dừng chân dưới núi trước Tử tiểu thư, nghe nói là đi qua Giang Châu nhân tiện ghé vào đây làm lễ tạ thần Phật.” Tiểu Sa đi trả lời.

Bạch Chi hào hứng vội hỏi: “Nhân tiện ghé qua làm lễ tạ ư? Chẳng trách những bà vú này trông lạ quá, hóa ra không phải người Giang Châu. Trông bọn họ như đến từ gia tộc quyền quý, cậu có biết là quý nhân từ đâu tới không?”

Bạch Chi dứt lời thấy Cẩm Sắt cúi người đáp lễ mấy vị ma ma kia thì vội vàng trở nên nghiêm túc, cùng đám người Liễu ma ma cúi người hành lễ với bọn họ.

Thấy hai nhóm chào hỏi xong, tiểu Sa đi lúc này mới tiếp tục dẫn nhóm người Cẩm Sắt đi vào trong viện rồi trả lời: “Vị khách này xuất thân quyền quý, đang trên đường từ Đãng Châu trở về kinh thành, trước kia từng tới chùa cầu phúc xin con, hiện giờ ứng nghiệm, vị ấy đi qua Giang Châu tất nhiên muốn lên núi vào chùa làm lễ tạ ơn.”

Liễu ma ma tư lự, rồi ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là Bình Nhạc Quận chúa trên đường hồi kinh?”

Bình Nhạc Quận chúa là con gái thứ hai của Trần Quốc Công Dương Kiến, có mẫu thân là Minh Nguyệt Quận chúa – trưởng nữ nhà Ngụy Vương, em trai ruột của tiên đế, có chị gái là đương kim chính cung Hoàng Hậu nương nương, quả nhiên là đồng dõi hoàng gia, hoàng thân quốc thích.

Bình Nhạc Quận chúa tuy cùng một mẹ sinh ra với Hoàng Hậu, nhưng cách nhau 9 tuổi, năm ấy sau khi Minh Nguyệt Quận chúa sinh ra Dương Hoàng Hậu thì gần như không mang thai nữa, mãi tận 9 năm sau mới sinh ra vị Bình Nhạc Quận chúa này.

Trần Quốc Công có con vào tuổi trung niên, tuy là con gái nhưng ngài cũng vô cùng thương yêu cưng chiều. Lúc Bình Nhạc Quận chúa vừa được sinh ra, chị ruột nàng là Thái tử phi từng xin tiên đế ban chỉ phong nàng làm Bình Nhạc Quận chúa, cho nên đương nhiên nàng ta càng có xuất thân cao quý.

Bình Nhạc Quận chúa đến tuổi trưởng thành vô cùng xinh đẹp, tính tình hoạt bát, năm xưa gần như là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, không chỉ được Trần Quốc Công và Minh Nguyệt Quận chúa thương yêu cưng chiều mà còn cực kỳ được lòng Thái Hậu, lễ cấp kê của nàng được tổ chức vô cùng long trọng, thậm chí còn được Thái Hậu tự mình tới Trần Quốc Công phủ cảm tạ cái đầu.

*Cấp kê: Có nghĩa đến tuổi cài trâm (Kê nghĩa là cài trâm). Theo phong tục cổ đại Trung Quốc, con gái đến tuổi 15 là đến tuổi gả chồng cho nên bắt đầu búi tóc cài trâm, vào ngày này họ sẽ được các vị phu nhân tôn quý chải tóc cắm trâm lên đầu.

Vợ chồng Trần Quốc Công thương yêu không đành lòng gả con đi sớm, nên đến năm 17 tuổi Bình Nhạc Quận chúa mới đính hôn với trưởng nam nhà họ Lý, danh gia vọng tộc một cõi Đãng Châu. Lý gia cư ngụ ở Đãng Châu vốn là gia đình trâm anh thế tộc, nổi danh với vị Đại tướng Lý Xa, con cháu nhà họ Lý cũng kế thừa con đường của cha ông, người người tập võ tông quân từ sớm.

Bình Nhạc Quận chúa được gả cho Lý Quan Dịch, vị Trạng Nguyên năm Phong Khánh thứ Hai mươi khi tiên đế còn tại vị, Lý Quan Dịch không những văn võ song toàn mà xuất thân còn bất phàm, y là con trai trưởng của vị tộc trưởng nhà họ Lý, ngài Lý Chương tước vị Giang Ninh Hầu.

Họ Lý đời đời hưởng thụ ân vua, Lý Chương là danh tướng Đại Cẩm, Lý Quan Dịch xuất thân cao quý, lại tuấn tú nho nhã, tiền đồ vô cùng rộng mở, Bình Nhạc Quận chúa xuất giá năm 19 tuổi khi ấy mang theo của hồi môn kéo dài 10 dặm, khiến các vị khuê tú trong kinh thành phải ghen tị ước ao.

Trần Quốc Công Phủ vốn là gia tộc tôn quý, Dương Kiến tay nắm trọng binh, Bình Nhạc Quận chúa cũng coi như là tướng môn hổ nữ, sau khi được gả cho Lý Quan Dịch có thể nói vợ chồng cực kỳ ân ái, phu xướng phụ tùy. Năm xưa Cẩm Sắt còn từng nhìn thấy hai người họ cười chung trên một con ngựa ngao du ngoại thành, quả nhiên “chỉ nguyện yên ương không nguyện tiên*”.

*Một câu nói trích từ một bài thơ không rõ nguồn gốc có xuất xứ từ lâu đời, câu nói này được sử dụng rộng rãi hiện nay bởi thường xuyên xuất hiện trong các tác phẩm của nhà văn chuyên viết truyện kiếm hiệp Lương Vũ Sinh. Câu này ý chỉ mong ước được như đôi chim yên ương bên nhau trọn đời, nếu được như vậy thì còn hơn cả được làm thần tiên trên trời.

Tiết rằng ngày vui ngắn chẳng tày gang, đôi vợ chồng sống ở kinh thành trong hai năm, sau đó Lý Quan Dịch được phái tới Đãng Châu nhậm chức Tuyên Ủy Sứ*, vợ chồng bọn họ kiếm hiệp tình thâm*, Bình Nhạc Quận chúa đương nhiên muốn đi theo chồng. Từ biệt hai nhà, đôi vợ chồng ngang qua chùa Linh Âm từng lên núi cầu phúc xin con, chẳng ngờ sự đời khó lường, Lý Quan Dịch vừa mới nhậm chức không lâu thì bất hạnh mắc bệnh phong nhanh chóng qua đời, để lại Bình Nhạc Quận chúa mang thai con trẻ chưa đầy 3 tháng.

*Kiếm hiệp tình thâm: Kiếm là một loại chim, Điệp là một loại cá, cụm từ có nghĩa miêu tả tình cảm vợ chồng sâu sắc như chim nguyện liền cánh trên trời, cá nguyện cùng bơi dưới nước.

*Tuyên Ủy Sứ: Chức quan quản lý việc quân đội trong phạm vi một châu huyện, tỉnh lỵ.

Bình Nhạc Quận chúa đau đớn vô ngần, mặc dù phu quân đã được an táng xong xuôi nhưng ngày ngày nàng vẫn tới trước mộ phần thiết tha tưởng nhớ, không muốn xa rời Đãng Châu, Minh Nguyệt Quận chúa và phu nhân Giang Ninh Hầu thấy nàng bụng ngày một lớn thì sao yên tâm để nàng sinh đẻ ở

Đặng Châu? Hai nhà thảo luận một hồi, phu nhân Trần Quốc Công mới sai cậu con trai kiêm thế tử Trần Quốc Công Dương Tùng Chi mang người tới đón Bình Nhạc Quận chúa hồi kinh.

Những chuyện này Liễu ma ma đương nhiên nghe nói, Bình Nhạc Quận Chúa hoài thai ngay sau khi tới chùa Linh Âm xin con trong vòng chưa đầy 2 tháng, chuyện này còn từng làm cho các vị phu nhân quyền quý Giang Châu sôi nổi làm theo. Vì vậy bây giờ nghe tiểu Sa di nói vị quý nhân này từ Đặng Châu trên đường trở về kinh thành, lại còn lên núi làm lễ tạ thần Phật thì bà lập tức đoán ra.

Quả nhiên tiểu Sa di đáp lời: “Đúng vậy.”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa bước vào sân, đám nha hoàn Bạch Hạc và mấy bà vú đã tới trước dọn dẹp phòng ốc, tiểu Sa di xin lui, Liễu ma ma đỡ Cẩm Sắt vào phòng, đợi sau khi nàng rửa ráy qua, dùng một ít cơm chay, ngồi nghỉ trên giường, bà mới nói: “Năm xưa phu nhân và Hoàng Hậu nương nương là tỷ muội kết nghĩa, Bình Nhạc Quận chúa tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng hay trò chuyện chơi đùa cùng với các vị phu nhân, lão thái gia khi còn làm quan thường xuyên lui tới Trần Quốc Công phủ, tiểu thư cũng coi như quen biết Bình Nhạc Quận chúa. Coi như là gặp lại người quen, nếu không tới thăm chỉ sợ thất lễ. Tiểu thư xem, lão nô có nên tới trình bái thiệp xin gặp? Chớ để thất lễ mới được.”

Cẩm Sắt mỉm cười, lần này nàng tới chùa Linh Âm dâng hương vốn vì Bình Nhạc Quận chúa, đương nhiên phải tới thăm hỏi, nhưng không thể làm theo cách của Liễu ma ma. Dù sao hiện giờ thân phận của nàng không giống ngày trước, nếu vội vàng tới làm thân thì chỉ chuốc lấy coi thường mà thôi.

Cẩm Sắt mỉm cười trả lời: “Ma ma nói cũng đúng, nhưng hôm nay Bình Nhạc Quận trở về chốn xưa, ắt hẳn đang chìm trong tâm trạng buồn bã không xiết, và lại người đang mang thai, có lẽ rất mệt mỏi, ta sao có thể tới quấy rầy làm phiền?”

Liễu ma ma chỉ nghĩ Cẩm Sắt tự coi thân phận của bản thân không giống như trước, cho nên không muốn kết giao bạn bè, khiến người khác coi thường, bà liền khuyên nhủ: “Chính vì hiện giờ Quận chúa đang buồn bã chán nản, nếu tiểu thư tới thăm thì tiện trò chuyện giải khuây cho người, sao có thể nói là gây thêm phiền phức chứ?”

Cẩm Sắt sao không hiểu rõ tâm ý của Liễu ma ma? Hiện giờ nàng sống cảnh không nơi nương tựa, Liễu ma ma nói vậy đơn giản chỉ muốn nàng kết bạn với nhiều vị phu nhân chốn tôn quý, tương lai được gả đến kinh thành cũng thuận tiện giao thiệp khắp chốn. Nhưng muốn làm bạn với người cũng phải xem duyên phận, hợp thời đúng lúc. Nàng có lòng thăm hỏi, nhưng Bình Nhạc Quận chúa hiện giờ nào có lòng dạ tiếp chuyện nàng?

Cẩm Sắt khoác tay Liễu ma ma, đoạn cất tiếng: “Ma ma, con người gặp lúc đau khổ âu sầu chỉ có bạn bè thân thiết thường ngày, hoặc là người thân tin cậy mới có thể khuyên giải an ủi, đỡ buồn người ngoài. Còn nếu phải người xa lạ, có khi chỉ hân duyên khách sáo đôi câu lại rước thêm một đồng phiền muộn không đâu, sao có thể thoải mái được? Ta và Quận chúa có duyên gặp gỡ đôi lần, nhưng đó đều là chuyện của mấy năm về trước, hà tất phải tới làm thân khiến người ta ngứa mắt? Ta hiểu tấm lòng của ma ma, nhưng nếu Quận chúa có lòng thì sẽ sai người mời ta tới. Và lại, hội ngộ tại đây cũng coi như có duyên phận, có khi ngày mai đôi bên lại bất ngờ chạm trán trong chùa ấy chứ, việc gì phải vội vàng.”

Liễu ma ma ngẫm cũng đúng, lại thấy Cẩm Sắt có vẻ không như mình nghĩ thì mới đáp ứng: “Tiểu thư nói phải, lão nô không nhiều lời nữa, hôm nay tiểu thư đi đường mệt nhọc, đừng xem sách quá muộn, nghỉ sớm đi nhé.”

Cẩm Sắt đồng ý rồi khuyên Liễu ma ma lui xuống nghỉ ngơi, sau đó nàng chậm rãi bước tới cửa sổ, yên lặng ngắm nhìn chậu Tổ Tâm Hàn Lan* đến xuất thần.

*Hàn Lan: Cây hình thon dài, lá phổ biến màu xanh lục, hương thơm tinh khiết. Tổ Tâm Hàn lan (Hàn Lan nhụy trắng): Đây là loại hoa màu xanh lá nhạt, rất hiếm, giá cả cực đắt.

Ánh trăng mờ ảo, đêm trường lạnh giá, ban đêm trên núi rét đến thấu xương, đồng thời cũng vô cùng tĩnh mịch, đột nhiên canh hai vừa điểm, bên ngoài bỗng dung văng tới hàng loạt tiếng động ồn ã, những âm thanh này phút chốc xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm, làm thức tỉnh bao người khỏi cõi mộng.

Liễu ma ma và Bạch Chi đưa mắt về phía phòng ngủ thì đã thấy Cẩm Sắt tỉnh dậy, đương khoác thêm áo choàng ngồi tựa thành giường, ánh mắt như nước, phẳng lặng điềm tĩnh.

“Tiểu thư giật mình tỉnh giấc sao? Phía Đông đột nhiên lao xao ồn ã, hiện giờ thấp đèn đuốc đầy sân, người tới người lui, có lẽ xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng. Tiểu thư uống nước cho nhuận họng, lão nô đã sai Bạch Hạc qua hỏi thăm rồi.” Liễu ma ma vừa nói vừa khơi bắc đèn cho sáng, còn Bạch Chi thì thi bung lên một cốc nước ấm.

Cẩm Sắt gạt đầu ra chiều đã biết, chốc lát sau Bạch Hạc vội vã đi vào bẩm báo: “Bình Nhạc Quận chúa không hiểu sao đột nhiên động thai, viện bên kia hiện giờ vô cùng rối loạn, ngay cả Đại sư Tế Từ cũng được mời tới, có lẽ đêm nay Quận chúa sẽ sinh.”

Liễu ma ma kinh ngạc: “Quận chúa đâu đã đến kỳ sinh nở?”

Bạch Hạc đáp lời: “Đúng vậy, nô tỳ nghe một bà vú chuyên lo việc vặt bên kia nói hiện giờ Quận chúa mới mang thai 7 tháng, hai bên gia đình vốn tính khi Quận chúa vào kinh thì vừa tròn 8 tháng, cách 1 tháng nữa mới sinh, ngờ đâu đột nhiên lại bị động thai, phụ nữ sinh đẻ vốn như dạo một vòng qua quỷ môn quan, bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

Bạch Hạc nói vậy làm Bạch Chi phì cười, nàng nói đùa: “Con bé này than thở cứ như thể đã từng sinh con không bằng.”

Bạch Hạc xấu hổ ửng hồng mặt làm bộ muốn đánh Bạch Chi, Cẩm Sắt cũng nhoen miệng cười, sau đó nàng nói với Liễu ma ma: “Ta nhớ trước kia ma ma đã từng đỡ đẻ, Quận chúa vốn chưa tới kỳ sinh sản ẽ rằng bên đó chuẩn bị cũng sơ sài, ma ma tới xem xem có thể giúp gì không, cũng coi như thể hiện tấm lòng của ta.”

Liễu ma ma tất nhiên vui vẻ đáp ứng, vừa xoay người định đi thì nghe thấy Cẩm Sát tiếp lời: “Ma ma cảm theo bồn Tổ Tâm Hàn Lan đi, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Liễu ma ma ngoảnh lại, chợt thấy Cẩm Sát đang ngắm nghía bồn Tổ Tâm Lan, ánh mắt trầm như nước, êm ả tựa đêm đen, sâu không thấy đáy.

Bồn lan này khi rời phủ Cẩm Sát đã dặn bà phải mang theo, trên đường đi để Trương ma ma một tay chăm nom.

Liễu Hoa là người yêu thích và rất giỏi nuôi hoa lan, lúc chưa xuất giá còn xây một khu vườn chuyên để trồng hoa, sau khi lấy chồng theo Điều Thành tới Giang Châu nhậm chức, khắp nơi trong phủ đều trồng đủ loại hoa lan.

Cẩm Sát từ nhỏ mua sắm thâm lâu nên cũng vô cùng yêu thích trồng hoa tía cảnh, nàng không chỉ nuôi lan mà còn trồng các loại hoa cỏ nổi danh phổ biến, sau khi tới Giang Châu toàn ru rú trong nhà, ngày ngày tốn thời gian vào việc đọc sách làm vườn. Ngô thị làm bộ chiều chuộng nàng, khi Cẩm Sát vừa vào phủ lập tức cho người xây dựng râm rộ một vườn hoa phía sau Y Huyền viện, mua đủ loại hoa để Cẩm Sát nuôi dưỡng.

Bởi vậy Cẩm Sát ở Giang Châu càng ngày càng thích trồng hoa nuôi cỏ, hoa cỏ và dược thảo cách trồng vốn tương đối giống nhau, cho nên hai năm qua Cẩm Sát thường hay đọc những cuốn sách thảo dược Đông y và bắt đầu trồng một vài loại dược thảo quý hiếm.

Tổ Tâm Lan là loài cây hiếm trong số các loại hoa lan, được dân chúng xưng tụng là “Hoa Thúc sinh”, nghe nói sản phụ nếu khó sinh, đặt một chậu Tổ Tâm Lan vào phòng sinh, sản phụ ngửi hương lan thanh ngát thì sẽ có thể thuận lợi sinh nở.

Bồn Tổ Tâm Lan này vốn là của mẫu thân Liễu Hoa, mấy năm nay Cẩm Sát luôn đặt trong phòng ngủ, ngày ngày tự tay chăm sóc. Năm trước khi đến chùa Linh Âm dâng hương nghỉ lại hai ngày, Cẩm Sát còn dặn dò đám nha hoàn phải trông nom bồn hoa thật cẩn thận, năm nay nàng lại đặc biệt bảo Liễu ma ma phải mang theo, Liễu ma ma thấy Cẩm Sát sau khi bị bệnh buổi đêm thường hay mất ngủ thì cứ nghĩ vì nàng còn yếu ớt, nếu không ngửi hương lan quen thuộc sẽ càng khó ngủ, vì vậy bà mới nghe lời mang bồn hoa theo.

Bây giờ nghe lời Cẩm Sát, Liễu ma ma tự dung cảm thấy nàng dường như đã tiên đoán đến công dụng này của bồn hoa vậy. Bà ngần ngại, sau đó bỗng thấy suy nghĩ này quá hoang đường, tiểu thư đâu phải thần tiên, sao có thể biết trước chuyện này, bởi vậy bà lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, đoạn vội đáp ứng rồi rời phòng mang bồn Tổ Tâm Lan tới viện bên kia.

Lúc Liễu ma ma đến đó, trong sân đuốc sáng như ban ngày, dẫu sao vẫn là gia tộc có quy củ, ngoại trừ âm thanh ồn ã lúc đầu, hiện giờ trong sân đám nha hoàn bà vù ra vào đứng nhịp, ai giữ phận nấy, dù bầu không khí có vẻ căng thẳng nhưng không hề hỗn loạn. Hai bà quản sự Hoàng ma ma và Triệu ma ma, một người trông việc trong phòng, một người bận rộn đứng chỉ huy đám nô tài ngoài sân.

Tiểu nha hoàn bấm rõ mục đích của Liễu ma ma, Triệu ma ma vốn vả đón bà, thốt đầy cảm kích: “Đa tạ tấm lòng của tiểu thư.” Bà cũng không hỏi han thêm, chỉ nhìn về phía bồn Tổ Tâm Lan trong ngực Liễu ma ma rồi hỏi: “Tổ Tâm Lan quả thực có tác dụng kỳ diệu thúc sinh sao?”

Tổ Tâm Lan tuy nổi danh là “Hoa Thúc sinh” nhưng cũng chỉ loanh quanh ở khu vực Giang Châu, kinh thành chưa từng nghe nói đến, Triệu ma ma vốn là ma ma quản sự của Trấn Quốc Công phủ mà cũng không biết, lần này bà được phu nhân Trấn Quốc Công căn dặn tới đón Quận chúa hồi kinh, bỗng dưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiển nhiên bà vô cùng sốt ruột. Chính vì vậy vừa nghe nói Tổ Tâm Lan có tác dụng trợ sản thì trong lúc nóng lòng bà lập tức kỳ vọng vô cùng.

Liễu ma ma còn chưa trả lời thì chợt nghe thấy một giọng nói già nua truyền tới: “Hương hoa lan Tổ Tâm quả thật có công hiệu thúc giục sinh sản, cánh hoa lan làm thuốc trợ sản cũng rất hiệu quả, điều này không phải là giả.”

Liễu ma ma ngoảnh lại trông, người nói chuyện là một vị hòa thượng cao tuổi khoác áo cà sa, tay cầm chuỗi tràng hạt, thần thái đôn hậu, khuôn mặt đượm vẻ từng trải, ông chính là Đại sư Tế Từ, vị hòa thượng chủ trì chùa Linh Âm.

Đại sư Tế Từ không chỉ là một vị cao tăng đạo hạnh cao thâm mà còn có y thuật cao siêu cải tử hồi sinh, gặp năm thiên tai, mất mùa đói kém, hoặc bệnh dịch, chùa Linh Âm đều tham gia cứu tế bằng cách chữa bệnh miễn phí cho dân chúng. Đại sư Tế Từ có thể nói đã cứu sống vô số người.

Rất nhiều vị quý phu nhân trên khắp Đại Cẩm đều chẳng quản ngại đường xá xa xôi tới xin Đại sư Tế Từ bắt mạch chẩn trị. Có lời này của Đại sư, nét mặt Triệu ma ma trở nên mừng rỡ, bà mau chóng sai nha hoàn nhận bồn Tổ Tâm Lan từ tay Liễu ma ma đưa vào phòng sinh, sau đó thân thiết cầm tay Liễu ma ma nói: “Chẳng biết ta có thể ngắt hai đóa hoa được không...”

Liễu ma ma lập tức cười nói: “Tiểu thư bảo lão nô đưa hoa tới xem liệu có giúp ích gì không, nếu mấy đóa hoa này có thể được Quận chúa dùng, giúp người thuận lợi sinh sản thì cũng may mắn lắm sao.”

Triệu ma ma hỏi Đại sư Tế Từ, biết rằng chỉ cần nhìn cánh hoa với thuốc trợ sản là được thì mới vội vàng sai bảo nha hoàn đi chuẩn bị.

Vì đề phòng trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong đoàn người theo Bình Nhạc Quận chúa có tới sáu bà đỡ, Liễu ma ma chỉ là người ngoài, dù khả năng của bà có tốt đi nữa thì bà cũng không hiểu rõ đầu đuôi, đương nhiên bọn họ sẽ không nhờ đến bà, Cẩm Sát để Liễu ma ma sang đây tuy nói là giúp đỡ một tay, nhưng thật ra để tỏ rõ tâm lòng là chính. Liễu ma ma tự giác hiểu được, vì thế bà tặng hoa xong liền lặng lẽ đứng vào một góc.

Tai nghe trong phòng liên tục vọng tới tiếng phụ nữ kêu gào thống khổ, lại thấy một chậu máu loãng được bung ra, Liễu ma ma chợt thấy nôn nao. Đúng lúc này trong sân có tiếng bước chân tuy gấp gáp nhưng cực kỳ vững chãi, Liễu ma ma ngoảnh lại trông thì thấy một chàng trai cao lớn đang bước từ ngoài vào.

Ánh lửa rơi vào mặt chàng trai, trông y chỉ khoảng 20 tuổi, dung mạo anh tuấn, thần sắc nghiêm nghị, dáng người cao thẳng, khôi ngô tuấn tú, nhưng nét mặt đầy vẻ lạnh lùng xa cách. Đêm lạnh như vậy mà y chỉ mặc một chiếc trường bào nhà quân màu đen cổ tròn, cổ áo hơi mở để lộ áo trong màu xanh nhạt, trên đầu chỉ dùng một chiếc trâm làm bằng ngọc Dương chi cổ để cố định tóc, dáng vẻ như thể vội vàng nghe tin mà tới.

Vị công tử này vừa vào sân vẻ mặt Triệu ma ma lập tức thay đổi, cứ như thể bà đã tìm được chủ nhân để chia sẻ nỗi lo âu vậy, Liễu ma ma thấy thế thì biết chàng trai này nhất định là thể tử Trần Quốc Công Dương Tùng Chi tới đón chị gái về kinh, bà thầm khen ngợi cậu ta quả là một chàng trai phong thái bất phàm.

Liễu ma ma còn đang suy tư, một bên Triệu ma ma cúi người hành lễ với y rồi nói: “Thế tử gia chắc cũng đoán ra có chuyện gì rồi.”

Dương Tùng Chi nghỉ lại ở sân dành riêng cho khách nam, cách nơi này hơi xa, vừa này con bé nha hoàn vì vội vàng tới báo tin nên chưa kịp nói rõ với y. Y vội vã chạy tới, nghe trong phòng thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng kêu ò òn thì chợt cau mày, vẻ mặt càng nghiêm nghị, hỏi: “Tại sao đột nhiên chị ấy lại bị động thai?”

Triệu ma ma vội đáp: “Quận chúa vốn vẫn bình thường, trước khi đi ngủ còn dùng hơn nửa bát cháo, đáng lẽ đã ngủ say, đầu gối tới canh hai đột nhiên người thấy đau quá nên tỉnh dậy, lúc đó người còn bảo lão nô có lẽ là do đứa bé đập quá mạnh, chắc không có chuyện gì, ai dè đương lúc nói chuyện người đột nhiên đau dữ dội hơn, lão nô thấy không ổn nên mau chóng gọi bọn nha hoàn đi chuẩn bị, lại mời cả Đại sư Tế Từ tới. Bà đỡ cũng vào trong phòng rồi, thuốc trợ sản thì đang được nấu, tối nay chắc hẳn người sẽ sinh.”

Triệu ma ma tuy là tâm phúc đắc lực nhất của phu nhân Trần Quốc Công, nhưng Bình Nhạc Quận chúa dù sao vẫn là chủ nhân, sinh đẻ lại là chuyện cực kỳ quan trọng, bây giờ hai vị phu nhân Trần Quốc Công và Giang Ninh Hầu đều không có mặt ở đây, bà chỉ là một nô tài sao có thể không lo sợ hoảng hốt? Nếu Bình Nhạc Quận chúa thật sự xảy ra bất trắc gì thì cái mạng già này coi như xong rồi.

Dương Tùng Chi tuy là một chàng trai còn chưa lấy vợ, chẳng rõ chuyện sinh đẻ của phụ nữ, nhưng dù sao vẫn là chủ tử duy nhất ở đây, lại là đàn ông, lúc này Triệu ma ma tự nhiên có cảm giác tìm được người đáng tin cậy, cho nên lập tức bẩm báo tuốt một lượt.

Dương Tùng Chi nghe thế mới chú ý tới Đại sư Tế Từ đang đứng dưới hành lang, y vội sai bước tới thi lễ, sau đó trầm ngâm nói: “Đêm đã khuya còn phải quấy quả Đại sư, ta thực không mong như vậy.”

Đại sư Tế Từ chấp tay thành hình chữ thập đáp lễ, sau đó cất tiếng: “Dương thí chủ không cần đa lễ.”

Đúng lúc này Bình Nhạc Quận chúa ở trong phòng hét vang một tiếng, Dương Tùng Chi sợ hãi, tiến lên thưa: “Đại sư có thể bắt mạch cho chị gái ta ngay được không?”

Lúc Đại sư Tế Từ tới Bình Nhạc Quận chúa đã được chuyển vào phòng sinh, Đại sư Tế Từ tuy là bậc cao tăng đắc đạo, nhưng dù sao vẫn là đàn ông, Triệu ma ma và Hoàng ma ma tuy rất muốn mời đại sư bắt mạch chẩn trị cho Quận chúa, nhưng vì e ngại lễ giáo nên các bà là nô tài không thể tự ý quyết định được.

Dương Tùng Chi thấy Đại sư Tế Từ đứng ở hành lang thì hiểu rõ điểm này, hiện giờ y chỉ quan tâm tới tính mạng chị gái, huống hồ y nghĩ mời Đại sư Tế Từ, người có y thuật cao siêu tới đỡ đẻ cho chị gái cũng chưa hẳn là chuyện không thỏa đáng.

Đại sư Tế Từ gật đầu đáp ứng xoay người bước vào phòng, Dương Tùng Chi tiến thêm một bước, một lần nữa trầm giọng nói: “Tỷ tỷ xin giao toàn bộ cho Đại sư.”

“A di đà Phật.” Đại sư Tế Từ vừa niệm một tiếng vừa bước vào phòng.

Dương Tùng Chi đi qua đi lại hai vòng trên hành lang, sau đó bỗng sai nha hoàn mang ghế đến, dứt khoát ngồi xuống cạnh cửa canh giữ. Trông ngoài mặt y lạnh lùng bình tĩnh, nhưng trong bụng thì lo lắng không yên, thậm chí còn cảm thấy có phản hồi hận.

Hai ngày trước y đưa chị gái ngang qua Giang Châu, chị gái bỗng nằng nặc muốn tới chùa Linh Âm làm lễ tạ thần Phật, đáng lẽ ra y nên kiên trì từ chối mới phải. Chị gái vốn đang mang thai hơn 7 tháng, khó khăn lắm mới chịu được vất vả thuyền xe, càng chẳng cần nói đến việc vất vả lên núi xuống núi, hẳn dầu sao vẫn cảm thấy chuyện này không ổn nên mới không đáp ứng yêu cầu chị gái.

Có điều trong lòng chị luôn nhưng nhớ tới mấy tháng trước còn từng cùng anh rể lên núi dâng hương cầu phúc, sau đó khi biết mình mang thai, chị càng muốn cùng anh trở lại làm lễ tạ thần Phật, bây giờ chỉ còn mình chị cô đơn lẻ bóng trên đời, may mà còn có cốt nhục anh để lại, cho nên chị nghĩ đứa trẻ này do Phật tổ phá lệ thi ân, vì thế mới muốn lên núi tạ ơn.

Y cũng biết chị gái mình ngoại trừ muốn lên núi tạ thần Phật như đã cùng ước hẹn với anh rể, hơn phân nửa thật ra muốn trở về chốn xưa, mượn cơ hội hồi tưởng quãng thời gian vợ chồng ân ái bên nhau, vì thế dù y biết thuận theo ý chị ngàn lần không ổn, nhưng cuối cùng vì chị cứ van nài cầu xin, cộng thêm vẻ buồn bã trong mắt, y chẳng thể nào thốt lên lời cự tuyệt.

Vậy nên y đích thân chọn ra bốn kẻ luyện võ để khuân kiệu, sửa sang sàn xe cho thật cứng cáp vững chãi, sau đó đặt một chén nước bên trong, chỉ huy bọn họ luyện tập đi lên đi xuống dọc quanh đường núi, lại thấy ngược xuôi một chuyến mà chén nước không tràn thì mới dám sai bọn họ đưa chị lên núi, nhưng y không ngờ rằng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Y hối hận đến mức nắm chặt tay lại, việc đến nước này, có nghĩ nhiều cũng vô ích, tai nghe bên trong vọng ra những tiếng hét đau đớn, y mới vội hoàn hồn lại hỏi Triệu ma ma: “Vật dụng hậu sản chuẩn bị ổn thỏa hết chưa?”

“Trước đây chúng nô tỳ đều chuẩn bị đủ cả rồi, có điều tất cả được liệu đều chỉ là thuốc bổ và thuốc dưỡng thai... Chỉ sợ Quận chúa khó sinh, nếu bị rong huyết thì... Ồi chao, Quận chúa tất nhiên sẽ mẹ tròn con vuông, là lão nô lắm mồm!” Triệu ma ma dứt lời liền tự tát vào mồm mình hai cái.

Trên đường bọn họ đi rất chậm, dọc đường cũng đều được chuẩn bị thỏa đáng, cứ đi hai ngày lại nghỉ ngơi một ngày rồi mới tiếp tục khởi hành. Hơn nữa, xe ngựa mà Bình Nhạc Quận chúa ngồi đã được thiết kế riêng dành cho sản phụ, lại lót một tấm thảm lông cực dày, vì vậy chẳng hề cảm thấy xóc nảy, mặc dù bọn họ mang nhiều bà đỡ trong đội ngũ để đề phòng bất trắc, nhưng lại không hề chuẩn bị đầy đủ cho việc sinh non.

Và lại chưa đề đã chuẩn bị thuốc chữa rong huyết dù sao vẫn không may mắn, cho nên bây giờ trong tay bọn họ không đủ được liệu dùng lúc cấp bách. Bình Nhạc Quận chúa đột nhiên động thai, rất có khả năng sẽ khó sinh, nếu mất máu quá nhiều không bổ sung kịp thời, nhẹ thì để lại di chứng suy nhược cơ thể, nặng thì có thể nguy hại đến tính mạng, giờ phút này không có đủ thuốc tốt thì càng không ổn, cho nên Triệu ma ma mới nói như vậy.

Dương Tùng Chi nghe hiểu ý tứ của Triệu ma ma, y vội nói: “Ma ma lo rất phải, không cần giữ lễ đến vậy!” Nói rồi y ngoắc một gã sai vặt mặc đồ đen lại bảo: “Bình Xuyên, người mau mang theo một đội xuống núi mua các loại thảo dược bổ máu dành cho sản phụ càng nhiều càng tốt. Tử Kiếm, người cưỡi ngựa tốc hành tới doanh trại trong núi, phải mời bằng được Lý Nhị thiếu gia tới đây.”

Hai gã sai vặt nghe lệnh rồi đi, bóng dáng khuất dần nơi bóng đêm. Triệu ma ma lặng nhìn theo hướng bọn họ vừa đi đến ngẩn người.

Lý Nhị thiếu gia Lý Quan Ngôn chính là em trai ruột của Lý Quan Dịch, hiện giờ đang nhậm chức thống lĩnh quân doanh bộ binh, doanh trại đóng ở trên núi Tiểu Hàn, chỉ cách ngọn Tây Liên này một sơn cốc*.

*Sơn cốc: Sơn: núi; cốc: dòng nước ở giữa hai quả núi. Vì vậy Sơn cốc có thể hiểu là một hang núi, một khe nước giữa núi...

Bình Nhạc Quận chúa dẫu sao cũng là người của Lý gia, bây giờ xảy ra sự tình bậc này, ở đây không có người họ Lý lo liệu có vẻ không thích hợp cho lắm, thế từ nhà mình sai người tới gọi Nhị thiếu gia tới bởi nếu ngài ấy có mặt ở đây, Quận chúa nếu có mệnh hệ gì thì cũng coi như biết đường ăn nói với nhà họ Lý.

Triệu ma ma càng nghĩ càng thấy lòng nặng trĩu, sau đó bà lo lắng nhìn về hướng phòng sinh.

Trong phòng sinh, mọi chỗ quanh giường sớm đã được che lại bằng tấm vải đen, Hoàng ma ma cầm tay Bình Nhạc Quận chúa đưa ra khỏi màn cho Đại sư Tế Từ chẩn trị. Đại sư bắt mạch nhưng chau mày không nói. Hoàng ma ma sợ hãi, vội hỏi: “Đại sư, Quận chúa bất ổn ở đâu? Tại sao đột nhiên bị động thai?”

Đại sư Tế Từ đáp: “Nữ thí chủ lòng nặng đau buồn, thương nhớ quá độ, khiến cho thận khí suy yếu, khí huyết suy kiệt, vì thế mới dẫn đến sinh sớm. Đời sống nhân gian chật hẹp lại có thể trói buộc muôn vàn chúng sinh. Phật dạy rằng: duyên đến rồi duyên sẽ đi, duyên tụ hội rồi sẽ ly tán, duyên sinh rồi duyên lại diệt. Người chết nên quên, duyên phận đã hết, nữ thí chủ nếu còn cố chấp muốn tiếp bước thì lẽ ra nên sớm uống một chén thuốc tiên biệt đưa con trong bụng, để nó sớm đầu thai sang kiếp khác.”

Bình Nhạc Quận chúa hiện giờ bị con đau giày vò đến mặt mũi trắng nhợt như tờ giấy, nghe Đại sư Tế Từ nói vậy, nàng rơi nước mắt, cắn răng gắng sức thốt lạnh tanh: “Người xuất gia vốn nhân từ độ lượng, tại sao một lão hòa thượng như người lại có lòng dạ sắt đá độc ác như vậy!”

Đại sư Tế Từ không hề giận dữ, chỉ lần tràng hạt trong tay rồi nói: “Không phải do lão nạp lòng dạ cay độc, mà do nữ thí chủ thật sự một lòng muốn chết, làm hại đến đứa bé trong bụng.” Bình Nhạc Quận chúa biến sắc, Hoàng ma ma thấy nàng như vậy liền biết nàng thật sự có ý muốn chết, lập tức gào khóc thảm thiết: “Thiếu phu nhân, không được, trong bụng người là cốt nhục duy nhất mà Đại thiếu gia để lại, là cháu đích tôn của Giang Ninh Hầu phủ! Đại thiếu gia đã khiến phu nhân phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Thiếu phu nhân nếu như có mệnh hệ gì, phu nhân biết sống thế nào đây? Thiếu phu nhân dù không đề ý đến bất cứ chuyện gì nhưng cũng phải nhớ tới tình cảm thâm thiết mà Đại thiếu gia dành cho người, phải vì người mà gắng sức bảo vệ đứa bé chứ, chớ để Đại thiếu gia xuống suối vàng rồi còn phải mang tội bất hiếu.” Bình Nhạc Quận chúa lệ tuôn rờn rờn, nàng cảm thấy dưới thân đau buốt tê liệt, cảm nhận được đứa bé đang mãnh liệt muốn được sống, muốn tới với thế giới này, nàng chợt cảm thấy sợ hãi, tuôn trào nước mắt, lặng lẽ nói: “Mang đồ ăn tới cho ta!” Hoàng ma ma mừng rỡ, vội vã dùng tay áo lau qua lệ rồi bưng thức ăn lên. Bình Nhạc Quận chúa cố gắng dùng hai chén cháo, ăn thêm mấy chiếc bánh ngọt, sau đó dùng thuốc trợ sản. Mới uống xong một lát mà thoảng cái nàng liền cảm thấy đau đớn kịch liệt, Dương Tùng Chi ở ngoài sân nghe thấy trong phòng vọng ra từng đợt gào thét thì bất giác nhăn mày nhủ mặt lo lắng không yên.

Cách một bức tường, Cẩm Sát xoa tóc, khoác áo choàng gắm lông cáo lẳng lẳng đứng dưới hành lang, trắng sáng vàng vạc vờn bóng lên gương mặt trong sáng thanh thoát của nàng, soi rõ những đường nét lung linh thanh tú và bóng dáng trầm tĩnh đơn độc. Gió phớt qua, tóc nhẹ bay, từng sợi từng sợi như chất chứa nỗi niềm thương cảm.

Cẩm Sát nhìn về phía Đông viện dày đặc ánh lửa, trong đầu tràn ngập suy tư. Kiếp trước Bình Nhạc Quận chúa đến chùa Linh Âm, đứng vào ban đêm đột nhiên bị động thai, mãi đến trưa hôm sau mới sinh ra một cậu bé, đáng tiếc cậu bé kia ở quá lâu trong bụng mẹ nên bị nghẹt thở mà chết. Còn Bình Nhạc Quận chúa bởi rong huyết sau sinh không trị dứt điểm, đến khi hồi kinh dưỡng bệnh, ba năm sau liền hương tiêu ngọc vẫn*.

*Hương tiêu ngọc vẫn: Cụm từ miêu tả một cách hoa mỹ sự qua đời của phụ nữ, thường dùng cho người đẹp. Tình huống này cực giống với năm xưa khi mẹ nàng sinh ra Văn Thanh, mẹ thoát đầu khó sinh, sau đó bị rong huyết dẫn tới sinh non nên hai năm sau liền qua đời, so sánh hai người với nhau, mẹ nàng may mắn hơn nhiều so với Bình Nhạc Quận chúa, bởi năm ấy mẹ còn có cha bên cạnh làm bạn, em trai sau khi được sinh ra ngoại trừ thể trạng yếu ớt nhưng vẫn coi như là một đứa trẻ khỏe mạnh. Mẫu thân chịu đau chịu khổ, ít ra vẫn xứng đáng.

Bình Nhạc Quận chúa cả đời “bình nhạc” (vui vẻ an nhàn), xuất giá về vang vô cùng, ai ngờ rằng sau này số phận lại gặp ghềnh đến thế. Năm đó khi còn ở kinh thành, nàng từng gặp qua vị Quận chúa cao quý vô hạn này. Nàng xinh đẹp, tính tình hoạt bát cởi mở, nụ cười tươi sáng như nắng chiếu chói mắt, một cô gái nồng nhiệt như hoa hoa như lửa, sâu trong đáy lòng Cẩm Sát mong rằng nàng có thể vượt qua cửa ải này.

Cũng bởi lần này nàng mang lòng riêng muốn kết làm bạn bè, cho nên càng thêm hi vọng bồn Tố Tâm Lan thật sự phát huy tác dụng, còn cả số thuốc nàng chuẩn bị trong phòng nữa, tốt nhất là không cần dùng đến.

“Đêm trường lạnh giá, tiểu thư đừng đứng nơi đầu gió nữa, bên kia nếu xảy ra chuyện gì Kiêm Nhi sẽ tới báo ngay. Tiểu thư cũng chớ lo lắng quá mức, Bình Nhạc Quận chúa là quý nhân hiền nhiên có thần linh phù hộ, chắc chắn sẽ mẹ tròn con vuông.” Sau lưng chợt truyền tới giọng nói của Bạch Chỉ, nàng vừa nói vừa sờ vào chiếc lò sưởi nhỏ trong tay Cẩm Sát, cau mày nói: “Than nguội hết rồi, tiểu thư mau vào phòng thôi.”

Cẩm Sát đồng ý, nàng liếc nhìn Đông viện một lần nữa rồi mới xoay người về phòng.

Đến khi phương Đông nhen nhóm những tia sáng đầu tiên, Bình Xuyên, gã sai vặt được Dương Tùng Chi phái đi mua dược liệu dưới núi mới vội vã trở về, còn dẫn theo một vị công tử tướng mạo khí chất đều vô cùng xuất chúng.

Liều ma ma còn đang suy đoán thân phận chàng trai kia, Dương Tùng Chi đương ngồi ngay ngắn trước cửa vội đứng lên đón, lấy làm lạ hỏi: “Bá Ước sao lại tới đây?”

Chàng trai này hóa ra là Tiêu Uẩn Tiêu công tử đi cùng mẫu thân xuôi Nam, y nghe hỏi liền liếc mắt về hướng phòng sinh, sau đó mới đáp: “Ta ở trong thành tình cờ thấy Bình Xuyên mua thuốc, biết chuyện Quận chúa động thai nên mới cùng lên núi với nó.”

Tiêu gia và Trần Quốc Công phủ vốn có quan hệ hữu hảo, Tam muội ruột của Tiêu Mặc được gả cho đường huynh* của Lý Quan Dịch, Tiêu Uẩn và Dương Tùng Chi cũng vốn thân nhau, vì vậy y biết chuyện này tất nhiên phải ghé qua xem sao.

*Đường huynh: anh họ con chú bác.

Dương Tùng Chi tỏ ý đã hiểu, sau đó chau mày nhìn sang Bình Xuyên, Bình Xuyên hấp tấp trả lời: “Nô tài gõ cửa mấy hiệu thuốc Bắc trong thành, nhưng phải lúc gấp gáp cũng không tìm được dược liệu thượng phẩm, vì sợ Quận chúa sẽ sớm sinh nên không dám chậm trễ liền mang một ít trở về, để lại đám Tử Nhi tiếp tục tìm mua.”

Dương Tùng Chi gật đầu, Tiêu Uẩn xem mặt mũi Dương Tùng Chi tràn ngập vẻ lo âu cao độ, y nghĩ Bình Nhạc Quận chúa mang thai 7 tháng đã phải sinh, hiện giờ gầy vò một đêm nhưng vẫn chưa thuận lợi sinh nở, tức thì cũng thấy lo âu, nhưng chàng vẫn cất tiếng khuyên nhủ: “Chị ấy nửa đêm đang ngủ bị động thai có lẽ là do khí huyết ứ đọng dẫn đến sinh sớm, chị ấy mang thai cũng tới 7 tháng, cả mẹ lẫn con đều khỏe mạnh, vì thế ta nghĩ đứa bé sẽ không sao đâu. Và lại, phụ nữ sinh con có người còn kéo dài hơn một ngày một đêm, bây giờ mới qua hai canh giờ, Thư Hàn đừng lo nghĩ quá.”

Tiêu Uẩn vốn khôi ngô tuấn tú, thần thái gương mặt luôn nho nhã trầm tĩnh, đôi mắt tựa nước có tác dụng làm yên lòng người, và lại Dương Tùng Chi biết Tiêu Uẩn từng học qua y dược, y thuật cao hơn đám thầy thuốc thông thường một chút, cho nên nghe Tiêu Uẩn nói vậy, y thật sự dâng niềm mong ngóng, đôi mày kiếm đang nhíu chặt chợt giãn ra một chút.

Y nghĩ chị gái đến lúc sinh nở, nơi này lại chẳng có một trường bối có thể lo liệu mọi chuyện, chỉ có độc y, một gã trai trẻ còn chưa từng kết hôn, tất nhiên khó tránh khỏi lo lắng bối rối, Dương Tùng Chi bất chợt cười khỏ.

Tiêu Uẩn thấy y như vậy, bỗng nhoen miệng cười, đoạn nói: “Ta đã gửi thư báo cho mẫu thân, có lẽ chiều nay mẫu thân sẽ lên đến đây.”

Dương Tùng Chi mừng rỡ, vội vàng ôm quyền nói: “Nếu Giang An Huyền chủ có thể tới thì ta thật sự đỡ lo đôi chút, Bá Ước lần này đã giải nguy giúp ta rồi!”

Y vừa dứt lời chợt thấy Tiêu Uẩn nhìn xuyên qua đầu vai mình về phía sau, gương mặt tuấn tú đầy vẻ chuyên chú, đôi mắt từ xưa tới nay luôn trầm tĩnh tựa đầm nước sâu hoắm giờ chợt nhoáng lên tia sáng trong trẻo, tựa như trăng vòn làn sóng.

Dương Tùng Chi bất chợt ngạc nhiên, ngoảnh nhìn theo ánh mắt Tiêu Uẩn, bỗng thấy một dáng người nhỏ nhắn trang nhã đang chậm chậm bước vào từ ngoài viện.

Đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, dáng đi diễm tĩnh, cử chỉ ung dung tao nhã, nàng chậm rãi bước tới, sương mù ban mai vẫn vương quanh người, trông nàng thanh lệ trang nhã như bước ra từ giữa làn sương mờ buổi sớm.

Nàng vận áo choàng gấm bạc đính lông trắng, chiếc áo to rộng dường như trùm hết cả người, chỉ để lộ đôi chân thấp thoáng dưới làn váy xanh in hình hoa sen, chiếc váy dài theo nhịp bước chập chờn đung đưa. Mái tóc đen như tơ một phần được búi kiểu Thập Tự Kế*, một phần buông trước ngực thắt điểm dải lụa, phần còn lại để xõa xuống vai, mái tóc đen nhánh khẽ phất phơ lay động theo làn gió và những tia nắng ban mai.

*Tóc được búi thành hình chữ “Thập” (Số mười) nên được gọi là Thập Tự Kế, phổ biến trong thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều.

Cô gái này bên tóc mai dán một bông hoa ngọc trắng nhụy đỏ bạc, ngoài ra không đeo thêm trang sức, nhưng nếu ngắm kỹ thì mái tóc đen như mực, hạt ngọc trắng tựa tuyết làm nàng trông thật trang nhã đậm mực, khiến người lóa mắt, nàng như một đóa hoa tuyết trắng trong đón gió, như một đóa bạch mai đầu cành ngạo nghễ nở rộ giữa bao la đất trời, quả là đẹp đến rung động lòng người.

Dương Tùng Chi hơi ngần người, mỹ nhân như thế chẳng trách gã Tiêu Uẩn xưa nay diễm tĩnh mà cũng phải ngạc nhiên ngắm nàng, đến khi cô gái kia tới gần, y chợt ngẩn ngơ. Bởi vóc dáng cô gái tuy cao, nhưng cơ thể có vẻ chưa nẩy nở lắm, dung nhan thanh lệ tuyệt trần, xinh đẹp tuyệt sắc, nhưng gương mặt còn vương nét ngây ngô, quả thật chỉ là một cô bé!

Mới rồi y hơi giật mình kinh ngạc khi nhìn thấy cô gái phong vận thướt tha đến độ này thì bây giờ lại vô cùng ngạc nhiên khi biết nàng chỉ là một tiểu cô

nuong, bụng nghĩ thật kỳ quái, không hiểu sao lúc này hân có thể hoa mắt nhìn thành một đại cô nương, tức thì gương mặt ửng hồng, hơi mắt tự nhiên.

Y dời mắt sang chỗ khác, bỗng nhìn thấy Tiêu Uẩn từ từ cười trông, ánh mắt lúng liếng vui vẻ, Dương Tùng Chi càng mặt đỏ như gấc chín, trừng mắt với gã một cái. Ánh mắt y dường như biểu lộ, cậu đừng nhìn tôi, cậu cũng chẳng khác gì tôi đâu.

Tiêu Uẩn thấy y trừng mắt thì chỉ cười cười, tỏ ra nhả nhặn như trước.

Liễu ma ma bước nhanh lên đón, đoạn hỏi: “Tiểu thư sao lại tới đây?”

Người tới hân nhiên là Cẩm Sát, nàng vẫn luôn để ý tới tình hình bên này, sáng nay khi thấy trời đã tăng sáng mà Liễu ma ma còn chưa quay về thì nàng nghĩ tới Bình Nhạc Quận chúa chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, nàng thăm thờ dài, gọi Bạch Chi mang theo hộp gỗ từ đàn chuẩn bị từ trước cùng sang bên này.

Cẩm Sát cười trấn an Liễu ma ma, sau đó mới nhìn sang hai vị công tử khôi ngô tuấn tú mỗi người một vẻ đang đứng trong sân.

Nàng nhìn về phía Dương Tùng Chi trước, trông y thật điển trai, kiếp trước trước khi nhắm mắt xuôi tay, nàng thoáng nhìn thấy một gương mặt đầy vẻ ngờ ngàng và xót xa của một chàng trai, bây giờ nhớ lại, khuôn mặt y lúc này trông non trẻ hơn, thiếu một chút phong thái nghiêm nghị trầm tĩnh, nhiều thêm phần giống một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Kiếp trước nàng coi như có công giúp Trần Quốc Công phủ, Dương Tùng Chi vì niệm tình nên mới cho phép Liễu ma ma và Kiêm Nhi nhặt xác nàng, vì vậy coi như nàng chết cũng không quá mức thê lương.

Nghĩ vậy, nàng chợt thấy mỉa mai cho số phận mình, sau đó mới cúi người thi lễ: “Tiểu nữ thỉnh an thế tử Trần Quốc Công.”

Vừa này Triệu ma ma đã bẩm qua với Dương Tùng Chi về việc Liễu ma ma tới tặng hoa, vì vậy lúc này thấy Liễu ma ma bước lên đón người, Dương Tùng Chi cũng nhận ra thân phận của Cẩm Sát, y nghe vậy liền khách khí nói: “Điều tiểu thư khách sáo rồi, ta còn chưa cảm tạ ân tặng hoa của tiểu thư, phiền tiểu thư lo lắng, sáng sớm giá lạnh thế này đã tới thăm, ta thấy thẹn lắm sao.”

Cẩm Sát thấy Dương Tùng Chi nói năng khiêm nhường như vậy thì tự hiểu ra chậu Tố Tâm Lan kia thực sự phát huy tác dụng, nàng mỉm cười cất tiếng: “Chẳng qua tiểu nữ tiện tay giúp đỡ, sao dám để thế tử đích thân cảm ơn. Tiểu nữ khi còn bé từng gặp gỡ Quận chúa mấy lần, lòng mang lo lắng nên mạo muội tới thăm, thế tử không chê tiểu nữ phiền phức là tốt rồi.” Nàng nói xong, hơi xoay người lại khẽ nhắc tay ra hiệu, Bạch Chi phía sau lập tức dâng chiếc hộp gỗ chạm trổ hoa văn cho nàng.

Cẩm Sát tiếp nhận rồi cất tiếng với Dương Tùng Chi: “Quận chúa sinh con khó tránh khỏi mất nhiều máu, chỗ tiểu nữ đây vừa khéo có một gốc Điền Thất, tiểu nữ suy nghĩ mãi mới quyết định mang tới, mong thế tử đừng trách tiểu nữ đường đột.”

*Điền Thất: Là một loại thuốc có tác dụng bổ máu

Đọc thêm ở đây: http://www.lrc-hueuni.edu.vn/dongy/show_target.plx?url=/thuocdongy/C/CotKhiCu.htm&key=&char=C

Dương Tùng Chi dù mù mờ về dược liệu, nhưng y cũng biết Điền Thất là một loại thảo dược có tác dụng bổ máu hàng đầu, vô cùng quý báu, ở Đại Cẩm còn nổi tiếng với danh xưng “Quý giá hơn vàng”.

Mất y vụt sáng, còn chưa kịp đáp lại thì Bình Xuyên đứng sau lưng bỗng ngạc nhiên nói: “Điền Thất ư? Công tử, nô tài tìm kiếm khắp các hiệu thuốc lớn ở Giang Châu cũng không mua được một củ Điền Thất nào, Điều tiểu thư đưa tặng như vậy quả thật là kịp thời cứu mạng.

Dương Tùng Chi từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, mấy gã sai vặt bên người cũng quanh năm theo hầu, cho nên y không hề coi bọn chúng là nô tài hay dùng giọng điệu chủ nhân nói chuyện với bọn chúng, càng chẳng để ý đến các loại quy tắc gò bó như khi chủ nhân chưa cho phép thì không được xen lời.

Lúc này nghe Bình Xuyên nói vậy, Dương Tùng Chi thoáng lộ vẻ cảm kích, y sai Triệu ma ma tiến lên nhận hộp gỗ trong tay Cẩm Sát, khi mở chiếc hộp ra, mọi người thấy một củ Điền Thất to nằm giữa lớp vải gấm vàng rực. Củ Điền Thất này có lớp vỏ màu nâu, lớp trong xanh biếc, dưới ánh nắng trông cứng rắn chắc nịch, quả nhiên là một củ Điền Thất thượng phẩm rắn chắc.

“Quả là một củ Điền Thất tốt hiếm thấy, có thuốc tốt như vậy, Quận chúa tất nhiên sẽ ổn thôi, Thư Hàn không cần lo lắng nhiều nữa.” Bên cạnh truyền tới giọng nói nho nhã của một chàng trai, chính là Tiêu Uẩn vừa nhìn thấy gốc Điền Thất kia nên mỉm cười cất giọng khen.

Tiêu Uẩn là người có thân phận cao quý, Tiêu gia lại là danh gia vọng tộc mấy trăm năm, thảo dược quý hiếm gì chẳng từng thấy qua, có thể được y tán thưởng như vậy thì có thể nói củ Điền Thất này thực sự có giá trị.

Dương Tùng Chi dù không hiểu rõ dược liệu, nhưng nghe Tiêu Uẩn khen ngợi với giọng thoải mái nhẹ nhàng hơn hẳn khi này thì bất chợt tin tưởng theo. Y biết dược liệu quý báu có thể cứu mạng người như vậy nhà ai chẳng cất giấu để dùng lúc nguy cấp, ngân vàng khó đổi, bây giờ Điều tiểu thư sẵn lòng mang tặng, y hẳn phải nợ nàng mối ân tình này.

Nếu thứ này thật sự có thể cứu mạng chị gái, Điều tiểu thư muốn mạng y cũng chẳng từ, y vội vàng trịnh trọng khom lưng chấp tay thi lễ với Cẩm Sát, thốt lời cảm tạ: “Tại hạ sẽ khắc ghi ân tình to lớn của Điều tiểu thư hôm nay.”

Cẩm Sát nghiêng người né tránh, bỗng nàng cảm nhận được ánh mắt nghiền ngẫm của Tiêu Uẩn, lúc này mới xoay người nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Vừa rồi Cẩm Sát mới chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Uẩn, chỉ cảm thấy y là một chàng trai nho nhã tựa ánh trăng, bây giờ ngắm kỹ, nàng liền lập tức rơi vào đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt ngập vẻ u nhã tinh mịch như làn nước, đầu không dao động cũng tràn vẻ vui, ánh mắt y trong veo tươi tắn đến mức khiến người khác không thể hiểu nổi y đang suy nghĩ điều gì, một đôi mắt tựa như có thể thấu suốt lòng người, lặng lẽ dán chặt vào nàng, bất chợt khiến tim Cẩm Sát loạn nhịp.

Nàng dời mắt nhìn sang gương mặt y, vẻ anh tuấn nho nhã khiến nàng phải giật mình, dường như chính nàng cũng biết, một đôi mắt như thế đương nhiên phải xứng với một gương mặt với những đường nét hoàn mỹ tới vậy.

Bên môi chàng trai vương nụ cười nhẹ, toàn thân lộ vẻ thanh thoi nhàn nhã, y vận áo choàng gấm đen màu lam mây trôi đính lông cáo, trường bào màu xanh lơ, tay áo hẹp dài in hình vàng trắng, cổ tay thêu họa tiết Tường Vân, bên hông treo ngọc bội Song Ngư bạch ngọc, tua ngọc bằng tơ màu xanh lục khẽ phất phơ trong gió, dáng người như lan chi ngọc thụ, khí chất điềm đạm nho nhã.

*Song Ngư: Hai con cá.

Y làm nàng nhớ tới Tạ Thiếu Văn, hẳn ta có phong thái tương tự vài phần, nhưng khí chất nho nhã trầm tĩnh, ung dung chín chắn của chàng trai dường như toát ra từ trong xương cốt, thoảng như y chỉ đứng im ở đó, không cười không nói đã tự hiển hiện sự trưởng thành vững vàng.

Nếu nói Tạ Thiếu Văn có phong thái ôn nhuận như ngọc thì chàng trai này càng tuấn lãng như trăng, toàn thân toát vẻ điềm tĩnh nhã nhặn. Cẩm Sát vừa quan sát vừa suy đoán thân phận y, một chàng trai như vậy vốn không thể là hạng vô danh tiểu tốt, hiện giờ không chỉ ở Giang Châu mà còn tính trên khắp Đại Cẩm, ngoại trừ trưởng tôn* Tiêu thị được xưng tụng như vị tiên giáng trần ra thì làm gì còn ai có phong thái khí phách như vậy nữa chứ. Cẩm Sát thầm khen một tiếng, Tiêu Uẩn của Tiêu gia, quả là danh bất hư truyền.

*Trưởng tôn: Cháu đích tôn.

Cẩm Sát ngẩng đầu, cười nói với Dương Tùng Chi: “Thế tử đừng khách khí, thuốc để trị bệnh vốn phải dùng đồ tốt, ngài vẫn nên nhanh mời đại phu tới kê đơn thuốc, trước hết nên dùng củ Diên Thất này để sắc một chén thuốc bổ máu.”

Dương Tùng Chi gật đầu đáp ứng, Triệu ma ma nhanh chóng tiếp lời: “Lão nô đi mời Đại sư tới kê đơn ngay, sau đó sẽ tự tay sắc thuốc cho Quận chúa.”

Dương Tùng Chi chặn lại: “Nếu là đơn thuốc bổ máu dành cho sản phụ thì có Bá Ước rồi, người không cần quấy rầy Đại sư nữa, nhanh mang giấy bút tới đây.”

Tiêu Uẩn cũng không chối từ, y chỉ mỉm cười tỏ vẻ đáp ứng. Khi Triệu ma ma cầm nghiền mực giấy bút tới, Bình Xuyên cũng đã dời chiếc bàn dài ra ngoài sân, tiểu nha hoàn trải rộng giấy, dùng đồ chặn giấy ngăn lại, Tiêu Uẩn tự mình mài mực, nhúng sâu bút vào nghiền, y hơi suy tư một chút, sau đó sai bút đầy phóng khoáng, bút bay như rồng lượn, quả thật đang viết ra đơn thuốc.

Cẩm Sát hơi kinh ngạc, Dương Tùng Chi đứng bên cạnh thấy nàng có vẻ tò mò thì nhẹ giọng nói: “Điều tiểu thư có lẽ không biết, cậu ta không phải đại phu mà là trưởng tôn Tiêu Uẩn của Tiêu gia. Bá Ước vốn thích du sơn ngoạn thủy, đi khắp từ Nam chí Bắc Đại Cẩm, quanh năm ngao du bên ngoài khó tránh khỏi bị côn trùng độc chích đốt, hoặc bị nhức đầu nóng sốt, cậu ta lại là kẻ không thích tìm đại phu khám chữa, nhưng rất thích tra cứu sách vở, vì thế dứt khoát tự tìm tòi nghiên cứu y thuật, cho nên đến giờ coi như là một tên thầy thuốc biết lo mơ đôi chút.”

Cẩm Sát nghe vậy bật cười, trong khi đó Tiêu Uẩn đã viết xong, y đặt bút xuống, mỉm cười nhìn sang Cẩm Sát, bất chợt lên tiếng: “Điều Tứ tiểu thư gò má ửng đỏ, lộ vẻ suy nghĩ quá độ, lo lắng ưu phiền, khiến cho âm suy hỏa vượng (nóng trong người). Tứ tiểu thư hai ngày nay có phải đêm hay mộng mị, tê mỏi đầu gối thất lưng? Giữ cho tâm trạng ổn định, bình thần mới là đạo dưỡng sinh, như vậy cơ thể sẽ không bị nhiễm bệnh.

Cẩm Sát thấy hẳn mỉm cười nhìn mình thì chợt nghĩ ánh mắt kia như có khả năng xuyên thấu lòng người, tai nghe hẳn nói bản thân mình ưu tư quá mức, khuyên mình nên giữ tâm trạng bình thần thì bất chợt thấy hơi khó chịu, nhưng nàng vẫn cười đến dịu dàng, cúi người nói: “Đa tạ Tiêu công tử quan tâm.”

Nàng vừa dứt lời, Triệu ma ma liền vội nói: “Nếu đã vậy tiểu thư không nên đứng ngoài trời lạnh thế này, trong núi gió to, sáng sớm càng rét, tiểu thư đừng đứng ngoài nữa, nhanh vào nhà với lão nô ...”

Triệu ma ma nói rồi lại chợt ngó người ra, vì phòng ốc để nữ quyến trọ trong chùa vốn xây dựng đơn giản, chỉ gồm bốn gian phòng, hiện giờ một gian làm phòng sinh, một gian chất đầy đồ đạc, còn một gian thì dùng để đun nước, nấu thuốc, cho nên chỉ còn lại một gian phòng ẩm* ngay cạnh phòng sinh. Nhưng chỗ phụ nữ sinh đẻ, Điều tiểu thư chỉ là một cô gái chưa lấy chồng cũng không nên đi vào, theo quy định và phong tục tập quán của Đại Cẩm, nếu đàn ông bước vào phòng sinh thì tương lai sẽ xảy ra tai họa đẫm máu, còn những cô gái chưa lấy chồng mà bước vào thì sẽ ảnh hưởng đến việc sinh đẻ dẫn đến tổn thọ.

*Phòng ẩm: Phòng có chậu than để sưởi ấm.

Hôm nay vì bất đắc dĩ nên mới phải mời thể tử tới canh giữ trong sân, dù sao y mới ở ngoài sân thì cũng không tính là bước vào phòng sinh, bây giờ cũng không thể mời Điều tiểu thư đến phòng ả, bởi phòng này ngay cạnh phòng sinh, suy cho cùng làm vậy coi như là bước vào phòng sinh mất rồi.

Triệu ma ma nghĩ vậy chợt cứng lưỡi, bối rối lúng túng, bà đang muốn chữa cháy thì Cẩm Sát lại trở gót đi theo, cười nói: “Vây xin phiền ma ma.” Nàng tỏ ý thật sự muốn theo Triệu ma ma vào phòng.

Triệu ma ma ngỡ ngàng, bà thầm nghĩ có lẽ Cẩm Sát không biết quy định này, nhưng rồi lại nghĩ Cẩm Sát vốn mất cha mẹ sớm, quy định này đương nhiên phải biết. Bà nghĩ Cẩm Sát ngại từ chối, vì muốn giữ thể diện cho mình mới đáp ứng thì trong bụng chợt thấy thích nàng thêm một chút, vội lên tiếng: “Vừa nãy do lão nô luống cuống, phòng ả này thông với phòng sinh, tiểu thư đi vào chỉ sợ không may cho lắm...”

Liễu ma ma cũng muốn ngăn cản Cẩm Sát, thấy Triệu ma ma nói vậy vội khuyên nhủ: “Lão nô đứng canh ở đây, nếu Quận chúa sinh xong lập tức tới bẩm báo với tiểu thư.”

Cẩm Sát cười lắc đầu, nàng là người từng chết một lần, còn phải sợ tương lai khó sinh con dẫn đến nguy hiểm tính mạng ư? Huống hồ, nàng cũng không tin phong tục này. Hơn nữa, nghĩ đến chuyện bất hạnh năm xưa của mẫu thân, Cẩm Sát có phần cố chấp, nàng muốn có mặt ở đây để biểu lộ tấm lòng của mình, ôm tâm lý may ra vì bồn hoa lan trợ sản của mình, vì gốc cây Điền Thất hiếm có mà Bình Nhạc Quận chúa thật sự có thể chuyển nguy thành an.

Có lẽ với chuyện sống lại Cẩm Sát vẫn có phần tiếc nuối, thỉnh thoảng trong lúc nghĩ đến việc được sống lại mà mừng, nàng lại chợt mong giá mà có thể sống lại vào lúc mẫu thân mang thai thì tốt biết bao, e rằng khi ấy nàng sẽ sớm tìm được thuốc bổ máu tốt, mẫu thân nhờ vậy mà bình an qua khỏi. Mẫu thân nếu không bị di chứng rong huyết mà sớm qua đời, phụ thân cũng sẽ không vì thương tâm quá độ mà nổi gót theo sau, như vậy ông nội càng không phải từ quan sớm, trên đường xuôi Nam nhiễm bệnh phong hàn mà nhắm mắt xuôi tay.

Dù sao đây cũng chỉ là nỗi niềm riêng, mỗi khi nghĩ tới dù thấy nuối tiếc khôn nguôi, nhưng đầu gối nàng cũng chỉ nghĩ vậy rồi đành thôi. Nhưng cũng bởi vì càng tiếc nuối, Cẩm Sát càng muốn ở lại, hy vọng có thể bởi mình sống lại mà sự tình có thể thay đổi, hy vọng có thể cứu Bình Nhạc Quận chúa, người có tình cảnh gần giống mẹ nàng, như vậy nàng cũng bớt phần tiếc nuối.

Nghĩ vậy, Cẩm Sát nghe Liễu ma ma nói xong, nàng liền cười dịu dàng rồi cất tiếng: “Tuy việc vào phòng sinh không đúng với quy củ phép tắc, nhưng ta thấy chính quy định này mới không phù hợp với lẽ thường, không hợp tình hợp lý. Nếu những quy định và tập tục tự bản thân chúng hợp lý thì đương nhiên ai ai cũng tuân theo, nhưng nếu chúng bất hợp lý mà ta cứ chăm chăm làm theo, lâu ngày chẳng phải sa vào lỗi mòn, vậy việc duy trì gìn giữ những tập quán hủ lậu đó chẳng phải phí công sao? Phong tục tập quán là gì? Đó chính là những hành động được mọi người bắt chước theo thói quen, lâu dần trở thành tục lệ lâu đời, khiến người người buộc phải tuân thủ. Nếu lúc đầu không ai bắt chước theo thì các gia tộc lớn cũng đâu nảy sinh ra tục nếu vào phòng sinh thì sẽ tổn hại đến con cái và tuổi thọ? Ma ma cứ yên tâm đưa ta vào phòng đi, ta chẳng tin tục lệ này đâu.”

Nàng dứt lời, Tiêu Uẩn chợt hào hứng nhìn sang, cười vang rồi nói: “Tục lệ cổ hủ hại người, thế gian mấy ai có thể sáng mắt nhìn thấu, mấy ai có thể dứt khoát rời bỏ tránh xa? Điều Tử tiểu thư có cách lý giải thật độc đáo, Tiêu Uẩn ta xin thụ giáo.”

Cẩm Sát nghe vậy hơi khom người tỏ ý đa tạ, sau đó tự bước lên bậc tam cấp, sớm có tiểu nha hoàn vén màn lên giúp nàng. Liễu ma ma thấy Cẩm Sát cố chấp, lại nghe Tiêu Uẩn nói vậy cũng không biết khuyên lon thế nào nữa, đành tro mắt nhìn nàng biến mất sau tấm màn.

Bên trong, một tấm rèm gấm màu xanh da trời phân tách phòng ngủ và phòng khách, lửa than cháy vương, Cẩm Sát vừa vào nhà đã cảm thấy ấm áp, nhưng giữa hơi ấm này xen lẫn mùi máu tanh. Trong phòng sinh, Bình Nhạc Quận chúa đang hét từng tiếng đầy đau đớn, Cẩm Sát ngửi mùi máu mà thấy căng thẳng, nàng bắt chợt cau mày lại.

Thấy nha hoàn và bà vú mặc trang phục xanh lục bận rộn ra ra vào vào, ai nấy mặt nhăn mày nhíu, Cẩm Sát không muốn làm phiền, tự ngồi xuống ghế từ đàn, sau đó bảo Liễu ma ma: “Ma ma đi làm việc đi, không cần để ý đến ta.”

Triệu ma ma cũng không khách khí với nàng, bà liền đáp ứng, đương xoay người lại thì thấy ngay màn cửa được vén lên, Dương Tùng Chi xuất hiện trong phòng. Triệu ma ma bất chợt sợ hãi kêu lên: “Thieu gia của tôi ơi, sao ngài cũng theo vào đây thế này!”

Dương Tùng Chi đành giọng nói: “Ta đường đường là nam nhi bầy thước chẳng lẽ thua kém một cô gái nơi khuê phòng ư?!” Dứt lời, y nghe thấy bên trong Bình Nhạc Quận chúa đau đớn rên rĩ, bất giác cau chặt mày, đi nhanh tới bên màn cao giọng nói: “Chị à, cha mẹ và cả Hoàng Hậu nương nương đều đang ở kinh thành chờ chị về nhà đấy, chị nhất định phải kiên cường lên!”

Bình Nhạc Quận chúa hẳn nhiên nghe thấy lời y, nàng càng gào thét dữ dội hơn. Dương Tùng Chi thấy vậy thì nửa lo nửa mừng. Cẩm Sát đứng một bên nhìn mà thấy cảm động, nàng chợt nhớ tới Văn Thanh, nếu có ngày nàng gặp tình cảnh này, Văn Thanh ắt hẳn cũng sẽ lo âu sốt ruột như Dương Tùng Chi, chỉ hận không thể lấy thân chịu đau thay, đây chính là tình cảm máu mủ ruột rà.

Người sống trên đời ai cũng có người thân, nếu bản thân biết người thân luôn lo lắng bận tâm tới mình, bất kể lúc nào cũng sẽ quan tâm để ý, không để mình nản lòng nhụt chí, trong đất trời bao la rộng lớn này mình không phải là người cô đơn lạc lõng thì bất kể ai cũng sẽ cảm động khôn nguôi... Nghĩ đến việc bản thân chết đi sống lại, thêm vào tình cảnh của Quận chúa bây giờ, đôi mắt đẹp của Cẩm Sát chợt đỏ hoe.

Cẩm Sát cúi mặt xuống, kim chế sự xao động trong lòng. Chẳng biết lâu hay chóng, bên trong bỗng dừng tiếng la hét, Dương Tùng Chi bất chợt lấy làm lo lắng, nhấp nhòm bất an đi đi lại lại trong phòng.

“Thế tử yên tâm đi, đừng sốt ruột, trước hết uống miếng nước cho nhuận họng, Quận chúa cát nhân thiên tướng*, chắc hẳn mẹ con đều sẽ bình an thôi.”

*Cát: tốt đẹp, hiền lương; nhân: người; thiên: trời; tướng: giúp cho. Cát nhân thiên tướng có nghĩa là người hiền đức thì được trời giúp, tương tự với câu

“Ồ hiền gặp lành”.

Bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nói dịu dàng trang nhã, như một luồng gió mát thổi qua. Dương Tùng Chi nghe vậy ngoảnh lại nhìn, y thấy Điều tiểu thư chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh, gương mặt thanh tú đượm vẻ tươi cười khả ái hết như giọng nói, tuy nhẹ nhàng nhưng dường như có tác dụng làm yên lòng người. Y ngẩng đôi mắt trong veo tựa nước của nàng, trong nháy mắt cũng bị lây vẻ trầm tĩnh, y bỗng thấy đỡ nôn nóng, nắm tay cũng dần dần thả lỏng.

Cầm Sát thấy Dương Tùng Chi thả lỏng một chút thì mới tiếp lời: “Thế tử sốt ruột như vậy chẳng phải sẽ làm đám nô tài cũng hoảng hốt theo ư? Thế tử dùng chén trà cho nhuận họng, chốc nữa còn có hơi khuyên nhủ khích lệ Quận chúa chứ?”

Dương Tùng Chi nghe vậy đỏ mặt nói: “Đề Điều tiểu thư phải chê cười rồi.”

Cầm Sát cười nụ, nghiêng đầu nói: “Không phải chứ, trước kia tiểu nữ nghe nói thế tử Trần Quốc Công 14 tuổi đã có tài bắn cung thiện xạ, dùng cảm nhất toàn quân, đứng đầu mười tám doanh trại cấm vệ quân, không hề có đối thủ. Tiểu nữ cứ tưởng ngài ấy phải anh hùng hảo hán thể nào cơ, giờ thấy thế này, có vẻ như người ta đồn đại nhầm rồi.”

Dương Tùng Chi không ngờ Cầm Sát sẽ nói vậy, y bất chợt ngạc nhiên, sau đó phá lên cười, cảm giác xấu hổ vừa nảy chợt tan biến hết. Cầm Sát thấy thế mới dùng ngón tay mảnh khảnh trắng ngần cầm chén trà khắc hoa mai lên, làn da trắng như tuyết của nàng dường như hòa lẫn vào với chiếc chén sứ trắng muốt, Dương Tùng Chi hơi thất thần, sau đó mới nhận chén trà.

Mặt khác trong phòng sinh, Đại sư Tế Từ đang chăm cứu thúc sinh cho Bình Nhạc Quận chúa, trải qua ba canh giờ đau đớn triền miên, Bình Nhạc Quận chúa vốn đã mệt đến đứt hơi, cứng đờ cả người, con đau cứ tựa như những con sóng nhỏ đập dềnh vào mạn thuyền lênh đênh trên biển, giãy vò nàng đến sức cùng lực kiệt, dù nàng cố gắng ra sao đứa trẻ vẫn không chịu chui ra, nàng chỉ có thể theo bản năng cố gắng hít thở theo tiếng quát của bà đỡ, cố gắng dùng sức... Sau khi con đau tê tái thứ hai qua đi, nàng hết âm lực, sau đó chợt thấy trước mặt tối sầm.

“Không ổn! Quận chúa hôn mê rồi!”

Tiếng bà đỡ đầy sợ hãi vọng ra, đúng lúc Dương Tùng Chi đang nhận chén trà từ tay Cầm Sát, y giật mình sẩy tay làm đổ, chén trà rơi xuống đất vỡ tan, nước trà bắn cả lên vạt áo Cầm Sát.

Nhưng Dương Tùng Chi đâu còn để ý gì nữa, y lập tức cất bước tới gần phòng sinh, Cầm Sát cũng giật mình, nàng chau mày nhìn vào trong.

Trong khi đó ở ngoài phòng, Tiêu Uẩn đang chấp tay đứng ở dưới hành lang, y nghe thấy hết cuộc trò chuyện của Cầm Sát và Dương Tùng Chi, trong đầu chợt mường tượng ra cảnh Dương Tùng Chi vốn lạnh lùng kiêu ngạo đang bị cô bé trêu chọc đến mặt đỏ tía tai, rồi sau đó có lẽ sẽ ngạc nhiên phì cười thì bất giác cũng mỉm cười theo.

Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, bất chợt nghe thấy tiếng bà đỡ hô hoán như vậy, sắc mặt y cũng hiện đầy lo lắng. Mặt khác đứng vào lúc này có một chàng trai hấp tấp xông thẳng vào viện, trên người y vận trang phục quan binh, toàn thân nhuốm vẻ phong trần, nét mặt đầy vẻ lo lắng, y chính là Lý Nhị thiếu gia, cậu em trai ruột Lý Quan Ngôn của Lý Quan Dịch.

Y vừa mới vọt vào sân, dưới hành lang một bà vú mặc trang phục màu nâu chợt ào tới, khóc kêu: “Nhị gia, Đại Thiếu phu nhân chỉ sợ không xong! Làm thế nào bây giờ!”

Bà vú này vốn là nữ hầu của Lý Quan Dịch, Lý Quan Dịch qua đời khi còn trẻ, Phùng ma ma cũng đau lòng khôn xiết, từ đó bà đặt hết lòng dạ vào Bình Nhạc Quận chúa, coi nàng như con đẻ. Bây giờ Bình Nhạc Quận chúa bị động thai, bà vốn đã sợ hãi như người mất hồn, hiện giờ lại nghe thấy tiếng hô hoán của bà đỡ, lập tức ba hồn bảy vía bay hết, vừa thấy Lý Quan Ngôn bước vào, tự dưng cảm thấy như có người sẽ chia nỗi lòng.

Và lại hai bà Hoàng ma ma và Triệu ma ma do Giang Ninh Hầu phu nhân và Trần Quốc Công phu nhân phái tới, đương nhiên có quyền hơn Phùng ma ma, vì vậy bây giờ Phùng ma ma không có cơ hội vào phòng sinh, cũng chẳng biết tình hình bên trong ra sao nên mới tỏ ra lo lắng sợ hãi đến vậy.

Lý Quan Ngôn tức thì loạng choạng suýt ngã, mặt tái nhợt, sau đó y bước nhanh lên bậc tam cấp, muốn vén rèm lên xông vào trong. Tiêu Uẩn giật mình, vội kéo y lại, bên kia mấy bà vú cũng tỉnh người ra bắt đầu tới khuyên nhủ.

“Chị dâu! Cút ngay! Buông ta ra, để ta vào trong!” Lý Quan Ngôn gầm lên, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ hung hăng.

Bên ngoài đương cảnh hỗn loạn, bên trong Triệu ma ma cũng vất vả ngăn lại Dương Tùng Chi. Đại sư Tế từ châm hai kim xuống, Bình Nhạc Quận chúa mới từ từ tỉnh lại, Hoàng ma ma vội vàng đổ nước vào miệng nàng, bà nhìn Bình Nhạc Quận chúa mở hơi khẽ nhai, run run giọng nói: “Thiếu phu nhân phải kiên trì nhé, nước ối sắp chảy hết rồi, nếu không sinh được thì... Thiếu phu nhân dùng sức tiếp đi, người không thể buông xuôi lúc này được!”

Bình Nhạc Quận chúa xưa nay vốn không quá khỏe mạnh, hơn nửa năm nay lại bị giãy vò bởi nỗi đau mất chồng, buồn phiền tích tụ, ăn rất ít, ngủ khó yên giấc nên cả người nhanh chóng gầy đi. Bây giờ đương cảnh sinh non, bào thai lại nằm hơi lệch, giãy vò hồi lâu nàng ta đã sớm kiệt sức. Nghe thấy Hoàng ma ma nói vậy, nàng gắng gượng hít sâu một hơi, hét gào dùng sức hai lần nữa, nhưng chỉ đến lần thứ hai đã kiệt sức xụi lơ.

Hoàng ma ma nắm chặt tay nàng, liên tục trò chuyện cùng. Giọng nói của bà cũng không nhỏ, lại cứ run run rẩy rẩy khiến người bên ngoài không rõ tình hình càng thêm lo âu, Dương Tùng Chi mặt mày ừ ừ đi tới đi lui, Triệu ma ma thì rom róm nước mắt. Mặt khác bên ngoài Lý Quan Ngôn càng ngày càng nóng nảy, bộ dạng như nhất quyết phải xông vào, đám bà vú vô cùng vất vả ngăn y lại.

“Thư Hàn cũng ở bên trong, tại sao ta không thể vào! Cút hết cho ta!”

“Thế từ là em trai ruột của Quận chúa nên vào cũng không sao. Nhị gia người thì không thể, trên đời làm gì có đạo lý cậu em chồng vào phòng sinh của chị dâu! Ngài đừng làm loạn nữa, nếu ngài thật sự vào trong, Quận chúa mặc dù mẹ tròn con vuông thì sau này người cũng sẽ chết chìm trong những lời đồn đãi mất thôi!”

“Bên trong là chị dâu ta, là đứa cháu mồ côi cha từ trong bụng mẹ, bây giờ trường bối trong nhà chẳng có một ai, tại sao ta không thể vào? Ta và chị dâu vốn trong sáng, sau này nếu kẻ nào dám nói những lời cuội, ta sẽ cắt lưỡi kẻ đó! Tránh ra!”

...

Bên ngoài đương giăng co, Cẩm Sát nghe toàn bộ tình hình cả trong lẫn ngoài, ánh mắt bất chợt sáng lên, nàng bước lên kéo con bé nha hoàn đương thút thít hỏi: “Người là nha hoàn của Lý gia phải không? Vị Nhị thiếu gia này của các người có phải giọng nói rất giống với Đại thiếu gia đã qua đời không?”

Con bé kia vốn đang sợ hãi, mặt vương đầy lệ, nghe vậy ngẩn ngơ, cứ như không phản ứng kịp, một lúc sau mới lơ mơ trả lời: “Nhị thiếu gia và Đại thiếu gia không chỉ giống nhau về giọng nói, mà ngay cả tướng mạo cũng giống đến sáu, bảy phần, nếu chỉ nhìn bóng lưng thì đôi lúc ngay cả phu nhân của chúng ta cũng không phân biệt được hai người.”

Cẩm Sát nghe vậy thì rạng rỡ, nàng không hỏi thêm nữa, lập tức bước nhanh ra ngoài, nàng vén màn lên, hướng về phía chàng trai trẻ tuổi đang được bốn năm bà vú nha hoàn ôm cứng rồi nói: “Lý Nhị thiếu gia, nếu ngài thật sự hy vọng chị dâu và cháu mình có thể mẹ tròn con vuông thì đừng gây khó dễ cho bọn họ nữa, mau đi theo tiểu nữ.”

Cẩm Sát dứt lời cũng không xem phản ứng của Lý Quan Ngôn, chỉ nhắc váy bước ra ngoài, đi thẳng tới khung cửa sổ đằng sau phòng sinh. Khung cửa sổ này hiện giờ bị che khuất bởi cành cây, lại trùm thêm một tấm vải đen lên trên, Cẩm Sát dừng lại, ngoảnh đầu nhìn về Lý Quan Ngôn, người đang thôi giầy dựa chỉ đứng im nhìn mình với ánh mắt ngờ vực.

Lý Quan Ngôn thoát đầu chẳng hiểu sao tự dưng lại có một tiểu cô nương đi ra từ trong phòng, sau đó lại vô cùng ngạc nhiên khi thấy nàng nói như vậy, y thấy vẻ mặt nàng có vẻ chắc chắn, phong thái điềm tĩnh thì bất giác cũng tin tưởng vài phần. Vì vậy y đẩy đám bà vú ra, sai bước đến bên nàng.

Y nghe Cẩm Sát nói rõ ràng từng chữ: “Nhị thiếu gia đứng ở ngoài cửa sổ rất cao giọng, ắt hẳn Quận chúa ở bên trong sẽ nghe thấy rõ, Nhị thiếu gia có thể giả giọng Đại thiếu gia khuyên nhủ Quận chúa vài câu, việc này cũng là tùy cơ ứng biến*, không trái lễ giáo, người đời nếu biết sẽ chỉ trầm trồ tán thưởng phu thê Quận chúa thâm tình, Nhị thiếu gia nhân hậu, đối đãi tốt với chị dâu.”

*Nguyên văn là “ngộ biến tùng quyền/ngộ biến tòng quyền”, nghĩa là phải tùy theo hoàn cảnh mà xử sự cho thích hợp.

Lý Quan Ngôn ngỡ ngàng, vẻ mặt biến đổi liên tục, nhất thời không thể trả lời, ngược lại Phùng ma ma hiểu ý bước nhanh lại, vội kêu: “Đứng! Đứng! Nhị thiếu gia mau giả giọng Đại thiếu gia trò chuyện với Đại Thiếu phu nhân vài câu, Thiếu phu nhân nghe thấy chắc chắn có thể gắng sức thuận lợi sinh ra tiểu thiếu gia đấy!”

Lý Quan Ngôn lúc này mới gật đầu đáp ứng, y nhìn về phía cửa sổ, mở miệng nhưng nói không nên lời, y do dự tiến lên một bước, nắm chặt tay thành nắm đấm, sau đó mới gọt: “A Từ...”

Y chợt ngập ngừng, sau đó đột nhiên hăng hái cất cao giọng: “A Từ, ta là Trường Canh đây, ta đã trở về!”

Trong viện này có nhiều người vốn là đầy tớ của Lý gia, ai cũng biết Trường Canh là nữ danh của Lý Đại thiếu gia, Quận chúa ở nhà lúc thân mật cũng hay gọi chồng như vậy, hiện giờ nghe Lý Quan Ngôn nói thế, mọi người lại nhớ tới khi ấy Lý Đại thiếu gia còn sống từng ân ái thâm thiết với Đại thiếu phu nhân, bất giác trong lòng ai nấy dâng lên nỗi xót xa, không ít người đều rom róm nước mắt.

Từ khi Cẩm Sát bước ra ngoài nói một câu đã khiến trong sân trở nên im ắng, không một tiếng động, bây giờ khi Lý Quan Ngôn vừa lên tiếng, trong phòng sinh chợt vọng ra một tiếng kêu đau đớn, rõ ràng đó chính là giọng nói của Bình Nhạc Quận chúa. Đã lâu rồi mà bên trong Bình Nhạc Quận chúa vẫn im lặng cứ như ngất xỉu, không hề vọng ra một tiếng nào, bây giờ tự dưng lại nghe thấy giọng nói của nàng, ai nấy đều bỗng chợt mừng rỡ.

Lý Quan Ngôn hiển nhiên cũng dâng niềm hi vọng, nét mặt y sáng ngời, y hô to: “A Từ, nàng đừng sợ, có ta ở đây rồi! Nàng có còn nhớ chăng, ngày ấy khi biết nàng có thai, chúng ta đã từng hẹn ước, nếu sinh con trai sẽ đặt tên có chữ “Thanh”, nếu là con gái thì lấy chữ “Thu”, bởi vì lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ chính là ở ngọn Thu Vân núi Thanh Liên. A Từ, bây giờ đứa trẻ sắp ra đời rồi, nàng không muốn cùng ta trông xem lớn lên đứa bé sẽ giống ai ư? A Từ, nàng phải gắng lên!”

Huynh đệ họ Lý vốn vô cùng thân thiết, Lý Quan Ngôn mặc dù một tháng sau lễ thành hôn của anh trai liền rời nhà tới quân doanh rèn luyện, nhưng hai huynh đệ bọn họ vốn hay thư từ qua lại, đám nô tài nghe lời Lý Quan Ngôn, ai nấy đều nghĩ Lý Đại thiếu gia lúc ấy ắt hẳn đã rất hân hoan vui sướng khi chia sẻ niềm vui làm cha qua thư gửi em trai, nhưng giờ chẳng qua mới có mấy tháng ngắn ngủi mà đã vĩnh viễn xa cách, người trên trời, kẻ dưới trần thế, sao có thể không khiến cho ai nấy đều cảm thấy xót xa đau lòng.

Vừa rồi Cẩm Sát ở trong phòng vào lúc cấp bách chợt phát hiện ra mỗi khi Lý Quan Ngôn lên tiếng, Bình Nhạc Quận chúa vừa vặn cũng rên rỉ kêu lên, lúc đó nàng mới chợt động tâm rồi đến hỏi con bé nha hoàn xem có phải hai vị thiếu gia nhà họ Lý có giọng nói giống nhau hay không. Bây giờ thấy cách này có tác dụng, Cẩm Sát lại thấy hơi đau lòng, nàng khẽ thở dài, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng Bình Nhạc Quận chúa đang cố rặn, Cẩm Sát bất chợt chìm vào suy tư.

Người ta đều nói đàn ông trên đời vốn bạc tình, nhưng Bình Nhạc Quận chúa và Lý Đại thiếu gia lại như một đôi thần tiên quyến lữ hiếm thấy, nghe nói Bình Nhạc Quận chúa được gả tới ba năm mà chưa có thai, Lý Đại thiếu gia không hề đụng tới ai khác, hai vợ chồng ân ái hòa thuận, gắn bó keo sơn,

làm các cô gái trên khắp Đại Cẩm phải đỏ mặt ghen tị, nhưng đương lúc tình sâu nghĩa nặng lại xảy ra biến cố, một người mất sớm, khó trách Bình Nhạc Quận chúa lại đau đớn đến vậy, vào thời khắc này dù chỉ lơ mơ nghe thấy tiếng phu quân mà cũng có thể trở nên kiên cường mạnh mẽ nhường này.

Nhưng chuyện ái tình, đương lúc nồng thắm thì không sao, nhưng đợi đến khi thời gian như bóng câu qua thềm, dung nhan tàn úa, xét cho cùng đối với đàn ông cũ đầu bằng mới. Lời hẹn ước cả đời có nhau mấy ai làm được? Như Tạ Thiếu Văn, kiếp trước vì không thể chiếm được trái tim nàng, hẳn cũng trở nên mất kiên nhẫn chỉ trong vòng ba năm, lời thề thốt tình sâu như biển nhưng cuối cùng lại trở thành nỗi oán giận vụn vụn, đàn ông bạc tình rõ ràng nhiều lắm.

Như vậy, Bình Nhạc Quận chúa phải chia ly với phu quân đương lúc tình nồng, ngược lại cũng coi như là một đôi chung thủy, tình cảm vẹn toàn.

Cẩm Sất nghĩ vậy bỗng chợt thấy trào phúng, trái tim cũng nguội lạnh đôi phần, thêm nữa vì trong sân gió núi lạnh đến thấu xương, nàng ra ngoài lại quên không khoác thêm áo choàng, nên bây giờ chợt thấy lạnh run, nàng xoay người muốn trở về phòng, khi ngược mắt lên bỗng nhìn thấy Tiêu Uẩn đứng cách mình khoảng ba bước chân, y đang nhìn mình với đôi mắt nghiêng ngả.

Cẩm Sất bất chợt cảm thấy mỗi lời nói hành động, mỗi tâm tư suy nghĩ dường như đều bị đôi mắt y nhìn thấu, nhất thời thoáng chậm bước, nhưng nháy mắt lại trở nên ung dung điềm tĩnh, nàng cúi người thi lễ với y, sau đó thẳng thắn lướt qua vào phòng.

Hiện giờ đám nha hoàn bà vú trong sân dường như đều bị Lý Quan Ngôn thu hút nên chẳng ai nhớ tới nàng, Cẩm Sất đi tới trước cửa, đang muốn tự vén rèm lên bước vào thì thấy bên người đột nhiên xuất hiện một đôi tay chen lên trước, đôi tay này có những ngón tay với khớp xương thon dài ưu nhã, đẹp như ngọc mài, dưới ánh nắng mặt trời ngón tay và lòng bàn tay hiện vết chai mỏng, nhưng những vết chai chẳng những không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp của y, mà ngược lại làm đôi bàn tay như đầy đặn thêm chút. Vết chai này là dấu vết do quanh năm gầy đàn và luyện kiếm đầy mà, Cẩm Sất vừa ngắm vừa thâm than vị Tiêu Trạng nguyên này quả là người đa tài, trong khi đó Tiêu Uẩn bất chợt vén rèm lên giùm nàng.

Ông tay áo y đụng đưa như có làn hương thanh mát dễ chịu thổi qua, cộng với động tác thông thả khiến cho nàng tưởng như đang nhìn thấy bức tranh thủy mặc vùng Giang Nam. Cẩm Sất khẽ chớp mí, nghiêng đầu cảm tạ, sau đó nghiêng người vào phòng.

Gần như cùng lúc nàng bước vào phòng, bên trong chợt truyền tới một tiếng kêu mừng rỡ: “Sinh rồi! Là một vị tiểu thiếu gia! Chúc mừng Quận chúa!”

Dương Tùng Chi nghe vậy mặt mày vui vẻ, y bước nhanh tới cửa phòng, rèm cửa được vén lên, hai bà vú ôm cậu bé nằm trong bọc lót màu đỏ dát bạc bước ra. Cẩm Sất cũng vui mừng, đi nhanh tới, nàng thấy giữa tả lót là một cậu bé có khuôn mặt nhỏ nhắn, da dẻ hồng hào đầy những nếp nhăn, mặt mày nhăn tít lại, tuy nhìn yếu ớt nhưng rõ ràng là một đứa trẻ còn sống!

Kiếp trước Bình Nhạc Quận chúa sinh ra một đứa trẻ đã chết từ trong bụng mẹ, Cẩm Sất thấy đứa bé như vậy bất chợt cực kỳ xúc động, nàng thật lòng vô cùng vui vẻ mà mỉm cười rạng rỡ.

Dương Tùng Chi ngắm đứa bé nhưng lấy làm lạ hỏi: “Nó không khóc kia!”

Bà vú cười nói: “Sợ thế từ lo lắng nên mới ôm ra trước, thế từ đừng vội!”

Bà ta dứt lời liền vỗ hai phát vào mông đứa trẻ, nhưng mặc cho bà vỗ thế nào, đứa nhỏ vẫn không khóc, hai bà vú chợt trở nên lúng túng. Nét mừng trên mặt Dương Tùng Chi dần lại, y lạnh lùng hướng vào phòng trong gọi to: “Đại sư Tế Từ!”

Bình Nhạc Quận chúa sau khi sinh xong đã hôn mê bất tỉnh, Hoàng ma ma đổ thuốc vào miệng nàng, sau đó để Đại sư Tế Từ châm kim cảm máu, nghe thấy tiếng kêu bên ngoài ông vội vàng bước ra khỏi phòng nhìn đứa bé, mới trong phút chốc thôi mà sắc mặt đứa trẻ đã trở nên đỏ ửng, có vẻ như bị ngạt thở.

“Sợ rằng bị sặc dị vật từ trong bụng mẹ!” Ông giật mình, vội đón lấy đứa trẻ, dùng bốn ngón tay phải đẩy cảm đứa bé lên trước, sau đó dùng ngón cái ấn vào lưỡi, quay mặt đứa trẻ sang chỗ có nắng để nhìn rõ cô họng, quả nhiên ông nhìn thấy có vật lạ đang chặn ở họng, vội vàng dùng ngón út bóp mạnh vào má thăm dò, một lúc lâu sau ông cau mày lắc đầu nói: “Không được rồi, sâu quá...”

Đứa bé bị giày vò như vậy càng có vẻ yếu ớt, sắc mặt thoát tím ngắt. Mọi người vô cùng lo lắng, bởi ai cũng biết từng có trường hợp nếu đứa trẻ được sinh ra trong thời gian quá dài, hoặc tư thế khi nằm trong bụng mẹ không chuẩn thì có thể sẽ nuốt phải dị vật, bởi vậy ngạt thở qua đời!

Thấy nét mặt đứa bé nghẹn phồng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú chặt, Cẩm Sất gắt gao lo lắng. Đương lúc cấp bách, nàng chợt nghĩ ra cách, nàng nhấc váy chạy nhanh ra ngoài, hướng thẳng phía ngoài viện.

Trong phòng Dương Tùng Chi đương nhiên không còn tâm trạng nào để ý tới Cẩm Sất, mặt khác ngoài viện, Lý Quan Ngôn và Tiêu Uẩn cũng nghe thấy giọng nói hốt hoảng của mọi người, Lý Quan Ngôn lo lắng xông thẳng vào phòng, chỉ còn lại có Tiêu Uẩn chú ý tới Cẩm Sất, y khẽ cân nhắc rồi đuổi theo nàng.

Cẩm Sất lao ra khỏi phòng, bước nhanh xuống bậc thang chạy ra khỏi viện, làn váy trên người phấp phới như cánh bướm, mái tóc dài tựa tơ đu đưa bay bay trong ánh nắng ban mai, trong nháy mắt chợt mất tầm mắt dạng.

Cẩm Sất vốn trầm tĩnh từ bé, Liễu ma ma chưa từng thấy tiểu thư nhà mình vội vàng như vậy, mắt nhìn nàng biến mất mà ngờ ngẩn một lúc lâu mới tỉnh lại, bà vội vàng đuổi theo, chợt nhớ tới nàng vội tới áo choàng cũng không khoác, bà lại xoay người sai Bạch Chỉ mau vào nhà lấy áo tới, bởi vậy, đến khi bà đuổi theo ra ngoài, nhìn quanh bốn phía đã chẳng thấy bóng dáng Cẩm Sất đâu.

Trong khi đó Cẩm Sất lao ra khỏi viện thì chạy dọc theo đường mòn thẳng tới ven sông, con sông này nối liền với hồ nước, chưa được người sửa sang

nên mùa đông lộ vẻ trắng xám tiêu điều, đám cỏ lau ven bờ lay động theo gió núi.

Cầm Sát đến gần ven sông lập tức nghiêng người với tay nắm đám lau sậy dưới nước, nòng nhanh chóng ngắt hai cây nắm chặt vào tay, đương muốn xoay người lại thì trượt chân, vội hét lên một tiếng, cơ thể đổ về phía sau, nòng nhắm chặt mắt lại chuẩn bị chịu đau, nhưng đột nhiên cảm thấy bên hông được ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó cả cơ thể rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Eo nòng được một bàn tay đỡ chặt, người đó dùng lực vừa nhẹ nhàng vừa vững vàng, trong chốc lát đã đưa nòng cách xa bờ nước, đợi nòng đứng vững lại thì bàn tay kia mới buông lỏng ra. Cầm Sát ngược mắt lên thì đập thẳng vào đôi mắt sâu đen như mực của Tiêu Uẩn, ánh nắng chiếu qua đỉnh đầu y, khiến gương mặt tuấn tú đượm nét ấm áp của nắng sớm, lại nhuốm vẻ ôn hòa dịu dàng. Cầm Sát hơi ngẩn người, sau đó vội vàng nắm chặt ống tay áo y, giờ hai cây lau sậy ở tay phải lên, thờ hồn hèn nói: “Lau... Ông...”

Cầm Sát khi này chạy một mạch như điên, hiện giờ hơi thở hỗn hển, đương lúc cấp bách chỉ kịp nói ra hai chữ. Đôi gò má vì chạy nhanh nên ửng đỏ như đám mây hồng, ánh mắt trong veo xen vẻ lo lắng, tóc tai cũng vì chạy nhanh mà hơi rối tung, vài sợi tóc lơ thơ bay qua mặt. Từ lúc thấy nòng chạy về phía đám cỏ lau thì Tiêu Uẩn liền hiểu ra, giờ thấy Cầm Sát sốt ruột như thế, y mỉm cười nhìn nòng với ánh mắt êm ả, đoạn cầm lấy hai cây lau sậy trong tay nòng.

Y ngoảnh lại đưa cây lau cho gã sai vặt vận đồ đen đi sát theo sau rồi nói: “Mang ngay tới cho thể tử, bảo thể tử xem có thể dùng cây lau này làm ống hút dị vật ở cổ họng đứa bé hay không.”

Thằng nhóc lại vật vội và nhận lấy rồi chạy nhanh về phía sân viện. Cầm Sát thấy nó chạy nhanh như vậy thì mới hơi yên lòng.

“Nàng thay hài đi, nếu không sẽ bị nhiễm lạnh đấy.”

Đang sau vang lên giọng nói du dương của Tiêu Uẩn, Cầm Sát ngoảnh lại thì trông thấy y đang tháo đôi hài hình mây ra đặt trên tảng đá cạnh bờ, sau đó cởi áo choàng màu xanh đen dính lông cáo thêu hoa văn mây trời trải xuống tấm cỏ khô phía dưới tảng đá.

Cầm Sát ngẩn người nhìn chiếc áo choàng trắng như tuyết nằm dưới đất, trong khi đó Tiêu Uẩn bước nhanh lên trước, đến khi Cầm Sát lấy lại tinh thần, y đã cách nòng một quãng, đôi vớ trắng tuy dính đầy bùn đất nhưng y vẫn bước đi thong dong ưu nhã như cũ, bởi vì thiếu đôi hài, chiếc trường bào có vẻ hơi dài hơn một chút, đang đưa theo nhịp bước, như lã ba vi bộ*, chẳng nhuốm bụi trần, khiến y quả thật có vài phần cảm giác giống thần tiên hạ phàm.

*Lã ba vi bộ, la miệt sinh trần: Cụm từ xuất phát từ lâu đời, nổi tiếng trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, có ý nghĩa đi lại, di chuyển khinh công lẹ làng, nhanh nhẹn.

Cầm Sát thấy y đứng cách xa, tỏ vẻ không muốn bản thân chối từ, thêm nữa đôi chân quả thật đương lạnh đến thấu xương nên cũng không nghĩ nhiều nữa, nòng vòng qua tảng đá ngồi lên áo choàng, nhẹ nhàng cởi đôi hài thêu ra.

Vừa này vì sơ suất giẫm vào nước sông nên đôi hài thêu của nòng ướt đầm và dính đầy bùn lầy, nước ven sông lại nhuốm cái rét của đêm đông nên cực kỳ lạnh lẽo, đôi chân nòng hiện giờ đã lạnh đến mức đồ bùng cứng ngắc, rét thấu xương. Cầm Sát tháo hài ra để sang một bên, cầm đôi hài Tiêu Uẩn đặt trên tảng đá xỏ vào chân.

Hài của y rất rộng, thêu vải nhưng màu đen bên ngoài, bên trong thành hài đệm da trâu dày, lót bằng da sóc, đi vào chân cực kỳ mềm mại ấm áp. Dù đôi chân nhỏ nhắn của nòng xỏ vào như giẫm lên hai chiếc thuyền lớn, nhưng đôi hài vẫn vô cùng ấm áp, chốc lát sau khi con tê ngựa qua đi, nòng bắt đầu thấy thoải mái đến từng lỗ chân lông, dần dần trở nên khoan khoái dễ chịu.

Cầm Sát tự biết hơi ấm này là do Tiêu Uẩn lưu lại, chiếc áo choàng dưới thân cũng thoang thoảng phiêu đăng hương vị từ cơ thể y, giống hệt như mùi hương thoảng qua trên tay áo Tiêu Uẩn lúc y vén rèm cửa cho nòng. Tuy nòng từng chết đi sống lại, nhưng được một chàng trai đối đãi như vậy, cộng thêm quanh người tràn ngập mùi hương của y, Cầm Sát bất chợt thấy đồ bùng hai má. Nòng lắc đầu, để gió lạnh tàn qua đôi gò má, sau đó chậm rãi đứng dậy. Nòng nhìn về phía Tiêu Uẩn, thấy y cũng không đi quá xa, đứng cách nòng quãng chục bước đương ngắm nhìn ngọn núi xanh xa xa tới gần người.

Cầm Sát nhấc áo choàng trên đất lên, còn chưa kịp phủ bụi ở trên thì nhìn thấy Liễu ma ma và Bạch Chi đang vội tới từ phía cuối con đường mòn, trông thấy nòng đứng ven sông, Bạch Chi bước nhanh tới mở áo choàng khoác lên người nòng. Liễu ma ma thì tới hành lễ với Tiêu Uẩn trước, sau đó mới chạy vội theo, bà thấy Cầm Sát đi hài của đàn ông thì giật mình, Cầm Sát vội giải thích:

“Vừa này do ta bất cẩn giẫm vào nước sông nên hài thêu mới bị ướt, vũ ở đây với ta, Bạch Chi quay về lấy hài tới đây để ta nhanh trả Tiêu công tử đôi hài này.”

Liễu ma ma nghe vậy ngoảnh đầu nhìn sang Tiêu Uẩn đang đứng đằng xa, quả nhiên thấy chân y không mang hài. Bà hơi sững sốt, sau đó mới đỡ lấy Cầm Sát, một bên bảo Bạch Chi mau quay về, một bên buồn bực căn nhắc Cầm Sát: “Tiểu thư muốn làm gì thì sai lão nô là được, có gì tự mình làm thế! Cũng may chỉ mới ướt hài, nếu bị rơi xuống nước thì tính sao? Con gái vốn yếu ớt mỏng manh, tiểu thư đang tuổi trưởng thành, nước sông lại lạnh giá như vậy, trên chân vốn là nơi lưu chuyển kinh mạch, nếu bị cảm lạnh mắc bệnh thì tương lai người mới biết thế nào là khổ! Tiểu thư không thể bất cẩn như vậy, may mà có Tiêu công tử ở đây, tiểu thư sau này đừng có tùy tiện nữa.”

Cầm Sát nghe Liễu ma ma dông dài thì liên tục gật đầu đồng ý, nòng thấy bà ngừng lại thì mới cầm chiếc áo choàng đưa cho bà rồi nói: “Ma ma mau cầm chiếc áo choàng này trả lại Tiêu công tử, sau đó quay về răn dạy ta cũng chưa muộn mà.”

Liễu ma ma thấy Cầm Sát tỏ vẻ nịnh nọt lấy lòng mình thì mừng nết với nòng một cái, sau đó mới vội cầm áo choàng trả lại Tiêu Uẩn, chốc lát sau Bạch

Chỉ cũng hấp tấp quay lại, đợi Cẩm Sát thay một đôi giày thêu màu tím nhạt đính bạc xong, Bạch Chi lại vội mang trả đôi giày. Tiêu Uẩn đứng nguyên tại chỗ khom lưng xỏ giày vào, sau đó khoát tay với Bạch Chi đang cúi người thi lễ cảm tạ rồi nhanh chóng rời đi.

Khi Liễu ma ma và Bạch Chi đỡ Cẩm Sát đi vào trong sân, Triệu ma ma đã tự mình ra đón, bà tỏ ra hớn hờ vui mừng, miệng cười không dứt, trông thấy Cẩm Sát liền bước nhanh lên trước, cầm tay nàng, cảm kích nói: “Hôm nay thật là ít nhiều làm phiền tới tiểu thư, vừa nãy Nhị thiếu gia dùng ống hút bằng lau hút hết dị vật trong miệng tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia cuối cùng cũng khóc to thành tiếng! Hôm nay tiểu thư quả đã cứu mạng Quận chúa và tiểu thiếu gia, lão nô chắc chắn sẽ bẩm rõ ngọn ngành với Hoàng Hậu nương nương và phu nhân, tiểu thư thật sự là đại ân nhân của Trần Quốc Công phủ và Giang Ninh Hầu phủ! Lão nô trước hết xin thay mặt chủ đa tạ tiểu thư.”

Triệu ma ma vừa nói vừa quỳ xuống bái lạy nàng, Cẩm Sát giật mình vội cùng Liễu ma ma đỡ bà dậy, nghe thấy bà nói đứa bé đã qua cơn nguy kịch bởi ống lau của mình thì cũng vô cùng vui mừng, nhoen miệng cười theo.

Cẩm Sát khi này thấy vị Lý Nhị thiếu gia đứng cách song cửa sổ cất tiếng nói chuyện với vẻ mặt dị thường thì còn đang sợ hãi là kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, nàng đoán Lý Quan Ngôn nghĩ nếu đứa trẻ trong bụng Bình Nhạc Quận chúa được sinh ra thì đương nhiên sẽ trở thành cháu đích tôn, ảnh hưởng đến tiền đồ của y, nhưng hiện giờ nghe Triệu ma ma nói Lý Nhị thiếu gia tự mình hút dị vật trong miệng đứa trẻ ra, cứu sống cậu bé thì Cẩm Sát cũng coi như hoàn toàn an tâm.

Nàng cũng không đi vào trong phòng, chỉ cười hân huyên với Triệu ma ma đôi câu sau đó cùng Liễu ma ma, Bạch Chi trở về viện của mình.

Bởi đêm qua Cẩm Sát ngủ ít, trong lòng lại lăm suy tư nên không ngon giấc, vì vậy khi trở về nàng liền đi nghỉ, lúc tỉnh lại đã qua trưa từ lâu, bên ngoài vắng tẻ dương đang buông xuống phía Tây bầu trời, tòa ánh sáng màu cam ấm áp xuống nhân gian.

Bạch Chi ngồi thêu hà bao trên bàn bên cửa sổ, thấy Cẩm Sát tỉnh lại vội cười nói: “Tiểu thư tỉnh rồi sao, Triệu ma ma bên người Bình Nhạc Quận chúa đã tới ba lần, nói rằng Bình Nhạc Quận chúa muốn mời tiểu thư sang trò chuyện, nhưng thấy tiểu thư đương ngủ say lại không cho nô tỳ đánh thức người. Giang An Huyền chủ cũng đang có mặt trên núi, vừa nãy Huyền chủ còn phái Lương ma ma bên người tới tặng tiểu thư đặc sản của vùng Chuẩn Cát Nhĩ phía Tây Cương như dưa ngọt, hồng bì vàng, toàn là những sản vật hiếm lạ.

Nàng dứt lời tới đỡ Cẩm Sát dậy sau đó mới nở nụ cười nói tiếp: “Thế tử Trần Quốc Công thậm chí còn tự mình đến đây, ngài tặng tiểu thư một lọ cao trị bông, hiện giờ còn đang ở trong sân trò chuyện với Liễu ma ma, tiểu thư có muốn ra ngoài cảm tạ không?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Sớm tinh mơ tại biệt viện Võ An Hầu phủ ở Giang Châu, gã sai vặt Tri Mặc được sai tới Diêu phủ hỏi thăm trở về bẩm báo, Tạ Thiếu Văn lúc này mới biết chuyện Cẩm Sát đã rời phủ tới chùa Linh Âm dâng hương lễ bái.

Hai hôm nay có thể nói Tạ Thiếu Văn cực kỳ lo lắng cấu kỉnh, năm ấy khi Cẩm Sát còn ở kinh thành, hai nhà vốn thân cận, bình thường năng qua lại, hơn nữa bởi hai đứa trẻ có hôn ước từ nhỏ nên hội người lớn cũng vui vẻ khi thấy bọn họ thường xuyên chơi đùa cùng nhau.

Cẩm Sát khi ấy còn bé nên không hiểu chuyện tình yêu, nhưng khi nàng rời kinh Tạ Thiếu Văn đã hơn 12 tuổi, là lúc chớm biết yêu, đối với vị hôn thê của mình, hẳn vô cùng hải lòng và mến mộ.

Cẩm Sát càng lớn càng xinh đẹp, xuất thân cũng xứng đôi vừa lứa với hắn, hơn nữa nàng còn có tài nghệ xuất chúng, thông minh nhanh nhạy độc nhất vô nhị.

Hai người từ nhỏ đã chơi cùng một chỗ, trong mắt Tạ Thiếu Văn, đương nhiên bọn họ là một đôi. Khi đó Cẩm Sát vẽ tranh, hắn đề thơ, Cẩm Sát pha trà, hắn đánh đàn, thật hài hòa đẹp đẽ. Tạ Thiếu Văn lúc ấy chỉ một lòng một dạ ngóng trông đến ngày Cẩm Sát bước vào tuổi cập kê, mong đợi đến ngày nàng trở mã thành giai nhân tuyệt thế gả làm vợ hắn, từ nay về sau phu thê cẩm sát cùng minh*, chỉ nguyện uyên ương không nguyện tiên.

*Cẩm sát cùng minh: Nhắm chỉ vợ chồng hoà hợp, như đàn sắt đàn cầm hoà nhau.

Cũng bởi vì hắn sớm sinh tình với Cẩm Sát, càng biết người vợ tương lai của mình đang ở nơi nào, lòng đầy nhung nhớ nên mấy năm nay khi Cẩm Sát không ở bên cạnh, Tạ Thiếu Văn chỉ biết tập trung tinh thần chăm chỉ đọc sách theo đuổi học vấn. Hắn cố gắng bởi muốn tương lai khi gặp lại, Cẩm Sát có thể xem trọng mình.

Vì vậy, hắn một ngày cũng không dám lười biếng học hành, bởi hắn biết Cẩm Sát là người thông minh hiếu học, hắn rất sợ bị nàng vượt qua, học hành kém cỏi hơn vợ, chẳng phải quá mất mặt sao?

Hơn ba năm nay, mỗi lần nghĩ tới Cẩm Sát, trong lòng Tạ Thiếu Văn lại hiện lên những câu thơ ca ngợi tình yêu đầy du dương trong sách vở, đối với mong muốn về tình yêu, có thể nói Tạ Thiếu Văn từ lúc còn niên thiếu ngày đêm trong lòng chỉ tương tư một mình Cẩm Sát, thậm chí hắn còn hồ hững lạnh nhạt với đám nha hoàn mà Vạn thị tận tâm xếp vào trong phòng.

Khó khăn lắm mới qua ba năm, vất vả lắm hán mới thi đỗ Giải Nguyên của kỳ thi Hương, trở thành thiếu niên anh tuấn nổi danh kinh thành, lần này tới Giang Châu, trái tim hán như cánh chim được sổ lồng, đã sớm bay tới bên Cẩm Sát, chỉ mong có thể nhìn thấy dáng vẻ nàng hiện giờ, mong đợi nhìn thấy một ánh mắt ngưỡng mộ của nàng, có thể ngày ngày hàn huyên với nàng, trải hết nỗi lòng nhưng nhớ ly biệt trong ba năm qua mới thỏa.

Ai dè hiện giờ đến được Giang Châu, nhưng ngay cả gương mặt nàng cũng chẳng nhìn thấy, còn chưa tính đến việc có thể nói với nhau được đôi câu. Ba ngày nay ngày nào hán cũng định tới Diêu phủ, nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần lúc nào cũng mượn cớ không cho hán rời phủ.

Hai ngày trước, mẫu thân thúc giục hán tới thăm hỏi mấy vị lão gia đã về hưu ở trong thành, hôm qua mới mới nhàn rồi, mẫu thân lại lấy lý do sang năm hán phải tham gia kỳ thi mùa xuân, không thể cứ mãi rong chơi nên bắt hán ở trong phòng đọc sách cả ngày trời.

Hôm nay xem ý mẫu thân thì hình như muốn hán tới chùa Linh Âm bái lạy cầu khấn Văn Xương Đế Quân*, cầu cho sang năm hán có thể thi đỗ Hội Nguyên. Hán căn bản không bằng lòng cho lắm, nhưng hiện giờ nghe xong lời Tri Mặc, biết Cẩm Sát đang ở chùa Linh Âm, đôi mắt hán chợt sáng bừng.

*Văn Xương Đế Quân (文昌帝君) hay Văn Xương Tinh (文昌星) là vị thần được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân.

Tri Mặc thấy chủ nhân vui vẻ thì cũng chiều lòng nịnh hót: “Diêu Tứ tiểu thư và ngài đúng là có duyên trời định, thật trùng hợp làm sao!

Tạ Thiếu Văn nghe vậy tủm tỉm, y vội vàng cởi quần áo ra rồi nói: “Người xem bộ xiêm y màu ngọc bích này có phải quá rực rỡ không? Cẩm Sát muội trước giờ luôn thích màu nhạt, bộ trang phục này xem ra không chín chắn điểm tình cho lắm, mau, đi lấy bộ trang phục in họa tiết hình tròn màu xanh đen tới cho ta. Đứng rồi, mang cả chiếc hũ bao hình cây lê sắc thu ta để dưới gối tới đây, chiếc hũ bao này do chính tay Cẩm Sát thêu, đến khi nàng nhìn thấy ta đeo trên người ắt hẳn sẽ rất vui.”

Tri Mặc lạnh lùng đáp ứng, quay qua quay lại một lúc mới giúp Tạ Thiếu Văn ăn vận chỉnh tề, dùng kim quan buộc tóc cho ngay ngắn, sau đó Tạ Thiếu Văn gọi thêm hai gã sai vặt nữa rồi đi thẳng ra cửa phủ. Bọn họ tới cửa phủ, đang định lên ngựa khởi hành thì chợt nghe thấy phía sau vọng tới giọng nói của Vạn thị.

“Con muốn đi đâu vậy?”

Tạ Thiếu Văn nghe thấy giọng mẹ thì giật nảy người, hán chỉ sợ mẹ lại đổi ý. Hán cau có xuống ngựa, sau đó mới làm bộ tươi cười, xoa người cung kính thi lễ với Vạn thị rồi nói: “Hôm qua mẹ bảo con lên núi bái lạy Văn Xương Đế Quân, bây giờ con đang định khởi hành đây. Mẹ còn gì dặn dò không ạ? Nếu bây giờ khởi hành tới chùa Linh Âm cũng phải mất hai canh giờ mới đến, con muốn sớm xuất phát để đến chiều kịp về phủ cùng dùng bữa với mẹ.”

Vạn thị thấy hán lộ vẻ thấp thỏm thì sao không rõ hán đang nghĩ gì? Nàng ta làm bộ hiền hòa, bước lên trước sửa sang lại vạt áo cho hán rồi nói: “Con thật là, rồi phủ sao không tới chào mẹ, quả nhiên vừa rồi kinh đã quên hết tất thấy quy tắc. Mẹ mới biết tin đêm qua Bình Nhạc Quận chúa bị động thai ở chùa Linh Âm, các hiệu thuốc Bắc ở Giang Châu đều bị đám nô tài phủ Trấn Quốc Công tới gõ cửa gần hết, chỉ sợ Bình Nhạc Quận chúa lãnh ít dữ nhiều. Chúng ta hiện giờ đang ở Giang Châu, cũng không thể không lên núi thăm viếng. Mẹ đã sai người đi chuẩn bị xe ngựa và lễ vật, một chốc nữa hai mẹ con mình cùng nhau lên núi nhé.”

Tạ Thiếu Văn thấy Vạn thị không nhắc tới Cẩm Sát thì cứ tưởng mẹ không biết chuyện nàng đang ở trên núi, hán định lên tiếng, nhưng không biết sao lại đến cổ họng lại nuốt xuống, chỉ đành cung kính đáp ứng.

Vạn thị thấy hán có vẻ ngập ngừng thì khẽ nhủ mày rồi tiếp lời: “Còn nữa, Cẩm Sát muội muội của con hôm qua cũng lên núi dâng hương, chốc nữa con cũng lên núi, không tránh khỏi gặp gỡ với con bé. Thanh Nhi sang năm cũng tham gia thi thử, nếu con tới bái lạy Văn Xương Đế Quân thì rủ thằng bé đi cùng đi. Thằng bé là em vợ tương lai của con, hai con phải thân thiết nhiều hơn, Thanh Nhi từ nhỏ không có trường bối dạy dỗ, con phải đôn đốc nó nhiều vào. Mẹ ở trong phủ chờ con, con nhanh đi gọi Văn Thanh cùng lên núi với chúng ta, chỗ nhà họ Diêu mẹ đã cho người thông báo qua rồi, bảo Văn Thanh không cần phải lo lắng.”

Tạ Thiếu Văn thấy vậy lập tức vui mừng, mặt bừng sáng, mắt hán về thấp thỏm khi nãy. Trước kia chẳng hiểu sao hán hay cảm thấy mẫu thân hình như không muốn cho hán và Cẩm Sát tiếp xúc nhiều, hán cũng không rõ nguyên do, nhưng bây giờ nghe mẫu thân nói vậy, hán coi như hoàn toàn yên tâm, thậm chí bản thân suy nghĩ nhiều, trách làm mẫu thân.

Vì trong lòng thấy áy náy nên hán càng tỏ ra kính cẩn, vội vàng chấp tay đáp ứng, sau đó nói: “Vậy con đến học đường của Diêu gia gọi Văn Thanh ngay đây.”

Vạn thị nhìn Tạ Thiếu Văn ruổi ngựa đi xa, lúc này mới mặt mày cau nói: “Thật đúng là có vợ lập tức quên mẹ, còn chưa cưới vào cửa mà nó đã một lòng một dạ nhớ nhung đến con bé. Nếu là một cô gái xứng đôi vừa lứa thì chẳng sao, nhưng con bé đó chỉ là một đứa mồ côi cha mẹ, không có mẹ đẻ bên cạnh chăm lo dạy dỗ thì sao có thể là một cô gái tốt được? Chỉ trách năm xưa ta quá nóng lòng nên mới sớm quyết định mối hôn sự này!”

Khương ma ma đứng sau lưng Vạn thị vội vàng khuyên nhủ: “Phu nhân đừng nghĩ vậy, thiếu gia vốn là người bẩm sinh ngoan ngoãn lễ phép, lại thông minh ham học, quả là một cậu con trai hiếu thảo, bao nhiêu vị phu nhân ở kinh thành đều hâm mộ người may mắn có cậu con trai như vậy. Hơn nữa, thiếu gia quan tâm tới Diêu tiểu thư chứng tỏ thiếu gia là người trọng tình cảm, người trọng tình cảm thì sao có thể là đứa con bất hiếu được. Bởi Diêu tiểu thư là vị hôn thê mà phu nhân chọn cho thiếu gia nên người mới tỏ ra như vậy. Tương lai từ hôn rồi, phu nhân chỉ cần tìm cho thiếu gia một cô gái tốt hơn thì thiếu gia ắt hẳn sẽ hiểu rõ lòng yêu thương mà phu nhân dành cho người.”

Khương ma ma nói vậy sắc mặt Vạn thị mới dịu xuống đôi chút, nhưng rồi nàng ta lại lập tức chau mày lo lắng hỏi: “Trên núi an bài ổn thỏa hết chưa? công tử họ Thôi đã lên núi rồi chứ?”

Khương ma ma vội vã gật đầu đáp: “Phu nhân yên tâm, Thôi công tử mới nghe nói đến đại mỹ nhân hiếm thấy, lại nhìn bức họa như tiên nữ kia thì đứng ngồi không yên, tình mơ hôm nay đã mang theo gã sai vặt hăm hở lên núi rồi.”

Vạn thị nheo mắt rồi mỉm cười nói: “Lời này quả thật không sai, con bé Điều Cẩm Sát càng lớn càng giống hệt A Hoa, rất xinh đẹp... Ồi, nếu cha mẹ nó còn sống, con bé này không có phận khổ như vậy thì tốt biết bao nhiêu, nếu vậy quả là ngàn dặm mới tìm được một cô con dâu tuyệt vời. Ta dưới gối chỉ có độc Văn Nhi, phụ mẫu toàn thiên hạ đều thù làm người độc ác nhưng cũng không thể để con mình gặp phải dù chỉ một chút bất lợi nguy hiểm nào trong tương lai cả.”

Khương ma ma trong lòng hiểu rõ, Vạn thị nói Điều tiểu thư có số khổ, sợ khắc thế tử, chẳng qua chỉ là lời nguy biện mà thôi, nàng ta hẳn nhiên để ý nhất đến việc Điều tiểu thư hiện giờ không nơi nương tựa mới đúng. Dù biết vậy nhưng ngoài mặt bà vẫn tỏ vẻ cảm động, đoạn nói: “Phu nhân nói đúng, công tử họ Thôi cũng là chàng trai tuấn tú lịch sự, họ Thôi tuy là gia tộc thương nhân nhưng gia cảnh giàu có, lại còn là một gia tộc lớn ở Giang Châu. Thôi công tử còn là con độc đinh ba đời, Điều tiểu thư được gả sang đó, nàng có ông chú Điều lão gia làm chỗ dựa, lại thêm vào dung mạo xinh đẹp như vậy, Thôi công tử còn ắt hẳn ngày ngày đều sẽ ở bên nàng, yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay, họ Thôi chắc chắn cũng sẽ không xử tệ với Điều Tử tiểu thư. Sau này phu nhân tỏ ra quan tâm tới nàng nhiều một chút, mỗi nhân duyên này tuy không so được với việc gả cho Hầu phủ chúng ta, nhưng cũng là mối duyên bao cô gái mong còn chẳng được ấy chứ. Tóm lại vẫn là phu nhân có lòng nhân hậu, tuy hủy hôn với Điều Tử tiểu thư nhưng vẫn tìm sẵn đường lui cho nàng ấy.”

Vạn thị nghe Khương ma ma nịnh nọt khuyên giải như vậy, tuy biết bà ta nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng nghe những lời này nàng ta quả thật thấy rất thoải mái, có những lời này của Khương ma ma, chuyện nàng ta mưu tính hủy hoại danh tiết của Cẩm Sát tự dung trở thành chuyện đương nhiên có lợi cho Cẩm Sát. Nghĩ vậy mọi nỗi áy náy trong lòng nàng ta tan biến hết, nàng ta cất tiếng hỏi: “Người phân phó xong hết chưa? Bình Nhạc Quận chúa cũng đang ở trên núi, chuyện này nhất định phải tiến hành thật cẩn thận, một giọt nước cũng không được lọt, nếu bị Bình Nhạc Quận chúa phát hiện ra sơ hở thì không biết sau này nàng ta sẽ đồn thổi những gì về Hầu phủ ở kinh thành đâu. Ta vốn muốn lợi dụng nàng ta để truyền đi chuyện Cẩm Sát bại hoại danh tiết tới khắp kinh thành, chứ không phải muốn nàng ta truyền ngược lại.”

Khương ma ma vội đáp: “Phu nhân yên tâm, lần này dùng toàn những kẻ đáng tin nhanh nhạy, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Tương lai nếu mọi người nhắc đến chuyện này, ai cũng chỉ biết trách Điều tiểu thư số khổ, chẳng ai nghĩ rằng liên quan tới phu nhân đâu.”

Bây giờ chuyện này đã như mũi tên rời cung, không thể quay đầu, Vạn thị khẽ nắm chặt tay, trong lòng thầm mong lần này hết thảy mọi chuyện đều trở nên thuận lợi, sớm hủy mối hôn nhân như ghen ở cổ họng này thì nàng mới tìm được một mối lương duyên khác, khỏi liên lụy tới việc con nối dõi của Hầu phủ và công danh tiền đồ của con trai. Khương ma ma nói rất đúng, sau này chỉ cần nàng quan tâm để ý tới Điều Cẩm Sát nhiều một chút, coi như là làm theo những lời dận dò của tỷ muội Liễu Hoa đã mất, các bậc phụ mẫu toàn thiên hạ đối với những chuyện liên quan đến con cái thì ai chẳng ích kỷ, Liễu Hoa trên trời có linh cũng nên thông cảm cho nàng, dù sao Cẩm Sát chỉ là một đứa bé mồ côi mà có thể trở thành phu nhân Hầu phủ thì đúng là chuyện khỏi hải nhất thế gian.

Bên này Vạn thị còn đương suy tính, mặt khác bên kia trong chùa Linh Âm, Cẩm Sát nghe Bạch Chi nói thì hơi ngẩn ra, sau đó nàng mới nhớ tới việc vừa nãy ở trong nhà bị Dương Tùng Chi sơ ý hắt nước trà vào người, nước trà vốn rất ấm, mùa đông nàng lại mặc quần áo dày nên chẳng những không bị bỏng mà còn hầu như chẳng cảm thấy gì, có lẽ Dương Tùng Chi lúc đó còn chưa chạm được vào chén trà, không rõ tình hình nên mới lo lắng đích thân tới tặng thuốc.

Nàng lắng tai nghe, quả nhiên thấy bên ngoài mang máng vẳng tới giọng nói trầm thấp của một chàng trai, thấy Bạch Chi đương chờ mình đáp lời, nàng liền nói: “Người đi nói với Dương thế tử rằng, trong lúc cấp bách khó tránh khỏi vô ý thất lễ, ta không sao cả, bảo y đừng bận tâm.”

Bạch Chi thấy Cẩm Sát có ý tránh điều tiếng thì gật đầu đáp ứng, sau đó bước ra khỏi phòng. Cẩm Sát đứng dậy ngồi xuống trước gương, đang cảm lược chải tóc thì chợt nghe thấy bên ngoài vọng tới tiếng bước chân vững vàng, sau đó vang lên giọng nói bình tĩnh của Dương Tùng Chi.

“Tuy Điều tiểu thư là người nhân hậu, nhưng ta cũng không thể vì vậy mà thất lễ với nàng, hôm nay do ta đường đột, xin tiểu thư nhận một lễ của ta.”

Cẩm Sát quay đầu nhìn ra, thấy bên ngoài cửa sổ in bóng một chàng trai đương khom người làm lễ, y nói xong cũng chẳng đợi nàng đáp lại, quả quyết xoay người sải bước nhanh chóng rời đi. Cẩm Sát thấy vậy chợt nở nụ cười, thầm nghĩ vị thế tử Trần Quốc Công nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng chính trực.

Liễu ma ma tiễn Dương Tùng Chi rồi đi rồi trở về phòng, mặt đầy vui vẻ, bà nói với Cẩm Sát: “Vị thế tử Trần Quốc Công này quả nhiên là một chàng trai tốt, đúng là trong nóng ngoài lạnh. Vừa nãy lão nô vô tình hàn huyên vài câu, y biết lão nô bị bệnh thấp khớp còn bảo rằng chốc nữa trở về sẽ bảo gã sai vặt tặng thuốc cho lão nô, thật bình dị gần gũi quá.”

Cẩm Sát thấy Liễu ma ma tỏ vẻ quý mến thích thú thì nhoen cười nói: “Trần Quốc Công phủ mấy đời cầm binh, lớp lớp danh tướng, con cháu tông quân khó tránh khỏi đồ máu thương vong, cũng thường phải hành quân nơi lạnh giá nên nhiều tướng sĩ hay mắc bệnh thấp khớp. Chuyện khác thì ta không biết, chứ thuốc chữa ngoại thương và thấp khớp của phủ Trần Quốc Công thì nhất định tốt gấp trăm nghìn lần so với thuốc bán bên ngoài, ta vốn muốn chờ Quận chúa khỏe hơn tới xin ít thuốc, bây giờ thì khỏi cần rồi.”

Liễu ma ma nghe vậy cười cầm lấy chiếc lược trong tay Cẩm Sát, một mặt vừa chải đầu giúp nàng, mặt khác cất tiếng: “Lão nô biết tiểu thư luôn quan tâm tới mình, nhưng người cũng phải suy tính chuyện của bản thân đi. Trong phủ Đại tiểu thư đâu phải là người biết tính ngộ, bây giờ nàng ta đem lòng nhưng nhớ thế tử, tuy nói lần này nàng ta trộm gà không được còn mất thêm năm thóc*, nhưng khó đảm bảo lần tới...”

*Trộm gà không được còn mất thêm năm thóc: Đây là một câu tục ngữ, ý chỉ vốn muốn tranh giành chiếm đoạt với người nhưng không thành, ngược lại còn phải chịu thua thiệt.

Liễu ma ma còn chưa dứt lời đã thắm than thở trong lòng, bà thấy Cẩm Sất vẫn bình thản thì không biết nàng có nghe hiểu lời mình nói không, tức thì lại tiếp lời: “Tiểu thư không được lo là, thế tử giờ còn trẻ, dù bây giờ toàn tâm toàn ý với tiểu thư, nhưng dù sao y cũng chưa từng trải đời, chỉ là một chàng trai đơn thuần không hiểu lòng dạ đàn bà. Đại tiểu thư lớn hơn người vài tuổi, lại đương tuổi thiếu nữ hoài xuân, nếu như nàng ta mỗi ngày cứ lượn lờ trước mặt thế tử thì cũng chẳng hay ho gì. Các vị thiếu gia công tử mê luyện nữ sắc, trong phòng có một đồng đàn bà, bọn họ không hấn ai nấy đều là người phong lưu, vài người do tuổi còn trẻ, tính cách không vững nên mới bị những ả nha hoàn có ý đồ xấu đó quyến rũ hại người... Ôi, tính ra thì vị thế tử Trần Quốc Công này chỉ hơn thế tử Võ An Hầu có vài tuổi, thế mà trông chín chắn vững vàng làm sao. Y có xuất thân tôn quý, lại hiểu biết lễ nghĩa, chẳng giống một chàng trai con nhà võ giết người không chớp mắt chút nào, tương lai không biết vị tiểu thư khuê các nào có phúc được gả vào phủ Quốc Công đây.”

Cẩm Sất thấy trong lời nói của Liễu ma ma dường như có âu và mơ hồ thất vọng với Tạ Thiếu Văn thì liền biết rõ suy nghĩ của bà, bà lo lắng không yên như vậy ắt hẳn vì cách cư xử của Tạ Thiếu Văn hôm lễ mừng thọ lão thái thái, vì thế bây giờ mới khuyên nhủ mình thế này. Nếu nàng muốn từ hôn thì đương nhiên phải được Liễu ma ma và Vương ma ma ủng hộ mới tốt. Liễu ma ma hiện giờ đã nhận thấy Tạ Thiếu Văn xử sự có phần không ổn, tương lai nếu tiếp xúc nhiều hơn nhất định bà sẽ càng thất vọng về hắn.

Cẩm Sất trong bụng vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ suy tư, nàng gật đầu đáp: “Phủ Quốc Công chỉ có một vị thiếu gia con vợ cả, tất nhiên phải dạy dỗ cho tử tế, khi Dương Tùng Chi được 3 tuổi, Trần Quốc Công liền dâng tấu cầu chỉ phong hắn làm thế tử, tự mình dạy dỗ bên người. Khi y mới biết đi thì đã bắt đầu tập đứng tần, 6 tuổi liền theo Trần Quốc Công tới doanh trại, gần 8 tuổi lần đầu theo cha ra trận, lúc đó khi nhóm binh sĩ đột kích từ phía sườn núi xuống, không hiểu sao Dương Tùng Chi sơ suất thế nào mà bị ngã ngựa, y kiên cường chống đỡ, đợi cho đến khi địch đã lui quân thì mới phát hiện ra bị ngã gãy chân. Lúc binh lính khiêng y về doanh trại, Trần Quốc Công chẳng những không an ủi câu nào, ngược lại còn phạt y 20 gậy và mắng: “Dương gia sao có loại con cháu yếu ớt đến yên ngựa cũng ngồi không vững?” Sau đó Dương Tùng Chi phải nằm dưỡng thương tới hai tháng trong phủ, Minh Nguyệt Quận chúa ngày đêm chăm sóc cho cậu con độc nhất nhưng chưa từng than thở một câu, Dương Tùng Chi còn chưa lành hẳn đã phải rời giường khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung, Dương Kiến càng đích thân đốc lòng đốc thúc. Nghe nói từ bé tới giờ Dương Tùng Chi mỗi ngày đều giữ thói quen tập bắn 300 mũi tên vào sớm tinh mơ, mặc kệ gió mưa, chưa từng lười biếng dù chỉ một ngày. Năm ấy chuyện Dương Kiến dạy con chân động Đại Cẩm, ngay cả ông nội Dương Tùng Chi cũng lắc đầu chịu thua. Nói người lại nghĩ đến mình, hiện giờ Mậu Nhi đã tròn 8 tuổi, còn lớn tuổi hơn so với Dương Tùng Chi năm ấy, thế mà chẳng bằng một góc, có lẽ do người làm chị như ta không biết dạy dỗ em trai chu đáo.”

Cẩm Sất dứt lời thấy Liễu ma ma kinh ngạc há hốc mồm thì mới tiếp: “Trái lại, Võ An Hầu phủ cũng chỉ có độc một cậu con trai, nhưng dường như không bằng Trần Quốc Công phủ. Mấy năm nay huynh ấy ra sao thì ta không rõ lắm, nhưng ta nhớ có năm Tạ Thiếu Văn lên lút chuẩn ra khỏi phủ đi dạo hội chùa phía Tây kinh thành với một đám công tử bột. Năm ấy lão Hầu gia vẫn còn tại thế, vì quá thất vọng nên ông mới phạt Tạ Thiếu Văn nhịn ăn quỳ gối từ đường một đêm, không cho phép người ngoài lên đưa đồ ăn, phu nhân Võ An Hầu ngược lại không những đưa bát canh nóng tới mà còn khóc lóc kể lể với lão phu nhân. Cuối cùng lão Hầu gia vì không chịu nổi hai người phụ nữ khóc lóc ỉ ôi nên đành ra lệnh cho huynh ấy quỳ hơn một canh giờ, sau đó đành bỏ qua chuyện này.”

Cẩm Sất dứt lời khẽ mỉm cười, sau đó mới tiếp: “Ma ma nói Dương thế tử là người bình dị dễ gần, nhưng người phải biết rằng y quanh năm sống trong doanh trại, nếu muốn binh lính vào sinh ra tử vì mình thì chắc chắn cũng phải quan tâm để ý đến bọn họ. Xưa nay danh tướng ai ai cũng là người can đảm thận trọng, gan dạ thông minh, đối xử tử tế với thuộc hạ, nghiêm khắc với bản thân. Vốn dĩ không có binh lực thì cũng chẳng thể đối đầu với kẻ thù. Tạ Thiếu Văn là người được nuôi dạy trong nhung lụa, lại được chiều chuộng thành quen, dù có đọc sách giỏi đến đâu thì khó tránh khỏi đôi lúc không biết cách đối nhân xử thế, càng miễn bàn tới tầm nhìn và năng lực*. Sách là thứ triết lý bảo thủ, thiếu sự rèn luyện và trải nghiệm thì có thông minh đến đâu cũng khó làm nên nghiệp lớn. Ma ma nghĩ tại sao Tiêu Trạng nguyên thiếu niên anh tài, được tiên đế vô cùng yêu thích mà lại quyết tâm rời xa triều đình? Y từng mượn cớ vì thiếu kinh nghiệm nên không thể đảm nhiệm chức vụ cao, tuy câu nói này có phần chỉ là lý do thoái thác, nhưng tuyệt đối không sai, mấy năm nay Tiêu Uân luôn ngoa du khắp thiên hạ, đó chính là mưu tính sâu xa của Tiêu lão gia. Nếu nói như vậy, Tạ Thiếu Văn dù ít tuổi hay nhiều tuổi hơn thế tử Trần Quốc Công Dương Tùng Chi thì cũng không thế so với y, một người trưởng thành trong quân doanh từng nhiều lần theo cha xuất chinh, Tạ Thiếu Văn từ lâu đã thua ngay từ mức khởi đầu rồi.”

*Nguyên văn là từ Tu vi (hay gặp trong truyện huyền huyền): Từ chỉ năng lực, tu dưỡng, tố chất của một con người.

Cẩm Sất nói bằng giọng thản nhiên, câu nào câu nấy nhấn đúng trọng tâm khiến Liễu ma ma nghe mà đắm chiêu suy nghĩ, Cẩm Sất thấy bà như vậy, đoạn không nhiều lời nữa. Nàng ra rả như vậy đơn giản vì muốn Liễu ma ma có thể so sánh bọn họ với nhau, cũng có xuất thân tôn quý, nhưng vì cách dạy dỗ khác nhau mà tính tình cũng sẽ khác biệt cả ngàn dặm, dẫn đến hoàn cảnh càng thêm chênh lệch, e rằng trong vòng mười năm, sự chênh lệch này sẽ càng nói rộng hơn, cuối cùng trở thành sự cách biệt như trời với đất.

Khoảng nửa canh giờ sau Cẩm Sất mới tới gặp Bình Nhạc Quận chúa, nàng nằm tựa đầu trên gối mềm màu vàng, tóc dài xõa xuống vai, tuy đang nghỉ ngơi nhưng sắc mặt vẫn có vẻ không tốt lắm, trông cực kỳ yếu ớt.

Căn phòng được sắp xếp thành phòng ở cử tạm thời, hai mặt cửa sổ được che tấm vải đen, tuy đốt hai chiếc đèn thật to nhưng trong phòng vẫn đầy vẻ âm u như trước.

Ánh đèn màu vàng rọi vào đôi gò má gầy gò của Bình Nhạc Quận chúa, làn da ngọc có vẻ hơi vàng vọt, đôi môi trắng nhợt, trông thần sắc u tối ảm đạm. Nhưng dù vậy cũng không giấu được vẻ đoan trang bẩm sinh trên gương mặt, đôi mắt hạnh long lanh ngấn nước như phủ lớp sương mù nhẹ. Hiện giờ nàng mới 23 tuổi, đương tuổi thanh xuân đẹp đẻ nhất, vẻ tiêu tụy buồn bã này có vẻ khiến nàng trông xinh đẹp đáng thương động lòng người, làm cho người khác nhìn mà sinh lòng thương tiếc.

Cẩm Sất còn chưa hành lễ chào hỏi thì đã bị nàng gọi tới trước mặt, sau đó nàng cầm tay Cẩm Sất, mở miệng nhưng không nói lời cảm kích khách sáo mà chỉ dùng ánh mắt vương hồi ức cảm khái: “Quả là giống Liễu Hoa tỷ tỷ như đúc, nhưng dung mạo có vẻ xinh đẹp hơn, phong thái cũng trầm tĩnh hơn chị ấy. Người có lẽ không biết, năm xưa ta vô cùng thích ở gần mẹ người, đơn giản vì năm ấy Liễu Hoa tỷ tỷ là cô gái xinh đẹp nhất trong số các vị tiểu thư khuê các. Khi đó ta nghịch như khi, còn từng nói đùa kiếp sau phải đầu thai làm đàn ông để cưới một cô gái xinh đẹp như mẹ người làm vợ. Sau này chị ấy gả chồng theo về Giang Châu nhậm chức, từ bấy tới giờ chưa từng gặp lại, không ngờ chớp mắt một cái người đã lớn thế này, quả thật là năm tháng như trôi đi.”

Bình Nhạc Quận chúa nói với giọng buồn bã, Cẩm Sát biết nàng hẳn nhiên lại đang nghĩ tới duyên phận vợ chồng ngắn ngủi, còn đương nghĩ nên khuyên nhủ thế nào thì nàng chợt mỉm cười cất tiếng: “Trước kia mẹ người giống chị gái ta thường gọi ta là Vân Nhi, người nếu bằng lòng thì cũng gọi ta một tiếng Vân đi* nhé, được không?”

*Di: Di.

Kiếp trước Cẩm Sát 17 xuân xanh, bây giờ tính ra thực chất nàng cũng chỉ kém Bình Nhạc Quận chúa có 5 tuổi*, gọi nàng bằng di cũng không phải không được, Bình Nhạc Quận chúa mới nói vài câu đã khiến nàng thấy rất thiện cảm, cũng sinh lòng mong muốn kết giao bạn bè. Vì vậy Cẩm Sát nghe vậy chỉ cười nói: “Quận chúa và mẫu thân tiểu nữ chênh nhau đến 10 tuổi nhưng người chỉ gọi mẫu thân là tỷ tỷ, bây giờ Quận chúa hơn tiểu nữ khoảng 12 tuổi mà bắt tiểu nữ phải gọi người bằng di, sao có thể thế được? Quận chúa tưởng tiểu nữ không biết tính toán sao?”

*Giải thích thêm một chút, kiếp trước Cẩm Sát sống đến năm 17 tuổi, kiếp này sống lại năm 11 tuổi, Bình Nhạc Quận chúa kiếp này 23 tuổi, vậy thật ra chỉ kém Bình Nhạc Quận chúa tầm 5-6 tuổi nhé, gọi bằng di thì hơi già.

Giang An Huyền chủ ngồi bên cạnh nghe vậy chợt nhoen miệng cười, nàng và phu nhân Trần Quốc Công vốn thân quen, nàng cũng rất thương Bình Nhạc Quận chúa, thấy cô gái tuổi còn trẻ đã trở thành góa phụ thì đương nhiên muốn Bình Nhạc Quận chúa phải tiếp xúc nhiều với các thiếu nữ trẻ tuổi khác, tương lai sau này cũng thuận lợi tìm kiếm một mối lương duyên, bây giờ nghe lời Cẩm Sát hợp với lòng mình thì lập tức lên tiếng: “Cầm nha đầu nói phải đấy, gì mà Vân di chứ, tự xưng gọi vậy khiến bản thân già đi mấy tuổi. Theo ta thấy, Cẩm Sát cứ gọi là Vân tỷ tỷ đi.”

Cẩm Sát lạnh lạnh đáp ứng, không đợi Bình Nhạc Quận chúa phản ứng lại đã nhìn sang cậu bé đang nằm chỗ khuỷu tay của nàng rồi nói: “Lần tới dâng hương lễ bái này thật đáng giá quá, tự xưng muội lại có thêm một đứa cháu trai kháu khỉnh, đáng yêu quá đi thôi.”

Bình Nhạc Quận chúa thấy Cẩm Sát và Giang An huyền chủ chỉ bằng một câu đã tự ý quyết định việc này, hoàn toàn không để mình xen vào thì liền hiểu rõ ý tứ của hai người, bất giác nàng lắc đầu cười khổ.

Cẩm Sát đương muốn dùng tay sờ vào đôi môi đỏ hồng của đứa bé, ngón tay còn chưa đụng tới cánh môi đang trề ra thì đứa bé đột nhiên mặt nhăn mày nhíu khóc òa lên.

Cậu bé vừa khóc Cẩm Sát liền hoảng vía, vội vàng rút tay về, mặt đầy áy náy nói: “Có lẽ do muội trồng hoa lâu năm nên trên tay vương mùi lạ chăng? Làm thế nào bây giờ.”

Bình Nhạc Quận chúa vì không có kinh nghiệm nên cũng hơi bối rối, vú nuôi bước lên xem rồi cười với Cẩm Sát: “Tứ tiểu thư đừng sợ, tiểu thiếu gia vừa tè dầm.”

Vú nuôi ôm đứa bé đi thay tã, Cẩm Sát lè lưỡi cười trừ, bộ dạng hết một cô bé đáng yêu, khiến Bình Nhạc Quận chúa và Giang An huyền chủ phải phá lên cười.

“Phải vậy chứ, là tiểu cô nương thì phải có dáng vẻ của tiểu cô nương chứ.” Giang An huyền chủ cười nói.

Bình Nhạc Quận chúa cũng cười phụ họa: “Ta cứ tưởng Liễu Hoa tỷ tỷ đã là người trầm tĩnh, không ngờ con gái chị ấy còn trò giỏi hơn thầy ấy chứ.”

Cẩm Sát bị chọc ghẹo đến mặt mày ửng hồng, thấy gương mặt Bình Nhạc Quận chúa đờm về u tối nhưng vì cười lên mà nét mặt bừng sáng thì cũng chợt vui vẻ theo, giả bộ nhăn nhó ngượng ngùng, khiến cho nàng ấy lại cười thêm một lúc.

Vú nuôi cho đứa bé bú sữa, thay tã xong rồi ôm tới, đứa trẻ vẫn đang tỉnh, đôi mắt đen bóng như hạt nhãn. Cẩm Sát trêu đùa một lúc, sau đó mới lấy một chiếc bùa hộ mệnh trong ngực ra rồi nói: “Đáng lẽ muội nên chuẩn bị lễ vật, nhưng vì vội quá nên không kịp làm y phục, bùa hộ mệnh này hôm nay muội mới xin ở trong chùa, tỷ và bé đừng chê nhé.”

Nàng nói xong đặt tấm bùa xuống cạnh chiếc bọc, Bình Nhạc Quận chúa gỡ dây màu đỏ đeo vào cổ đứa bé, sau đó nói: “Hôm nay ít nhiều đã làm phiền tới muội, tỷ và con mang ơn muội, thằng bé đeo bùa hộ mệnh muội xin trong chùa thì còn gì tốt hơn chứ.”

Cẩm Sát ngượng ngùng cười, Giang An Huyền chủ đã nghe nói đến chuyện hôm nay, bây giờ mới có cơ hội lên tiếng hỏi: “Sao Cẩm Sát ra ngoài lại mang theo bên mình hoa lan và Điền Thất vậy?”

Cẩm Sát cười đáp: “Bồn hoa lan kia vốn luôn đặt trong phòng của tiểu nữ, mỗi đêm tiểu nữ phải ngửi hương hoa thì mới thiếp đi được, bình thường khi tới chùa cũng không mang theo, nhưng mấy ngày trước tiểu nữ vốn bị bệnh, từ lúc ấy vẫn ngủ lúc được lúc không, tiểu nữ sợ vào chùa không ngửi quen hương thì mất ngủ nên mới mang bồn hoa theo. Còn củ Điền Thất kia thì... Mẫu thân năm ấy sau khi sinh không được chữa trị cẩn thận nên qua đời sớm, trước khi mẫu thân lâm bồn, phụ thân đã sớm tìm kiếm khắp nơi những gốc Điền Thất thượng hạng, đáng tiếc sau khi mẫu thân qua đời mới tìm thấy, chậm trễ hết thấy. Hai ngày trước đương lúc mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh tiểu nữ chợt mơ thấy mẫu thân, thấy người và phụ thân ở thế giới bên kia vẫn nặng tình bên nhau, mẫu thân còn mang thai nữa, khi trò chuyện với phụ thân chỉ lo lại dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước. Sau khi tỉnh lại, tiểu nữ luôn nhớ mãi cảnh này, vì thế mới lên núi dâng hương, trước khi rời phủ càng cần nhắc mãi xem có nên mang theo gốc Điền Thất kia không, tiểu nữ nghĩ nếu lúc dâng hương đặt nó trước đèn chong của mẫu thân thì cũng yên tâm phần nào. Nhưng hóa ra không phải mẫu thân cần đến nó, mà vì người nhớ đến Vân tỷ tỷ, cho nên mới báo mộng cho tiểu nữ.”

Giang An huyền chủ nghe vậy cả cười, nàng nói với Bình Nhạc Quận chúa: “Người đúng là đứa lắm phúc, ngay cả ông trời cũng phù hộ cho, bây giờ có con rồi, phải tích phúc nhiều vào, đừng tùy hứng nữa!”

Bình Nhạc Quận chúa hoảng hốt, nàng nhìn đứa bé trong lòng mà mắt ngấn nước. Cẩm Sát cầm tay nàng, cũng nhìn sang đứa bé, ánh mắt đong đầy hồi tưởng, nàng cất tiếng: “Sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân rất thương yêu chiều chuộng hai chị em muội, không nỡ nói nặng một câu. Ông nội càng thương hai đứa bé thuở nhỏ đã mất mẹ mà đích thân đốc lòng dạy dỗ. Khi đó em trai còn bé, muội thì đã hơi hiểu chuyện, dù không có mẹ ở bên nhưng cũng ít khi thấy thiếu thốn gì so với những đứa trẻ khác. Nhưng thi thoảng đến đêm khuya vắng người muội lại da diết hồi tưởng đến cảnh được mẹ ôm vào trong lòng, nhớ lúc muội diện đồ mới có mẹ ở bên ngắm nhìn khen ngợi, cưng nựng yêu chiều. Ban ngày muội luôn được đám ma ma, nha hoàn vây quanh, được ăn ngon mặc đẹp, nhưng khi ở trên đường muội lại có thể ngo ngẩn đứng nhìn một đứa bé nhà nghèo đang được mẹ đút cho một miếng bánh bột đen sì, trong lòng tha thiết mong ước bản thân cũng được mẹ đút cho một miếng bánh ôi thiêu cứng đờ như vậy... Nếu được thế thì dù phải đổi bằng cuộc sống ăn sung mặc sướng, vinh hoa phú quý thì muội cũng cam lòng.”

Giọng Cẩm Sát vô cùng nhẹ nhàng, như đang kể lể cho chính bản thân nghe vậy, tuy giọng nói không buồn cũng chẳng vui, nhưng đượm đầy vẻ ghen ngào hồi tưởng. Không hiểu sao giọng nói nhàn nhạt của nàng lại có thể khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng xúc động, ai nấy đều bất chợt âu sầu buồn bã. Giang An Huyền chủ dù là người từng trải sự đời, hiếm khi xúc động, thế mà bây giờ nghe vậy mắt chợt hoen lệ.

Cẩm Sát tựa như vẫn còn chìm đắm trong hồi ức, nàng dường như không nhận ra bầu không khí khác thường, nàng hơi ngừng lại một chút, sau đó mới mỉm cười tiếp lời: “Sau này khi phụ thân qua đời, muội và em trai được ông nội nuôi nấng, nhưng ông nội vốn đã lớn tuổi, dù lòng muốn nhưng sức không đủ, cho nên em trai muội tính tình vẫn bướng bỉnh ương ngạnh từ bấy tới giờ. Vân tỷ tỷ, chắc tỷ cảm thấy một đứa trẻ dù mồ côi cả cha lẫn mẹ thì vẫn còn có ông bà nội thương yêu chăm sóc, vẫn có chỗ dựa là gia tộc bên ngoài, hơn nữa còn có các vị chú bác, cô dì trong dòng họ. Nhưng đối với các vị trưởng bối, cháu chắt đâu phải chỉ có một đứa? Người xưa có câu lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu một đứa trẻ thuở nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được trưởng bối sinh lòng thương hại mà yêu thương chiều chuộng, cứ mãi như vậy, các vị chú bác cô dì của nó chẳng lẽ có thể vừa lòng, không sinh oán giận sao? Đám anh em đồng lứa có thể không vì đố kỵ mà sinh ra ghen ghét hay sao? Còn nếu đứa bé này được trưởng bối đối xử giống như những đứa trẻ khác, nó sẽ thấy ai ai cũng có cha mẹ bên cạnh quan tâm chăm sóc, chỉ có mình nó là không có, vậy liệu nó có cảm thấy tủi thân không? Lâu dần trưởng thành, liệu nó có trở thành hạng người ương bướng hay không đây?”

Nàng thấy Bình Nhạc Quận chúa hơi siết chặt tấm bọc lót đứa bé thì mới nói tiếp: “Vân tỷ tỷ có lẽ hiểu được chuyện gì cũng có điều ngoài ý muốn, có thể đứa bé này không có cha mẹ bên cạnh vẫn có thể thuận lợi lớn lên khỏe mạnh, có lẽ nó vẫn có thể trở thành một nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất. Nhưng đứa bé này là máu mủ duy nhất của tỷ và Lý Đại thiếu gia, chẳng lẽ tỷ thật sự có thể đành lòng rời xa đứa nhỏ, để nó lớn lên trong thiệt thòi? Chẳng lẽ chị tin vào những chuyện “có thể, có lẽ” này sao? Vân tỷ tỷ, trên đời này đối với con trẻ, chẳng ai có thể thay thế mẫu thân, cũng chẳng có bà mẹ nào bằng lòng rời xa con mình cả, dù chị có nhưng nhớ đến người chồng đã mất thì cũng không thể buông xuôi trách nhiệm. Cù Điền Thất quý hiếm kia dù là thuốc bổ máu thượng hạng, nhưng nếu không nhờ vào sự gắng gượng của bản thân tỷ thì thuốc kia cũng chẳng được tác dụng gì. Nếu trong mắt tỷ chỉ có tình yêu, không còn nhớ đến bất kỳ thứ gì, vậy ngay cả muội, một bé gái hơn chục tuổi cũng sẽ coi thường tỷ.”

Những lời Cẩm Sát nói, sao Bình Nhạc Quận chúa lại không hiểu chứ, nhưng nàng vì bỗng nhiên mất đi người chồng đầu ấp tay gối nên cực kỳ đau khổ đến mức như mê muội đầu óc, những lời này nếu do người khác nói thì chưa chắc có tác dụng. Nhưng chính vì người nói là Cẩm Sát, một cô bé 11 tuổi không nơi nương tựa nên Bình Nhạc Quận chúa mới xúc động khó mà kiềm chế. Nàng ôm chặt đứa bé vào lòng, ní non không ngừng.

Cẩm Sát cũng không nói gì thêm nữa, trong nhất thời bầu không khí trong phòng trở nên u sầu khôn tả, một hồi lâu, Bình Nhạc Quận chúa mới ngẩng đầu lên, hai hàng lệ tuôn, nước mắt hỏi Cẩm Sát: “Nếu không có mẫu thân sẽ rất khổ sở ư?”

“Thật, rất khổ sở, mỗi khi nhớ về mẫu thân, cảm giác như trái tim bị khoét mất một góc vậy, vô cùng trống trải.”

“Nếu không có mẫu thân ở bên thì sẽ khó trưởng thành khỏe mạnh ư?”

“Thật, không có mẹ đứa trẻ sẽ sớm phải hiểu biết mọi chuyện, đâu phải do nó mong muốn như thế, quả thật từng bước gian nan.”

Bình Nhạc Quận chúa và Cẩm Sát cứ một người hỏi một người trả lời, một người hoảng hốt, một người bình thản, nhưng chỉ bằng mấy câu này đã khiến đám nha hoàn bà vú trong phòng đều rơi nước mắt.

Bình Nhạc Quận chúa hỏi xong hai câu này liền thôi, chỉ lặng lẽ chôn mặt vào tấm vải bọc, bà vai run rẩy không ngừng, nước mắt ghen ngào đến khàn cả cổ họng. Mặt khác hiện giờ ở ngoài phòng, Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn đang đứng sống vai bên cửa sổ, dường như đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện. Một hồi lâu sau, con bé nha hoàn thấy bên trong chẳng vang lên động tĩnh gì thì mới định thông báo họ đến, nhưng Tiêu Uẩn lại khoát tay ngăn lại.

Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn ăn ý mui phần đồng thời xoay người bước ra ngoài, xuống bậc tam cấp, Dương Tùng Chi thở dài một tiếng, chau mày nói: “Đi, ra sau núi uống rượu thôi, ta thấy buồn bức quá.”

Tiêu Uẩn thấy Dương Tùng Chi xưa nay vốn ít thể hiện cảm xúc, hiện giờ tuy nét mặt hơi ủ dột nhưng bước chân có vẻ sáng khoái hơn nhiều, y cũng cười theo: “Thư Hân, hôm nay chúng ta không say không về.”

Hai người đi ra tới cổng, Tiêu Uẩn bắt giắc quay đầu lại, sau đó vừa bước đi vừa đắm chìm suy nghĩ.

Có thật đi từng bước cũng gian nan không? Cô bé trầm tĩnh, thông minh nhanh nhạy nhưng luôn có vẻ thờ ơ hóa ra là bởi vậy sao...

Nửa canh giờ sau Cẩm Sát mới cáo lui, Triệu ma ma đích thân tiễn nàng ra ngoài, đi tới sân, bà cầm tay nàng nói: “Quận chúa vốn trong lòng muốn buông xuôi hết thảy, hôm nay may mà có tiểu thư khuyên giải, có lẽ người đã thông suốt hết thảy rồi, lão nô thay mặt phu nhân nhà ta cảm tạ tiểu thư.”

Cẩm Sát vội đỡ bà dậy, ngượng ngùng nói: “Vừa nãy do tiểu nữ nhất thời xúc động, khiến Quận chúa rơi lệ, chỉ sợ mình xử sự thất lễ, làm hại mắt người, ma ma không trách ta là tốt rồi, lại còn on huệ gì nữa. Ta nghe nói dùng lá cam đun lấy nước rồi để lạnh chườm vào có thể khiến mắt đỡ nhức, ma ma chốc nữa thử dùng cho Quận chúa xem, nếu Quận chúa mà bị hại mắt thì thật sự do lỗi của ta rồi.”

Triệu ma ma lắc đầu nói: “Tiểu thư không biết đấy thôi, từ khi Đại thiếu gia mắc bệnh qua đời Quận chúa chưa từng khóc lớn tiếng, chỉ âm thầm rơi lệ, khiến lão nô rất sợ. Đại phu nào cũng nói người mắc bệnh bị thương quá độ, tích tụ trong lòng không trút ra được, còn có thể nguy ngập đến tính mạng nữa. Trước kia còn đỡ, bây giờ vừa trải qua cơn đau sinh đẻ, cơ thể càng suy yếu, nếu trong lòng lại cứ rầu rĩ không thôi thì dù có điều dưỡng thế nào cũng vô hiệu, chỉ sợ càng tổn hại thêm đến cơ thể. Bây giờ người khóc được thế này, lão nô mới thật sự yên tâm. Tiểu thư hai ngày tới phải năng sang trò chuyện với Quận chúa đấy nhé.”

Cầm Sát mỉm cười đáp ứng, sau đó trở về viện riêng. Từ đêm qua tới giờ nàng vì chuyện Bình Nhạc Quận chúa bị động thai nên chưa từng tới trước đèn chong của cha mẹ thắp hương lễ bái, bây giờ rồi rồi, sau khi dùng xong một chén trà nhỏ nàng liền khoác áo choàng gấm đính lông cáo thêu họa tiết hình tròn mang theo Bạch Chi và Kiêm Nhi rời viện.

Hiện giờ trời vào hoàng hôn, ánh tà dương chiếu rọi muôn nơi, gió núi thổi mạnh, khách hành hương vẫn dần xuống núi, còn các tăng nhân thì đang tập trung trong đại điện để tụng kinh buổi chiều muộn, vì thế trong chùa mọi nơi thanh tịnh, Cầm Sát đến điện Trường Thanh để lễ bái trước đèn chong thì thấy trong điện từng hàng đèn dầu được thắp sáng rực rỡ.

*Chú thích: Đèn chong là loại đèn dầu thấp suốt ngày đêm trước tượng Phật hoặc trước tượng Thần. Thời xưa thường có tục đem bài vị của người thân lên chùa cúng bái, trước bài vị của người thân họ cũng đặt đèn chong và ở đây Cầm Sát quỳ trước đèn chong có nghĩa là quỳ trước bài vị của cha mẹ và ông bà nội mình.

Cầm Sát lặng nhìn một hàng bốn ngọn đèn chong của ông bà nội và cha mẹ đến gần người, lát sau nàng quỳ xuống bô đoàn, hai tay chắp thành hình chữ Thập*, về mặt thành kính yên lặng cầu nguyện.

*Chữ Thập: 什

Cha mẹ ở trên trời, con gái xin dập đầu tạ lỗi với hai người, con gái hồ đồ cả một kiếp, nay được sống lại, xin thế sẽ bảo vệ em trai chu toàn, mong rằng cha mẹ trên trời linh thiêng phù hộ cho con gái và Văn Thanh kiếp này được bình an hạnh phúc, mọi chuyện suôn sẻ thuận lợi.

Cầm Sát chậm rãi bái lạy, một lát sau mới nhờ Bạch Chi dìu đứng lên, nàng đứng lặng một hồi, sau đó đeo lại mũ trùm đầu.

Cả ngôi chùa cực kỳ yên tĩnh, khách đi lễ chùa thưa thớt, trong sân chỉ có mấy tiểu Sa di đương quét tước bốn phía, chút nắng chiều tà đang rọi xuống muôn nơi, phủ một tầng sáng màu cam lên vạn vật. Gió đêm nổi lên, bên tai lướt qua tiếng chổi xào xạc trên mặt đất, lòng người theo cảnh vật buổi xế chiều trở nên tĩnh mịch.

Cầm Sát ra khỏi điện bất chợt chậm bước, nàng vừa trở về sân viện vừa trầm tư suy nghĩ.

Thiền viện cổ kính trầm lắng, bốn phía vắng vẻ yên bình, Kiêm Nhi và Bạch Chi đi sau Cầm Sát cũng hơi chậm bước, đầu gối tới một đoạn rẽ, đột nhiên một bóng người lao ra. Người nọ cúi đầu dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, hiển nhiên có vẻ không trông thấy ba người họ, hẩn loạn choạng như muốn đâm thẳng vào người Cầm Sát.

Cầm Sát giật mình, vội lui về sau, Bạch Chi thì quát to: “Đặng Đồ Từ, đi đâu vậy!”

Hẩn như bưng tỉnh, chân bước lảo đảo, cơ thể chực nghiêng ngã, hai tay quơ lung tung, loạng choạng thêm vài bước rồi mới đứng vững được.

Vừa nãy trong lúc vô tình hẩn vung tay làm rơi chiếc mũ trùm đầu của Cầm Sát, sau đó đương lúc hoảng loạn Cầm Sát được Bạch Chi và Kiêm Nhi che chắn phía trước, cánh mũi nàng vẫn vương mùi son phấn trên người hẩn ta, nàng hơi cau mày nhìn chằm chằm về phía hẩn.

Đúng lúc đó hẩn cũng nhìn sang Cầm Sát, ánh mắt bọn họ chột giao nhau, hẩn ta nhìn rõ gương mặt nàng bỗng dừng ngay đại si mê.

“Đồ vô liêm sỉ! Ngươi nhìn gì vậy!” Bạch Chi thấy hẩn vô lễ nhìn thẳng vào mặt Cầm Sát thì lập tức giận dữ mắng mỏ, sau đó bước nhanh lên trước chặn tầm mắt hẩn, còn Kiêm Nhi thì nhặt chiếc mũ trùm đầu rơi trên đất lên đội lại cho nàng.

Hẩn ta bấy giờ mới tỏ vẻ bưng tỉnh, lui về phía sau vái chào với Cầm Sát rồi nói: “Tiểu sinh đánh rơi sợi dây đính đồ trang trí cho chiếc quạt*, sợi dây này vốn do bà nội đã qua đời của tiểu sinh ban tặng, vì vậy tiểu sinh mới lo lắng kiếm tìm khắp nơi, chẳng ngờ đụng phải tiểu thư, tiểu sinh tội đáng muôn chết, xin tiểu thư thứ lỗi!”

*Dây đeo quạt (Phiến trụ: Phiến: quạt, trụ: dây đeo rủ xuống) là một loại trang sức nhỏ nhắn nhằm tăng vẻ sang trọng cho chiếc quạt giấy thông thường. Người ta thường đính hoặc khâu những viên ngọc, đá, mã não, san hô, ngà voi chạm trở vào đuôi quạt, trên đó khắc những hoa văn cát tường (may mắn).

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cầm Sát nhìn sang, chàng trai này vận trường bào màu đỏ in hoa hải đường, thắt lưng khảm ngọc quý, chừng khoảng 20 tuổi, ngoại hình tương đối khôi ngô, ra dáng thư sinh trí thức, gương mặt tuy tuấn tú, nhưng trên mặt lại trát một tầng son phấn, ánh mắt tầm tó, lộ vẻ gian manh.

Hơn nữa tuy hiện giờ hắn tỏ ra lễ độ, nhưng ánh mắt đầy vẻ suông sã kia thật khiến nàng bức mình, vì vậy Cầm Sát nghe hắn ta nói thế thì không lên tiếng đáp lại. Khi hắn chấp tay thi lễ, nàng thấy hắn đúng là đang cầm một cây quạt, dây đeo quạt bị đứt, không thấy đồ trang trí đi kèm đâu, Cầm Sát liếc nhìn chiếc dây phát phơ theo gió kia rồi mới cúi nhẹ người đáp lễ, sau đó cất bước đi thẳng.

Bạch Chi thì hừ mạnh một tiếng, rồi vội cùng Kiềm Nhi che trước che sau cho Cầm Sát rời đi. Ba người bọn họ mới đi mấy bước đã thấy hai gã sai vặt chạy đến từ một ngả khác, một gã thấy chàng trai kia thì liền vui vẻ cất giọng bẩm: “Thiếu gia, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!”

Hai gã vừa nói vừa chạy qua nhóm người Cầm Sát, Bạch Chi liếc nhìn, thấy trong tay gã sai vặt cao hơn là một sợi dây đeo quạt đính miếng ngọc xanh lục thượng hạng. Nàng bĩu môi rồi nói: “Tìm đồ thì cũng phải để ý chứ! Suýt thì đâm vào người khác rồi!”

Cầm Sát neho mắt, ánh mắt nàng chợt lướt về lạnh lùng.

Đến khi bọn họ khuất dần, chàng trai kia vẫn cứ ngây ngẩn nhìn theo hướng Cầm Sát rời đi, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến, một hồi lâu sau hắn mới gỡ chiếc quạt vào tay theo nhịp, điệu bộ chơi bời phóng đảng, cất tiếng khen: “Đẹp! Quá đẹp! Đẹp hơn bức họa kia tôi nghìn lần, nếu thêm hai tuổi nữa thì ắt hẳn là một mỹ nhân khuynh thành. Ta mà lấy được một cô vợ đẹp đến thế này, có chết cũng cam lòng...”

Hắn dứt lời lại nghĩ đến gương mặt xinh đẹp trời ban, khí chất cao quý trong trẻo lạnh lùng của nàng, tức thì nuốt nước miếng cái ực, hai mắt dăng đầy vẻ mơ màng.

Mặt khác Cầm Sát trở lại viện, sau khi uống một chén trà nhỏ mới nói với Liễu ma ma: “Lát nữa ma ma đi hỏi thăm lai lịch những vị nam thí chủ trọ lại trong chùa cho ta.”

Bạch Chi kể lại tường tận chuyện vừa nãy, lại quở trách hắn ta mấy lần nên Liễu ma ma bấy giờ mới biết được chuyện Cầm Sát va chạm với đàn ông, bà nghe Cầm Sát dặn dò như thế mà giật mình, vội hỏi: “Chàng trai đó có gì không ổn sao?”

Bạch Chi cũng kinh ngạc mở to mắt nhìn, Cầm Sát đặt chén trà xuống bàn rồi nói: “Chiếc dây đeo quạt kia vốn bị ai đó dùng đồ sắc cắt đứt.”

Bạch Chi giật mình, Liễu ma ma cau mày nói: “Ý của tiểu thư là... Đại phu nhân muốn hủy hoại danh tiết của người ư?”

Liễu ma ma trước tiên chợt liên tưởng đến Ngô thị vì Diêu Cẩm Ngọc bình thường vốn ra dáng đoan trang, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ xử sự như vậy hôm lễ mừng thọ lão thái thái, chắc chắn Ngô thị đã nói gì đó thì con bé ấy mới cư xử như vậy. Ngô thị nếu muốn cướp mối hôn sự với Võ An Hầu phủ thì bày kế phá hủy danh tiết của Cầm Sát là chuyện rất bình thường. Có điều Liễu ma ma lại cảm thấy không đúng lắm, với thân phận của Diêu Cẩm Ngọc, nếu hôn sự của Cầm Sát và Tạ Thiếu Văn không thành thì Diêu gia và Hầu phủ cũng coi như trở nên xa lạ, đồng dôi Hầu phủ sao có thể chấp nhận để Diêu Cẩm Ngọc vào cửa?

Giờ phút này Liễu ma ma mới chỉ nghĩ đến Ngô thị, còn chưa liên tưởng đến Vạn thị, nhưng trong lòng Cầm Sát thì sáng như gương.

Hiện giờ Ngô thị chắc chắn sẽ không động thủ với nàng, mà dù Ngô thị có ý định này đi chăng nữa thì đương nhiên sẽ không chọn nơi hành sự tại chùa Linh Âm, nơi đây không phải là Diêu phủ, có quá nhiều chuyện nàng ta không thể nắm chắc. Ở Diêu phủ thì khác, chỗ nào cũng nằm trong lòng bàn tay nàng ta, cách hạ thủ cũng nhiều, còn có thể ra tay mà không lưu lại hậu hoạn.

Còn Vạn thị thì không giống như vậy, nàng ta không giỏi đến mức có thể với tay vào tận Diêu phủ, mặt khác trong chùa người đi kẻ lại vốn hỗn tạp, muốn động thủ lại dễ dàng hơn nhiều. Bấy giờ Vạn thị nóng lòng muốn hủy hôn, Bình Nhạc Quận chúa vừa khéo lại có mặt ở đây, nếu nàng xảy ra chuyện bất trắc, bị hủy hoại danh tiết ở trong chùa Linh Âm thì nàng ta có thể nhân cơ hội mượn đám nô tài phủ Trần Quốc Công và Giang Ninh Hầu để tung lời đồn đãi, như vậy sau này Hầu phủ hủy hôn cũng là chuyện hiển nhiên, thuận lợi như nước chảy thành sông vậy.

Cầm Sát đương nghĩ ngợi, bên ngoài bỗng dung vắng tiếng Bạch Hạc, nàng ta bước nhanh vào rồi vừa cười vừa bẩm: “Tiểu thư, phu nhân Võ An Hầu nghe nói Bình Nhạc Quận chúa bị động thai thì tới chùa thăm viếng, tiểu thiếu gia và thế tử gia cũng đi cùng, bây giờ đã qua cửa chùa rồi.”

Cầm Sát nghe vậy mỉm cười, nàng sửa sang xiêm y rồi đứng lên, nói với Liễu ma ma: “Ma ma đi đi, hôm nay có lẽ Văn Thanh sẽ trọ lại trong chùa, một lát nữa còn phải phiền ma ma và Bạch Chi tới thu dọn phòng ở cho em ấy.”

Liễu ma ma vâng lời rời đi, chốc lát sau Bạch Hạc đi vào báo rằng Vạn thị đã dâng hương lễ bái xong, hiện đang tới viện này. Cầm Sát nghe vậy thì đội mũ trùm đầu rồi sấn, vừa ra ngoài đã gặp ngay Vạn thị vận đồ hoa được một đám nha hoàn bà vú vây quanh bước tới.

Vì phụ thân của Tạ Thiếu Văn là Võ An Hầu Tạ Tăng Minh và Trần Quốc Công Dương Kiến thường hay bắt đồng quan điểm, thêm nữa khi tân đế lên ngôi, trưởng nữ nhà Võ An Hầu là Tạ Thiên Quyên được đưa vào cung, hiện giờ đã lên tới tước Tần, luôn luôn bất hòa với Dương Hoàng Hậu, cho nên Trần Quốc Công phủ và Võ An Hầu phủ chẳng qua chỉ bằng mặt mà không bằng lòng.

Hôm nay Vạn Thị tới thăm Bình Nhạc Quận chúa, vì biết khu vực này là sân viện chuyên dùng cho nữ quyến nghỉ lại, cho nên để tránh điều tiếng, nàng ta đã dặn dò Tạ Thiếu Văn và Văn Thanh cùng tới bái lạy Văn Xương Đế Quân xong thì trở về sân viện dành cho khách nam nghỉ lại, không cần phải theo lại đây.

Cầm Sát tiến lên đón, đang muốn thi lễ thì Vạn thị đã cười giữ nàng lại rồi nói: “Xem nào, hôm nay trông sắc mặt có vẻ tốt, gương mặt nhỏ nhắn cũng hồng hào lên nhiều, hai ngày này con có dùng thuốc bổ đi đưa cho không?”

Mấy ngày nay Vạn thị dù không tới Diêu phủ nhưng lại tặng rất nhiều dược liệu, mỗi ngày còn sai một bà vú chuyên đưa thuốc tốt đồ bỏ tới cho Cẩm Sắt, phải người thúc ngựa nhanh chóng đưa từ biệt viện của Võ An Hầu phủ ở Giang Châu tới Diêu phủ. Chính vì chuyện này mà đám nô tài Diêu phủ có ai là không nói Cẩm Sắt là người may mắn? Lũ ngựa phi như bay qua lại Giang Châu trong suốt hai ngày qua đã thu hút không ít dân chúng bàn tán xôn xao, ai mà chẳng cho rằng phu nhân Võ An Hầu là người lương thiện nhân từ chứ.

Cẩm Sắt bị Vạn thị lôi kéo như vậy chột to ra ngưỡng ngưỡng, nói: “Thuốc thang và đồ bỏ đi đưa tới con đều dùng, nhưng mà phiền đi phải hao tâm tổn sức lo lắng, trong lòng con thấy thật bất an. Vốn nghe tin đi đến chùa dâng hương, đáng lẽ phải tới cảm tạ đi ngay mới phải. . .”

Vạn thị thấy Cẩm Sắt thẹn thùng thì giờ tay đi đầu nàng, mắng yêu: “Con bé này, mới ba năm không gặp mà đã tỏ vẻ khách sáo lạnh nhạt với đi như vậy, thật đáng đánh đòn.”

Đang lúc nói chuyện, Triệu ma ma bước ra cửa đón, bà hành lễ với Vạn Thị xong thì cười nói với Cẩm Sắt: “Vừa nãy lão nô làm theo lời tiểu thư chườm mắt cho Quận chúa, Quận chúa quả nhiên thấy thoải mái vô cùng, người còn dặn lão nô sang báo cho tiểu thư một câu, để tiểu thư đỡ lo.”

Ngữ khí của Triệu ma ma vô cùng thân thiết, Vạn thị kinh ngạc liếc nhìn Cẩm Sắt, Triệu ma ma chỉ mỉm cười rồi nói: “Quận chúa đang chờ phu nhân, người mau vào đi.”

Vào phòng, Vạn thị làm bộ thân thiết ân cần hỏi han Bình Nhạc Quận chúa một phen, sau đó khi nghe Hoàng ma ma kể lại ngọn ngành chuyện Cẩm Sắt có công cứu giúp, đôi tay giấu trong tay áo nàng ta hơi nắm chặt lại.

Dù trong bụng không vui, nhưng trên mặt vẫn phải treo vẻ cười, nàng ta nhìn về Cẩm Sắt, lộ vẻ dịu dàng rồi nói: “A Hoa là một cô gái thông minh giỏi giang, nha đầu này thật giống mẫu thân đáng thương đã qua đời. Con bé thật có duyên mới vừa vặn gặp gỡ Quận chúa ở đây, nhân cơ duyên xảo hợp có thể giúp đỡ Quận chúa.”

Cẩm Sắt khó tránh khỏi lên tiếng khiêm nhường vài câu, Vạn thị và Bình Nhạc Quận chúa vốn không thân thiết, vì thế nàng ta nói đôi lời xong liền tỏ ý cáo lui: “Sau khi sinh phải ăn nhiều ngủ nhiều mới có thể sớm ngày khỏe lại, trông Quận chúa đã ổn hơn nhiều, thôi ta không quấy rầy nữa.”

Dứt lời nàng ta liền đứng lên cáo từ, Bình Nhạc Quận chúa sai Hoàng ma ma tiễn Vạn thị và Cẩm Sắt ra ngoài, ra khỏi viện rồi, Vạn thị mới cất giọng dạy bảo Cẩm Sắt: “Con cũng lương thiện quá mức rồi, cứu người dù là chuyện đương nhiên, nhưng Bình Nhạc Quận chúa là người có thân phận cao quý, nàng ta bị động thai đã có thể từ Trần Quốc Công và Lý công tử trông chừng, lại có một đám nha hoàn bà vú đầy kinh nghiệm hầu hạ, hẳn nhiên rồi sẽ mẹ tròn con vuông. Đâu cần phải nhờ tới con? Hơn nữa phòng sinh là nơi một cô nương chưa chồng như con được vào sao? Tương lai nếu quả thật ảnh hưởng đến chuyện sinh con thì sao, con bảo đi phải đối diện với sự giao phó của mẹ con thế nào đây. Bây giờ thì con mang danh giúp đỡ họ, nhưng nếu hồng chuyện chẳng phải gây thù chuốc oán với người ta sao? Con còn dại quá, cư xử có phần liều lĩnh, sau này tuyệt đối không được làm như vậy nữa.”

Vì mình có công cứu giúp Bình Nhạc Quận chúa nên Vạn thị đương nhiên khó bề yên lòng, Cẩm Sắt nghe vậy dù trong lòng chế giễu nhưng ngoài mặt vẫn vội vàng làm bộ bồn chồn lo sợ rồi nói: “Con quả thật suy nghĩ không thỏa đáng, cũng may có đi dạy cho.”

Vạn thị thấy vậy mới an ủi đôi câu rồi tiếp lời: “Di nói vậy là vì tốt cho con, con chớ ác cảm với đi. mấy năm nay con ở Giang Châu, đi vô cùng nhớ nhưng lo lắng, bây giờ thấy con không giống với khi còn bé luôn thân thiết với đi, trong lòng đi thấy rất buồn. Di nghe nói ngọn núi phía sau chùa Linh Âm có một khu rừng mai với vô số loại mai quý hiếm nở cực đẹp, hàng năm đông đảo dân chúng đều tới đây ngắm hoa, khó khăn lắm hai đi cháu mình mới ở gần nhau mấy ngày, chỉ bằng ngày mai con cùng đi đi thường mai nhé, nhân tiện tâm sự chuyện sinh hoạt của con ở Diêu phủ trong hai năm qua, được không?”

Cẩm Sắt trầm suy tư, sau đó nàng ngược mắt với vẻ đầy lo âu sợ hãi rồi nói: “Sao đi lại cảm thấy con xa lạ với đi chứ? Chẳng qua hiện giờ Cẩm Sắt đã lớn rồi, đâu có thể làm nũng gần gũi đi như trước được nữa? Nếu đi thích đáng về con như vậy thì. . . Con đành phải giả bộ giống một tiểu cô nương vậy.”

Vạn thị bật cười nói: “Đừng vậy, cô bé con của đi đã lớn rồi, trở thành một thiếu nữ rồi! Được rồi, chẳng qua đi nói đùa vài câu, trông con cuống lên kìa. Ngày mai phải dậy sớm ngắm hoa, hôm nay con cũng về nghỉ sớm đi, không cần phải tiễn nữa, mau trở về đi.”

Nàng ta dứt lời liền căn dặn Bạch Chỉ và Bạch Hạc phải để ý kỹ tới Cẩm Sắt, sau đó mới cùng Khương ma ma rời đi. Sân viện của Vạn thị đã sớm có bà vú của Võ An Hầu phủ đứng ra thu dọn, Vạn thị một mặt vừa đi vào viện, một mặt vừa bức tức trong lòng, nét mặt đánh lại, nói với Khương ma ma: “Xem xem, còn chưa vào cửa đã giúp người ngoài, nếu đón về có khi lại thành công rắn cắn gà nhà chứ chẳng chơi!”

Khương ma ma thấy Vạn thị tỏ ra cáu kỉnh thì hòa theo vài câu, miễn cưỡng mới giúp nàng ta hạ hỏa đôi chút.

Cẩm Sắt trở lại phòng, xoa tóc, thay thường phục, tắm rửa sơ qua, sau đó từ tịnh phòng* đi ra, Liễu ma ma cũng quay trở lại, bà nghiêm nghị bẩm báo: “Lão nô đã dò la được thân phận những vị khách nam trọ lại trong chùa, chàng trai đựng vào tiểu thư hôm nay là người họ Thôi sống phía Tây thành Giang Châu. Thôi gia mấy đời đều là thương nhân buôn bán dược liệu và lương thực, cũng xem như là gia tộc giàu có ở Giang Châu. Thôi công tử năm nay 19 tuổi, là con độc đinh mấy đời, vì thế được lão thái thái Thôi phủ nhất mực thương yêu, một lòng tính toán cưới cho đứa cháu một cô tiểu thư tài mạo song toàn xuất thân dòng dõi thư hương, nhưng Thôi công tử là một kẻ phong lưu phóng đãng, tiếng xấu vang xa, vì vậy cao không tới thấp chẳng xong, cho nên việc cưới xin cứ lần lữa mãi, đến bây giờ cũng chưa hứa hôn với ai.”

*Tịnh phòng: Phòng tắm

Liễu ma ma dứt lời sắc mặt lại khó coi thêm vài phần, sau đó mới tiếp: “Lão nô còn thăm dò ra chuyện này, tiệm thuốc của Thôi gia ở kinh thành không

hiếu buồn bán thế nào mà gây ra chuyện chết người. Chuyện này vốn cũng không khó giải quyết, chỉ cần tốn bạc ngăn chặn kịp thời là được, nhưng khổ chủ lại là con độc đỉnh ba đời, gia đình bọn họ lại có chút quan hệ với phủ Lễ bộ Thị lang. Người nhà bọn họ cầu xin tới phủ Thị lang, làm loạn muốn Thôi gia phải trả lại công bằng cho bọn họ, tổng gả quản lý hiệu thuốc đó vào tù, lấy mạng đổi mạng, còn phải đuổi hết người của tiệm thuốc họ Thôi ra khỏi kinh thành thì mới để yên chuyện này. Gã quản lý hiệu thuốc của Thôi gia ở kinh thành lại không phải là người xa lạ, y là cháu ruột của Thôi lão thái thái, Thôi gia sao có thể ngồi yên không thêm quan tâm? Hiện giờ phụ thân của Thôi công tử đang xoay xở tìm cách khắp nơi, còn chuẩn bị vào kinh dẹp yên chuyện này nữa.”

Liễu ma ma cũng không phải kẻ ngốc, nếu vị Thôi công tử này thật sự có ý đồ xấu với tiểu thư nhà mình, vậy người giật dây hẳn ta chín mười phần có liên quan đến chuyện tiệm thuốc của Thôi gia ở kinh thành. Thôi gia ở Giang Châu tuy thanh danh kém xa Diêu gia, nhưng cũng là hạng giàu có, Ngô thị sao có khả năng sai khiến Thôi công tử? Nếu liên tưởng tới chuyện hiệu thuốc, kinh thành, còn cả chuyện Vạn thị đột nhiên lên núi hôm nay nữa, Liễu ma ma có thể nào không liên tưởng đến Vạn thị chứ?

Bà nghĩ mấy năm gần đây Vạn thị đối xử càng lúc càng hời hợt với Cẩm Sắt, hơn nữa mấy ngày nay chẳng hề thấy thế tử Võ An Hầu tới Diêu phủ... Suy đi tính lại, Liễu ma ma bất chợt ngẫm mà hoảng.

Bà thấy Cẩm Sắt vẫn im lặng đứng trước bàn tập trung tu sửa cây hoa lan, chẳng nói chẳng rằng thì không biết trong lòng nàng nghĩ gì, liệu có hoài nghi như mình không. Vì quá nóng ruột, bà đánh cấn răng hỏi: “Tiểu thư nói xem, chuyện này... Liệu có liên quan gì đến phu nhân Võ An Hầu không?”

Cẩm Sắt nghe vậy vui mừng, khoe môi khê nhưn, nàng xoay người lại cầm tay Liễu ma ma rồi nói: “Ma ma nghĩ gì ta đều hiểu hết, trên đời này hiển nhiên có hạng người ngại nghèo túng yêu giàu sang phú quý, thấy lợi quên nghĩa, nhưng di luân luôn thương yêu ta, lại là chị em kết nghĩa với mẫu thân, chúng ta sao có thể hoài nghi di được? Ma ma đừng nghĩ nhiều, có lẽ vị Thôi công tử kia quả thật đang tìm sợi dây đeo quạt, trong lúc vô tình mới đụng phải ta thì sao? Lúc đó gió thổi sợi dây đỏ bay phát phơ, chắc là ta nhìn nhầm ấy mà.”

Bây giờ Cẩm Sắt càng nói đỡ cho Vạn thị, chờ đến khi chân tướng bại lộ, Liễu ma ma sẽ càng căm giận nàng ta, càng dễ dàng ủng hộ chuyện nàng từ hôn. Huống hồ nàng nói nửa vờ như vậy, Liễu ma ma sẽ càng thêm lo lắng, chắc chắn không thể yên lòng được.

Quả nhiên, Liễu ma ma tưởng nàng không mấy may lo ngại thì lập tức tiếp lời: “Tiểu thư, chuyện này không thể lơ là được, người xưa có câu dù không có lòng hại người, nhưng cũng không thể không đề phòng người.”

Cẩm Sắt cười nói: “Được rồi, ma ma nói gì cũng đúng, như vậy đi, hai ngày này ma ma một tắc không rời ở lý bên cạnh ta, cũng đi nhắc nhở cả Văn Thanh nữa, chúng ta cẩn thận mọi chuyện là được chứ gì?”

Liễu ma ma suy tư một chút, thấy chẳng còn cách nào khác thì đành nghe lời dặn của Cẩm Sắt. Bà nghĩ hiện giờ trời đã tối, sân viện của khách nữ và khách nam lại ngăn cách bởi điện Từ Tâm, chỉ sợ một lát nữa sớm khóa cửa, bà cũng không dây dưa thêm nữa, vội gọi Kiềm Nhi và Bạch Hạc cùng tới chỗ Diêu Văn Thanh.

Thấy bà đi rồi, Cẩm Sắt mới ngừng cười, đôi mắt trong trẻo tối sầm, hiện đầy vẻ sắc bén.

Vạn thị chắc chắn sẽ tìm người hại nàng, họ Thôi chỉ là thương nhân, Thôi công tử nếu phá hủy sự trong sạch của nàng đương nhiên không dám đối xử tệ bạc, hơn nữa Thôi gia vốn muốn cưới cho hán một cô tiểu thư dòng dõi thư lương, bản thân mình chắc chắn vô cùng hợp ý bọn họ, Thôi gia đối với chuyện này tất nhiên sẽ cực kỳ phối hợp. Bọn họ muốn cưới nàng làm vợ cả cho hán, hơn nữa hán còn hủy hoại danh tiết của nàng, họ Diêu cũng chẳng ai muốn phản đối.

Đến lúc đó Võ An Hầu phủ bắt buộc phải từ hôn, lại còn phải niệm tình xưa nghĩa cũ mà giúp đỡ giải quyết chuyện phiền toái với Thôi gia. Lấy ân báo oán, tận tình tận nghĩa, Võ An Hầu phủ quả là khoan dung độ lượng làm sao!

Cẩm Sắt không biết có nên cảm tạ Vạn thị không đây, tốt xấu gì nàng ta cũng không chọn cho mình kẻ “Đưa méo táo nứt”, tốt xấu gì mình gả sang cũng được làm vợ cả. Vạn thị chắc cảm thấy nàng ta làm vậy đã là làm ơn làm phúc cho mình rồi, chắc rằng cảm thấy thân phận của mình bây giờ cũng chỉ xứng với một gia tộc như vậy thôi. Cẩm Sắt nghĩ mà cười khẩy.

*Đưa méo táo nứt: Cụm từ chỉ không nên nhìn bề ngoài xấu xí mà đánh giá nội tâm bên trong của một người. Hiện nay cụm từ này thường được ví với người hoặc vật có vẻ ngoài xấu xí.

Sáng sớm hôm sau, Liễu ma ma giúp Cẩm Sắt thay trang phục, nàng mặc áo xanh ngọc thêu hình cây kim ngân, váy hoa xanh lơ in hình bướm bướm, vắn tóc kiểu Song Loa bình thường, đeo châu ngọc khảm hoa hải đường, xong xuôi vừa đúng lúc con bé nha hoàn Thu Lê bên người Vạn thị tới đón.

“Hôm nay thật đẹp trời, vàng thái dương chiếu sáng rực rỡ. Vừa nãy thế tử và thiếu gia Văn Thanh tới thỉnh an phu nhân, nghe nói phu nhân và tiểu thư cùng đến sau núi thường mai thì hai người họ cũng nổi hứng muốn theo, hiện giờ phu nhân và hai người họ đang chờ tiểu thư tới đây.”

Cẩm Sắt mỉm cười đứng lên nói: “Ta cũng đang định sang, không ngờ vẫn chậm bước, phiền Thu Lê tỷ tỷ phải chạy sang đây.”

Nàng và Thu Lê vừa hàn huyên vừa ra ngoài, trong chùa Linh Âm, sân viện để các nữ thí chủ trọ lại đều xây ở cùng một khu, tổng cộng gồm bảy viện nhỏ song song. Cẩm Sắt đi theo Thu Lê chừng trăm bước chân đã đến viện của Vạn thị, còn chưa vào nhà thì màn cửa đã được vén lên, một dáng người cao gầy bước ra, Cẩm Sắt ngược mắt nhìn, hóa ra là Tạ Thiếu Văn.

Hôm nay hán vận áo gấm thêu hoa màu xanh đen cổ tròn, bên hông thắt đai lưng gấm màu xanh ngọc, trên đầu đeo kim quan* giữ tóc, trên người chỉ mang một chiếc hà bao** hơi cũ, toàn thân không đeo bất kỳ đồ trang trí bằng châu ngọc nào, nhìn hán trông khoan khoái thoải mái, có phần nhàn nhã.

*Kim quan: Một vật liệu hình tròn bằng vàng để giữ tóc.

Hà bao là một vật trang sức truyền thống của Trung Hoa, thường đeo bên hông, dùng để đựng những thứ lặt vặt bên người. Hà bao có hình tròn, bầu dục, chữ nhật, hình quả đào, hình gậy như ý*, hình quả lựu, bên trên thêu hoa văn dây đặc hoặc đơn giản, hình hoa cò, chim, thú, côn trùng, sơn thủy, hình chữ cát tường, văn thơ trang trí.

***"Gậy như ý" là vật thủ công mỹ nghệ truyền thống biểu trưng cát tường của Trung Quốc, hình dạng giống lưỡi câu, đầu đẹp như chiếc lá.

Ánh nắng sớm chiếu vào gương mặt tuần tú của hân, làm nét mặt rạng rỡ lấp lánh, đôi mắt càng toát vẻ sáng rỡ và chuyên chú đến chói mắt.

Lần này không có bình phong che chắn, Tạ Thiếu Văn cũng chẳng cần giữ lễ, hân đắm đuối nhìn Cẩm Sắt. Giờ đây hân chỉ cảm thấy Cẩm Sắt quả thật y như trong mộng tưởng của mình, nàng xinh đẹp tuyệt trần, cứ đứng lẳng lẳng như vậy đã khiến hân không thể rời mắt, khí chất điềm tĩnh thanh cao, gương mặt thanh lệ thoát tục, chỗ nào cũng hợp lòng hân, thậm chí hân thấy nàng trưởng thành còn đẹp hơn so với sự tưởng tượng của bản thân, thật khó có bút nào tả nổi.

Nàng vận trang phục màu xanh ngọc thật hợp với chiếc áo cũng màu xanh ngọc hân đang mặc trên người, chuyên trùng hợp này khiến Tạ Thiếu Văn cực kỳ vui vẻ, nàng là cô vợ nhỏ của hân, sắp sửa là cô gái cùng chung chăn gối với mình, nghĩ đến đây tim hân chợt nảy lên thỉnh thoảng.

Mặt khác Cẩm Sắt bị Tạ Thiếu Văn chiếu tướng nhưng ánh mắt nàng lại rơi vào chiếc hà bao trên người hân, chiếc túi nhỏ thêu hoa văn hình chim hi thước báo tin vui, đường may xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn có vẻ giống đồ luyện thủ của một cô bé, hân đeo trên người trông có vẻ không hợp lắm. Cẩm Sắt liếc mắt liền nhận ra, bởi chiếc túi này là thứ khá khảm nhất trong số những món nàng tự tay làm khi mới học thêu thừa may và lúc năm tuổi.

Khi ấy Tạ Thiếu Văn biết nàng đang luyện tập thêu hà bao thì liền nâng nặc đòi phải thêu cho riêng một cái, nàng ngần ngại mình còn vụng về nên đâu có đáp ứng hân? Hân nói gì nàng cũng không chịu, sau cùng vì không chịu nổi Tạ Thiếu Văn ngày ngày cứ chạy đến Điều gia đòi hỏi, nàng liền nổi cơn tam bành, thuận tay vẽ bừa một chiếc hà bao ném cho hân.

Ai dè Tạ Thiếu Văn lại coi nó như bảo bối, ngày ngày treo bên người, đi đâu cũng mang theo, đến mức khiến cho mọi người lấy đó làm trò cười, nghe người lớn cười trêu bọn họ vô tư, nàng càng cảm thấy buồn bực, còn Tạ Thiếu Văn thì lại cười hờ cả răng hàm, chỉ ngây ngô hỏi nàng bao giờ mới có thể thêu tặng hân một đôi giày. Khi ấy hân đang thay răng, cười một cái liền lộ ra hàm răng khấp khểnh, nàng nhân cơ hội chế nhạo một phen, khiến hân xấu hổ mặt đỏ như gấc chín.

Kiếp trước dù nàng không yêu Tạ Thiếu Văn, nhưng chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của hân dành cho mình, vì thế mới cảm thấy áy náy mà nhẫn nhịn Vạn thị nhiều lần, dù Vạn thị gây khó dễ nhưng nàng đâu có mở miệng phàn nàn với Tạ Thiếu Văn một câu? Nàng chỉ nghĩ Vạn thị là người ngại nghèo túng yêu phú quý, vì quan tâm quá mức, vì tiền đồ của con trai nên mới làm như vậy, nàng có thể hiểu được, cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng cuối cùng, khi phát hiện ra sự thật, nàng mới biết cho tới bấy giờ nàng vẫn luôn là kẻ ngu ngốc.

Tạ Thiếu Văn dù có thay lòng đổi dạ, dù có mang lòng yêu Điều Cẩm Ngọc, yêu bất kỳ thiếu nữ nào trên đời này chỉ vì nàng không yêu hân thì cũng chẳng sao. Nhưng Tạ Thiếu Văn tuyệt đối không nên hủy hoại sự trong trắng của nàng, hân làm thế sao có thể khiến nàng không hận hân? Sao có thể khiến nàng không kéo cả Hầu phủ chôn vùi cùng mình?

Ân oán kiếp trước coi như đã xong, kiếp này gặp lại Tạ Thiếu Văn, Cẩm Sắt chỉ còn cảm giác chán ghét mà thôi, nàng chỉ mong có thể nhanh hủy mối hôn ước này, từ nay về sau đường ai nấy đi, không hề dính dáng gì với nhau nữa.

Bây giờ đối diện với ánh mắt nồng cháy của Tạ Thiếu Văn, Cẩm Sắt chỉ tỏ ra yên lặng bình tĩnh, nàng hơi tránh người lùi ra sau lưng Thu Lê.

Tạ Thiếu Văn thấy vậy mới cười nói: "Cẩm Sắt muội muội có vẻ cao hơn nhiều."

Cẩm Sắt còn chưa đáp lại, Thu Lê đã phì cười, nhìn Tạ Thiếu Văn trêu ghẹo: "Nghe thiếu gia nói này, Điều tiểu thư không cao hơn chẳng lẽ lại thấp đi sao? Có lẽ thiếu gia muốn nói Điều tiểu thư không những cao mà còn xinh đẹp lên nhiều phải không?"

Thu Lê dứt lời liền che miệng cười, nàng trêu đùa đảo mắt qua lại giữa Cẩm Sắt và Tạ Thiếu Văn, gương mặt Tạ Thiếu Văn đỏ bừng, nhưng đôi mắt sáng rỡ vẫn nhìn chăm chú vào Cẩm Sắt. Cẩm Sắt thì lễ với hân, còn chưa cất lời thì Đại nha hoàn Thu Bình bên người Vạn thị đã vén màn đi ra nói: "Phu nhân sai nô tỳ gọi thế tử và Điều tiểu thư vào trong trò chuyện."

Tạ Thiếu Văn lúc này mới vội lên tiếng: "Cẩm Sắt muội muội mau vào phòng, một lát nữa mặt trời lên cao, thời tiết ẩm áp hơn chúng ta sẽ cùng tới sau núi thường mai."

Cẩm Sắt vào phòng thì thấy Vạn thị đang ngồi trò chuyện với Văn Thanh. Thấy hai người họ đi vào, nét mặt Vạn thị lộ vẻ tươi cười ẩm áp, nàng vờ trách Tạ Thiếu Văn: "Biết ngay con thấy Cẩm Sắt muội muội nhất định ngại ngần ra mà, dù có tán gẫu thì cũng phải vào phòng mà nói, có lý nào chặn ngoài cửa không cho con bé vào phòng chứ, con định làm em nó lạnh cóng sao?"

Nàng ta dứt lời liền gọi Cẩm Sắt tới bên mình, hỏi han tỉ mỉ xem đêm qua nàng ngủ ra sao, sáng sớm ăn cái gì, Cẩm Sắt mỉm cười đáp từng câu một, ngồi một lúc chừng qua thời gian dùng một bình trà, Vạn thị ngó ra bên ngoài rồi cất tiếng: "Hít thở không khí trong lành buổi sớm cũng rất tốt, chúng ta đi luôn thôi, vừa vận đến sau núi vừa thưởng mai vừa dùng điểm tâm"

Đám người nghe vậy dồn dập đứng lên, vây quanh Vạn thị cùng ra khỏi sân.

Hôm nay Cẩm Sắt mang theo Liễu ma ma, Bạch Chi và Bạch Hạc, còn Điều Văn Thanh mang theo hai gã sai vặt Bạch Ngọc và Bạch Dịch, Tạ Thiếu

Văn cũng dẫn theo hai gã sai vặt, Vạn thị thì mang theo Khương ma ma, bốn Đại nha hoàn, thêm bốn bà vú chuyên làm việc vặt cầm theo các hộp đựng thức ăn.

Cứ như vậy một nhóm người chậm rãi di chuyển, tuy đang là mùa đông, nhưng quang cảnh ngọn núi phía sau chùa Linh Âm vẫn có nét độc đáo riêng biệt, mọi người vừa đi vừa ngắm non xanh nước biếc, ai nấy đều thấy thư thái nhẹ nhõm. Dọc đường Tạ Thiếu Văn luôn bên cạnh Cẩm Sắt, nói nói cười cười, Vạn thị mặc dù không vui, nhưng nàng ta nghĩ chuyện hôm nay mà thành, duyên phận của Tạ Thiếu Văn và Cẩm Sắt coi như chấm dứt từ đây, vì thế nàng ta cũng không so đo thêm nữa, thôi thì tùy nó vậy.

Khi gần đến, từng đợt hương hoa mai thơm ngát mát lạnh theo gió ủa tới, Tạ Thiếu Văn thấy Cẩm Sắt tỏ ra dễ chịu thì cười nói: “Hương hoa mai tươi mát trong lành này gần giống như chiếc bánh hoa mai năm ngoái huynh sai người tặng muội, loại hương mai này do La Quốc tiến cống vào cung, tỳ tỳ cũng chỉ được ban hai gói. Hương hoa mai đó dù không lưu lại lâu như hoa mai của Đại Cẩm, nhưng hương vị có vẻ mát lạnh hơn nhiều, chẳng biết Cẩm Sắt muội muội đã nếm qua chưa? Nếu muội thích, năm nay ta sẽ tìm nhiều loại hương hạnh, hương quế để muội xông phòng.”

Cẩm Sắt làm bộ kinh ngạc nhìn Tạ Thiếu Văn hỏi: “Bánh hoa mai gì vậy?”

Tạ Thiếu Văn trông nàng có vẻ không hề biết tới chuyện này thì cau mày nói: “Cẩm Sắt muội muội không thấy bánh ta tặng sao?”

Cẩm Sắt làm bộ sức nhớ, chớp chớp mắt, cười nói: “Có lẽ huynh tặng quá nhiều món nên muội quên mất, đợi khi nào trở về muội sẽ hỏi kỹ lại Vương ma ma.”

Tạ Thiếu Văn thấy nàng như vậy càng trở nên hoài nghi, ba năm nay dù năm nào hắn cũng sai người tới tặng quà, nhưng đều chỉ là những món đồ chơi đáng yêu lý thú, còn những món quà quý hiếm thì rất ít, Cẩm Sắt nói cứ như thể chưa từng trông thấy món quà hắn tặng, lại dường như đương e ngại chuyện gì nên giả vờ gạt hắn vậy. Rốt cuộc là làm sao?

Tạ Thiếu Văn đương buồn bực, Cẩm Sắt cũng không nói thêm nữa. Những món quà hắn tặng đã sớm bị Vạn thị giữ lại, kếp trước khi biết Vạn thị có ý định từ hôn, nàng cũng không còn muốn níu kéo quan hệ với Hầu phủ, vì thế chưa từng nhắc tới việc này với Tạ Thiếu Văn. Ngược lại bây giờ nàng muốn thử xem xem, nếu Tạ Thiếu Văn phát hiện ra mẫu thân của mình là hạng người thấy lợi quên nghĩa thì hắn sẽ có tâm trạng gì và sẽ đối xử như thế nào với Vạn thị.

Nhóm người Cẩm Sắt tới rừng mai khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng rọi sáng muôn nơi, ảm áp dễ chịu. Những đóa hoa mai tụ cùng một chỗ, nở khắp chốn, hoa không chỉ nhiều, mà còn đa dạng, có bông nhiều lớp, có bông lại chỉ một lớp, đóa màu hồng nhạt, đóa lại đỏ tươi, ngẫu nhiên xen lẫn trong đó có hai cây mai trắng, dưới ánh nắng mặt trời, muôn vàn đóa hoa nở rộ, khung cảnh đẹp lộng lẫy tựa tranh.

Nhóm người Cẩm Sắt đi dạo ngắm mai một hồi, trong cốc* dần trở nên đông đúc vì dân chúng khắp nơi đổ về núi dạo chơi ngắm mai. Thấy mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Vạn thị mới kêu nóng, bốn nha hoàn liền tìm một tiểu đình nhỏ, thu dọn sạch sẽ mới mời nàng ta và Cẩm Sắt vào đình nghỉ chân.

*Cốc/Son cốc: Sơn: núi; cốc: dòng nước ở giữa hai quả núi. Vì vậy sơn cốc có thể hiểu là một hang núi, một khe nước giữa núi. . .

Trên chiếc bàn đá nhỏ bày biện những chiếc bánh điểm tâm tinh xảo, nhóm người Cẩm Sắt ngồi vào chỗ, Vạn thị tức thì nói với Khương ma ma đứng phía sau: “Ồ đây không cần các người hầu hạ, đi đường cũng khá lâu rồi, có lẽ các người đều thấy đói khát, tự tìm chỗ ăn uống nghỉ ngơi đi.”

Khương ma ma cười đáp ứng, sau đó gọi Liễu ma ma dẫn theo đám nha hoàn cùng lui ra ngoài dùng bữa. Liễu ma ma từ đêm hôm qua đã thấp thỏm không yên, hôm nay càng nữa bước không muốn rời Cẩm Sắt, bà thấy Khương ma ma rủ mình ra ngoài thì trong lòng càng không yên tâm, luôn miệng từ chối.

“Chủ từ dùng bữa, sao có thể không có nô tài hầu hạ, tỳ tỳ cứ dẫn theo nha hoàn đi trước dùng bữa, ta hiện giờ cũng không đói, chờ tỳ ăn xong trở lại rồi ta sẽ đi.”

Vạn thị nghe vậy cười nói với Cẩm Sắt: “Lão ma ma bên cạnh con thật tuân thủ quy củ, đến ta sai khiến cũng không được.”

Cẩm Sắt hoảng hốt, vội đáp: “Đi nghỉ nhàn rồi, Liễu ma ma vô cùng tôn trọng di, sao lại không nghe lời di chứ.” Dứt lời nàng liền tỏ vẻ không vui nói với Liễu ma ma: “Di là người khoan dung độ lượng, nếu di đã cho phép ma ma dùng bữa thì dù không đói bụng cũng nên tạ ơn chứ.”

Liễu ma ma đành cúi người hành lễ tạ ơn Vạn thị, sau đó dẫn Bạch Chỉ và Bạch Hạc theo Khương ma ma lui ra ngoài. Trong đình tức thì chỉ còn lại có bốn người Cẩm Sắt, Vạn thị, Tạ Thiếu Văn và Văn Thanh, Vạn thị cười nói mời Cẩm Sắt và Văn Thanh dùng điểm tâm, mấy người bọn họ vui vẻ trò chuyện, bầu không khí vô cùng hài hòa êm ả.

Mặt khác Liễu ma ma ra ngoài đình thấy hết thấy đều bình thường, và lại nghĩ Cẩm Sắt ở ngay trong đình, bà chỉ cần liếc mắt là thấy ngay, vì thế mới thoáng yên tâm. Lân du ngoạn này, Liễu ma ma cũng đã tự chuẩn bị đồ ăn thức uống đầy đủ cho cả ba người, có điều Khương ma ma niềm nở mời mọc quá mức nên bà đành phải ăn một miếng bánh linh lăng*.

*Bánh linh lăng: Bánh có chứa cỏ linh lăng.

Trong đình, trên chiếc bàn nhỏ bày biện những chiếc bánh ngọt làm từ nguyên liệu hoa mai, có chiếc bánh hoa mai tươi xấp xỉ, có chiếc lại làm từ hoa mai phơi khô, còn có cả những chiếc bánh được tạo thành hình các loại hoa mai nữa.

Bánh được chế biến rất tỉ mỉ, xinh xắn nhỏ nhắn, những chiếc bánh xếp thành hình hoa mai nở rộ đặt trong bát sứ men xanh khảm mai hồng bên ngoài, khảm cánh mai ở giữa. Ngồi trong sơn cốc giữa rừng hương mai quấn quít, nơi cảnh sắc và hương hoa tô điểm lẫn nhau, khiến con người ta chột nôi

hứng thêm ăn.

Cầm Sát ăn hai chiếc bánh xốp liền ngừng lại, mãi mê ngắm nghía dãy núi phượng xa đến ngây ngẩn, Vạn thị thấy vậy thì mỉm cười cầm một chiếc bình đựng canh khắc hoa cỏ nạm vàng tới trước mặt Cầm Sát, vừa cười vừa nói: “Đây là món canh bồ câu hầm hương quế mà di đích thân sai người nấu riêng cho con, món này phải chế biến trong 7-8 canh giờ liền, có tác dụng xua tan khí lạnh, lợi gan bồ máu, con mau uống nhân lúc còn nóng.”

Tạ Thiếu Văn thấy Vạn thị chăm lo cho Cầm Sát đến vậy thì vô cùng thích chí, lập tức tiếp lời: “Mẫu thân có Cầm Sát muối muối rồi liền quên ngay con trai. Món canh bồ câu hầm hương quế thơm ngát như vậy, mẫu thân dù không cho, con với Văn Thanh vẫn phải mặt dày xin một chén đây.”

Vạn thị nhoen cười vờ trách Tạ Thiếu Văn: “Bát canh này dù có thơm đến mấy thì con và Văn Thanh cũng không thể uống được. Thực liệu* có nghĩa là trong quá trình nấu nướng, chế biến các loại thuốc thêm vào món ăn. Món canh bồ câu hầm quế này để dành riêng cho nữ nhi, con và Văn Thanh dù thêm đến mấy mẹ cũng không thể cho phép được.” Nàng ta dứt lời liền quay sang Cầm Sát: “Con uống nhanh lên, bát canh này di đặc biệt dặn người bọc lại bằng túi vải dày, lót ngoài bằng tấm da chồn đây, nếu để lạnh thì uống vào còn có tác dụng gì nữa.”

*Thực liệu, còn gọi là thực trị (dietetic therapy), là phương pháp căn cứ theo lý luận của y học cổ truyền tiến hành lựa chọn các thực phẩm phù hợp (đơn thuần hoặc phối ngũ với các vị thuốc) để gia công chế biến thành các đồ ăn thức uống, hướng dẫn rèn luyện thói quen và nếp vệ sinh ăn uống hợp lý nhằm mục đích phòng chống bệnh tật, bảo vệ và nâng cao sức khỏe.

Cầm Sát nghe vậy tỏ ra cảm động, vội tạ ơn rồi cầm bát canh lên, mở nắp ra quả nhiên thấy một làn hơi nóng quyen hương thơm phả ra. Còn Tạ Thiếu Văn nghe Vạn thị nói vậy thì lập tức nghĩ rằng bát canh này chắc là có tác dụng bổ âm điều trị kinh nguyệt, mẫu thân giúp Cầm Sát bồi bổ thân thể, đương nhiên vì tương lai để nàng gả vào Hầu phủ sẽ nhanh chóng sinh con nối dõi cho mình rồi, Tạ Thiếu Văn bỗng chốc đỏ mặt, sau đó dùng ánh mắt sáng quắc nhìn sang Cầm Sát, dường như ngầm nàng uống canh là chuyện cực kỳ vui sướng hạnh phúc đối với hắn vậy.

Cầm Sát múc một thìa canh đưa lên trước miệng, thấy Tạ Thiếu Văn chăm chú nhìn sang thì đôi gò má chợt ửng hồng như thể vô cùng ngượng ngùng, sau đó nàng chớp mắt, xoay người sang một bên, nâng tay áo che mặt rồi đỏ hết chén canh xuống.

Đến khi nàng xoay người lại, trong bát canh chỉ còn lại non nửa, Cầm Sát đặt chén canh lên bàn, hai gò má đỏ rực, nàng cầm chiếc khăn lau nhẹ khóe môi rồi không đụng đến nữa.

Vạn thị thấy Cầm Sát tỏ ra xấu hổ, lại thấy con bé dù không ăn thịt chim bồ câu nhưng đã uống hơn nửa già bát canh thì cũng yên tâm, sau đó cười nói với Tạ Thiếu Văn: “Thằng bé này, không thấy muối muối con đương ngại ngần sao! Thôi được rồi, mẫu thân nghe nói trong son cốt cũng có một ngôi đền thờ Văn Đế*, tuy đã lâu chưa được tu sửa lại, ít người cúng bái, nhưng Văn Đế là vị thần chủ quản công danh phúc lộc của kẻ sĩ, hai con đã đến đây rồi thì cũng nên tới bái lạy mới tốt. Con và Văn Thanh đừng ngồi đây nữa, tới chỗ Văn Đế thấp nén nhang đi. Thu Bình, người tới hầu hạ thế tử và Điều thiếu gia, phải chú tâm vào đây.”

*Văn Đế: Viết tắt của cụm danh từ Văn Xương Đế Quân.

Tạ Thiếu Văn biết mẹ mình là người mê tín, nghe bà nói vậy đành phải vâng lời, hắn đứng lên cung kính đáp: “Con trai xin vâng.” Sau đó ngoắc Văn Thanh: “Đi thôi Văn Thanh, thấp hương lễ bái cho thật thành tâm, sang năm em tham gia thi cử có khi đỗ Tú tài* ngay ấy chứ.”

*Tú tài: Người thi hương đậu dưới hàng cử nhân.

Điều Văn Thanh liếc nhìn Cầm Sát rồi đứng dậy hành lễ cáo lui với Vạn thị, Cầm Sát bước lên vừa chỉnh trang lại chiếc áo choàng màu tím viền bạc thêu hoa văn Tường Vân màu xám cho Văn Thanh vừa cười giục già: “Em mau đi đi.”

Sau khi hai người họ đi xa, đám nha hoàn mới bước vào đình thu dọn đồ ăn cho vào hộp, Cầm Sát ngồi hàn huyên với Vạn thị một lúc, bỗng chốc Liễu ma ma tự dưng cả người mềm nhũn ngã quỵ, may mà có Bạch Chi nhanh tay nhanh mắt đỡ lại. Mấy đứa nha hoàn tiến lên trước đỡ bà ngồi vào ghế đá, thấy Liễu ma ma sắc mặt tái nhợt, có vẻ cực kỳ yếu ớt, Cầm Sát tức thì trở nên lo lắng. Vạn thị lập tức nói: “Liễu ma ma dù sao cũng lớn tuổi rồi, có khi vì hôm qua tới nghe ngóng tình hình Bình Nhạc Quận chúa sinh con nên chưa được nghỉ ngơi tốt, hôm nay leo núi mệt nhọc, các người đỡ bà ấy xuống núi nghỉ ngơi một lát đi.”

Cầm Sát trong lòng mĩa mai, ngoài mặt vẫn làm bộ vội vàng nghe theo lời Vạn thị, dặn Bạch Chi và Bạch Hạc đưa Liễu ma ma xuống núi nghỉ ngơi, Vạn thị thấy vậy thì tiếp lời: “Con cũng đừng lo quá, để bà ấy nghỉ một lát, sau đó tìm đại phu kê một đơn thuốc bổ điều dưỡng thật tốt là được. Nào đi thôi, đi dạo với di một lúc nữa, vừa nãy đi còn thấy bên kia có hai cây mai Chiếu Thủy nở rộ cực kỳ đẹp mắt.”

*Mai Chiếu Thủy: Mai Chiếu Thủy là một loại hoa mai được trồng chủ yếu ở tỉnh Vân Nam, phân bố rộng rãi ở các huyện Đằng Xung, Lệ Giang, Hạc Khánh, Kiếm Xuyên. Trong đó Đằng Xung là nơi mai Chiếu Thủy sinh trưởng tốt nhất. Thân cây cứng cáp, tán rộng, nhiều cánh. Đối với các loại hoa thì lá chính là bộ phận cánh hoa. Cánh to, dày, tròn dài, có viền răng cưa, màu sáng, gồm 5 cánh một tầng. Đài hoa có 5 cánh. Nhụy màu đỏ tím, cành cây màu xanh sẫm hoặc nâu tím. Quả nhỏ, có thể dùng để thu hoạch.

Nàng ta dứt lời liền để Khương ma ma đỡ tay bước lên bậc thang, Cầm Sát lo lắng ngoảnh đầu nhìn qua Liễu ma ma, sau đó mới nhanh chóng đuổi theo, hai người họ dạo bước rừng mai hết khoảng thời gian một chén trà, Cầm Sát tự dưng nghe thấy phía sau vắng tới tiếng bước chân hỗn loạn, ngay sau đó vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi, tiểu thiếu gia gặp nạn!”

Vạn thị tức thì ánh mắt sáng quắc, Cầm Sát quay lại nhìn thì thấy gã sai vặt bên người Văn Thanh tên Bạch Dịch và Đại nha hoàn Thu Bình mà Vạn thị vừa sai sử để ý Văn Thanh đang hối hả chạy tới, trên mặt bọn chúng lộ vẻ lo lắng bối rối, người cất giọng đầu tiên lại chính là Bạch Dịch.

Lại nói, bên cạnh Diêu Văn Thanh có bốn gã sai vặt tên Bạch Sơn, Bạch Ngọc, Bạch Dịch và Bạch Trúc. Bạch Sơn và Bạch Trúc là nô tài mà Ngô thị sai tới hầu hạ hai chị em Cẩm Sát khi bọn họ tới Giang Châu, còn Bạch Ngọc và Bạch Dịch là hai đứa nô tài vẫn đi theo Diêu Văn Thanh từ khi còn ở kinh thành.

Hôm lễ mừng thọ Diêu lão thái thái hai kẻ tôi tớ đi cùng Diêu Văn Thanh tới hiệu thuốc Trầm Ký chính là Bạch Dịch và Bạch Sơn, Bạch Dịch trung thành bảo vệ chủ, nhưng Bạch Sơn lại là kẻ một lòng một dạ theo sát Diêu Văn Mẫn để hỗ trợ giờ trò xấu xa. Ngô thị sai Bạch Sơn và Bạch Trúc giám sát Văn Thanh, Cẩm Sát đương nhiên biết, nhưng nói đến hai người Bạch Ngọc và Bạch Dịch, Bạch Ngọc thì Cẩm Sát không dám khẳng định, nhưng Bạch Dịch tuyệt đối là kẻ trung thành.

Bởi mẹ đẻ của Bạch Dịch là nữ mẫu Quách ma ma của Văn Thanh, Quách ma ma mất sớm, Bạch Dịch chỉ nhỏ hơn Văn Thanh có nửa tuổi, vì thế cho nên thằng bé trưởng thành cùng với Văn Thanh, hai đứa nó tuy mang danh chủ tớ, nhưng rất quý trọng nhau, kiếp trước Văn Thanh mất mạng trong cuộc nổi loạn Kim Châu, chính Bạch Dịch đẩy mình thương tích khiêng xác Văn Thanh về với Cẩm Sát, sau khi Văn Thanh được an táng, hai ngày sau Bạch Dịch cũng tự vẫn theo.

Bởi vậy những gã sai vặt bên người Văn Thanh, Cẩm Sát chỉ tin tưởng mình Bạch Dịch, bây giờ thấy Bạch Dịch tới báo tin dữ, Cẩm Sát không khỏi khen thầm Vạn thị mưu tính thật kỹ càng. Bạch Dịch tới báo tin có thể không khiến nàng trở nên hoảng hốt lo sợ ư?

Nàng lão đạo chịch ngã, làm bộ hoảng hốt, Bạch Chi tức thì đỡ lấy nàng, Cẩm Sát đứng vững lại rồi vội bước nhanh tới đón, gấp gấp hỏi: “Người nói từ từ cho ta nghe, Văn Thanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bạch Dịch còn đương thờ hồn hên lấy lại hơi, ngược lại Thu Bình lập tức quỳ phịch xuống nức nở kêu với Cẩm Sát và Vạn thị: “Đều tại nô tỳ, phu nhân bảo nô tỳ đi theo để ý thể tử và Diêu thiếu gia, vì nô tỳ không chú tâm cẩn thận cho nên mới khiến Diêu thiếu gia sơ ý trượt chân ngã xuống núi.”

Cẩm Sát nghe vậy lại nghiêng ngả chịch ngã, Bạch Chi đứng sau lưng nàng tức thì mặt mày tái mét.

Lần này đến phiên Bạch Dịch trả lời: “Thiếu gia rơi xuống chỗ cũng không dốc lắm, và lại người lăn vài cái liền tóm được tảng đá nhô ra, cho nên không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà... Chân của thiếu gia hình như bị thương, có lẽ tổn thương đến gân cốt... Bây giờ thể tử gia đang trông chừng thiếu gia, đám nô tài đã khiêng thiếu gia xuống núi rồi.”

Cẩm Sát tức thì rom róm nước mắt, Vạn thị vội vàng nói: “Đứng ngây ra đấy làm gì, người tên là Bạch Dịch hả? Còn không mau chạy về chùa mời Đại sư tới xem qua cho Thanh Nhi đi.”

Mấy gã sai vặt đều đã đi theo Tạ Thiếu Văn và Diêu Văn Thanh, hiện giờ ở đây chỉ còn lại đám nha hoàn bà vú, chuyện đi mời Đại sư đương nhiên phải nhờ đến Bạch Dịch, thằng bé nghe vậy nhìn về phía Cẩm Sát, Cẩm Sát run rẩy sai nó, trong khi đó Vạn thị thì cất tiếng: “Không biết Thanh Nhi rốt cuộc ra sao nữa, con cũng mau cùng Thu Bình đi xem xem, chờ đến khi thu xếp ổn thỏa chuyện của Thanh Nhi, đi nhất định phải đánh chết đám nô tài hầu hạ để trút giận cho thằng bé.”

Thu Bình đứng dậy, bước lên đỡ Cẩm Sát rồi nói: “Tiểu thư mau đi theo nô tỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Cẩm Sát vội đáp ứng, sau đó hốt hoảng nhìn sang Vạn thị, đáng vẻ như muốn kiếm tìm nơi an ủi dựa dẫm.

Thấy sự tình diễn ra thuận lợi, Vạn thị cực kỳ vui mừng, tuy vậy ngoài mặt vẫn phải làm bộ lo âu trầm trọng, nàng ta cất giọng an ủi Cẩm Sát: “Bảo Thu Bình mau dẫn con tới xem sao, con yên tâm đi, Bạch Dịch cũng bảo Thanh Nhi không bị thương nặng mà.”

Dứt lời nàng ta liền sai bảo Đại nha hoàn Thu Linh đương đứng sau lưng: “Còn không nhanh đi gọi người tới theo ta lên núi!”

Khi này Vạn thị muốn Cẩm Sát cùng nàng tới khu vực này ngắm hoa mai Chiếu Thủy, vì ngại đồng người đi theo âm ỷ nên nàng ta chỉ để Khương ma ma và Thu Linh đi cùng. Còn bên Cẩm Sát thì Liễu ma ma vừa đột ngột ngắt xiu, Cẩm Sát để lại Bạch Hạc chăm sóc cho bà nên bây giờ cạnh người chỉ còn có Bạch Chi.

Thu Linh vâng lời vội vã quay về đình nghỉ chân gọi thêm người, còn Vạn thị thì quay sang nói với Cẩm Sát: “Con đi trước đi, di tay chân chậm chạp sẽ mang theo đám nha hoàn đuổi theo sau”. Dứt lời nàng ta làm bộ lo lắng, vịn tay Khương ma ma lập tức bước lên trước.

Cẩm Sát cảm động đỏ ửng hai mắt, đoạn vội vàng đáp ứng, sau đó dẫn theo Bạch Chi hấp tấp đuổi theo Thu Bình đương hối hả bước nhanh về phía xa.

Thấy ba người họ đã đi xa, Vạn thị mới dừng bước, thở phào một hơi, neho mắt nhìn về hướng bọn họ khuất dần, hỏi Khương ma ma: “Chỗ Thôi công tử sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Khương ma ma lập tức đáp: “Phu nhân yên tâm, Thôi công tử sáng sớm đã mang theo gã sai vặt tới canh ở chỗ nhà đá. Chờ hần xong việc tự khắc sẽ sai người tới báo tin, một lúc sau sẽ có đứa nô tài giả trang dân thường dẫn dắt dân chúng lên núi ngắm hoa mai đi về phía nhà đá, Tri Mặc cũng sẽ mời thế tử gia qua. Mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, phu nhân bận bịu lâu rồi, trước tiên nghỉ ngơi một chút đã.”

Vạn thị thoáng hài lòng, nàng ta lên tiếng: “Hy vọng hôm nay thuận lợi chấm dứt mối hôn nhân này, ta cũng đỡ phải ngày ngày bồn chồn lo lắng...”

Trong khi đó, ba người Cẩm Sát đi về phía đền thờ Văn Đế, ra khỏi rừng hoa, người qua kẻ lại có vẻ thừa thốt dần. Cẩm Sát nheo mắt nhìn chằm chằm Thu Bình đang dẫn đường phía trước, khóe môi giắt nụ cười đầy lạnh lùng.

Đi được khoảng mấy trăm bước, Thu Bình đang lạnh lẽo dẫn đường đột nhiên bước lão đảo, nàng ta kêu “A” một tiếng, hai tay khuỵu loạn như để giữ cân bằng, đôi tay đập thẳng vào người Bạch Chi phía sau, khiến Bạch Chi mất đà nghiêng ngã. Trên đường lại có một tảng đá lớn chồm chồi ra, đầu gối Bạch Chi đập trúng vào tảng đá, nàng đau đến mức thét lên rồi ngã xuống đất.

Thấy Bạch Chi nhăn mặt nhủu mày đau đớn ôm đầu gối ngồi im một chỗ, Cẩm Sát giật mình, còn Thu Bình thì đứng vững lại rồi vội vàng ngồi xổm xuống lo lắng nhìn Bạch Chi, hỏi bằng giọng áy náy: “Xin lỗi, xin lỗi, vừa nãy ta bị trượt chân, sao rồi? Tỷ bị thương à?”

“Bạch Chi thử cử động xem có phải bị thương tới gân cốt hay không.” Cẩm Sát chau mày nói.

Bạch Chi rơm rớm lệ nhìn về phía Cẩm Sát, thử duỗi chân nhưng đau đến hít sâu một hơi, run run đáp: “Đau lắm ạ...”

Cẩm Sát lộ vẻ lo lắng, liếc nhìn con đường mòn lên núi, sau đó lại nhìn sang Bạch Chi, điệu bộ vừa lo vừa cuống. Thu Bình thấy thế thì nói với Cẩm Sát: “Tiểu thư, một lát nữa nhóm của phu nhân sẽ đuổi theo tới đây, chi bằng nô tỳ đưa tiểu thư tới chỗ Diêu thiếu gia trước. Bạch Chi cô nương cứ ngồi tạm ở chỗ này, chờ phu nhân đến chắc chắn sẽ chăm lo cho nàng ấy.”

Cẩm Sát hơi lưỡng lự, lại bảo Bạch Chi thử duỗi chân xem sao, thấy cô bé không thể đi tiếp, nàng đành gật đầu đáp ứng.

Cẩm Sát sai Thu Bình đỡ Bạch Chi ngồi xuống một bên, sau đó mới vội vã cùng nhau theo con đường mòn lên núi.

Thu Bình vừa đi vừa âm thầm quan sát Cẩm Sát, thấy nàng ta hoàn toàn lọt bẫy thì sớm thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng rỡ không thôi, đầu óc mường tượng đến viễn cảnh tương lai mà Vạn thị đã hứa hẹn với mình.

Đến khi hai người rẽ sang một con đường khác, Cẩm Sát lặng lẽ quan sát thấy Thu Bình có vẻ thấp thòm nghi ngờ, liên tục nhìn lên về phía mình thì nàng hiểu rõ nàng ta đang chờ thuốc mê trong bát canh bồ câu hầm hương quế phát huy tác dụng đây.

Bởi vậy bước thêm vài bước nữa, Cẩm Sát làm bộ hai chân mềm nhũn dựa sát vào người Thu Bình, Thu Bình quả nhiên ánh mắt vụt sáng ngời, luống cuống tay chân đỡ lấy Cẩm Sát, hoảng hốt hô: “Tiểu thư? Tiểu thư làm sao vậy?!”

Cẩm Sát giờ tay sờ đầu, mí mắt díp chặt, dựa sát thân thể mềm nhũn vào Thu Bình, mơ màng trả lời: “Ta thấy chóng mặt quá... Thu Bình à, ta... Ta làm sao vậy...”

Thu Bình thấy Cẩm Sát xoa xoa nhân trung, choáng váng mơ hồ thì vô cùng hỗn hởi, nàng ta ngẩng đầu liếc nhìn về một chỗ cách đó không xa với ánh mắt đầy hưng phấn.

Cẩm Sát thừa dịp nàng ta không chú ý thì nhìn lướt theo. Hóa ra Thu Bình đang nhìn vào căn nhà đá nhỏ thấp thoáng phía xa sau đám cỏ dại xơ xác, chỗ đó nhìn có vẻ hoang vắng âm u, Cẩm Sát giờ phút này coi như đã rõ hết tất cả! Khi Thu Bình cúi đầu xuống thì Cẩm Sát giả vờ ngã vào bờ vai nàng ta.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Thu Bình thấy vậy chợt không yên tâm gọi hai tiếng, nàng nghe Cẩm Sát chỉ làm bằm vài câu, đến mắt còn chẳng mở ra nổi thì lại vui vẻ, tuy vậy vẫn hỏi bằng giọng đầy lo lắng: “Đằng trước hình như có một căn nhà đá nhỏ, để nô tỳ đưa tiểu thư sang đó nghỉ, tiểu thư gắng gượng một chút.”

Dứt lời nàng nửa đỡ nửa kéo Cẩm Sát về phía căn nhà, tới gần, Cẩm Sát có vẻ đã ngất xỉu, nàng ta vội buông Cẩm Sát xuống cỏ, chạy nhanh tới con đường mòn ném một cục đá xuống dưới sườn núi. Chốc lát sau dưới sườn núi liền vọng lên hai tiếng chim báo cổ đáp lại.

Thu Bình phui bụi đất bám trên tay, nét mặt càng thêm vui vẻ.

Hôm trước khi chưa tới chùa Linh Âm, phu nhân tự dưng lại thốt lời hứa hẹn với nàng. Phu nhân bảo chỉ cần nàng có thể làm tốt chuyện này thì coi như đã giúp Hầu phủ một chuyện lớn, đến lúc đó phu nhân sẽ thưởng nàng cho thế tử gia.

Hôm nay thế tử nhìn thấy Diêu tiểu thư bị Thôi công tử làm nhục, người nhất định sẽ khó sở thương tâm, sẽ cảm thấy bị phản bội, trở nên căm giận Diêu Cẩm Sát. Vậy chẳng phải nàng sẽ có cơ hội chen vào sao?

Thế tử đương cần một cô gái khéo léo nhanh nhạy khuyên nhủ, đến lúc đó nàng vừa vắn tới trước mặt người hầu hạ. Nể mặt phu nhân người hẳn nhiên phải để ý tới nàng. Thế tử lại là người trọng tình, chưa từng ném thử mùi vị đàn bà, nàng trở thành người phụ nữ đầu tiên của thế tử, với thủ đoạn và sự dục dăng, thêm cả dung mạo và bản lĩnh của mình, nàng tin mình sẽ chiếm được trái tim thế tử gia.

Hiện giờ thế tử chưa lấy chính thất*, phu nhân đương nhiên không cho phép nàng mang phận di nương, nhưng phu nhân đã hứa với nàng rồi, chờ sau khi thế tử lấy Thiếu phu nhân, nàng sẽ được nâng lên thành di nương. Thu Bình hoàn toàn tin tưởng vào lời hứa hẹn này, vì mẹ nàng là bà vú đắc lực nhất bên

người phu nhân, nàng lại là Đại nha hoàn, trong phủ nếu có thêm một vị Thiếu phu nhân, phu nhân đương nhiên cần nàng ở bên người thế tử để tiện bề theo dõi.

*Chính thất: Vợ cả. Di nương: Vợ lẽ, thiếp thất.

Chờ đến khi được làm di nương, nàng nếu may mắn có thể sinh hạ thứ trưởng tử* trước thì cha mẹ nàng ở trong phủ càng thêm phần vẻ vang, Thiếu phu nhân cũng phải nhường nàng ba phần, thật đúng là một bước lên trời!

*Thứ trưởng tử: Con vợ lẽ được sinh ra trước con vợ cả thì gọi là thứ trưởng tử.

Vừa nghĩ tới viễn cảnh tươi sáng, vừa nhớ tới gương mặt khôi ngô tuấn tú của Tạ Thiếu Văn, Thu Bình lập tức vui sướng tới mức tím đệp thành thịch, gò má hây đỏ. Nàng ta thích chí đến mức suýt quên Cẩm Sắt đang nằm dưới bãi cỏ, đương muốn xoay người lại thì trước mắt chợt có thứ gì đó lướt qua chần tằm nhìn, theo bản năng nàng ta mở to hai mắt xem, bỗng mí mắt trĩu nặng, còn đang tự hỏi không hiểu có chuyện gì thì đã mềm oặt khụy xuống đất, trước mắt tối om om.

Thu Bình ngã xuống nên đương nhiên không biết, vừa nãy thừa dịp nàng ta còn đương suy nghĩ viễn vông thì người lẳng lẽ tiếp cận nàng ta không phải ai khác, chính là Cẩm Sắt đáng ra phải nằm im lìm trên bãi cỏ. Cẩm Sắt lạnh lùng nhìn Thu Bình ngất xỉu trên đất, nhét chặt chiếc khăn đầy kín miệng bình sứ nhỏ, xong xuôi phui phui tay. Trong khi đó từ bụi cỏ đại bồng dung xuất hiện một bà vú mặc phục trang màu nghệ, Cẩm Sắt ngoảnh lại trông rồi nói: “Làm phiền Trương ma ma kéo nàng ta vào trong nhà đá.”

Bà vú này không phải ai khác mà chính là một trong những kẻ chuyên làm việc nặng nhọc đi theo Cẩm Sắt tới dâng hương. Tất nhiên, vị Trương ma ma này chính là người được Cẩm Sắt bố trí chờ sẵn ở đây!

Trương ma ma bước nhanh lên trước, chột dạ len lén nhìn sang Cẩm Sắt, bà thấy vị tiểu thư vốn dĩ luôn dịu dàng điềm đạm hiện giờ đứng ở nơi đây toàn thân toát ra sát khí, thế mà nét mặt không chút sợ hãi vẫn tươi tắn hòa nhã, đôi mắt trong veo nhưng sắc lạnh, Trương ma ma bất chợt rùng mình, một lần nữa lòng ngập tràn nỗi sợ hãi khôn tả.

Bà nghĩ khi nãy tiểu thư loáng cái phát khăn qua mặt Thu Bình, thế mà con bé bỗng đột ngột ngã nhào xuống đất thì càng ngày càng cảm thấy hãi hùng, bất giác sờ soạng cái bụng của mình và nhớ lại sự tình đêm qua.

Đêm qua bà đã đi ngủ, nhưng bụng bỗng quặn con đau, ruột gan như lộn tùng phèo, bà vội vàng tới nhà xí giải quyết, còn chưa đến nơi thì bỗng trước mặt tối sầm, ngã quỵ xuống, đến khi mở mắt ra thì thấy mình bị trói chặt vào xó tường. Hơn nữa còn có một người kẻ con dao găm sáng lóa vào cổ, ánh sáng lạnh lẽo tới chói mắt, khiến bà sợ đến mức tí nữa thì tè ngay tại chỗ.

Bà cứng đờ người chẳng dám nhúc nhích, bên tai bỗng vang lên một giọng nói vừa êm ái vừa dễ nghe.

“Trương ma ma, bánh phỉ dung xốp mềm ta thưởng cho ngươi có ngon không? Bây giờ trong bụng ma ma phải chẳng đang đau đến độ xoắn ruột xoắn gan?”

Lúc đó bà còn chưa hiểu gì, trước mắt lập tức xuất hiện gương mặt tiểu thư đang chồm chồm cười, hóa ra chính tiểu thư là kẻ xấu xa đương kẻ con dao vào cổ mình! Khi ấy tiểu thư cũng mỉm cười đầy vẻ dịu dàng tươi tắn như bây giờ, nhưng không hiểu sao khiến bà cực kỳ rùng mình sợ hãi. Bà lúc đầu còn ngây ngẩn, sau đó mới chợt nhớ ra lúc tối vào phòng thưa chuyện với tiểu thư, đúng là bản thân đã được ban thưởng một chiếc bánh phỉ dung.

Bà còn đương đắm chiêu thì nghe thấy tiểu thư cất tiếng: “Trương ma ma cũng lớn tuổi rồi, sao lại không biết có những thứ không thể dễ dàng ăn vào mồm chứ, trên đời này rất nhiều người vì làm hồng chuyện lại ăn bậy bạ nên mới bị chảy máu thất khiếu* chết trong đêm lạnh mà chẳng hề hay biết...”

*Thất khiếu: Nghĩa là 7 cái lỗ trên mặt người gồm 2 mắt, 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi và 1 cái miệng.

Khi tiểu thư nói những lời này, bà chợt cảm thấy lục phủ ngũ tạng như lộn nhào lên, bà sợ hãi trợn trắng mắt, dù chưa từng thấy nữ yêu tinh ăn thịt người trong những vở kịch mà người ta vẫn hay diễn, nhưng bà nghĩ bọn họ chắc hẳn giống hệt với điệu bộ của Tứ tiểu thư bây giờ.

Bà nghe nói trong những gia đình giàu sang từng có trường hợp nô tài vì thay chủ nhân làm những chuyện mờ ám mà sẽ bị chủ nhân hạ độc giết người diệt khẩu để chặn kín miệng kẻ ấy. Vì vậy bọn họ chết đi mà chẳng ai hay biết, chẳng lẽ Tứ tiểu thư lại cho bà ăn thứ đồ độc như vậy sao?

Nghĩ vậy bà sợ hãi vô cùng, tất nhiên là phải cúi đầu xin tha lìa lìa, nhưng bà nghĩ mãi vẫn không hiểu, ngày thường ở Y Huyền viện mặc dù bà không phải là kẻ quá mức trung thành, nhưng vì bà không phải là nô tài lớn lên trong Điều phủ nên không được Đại phu nhân để mắt tới, vì vậy quả thật chưa từng làm ra chuyện bất lợi gì hại đến Tứ tiểu thư.

Bà thật sự thất vọng, bà chẳng qua chỉ hơi lười biếng một chút, thì thoáng táy máy chân tay trộm một ít đồ, Tứ tiểu thư sao lại không đối phó với những đứa nô tài ác độc thật sự, mà lại ra tay với một bà vú chuyên làm việc vặt hàng ngày như bà chứ?

Chuyện này tạm thời không nhắc tới, sau đó khi bị Tứ tiểu thư đe dọa dụ dỗ, bà tất nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời, luôn miệng cam đoan từ nay về sau một lòng trung thành với Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư bảo bà đi hướng Đông bà tuyệt đối không dám đi hướng Tây. Cũng bởi vậy, tình mơ hôm nay bà nghe lời dặn của Tứ tiểu thư bám theo Thôi công tử lên núi, thấy vị Thôi công tử kia đứng quanh quẩn bên cánh rừng không di chuyển như thể đang đợi ai đó, bà lập tức nhớ lời dặn của tiểu thư tìm kiếm chỗ kín đáo để giấu người ở lân cận, quả nhiên phát hiện ra ngay căn nhà đá hoang vu trên sườn núi này.

Bà bồn chồn lo lắng nấp ở trong bụi cây, không bao lâu sau liền thấy Thu Bình đỡ tiểu thư đang choáng váng tới gần đây, ngay sau đó lại thấy tiểu thư đánh ngất Thu Bình.

Lúc trước khi Cẩm Sắt sai bám theo Thôi công tử, bà còn chẳng hiểu tại sao, Cẩm Sắt cũng chưa từng tiết lộ nguyên nhân cho bà. Hiện giờ Trương ma ma thấy Thu Bình ném hòn đá xuống dưới sườn núi, sau đó nghe Cẩm Sắt bảo bà kéo Thu Bình vào trong phòng thì dĩ nhiên bà hiểu ra tất cả. Rõ ràng cái cô Thu Bình này muốn hủy hoại sự trong sạch của tiểu thư, nhưng lại bị tiểu thư nhìn rõ ý đồ mà trả đũa lại.

Nghĩ vậy bà chợt nhớ đến độc dược làm chảy máu thất khiếu đang nằm trong bụng mình và cả Thôi công tử đang núp dưới cánh rừng trong sườn núi chuẩn bị trèo lên đây làm chuyện xấu xa, bà nào dám chậm trễ? Trương ma ma lập tức ôm lấy Thu Bình trên đất kéo về phía căn nhà đá, bụng bảo dạ rất sợ Cẩm Sắt nhấc tay một cái là cái mạng hèn của mình đi tong.

Một mặt bà vừa kéo Thu Bình mặt khác không quên bám báo lại chuyện Cẩm Sắt đã phản phò: “Vừa lúc này nô tài giả vờ bước chệch chân đụng vào Thôi công tử, nhân tiện lục qua người hắn, nô tài không tìm được vật gì đặc biệt cả, tiểu thư xem...”

Trương ma ma thấp thỏm cất tiếng, Cẩm Sắt nghe vậy thì hơi chau mày lại.

Trương ma ma vốn không phải là nô tài sinh trưởng tại Điều phủ, càng không phải là người của Ngô thị, hơn nữa bà ta là hạng người vốn nhất gan sợ chết, lúc chưa vào phủ đã hay ăn cắp vặt, vì thế Cẩm Sắt mới chọn bà ta giúp mình việc này. Sở dĩ nàng sai Trương ma ma lục tìm trên người gã công tử họ Thôi kia vì muốn hoàn toàn đề phòng chắc chắn. Vạn thị muốn hủy hoại danh tiết của nàng chắc chắn sẽ bày trò để chứng minh nàng và Thôi công tử có tư tình riêng, như vậy trên người hắn ta ắt hẳn sẽ có đồ vật gì đó của nàng hoặc những thứ như tranh vẽ, thơ tình.

Huống hồ, gã họ Thôi kia chắc chắn cũng thông đồng cho nên mới cố tình làm rơi khăn trùm đầu của nàng. Hắn tay làm vậy rõ ràng bởi có kẻ đã miêu tả dung mạo của nàng cho hắn, vì vậy mới tự mình ra tay kiểm chứng.

Bây giờ nghe Trương ma ma bẩm vậy, Cẩm Sắt thầm nghĩ có lẽ bản thân mình đã nghi quá mức, nàng đành gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Trương ma ma lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chân bước càng nhanh hơn. Bà ta đương tuổi trung niên, lại xuất thân nghèo khổ, tới Điều gia cũng toàn làm những việc vặt và cực nhọc, cho nên lưng bụng vững chắc, đáng người to khỏe, còn Thu Bình thì chỉ là một đứa nha hoàn sống an nhàn lại trẻ tuổi, đáng vóc mảnh mai yếu đuối, vì thế dễ dàng bị Trương ma ma ôm đến căn nhà đá.

Để phòng cháy rừng, căn nhà đá này vốn được xây cho người canh rừng ở, người canh rừng ban ngày không ở trên núi, chỉ lúc màn đêm buông xuống mới quay về ngủ, và lại trên núi gió to, vì vậy căn nhà đá này không chú trọng vào ánh sáng mà chỉ để tránh gió tránh rét. Cho nên căn nhà đá này ngoài cửa vào chỉ có thêm một khung cửa sổ nhỏ nhỏ nữa.

Căn nhà đá lộ vẻ bỏ hoang đã lâu, ngoài cửa sổ chỉ có một cây đại thụ soi bóng và có đại mộc đầy, che khuất phần lớn ánh sáng chiếu vào nhà. Căn nhà cực kỳ tối tăm, lại nồng mùi hôi thối, Cẩm Sắt nhăn mày, nheo mắt để thích ứng với bóng tối trong phòng, lờ mờ thấy cạnh cửa sổ đặt một chiếc giường, nàng liền sai bảo: “Xoa tóc nàng ta ra, đặt ở trên giường, một lát nữa người đón Thôi công tử vào xong thì lập tức trở về chùa, tối nay ta sẽ mang thuốc giải và tiền thưởng tới cho.”

Trương ma ma hấp tấp bế Thu Bình vào trong, đến lúc bà xoay người nhìn về phía cửa thì đã chẳng thấy bóng dáng Cẩm Sắt đâu. Bà ba chân bốn cẳng lao vội ra khỏi phòng, thấp thỏm đứng canh, chốc lát sau quả nhiên thấy sườn núi chỗ Thu Bình vừa ném hòn đá xuống có một người đang trèo lên, đích xác là gã họ Thôi.

Sau lưng Thôi công tử là một gã sai vặt, hai người bọn họ trèo lên đây, trên nét mặt gã họ Thôi kia tràn ngập sự hưng phấn và mong đợi, thấy Trương ma ma đứng canh ở ngoài nhà đá thì chợt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Lúc trước quản gia Hầu phủ có nói sẽ để một con bé nha hoàn đưa Điều Tứ tiểu thư đến, sao bây giờ tự dưng lại đổi thành một bà vú nhi.

Thôi công tử còn đương ngạc nhiên, Trương ma ma đã mau mồm mau miệng cất tiếng: “Công tử nhanh lên! Người đã ở bên trong rồi!”

Nghe bà vú giục rồi lại nhớ đến gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Cẩm Sắt, hắn ta đâu còn tâm tư để ý đến việc nhỏ này, trong đầu nghĩ chắc tạm thời thay đổi gì đó. Vì thế hắn phần chần chừ đầu với Trương ma ma rồi bước vào phòng, còn Trương ma ma thấy cửa nhà đá đóng lại thì mới thở phào một hơi, dặn dò thằng nhóc sai vặt: “Người ở đây canh cho công tử nhà người.” Dứt lời chân chạy nhanh như bơi mồi.

Thôi công tử vào phòng, nheo mắt một chút mới thích ứng được với bóng tối, hắn thấy phía dưới cửa sổ có một bóng dáng thướt tha đang nằm trên giường, tức thì thích thú chà chà tay, sau đó bước nhanh tới bên cạnh, mãi mê ngắm nhìn thân thể cô gái đang nằm yên lặng, vật dưới thân bỗng sung sướng khó tả.

Hắn nuốt nước bọt thêm thường, vội tháo thắt lưng rồi nhào tới, cời tung tất cả váy vóc vương vãi, đôi chân mỹ miều lập tức hiện ra dưới ánh sáng mờ ảo, hắn sờ soạng đôi chân trắng trẻo mịn màng như miếng đậu non, cơ thể kích thích tới mức trở nên nóng bừng run rẩy.

Hắn nhìn về phía khuôn mặt cô gái ẩn hiện nơi góc giường, vốn định vén mái tóc dài lòa xòa trước mặt lên để ngắm gương mặt thanh khiết xinh đẹp kia, nhưng đầu vừa nẩy lên ý định này thì lại chợt nhớ đến quản gia Hầu phủ đã dặn phải hành động thật nhanh. Vương quản gia đã từng nói, chỉ cần hắn đặt chân vào căn nhà đá thì phải lập tức sai thằng nhóc sai vặt tới báo tin, đến lúc Vương quản gia dẫn theo người đến, hắn cũng vừa vận xong việc, việc này coi như ván đã đóng thuyền.

Nghĩ vậy, gã họ Thôi chỉ sợ chậm trễ sẽ hỏng hết kế hoạch, và lại lòng đương nôn nóng, hắn nghĩ sau này còn nhiều thời gian, đi đâu mà vội, hắn liền cời quần, nhanh nhanh chóng chóng sờ soạng lưng tung đôi gò bồng đảo đầy đặn và đôi chân mỹ miều trắng trẻo, vừa hưởng thụ vừa cảm thán Điều tiểu thư tuổi còn nhỏ mà không ngờ thân thể đã nở nang mất hồn như vậy, đôi tay đương sờ nắn thỏa thuê bị kích thích, hắn không thể chờ nổi nữa, lập tức “đi vào”.

Một lát sau thẳng nhóc sai vật ở bên ngoài liền nghe thấy động tĩnh, trong phòng vắng ra tiếng thờ dốc và tiếng thét hưng phấn vô cùng của công tử nhà mình, hần chột thấy miệng đắng lưỡi khô. Ngoài đó ra chỉ còn tiếng ván giường lung lay cột kết, chính vì thế nên gã sai vật mới có thể nghe thấy những âm thanh ồn ã khác. Quả nhiên một chốc sau hần nhìn thấy trước mặt có hai nhóm người đi theo hai con đường mòn khác nhau, một phía trên một phía dưới đang hướng về chỗ này, hần vội vàng hét lên ra hiệu vào trong nhà.

*Chim Bồ Cốc: là một loài chim thuộc Chi Cu Cu, hay còn gọi là Đại Đỗ Quyên, Quách Công, Cu Cu thông thường. Bồ Cốc có nghĩa là cắt lúa. Trước và sau tiết Mang Chủng người ta hay nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của loại chim này giống như “bồ cốc, bồ cốc” – “mau cắt lúa, mau cắt lúa”, cho nên dân gian thường gọi loại chim này là Bồ Cốc. (Tiết Mang Chủng bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch, ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại là Ngũ cốc trở bông). Chim Bồ Cốc hình dạng giống bồ câu, nhưng nhỏ hơn, lông lưng màu xám tro, bụng màu trắng lốm đốm nâu đen.

Nhóm người từ chân núi lên là Vạn thị, còn từ trên núi xuống là Tạ Thiếu Văn và Diêu Văn Thanh. Vạn thị nhắm tính gần đến thời điểm, nàng ta liền mang theo đám nha hoàn bá vú vội vã đi về hướng này, trên đường lên núi thấy Bạch Chi bị thương thì trong lòng đã đoán chắc đến mười phần.

Theo dự tính của nàng ta, sau khi Thu Bình đưa Cẩm Sát vào căn nhà đá thì sẽ làm bộ lo lắng chạy về phía mình bẩm báo, rằng đột nhiên bị đau bụng, vì thế mới chạy đi tìm chỗ giải quyết, ai ngờ quay về đã chẳng thấy bóng dáng Cẩm Sát đâu, như vậy bản thân mình mới có thể giả đồ lo âu mắng chửi Thu Bình một trận, sau đó ra lệnh cho mọi người tìm kiếm Cẩm Sát, và rất nhanh sẽ phát hiện ra chuyện Cẩm Sát bị Thôi công tử làm nhục.

Hiện giờ nàng ta mang theo người tới chỗ căn nhà đá nhưng vẫn chưa thấy Thu Bình đâu, Vạn thị cảm thấy hơi lo lắng một chút, nhưng nhìn thấy nhóm người Tạ Thiếu Văn xuống núi cũng không có Thu Bình và Cẩm Sát đi cùng, tức thì trong bụng lại trở nên yên tâm. Và lại chỉ còn cách vài bước chân, nàng ta nhìn thấy toàn cảnh căn nhà đá, gã sai vật của Thôi công tử đang canh ở ngoài cửa, Vạn thị nhắm đoán rồi hoàn toàn yên tâm, đâu còn lòng dạ nào để ý đến Thu Bình biến đi đâu cơ chứ.

Nàng ta dẫn theo đám nha hoàn bà vú vội vã vàng vọt đón nhóm người Tạ Thiếu Văn, thấy Diêu Văn Thanh nằm trên chiếc cang được hai gã sai vật khiêng thì lại làm bộ thương xót quát tháo một hồi. Diêu Văn Thanh thức thời an ủi Vạn thị đôi câu, nàng ta lúc này mới lấy khăn lau nước mắt rồi cất tiếng: “May mà con chỉ bị thương nhẹ, nếu không thì di chẳng phải đã làm phụ lòng mẫu thân đáng thương của con sao, đều tại di hết, đang yên đang lành sao lại dắt hai chị em con đi thương mai làm gì chứ. Nếu cứ ngồi yên trong chùa thì cũng không xảy ra chuyện thế này.”

Nàng ta vừa dứt lời, Tạ Thiếu Văn để ý không thấy Cẩm Sát ở đây, Diêu Văn Thanh hiển nhiên cũng nhận ra, vội hỏi: “Chị gái con đâu rồi?”

Vạn thị tức thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nhìn ngó kiếm tìm xung quanh, giật mình nói: “Chị con vừa nghe nói con xảy ra chuyện thì lập tức muốn lên núi xem sao. Di cũng bảo Thu Bình và Bạch Chi đưa chị gái con lên núi, đi được nửa đường thì Bạch Chi ngã bị thương, ta đã sai người đưa xuống núi rồi. Sao vậy, các con cũng không nhìn thấy Cẩm nha đâu ư?”

Tạ Thiếu Văn và Diêu Văn Thanh cũng lúng túng không hiểu, đứng vào lúc này, tự dung có một nhóm người vội vã vừa hét vừa đi tới bên này. Mọi người nhìn sang, thấy có khoảng hơn chục thôn dân, ai nấy trong tay đều cầm theo gậy gộc, dẫn đầu là một người đàn ông tầm tuổi trung niên, miệng liên tục kêu gào ầm ĩ.

“Bà con mau theo ta, chỗ căn nhà đá kia có một gã hái hoa tặc, ta tận mắt trông thấy hần và gã sai vật vác một cô gái con nhà lành bị ngắt vào nhà mà!”

Hần vừa dứt lời dân chúng liền hưởng ứng, vừa thét vừa gào gậy gộc, chân bước càng nhanh hơn.

“Mau! Đừng để kẻ khốn nạn kia chạy mất!”

“Đúng vậy, chúng ta nhanh nữa lên, may ra còn có thể cứu được cô gái đáng thương kia. Trời ạ, không biết là con gái nhà ai gặp phải chuyện này.”

“Đúng đúng! Nhất định không thể để gã khốn nạn ấy làm nhục cô gái!”

...

Những tiếng nói này theo gió thổi vào tai mọi người, đối với Vạn thị quả nhiên vô cùng xuôi tai, nhưng Diêu Văn Thanh và Tạ Thiếu Văn thì ai nấy bắt chột biến sắc. Bọn họ nhìn về phía nhà đá, phát hiện thấy một thẳng nhóc sai vật bận đồ đen điều bộ sợ sệt rụt rè hướng vào trong ra hiệu, sau đó tỏ ra nôn nóng thấp thòm nhìn về bên này, chừng như rất sợ bọn họ tới đó vậy.

Tạ Thiếu Văn sững sờ, Diêu Văn Thanh giật mình nhom dậy từ trên cang, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Hôm qua Liễu ma ma đến chỗ cậu, bà cứ nói bóng gió nhắc cậu phải đề phòng người của phủ Võ An Hầu, hôm nay bản thân cậu vẫn luôn quan sát Tạ Thiếu Văn và Vạn thị, lúc trong đình, Vạn thị bảo hần theo Tạ Thiếu Văn lên núi bái lạy Văn Đế, trong lòng cậu lập tức thấy không yên, lúc chị gái giúp chỉnh trang xiêm áo đã nhanh chóng nhét một mảnh giấy vào tay cậu. Cậu thừa dịp không ai chú ý mới mở ra xem, chị gái viết rằng cậu phải đề phòng gã sai vật của Hầu phủ, nếu bị hại phải giả vờ bị thương, hết thấy đề trở về rồi nói sau.

Dù lòng còn nghi vấn, nhưng cậu cũng mơ hồ suy đoán ra vài phần, tất nhiên răm rắp nghe theo lời chị gái, nhưng bây giờ bỗng dung nghe nói chị gái có thể gặp nguy hiểm, cậu sao có thể không cảm thấy sợ hãi chứ!

Cậu vốn dĩ chỉ giả vờ đau chân, thật ra không hề bị thương, bây giờ thật chỉ muốn nhảy ngay xuống lao về phía căn nhà đá kia, nhưng rồi cậu lại nắm chặt

tay nhin xuống. Bây giờ cậu không được hoảng hốt, cậu phải tin tưởng vào chị gái mình!

Mặt khác, Vạn thị làm bộ hoảng hốt, hét to một tiếng: “Cầm nha đầu, con của ta!” Dứt lời nàng ta thoát ngã nhào xuống người Khương ma ma, Khương ma ma vội đỡ lấy nàng. Tạ Thiếu Văn thấy tình cảnh này càng thêm hoài nghi cô gái trong căn nhà đá kia rất có thể chính là Cầm Sát.

Thấy đám dân chúng chạy về phía nhà đá, hần vội vàng bình tĩnh lại, quát to ra lệnh: “Theo ta đi cứu người!”

Vạn thị cũng vội vàng gật đầu nói: “Đứng đứng, cứu người, Văn Nhi mau đi đi, nếu thật là Cầm nha đầu, mẫu thân... Mẫu thân thật không sống nổi nữa.”

Tạ Thiếu Văn đương lo lắng cũng không có thời gian quan tâm an ủi bà mẹ đang khóc lóc, hần vội vã dẫn người chạy về phía nhà đá, còn Vạn thị thì ra lệnh cho Khương ma ma giữ lại Diêu Văn Thanh nhấp nhồm muốn đứng lên, sau đó dặn dò đám nô tài khiêng cậu cùng đi tới căn nhà đá.

Diêu Văn Thanh nằm trên cáng, nhìn điệu bộ giả vờ giả vịt của Vạn thị mà tức tối nắm chặt tay, mắt đỏ bừng lên.

Đến giờ cậu còn gì không rõ nữa? Nếu Vạn thị thực sự có ý tốt, lúc này đáng lẽ nên tìm cách che giấu, sao lại xử sự như thế. Còn chưa tìm hiểu rõ cô gái trong phòng liệu có phải là chị gái hần hay không, bà ta lại luôn mồm khẳng định và khiến mọi người nghĩ rằng đó chính là Cầm Sát. Bà ta ngoài mặt thì tỏ ra lo lắng, nhưng thật ra muốn bôi nhọ danh dự của chị gái cậu! Huống hồ hôm nay chị gái sẽ không vô duyên vô cớ bảo cậu phải giả vờ, lúc cậu rời đi chị gái vẫn còn bình thường, thế mà bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu, không phải do Vạn thị ra tay thì còn do ai đây!

Diêu Văn Thanh chỉ hận không thể nhảy lên tát vỡ gương mặt giả dối của Vạn thị, cậu thầm nghĩ chị gái vừa này đã sớm đề phòng, chắc hần có thể thoát vòng nguy hiểm, cậu chỉ sợ nếu mình nóng nảy sẽ phá hỏng dự tính của chị gái, cho nên lúc này mới âm thầm nhẫn nhịn.

Mọi người cùng nhau đi về hướng căn nhà đá, thẳng nhóc canh cửa trở nên hoảng loạn, đương muốn đẩy cửa vào nhà thông báo thì một người đàn ông ăn mặc gọn gàng tay cầm gậy dài hét vang một tiếng rồi nhảy lên trời quật hai tay thẳng bé dúi xuống đất. Đồng thời đúng lúc này, bên trong vừa vãn vãng ra tiếng con gái hét chói tai, sau đó bật lên tiếng khóc và tiếng đánh đập chống cự.

Ai nấy bỗng giật mình, đương hô hào muốn xông vào phòng, Tạ Thiếu Văn bỗng bước nhanh lên trước chặn cửa rồi nói: “Bà con chậm đã, bây giờ tình hình bên trong ra sao còn chưa rõ, các vị chần ở đây giả xấu xa kia cũng không chạy thoát được, mọi người cũng nên để ý đến tình trạng của cô gái trước chứ.”

Ngoài mặt hần cố làm bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã trở nên hoảng hốt khôn kể, theo bản năng vẫn muốn bảo vệ không để người khác vọt vào. Hần nghĩ nếu bên trong thật sự là Cầm Sát, há có thể để những người này nhìn thấy dáng vẻ đau đớn khổ sở của nàng.

Đám dân chúng này đều là những thôn dân sống lân cận lên núi dạo chơi, bọn họ nghe nói giữa ban ngày ban mặt có kẻ ngông cuồng muốn làm nhục thiếu nữ nhà lãnh thì mới dăng lòng trượng nghĩa tới giúp bắt người, nghe Tạ Thiếu Văn nói vậy, ai nấy thấy cũng phải, nếu tất cả mọi người đều xông vào thì cô gái bị làm nhục kia biết đối diện ra sao.

“Đứng, giả xấu xa đó không chạy thoát được đâu, vị phu nhân này mau gọi mấy bà vú xông vào cứu người mới ớn!”

Thấy dân chúng chấp thuận, Tạ Thiếu Văn nghe động tĩnh bên trong vãn vãng ra đúng là không biết nên phản ứng như thế nào, hần chỉ cảm thấy toàn thân như lung lay chực ngã. Mặt khác Vạn thị vốn cũng không muốn bọn họ trông thấy tình cảnh bên trong, nàng ta chẳng qua chỉ muốn hủy hoại thanh danh của Cầm Sát, chứ không muốn hại con bé xấu hổ đến mức đi tìm đường chết.

Theo dự định của nàng ta, một lát nữa đám bà vú xông vào trông thấy Cầm Sát thì sẽ bước ra bẩm báo ám chỉ mập mờ với nàng, chỉ cần khiến dân chúng biết cô gái bên trong chính là Diêu tiểu thư có hôn ước với Hầu phủ, nàng sẽ bảo đám bà vú thanh minh rằng Cầm Sát còn chưa bị làm nhục. Như vậy tương lai từ hôn, thứ nhất người đời sẽ không thể nói rằng Hầu phủ có lỗi trong chuyện này, thứ hai xem như cũng bảo vệ được thanh danh của Cầm Sát. Thời gia không dám đắc tội với Hầu phủ, nhưng cũng không dám làm mất lòng Diêu thị, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn tới Diêu phủ xin nước Cầm Sát về.

Vạn thị xem chừng tất thấy đều diễn ra theo mưu tính của mình, trong bụng mừng thầm, ngoài mặt vẫn làm bộ hoang mang sợ hãi ra lệnh cho đám ma ma Hầu phủ: “Đứng, đứng, các người mau vào xem...”

Nàng vừa dứt lời, Khương ma ma lập tức gọi thêm ba bà vú cùng theo vào nhà, Tạ Thiếu Văn lúc này mới ngơ ngẩn dờ dẩn tránh sang một bên.

Dân chúng thấy sắc mặt Vạn thị và Tạ Thiếu Văn bất thường như vậy thì ai nấy đều nghĩ chắc hần cô gái này có quan hệ với bọn họ, rất có khả năng chính là tiểu thư nhà họ, nhất thời ai nấy đều nhỏ giọng bàn tán, nhìn Tạ Thiếu Văn và Vạn thị với ánh mắt đầy cảm thông.

Khương ma ma mang theo người xông vào, trong phòng lập tức vang lên tiếng một bà vú hét lên, còn cô gái suốt từ lúc này đến giờ vẫn khóc lóc ỉ ỏi bỗng chợt im bặt. Mọi người vô cùng tò mò, có người không nhin được còn ngáng cổ hóng vào bên trong.

Thấy mọi việc sắp thành công, chỉ đợi đám bà vú đi ra ngầm ám chỉ người trong phòng chính là Cầm Sát là xong, Vạn thị gấp đến độ khó lòng đợi nổi, nắm chặt tay dần nổi vui mừng trong lòng, nàng ta còn đương làm bộ mệt mỏi dựa vào người Thu Linh, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

“Có chuyện gì vậy? Lão nô thành an phu nhân Võ An Hầu, thành an thế tử Võ An Hầu.”

Vạn thị quay đầu lại thì thấy ngay Triệu ma ma bên người Bình Nhạc Quận chúa mang theo hai đứa nha hoàn đi tới, nàng ta thoát đầu hơi kinh ngạc, sau đó vô cùng vui vẻ. Nàng ta vốn có ý định dẫn người của phủ Trấn Quốc Công, Giang Ninh Hầu và Tiêu phủ tới chứng kiến chuyện này, nhưng sau đó lại lo những kẻ này quá mức thông minh khôn khéo, nếu phát hiện ra điểm bất thường thì ngược lại thành ra hỏng việc, và lại chỉ cần chuyện tình thành công,

nhảy mất lời đồn đại sẽ ngập tràn, trong chùa hiển nhiên cũng nghe thấy tin đồn, hiệu quả ứng tương đương. Vì thế nàng ta không nghĩ tới việc dẫn nhóm người Giang An Huyền chủ tới nữa, ngờ đâu bây giờ trong lúc mấu chốt lại trông thấy Triệu ma ma, Vạn thị tự nhiên cảm thấy thật đúng là ngay cả ông trời cũng giúp Hầu phủ, hơn nữa giờ đây tất thấy đã định, Triệu ma ma dù có tính tường đến đâu cũng sẽ không thể phát hiện ra manh mối.

Trong lòng nàng ta thích thú, ngoài mặt vẫn phải trưng điệu bộ lo lắng hoảng hốt, nàng ta xua tay với Triệu ma ma, làm bộ đau lòng đến mức nói không nên lời. Đúng lúc này hai bà vú mang bộ trang phục nhũn nhúm của Thôi công tử từ trong phòng ra, Khương ma ma bước ra đầu tiên ngập ngừng nhìn sang Vạn thị, bộ dạng hoảng hốt không biết nên bẩm báo thế nào.

Vạn thị hiểu nhăm ý của Khương ma ma, nàng ta thăm hện Khương ma ma sao cứ ngập ngừng nói chẳng nên lời, nàng ta dứt khoát không đợi Khương ma ma nữa, thẳng thừng hét lên: “Cầm nha đầu, con của ta ơi!” Dứt lời liền làm bộ ngất xỉu đến nơi.

Nàng ta vừa gào lên, dân chúng vây quanh lập tức hiểu ra, bọn họ bắt đầu xôn xao bàn tán. Đám nha hoàn Hầu phủ cũng sôi nổi thì thầm.

“Quả thật là Điều tiểu thư sao, Điều tiểu thư và thế tử của chúng ta đã sớm đính hôn, sao lại có thể xảy ra chuyện này...”

“Đừng nói nữa, không thấy phu nhân đương đầu lòng muốn ngất ư.”

...

Những tiếng bàn tán này ngay lập tức rơi vào tai đám dân chúng đang dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, Điều gia vốn là gia đình giàu có nơi đây, ông nội Cầm Sát lại có thanh danh lẫy lừng, người cha đã qua đời của nàng còn từng là Tri phủ Giang Châu. Khắp khu vực Giang Châu này ai chẳng biết Điều Tử tiểu thư đã có hôn ước với thế tử chốn kinh thành Võ An Hầu, vậy nên ai nấy đều hiểu ra danh tính của cô nàng bị làm nhục trong phòng kia.

“Chẳng lẽ đúng là Điều Tử tiểu thư? Thật đúng là, kẻ nào mà dám to gan lớn mật như vậy chứ...”

“Thật đáng thương, chuyện này... Bảo vị tiểu thư ấy sống thế nào đây...”

...

Trong nhất thời mọi người đều tỏ ra thương cảm, một vị tiểu thư xuất thân chốn danh gia vọng tộc thế mà lại rơi vào tình cảnh này, hơn nữa cha nàng lúc từng nhậm chức Tri phủ Giang Châu có thể nói là một vị quan thanh liêm thương dân, trong phút chốc người nào người nấy đều đáng lòng thương xót đồng cảm, ai nấy đều dấy lên ý nghĩ phải đánh chết kẻ xấu xa hủy hoại sự trong sáng của thiếu nữ kia.

Có điều bọn họ nghĩ chuyện này chẳng phải bọn họ muốn can thiệp là được, giải quyết thế nào còn phải xem phản ứng của phủ Võ An Hầu và Điều gia, dám động đến Điều tiểu thư ắt hẳn hai nhà cũng không thể ngồi yên. Huống hồ, những gia đình quyền quý thường chú trọng nhất danh tiếng, xảy ra sự tình này bậc này ắt hẳn sẽ phải che giấu, Điều Tử tiểu thư chịu thiệt thòi có khi còn chẳng thể trả thù, nói không chừng còn phải gả làm vợ gả cầm thú kia ấy chứ.

Dân chúng đương trầm nghĩ vậy, quả nhiên chợt thấy một kẻ bên cạnh phu nhân Võ An Hầu ra hiệu, đám nô tài phủ Võ An Hầu lập tức bắt đầu tìm cách lấp liếm, đã có đũa nô tài tới khuyên nhủ mọi người nên rời đi.

Thấy sự tình phát triển thành ra như vậy, Điều Văn Thanh thật không thể nhẫn nhịn được nữa! Bây giờ còn chưa xác định rõ cô gái bên trong là ai, nếu thật sự để đám thôn dân này cứ thế đi mất, vậy hết thảy coi như xong rồi!

Cậu lập tức nhảy dựng lên, giận dữ quát tháo với đám nô tài phủ Võ An Hầu đang khuyên nhủ dân chúng: “Ai dám nói cô gái trong phòng chính là chị gái ta?! Hiện giờ còn chưa xác định rõ bên trong là ai, các ngươi lại dám vấy bẩn thanh danh của chị, đám nô tài các ngươi dám coi thường chị ấy đến thế ư? Các ngươi dám coi thường Điều phủ ta như vậy sao? Hay cho gia tộc Hầu môn, hay cho đám nô tài độc ác nhà Hầu gia!”

Hắn vừa nói một câu ai nấy đều nghe ra ý tứ kỳ lạ bên trong, trong đầu chợt nghĩ liệu có điều gì mờ ám ở đây chẳng, tức thì mọi người đều đứng im lại, Điều Văn Thanh bấy giờ mới nhìn thẳng sang Vạn thị, giận dữ nói: “Xin hỏi phu nhân Võ An Hầu, người có ý gì? Người không hề nhìn thấy cô gái bên trong, cũng không hề nghe đám nô tài bẩm báo lại, vì sao dám quả quyết, vội vã vấy bẩn thanh danh của chị gái ta? Đây là cách xử sự của một bà mẹ chồng tương lai sao?”

Vạn thị thấy mọi người tỏ ra hoài nghi thì nhất thời cũng thấy lẽ ra không nên nóng ruột quá mức như vậy, nàng vạn lần không nghĩ tới tự dung Điều Văn Thanh lại làm loạn lên. Nàng ta hoàn toàn cho rằng người bên trong chính là Cầm Sát, cho nên không hề sợ Điều Văn Thanh làm loạn. Trong mắt Vạn thị, Điều Văn Thanh hành động như vậy chỉ khiến tình hình của Cầm Sát càng trở nên khó khăn mà thôi.

Nàng ta tức thì mất ngăn ngăn lệ, nghẹn ngào đáp: “Thanh Nhi, di biết con và chị gái rất thương yêu nhau, nhưng... Con đừng làm loạn nữa, phải giữ lại chút thể diện cho chị con chứ...”

Điều Văn Thanh phần nộ dùng dùng, trừng mắt nhìn sang Tạ Thiếu Văn, tức giận nói: “Thế tử thì sao? Người cũng cho rằng trong đó là chị gái ta sao, cũng muốn bôi nhọ thanh danh chị ấy sao?”

Điều Văn Thanh chính xác muốn kích Tạ Thiếu Văn vào trong kiểm chứng, cậu thực sự cược rằng cô gái trong phòng kia không phải là chị gái cậu!

Tạ Thiếu Văn gạt mình định thần lại, hiện giờ hắn đang trong tâm trạng hoảng hốt đau khổ vô cùng, nghe vậy liền hạ quyết tâm xông vào phòng, hắn nghĩ có phải Cầm Sát hay không nhìn một cái là biết ngay, hắn cũng không phải chịu đựng sự dằn vặt này nữa, nhìn một lần cho rõ, đau một lần còn hơn là chịu đựng cảm giác khổ sở như bị dao cùn cứa thịt như hiện giờ.

Hắn xông thẳng vào phòng, Khương ma ma bỗng đứng ngăn lại, bởi cô gái trong phòng kia không phải ai khác mà chính là Thu Bình, là đứa con gái ruột thịt của bà! Bây giờ trong lòng bà ta thật sự rối loạn, trong đầu thì như trở nên trống rỗng, chỉ mong có thể lấp liếm chuyện này. Vừa nãy thấy mọi người đã cho rằng người trong phòng đúng là Cẩm Sắt, bà nghĩ đâm lao thì phải theo lao, vì thế mới do dự không bấm báo sự thật với Vạn thị.

Hiện giờ thấy Tạ Thiếu Văn xông vào phòng, Khương ma ma tất nhiên muốn ngăn cản, nhưng bà sao có thể ngăn lại một Tạ Thiếu Văn đang hùng hực như phát điên?

Tạ Thiếu Văn đẩy bà sang một bên rồi xông vào trong, Khương ma ma ngã nhào xuống đất, vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tạ Thiếu Văn vào phòng, thấy một chàng trai đang vội vội vàng vàng mặc lại trang phục, còn cô gái thì vận xiêm y lộn xộn hờ cả bắp đùi đang ngồi thu lu một góc, hắn bỗng chợt cảm thấy choáng váng muốn ngất, nhưng khi nhìn kỹ lại thì giật nảy mình.

Tạ Thiếu Văn không giống gã họ Thôi, gã ta hôm qua mới chỉ nhìn lướt qua Cẩm Sắt, lại trong lúc cấp bách phải hành động nhanh nên tự nhiên không thể phân biệt rõ. Còn Tạ Thiếu Văn mặc dù chia tay Cẩm Sắt hơn ba năm, nhưng tướng mạo khí chất của Cẩm Sắt thì hắn quen thuộc hơn gã họ Thôi nhiều, cho nên chỉ liếc mắt hán cũng có thể nhận ra cô gái kia không phải là Cẩm Sắt.

Vạn thị trông Khương ma ma quỳ rạp xuống đất, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía cửa, vẻ mặt trắng bệch như tận thế đến nơi thì thầm khen ngợi bà ta diễn kịch thật quá giỏi, đầu gối ngay lập tức nhìn thấy Tạ Thiếu Văn một tay túm một chàng trai, tay còn lại túm một cô gái bước ra ngoài.

Vạn thị trước hết trông thấy dáng vẻ và xiêm y lộn xộn của cô gái kia thì chợt vui vẻ, nhưng rồi bỗng cảm thấy không ổn, nếu đúng là Cẩm Sắt, sao con trai mình có thể kéo con bé ra đây?! Nàng ta tập trung nhìn kỹ, trên đầu cô gái tóc đen xỏa rũ rủ xuống vai, nửa thân trên ăn vận còn coi như ngay ngắn, nhưng cái váy thì như bị xé rách, lộ ra nửa đôi chân trắng tuyết, trên đó còn vương vài vết máu, giống như thông cáo cho toàn thể mọi người biết ở căn nhà đá hôi hám này vừa mới phát sinh chuyện dơ bẩn gì. Nàng ta tỏ vẻ sợ hãi liều mạng dùng tóc dài che đi gương mặt, hai tay ôm ngang người lui dần từng bước, Khương ma ma bên cạnh bất thành linh hết lên “Con ơi” rồi nhào sang chắn ngang người nàng.

Cô gái này! Cô gái này hóa ra chính là Thu Bình! Vạn thị tức khắc mở to hai mắt nhìn, ngây ngẩn cả người, sắc mặt thoát trắng thoát hồng, có thể nào cũng không thể tỏ ra vui vẻ được.

Triệu ma ma bất chợt cất tiếng đầy kinh ngạc: “Ô, phu nhân làm sao vậy? Sao người có vẻ thất vọng thế?”

Bà ta dứt lời ai nấy đều nhìn sang Vạn thị, còn Vạn thị tất nhiên trong nhất thời không kịp điều chỉnh vẻ mặt, gương mặt đầy nét dữ dằn, Triệu ma ma lại tiếp lời: “Phu nhân sao có thể khẳng định cô gái đó chính là Diêu Tứ tiểu thư chứ? Thật đúng là khó hiểu.”

Triệu ma ma nói vậy, mọi người càng cảm thấy quái lạ, có điều hiển nhiên cô gái quần áo không chỉnh tề mặt vương đầy nước mắt này chắc chắn không phải là Diêu Tứ tiểu thư mà ai nấy đều tưởng nhầm, vậy vì sao phu nhân Võ An Hầu cứ luôn miệng nói rằng đó chính là Diêu Tứ tiểu thư chứ.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, rồi lại thấy vẻ mặt khác thường của Vạn thị, tức thì trong lòng đều thầm hoài nghi, nhìn Vạn thị với ánh mắt càng ngày càng quái dị.

Trên đời làm gì có bà mẹ chồng nào tự dưng bôi nhọ thanh danh của cô con dâu tương lai chứ? Rõ ràng ở đây có chuyện mờ ám mà. Dân chúng vốn hay tò mò chuyện nhà các gia đình phú quý, lại nghe thấy nhiều chuyện dơ bẩn trong những đại gia tộc này, hôm nay khó khăn lắm mới được tận mắt chứng kiến, tất nhiên là ai nấy đều hưng phấn khó tả.

Có người đầu óc nhanh nhạy không kém so với những kẻ lớn lên chôn nhà cao cửa rộng, chỉ một khắc* đã đoán ra được chắc có lẽ phu nhân phủ Võ An Hầu muốn mượn chuyện này để hủy bỏ hôn ước cưới một cô tiểu thư con nhà quyền quý đây.

*Khắc: Đơn vị tính giờ cổ đại, 1 khắc = 15 phút.

Dân chúng đều nghĩ như vậy, còn Tạ Thiếu Văn nghĩ đến đủ loại sự tình từ trước đến giờ, lại nhớ rằng Cẩm Sắt đã nói chưa từng nhận được quà tặng của mình, còn cả chuyện mẫu thân luôn ngăn mình tới Diêu phủ, hắn ta càng thêm hoài nghi Vạn thị. Hắn nhìn Vạn thị với ánh mắt phức tạp, trong đôi mắt hàm chứa sự đau lòng, hoài nghi, khổ sở, còn có cả nỗi oán trách thầm kín. Vạn thị chưa bao giờ bị con trai nhìn bằng ánh mắt như vậy, trong phút chốc nàng ta bỗng cảm thấy choáng váng. Nàng ta làm những chuyện này đều là vì con, bây giờ sự tình biến thành như vậy, nàng còn chẳng hiểu sai sót ở chỗ nào, sao có thể không sốt ruột? Sao có thể không hoảng hốt? Đúng lúc này, sau lưng mọi người vang lên một giọng nói thanh nhã êm tai như tiếng châu ngọc chạm nhau, thoáng chốc hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người. “Dì, có chuyện gì vậy? Xảy ra việc gì sao? Văn Thanh, sao em lại đứng lên! Không phải em đang bị thương ư, mau nằm xuống, đừng tùy tiện.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Mọi người nghe tiếng quay lại nhìn, thấy một cô nương mặc xiêm y xanh ngọc, đội mũ trùm đầu, dáng vóc cao gầy mảnh mai đang chậm chậm bước tới,

tuy không nhìn thấy gương mặt cô gái ấy, nhưng chỉ qua phong thái điềm tĩnh và giọng nói nhã nhặn kia, cũng khiến người khác nhận ra rằng đây là một vị tiểu thư khuê các cực kỳ xinh đẹp và được dạy dỗ tử tế.

Thấy nàng từ tốn bước tới, tỏ vẻ lo lắng quan tâm đến chàng trai vừa lớn giọng trách mắng phủ Võ An Hầu, ai nấy liền biết ngay vị này ắt hẳn chính là Điều Tứ tiểu thư, cô con gái ngọc ngà của Điều cố Tri phủ.

Hơn nữa đằng sau lưng Điều Tiểu thư còn có hai nhóm người, gồm hai vị công tử tướng mạo khí chất thượng đẳng, cùng mấy gã sai vặt và nha hoàn vạm vỡ găm như thể là nô tài xuất thân gia tộc quyền quý.

Vạn thị ngẩng ngẩn trắng mắt dòm Cẩm Sát, trong lòng dâng nổi hốt hoảng. Triệu ma ma thì tỏ vẻ lo âu giúp đỡ nàng ta đứng dậy từ trên đất rồi nói: “Phu nhân không sao chứ? Người xem, Điều tiểu thư rất ôn hòa? Người đừng hoảng sợ! Điều tiểu thư vừa nãy khi tách khỏi con bé nha hoàn, cũng may đúng lúc gặp gỡ với nhóm của lão nô. Thế từ nhà lão nô và Tiêu công tử hôm nay chợt nổi hứng muốn ra sau núi ngắm hoa, nghe nói Điều thiếu gia bị thương, cho nên muốn cùng đưa Điều tiểu thư lên núi, đường lên núi cũng không phải chỉ có một, có lẽ nhóm lão nô đi một con đường mòn khác nên mới không gặp được phu nhân.”

Mọi người nghe vậy chợt bừng tỉnh ra, có người đầu óc kém nhanh nhạy thì nghĩ chuyện này chắc là hiểu lầm, nhưng đa số mọi người đều ngầm việc này không đơn giản, vì chỉ nhìn phu nhân Võ An Hầu thay đổi sắc mặt liên tục, lại thêm ánh mắt vị thế từ Võ An Hầu nhìn mẫu thân mình thì ai nấy đều nghĩ trong chuyện này ắt hẳn có điều mờ ám.

Hiện giờ Vạn thị vừa hoảng vừa sợ, vừa hối hận vừa bức tức, trong nhất thời nàng ta không thể hiểu nổi rốt cuộc là ai đã phá tan kế hoạch của nàng. Là Điều Cẩm Sát đoán ra manh mối nên vẫn luôn diễn kịch với nàng? Hay chẳng do Điều Cẩm Sát may mắn, thật sự vừa khéo tránh thoát nạn này? Hoặc do mưu tính của nàng bị phủ Trần Quốc Công phát hiện manh mối, nên ra tay giúp đỡ Điều Cẩm Sát một phen?

Nếu là Điều Cẩm Sát thì không đáng sợ, chỉ sợ là Trần Quốc Công phủ thì quả thật hồng bét, như vậy chứng tỏ Trần Quốc Công phủ đã quyết định đổi đầu với Võ An Hầu phủ. Hơn nữa lần này nàng hành sự bị người nắm được sai sót, nếu bởi vậy mà Trần Quốc Công phủ nhân cơ hội gây khó dễ cho Võ An Hầu phủ, vậy nàng nên làm thế nào bây giờ. Sợ rằng khi trở về, phu quân sẽ không tha cho nàng mất!

Vạn thị chìm trong hoảng sợ, nhưng lúc này hầu như chẳng có ai thêm đoái hoài tới, đám dân chúng thích xem náo nhiệt hiện giờ chỉ tò mò một nỗi, nếu cô gái bị làm nhục trong phòng không phải là Điều tiểu thư, vậy nàng ta rốt cuộc là ai?

Như thể trả lời nghi vấn cho mọi người, bỗng dưng Điều Tứ tiểu thư ngạc nhiên cất tiếng: “Thu Bình? Ngươi sao vậy, vừa nãy ta đi đến đây thấy hơi chóng mặt một chút, sau đó liền chẳng thấy bóng dáng ngươi đâu, may mà trong lúc ta tìm ngươi gặp được nhóm người của phủ Trần Quốc Công. Ngươi vừa đi đâu vậy, sao lại để ta phải tìm kiếm như thế... Rốt cuộc ngươi gặp chuyện gì?”

Cẩm Sát dứt lời không hề đợi Thu Bình đáp lại, lập tức cúi người thì lễ với Vạn thị, thốt đầy áy náy: “Đi sai nha hoàn đưa con lên núi, thế mà con không để ý tốt đến nó, mong di thứ lỗi.”

Vạn thị vô cùng tức giận, nhưng hiện giờ vẫn phải nghiêng răng xóc lại tinh thần, nàng ta tiến lên tỏ vẻ thân thiết kéo tay Cẩm Sát rồi nói: “Sao có thể trách con, con bé này cũng thật là, làm gì có đạo lý chủ tử phải chăm lo cho nô tài chứ! Đi sai nó lên núi, thế mà nó dám bỏ mặc con, bây giờ gặp phải kẻ xấu là do số nó đã vậy, sao có thể trách con.”

Mọi người thấy Cẩm Sát lễ phép như vậy, lại trông nàng có vẻ hoang mang như thế, ai nấy đều dấy niềm suy tư. Nếu phu nhân Võ An Hầu thật sự là người tốt, vậy sao Điều tiểu thư lại phải cẩn thận dè dặt như vậy? Nếu cô gái trong căn nhà đá chính là nha hoàn phủ Võ An Hầu, sao đang yên đang lành lại bị lôi vào trong phòng làm nhục, hơn nữa vừa nãy Cẩm Sát nói rằng nàng đi đến chỗ này thì bị choáng váng chóng mặt, con bé nha hoàn lại biến mất không thấy tăm tích, dù có là kẻ ngốc nghếch tới đâu cũng đều đoán ra trong chuyện này ắt hẳn có mùi khác thường.

Ai nấy nghĩ thầm may mà Điều tiểu thư cao số, may mắn gặp được nhóm người phủ Trần Quốc Công, nếu không chẳng hiểu sẽ ra sao.

Vạn thị thấy tình thế đột ngột thay đổi, trong nháy mắt sự tình chuyển biến long trời lở đất, nàng ta sao có thể không cuống? Đang lúc gấp gáp, nàng ta đột nhiên nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng.

Bức họa! Phải lấy ra bức họa kia!

Lúc trước vì để dụ dỗ gã họ Thôi nảy sinh ý xấu, nàng đã từng sai quân gia tặng hẳn một bức họa chân dung Điều Cẩm Sát. Hẳn ta coi trọng Cẩm Sát như vậy, chắc chắn sẽ mang theo bức họa trên người! Tuy dùng bức họa ấy để bôi nhọ thanh danh Cẩm Sát có vẻ hơi khiên cưỡng, nhưng ít nhiều cũng có thể xoay chuyển tình thế!

Nàng ta vừa nhớ ra, chợt làm bộ giận dữ ngoảnh sang gã họ Thôi, lớn giọng nhिếc mắng: “Nói! Ngươi rốt cuộc là kẻ nào? Nha hoàn Hầu phủ ta há để cho ngươi tùy ý làm nhục!”

Gã họ Thôi từ bé đến lớn luôn được chiều chuộng ăn sung mặc sướng, ngoại trừ ăn chơi trác táng đùa giỡn đàn bà ra thì đích thực là một kẻ bỏ đi, hẳn đã bao giờ gặp phải tình cảnh bậc này?

Chuyện lần này vốn do quân gia Hầu phủ xúi giục, thứ nhất hẳn có tà tâm riêng, thứ hai hẳn muốn mượn cơ hội này để móc nối quan hệ với Hầu phủ, để những kẻ vốn xem thường hẳn phải trắng mắt ra, hẳn muốn phụ thân đương sứt ruột lo lắng tìm cách khắp nơi nhìn xem, đưa con trai của người cũng là kẻ có bản lĩnh.

Cho đến tận khi bà vú xông vào hẳn vẫn còn lầm tưởng cô gái trong phòng xác thực là thiên kim tiểu thư, nhưng đến khi ra khỏi phòng nhìn rõ gương

mặt Thu Bình, dù nàng ta cũng coi như xinh đẹp, nhưng dung nhan sao sánh bằng một nửa Diêu tiểu thư, lúc này hẳn mới chợt hiểu rõ bản thân đã tưởng nhầm rồi.

Nhưng hẳn cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, trong phút chốc ngỡ ngàng như người mất hồn. Đến khi Cẩm Sát xuất hiện, hẳn lúc thì nhìn sang Cẩm Sát, lúc lại xem lại Thu Bình đương khóc thút thít, hiển nhiên trở nên lúng túng cuống quýt.

Bây giờ bị Vạn thị trách mắng thẳng thừng, hẳn càng cảm thấy sợ hãi ngẩn ngơ. Vạn thị thấy hẳn chẳng nói chẳng rằng thì lại lớn tiếng quát tháo: “Nói! Thăng nhãi như ngươi tại sao dám động vào nha hoàn Hầu phủ ta! Tại sao dám hủy hoại sự trong sáng của con bé!”

Vạn thị thật ra muốn nhắc nhở hẳn về bức họa kia, vì thế mới lập lời quát hẳn để hẳn dùng bức tranh ấy cản ngược lại Cẩm Sát. Nhưng Thôi công tử vốn được nuông chiều như hòn ngọc báu trong nhà, chưa từng trải qua chuyện thế này, bây giờ gây họa, đương lúc hoảng hốt hẳn càng ngớ ngẩn như kẻ tai điếc mắt mù.

Đừng nói đến việc hẳn nghe ra ẩn ý trong lời Vạn thị, đến việc nghe người ta nói hẳn còn chẳng hiểu gì, nhìn Vạn thị nổi con tam bành mà hẳn sợ đến run rẩy toàn thân. Thật ra nếu hẳn thật sự lên tiếng Cẩm Sát cũng có cách chặn miệng hẳn lại, còn nếu quả thật hẳn dám cản ngược nàng, dẫu sao những điều đó cũng chẳng phải sự thật, Cẩm Sát không sợ, nàng tự có khả năng bảo vệ sự trong sạch của mình.

Thấy Vạn thị giờ phút này đã bày hết mưu đồ*, Cẩm Sát khẽ mỉm cười, sau đó nàng chợt kêu lên: “Ôi!”

*Nguyên văn là “Cùng đồ chùy kiến/Cùng đồ chùy hiện”, đồ ở đây là bức tranh vẽ bản đồ, địa đồ, kiến là nhìn thấy. Cụm từ chỉ sự việc đã hiển hiện ra hết, chân tướng sự việc đã được vạch trần hết.

Dứt lời nàng vội lấy tay che mặt lui về phía sau, nàng tỏ ra như thế bởi muốn để mọi người biết rằng qua lời Vạn thị nói nàng mới biết được ở đây vừa xảy ra chuyện gì. Nàng là một thiếu nữ, cho nên nghe chuyện dạng này đương nhiên trở nên sợ hãi, đương nhiên phải có phản ứng như vậy.

Nha hoàn phủ Trần Quốc Công và Diêu Văn Thanh cùng tiến lên chắn trước Cẩm Sát, mọi người thấy vậy đều lên tiếng khen ngợi, đây đúng là cử chỉ của một vị tiểu thư khuê các, giả như là cô nương gia đình bình thường gặp chuyện náo nhiệt bậc này, ắt hẳn sẽ phải tỏ mò hóng chuyện.

Tiêu Uẩn và Dương Tùng Chi phản ứng không giống nhau, một người ánh mắt vụt sáng, khóe môi khẽ nhướn. Một người thì tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm, miến cưỡng dấn lại về bức bối lạnh lùng.

Mặt khác Vạn thị thấy Cẩm Sát tỏ ra như vậy, lại trông gã họ Thôi đương sợ hãi run rẩy như bãi bùn nhão thì tức giận phập phồng. Ngay sau đó nàng ta nghe thấy Tiêu Uẩn bước lên trước cất tiếng khuyên nhủ: “Phu nhân đừng tức giận, thật chẳng đáng, nếu hẳn không nói, vậy chi bằng chúng ta lục soát người hẳn, có lẽ sẽ tìm ra món đồ gì đó xác minh thân phận hẳn.”

Tiêu Uẩn nói lời này quả nhiên hợp ý Vạn thị, nàng ta thực sự cảm thấy chàng trai với nét mặt tươi cười, đôi mắt đầy vẻ trấn an này như thể vị cứu tinh vậy, nàng ta vội vã gật đầu đáp: “Phải phải! Mau, lục soát người hẳn cho ta!”

Hai bà vú nghe lệnh xông lên lục soát trang phục của gã họ Thôi, bỗng dưng một cuộn giấy liền nhẹ nhàng rơi ra trước mặt bao người, đương đưa một chặp rồi rơi xuống dưới chân Tiêu Uẩn.

Vạn thị thấy cuộn giấy rơi ra thì mừng rỡ phát khóc, nàng ta còn chưa kịp chạm vào thì chợt thấy một đôi tay với những đốt xương thon dài nhặt cuộn giấy lên, chính xác là Tiêu Uẩn.

Tiêu Uẩn thấy mọi người đều nhìn chăm chăm vào cuộn giấy trong tay mình, bất giác cười hiền lành, sau đó mới chậm rãi mở cuộn giấy ra, vừa liếc nhìn một cái y liền làm bộ giật thót, sau đó nhanh chóng đóng lại, nét mặt đầy vẻ quái dị.

“Trên đó vẽ gì vậy?”

“Đúng vậy, mau để mọi người cùng nhìn với!”

Có người hiếu kỳ đến mức không nhận được lớn lối đòi hỏi, còn Tiêu Uẩn thì làm bộ khó xử che đậy cuộn giấy, đáp: “Chỉ là một bức họa thơ từ dung tục thôi, đừng xem thì hơn.”

Nghe hẳn đáp vậy, mọi người càng thêm tò mò, lại nhao nhao đòi xem. Còn Vạn thị nghĩ rằng Tiêu Uẩn đương muốn bao che Cẩm Sát, cho nên nàng ta há có thể để yên như vậy? Nàng ta lập tức dõn ép từng bước: “Người bị hẳn làm nhục là nha hoàn có thể diện của Hầu phủ ta, chuyện này không thể không giải quyết, Tiêu công tử mau đưa cuộn giấy cho ta xem.”

Tiêu Uẩn chau mày, do dự nhìn Vạn thị hỏi: “Phu nhân quả thực muốn xem sao? Nhất định phải xem ư?”

Vạn thị nheo mắt, trong lòng thầm cười khẩy, trả lời thẳng thừng: “Đúng vậy, ta nhất định phải xem!”

Tiêu Uẩn lúc này mới ngần ngừ đưa cuộn giấy trong tay cho Vạn thị, Vạn thị vừa mới mở ra, lập tức nàng ta nghe thấy Triệu ma ma phía sau giật mình kêu to: “Ô, cái này... Không phải vẽ phu nhân người ư? Bức tranh này... Sao lại có thể như vậy chứ!”

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài của Dương Tùng Chi chợt mở to, y khó nén liếc sang Tiêu Uẩn, thấy gương mặt nho nhả của cậu ta hiện giờ đương lộ vẻ thương hại, ánh mắt đầy bất đắc dĩ thì suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Y cố mím môi nhin cười, sau đó mới ngẩng đầu lên. Y nghĩ lúc này Tiêu Uẩn hỏi đi hỏi lại Vạn thị, lại còn làm bộ ngăn không cho bà ta nhìn bức họa, rồi lại nhớ đến lúc cậu ta đi bút nhanh như rồng lượn tựa phong thái của thần tiên thì Dương Tùng Chi càng thầm khen ngợi trong lòng.

Thật không ngờ, người luôn luôn ứng xử nhã nhặn, nổi tiếng quân tử như Tiêu Uẩn – Tiêu Bá Ước vậy mà cũng có lúc hành xử ác ý như vậy. Nhưng rồi nhớ đến thời điểm Cẩm Sát khuyên nhủ chị gái, Dương Tùng Chi bất chợt trở nên lạnh lùng, thầm khen về thật là hay!

Dương Tùng Chi còn đương thích thú trong lòng, mặt khác Vạn thị nghe thấy lời Triệu ma ma vào đúng lúc nàng ta nhìn rõ gương mặt của người trong tranh, tức thì nàng ta bỗng thét lên, giật mình sợ hãi, nhất thời hốt hoảng, đầu óc như trở nên trống rỗng, tay mềm nhũn, cuộn giấy liền rơi xuống mặt đất, làm không ít người đều trông thấy rõ ràng người trong tranh.

Trên cuộn giấy quả thực vẽ một người phụ nữ, người này trông có vẻ đứng tuổi, vận xiêm y phu nhân, gương mặt đượm đầy vẻ lắng lo kiểu diễm, dáng dấp không phải y hệt vị phu nhân đang đứng trước mắt đây sao!

Trong thoáng chốc ai nấy chợt vỡ lẽ, té ra nội tình thế này đây.

Vị phu nhân tới từ kinh thành này muốn tìm tình lang trẻ tuổi ở Giang Châu, hôm nay gặp mặt tình lang, không hiểu thế nào bị nha hoàn trong phủ phát hiện ra manh mối, nàng ta lập tức tìm cách đẩy họa sang cô con dâu tương lai của mình. Làm như vậy có thể khiến người khác không nghi ngờ nàng ta, hơn nữa còn có thể từ hôn. Dẫu gì một người đàn bà ngay đến cả chuẩn mực đạo đức cũng không thềm tuân thủ, ngại nghèo hèn yêu phú quý, vậy nịnh nọt bợ đỡ người có quyền thế cũng là bình thường*! Nghĩ vậy mọi người bỗng chốc xôn xao bàn tán.

*Nguyên văn là cụm từ “Xu viêm phụ thế”: Có nghĩa là nịnh hót người có quyền thế.

“Ôi chao, già thế này rồi còn không yên phận, thật đồi phong bại tục làm sao!”

“Đâu chỉ bại hoại, quả thực tôi nghe mà rợn cả người!”

“Ai da, hôm nay xem như tôi được mở rộng tầm mắt, sợ rằng Võ An Hạo kia cũng có hàng đàn tiểu thiếp, cho nên phu nhân mới có thể... Ha ha ha...”

...

Những lời đàm tiếu khó nghe lọt vào tai Vạn thị, nàng ta hiển nhiên khó chịu nổi nhục nhã, mặt cắt không còn chút máu, chẳng biết phải phản ứng ra sao. Một lúc sau nàng ta đột nhiên cắn chặt môi dưới để tỉnh táo lại, nhìn hằm hằm gã họ Thôi, lạnh lùng quát: “Nói! Người là kẻ nào mà dám hại ta! Người đầu, còn không mau đánh hấn cho ta, ta không tin hấn có thể cứng đầu không nòn ra sự thật!”

Gã họ Thôi cũng biết đã gây tai họa, chòng ghẹo Diêu tiểu thư và dụ dỗ phu nhân Võ An Hạo, hai tội danh này tội nào nặng tội nào nhẹ hấn đương nhiên biết rõ, cho nên bây giờ hấn mới nghĩ đến việc phải làm sáng tỏ chuyện này, hấn toan mở mồm giải thích rằng bản thân đem lòng quý mến Diêu tiểu thư, vì thế mới mang theo bức họa của nàng, nhưng chẳng hiểu sao gương mặt người trong tranh lại thành ra người khác.

“Ta, ta thật ra ngưỡng mộ...”

Hấn vừa mới mở lời Cẩm Sát vội chạy sang dìu Vạn thị, làm bộ lo lắng cất tiếng: “Dì đừng tức giận, kẻ vô liêm sỉ này không đáng để mọi người tin tưởng, lời hấn nói ai sẽ tin chứ, đồ vật trên người hấn rơi ra đương nhiên sẽ chẳng có ai tin là thật đâu!”

Sau đó nàng quay sang Tạ Thiếu Văn: “Văn ca ca, huynh còn không mau sai người chặn miệng hấn lại! Lẽ nào thật sự để hấn cất tiếng bôi nhọ dì?”

Đầu óc Tạ Thiếu Văn sớm đã rối như tơ vò, lúc thì hấn nghĩ đến Cẩm Sát, lúc khác lại nghĩ đến mẫu thân, hai người này ai cũng là người hấn vô cùng quan tâm, khiến hấn nhất thời chẳng biết phải nghĩ thế nào, chỉ biết đứng ngây đờ như khúc gỗ ở đó. Hấn chẳng thể hiểu nổi, rõ ràng khi này hấn vẫn còn cùng mẫu thân và Cẩm Sát vui vẻ trò chuyện thương hoa tiếc nguyệt, sao trong nháy mắt sự tình có thể biến thành như vậy.

Giờ nghe Cẩm Sát nói vậy, nhớ đến việc từ lúc gặp lại đến giờ đây là lần đầu tiên nàng gọi một tiếng Văn ca ca, Tạ Thiếu Văn chợt bừng tỉnh. Hấn nhìn về phía Cẩm Sát, cách một tấm lụa mỏng, hấn có thể tưởng tượng ra ánh mắt chân thành lo âu của nàng, nàng cất tiếng đầy run rẩy lo lắng, hiển nhiên nóng lòng bất bình thay cho mẫu thân hấn.

Hấn sao có thể không tức giận chứ?! Nghe thấy gã họ Thôi mới nói đến từ “ngưỡng mộ”, hấn lập tức nghĩ rằng gã ta chắc đang muốn cắn chặt mẫu thân không buông, và lại trong lòng bỗng dưng dậy lên nỗi sợ hãi khó hiểu, chẳng biết gã ta liệu có phải do kẻ thù của Hạo phủ phái tới hủy hoại thanh danh của mẫu thân hay không, cho nên Tạ Thiếu Văn tức thì quát lớn: “Bịt kín cái miệng của hấn lại cho ta!”

Vạn thị thấy con trai mình hồ đồ như vậy, một lòng một dạ tin lời con bé ấy, chẳng hề suy xét đến tình cảnh của bà mẹ là nàng đây thì tức tối không thể chịu được. Nhất thời nàng ta giận dữ bùng bùng, tức giận đẩy Cẩm Sát sang một bên, nàng ta cảm giác mình dùng lực rất nhẹ, nhưng Cẩm Sát hét lên như thể bị đẩy mạnh, thân thể mảnh khảnh bay ra một khoảng, ngã thẳng xuống đất!

“Dì...” Nàng ngã xuống làm chiếc mũ trùm đầu rơi ra, gương mặt xinh đẹp thanh thoát tuyệt trần lập tức hiển hiện, nàng chống người dậy, nhìn chăm chú vào Vạn thị, nét mặt đượm đầy vẻ bất lực và đau lòng. Đôi mắt nàng ngập tràn đau khổ, bất đắc dĩ, khó tin, còn ẩn hiện cả vẻ cố gắng chịu đựng và oán giận, nàng run giọng nói: “Con biết đi bị kẻ xấu bôi nhọ thanh danh đương nhiên vô cùng tức giận, nhưng đi cũng không thể...”

Nàng còn chưa dứt lời, hàng mi chợt run rẩy dữ dội, đôi mắt kìm nén bỗng dưng tuôn lệ ào ào! Trông nàng vô cùng đáng thương động lòng người, lại xen lẫn vẻ tủi thân, như thể một cô gái lương thiện bị ức hiếp.

Hằng quá hóa dở, đạo lý này Cẩm Sắt vô cùng tình tường, nếu nàng thốt lời câu giận, vậy có vẻ như đang giả vờ giả vịt, trái lại nếu nàng làm bộ chịu đựng thì chắc chắn sẽ khiến mọi người càng đứng về phía nàng mà buông lời trách cứ Vạn thị.

Mọi người thấy Cẩm Sắt bị đẩy ngã, lại thấy đáng về đáng thương của nàng, ai nấy còn gì mà không rõ nữa, Điều tiểu thư hẳn nhiên ngày thường đã bị vị phu nhân độc ác Võ An Hầu đối xử khắt khe chẳng ra gì, cho nên bây giờ mới có biểu hiện thế này! Điều tiểu thư là cô gái trang nhã dịu dàng biết bao, ngoan ngoãn lễ phép đến nhường nào, nhưng bị chèn ép đến độ này ắt hẳn cũng phải phản kháng, như vậy có thể suy ra bình thường Vạn thị đối xử tệ bạc thế nào với nàng ấy! Mọi người há có thể không dâng lòng phần nộ thay? Hơn nữa Cẩm Sắt là tiểu thư vùng Giang Châu, chưa nói đến việc ông nội và cha nàng vốn có ân với dân chúng Giang Châu, chỉ riêng việc Vạn thị đứng trên đất này mà dám ức hiếp con gái Giang Châu đã khiến bọn họ không thể ngồi yên chẳng để ý đến.

Ngay lập tức ai nấy âm ỉ lên án trách mắng Vạn thị, có kẻ nổi máu anh hùng còn quơ nắm đấm tiến lên đe dọa.

“Sao có thể độc ác như vậy chứ! Đang bình thường đột nhiên động tay động chân, đúng là à đàn bà thô lỗ!”

“Đúng là đồ không biết xấu hổ, lên tư tình với thiếu niên còn chưa nói, trông thế mà đi bắt nạt một tiểu cô nương!”

“Đúng vậy, bà ta bị sao không biết, chẳng giống người bình thường tí nào! Ngay cả súc sinh cũng chẳng bằng!”

...

Dân chúng tất nhiên sẽ không để ý đến việc nói năng rườm rà hoa mỹ, ai nấy đều thẳng thừng thốt lời khó nghe, Vạn thị nào từng gặp những người như vậy, nào từng bị người ta chỉ trích đến mức này? Trước mắt đâu đâu cũng toàn những gương mặt dữ tợn, những ánh mắt khinh thường dè bĩu, lỗ tai thì ngập tràn những âm thanh khiển trách.

Mất thấy Triệu ma ma tới nâng Cẩm Sắt dậy rồi quay ngoắt nhìn mình bằng ánh mắt xem thường, mất thấy con trai của mình hiện giờ cứ thế ngảy ngẫn đứng một bên nhìn chăm chú vào con bé tiện nha đầu Điều Cẩm Sắt mà chẳng thêm lên tiếng bênh vực mình, Vạn thị chỉ cảm thấy tức giận khôn tả, bởi quá mức giận dữ nên nàng ta bỗng ngất đi, lúc nhắm mắt lại còn nghe thấy một tiếng kêu đầy lo lắng.

“Dì!”

Vạn thị nghe thấy tiếng kêu này càng khó chịu đến mức nghẹt thở, dù không cam lòng nhưng cơ thể không chịu nổi nữa, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Tạ Thiếu Văn bèn bước lên nâng nàng ta dậy, sợ hãi kêu: “Mẫu thân, mẫu thân!”

Cẩm Sắt lo lắng hồi hả chạy qua, nước mắt ngăn nước mắt dài nức nở nói: “Đều tại muội, đều do muội, muội sao lại... Sao lại nhất thời hồ đồ giờ tính trẻ con giận hờn đi, Văn ca ca mau đưa đi về chùa mời Đại sư Tế Từ tới khám qua xem sao.”

Tạ Thiếu Văn nghe giọng nói nức nở lo âu của Cẩm Sắt thì ôm Vạn thị dậy, sau đó mới nhìn sang nàng, thấy đôi mắt nàng ngấn lệ, vẻ mặt áy náy, Tạ Thiếu Văn chợt đau xót trong lòng. Cùng một lúc hắn vừa cảm thấy thương xót cho Cẩm Sắt lương thiện, vừa lo lắng tới mẫu thân, lại phần nhiều cảm thấy đau lòng vì mẫu thân nữ lòng nào hãm hại nàng.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó khề khàng an ủi Cẩm Sắt: “Không trách muội được, là do mẫu thân...” Dù gì hắn cũng là con trai nàng ta, sao có thể cất lời trách mắng, dù hắn biết khi này mẫu thân đáng lẽ ra không nên đẩy ngã Cẩm Sắt, nhưng Tạ Thiếu Văn cũng không thể chỉ trích thẳng thừng mẹ mình, hắn chau mày hít sâu một hơi, sau đó mới tiếp lời: “Muội muội phải chịu khổ rồi...”

Cẩm Sắt không đáp lại, Điều Văn Thanh vội lên tiếng: “Văn ca ca mau đưa đi trở về chùa, khi này trong lúc cấp bách đệ cũng buông lời cãi vã đi, thật muôn phần hối hận. Đệ đã ổn rồi, Văn ca ca mau mau dùng cáng đưa đi về, đừng chậm trễ kéo đi lại đồ bệnh.”

Cậu bé dứt lời liền cong chân bước xuống đất. Mọi người thấy cậu như vậy, thảm nghĩ vừa rồi Điều công tử nghe thấy chị gái mất tích còn chưa từng bước khỏi cang, sau đó bị người ngăn lại nên mới không nhảy xuống, ai nấy đều nghĩ Điều Văn Thanh bị thương rất nặng, bây giờ cậu hành động như vậy quả nhiên là lấy oán báo oán. Trông cử chỉ của chị em nhà họ Điều, lại so sánh với hành vi nhẫn tâm đẩy ngã một tiểu cô nương của Vạn thị, mọi người đều cảm thấy không biết phải khen ngợi hai chị em họ thế nào cho đủ.

“Thanh Nhi cũng đang bị thương, Cẩm Sắt muội muội để ý em ấy đi lại cẩn thận, ta đưa mẫu thân trở về trước đã.” Tạ Thiếu Văn cũng chẳng còn tâm tư suy xét nhiều nữa, chỉ hấp tấp dặn dò Cẩm Sắt một câu, sau đó vội vã sai đám bà vú đặt Vạn thị lên cang, cùng bọn họ xuống núi.

Cẩm Sắt đưa mắt nhìn theo nhóm người phủ Võ An Hầu quây quanh gấp gấp đưa Vạn thị xuống núi, ánh mắt lo lắng chợt tắt, hoàn toàn thả lỏng tâm tư, có điều nàng không rõ lắm, bức họa trong ngực gã họ Thôi tại sao lại trở thành chân dung Vạn thị?

Khi này lúc tránh về đằng sau, thấy bức họa rơi ra Cẩm Sắt bỗng hơi kinh ngạc, còn Văn Thanh thì cứng đờ người, nàng vỗ về an ủi em trai, Văn Thanh mới miễn cưỡng mỉm cười, ánh mắt ngập đầy lửa giận và lo lắng. Nàng cũng tưởng rằng bức họa ấy chắc hẳn do Vạn thị bày ra để bôi nhọ thanh danh mình, nhưng không ngờ tình hình đột nhiên thay đổi. Nghe thấy tiếng kêu của Triệu ma ma, nàng cũng vô cùng sửng sốt, càng không thể ngờ trên ấy lại vẽ Vạn thị. Trước khi Vạn thị vội vã muốn lục soát người gã họ Thôi, nàng nghĩ có lẽ Vạn thị biết rõ trên người hắn ta có một bức họa, vậy bức họa ấy ắt hẳn phải vẽ nàng mới đúng, xem ra bức họa đã bị ai đó lên đánh tráo giữa chừng cũng nên.

Lúc trước Trương ma ma rõ ràng bẩm rằng trên người gã họ Thôi không có bức tranh nào cả, chẳng lẽ do bà ta biếng nhác lừa gạt nàng ư? Hay là do lúc Trương ma ma giả bộ chệch chân sờ soạn tìm kiếm trên người hắn bức tranh ấy đã bị lấy đi, sau đó mới trở về với hắn? Nàng rất rõ tính nết Trương

ma ma, bà ta là kẻ nhất gan sợ chết, chắc chắn không dám lừa nàng. Như vậy chỉ có thể giải thích rằng có người ra tay lấy cắp bức họa trước Trương ma ma, không hiểu là ai có lòng giúp đỡ nàng nhỉ?

Thật ra nàng cũng từng có ý định đánh tráo bức họa trên người gã họ Thôi, sửa thành chân dung Vạn thị để hại ngược lại nàng ta, nhưng việc này nếu thực hiện không khéo, khiến gã họ Thôi trước khi bước vào căn nhà đá phát hiện ra đồ vật trong ngực bị đánh tráo thì hỏng bét. Cho nên nàng mới do dự, sau đó bỏ qua cơ hội này, chẳng ngờ có người có cùng suy nghĩ với nàng, có thể làm được chuyện này.

Cầm Sát phỏng đoán xem ai là người ra tay giúp đỡ, ánh mắt suy tư chợt vụt sáng. Nàng nhớ đến những lời Tiêu Uẩn thốt khi nãy. Bức họa này chắc hẳn do Tiêu Uẩn đánh tráo, bởi vì người này ra chủ ý lục soát người Thôi công tử chính là y, người cản trở Vạn thị xem tranh cũng là y, y làm vậy có vẻ như muốn giúp gã họ Thôi, nhưng thật ra chính xác là làm cho tình hình của hắn ta càng thêm trầm trọng, bởi nếu không sớm biết trong ngực họ Thôi có bức họa chân dung Vạn thị thì sao y có thể xử sự như thế?

Nhưng vì sao y phải xen vào chuyện này? Nếu đổi lại người giúp đỡ là Dương Tùng Chi, Cầm Sát còn cảm thấy có lý, thứ nhất nàng vừa mới cứu giúp Bình Nhạc Quận chúa, thứ hai phủ Trần Quốc Công và phủ Võ An Hầu vốn đối đầu nhau, hiện giờ y thừa cơ ra tay với phu nhân Võ An Hầu cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng còn Tiêu Uẩn. . . Tiêu gia và phủ Võ An Hầu xưa nay không hề qua lại, Tiêu Uẩn có vẻ thân thiết với Dương Tùng Chi, hắn muốn giúp Dương Tùng Chi ư? Hay là việc này do hai người họ cùng nhau thực hiện?

*Câu thành ngữ “Xu viêm phụ thế” có xuất xứ từ Tống sử – truyện Lý Thùy.

Lý Thùy triều Tống Chân Tông là một người tính tình cương trực, kiến thức uyên bác, từng đảm nhiệm các chức vụ Trước thư lang, Quản các hiệu úy v.v., ông vô cùng căm ghét thói xu nịnh bợ đỡ nơi quan trường. Tể tướng Đĩnh Vĩ chính là người nhờ vào hủ tặc này mà leo lên chức tể tướng. Sau khi lên nắm quyền, Đĩnh Vĩ tìm cách trừ dập người không ăn cánh với mình, những người muốn làm quan đều tới tập tìm đến bợ đỡ nịnh hót ông, chỉ có Lý Thùy là không làm như vậy, ông cho rằng là tể tướng đã chấp pháp không công bằng, lại còn cạy thế hiếp đáp người, làm phụ lòng mong mỏi của triều đình và dân chúng, một tể tướng như vậy mà đến gặp phỏng có ích lợi gì.

Đĩnh Vĩ biết được việc này vô cùng tức giận, bèn tìm cách điều Lý Thùy đi làm quan ở nơi khác.

Sau khi Tống Nhân Tông lên ngôi, Đĩnh Vĩ thất thế, còn Lý Thùy được điều về kinh đô, bạn bè đến chúc mừng ông và khuyên ông nên đến yết kiến tể tướng mới, nhưng Lý Thùy lạnh nhạt đáp rằng: Ba mươi năm trước, nếu tôi chịu hạ cổ đến yết kiến Đĩnh Vĩ thì tôi đã là học sĩ hàn lâm từ lâu rồi. Nay tôi đã tuổi già sức yếu, khi nhìn thấy các đại thần làm việc không công bằng còn khuyên răn uốn nắn cho họ, lẽ nào tôi lại đến nhờ vả bợ đỡ người có quyền thế, khúm núm nghe họ sai khiến để mong họ cất nhắc mình?

Ít lâu sau, viên tể tướng mới cũng biết được việc này, Lý Thùy lại lần nữa bị đuổi ra khỏi kinh đô đi làm quan ở nơi khác.

Hôm qua khi xác định chắc chắn Vạn thị sẽ ra tay với mình, Cầm Sát đã chuẩn bị một số chuyện quan trọng.

Thứ nhất là sai Kiêm Nhi lặng lẽ khâu cho nàng một miếng túi bằng vải, bên trong nhồi đầy bông, hôm nay nàng nhét chiếc túi vào trong tay áo, lúc Vạn thị ép uống bát canh bỏ câu hầm hương quế nàng liền sinh lòng cảnh giác, bát canh này hương vị rất nồng, dường như để che lấp mùi thuốc bên trong, hơn nữa nếu Vạn thị đã nung nấu ý định hui hôn, đương nhiên sẽ không thật lòng muốn bồi bổ cho nàng.

Chiếc túi vải này chẳng qua chỉ để đề phòng vạn nhất, không ngờ hóa ra thật sự phải dùng tới. Lúc ấy khi đang cầm bát canh, nàng nhân cơ hội Tạ Thiếu Văn cứ mãi mê nhìn mình liền tìm cơ giả bộ ngượng ngừng, nghiêng người sang một bên giơ tay áo lên che, đổ hết canh vào miếng túi, nước canh nhanh chóng ngấm vào mặt bông trong tay áo, vì mùa đông vốn mặc quần áo dày cho nên chẳng ai hay biết. Cũng may trước đó Vạn thị để đám nha hoàn bà vú lui xuống hết, cho nên mới chẳng ai có thể phát hiện ra động tác lén lút này của nàng.

Chuyện quan trọng thứ hai đó là mời Triệu ma ma ra sau núi một chuyện, chuyện này nàng sai Kiêm Nhi tới truyền lời, mặc dầu không hề biết nguyên do nhưng Triệu ma ma vẫn thoải mái đáp ứng. Triệu ma ma là người đắc lực bên cạnh Minh Nguyệt Quận chúa, chắc rằng khi biết được hôm nay nàng và Vạn thị tới sau núi ngắm hoa, Triệu ma ma liền liên tưởng đến sự khác thường. Vạn thị tự dung có mặt trên núi, lại giống trống khua chiêng ầm ĩ như vậy, Triệu ma ma đương nhiên cố gắng tìm hiểu một chút là phát hiện ra ngay manh mối*.

*Nguyên văn cụm từ này là “Thêm một ít cừ”: Có nghĩa là cố gắng nỗ lực một chút nữa thì sẽ thành công. Trong câu thì cụm từ này có nghĩa là Triệu ma ma chỉ cần cố gắng tìm hiểu thì sẽ phát hiện ra sơ hở dẫn đến hiểu rõ ý đồ của Vạn thị.

Còn việc Cầm Sát mời Triệu ma ma tới có ba dụng ý, thứ nhất để vạch trần màn kịch của Vạn thị, phủ Trần Quốc Công ra mặt còn hiệu quả hơn so với nàng. Vừa nãy Triệu ma ma chỉ nói mấy câu, nhưng câu nào câu nấy đều nhắm thẳng vào điểm yếu của Vạn thị, câu nào cũng khiến dân chúng vây quanh phải kinh ngạc suy nghĩ sâu xa. Những lời này hiển nhiên người Điều gia cũng có thể nói được, nhưng tác dụng không thể rõ rệt như vậy, bởi dân chúng đâu biết mục đích thật sự của phủ Trần Quốc Công và phủ Võ An Hầu, họ chỉ biết ngay cả nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu nương nương cũng phải đứng ra chủ trì công bằng. Và lại, nàng làm vậy cũng để Tạ Thiếu Văn rối loạn, hắn ta có lẽ cho đến giờ vẫn cứ tưởng nàng là người bị hại, cho rằng kẻ động thủ với Vạn thị chính là phủ Trần Quốc Công. Nàng tránh ra mặt không phải bởi sợ Tạ Thiếu Văn trở nên căm hận mình, mà thật ra hiện giờ nàng không thể đối đầu trực diện với Võ An Hầu phủ mà thôi. Cuối cùng, nàng khiến Triệu ma ma tận mắt chứng kiến mọi chuyện, khiến người của phủ Trần Quốc Công phải đích thân vào cuộc, bởi như vậy Trần Quốc Công phủ coi như có can dự vào chuyện này, có Trần Quốc Công phủ giúp đỡ, sau này con đường nàng đi sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Triệu ma ma là do Cầm Sát mời tới, nhưng Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn xuất hiện khiến Cầm Sát khá bất ngờ, lúc này khi ra khỏi căn nhà đá nàng lập tức tìm đường có nhiều người qua lại, ai dè mới đi hơn nghìn bước chân liền chạm trán với nhóm người Triệu ma ma. Theo lời Triệu ma ma, sáng sớm nay trước khi ra ngoài bà mới biết Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn hẹn nhau tới sau núi thưởng mai, vì thế liền đi cùng bọn họ. Cầm Sát thoát đầu còn tưởng rằng trùng hợp, bây giờ xem ra hai vị này rõ ràng đã đoán được sau núi sẽ xảy ra chuyện náo nhiệt, cho nên mới đặc biệt tới hóng chuyện.

Có điều tại sao bọn họ lại biết được, ắt hẳn không phải do Triệu ma ma tiết lộ...

Cầm Sát vừa nghĩ vừa nhìn về hướng Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn, nàng thấy Văn Thanh không biết từ lúc nào đã ngồi trên một tảng đá lớn, Tiêu Uẩn thì đang ngồi xỏm kiểm tra chân cho em trai, Dương Tùng Chi đứng bên cạnh trò chuyện với Văn Thanh, nét mặt em trai nàng trông hơi ngượng ngùng. Ba người họ ở cạnh nhau trông có vẻ hòa thuận vui vậy.

Cầm Sát nhoen cười bước tới, chợt thấy Tiêu Uẩn đứng dậy, cười nói: “Không còn gì đáng lo nữa, chân em chỉ bị thương ngoài da, chân phải bị trật hơi nặng, hai ngày này uống thuốc đúng giờ không vận động quá mạnh là được.”

Điều Văn Thanh gật đầu đáp ứng, Cầm Sát cúi người hành lễ với y, mỉm cười nói: “Đa tạ Tiêu công tử trị bệnh giúp em trai tiểu nữ.”

Tiêu Uẩn bấy giờ mới nhìn sang Cầm Sát, ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt tuấn tú của y, y bỗng hơi nheo mắt, ánh sáng như xuyên qua hàng mi dày soi vào đôi mắt trong trẻo sáng rõ, Cầm Sát cảm thấy đôi mắt y sáng bừng xen lẫn sự chuyên chú lạ kỳ. Y mỉm cười, nhướn mày nói: “Cứu người bị thương vốn là việc người học y hiểu y nên làm, Điều tiểu thư không cần cảm tạ.”

Cầm Sát bật cười, thầm nghĩ khi này phu nhân Võ An Hân tức giận ngắt đi, sao không thấy y tới xem bệnh, vị này thật là trong ngoài bất đồng. Chừng như hiểu rõ suy nghĩ của Cầm Sát, Tiêu Uẩn nhìn sang nàng, ánh mắt đượm vẻ hài hước ám chỉ, như thể muốn nói, nàng cũng đáng để lắm, chúng ta giống nhau cả thôi.

Cầm Sát nhìn gương mặt tươi cười của y mà chợt hiểu ý, bỗng nàng nghe thấy Văn Thanh lên tiếng: “Chị ơi, thế từ đồng ý hai ngày này sẽ chỉ dạy cho em thuật cưỡi ngựa bắn cung đấy!”

Cầm Sát thấy nét mặt Văn Thanh đầy vẻ tươi tắn hào hứng, cả gương mặt đều sáng bừng lên thì khẽ lấy tay vuốt lại vài sợi tóc lơ thơ trên trán cậu bé, sau đó mới nói: “Trước hết dưỡng thương cho tốt đã, luyện tập thuật cưỡi ngựa bắn cung cũng được, nhưng sao có thể làm phiền đến thể tử, thể tử không phải là người suốt ngày nhàn rỗi như em. Chốc nữa chị sẽ sai người về báo với thím, xin phép thím cho em ở lại trong chùa mấy hôm.”

Điều Văn Thanh nghe vậy ánh mắt chợt bừng sáng, Cầm Sát thì cảm thấy xót xa trong lòng. Ông nội và cha nàng đều là văn nhân, mặc dầu học vấn đầy bụng, nhưng cưỡi ngựa bắn cung chẳng hề tinh thông, Văn Thanh từ nhỏ được ông nội một tay dạy dỗ, cho nên quan niệm cũng giống hệt ông nội. Ở Đại Cầm không ít công tử con nhà quyền quý đã bắt đầu học võ lòng từ 4 tuổi, có nhà còn muốn con trẻ văn võ toàn tài cho nên mời sư phụ biết võ tới chỉ dạy từ tầm 6 tuổi. Văn Thanh hiện giờ 8 tuổi, chưa từng sờ đến cung tên, thằng bé cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện muốn học cưỡi ngựa bắn cung. Bấy giờ đột nhiên nhắc đến, e rằng do hai ngày này thằng bé bỗng nhiên trải qua bao nhiêu chuyện, cho nên trong lòng lo âu. Có lẽ em trai mình cảm thấy bất an và muốn sớm có khả năng tự bảo vệ chính bản thân mình...

Mặc dù Cầm Sát cảm thấy Văn Thanh học chút võ nghệ phòng thân cũng tốt, nhưng nhớ đến mục đích của em, nàng bất giác vẫn thấy cay cay sống mũi, chốc lát sau nàng ngẩng đầu tươi cười thốt lời cảm tạ với Dương Tùng Chi: “Đệ đệ ngang bướng, mấy ngày này phải phiền thể tử tổn tâm sức.”

Dương Tùng Chi khẽ nhướn môi, vỗ vỗ bả vai Văn Thanh rồi nói: “Tỷ tỷ hiện giờ đương ốm yếu, ta phải ở đây chờ nẫu thân đến, dù sao cũng rảnh rỗi, chẳng qua chỉ tiện tay dạy bảo thôi.”

Bọn họ đang tán gẫu, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, Cầm Sát ngoảnh lại trông thì nhìn thấy Thu Bình vốn đang nằm trong lòng Khương ma ma được bà ấy đỡ dành an ủi đột nhiên mở trừng mắt, gào thét đẩy Khương ma ma sang một bên rồi vồ vập lao thẳng về phía nàng.

“Đồ độc ác Điều Cầm Sát! Ngươi trả lại sự trong sạch cho ta!” Trả lại trong sạch cho ta!” Thu Bình vừa thét lớn vừa grừm đôi mắt đỏ vằn mạch máu nhìn thẳng vào Cầm Sát, hai tay cào lung tung vào không khí, như thể phát điên.

Cầm Sát nheo mắt nhìn, Điều Văn Thanh lập tức nhảy bật lên chắn người Cầm Sát. Khi này Vạn thị bất thành linh ngắt đi, lại liên tiếp xảy ra một đồng chuyện, cho nên ngay cả Tạ Thiệu Văn cũng trở nên luống cuống, huống gì đám nô tài phủ Võ An Hân, vì bọn họ vội vã đưa Vạn thị xuống núi, cho nên chẳng còn ai nhớ đến mẹ con Khương ma ma và gã họ Thôi. Gã họ Thôi thì bị thẳng nhóc sai vật phủ Trần Quốc Công đè chặt, còn Khương ma ma thì vẫn đương an ủi cô nàng Thu Bình ngơ ngẩn.

Bỗng dưng Thu Bình nổi cơn điên nhào vào người Cầm Sát, Triệu ma ma chợt quát to: “Giữ nàng ta lại!”

Dứt lời bà vọt tới đầu tiên, sau đó ba bà vú liều mạng kéo Thu Bình lại, nàng ta điên cuồng vừa hét vừa nhìn Cầm Sát với ánh mắt long sòng sọc. Từ lúc Vạn thị bị khiêng đi, dân chúng thấy chẳng còn chuyện nào nhiệt gì để xem, hơn nữa hiện giờ đã quá trưa, bởi vậy đa số mọi người đều tản ra xuống núi về nhà, chỉ còn có năm, sáu người còn trụ lại, có lẽ vì họ chưa hết cơn hứng khởi tò mò, cho nên mới ở lại bàn tán, hiện giờ thấy Thu Bình làm loạn, bất giác lại có một đám người vây quanh bốn phía. Cầm Sát thấy Thu Bình bị ngăn lại mà vẫn còn giãy dụa, nét mặt như thể muốn quyết sống mái một phen với mình, nàng im lặng, chủ động bước tới chỗ nàng ta. Điều Văn Thanh giắt mình, kéo Cầm Sát lại rồi nói: “Chị chớ sang đó, nàng ta bị điên rồi, đừng để cho nàng ta làm hại đến chị.” Cầm Sát vỗ tay trấn an Văn Thanh rồi cất tiếng: “Đừng sợ, chị chỉ nói mấy câu thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Văn Thanh thấy Cầm Sát kiên trì thì mới buông tay xuống, nhưng theo sát phía sau Cầm Sát. Cầm Sát đi tới trước mặt Thu Bình, Thu Bình càng trở nên điên khùng, nàng ta ra sức giãy dụa gào thét: “Điều Cầm Sát ngươi sẽ không được chết tử tế, ngươi trả lại sự trong sạch cho ta!”

Cầm Sát thở dài, mở lời bằng giọng thương hại: “Hôm nay đi sai Thu Bình tỷ tỷ đưa ta lên núi, ta không thể quan tâm đến ý tốt đến tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ gặp phải chuyện như vậy, trong lòng ta cũng rất áy náy khổ sở. Ta biết tỷ tỷ đột nhiên trải qua chuyện này ắt hẳn sẽ vô cùng thống hận không biết trút vào đâu, nếu để tỷ tỷ thoải mái một chút, ta để tỷ tỷ mắng chửi vài câu thì có sao? Nhưng ta có mấy lời không thể không nhắc nhở tỷ tỷ, danh tiết đối với nữ nhân rất quan trọng, nhưng đối với người mẹ mà nói làm sao so được với tính mạng của cô con gái, tỷ tỷ đừng vì chuyện này mà suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng.”

Dứt lời nàng liền nhìn về phía Khương ma ma đang bị giữ chặt rồi nói: “Ta nghe nói Thu Bình tỷ tỷ là hòn ngọc quý trong tay Khương ma ma và Vương tổng quản, bây giờ tỷ ấy gặp phải chuyện như vậy, Khương ma ma và Vương tổng quản có lẽ nên rời phủ Võ An Hầu đến đâu này, tìm một chỗ không ai biết đến sinh sống gây dựng lại từ đầu. Phu nhân Võ An Hầu là người vô cùng khoan dung độ lượng, luôn đối đãi cực kỳ rộng lượng với hạ nhân, ma ma lại là người đắc lực bên cạnh phu nhân, phát sinh sự tình thế này, ma ma chỉ cần mở miệng, phu nhân ắt hẳn sẽ thông cảm cho ba người, cho phép một nhà ba người chuộc lỗi bằng cách rời xa kinh thành.”

Cầm Sát nói câu nào câu nấy với giọng điệu đau lòng, chừng như lo lắng thay cho Khương ma ma và Thu Bình, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì sẽ nhận ra có một tầng ý nghĩa sâu xa khác. Nàng thật ra muốn gợi ý cho Khương ma ma rằng, hôm nay xảy ra sự tình như vậy, Vạn thị làm sao có thể bỏ qua một nhà Thu Bình và Khương ma ma chứ. Trước hết bọn họ đã làm hỏng chuyện của nàng ta, Vạn thị bụng dạ hẹp hòi đương nhiên sẽ không tha thứ, hơn nữa, Vạn thị muốn giữ vững thanh danh ắt hẳn sẽ diệt trừ từng người biết nội tình chuyện này, Khương ma ma và Thu Bình lại trực tiếp can dự vào, Vạn thị há có thể buông tha hai người họ? Dù Vạn thị có tha, thì Võ An Hầu cũng sẽ không!

Khương ma ma là người khôn khéo, nghe hiểu ý của Cầm Sát, lập tức bà chợt căng thẳng, nét mặt thay đổi, im hơi lặng tiếng. Còn Thu Bình thì ra chiều suy nghĩ, lát sau nàng ta đột ngột vùng vẫy, tức giận mĩa mai: “Đồ độc ác Diêu Cầm Sát, đến bây giờ vẫn còn muốn chia rẽ ta và phu nhân, người sẽ gặp báo ứng!”

Dứt lời nàng ta cố gắng gượng dậy nhưng không thoát khỏi sự khống chế của nhóm người Triệu ma ma được, nàng ta chợt cố hết sức nhào người về đằng trước, sau đó phun mạnh nước bọt vào mặt Cầm Sát. Cầm Sát hơi tránh đi, nhưng vẫn dính một ít nơi tóc mai, Văn Thanh giận dữ đá vào người Thu Bình, tức giận nói: “Chị gái ta có lòng tốt nhắc nhở người, thế mà người dám ‘Chó cắn Lữ Động Tân’*, người mới là kẻ sẽ gặp quả báo!”

*Chó cắn Lữ Động Tân: Cụm từ xuất phát từ điển cổ, dùng để mắng chửi người không biết phân biệt đúng sai tốt xấu. Triệu ma ma rút khăn lau mồ hôi chặn kín miệng Thu Bình lại, rồi sai mấy bà vú kéo nàng ta ra chỗ khác, Cầm Sát nhìn đôi mắt ngập tràn thù hận của Thu Bình mà ánh mắt chợt vụt sáng. Nàng hy vọng gia đình Thu Bình nghe lời khuyên của nàng mà bảo toàn được mạng sống, không phải vì nàng mềm lòng thương người, mà bởi gia đình Thu Bình không chết Vạn thị sẽ cảm thấy cả ngày bất an, hơn nữa gia đình Thu Bình tìm được đường sống trong chỗ chết thì nỗi hận thù của bọn họ sẽ càng mạnh mẽ như một thanh kiếm sắc bén lợi hại nhắm thẳng vào Vạn thị, có đôi lúc kẻ tiểu nhân rất đáng sợ, bởi bọn họ thường hay trốn trong góc âm u tăm tối, khiến người ta khó lòng đề phòng! “Nàng lau đi.”

Cầm Sát đương nghĩ ngợi thì bỗng nghe thấy bên cạnh truyền tới một giọng nói ôn hòa nhã nhặn, nàng ngoái lại thì thấy Tiêu Uẩn bước tới bên này, đứng cách nàng hai bước chân, đôi tay thon dài của y đang cầm một chiếc khăn mới, ánh mắt đượm vẻ dịu dàng, nét mặt hơi khác lạ.

Cầm Sát hơi ngạc nhiên, vừa nãy nàng đã đưa khăn tay cho Văn Thanh để em ấy lau bụi bẩn chỗ cánh tay bị trầy xước, không ngờ Tiêu Uẩn để ý kỹ đến vậy, còn nhớ đến việc hiện giờ nàng không có khăn để dùng.

Cầm Sát nghĩ vậy, rồi nhoen miệng cười, nàng giơ ống tay áo bắm đầy bụi bẩn do khi nãy bị Vạn thị đẩy ngã xuống đất cho y xem, sau đó cất tiếng: “Dù sao hôm nay tiểu nữ cũng bắm đầy bụi bẩn, có lẽ không nên động đến chiếc khăn của công tử.”

Dứt lời nàng nâng ống tay áo sạch sẽ còn lại lên lau đi chỗ bẩn nơi tóc mai. Tiêu Uẩn thấy thế cũng không giận, trái lại y nở nụ cười, ung dung thu chiếc khăn về.

Dương Tùng Chi thấy hai người họ như vậy, ánh mắt bất chợt hiện vẻ kỳ quái, y liếc nhìn sang Tiêu Uẩn.

“Thế tử gia, kẻ súc sinh này nên xử lý thế nào bây giờ, xin thế tử gia chỉ cho.” Triệu ma ma sai hai bà vú phủ Trần Quốc Công dẫn Thu Bình và Khương ma ma về chùa, còn Bình Xuyên thì ra lệnh cho gã sai vặt dè chặt gã họ Thôi xuống dưới đất.

Dương Tùng Chi liếc mắt xuống gã họ Thôi đang bị dè dưới đất, bộ dạng hần run rẩy lấy bầy, áo quần xộc xệch, sau đó cất tiếng hỏi Cầm Sát: “Điều tiểu thư nghĩ sao?”

Gã họ Thôi nghe vậy dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Cầm Sát, hẳn thấy nàng chưa đeo lại mũ trùm đầu, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần hiển hiện rõ rệt, trông nàng vô cùng cao quý xen lẫn vẻ trong trẻo lạnh lùng, bất giác khiến hắn đắm đuối mê mẩn. Hắn chợt nghĩ nếu khi nãy thành công, vậy bây giờ tình thế sẽ khác hoàn toàn, Diêu tiểu thư chỉ còn nước gả làm vợ hắn, mà hắn cũng sẽ được Hầu phủ coi trọng, có mối quan hệ với Hầu phủ phụ thân đương nhiên sẽ nhìn hắn với con mắt khác...

Dương Tùng Chi thấy gã họ Thôi cứ nhìn đắm đắm vào Cầm Sát thì bất chợt vô cùng khó chịu, mặt y đánh lại, toàn thân toát vẻ lạnh lẽo, y bước lên chắn trước người Cầm Sát.

Thôi công tử bị Dương Tùng Chi dọa cho sợ hãi, vội vàng nhìn sang hướng khác, bỗng chợt hắn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Cầm Sát vang lên.

“Tiểu nữ nghĩ nên giao hắn cho thế tử Võ An Hầu.”

Thôi công tử cứ tưởng Cầm Sát là người hiền lành, đâu ngờ hắn ta đắc tội nàng, nàng liền sai người giao hắn cho thế tử Võ An Hầu. Gã thế tử kia hiện giờ đương con thịnh nộ, sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn?!

Thôi công tử còn đang ngây người kinh ngạc trừng mắt nhìn Cầm Sát, bỗng dưng, trong không trung tĩnh lặng chợt truyền đến một tiếng rít chói tai sắc nhọn, âm thanh này giống như tiếng sấm sét vang trời, chấn động màng nhĩ mọi người.

Cầm Sát sững sờ, nhưng cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn con chim ưng lao xuống từ trên trời, một tiếng rít gào nữa lại vang lên, Cầm Sát bật chặt lỗ tai, bỗng thấy một luồng gió thổi tới, trước mắt chợt lóe bóng đen, nàng theo bản năng nghiêng đầu, khép chặt mắt lại, đến khi mở ra thì bỗng sững sờ.

Nàng rõ ràng nhìn thấy, con chim ưng kia lao thẳng xuống gã họ Thôi đang bị hai thằng nhóc sai vặt đè chặt, hai thằng nhóc còn chưa kịp phản ứng lại, nó đã bỏ nhào vào người gã họ Thôi khiến gã ta lăn lộn quẩn quại, sau đó hất hét thảm thiết một tiếng, hóa ra con chim ưng mổ vào đôi mắt của Thôi công tử!

Chuyện đâm máu như vậy, bất ngờ như vậy, lại dị thường như vậy khiến mọi người đều ầm ĩ bàn tán, còn Cẩm Sát xưa nay vốn luôn điềm tĩnh vững vàng, hiện giờ tim cũng đập dồn dập như sấm động, nàng chợt nhắm chặt mắt lại.

Đúng vào lúc nàng nhắm mắt, bên tai bỗng vang tiếng Văn Thanh hét to: “Chị ơi! Đừng!”

Cẩm Sát lập tức mở mắt, nàng thấy Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn chẳng biết tự lúc nào đã đứng chắn trước người mình, Dương Tùng Chi một tay đẩy nàng lùi về đằng sau, một tay rút thanh kiếm sáng lóa từ bên hông lên trước. Trong khi đó con hùng ưng đang rộng đôi cánh lượn vòng trên đầu Cẩm Sát, chiếc mỏ còn vương máu đỏ tươi, bộ lông màu đen tuyền không lẫn một sợi tạp cùng bốn chiếc móng vuốt sắc nhọn làm nó trông có vẻ hung ác dị thường.

Khi Cẩm Sát nhìn nó, con chim chỉ rít dài một tiếng, sau đó lập tức đang rộng cánh bay vút lên trời cao!

Cẩm Sát chợt bình tĩnh lại, nàng nhìn chằm chằm vào con chim chao lượn trên trời, trong lòng thầm thở dài. Nàng nghĩ, nàng biết con chim đó của ai... Vì này mỗi lần xuất hiện đều phải khiến người khác hoảng loạn đến vậy sao? Hay là gã muốn trả đũa nàng hôm đó buông lời châm chọc đấy, Cẩm Sát xoa nhẹ lồng ngực, tim còn đang đập thình thịch, dù sao thì lần này nàng thực sự đã bị gã dọa cho chết khiếp.

===== *Diễn cổ “Chó cắn Lữ Động Tân”

Lữ Động Tân: Theo đạo Lão, động không phải chỉ là hang động thông thường trong núi. Nơi tiên ở gọi là động phủ. Nhiều cuộc lễ quan trọng của đạo Lão xưa kia đã được tổ chức trong hang động. Động hiểu là cõi tiên; Tân là khách (bộ phận tiếp khách gọi là lễ tân, tiếp tân). Vậy, Lữ Động Tân nghĩa là người khách họ Lữ ở động, ám chỉ người cõi tiên.

Nguồn giải thích tên gọi của ngài Lữ Động Tân: <http://www.tamgiaodongnguyen.com/GiaoLy/ChoCanLuDongTan.htm>

Diễn cổ thứ nhất

Truyền thuyết kể rằng trong số bát tiên chốn Bồng Lai có một vị tiên tên là Lữ Động Tân, ngài vốn là thư sinh, nhưng thi cử hai lần đều không đỗ, từ đó về sau, ngài không đọc sách nữa, mà dựa vào gia sản của tổ tiên lưu lại để tiếp đón bằng hữu, du sơn ngoạn thủy, sống cuộc sống tiêu dao tự tại.

Trước khi ngài Lữ Động Tân trở thành tiên, có một người bạn thân cùng quê tên là Cầu Yếu, người này mất cả cha lẫn mẹ, gia cảnh vô cùng nghèo khổ. Lữ Động Tân đồng cảm với bạn, cho nên quyết định kết nghĩa huynh đệ. Ngài còn mời bạn tới sống tại nhà mình, mong muốn bạn có thể chịu khó đọc sách, sau này sống những ngày ngảnh đầu với đời.

Một hôm nọ, có một vị khách họ Lâm tới nhà Lữ Động Tân, thấy Cầu Yếu là người khôi ngô tuấn tú, chăm chỉ đọc sách, liền nói với ngài rằng: “Lữ tiên sinh, tại hạ muốn đem em gái gả cho Cầu Yếu, ngài xem có được không?” Lữ Động Tân sợ chuyện này làm lỡ dở tiền đồ của Cầu Yếu, cho nên vội vã từ chối, nhưng Cầu Yếu khi biết chuyện lại động lòng, nói với Lữ Động Tân rằng đồng ý việc hôn nhân này.

Lữ Động Tân bèn nói: “Lâm tiểu thư xinh đẹp hiền huệ, hiền đệ nếu quyết tâm, ta cũng không ngăn nữa, có điều lúc đệ thành thân, ta muốn ngủ cùng tân nương từ ba đêm.” Cầu Yếu vừa nghe vậy chợt ngẩn người, nhưng rồi suy đi tính lại vẫn cắn răng đáp ứng. Ngày Cầu Yếu thành thân, Lữ Động Tân vui sướng hân hoan, còn Cầu Yếu xấu hổ không còn mặt mũi nào gặp người, trốn biệt tăm biệt tích. Đến tối, tân nương từ đầu đội mũ hồng, ngồi dựa thành giường trong phòng tân hôn. Lúc đó, Lữ Động Tân xông vào phòng, chẳng nói chẳng rằng, chỉ một mực ngồi dưới đèn trước bàn, vùi đầu đọc sách, Lâm tiểu thư đợi đến nửa đêm, trượng phu vẫn không lên giường, buộc lòng mặc nguyên quần áo ngủ thiếp đi. Đến khi trời sáng tỉnh lại, trượng phu đã đi từ lâu, liền tiếp ba đêm như vậy, Lâm tiểu thư cảm thấy khổ sở vô cùng.

Cầu Yếu vất vả trải qua ba ngày, mới vừa vào phòng tân hôn, thấy nương tử thương tâm rơi lệ, liền bước lên trước nhận lỗi, Lâm tiểu thư chỉ một mực cúi đầu khóc nói: “Lang quân, vì sao ba đêm liền chẳng không ngủ trên giường, chỉ chong đèn học bài, trời tối mới đến, tình mơ liền đi ngay?” Nàng vừa hỏi, Cầu Yếu chợt đỏ mặt ngượng ngùng, lúc này chàng mới hiểu ra, giậm mạnh hai chân, ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, hóa ra ca ca sợ chàng quá mức sa vào tình yêu trai gái, bỏ quên việc đọc sách, nên mới dùng cách này khích lệ chàng. Ca ca dụng tâm, có thể nói vô cùng nhân tâm! Lâm tiểu thư nghe Cầu Yếu nói vậy chẳng hiểu tí gì, đến khi Cầu Yếu giải thích rõ ràng mọi chuyện, hai vợ chồng bỗng đồng loạt mỉm cười, cùng nói rằng: “Ân tình của Lữ huynh, mai này chúng ta nhất định phải đền đáp!”

Vài năm sau, Cầu Yếu quả nhiên tên đề bảng vàng, thi đỗ làm quan lớn, phu thê họ ngậm ngùi từ biệt gia đình Lữ Động Tân để đi nhậm chức.

Thoảng cái 8 năm trôi qua, một hè nọ, Lữ gia sơ ý gặp cháy lớn, gia sản to lớn hóa thành một đồng tro tàn. Lữ Động Tân đành phải dùng gạch vờ ngói vụn đắp thành một gian nhà tranh để vợ con tránh mưa tránh gió, ngày sống vô cùng khốn khổ. Hai vợ chồng bán bạc, quyết định đi tìm Cầu Yếu nhờ giúp đỡ. Lữ Động Tân dọc đường trải qua muôn vạn cay đắng, rốt cuộc cũng tìm thấy quý phủ của Cầu Yếu, Cầu Yếu cực kỳ thông cảm với chuyện nhà Lữ Động Tân bị cháy, cũng niềm nở tiếp đón bạn cũ, nhưng không hề đề cập tới chuyện giúp đỡ, trong thời gian Lữ Động Tân ở lại phủ hơn 1 tháng chưa từng cho một đồng xu nào, Lữ Động Tân cho rằng bạn là kẻ vong ân phụ nghĩa nên một mạch trở về nhà.

Lữ Động Tân về nhà, tự dung thấy căn nhà cũ biến thành mới thì thấy vô cùng quái lạ. Ngài đang định bước vào cửa nhà, chợt thấy hai bên cửa dán đầy giấy trắng, biểu thị trong nhà có người qua đời, ngài giật mình kinh ngạc, cuống quýt vào phòng, thấy trong phòng đặt một chiếc quan tài, thê tử của mình mặc trang phục tang bằng sợi dây, đang đau khổ gào khóc, Lữ Động Tân ngăn người cả nửa ngày, sau đó mới khẽ gọi “nương tử”. Người vợ nhìn lại, chợt vô cùng sợ hãi, run rẩy kêu: “Chàng, chàng là người hay là ma quỷ?” Lữ Động Tân càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngài hỏi: “Nương tử, sao lại

nói vậy, ta đã trở về yên lành, sao có thể là ma quỷ chứ?” Thê từ ngài quan sát một lúc lâu, nhận ra thật sự là chồng mình Lữ Động Tân thì lên tiếng: “Làm thiếp sợ muốn chết!” Hóa ra, Lữ Động Tân rời nhà chẳng bao lâu thì có một nhóm người tới giúp ngài xây nhà, xây xong liền rời đi. Buổi trưa hôm trước, lại có một nhóm người tới nâng một chiếc quan tài vào nhà, bọn họ nói rằng Lữ Động Tân đã mắc bệnh qua đời tại nhà Cầu Yếu.

Lữ Động Tân vừa nghe, biết ngay đây là trò đùa của Cầu Yếu. Ngài đến gần chiếc quan tài, tức giận cầm một chiếc rìu bỏ ngang quan tài làm đôi, bỗng thấy bên trong toàn là vàng bạc châu báu, bên trên còn có một bức thư, viết rằng: “Cầu Yếu không phải là người vong ân phụ nghĩa, xin tặng huynh một căn nhà và vàng bạc. Huynh khiến nương tử đệ phòng không, đệ khiến nương tử huynh khóc ròng.” Lữ Động Tân xem hết thư mà như vừa tỉnh mộng, ngài cười khổ nói: “Hiền đệ, đệ giúp ta như vậy, thật khiến ta khổ sở làm sao!”

Từ bấy về sau, hai nhà Lữ Cầu càng thêm thâm thiết, cho nên tục ngữ thường nói “Cầu Yếu Lữ Động Tân, không nhìn ra lòng tốt của người”, bởi từ “Cầu Yếu” đồng âm với từ “Chó cắn”, cho nên truyền tới truyền lui trở thành “Chó cắn Lữ Động Tân, không nhìn ra lòng tốt của người”.

Điển cố thứ hai

Sau khi Lữ Động Tân trở thành tiên, một lần ngang qua bờ sông, ngài thấy xác một người đàn ông chết đuối trên sông, ngài liền vớt xác lên, đồng thời giết một con chó ven đường, móc tim nó cứu sống người đàn ông. Ai ngờ người đàn ông vừa tỉnh lại, liền chửi ầm lên: “Tôi vốn tự tử, vì sao phải cứu?”

Lữ Động Tân lại dùng bùn đất nặn thành một trái tim, nhét vào ngực con chó, cứu sống con chó, nhưng khi con chó được sống lại thì lập tức đuổi theo cắn ngài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Con chim ưng hú dài một tiếng rồi hoàn toàn biến mất vào không trung, mọi người hãy còn rùng mình sợ hãi nhìn về phía xa, còn gã họ Thôi hiện giờ đã hôn mê bất tỉnh trong một vũng máu. Cẩm Sát dời mắt khỏi phía chân trời, chợt thấy đôi mắt đen tuyền của Tiêu Uân đang nhìn chăm chăm nằng, ẩn hiện ý tìm tòi, lúc chạm mắt nhau ánh mắt y bỗng thành vẻ dịu dàng. “Chị ơi!”

Văn Thanh sợ hãi chạy sang cầm tay Cẩm Sát, Cẩm Sát thấy em trai vẫn tỏ ra hoảng hồn thì mỉm cười nắm chặt tay cậu, an ủi: “Chị không sao.”

Có trời mới biết vừa nãy khi thấy con chim ưng kia chừng như muốn lao vào người chị gái, cậu sợ đến mức tim như muốn nảy ra khỏi lồng ngực, Điều Văn Thanh nghĩ đến chuyện ban nãy sao có thể không trở nên hoảng hốt, hiện giờ được Cẩm Sát dịu dàng vỗ về, cậu mới từ từ bình tĩnh lại, cậu nhìn lên bầu trời, lúu rúu nói: “Con chim ưng này tôi thật kỳ dị...”

Cẩm Sát thắm cười khổ, nhưng nét mặt không lộ mấy may, chợt nghe Dương Tùng Chi cất tiếng khen ngợi.

“Thật là một con Hải Đông Thanh hung mãnh!”

Dứt lời y chợt quay đầu liếc sang Cẩm Sát với vẻ mặt khó hiểu. Mục tiêu của con Hải Đông Thanh này rất rõ ràng, nó từ trên trời phi xuống nhắm thẳng vào Thôi công tử, chỉ nỗ hòng đôi mắt gã họ Thôi, không hề làm bị thương người khác rồi bay mất, rõ ràng là, con Hải Đông Thanh này được người khác sai tới làm hại gã họ Thôi.

Hải Đông Thanh sinh sống nơi mồm đá bờ biển, núi non hoang vu, rừng rậm đài nguyên*, có thể nói Hải Đông Thanh là bá vương nơi bầu không phương Bắc, rất quý báu, Đại Cẩm không hề có. Không ít quý tộc Đại Cẩm ưa thích vẻ đẹp dũng mãnh của Hải Đông Thanh mà chẳng tiếc nghìn vàng để đổi lấy một con phẩm chất thượng đẳng với người nước Yên, nhưng cũng phải may mắn mới có cơ hội này, bởi Hải Đông Thanh là vật báu được hoàng gia Yên quốc tôn sùng, ngoại trừ dòng dõi hoàng thất ra thì rất ít người có khả năng sở hữu.

*Đài nguyên: Một khu vực mà thảm thực vật chủ yếu bao gồm rêu, địa y, cây bụi thấp lùn, cỏ, lác và cỏ, ít cây thân gỗ.

Con Hải Đông Thanh vừa nãy màu lông đen tuyền, là loại thượng phẩm, sức lực to lớn như thiên quân phá đá*, khả năng chao liệng nhanh như sấm rền chớp giật. Một con Hải Đông Thanh như vậy người bình thường sao có khả năng sở hữu? Huống hồ Hải Đông Thanh là loài cực kỳ hung dữ, mới rồi nó hành động như thế đã được thuần hóa nên mới có thể hiểu rõ tính người đến vậy, nghe lời nhưng không đánh mất bản năng hoang dã. Chủ nhân của con Hải Đông Thanh này tuyệt đối không phải người tầm thường!

*Quân là một đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân. Thiên nghĩa là nghìn, ngàn. Thiên quân tức là 1000 quân = 300.000 cân = 3 vạn cân. Thiên quân là một cụm từ để miêu tả vật nặng hoặc sức mạnh to lớn.

Nhưng người đó ra lệnh cho Hải Đông giết Thôi công tử, hành động này tóm lại có dụng ý gì? Dương Tùng Chi không cần nhìn cũng biết gã họ Thôi chắc chắn không sống nổi, nhìn bề ngoài hẳn chỉ bị thương nghiêm trọng ở mắt, nhưng thật ra đòn trí mạng không phải ở đôi mắt, mà là nội thương bên trong. Con Hải Đông Thanh đáp xuống, dùng móng vuốt sắc bén đâm vào người gã họ Thôi, sức lực mạnh mẽ như thiên quân chỉ sợ đã làm cho lục phủ ngũ tạng hẳn đều bị tổn thương, mặc dù nó không mổ mắt hẳn thì hẳn cũng khó mà sống nổi.

Chủ nhân của Hải Đông Thanh sai khiến nó giết chết Thôi công tử bởi vì Điều tiểu thư ư? Người đó và Điều Cẩm Sát có quan hệ gì với nhau?

Dương Tùng Chi lâm vào trầm tư, một lát sau mới đưa mắt lạng lẽ nhìn sang Cẩm Sát. Mặt khác, dân chúng và đám nô tài phủ Trần Quốc Công hiển nhiên cũng kinh ngạc hoảng sợ, sau khi lấy lại tinh thần, ai nấy đều râm ran bàn tán.

“Đúng là sơn thần hiển linh, phái Ứng Vương tới trừng phạt kẻ ác!”

“Chứ còn sao nữa, gã này có lẽ không sống nổi đâu, quả nhiên làm người thì không thể làm những chuyện độc ác, xem xem, báo ứng tới ngay đấy!”

“Giả mà sơn thần hiển linh chứ, ta nghe nói Bắc Yến có thuật thuần dưỡng chim ưng, có thể thuần hóa chim ưng phân biệt con người, con ưng lúc này có khi là của phủ Võ An Hầu, sai tới để giết người diệt khẩu cũng nên. Bây giờ gian phu đã chết, chà chà, chuyện của phu nhân Võ An Hầu còn ai có thể nói rõ nữa chứ.”

Một người đàn ông tầm tuổi trung niên vận áo vải màu đen cất tiếng, mọi người nghe vậy chợt vỡ lẽ, sau đó ai nấy lại xôn xao phụ họa một hồi.

Cẩm Sát thật không biết nên nói gì cho phải, dờ khóc dờ cười, còn Triệu ma ma lúc này mới định thần lại, cất lời với Cẩm Sát: “Nơi này ngập mùi máu tanh, không tốt cho tiểu thư, mời tiểu thư và hai vị công tử nhanh dời bước.”

Chợt đúng lúc này có một giọng nói từ sau lưng truyền đến: “Tiểu thư!”

Cẩm Sát ngoảnh lại thì nhìn thấy ngay Liễu ma ma và Bạch Hạc, Bạch Chi bước vội từ con đường mòn tới, chắc hẳn Liễu ma ma đã nghe phong thanh sự tình, bà nhìn thấy Cẩm Sát liền rơi lệ, vừa khóc vừa chạy tới nắm chặt cánh tay nàng, run giọng kêu: “Tiểu thư... May mà tiểu thư và thiếu gia đều vô sự...”

Vừa nãy Liễu ma ma đột nhiên ngắt xiu, Bạch Hạc phải ở lại chăm sóc cho bà, lúc nghe nói đến chuyện Điều Văn Thanh bị thương Liễu ma ma còn chưa tỉnh lại. Bạch Hạc chỉ có thể giương mắt nhìn Thu Linh mang theo đám nô tài phủ Võ An Hầu lên núi, một mình ở lại săn sóc cho Liễu ma ma. Nàng còn đang lo lắng, không ngờ một lát sau bỗng thấy Bạch Chi được người của phủ Võ An Hầu đưa xuống núi, nhìn chân Bạch Chi bị thương, Bạch Hạc bỗng cảm thấy có điều khác thường. Quả nhiên khi người phủ Võ An Hầu vừa rời đi, Bạch Chi liền kể lại chuyện Thu Bình cố tình làm nàng bị thương, lúc đó tiểu thư đứng ngay bên cạnh vừa khéo kéo nàng sang một bên, cho nên nàng không bị nặng lắm, nhưng tiểu thư lại thảm thi bên tai nàng rằng phải giả vờ bị thương nặng, nàng không rõ lý do, đành phải nghe theo lời tiểu thư.

Đợi đến khi Liễu ma ma từ từ tỉnh lại, ba người họ lập tức nghe thấy đám dân chúng xuống núi hăng hái tràn trề bàn luận về phủ Võ An Hầu. Nghĩ đến chuyện gã họ Thôi lúc trước, lại nhớ đến việc bản thân tự dung ngắt xiu, Liễu ma ma chợt hiểu ra vấn đề chắc hẳn nằm ở chiếc bánh Linh Lăng mà Khương ma ma ép bà ăn. Bà chợt nghĩ vì bản thân mình sơ suất nên khiến cho tiểu thư phải đối mặt với nguy hiểm đáng sợ đến vậy, Liễu ma ma chỉ hận không thể nôn hết những thứ đã ăn ra. Nghe nói Cẩm Sát vừa khéo gặp được người của phủ Trần Quốc Công, không bị làm hại, Liễu ma ma dù trong bụng còn đầy thắc mắc nhưng vẫn thầm cảm ơn Bồ Tát phù hộ, sau đó lập tức cùng Bạch Hạc, Bạch Chi vội vã lên núi.

Cẩm Sát an ủi Liễu ma ma, mỉm cười trấn an Bạch Hạc, Bạch Chi vừa khóc vừa lo lắng nhìn mình, sau đó nàng cúi người hành lễ với Triệu ma ma, đoạn cất tiếng: “Đa tạ ma ma quan tâm, vừa nãy lúc dạo rừng mai, ta thấy có mấy cành mai nở rất đẹp, chưa kịp cắt mang về. Bây giờ vẫn còn sớm, ta muốn tới cắt vài nhánh. Khi này đi tức giận quá nên ngắt đi, có lẽ bây giờ đã tỉnh lại, nếu ngắt vài đóa hoa mai có lẽ sẽ dịu bớt tâm tình.”

Chỉ sợ phu nhân Võ An Hầu trông thấy hoa mai lại lập tức giận dữ ngắt xiu lần nữa ấy chứ, Triệu ma ma thấy Cẩm Sát tán dóc như vậy thì bất chợt thấy buồn cười. Bà nghĩ Cẩm Sát không muốn cùng trở về bởi trong lòng thấy khó chịu, muốn đi dạo giải khuây. Bất kể là ai gặp phải chuyện này, bị nhà chồng tương lai bày mưu tính kế như vậy cũng không thể cảm thấy vui vẻ được, trong hai ngày này, bà biết rõ Cẩm Sát là người có tính tình tự tôn mạnh mẽ, vì thế bà chỉ đoán Cẩm Sát không muốn mọi người nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của mình, cho nên bà lập tức đáp ứng: “Tiểu thư muốn vậy thì đi đi, có điều sắc trời đã không còn sớm, tiểu thư chớ dạo quá muộn, đừng để nhiễm khí lạnh trên núi nhé.”

Cẩm Sát cảm tạ, sau đó quay sang thi lễ với Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn, đoạn nói: “Hôm nay đa tạ hai vị công tử, em trai tiểu nữ đang bị thương, xin hai vị đưa giúp em ấy trở về chùa nghỉ ngơi trước.”

Điều Văn Thanh nghe Cẩm Sát nói vậy tất nhiên không chịu bằng lòng, cậu tỏ vẻ cuồng quýt, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên trì của chị gái, dù cậu không hiểu tại sao chị gái phải tách ra, nhưng cũng đành phải im miệng, chau mày không nói gì nữa.

Dương Tùng Chi thấy vậy bèn mỉm cười vỗ vào bả vai Văn Thanh, sau đó đáp ứng Cẩm Sát: “Tiểu thư yên tâm.”

Cẩm Sát mang theo Liễu ma ma và hai nha hoàn đi thẳng tới rừng mai, vừa xuống một con đường mòn, phía sau chợt vang giọng Triệu ma ma, Cẩm Sát dừng chân, ngoảnh lại thấy Triệu ma ma hấp tấp bước tới, đến gần liền đưa ra một chiếc bình nhỏ màu trắng khảm hoa mai, đoạn lên tiếng: “Cánh tay tiểu thư có lẽ bị thương, tiểu thư nên sớm bôi thuốc mới tốt.”

Cẩm Sát chợt ngạc nhiên, vừa nãy nàng nhân cơ hội ngã xuống đất, vì để diễn kịch trông thật một chút, cho nên đành nghiêng răng bất chấp, dùng sức rất mạnh. Lúc ngã xuống đất cổ tay chà xát với đất đá, cho nên xước xước đau rất một mảng da, vì nàng sợ Văn Thanh nhìn thấy sẽ nổi con tam bành ảnh hưởng đến chuyện Vạn thị, cho nên mới phải nhanh chóng giấu diếm, không ngờ Triệu ma ma lại trông thấy.

Cẩm Sát nhận chiếc bình, sau đó cảm tạ Triệu ma ma: “Chẳng trách phu nhân Trần Quốc Công luôn hết lòng tin tưởng ma ma, ma ma thật là người tinh tế.”

Triệu ma ma cười đáp lời: “Đầu phải, lão nô vốn là người cầu thả, may mà chủ tử coi trọng ấy thôi. Thuốc này không phải của lão nô, mà do Tiêu công tử sai lão nô tới tặng cho tiểu thư. Tiểu thư mau tìm một chỗ để nha hoàn bôi thuốc cho, cẩn thận không vết thương để lại sẹo.”

Cầm Sát sững sốt, đoạn liên thanh cảm tạ, sau đó dõi mắt nhìn theo bóng Triệu ma ma khuất dần, nàng cầm chiếc bình sứ trong tay mà lâm vào suy nghĩ. Nhớ đến chuyện khi này Tiêu Uẩn đưa khăn cho mình dùng, Cầm Sát nghĩ chẳng lẽ y sợ tự mình tặng thuốc nàng không nhận, cho nên mới nhờ đến Triệu ma ma ư?

Mặt khác, thấy bóng dáng Triệu ma ma khuất dần, Dương Tùng Chi nhướng mày nhìn sang Tiêu Uẩn, khẩu khí có chút châm chọc: “Bá Ước hôm nay có vẻ vô cùng chu đáo nhỉ.”

Tiêu Uẩn chỉ nhoen cười không nói, y nhìn lên không trung, đoạn đáp: “Thư Hàn cũng biết học đòi chế nhạo người khác sao, sợ rằng Thư Hàn còn có việc bận, ta đưa Điều tiểu đệ trở về trước, Thư Hàn cứ từ từ nhé.”

Đôi mắt trong trẻo của Tiêu Uẩn đầy hàm ý, Dương Tùng Chi cũng hiểu ý tứ của y, hai người họ hiển nhiên đều đang suy nghĩ giống nhau.

Dựa vào quyền thế của Tiêu gia và phủ Trấn Quốc Công, bọn họ đã sớm nghe tin vị Vũ Anh Vương – con tin Yến quốc bị ám sát mất tích tại vùng Giang Châu. Hai ngày nay, Tri phủ Giang Châu Khương đại nhân vì tìm người mà như muốn lật tung cả Giang Châu lên, nhưng vị Vũ Anh Vương này chẳng hiểu sao sống không thấy mặt, chết chẳng thấy xác.

Nếu không tìm được Vũ Anh Vương, Bắc Yến nghe tin ắt hẳn sẽ khởi binh vãn tội Đại Cầm, đối với Đại Cầm mà nói chắc chắn là tai họa.

Lúc này nhìn thấy con Hải Đông Thanh, Dương Tùng Chi đã sinh nghi, bởi con ưng cứ lượn vòng trên đầu Cầm Sát từng chấp, không giống như để chứng tỏ sức mạnh, mà chừng như muốn ra hiệu với nàng ấy. Hơn nữa Cầm Sát rời đi theo hướng con Hải Đông Thanh biến mất, chuyện này khiến Dương Tùng Chi càng đoán chắc Cầm Sát tới tìm chủ nhân của con Hải Đông Thanh kia.

Đã phỏng đoán con Hải Đông Thanh là vật sở hữu của Hoàn Nhan Tông Trạch, bây giờ Dương Tùng Chi đương nhiên muốn đích thân đến tìm người.

Vì thế nghe Tiêu Uẩn nói vậy, Dương Tùng Chi liền gật đầu rồi nói: “Vậy làm phiền Bá Ước.” Dứt lời y dẫn theo hai gã sai vặt lập tức rời đi.

Còn Cầm Sát hiện giờ đã tới rừng mai, bởi trời đang dần tối, cho nên rừng mai đầy những giọng nói ồn ã khi này giờ đây chỉ còn lại vẻ tĩnh lặng yên ắng, Cầm Sát dừng bước ngắm cảnh chiều hôm buông xuống rừng mai, tầng tầng lớp lớp hoa mai được ráng chiều soi rọi giống như được phủ một tầng sáng mỏng manh mờ ảo, rừng mai như tuyết như mây, như ráng chiều mờ sương, rực rỡ huy hoàng.

Nàng đứng ngắm một lúc, sau đó quay đầu dẫn nhóm Liễu ma ma: “Ta vào rừng một chút, ma ma và Bạch Chỉ, Bạch Hạc đứng chờ ở đây.”

Liễu ma ma tỏ vẻ cự tuyệt, Cầm Sát mỉm cười nói: “Ma ma yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ta vào một chút rồi ra ngay.”

Liễu ma ma đoán Cầm Sát tới rừng mai là có mục đích riêng, bây giờ thấy Cầm Sát kiên trì, lại cam đoan sẽ không có chuyện gì, bà đành gật đầu đáp ứng. Cầm Sát chậm chậm bước vào rừng mai, nàng càng tiến sâu càng cảm thấy khắp nơi độc vẻ yên tĩnh, làn gió mon tron đôi gò má thơm ngát hương mai, thi thoảng gió thổi rụng vài đoá, hoa rơi là tả, lòng người say đắm trong vẻ đẹp tĩnh lặng của đất trời, tâm chợt thấy bình an thanh thản.

Cầm Sát bước chừng nghìn bước chân liền ngừng lại, dừng bước ở dưới một cây mai Ngọc Diệp* hoa nở rộ hương, ngửa đầu mê mẩn trông. Cây mai Ngọc Diệp này cực kỳ cao lớn, cành hoa xen cài, nụ hoa dày đặc, đứng dưới tàng cây ngắm lên hoa mai nhiều tới mức che khuất bầu không, tầng tầng lớp lớp xếp chồng tựa hoa tuyết đầu cành.

*Mai Ngọc Diệp là một loại hoa mai, cánh xếp chồng lên nhau, màu trắng, đài hoa màu đỏ tía. Đến kỳ nở hoa, nụ hoa thoát đài có màu hồng nhạt, nhưng khi nở rộ sẽ biến thành màu trắng tinh.

Cầm Sát cứ đứng lẳng lặng thưởng mai, bởi nàng biết rõ, nếu nàng đoán không nhầm, con Hải Đông Thanh kia ắt hẳn do Hoàn Nhan Tông Trạch sai tới, nếu đã vậy nàng cứ chờ đợi chắc chắn sẽ gặp được gã ta.

Khi đoán được Hoàn Nhan Tông Trạch là chủ nhân của con Hải Đông Thanh, nàng nghĩ Dương Tùng Chi và Tiêu Uẩn chắc hẳn cũng sẽ đoán ra, bây giờ Hoàn Nhan Tông Trạch đang chơi trò mất tích lừa người, so với nàng đương nhiên gã phải vội gấp mấy lần ấy chứ, nàng thật muốn xem xem gã có thể nhẫn nhịn đến chừng nào.

Cầm Sát càng nghĩ càng ung dung nhàn nhã, nàng thong thả bẻ vài cành mai chắc khỏe, định bụng mang một ít về trồng.

Nàng đang với lấy một cành bạch mai nở hé, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động, nàng ngửa đầu nhìn lên, chợt thấy trên đỉnh đầu, cây bạch mai như thể bị ai đó rung lắc dữ dội, cành cây đung đưa, hàng nghìn hàng vạn đoá hoa rơi xuống, được ráng chiều chiếu rọi, những đoá mai trắng tuyết bập bênh như thể được tô thành muôn màu muôn vẻ bồng bềnh giữa không trung, từng đoá lướt qua tóc mai, bờ vai, vầng trán, từng cánh phớt nhẹ lên gương mặt hồng hào, tình nghịch chớm qua hàng mi dày, hôn lên làn môi hồng mềm mại non tơ.

Rừng mai khiêu vũ trong làn gió đêm, mùi thơm thoang thoang áp ôm lòng người, khiến nàng xúc động biết bao, Cầm Sát bất giác nhoen miệng cười tươi, mở rộng bàn tay, ngón tay trắng ngần đón từng đoá mai rơi xuống, nàng nhắm mắt hít căng hương mai tràn ngập lồng ngực, vui sướng kiêu hãnh mũi chân xoay tròn một vòng, làn váy xanh chập chờn bay múa, điệu vũ khiến từng đoá hoa rơi bùng nổ dưới đôi hài màu sen, cánh hoa phát phới theo làn váy tung.

Cầm Sát bật cười khanh khách, nàng cảm thấy hết thảy những chuyện vừa xảy ra trên núi dường như đã lùi xa, nỗi ân hận kiếp trước, sự can trọng của kiếp này, mối hận thù, nỗi uất ức, những mưu ma chước quỷ và mưu đồ suy tính bởi ép buộc mà phải thực hiện đều đã cách xa nàng. Giữa cảnh đẹp chốn thiên nhiên, nơi đất trời khiến lòng người rung động, nàng nguyện buông tất thảy âu lo...

Nàng vừa xoay múa vừa mỉm cười, chẳng biết lâu hay chóng, nàng chợt dừng lại, mỉm chặt môi, thờ hờn hờn tựa vào thân cây. Bỗng chợt vang lên một tiếng chim rít dài ngay gần đó, theo sau là tiếng đưng đưa lay động, rõ ràng là có con vật gì đang đậu trên chóp cây mai, rung lắc làm vô số đoá hoa rơi rụng.

Cầm Sát lặng lẽ đứng yên nghỉ lấy sức, nàng nheo đôi mắt trong veo nhìn lên những cành mai đưa tới đưa lui, những cành mai vốn treo đầy đoá hoa che khuất bầu không hiện giờ chỉ còn lại vài đoá lẻ loi đáng thương đầu cành, Cầm Sát bất chợt cười thầm.

Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng. Cầm Sát mỉm cười nhìn những đoá hoa rơi đầy đất, lòng thầm nghĩ vị Vũ Anh Vương này cũng không quá đáng ghét, có điều thật tiếc cho cây mai Ngọc Diệp này, năm nay dù sao cũng nở hoa rực rỡ trắng muốt đến vậy.

Nàng đang đắm chiêu, chợt thấy trước mắt như có bóng ai, nàng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoàn Nhan Tông Trạch đang đứng cách mình khoảng ba bước chân, con Hải Đông Thanh đen tuyền vừa xuất hiện lúc này hiện giờ đang đậu trên bả vai phải rộng rãi của gã.

Cầm Sát chăm chú ngắm nhìn, lúc này nàng mới trông rõ con Hải Đông Thanh, thân hình nó dài bằng cánh tay một người đàn ông trưởng thành, đáng chắc khỏe, chiếc mỏ dài bóng nhẵn, đôi con ngươi đen sẫm nhưng tinh tường như những chấm sao sáng trên bầu trời. Bộ móng vuốt sắc bén bám chặt trên vai Hoàn Nhan Tông Trạch, bên móng phải còn gắp đoá hoa mai, như thể biểu thị công lao rung cây ban này. Trông nó hăng hái nhay bén, tuy đang đậu im trên bả vai Hoàn Nhan Tông Trạch nhưng không mất đi vẻ nhanh nhẹn vốn có, nó có điều bộ như thể một gã bảo vệ trung thành, nghỉ lại khi này con Hải Đông Thanh hung dữ táo tợn, bây giờ lại ngoan ngoãn phục tùng Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng bất chợt chau mày, thầm cảm khái kỹ thuật thuần hóa của người nước Yên mới cao siêu làm sao.

Cầm Sát mới chỉ nghe nói tới danh tiếng của Hải Đông Thanh, từng đọc qua những trang sách mà các vị thi nhân không tiếc lời ca tụng nó, chứ nào đã được nhìn tận mắt, cho nên bây giờ nàng không tránh khỏi mãi miết ngắm nghía, hoàn toàn quên bằng Hoàn Nhan Tông Trạch.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy một lúc lâu rồi mà Cầm Sát chẳng hề nhìn tới gã, nhất thời chợt thấy cáu kỉnh, gãi cựa động ngón trỏ và ngón giữa, con Hải Đông Thanh lập tức nghiêng đầu cọ xát vào cổ gã rồi tung cánh bay xa.

Cầm Sát lúc này mới dời mắt sang Hoàn Nhan Tông Trạch, có lẽ vì không muốn người khác chú ý, hôm nay gã vận Hán phục như lần trước. Trường bao màu xanh biển đính chỉ bạc thêu họa tiết hình tròn, cổ áo cắt xéo, thắt lưng xanh sẫm khảm ngọc, bên cạnh thắt lưng là bao xanh lơ viền chỉ màu lam, hà bao thêu hoa văn Tường Vân nam trên châu xanh ngọc lấp lánh, mái tóc đen nhánh được giữ lại bằng ngọc quan. Ánh tà dương phía chân trời phủ bóng lên khuôn mặt tuấn tú của gã, khiến đường nét gương mặt như mềm mại đôi chút, ngoại trừ đôi mắt với màu sắc khác thường, trông gã giống hệt một vị công tử Đại Cầm nho nhã phong lưu.

Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn thẳng vào Cầm Sát, môi gất nụ cười, thấy Cầm Sát tựa vào thân cây nghiêng người quan sát mình, gã càng dùng đôi mắt suông sã ngắm nhìn Cầm Sát chăm chăm.

Hôm nay Cầm Sát ăn vận khác hẳn lúc ở trên thuyền, xiêm y và trang sức đều cực kỳ tinh xảo quý báu, biểu thị một vị tiểu thư khuê các xuất thân chốn quyền quý danh môn. Bộ trang phục màu xanh ngọc tôn lên nước da trắng ngần, khí chất thanh cao trang nhã. Mái tóc dài được búi gọn, cài ngọc trầm, tô điểm thêm bằng trâm cài Kim Bộ Diêu, hai bên Bộ Diêu rủ chuỗi ngọc tím xuống vai. Trán đeo mảnh ngọc hình tròn, tai đeo ngọc bích, cổ tay quấn chuỗi dây san hô. Eo thắt đai ngọc xanh biếc, hai bên rủ sợi tua mảnh, nàng dợm chuyển động, chuỗi ngọc trên đầu, sợi tua bên hông khe khẽ lung lay, khiến nàng thêm phần lung linh huyền ảo.

Trang sức toàn thân khiến dung nhan tuyệt trần của nàng càng trở nên tươi đẹp như tiên nữ nhà trời, hai gò má bởi khi này múa may mà ửng đỏ, soi bóng hàng mi không tô mà đậm, môi thắm khẽ nhướn, đỏ như quả chu sa, cổ tay trắng bóc tựa tuyết, như gọt từ ngọc. Nàng nghiêng mặt, ráng chiều in bóng trên đầu mũi nhỏ nhắn thanh tú, nét mặt nàng điềm tĩnh trang nhã, đôi mắt dịu dàng như nước.

Ngắm nàng im lặng, trong đầu Hoàn Nhan Tông Trạch chợt hiện cảnh nàng vừa múa vừa cười giữa màn hoa bay, ngọc bội leng keng, má lúm như trái đào xuân, tóc đen cài trâm, môi như anh đào, bờ eo thon thả, khiêu vũ lung linh tựa gió tuyết, quả nhiên từng bước nở hoa*, đáng yêu biết bao nhiêu so với vẻ tĩnh lặng như hiện giờ.

*Nguyên văn là Bộ bộ sinh liên: Đông Hôn Hầu, đời Tề (Nam Bắc triều), rất yêu quý phi họ Phan (Phan Ngọc Nô), ngài từng cho đúc sen bằng vàng lát xuống nền nhà, để cho nàng đi lên rồi khen rằng “Bộ bộ sinh liên hoa” (Mỗi bước đi nở ra một bông hoa sen).

Hoàn Nhan Tông Trạch đến gần Cầm Sát, khẽ cất giọng bên tai nàng: “Hoa mai xông hương, giọt sương trong trắng rơi làn môi hồng, thướt tha yêu kiều, chân bước nở hoa mặt thắm ánh chiều, môi đỏ má hồng, đẹp tựa hoa mai...” Dứt lời gã khẽ đưa đoá hoa mai trên vai Cầm Sát lên mũi, hít sâu một chập, nét mặt vô cùng say đắm.

Cầm Sát nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch gần ngay trước mắt, tuy ngửi được hương thơm nồng, nét mặt say mê, nhưng đôi mắt xanh thì trong vắt, nào có hiện vẻ mơ màng. Gã này rõ ràng muốn chèo ghẹo mình đây mà, Cầm Sát nghĩ vậy liền lánh người sang một bên. Tiếp đến nàng hững hờ nhìn về phía Hoàn Nhan Tông Trạch rồi cất giọng lạnh lạnh: “Người Vương gia hứa cho tiểu nữ đâu?”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy Cầm Sát đáp lại vẫn thờ ơ lạnh nhạt của mình như vậy, rồi nhớ tới vẻ tươi cười như hoa của Cầm Sát dưới bóng cây, gã bất chợt cảm thấy nàng ta thật đáng ghét làm sao, chẳng thèm coi trọng gã, có tình làm gã cụt hứng đây mà. Gã nheo mắt chống tay tựa vào cây mai, tức thì vây Cầm Sát ở giữa hai cánh tay, sau đó từ từ nhìn từ trên xuống dưới người nàng, đoạn hỏi: “Điều Thủ phụ vốn là người thanh liêm, sao Đông Tuyết là một đứa nha hoàn bên cạnh Điều Tử tiểu thư mà có thể ăn vận lộng lẫy thế này? Quả thật khiến Bản Vương mở mang tầm mắt.”

Cầm Sát thấy đáng vẻ ngang ngược của gã thì cũng chẳng hề ngạc nhiên, chạm trán hai lần coi như nàng cũng quen phần nào với tính cách vị này, nàng cúi đầu đáp: “Tiểu nữ thật ra chính là Điều Tử tiểu thư, lần trước Vương gia đường đột xông tới, tiểu nữ che giấu thân phận để bảo vệ thanh danh bản

thân, mong Vương gia thứ cho.”

Hoàn Nhan Tông Trạch trông nàng thẳng thắn thừa nhận thì trái lại cảm thấy ngạc nhiên, nàng làm vậy là không muốn dây dưa lằng nhằng với gã sao? Gã bất chợt đắm chiêu, sau đó nghiêng người tới gần Cẩm Sắt, nhướn mày nói: “Vậy sao, hóa ra đúng là Diêu Tử tiểu thư, vậy Bản Vương thật đã mạo phạm tới nàng. Vậy Bản Vương và Diêu Tử tiểu thư coi như chỗ quen biết, chẳng hay khuê danh của Diêu Tử tiểu thư là gì?”

Cẩm Sắt sực nhớ tới lời hôm trước gã thốt lúc tách ra, liền biết lần này nếu nàng không chính mồm nói khuê danh, chỉ sợ Hoàn Nhan Tông Trạch sẽ lại bám riết không tha. Hơn nữa nàng bị hơi thở của gã quấn quanh mặt, khó chịu vô cùng, cho nên để nhanh thoát khỏi gã, nàng lập tức cất tiếng: “Cẩm Sắt kinh huyền phá mộng tần, vũ đã tương linh ngũ thập huyền, khuê danh của tiểu nữ là hai chữ Cẩm Sắt*.”

Thấy Cẩm Sắt nghe lời như vậy, con tức trong lòng Hoàn Nhan Tông Trạch chợt tan biến, nhưng gã bỗng thấy có chút mất mát và bối rối, gã nhìn đắm đắm vào Cẩm Sắt, đoạn lên tiếng: “Giải nhân Cẩm Sắt, một khúc nhạc buồn, nhưng tên gọi rất hay.” Dứt lời thấy Cẩm Sắt không đáp, gã chợt làm bộ cúi kính, tạm thời buông nàng ra. Gã đứng im bên cạnh nàng, không lên tiếng nữa, nhưng thấy Cẩm Sắt chẳng có ý định mở lời, gã lại nhìn nàng, buồn bực đá bông hoa rơi trên mặt đất, đoạn nói: “Ta giúp nàng xử lý Thôi Lương, thế mà chả thấy nàng cảm ơn gì cả?” Cẩm Sắt nhoen miệng cười, nhướn mày nhìn sang Hoàn Nhan Tông Trạch rồi nói: “Thôi công tử và tiểu nữ không thù không oán, Vương gia muốn giết hấn, đó là chuyện riêng của ngài, liên quan gì tới tiểu nữ? Và lại, tiểu nữ vốn còn muốn giao hấn cho thế tử Võ An Hầu cơ mà. Thật ra Vương gia đã giúp phu nhân Võ An Hầu giải quyết nỗi phiền toái lớn nhất, ngài nên đi tìm bà ấy đòi một lời cảm tạ mới phải.” Hoàn Nhan Tông Trạch thấy Cẩm Sắt như vậy bất chợt lại trở nên bực bội, gã làm bộ nổi giận: “Đừng nói với ta về mục ấy, thật đáng ghét! Nàng đưa Thôi Lương cho Tạ ngu ngốc, chẳng qua để hấn biết mục ấy có lòng mưu hại nàng, nhưng có thằng nhóc sai vặt của Thôi Lương cũng đủ giải thích cho hấn rõ mà. Thôi Lương chết đi, mục ta mới chẳng thể giải thích được gì. Hơn nữa, để hấn sống chẳng khác nào giữ lại tai họa ngầm, rồi sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng. Đám dân chúng có mặt đều là người Giang Châu, vô duyên vô cớ sẽ chẳng đặt chân tới đất kinh kỳ, nếu chuyện này chỉ dựa vào đám nô tài phủ Trấn Quốc Công, người trong kinh chắc gì chịu tin những lời đàm tiếu ấy? Giang Châu cách kinh thành mười ngày đường, lời đồn đãi có thể truyền đi bao xa? Mục ta tuy bị bôi nhọ thanh danh ở Giang Châu nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn tới cuộc sống ở kinh thành, trái lại nếu Thôi Lương chết đi, Thôi gia chắc chắn phải tới phủ Võ An Hầu đòi lại công bằng, chuyện hôm nay của mục ta muốn giấu cũng chẳng được. Lý lẽ này ta không tin nàng không hiểu, thật đúng là miệng lưỡi sắc sảo làm sao, đã được lợi của ta còn ra vẻ chẳng liên quan.”

Cẩm Sắt đương nhiên hiểu lời Hoàn Nhan Tông Trạch, dấu sao Vạn thị từng nung nấu ý đồ mượn tay gã họ Thôi phá hủy thanh danh của nàng, chuyện này mặc dù không thành, nhưng từ xưa tới nay thiếu nữ dính phải một chút đồn đãi cũng sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ thanh danh. Hôm nay mặc dù nàng không sao, nhưng tương lai nếu gặp lại gã họ Thôi, hoặc gã ta phao lời đồn nhằm liên quan tới nàng, sợ rằng quả thật sẽ có người mới nghe tiếng gió đã tưởng mưa rơi mà công kích nàng ấy chứ. Bây giờ hấn chết như vậy, ngược lại coi như gọn ghẽ, khiến nàng đỡ phải lo lắng về sau.

Nhưng bảo Cẩm Sắt cảm tạ Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng quả thật không làm được, bởi mới nghĩ đến chuyện bị Hải Đông Thanh dọa cho sợ chết khiếp, trong lòng nàng lại dâng lòng bực bội.

Hoàn Nhan Tông Trạch thật ra cũng không cần Cẩm Sắt tạ ơn, gã không chờ Cẩm Sắt lên tiếng đã nhìn chăm chú nàng, đôi mắt đượm vẻ tìm tòi, đoạn hỏi: “Nàng là một tiểu thư khuê các, tuổi lại còn nhỏ, sao dám cầm dao dọa người, nàng học những thứ đó ở đâu... Cái gì gọi là thuốc độc làm cháy máu thất khiếu chứ?”

Hoàn Nhan Tông Trạch đang nói đến chuyện đêm qua nàng giả vờ dọa đâm Triệu ma ma, con dao găm hôm qua nàng dùng chính là con dao hôm đó gã để lại, không biết gã thật sự quên mang theo, hay là có ý để lại cho nàng nữa.

Cẩm Sắt thoát đầu kinh ngạc, nàng ngỡ rằng Hoàn Nhan Tông Trạch phải người theo dõi mình, tức thì tỏ ra giận dữ, dùng ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng vào Hoàn Nhan Tông Trạch, lạnh lùng nói: “Vương gia rảnh rồi quá nhỉ.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy Cẩm Sắt tự dung giận dữ thì không biết phải nói gì. Thật ra không phải gã sai người theo dõi Cẩm Sắt, mà đêm qua gã vốn cử hai tên ám vệ tới cho Cẩm Sắt, đúng lúc hai kẻ ấy nhìn thấy Cẩm Sắt đang dọa đâm Triệu ma ma, bọn chúng không hiểu gã và Cẩm Sắt có quan hệ gì với nhau, cho nên không hề xuất hiện, chỉ dùng bộ câu đưa thư báo lại cho gã, gã tất nhiên hứng thú vô cùng, bèn lệnh cho bọn chúng lên đi theo Cẩm Sắt, đợi lệnh của gã. Vì thế cho nên hôm nay gã mới có mặt ở nơi đây, vừa khéo xem được vở kịch ban nãy. Hành động của gã tuy không phải là theo dõi, nhưng quả thực cũng không phải hành vi của trang nam tử, có trời mới biết ngày thường gã luôn xử sự cẩn thận, chẳng hiểu sao hôm nay lại lỗ miệng nói ra. Nhưng gã cũng chẳng biết phải giải thích thế nào, đành gio tay sờ sờ cái mũi, há hốc mồm không thể tiếp lời. Gã thầm hối hận, biết thế này bình thường gã đã học mấy chiêu trò đồ dành thiếu nữ vui vẻ rồi. Gã còn đương chán nản, trong khi đó Cẩm Sắt dần dịu lại sắc mặt. Dù nàng thực sự bực mình vì chuyện này, nhưng nàng không thể chọc giận Hoàn Nhan Tông Trạch, hơn nữa, Hoàn Nhan Tông Trạch xử sự thế nào không phải là việc nàng có thể xen vào. Không có địa vị cao quý bằng người thì làm gì có tư cách nổi nóng, càng không thể gánh nổi con tam bành của kẻ bề trên. Cho nên chỉ một lát sau, Cẩm Sắt đã làm bộ dịu dàng, cất tiếng lạnh lạnh: “Cầm dao dọa người, chiêu này tiểu nữ học theo Vương gia. Còn về thuốc độc cháy máu thất khiếu, chẳng qua do tiểu nữ bất đắc dĩ bịa đặt ra mà thôi, để làm Triệu ma ma sợ cần gì phải dùng đến thuốc độc, chỉ cần dùng một ít bột Đại Hoàng* là đủ rồi.”

*Đại Hoàng: Là một vị thuốc, có thể gây tiêu chảy. Hoàn Nhan Tông Trạch còn đang đau đầu tìm cách chữa lời đồ dành Cẩm Sắt, ai ngờ Cẩm Sắt bỗng nhiên tươi cười, dù gã không rõ lắm tại sao, nhưng chợt cảm thấy thoải mái đôi phần, gã bèn lên tiếng: “Nàng học cũng nhanh đấy...” Dứt lời gã bỗng nghe thấy bầu không vang vọng tiếng rít của Hải Đông Thanh, phát hiện có người tìm đến đây chạm trán với thị vệ, sắc mặt gã bất chợt đanh lại, quả nhiên ngay sau đó gã thấy Ảnh Thất bước ra từ sâu trong rừng mai, tay cầm kiếm đứng đưa lưng về phía gã tầm mười bước chân. Hoàn Nhan Tông Trạch bèn nhìn sang Cẩm Sắt rồi cất tiếng: “Chốc nữa trở về chùa nàng sẽ gặp được hai tên ám vệ kia... Ngày mai ta sẽ rời khỏi Giang Châu.” Cẩm Sắt bỗng kinh ngạc, lòng chẳng hiểu tại sao Hoàn Nhan Tông Trạch phải thông báo chuyện rời Giang Châu với mình. Mặt khác, Hoàn Nhan Tông Trạch dứt lời liền nhìn kỹ gương mặt nàng, thấy nàng chỉ đặc về kinh ngạc thì bất giác cảm thấy hơi thất vọng, sau đó gã lấy từ trong lồng ngực ra một tấm bài vị bằng gỗ đen nhét vào tay Cẩm Sắt rồi nói: “Nếu nàng gặp nguy hiểm gì, hãy cầm lệnh bài này tới ngõ Ninh Hòa gần Ngự phủ, tự khắc sẽ có người ra mặt giúp nàng...” Dứt lời lại thấy Cẩm Sắt càng trở nên kinh ngạc, gã liền gấp giọng nói: “Coi như cảm tạ nàng tiết lộ chuyện mỗ sát cho ta, nàng nhận đi.”

Cầm Sát thấy Hoàn Nhan Tông Trạch có vẻ quái dị lắm sao, nhưng chuyện tốt nhường này có gì phải từ chối, nàng lập tức cảm tạ, không thắc mắc thêm, chỉ tiện miệng hỏi: “Đa tạ Vương gia ưu ái, vết thương của ngài đã khá hơn chưa?”

Thấy Cầm Sát tiếp nhận, Hoàn Nhan Tông Trạch tự dung cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, lúc này gã mới bật cười vỗ mạnh vào lồng ngực, đoạn nói: “Vết thương nhỏ này sao có thể ảnh hưởng tới việc ăn chơi rượu chè của Bản Vương, ta thấy khỏe hơn nhiều rồi. Nếu có thể khiến mỹ nhân đau lòng, vậy vết thương này càng có giá trị ấy nhỉ.”

Dứt lời gã vui vẻ ngắm nghía Cầm Sát, Cầm Sát chỉ cười đáp lại, chợt nghe cách đó không xa vọng tới tiếng binh khí va chạm. Hoàn Nhan Tông Trạch nheo mắt liếc sang, sau đó quay đầu nói: “Bản vương đi đây.”

Cầm Sát gật đầu, cúi người thi lễ, đợi Hoàn Nhan Tông Trạch và thị vệ khuất hẳn mới từ tốn rời khỏi rừng mai. Chỉ chốc lát sau, khu rừng lại chìm vào yên tĩnh, tiếng giao tranh ban nãy đã ngừng hẳn.

Nhóm người Liễu ma ma, Bạch Chi, Bạch Hạc nghe thấy tiếng giao tranh vốn muốn đi tìm Cầm Sát, nhưng bị một gã áo đen ngăn lại, sau đó gã áo đen chẳng thêm giải thích đã biến mất, bọn họ còn đang sốt ruột thì chợt nhìn thấy Cầm Sát chậm rãi ra khỏi rừng. Ba người vội vàng nghênh đón, Liễu ma ma cảm tay Cầm Sát quan sát nàng một lượt, sau đó mới nói: “Trời sắp tối rồi, tiểu thư chớ rề rà nữa, mau trở về chùa thôi.”

Cầm Sát biết hôm nay nhóm Liễu ma ma ai nấy đều bị hoảng sợ, cho nên nàng vỗ tay bà an ủi, sau đó bọn họ cùng nhau rời sơn cốc, đi khoảng nghìn bước chân thì gặp người của phủ Trấn Quốc Công, hóa ra là Triệu ma ma đặc biệt dẫn dò mấy bà vú kiêu kiêu tới đón Cầm Sát.

Đến khi trở lại cửa chùa trời đã tối mịt, nhóm bà vú đang muốn đưa Cầm Sát trở về sân viện dành cho khách nữ nghỉ lại, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền tới tiếng bước chân, ngay sau đó vang lên giọng nói trầm thấp của Dương Tùng Chi.

“Điều Tử tiểu thư chậm bước!”

Nhóm bà vú nghe vậy dừng lại, thấy thế từ nhà mình đang sai bước tới gần thì vội hạ kiệu, đồng loạt thi lễ. Cầm Sát ngoảnh lại nhìn, thấy Dương Tùng Chi đánh mặt đi tới thì chắc hẳn y không đuổi kịp Hoàn Nhan Tông Trạch.

Dương Tùng Chi cách kiệu khoảng hai bước chân mới dừng lại, y nhìn vào gương mặt tươi cười dịu dàng của Cầm Sát mà không biết nên mở miệng thế nào. Cầm Sát thấy y như vậy, nàng mỉm cười nói: “Thế từ phải chăng muốn hỏi tiểu nữ liệu có từng nhìn thấy người đặc biệt nào trong rừng mai?”

Nàng dứt lời thấy Dương Tùng Chi lộ vẻ ngại ngùng thì lập tức tiếp lời: “Tiểu nữ quả thật từng gặp người thế từ muốn tìm, có điều y cũng không nói với tiểu nữ sẽ đi đâu, cho nên tiểu nữ sợ rằng không thể giúp thế từ được rồi.”

Dương Tùng Chi không ngờ Cầm Sát lại thẳng thắn như vậy, y bất chợt giật mình, sau đó nhớ tới hôm trước Bình Xuyên bẩm báo rằng Hoàn Nhan Tông Trạch mất tích ở bên bờ Giang Châu, khi đó đám thích khách lục soát thuyền bè còn va chạm với Cầm Sát, trong lòng y chợt hiểu ra vài phần. Y bỗng nhìn Cầm Sát với ánh mắt đầy thâm thúy, nét mặt bừng sáng, sau đó y lui vài bước, đột nhiên trịnh trọng vái tạ Cầm Sát.

Cầm Sát chỉ cười nụ, đoạn đập vào tay vịn ra hiệu, nhóm bà vú thấy vậy mới nâng kiệu lên.

Trong khi đó lúc này Vạn thị bắt đầu tỉnh lại, nàng ta vừa mở mắt thì gần như hết thảy mọi chuyện liên giống như thủy triều ùn ùn kéo đến, tâm trí tràn ngập những chuyện lúc trước, những ánh mắt khinh thường, những tiếng chỉ trích chửi rủa xưa mãi chẳng đi.

Vạn thị vừa tỉnh lại đã thấy đầu đau vô cùng, ngực như bị nghẹn, cực kỳ khó thở. Nàng ta gắng gượng hít sâu một hơi, xem như mới dễ chịu hơn một chút. Thu Linh canh bên cạnh thấy nàng ta tỉnh lại thì ánh mắt bỗng sáng ngời, vội vã bưng cốc trà ấm tới cho nàng ta dùng, sau đó nói: “Phu nhân tỉnh lại rồi, phu nhân chờ một chút, nô tỳ lập tức đi báo cho thế từ gia.”

Vạn thị thấy con bé xoay người rời phòng thì vội hỏi: “Người đứng lại, kể hết mọi chuyện sau khi ta ngất xỉu đã.”

Thu Linh vòng vo đáp: “Sau khi phu nhân ngất xỉu, thế từ vội vàng khôn khéo, ngài sai chúng nô tỳ đưa phu nhân về rồi đi mời Đại sư Tế Từ tới bắt mạch, Đại sư Tế Từ nói phu nhân vì tức giận quá mức nên mới ngất đi, sau đó ngài kê đơn thuốc, thế từ lại sai chúng nô tỳ đi mua thuốc và hầm thuốc...”

Vạn thị nghe Thu Linh chỉ kể rất những chuyện vặt vãnh thì lập tức giận dữ quát: “Đồ nô tài ngu xuẩn, ai bảo người nói những chuyện này! Ta hỏi người, chuyện trên núi có phải đã lan truyền tới trong chùa không? Gã kia... Gã Thôi Lương kia bây giờ đang ở đâu? Thế từ tại sao không canh tại bên giường, hiện giờ nó đi đâu?”

Thu Linh tất nhiên hiểu rõ Vạn thị muốn biết chuyện gì, nhưng nàng ta nào dám kể cho Vạn thị đương tức giận đùng đùng, chỉ sợ nói ra rồi Vạn thị sẽ trút giận sang mình ấy chứ. Nhưng bị Vạn thị vặn hỏi như thế, nàng ta dĩ nhiên phải trả lời, đành dè dặt lên tiếng: “Từ khi phu nhân ngất đi nô tỳ vẫn luôn canh bên giường, chưa hề nghe thấy bất kỳ tin đồn nào. Thôi công tử... Vừa nãy hình như nô tỳ nghe Tri Mặc nói rằng, hần... Hần bỗng dưng bị một con chim ưng bay tới mổ thủng mắt, đến khi được khiêng về chùa thì đã tắt thở. Thế từ gia có lẽ đang giải quyết nốt hậu quả, bởi vậy... Bởi vậy sau khi đi mời Đại sư Tế Từ tới liền không thấy trở về, phu nhân đừng vội, nô tỳ đi tìm thế từ ngay đây!”

Thu Linh càng nói, Vạn thị càng trở nên tức giận, nàng ta cầm chén trà trong tay ném thẳng vào đầu Thu Linh, lớn giọng mắng nhiếc: “Giải quyết hậu quả! Giải quyết cái gì chứ! Nó giải quyết để làm gì, mẹ đang bị bệnh mà không thêm hầu hạ bên cạnh, quả nhiên cứng cáp rồi thì không thêm để ý đến mẹ ruột nữa.”

Thu Linh giương mắt nhìn chén trà bay tới nhưng không dám tránh, chỉ có thể nhắm mắt chờ con đầu đội tới, may mà cốc trà chỉ sượt qua tóc mai, bắn chút nước vào mặt nàng ta mà thôi. Chén trà rơi xuống đất lập tức vỡ làm tư, Thu Linh thì sợ hãi run lấy bầy.

Vạn thị nhìn bộ dạng sợ sệt của con bé càng cảm thấy cái kinh, nằng ta còn đang định cất lời quát tháo, chợt thấy màn cửa được vén lên, hóa ra là Tạ Thiếu Văn xông vào trong phòng.

Vạn thị thoạt đầu mừng rỡ, cứ tưởng xảy ra những chuyện này, cậu con trai vẫn quan tâm tới mình, tin tưởng mình. Nhưng khi nhìn rõ nét mặt Tạ Thiếu Văn, nằng ta chợt cảm thấy lo lắng. Bởi nét mặt Tạ Thiếu Văn làm gì có vẻ quan tâm thân thiết, chỉ toàn vẻ giận dữ, trách cứ cùng tức giận!

“Mẫu thân, tại sao người phải làm hại Cẩm Sắt muội muội! Nàng rốt cuộc làm sai chuyện gì mà khiến cho mẹ hận nàng tới vậy, trăm phương ngàn kế muốn hủy hoại sự trong sạch của nàng?! Mẹ rõ ràng biết rằng, nếu hôm nay Cẩm Sắt muội muội không may mắn gặp gỡ người của phủ Trần Quốc Công, chỉ sợ nàng sẽ đau khổ tới mức muốn tự tử! Rốt cuộc là vì sao!”

Vừa nãy phủ Trần Quốc Công áp giải gã sai vặt của Thôi công tử tới, Tạ Thiếu Văn đích thân tra hỏi, hóa ra suy nghĩ của hắn quả nhiên là đúng, mẫu thân bày mưu tính kế làm hại Cẩm Sắt, điều này khiến một chút ảo tưởng trong lòng Tạ Thiếu Văn chợt sụp đổ hoàn toàn. Hắn căn bản mong rằng tất cả mọi chuyện đều là âm mưu nhằm vào phủ Võ An Hầu, chẳng liên quan gì đến mẫu thân của hắn.

Nhưng nghe gã sai vặt thú nhận tất cả, hắn mới biết bản thân mình từ trước tới giờ chưa từng hiểu rõ mẫu thân, hắn cứ tưởng rằng mẹ mình là người hiền lành lương thiện, đoan trang rộng lượng, nhưng không ngờ bà lại là người khẩu Phật tâm xà, lòng dạ khó lường, bụng dạ độc ác, khiến Tạ Thiếu Văn lòng đau như dao cắt, khó bề chấp nhận.

Hắn nghe gã sai vặt của họ Thôi kể, quản gia Hầu phủ bảo rằng chỉ cần họ Thôi vào căn nhà đá lập tức sẽ có người dẫn hắn đi về hướng đó, Tạ Thiếu Văn liền nhớ tới gã sai vặt bên người mình – Tri Mặc, hôm nay Tri Mặc tới gần Diêu Văn Thanh cho nên thằng bé mới bỗng nhiên bị ngã xuống sườn núi, sau đó cũng chính Tri Mặc dẫn bọn họ về hướng căn nhà đá.

Hắn phần nộ tra hỏi Tri Mặc, Tri Mặc mới thú thật rằng mọi sự do Vạn thị phản phó, càng khai thêm rằng mấy năm nay Vạn thị bắt hắn phải giấu hết những món quà vốn phải đưa tới Giang Châu. Tạ Thiếu Văn chưa bao giờ ngờ tới việc mẹ ruột mình có thể sắp đặt tai mắt bên cạnh mình, sắp đặt người chuyển báo tin cho bà, hắn sao có thể không giận dữ, không căm tức?!

Bao chuyện dồn vào một chỗ, khiến hắn không thể ngồi yên, ngay lập tức hắn xông vào phòng với ý định chất vấn mẫu thân lý do của tất cả những chuyện này! Hắn đâu sao cũng là kẻ học tư tưởng nhà Nho, đọc sách thánh hiền lớn lên, đối mặt với mẫu thân dù cho trong lòng ngập tràn căm phẫn, nhưng cũng không thể thốt lời quá quát.

Nhưng hắn tưởng mình nói thể còn nhẹ, có điều Vạn thị lại cảm thấy vô cùng quá đáng, Vạn thị chẳng thể ngờ rằng, con tiện nha đầu* Diêu Cẩm Sắt lại có thể hại nàng tới mức này, khiến đứa con một tay nàng nuôi dưỡng quay ra oán trách nàng, chỉ một lòng lo lắng tới Diêu Cẩm Sắt, nàng ta tức giận lây bấy, một lát sau mới cắn răng giận dữ đáp: “Ta làm như vậy tất cả là vì ngươi! Ngươi chẳng những không hiểu lòng ta, mà còn quay ra chỉ trích mẹ mình như vậy! Ta trăm phương ngàn kế ư? Kẻ trăm phương ngàn kế chính là con tiện nha đầu Diêu Cẩm Sắt! Nếu không vì nó sao ta có thể bị người khác hiểu lầm như vậy!”

*Tiện nha đầu: Tiện có nghĩa là hèn hạ, bi ối, dè tiện, nói chung đây là một cách gọi coi thường người khác.

*Cẩm Sắt: Có người dịch là đàn gấm, nhưng trên thực tế là cây đàn sắt có chạm trổ. Đàn sắt là loại đàn lớn làm bằng gỗ cây ngô đồng. Đàn sắt và đàn cầm là hai loại đàn cổ, chữ “Cẩm Sắt” thường dùng nhằm chỉ vợ chồng hoà hợp, như đàn sắt đàn cầm hoà nhau. Theo Daijigen (Đại từ nguyên), cầm sắt là mỹ danh của cây đàn sắt.

Hai câu này có lẽ là hai câu thơ của thi sĩ Lý Thương Ẩn, hiện mình chưa tìm được danh tính chính xác của bài thơ này.

Theo tìm hiểu của mình thì hai câu thơ này toát lên cảm giác bị thương, nhà thơ sáng tác bài này vào những năm cuối đời, cho nên mới có cụm từ “Ngũ thập huyền” (Năm mươi dây đàn), ám chỉ cuộc đời con người.

Hai câu đầu của bài thơ này khá giống với hai câu trong truyện.

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Dịch thơ:

Cầm sắt vì đâu năm chục dây?

Mỗi dây mỗi trụ nhớ thương đầy. Như chúng ta đã thấy, lời thơ trong bài “Cầm Sắt” đượm nét buồn man mác, như chất chứa một “nỗi sầu vạn đọt”. Có người cho rằng Lý đã viết bài thơ này vào những năm cuối đời để khóc người vợ quá cố của mình, có kẻ bảo Lý viết để than tiếc cho người yêu mang tên là Cẩm Sắt. Ngoài ra còn có không biết bao nhiêu giả thuyết khác. Có lẽ chúng ta nên hiểu là ngài Lý muốn nói về bản chất mộng ảo, mong manh của cuộc đời và của tình yêu, không chỉ của nhà thơ mà của con người nói chung. Những năm tháng đã trôi qua trong cuộc đời (mà trăm năm là giới hạn) như thâu gọn lại trong năm chục sợi dây đàn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Vạn thị nói vậy quả thực như đổ thêm dầu vào lửa đối với Tạ Thiếu Văn đương tức giận, hắn thấy mẩu thân đến bước này rồi còn muốn đổ tội cho Cẩm Sát, tức thì cảm thấy vô cùng đau đớn. Tạ Thiếu Văn thấy mẹ mình lớn giọng chửi mắng Cẩm Sát là tiện nha đầu, so với đáng về ấy nấy, róm rộ của Cẩm Sát khi nàng thấy bà ngất xỉu, Tạ Thiếu Văn bỗng dưng chẳng còn chút thương xót nào dành cho Vạn thị.

Trong lòng hắn hoàn toàn thất vọng, nhưng trái lại ngoài mặt chỉ tỏ vẻ không muốn tranh cãi với Vạn thị, hắn làm bộ bình tĩnh rồi hỏi với Vạn thị: “Vậy sao? Hóa ra tất cả đều do Cẩm Sát muội muội bày mưu tính kế hãm hại mẩu thân ư? Ý của mẩu thân là bức tranh trong ngực gã họ Thôi thật ra về Cẩm Sát muội muội ư? Vậy vì sao thằng sai vật bên người gã và Tri Mặc đều thú nhận rằng mẩu thân là người xúi giục họ Thôi hãm hại sự trong sạch của Cẩm Sát muội muội? Nếu không để con gọi Tri Mặc và quân gia tới đối chất với người nhé?”

Vạn thị thấy Tạ Thiếu Văn bình tĩnh lại thì chỉ nghĩ rằng con trai vẫn còn tin mình, nàng ta mừng rỡ một hồi, ngầm thấy quả nhiên trong lòng nó mẩu thân vẫn là quan trọng nhất. Nàng ta hiểu rõ chuyện bản thân bày kế hãm hại Điều Cẩm Sát, có lời khai của thằng nhóc sai vật và Tri Mặc thú nhận, nàng ta chẳng thể bao biện gì nổi, nếu cứ khẳng khái không nhận chỉ khiến con trai càng thêm oán hận mình.

Bây giờ chỉ còn cách khiến con tin rằng Điều Cẩm Sát là đứa con gái độc ác gian xảo, ra tay hãm hại mình thì mới có thể khiến thằng bé không còn tin tưởng và yêu mến nó nữa, mới là chuyện có lợi nhất với nàng. Nàng dù sao cũng là mẹ ruột, mẹ và con trai sao có thể xa cách bởi thù hận. Chờ đến khi con trai ghét bỏ Cẩm Sát, nàng sẽ tìm một mối hôn nhân tốt hơn cho nó, chuyện này cũng sẽ hoàn toàn rơi vào dĩ vãng.

Vạn thị nghĩ vậy rồi vừa khóc vừa nghẹn ngào thốt: “Phải, mẹ quả thật đã sai người dụ gã họ Thôi hủy hoại danh tiết của Điều Cẩm Sát. Nhưng chẳng lẽ mẹ lại vô duyên vô cớ làm người độc ác sao? Mẹ làm tất cả đều là vì con!”

Tạ Thiếu Văn thấy Vạn thị hoàn toàn thừa nhận, rồi lại ngụy biện nguyên do thực hiện chuyện độc ác này là bởi vì mình thì trong lòng như chết lặng, hắn nhìn chăm chú vào bà mẹ dối trá đang khóc lóc ỉ ôi mà thấy ghê tởm làm sao.

Vạn thị thấy con không mở miệng thì cứ tưởng nó vẫn đang chăm chú nghe mình nói, nét mặt nàng ta lộ vẻ hiền lành, thiết tha cất tiếng: “Bây giờ con vẫn còn trẻ, tất nhiên khao khát tình yêu, nghĩ rằng Cẩm Sát muội muội của con là tốt nhất. Nhưng con không biết trên đời này còn đầy thiếu nữ ra đây, đâu phải chỉ có mình Điều Cẩm Sát tốt. Con là đàn ông vốn mang trách nhiệm làm rạng rỡ tổ tông, nếu đã có thanh danh, nắm quyền lực trong tay, thiếu nữ khắp thiên hạ sẽ mang lòng ngưỡng mộ con, sợ gì không lấy được vợ đẹp hết lòng vì con? Bây giờ con đã đỗ Giải Nguyên, vất vả lắm mới trở thành thiếu niên tài danh chốn kinh thành, lại là trưởng tử chính danh Hầu phủ, muốn lấy một cô tiểu thư khuê các thế nào chẳng được? Vì sao con cứ phải lấy bằng được một kẻ sa cơ thất thế! Con bằng lòng sao? Con tưởng rằng Hầu phủ chúng ta về vang lăm sao, tưởng rằng nhà ta là thế gia công huân* ư, nhưng con phải rõ hơn mẹ chứ, hiện giờ những gia tộc quyền quý của Đại Cẩm hơn phần nửa đều là thùng rỗng kêu to mà thôi. Phụ thân con tuy mang tước vị Hầu gia, nhưng mấy vị chú bác của con đều chỉ biết ăn chơi trác táng, còn mấy bà thím thì ngày ngày chỉ nhăm nhe bòn rút gia sản của chúng ta. Chị gái con mặc dù bây giờ được Hoàng Thượng sủng ái, nhưng lại là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Dương Hoàng Hậu, phụ thân con trong triều không có người thân để cậy nhờ, chỉ biết một thân một mình chống chọi. Dù là cha con, là mẹ, hay là chị gái đáng thương của con ở trong cung, đều mong con sớm ngày trưởng thành, trở thành trụ cột trong nhà. Con muốn có tiền đồ xán lạn, đã không có chú bác, anh em gì để dựa vào, thì sao có thể bỏ lỡ mối quan hệ thông gia giúp đỡ chứ?! Con à, con đọc sách gian khổ mười năm, có thể thi đỗ Giải Nguyên đã không dễ dàng gì, mẹ vô cùng lo lắng cho con, nhận thấy tương lai con chắc chắn phải đổ đến tầm Trạng Nguyên, sao mẹ có thể không lo nghĩ thay con? Có một cô vợ xuất thân quyền quý, con đường làm quan của con ngày sau sẽ càng thêm suôn sẻ! Con bé Điều Cẩm Sát kia ngoài gương mặt xinh đẹp ra thì có thể giúp gì cho con? Điều gia bây giờ chỉ là gia đình thương nhân, trừ Điều Lê Hách làm quan coi như có triển vọng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là Đồng Tri lục phẩm, hưởng hồ quan hệ của Điều Cẩm Sát và người họ Điều cũng chẳng thân thiết là mấy. Con bé đó còn có một đứa em trai nhỏ tuổi cần phải săn sóc, con cưới một đứa con gái như Điều Cẩm Sát, sẽ bị nó làm cho liên lụy!”

*Thế gia công huân: Gia tộc lớn có công trạng, thành tích chói lọi.

Vạn thị khóc lóc kể lể, có thể nói vô cùng thật lòng, nàng ta nói xong thấy Tạ Thiếu Văn im lặng chẳng nói chẳng rằng thì bỗng hốt hoảng, tức thì tiếp lời ngay: “Con nghĩ cho kỹ xem lời mẹ nói có đúng không. Năm xưa mẹ chọn mối hôn nhân này, cũng bởi muốn tốt cho con, ai ngờ... Đây là sai lầm lớn nhất của mẹ, hôm nay mẹ làm thế chẳng qua là mất bò mới lo làm chuồng* mà thôi. Chờ đến tương lai con công thành danh toại, muốn đưa con gái xinh đẹp đến đâu chẳng có? Đến lúc đó con sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của mẹ. Huống hồ con cũng thấy đấy, con bé Điều Cẩm Sát kia đâu phải là cô gái tốt, lòng dạ nó thật khó lường...”

*Nguyên văn cụm từ là “Vong dương bổ lao”, nghĩa là “Mất cừu (dê) mới lo làm chuồng”, có nghĩa giống với “Mất bò mới lo làm chuồng”. Cụm từ này chỉ kẻ không biết lo liệu để phòng trước, để việc hỏng rồi mới ứng cứu, lo liệu phòng thân.

“Đù rồi!” Tạ Thiếu Văn bất chợt gào lên cắt đứt những lời biện bạch của Vạn thị, nàng ta bỗng sợ hãi phát run, ánh mắt khó tin, ngây ngẩn nhìn sang Tạ Thiếu Văn, chừng như không thể nhận ra cậu con trai quen thuộc của mình vậy.

Tạ Thiếu Văn tới gần giường, chiếc đèn chiếu sáng gương mặt hắn, soi rõ vẻ căm ghét, khinh thường trong đôi mắt, hắn nhìn thẳng vào mặt mẹ mình, nói rõ ràng rành rạch: “Cẩm Sát muội muội là một cô bé mới chỉ hơn 10 tuổi, dù lòng dạ khó lường đến đâu cũng không thể bày mưu tính kế mẩu thân người! Ở trong lòng con mẩu thân vẫn là luôn là người dịu dàng lương thiện, mẩu thân cũng chưa bao giờ đối xử tệ bạc với những đứa con gái do kẻ khác sinh ra cho phụ thân, người càng vô cùng yêu thương chiều chuộng con, lo liệu việc nhà đầu vào đấy, có ai không khen người đoan trang hiền dịu chứ. Nhưng hóa ra mẩu thân không phải là người hiền lành, mà chẳng qua mẩu thân giỏi diễn kịch mà thôi! Đến giờ con mới hiểu, mẩu thân nấp thiếp cho

phụ thân cốt để mang danh hiền thực, mẫu thân đối xử tử tế với những đứa con gái ấy bởi bọn họ rồi sẽ có một ngày phải về nhà chồng, không được phân chia gia sản. Mẫu thân tỏ vẻ yêu chiều con, chẳng qua vì mong sau này được “mẫu bằng tử quý”*, chứ không phải là thật lòng yêu thương, nếu không mẫu thân sao có thể sai người giám sát con, sao có thể không thêm để ý đến cảm nhận của con mà hăm hại vị hôn thê Cẩm Sát?! Mẫu thân là hạng người vô tình bạc nghĩa, nhưng lại giả vờ như người bị hại, tìm đủ lý do bao biện cho bản thân, chẳng ngại ngần tỏ cho con rõ người là kẻ vong ân bội nghĩa, dễ tiện đến mức thấy lợi quên nghĩa, mẫu thân cảm thấy con là kẻ ngu dốt sao? Cứ để mặc người thao túng, không phân biệt được thật giả đúng sai ư?!”

*Mẫu bằng tử quý: Mẹ quý nhờ con.

Tạ Thiếu Văn nói câu nào câu nấy nghiêm trọng hơn lúc này biết bao nhiêu, Vạn thị chỉ cảm thấy lời nói của con như một thanh đao nhọn cắt xé lòng nàng thành từng mảnh, nàng ta trợn to mắt, đáy lòng cảm thấy nhục nhã hòa lẫn đau khổ và căm phẫn khi con trai không hiểu lòng mình, xen cả nổi tức giận khi bị người khác hăm hại và chỉ trích, nàng ta ngồi thẳng người dậy, tức tối nhìn Tạ Thiếu Văn, rồi chỉ thẳng tay vào mặt hắn, đau lòng quát: “Giỏi! Giỏi lắm! Ta thấy người đọc sách thánh hiền nhiều đến mức phát điên rồi, vạn sự lấy hiếu làm đầu, người dám đối xử với mẹ đẻ mình như vậy ư! Người... Người...”

Tạ Thiếu Văn nghe vậy chột nheo mắt, đắp lại Vạn thị bằng giọng lạnh băng: “Mẹ à, bây giờ con vẫn còn ở bên cạnh người coi như đã là lấy hiếu làm đầu. Nhưng con không muốn làm kẻ hiếu thảo đến mức điên dốt, trên đời này làm gì có đạo lý cha mẹ làm chuyện xấu xa, con cái cũng phải nhất mực nghe theo! Mẹ bội bạc, nhưng con trai không thể nào như mẹ được. Mẹ cũng đừng quên, “phu tử tòng tử”*, ở Hầu phủ, dưới cha không phải là mẹ, mà là con! Mẹ cài người vào bên cạnh con đã là đi quá giới hạn, con tin rằng cha mà biết chuyện cũng sẽ không chấp nhận hành vi của mẹ! Bây giờ cha không có mặt ở Giang Châu, người có quyền làm chủ mọi việc chỉ có con thôi, chứ không phải mẹ! Sau này mẹ tự thu xếp chuyện của bản thân cho ổn thỏa, hôn sự của con trai đã có cha lo liệu, không cần mẹ phải nhúng tay vào!”

*Phu tử tòng tử (chồng chết theo con) là một trong ba nguyên tắc của giáo lý phong kiến Trung Quốc (Tam tòng – tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử) bắt người đàn bà phải tuân thủ là khi ở nhà phải theo cha, khi lấy chồng phải theo chồng, khi chồng chết phải theo con trai. (Theo Wikipedia)

Tạ Thiếu Văn dứt lời lập tức trở gót, Vạn thị tức giận đến mức cảm chiếc gối đầu ném vào người hắn, Tạ Thiếu Văn tránh được, chiếc gối sứ rơi xuống đất vỡ tan tành cùng một chỗ với đồng chén vỡ.

Tạ Thiếu Văn ngoảnh lại, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Vạn thị, sau cùng hần đỏ mắt, run giọng nói: “Mẫu thân coi con giống Thu Linh ư? Người nghĩ con có thể dễ dàng người đánh chửi nhục nhã được sao? Mẹ thật sự là người luôn miệng nói yêu con đấy ư? Mẹ thất đức như vậy, sao xứng làm mẹ con chứ?! Sao xứng làm chủ nhân hậu viện Hầu gia chứ?! Con nhắc mẹ một câu, hôm nay phát sinh sự tình như vậy, mẹ tưởng rằng người khác không phát hiện ra tâm địa xấu xa của mẹ ư? Trần Quốc Công phủ mãi mới nắm thóp được Hầu phủ, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Có bà mẹ như người, còn ai dám gả con gái yêu nhà mình vào Hầu phủ?! Mẹ à, người làm liên lụy đến con trai và Quý phi nương nương không phải ai khác, mà chính là mẹ đấy! Bây giờ chỉ còn cách nhanh chóng kết hôn với Cẩm Sát muội muội thì mới có thể lấp liếm chuyện gièm pha bậc này, bù đắp những lỗi lầm của mẹ! Cũng có thể khiến cho đám Ngự Sử không thể can thiệp, mẹ có lẽ nên cầu khẩn Cẩm Sát muội muội sẽ không nảy sinh oán giận, vẫn sẵn lòng gả cho con trai thì tốt hơn đấy! Còn nữa, mẹ đừng nên quan tâm đến ý tới con, tự giác tu tâm dưỡng tính thì hơn!”

Dứt lời hần vung tay áo đi thẳng, không thêm nhìn tới Vạn thị, hần sai bước ra khỏi phòng, lớn giọng ra lệnh với đám nha hoàn bà vú: “Phu nhân bệnh nặng cần phải nghỉ ngơi nhiều, các người hầu hạ cho thật tốt, không được để phu nhân rời phòng một bước, cũng không cho phép bắt cứ một kẻ nào tới gặp phu nhân! Nếu để ta biết ai dám trái lời...” Tạ Thiếu Văn nheo mắt, đảo mắt qua lại đám nha hoàn bà vú, sau đó mới tiếp lời: “Lời thẳng ra ngoài đánh chết!”

Đám nô tài ban nãy đã loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh cãi trong phòng, bây giờ lại thấy nét mặt Tạ Thiếu Văn như vậy, ai nấy đều sợ đến không dám thở mạnh. Nhớ tới sự tình xảy ra hôm nay, bọn chúng nghĩ lần này về kinh chỉ sợ trong phủ sẽ xảy ra biến cố vô cùng to lớn, phu nhân ra sao còn chưa biết thế nào, cho nên bây giờ ai nấy tất nhiên phải ra sức nịnh bợ thể tử, ngay lập tức bọn chúng đều đồng thanh đáp ứng.

Tạ Thiếu Văn thấy vậy mới nhanh chóng rời đi, hôm nay xảy ra sự tình này, có rất nhiều chuyện đang chờ hắn thu xếp, chỗ nhà họ Thôi hẳn nhất định phải dẹp yên, đám dân chúng xem náo nhiệt phải tới tìm để dàn xếp, còn cả chỗ Cẩm Sát muội muội cũng cần đến hẳn đích thân tới tạ lỗi an ủi nàng. Những chuyện này có lẽ chưa phải tới quan trọng, trước hết hẳn phải nhanh chóng viết một bức thư gửi về kinh, báo phụ thân chuẩn bị trước cho tốt. Có lẽ phụ thân cũng sẽ có cùng suy nghĩ như hắn, sớm ngày đón Cẩm Sát muội muội vào Hầu phủ mới đỡ lo có kẻ dùng kế rút củi dưới đáy nồi*.

*Rút củi đáy nồi là một trong 36 kế trong Binh Pháp Tôn Tử, có nghĩa khi đối mặt với kẻ thù không nên va chạm trực diện mà nên tìm ra cách làm giảm khí thế và suy yếu sức mạnh của đối thủ, sau đó mới tấn công.

Trong truyện thì câu này có hàm ý Tạ Thiếu Văn sợ có kẻ sẽ dùng chuyện Vạn thị để công kích Hầu phủ, làm Hầu phủ mất thể diện...

Sau khi Vạn thị nghe những lời nói cuối cùng của Tạ Thiếu Văn thì trong phòng chợt chìm vào yên lặng, bởi nàng ta bây giờ đã sợ tới ngây ngẩn cả người. Nhìn căn phòng vắng vẻ, cộng với những mảnh sứ vỡ vụn, Vạn thị rốt cuộc mới hiểu rõ rằng, vì chuyện lần này mà tình cảm mẹ con coi như hoàn toàn đổ vỡ! Chỉ bởi chuyện này, mà nó có thể quên hết ân tình nuôi dưỡng và dạy dỗ của nàng suốt bao năm trời, trở nên căm hận nàng, coi nàng như kẻ thù! Nó làm như vậy thật khiến Vạn thị không biết nên đau đớn thảm thiết hay nên bật cười trong ghen ghét! Nàng cứ tưởng rằng nó là máu mủ ruột rà của nàng, nàng là người mẹ dứt ruột đẻ ra nó nuôi nấng nó nên người, nó là đứa con trai thấu hiểu nàng nhất trên đời này, nàng là người mẹ hiểu lòng dạ nó nhất.

Trước ngày hôm nay, nàng vẫn tưởng rằng con trai mình là đứa ngoan ngoãn lễ phép, lại lương thiện hiếu thuận trọng tình trọng nghĩa, cho nên thấy nó giận dữ nàng mới làm bộ khóc lóc để gợi nhớ tình cảm ruột thịt, mong nó có thể hiểu rõ nàng làm tất cả đều là vì nó! Nhưng cho đến bây giờ nàng mới biết rằng bản thân mình dạy dỗ nó thất bại ra sao, nó căn bản giống hệt người cha bạc bẽo độc nhất vô nhị của nó, lúc có tình thì hẳn nhiên vạn sự đều tốt đẹp, lúc nào cũng ra vẻ trí thức thông hiểu lễ nghĩa, nhưng lúc vô tình thì sẽ giở mặt nhanh chóng, tuyệt tình tuyệt nghĩa, phui sạch bản thân, coi mọi chuyện đều do người khác tự làm tự chịu!

Chao ôi, đối với mẹ đẻ mình mà nó còn có thể tuyệt tình lạnh lùng đến thế thì càng khỏi bàn đến người khác!

Chợt nghĩ đến Tạ Thiếu Văn nói rằng bây giờ chỉ còn cách sớm đưa Điều Cẩm Sát vào cửa thì mới có thể ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ, sớm ngày dẹp yên chuyện này, Vạn thị bỗng nhoen miệng cười. Con bé Điều Cẩm Sát chỉ sợ đoán chắc chuyện này sẽ bại lộ, phụ Võ An Hầu không thể huy hôn với nó, cho nên mới dám bày mưu hãm hại ngược lại nàng. Không ngờ nó còn bé như thế mà lòng dạ có thể tàn nhẫn kín kẽ đến vậy, nó hãm hại thanh danh của nàng để chờ đến tương lai được gả vào Hầu phủ, một bà mẹ chồng như nàng sẽ chẳng thể uy hiếp tới địa vị của nó, chỉ đáng vứt xó mà thôi, mặt khác con trai mình lại thương yêu chiều chuộng nó, Hầu gia càng e ngại chuyện hôm nay mà đối xử tử tế với nó, như vậy chẳng phải nó còn chưa vào cửa đã nắm toàn bộ Hầu phủ trong tay ư?!

Tính toán giỏi lắm, thủ đoạn giỏi lắm! Nhưng sợ rằng Điều Cẩm Sát vạn lần cũng không nghĩ tới việc nó trăm phương ngàn kế lập mưu chỉ để đòi lấy một phu quân bạc tình, chao ôi, nữ nhân sợ nhất chính là gả nhầm người, nàng thật muốn xem xem dù Điều Cẩm Sát vào được Hầu phủ nhưng rồi sẽ rơi vào kết cục thế nào!

Vạn thị hẳn học suy tưởng, đầu sao vẫn cảm thấy không cam tâm, lòng tràn ngập đau đớn giằng xé, nàng ta gục xuống giường cào rách áo ngủ găm, khóc lóc thảm thiết.

Mặt khác, lúc này Cẩm Sát đang áy náy cầm tay Liễu ma ma, kể lại tường tận những chuyện nàng giấu diếm mấy người bọn họ, Liễu ma ma và đám Bạch Chi vốn có nhiều nghi vấn về những chuyện phát sinh ngày hôm nay, hiện giờ nghe Cẩm Sát kể lại mà ai nấy đều ngây dại cả người.

Cẩm Sát thấy bọn họ như vậy thì đành hít sâu rồi nói: “Ta hành động một mình không phải vì không tin tưởng mọi người, mà bởi tình huống này không thể tiết lộ cho mọi người đều biết. Thứ nhất chuyện này là phỏng đoán riêng của ta, ta chỉ chuẩn bị trước mà thôi, nếu như hết thảy chỉ là đoán mò, thì không đáng khiến mọi người đều phải lo lắng hãi hùng. Thứ hai, ta thân cô thế cô, dù có tính toán trước thì mọi người cũng chẳng thể đầu lại phu nhân Võ An Hầu, nếu nàng ta đã nung nấu ý định hãm hại ta, sao có thể để bên cạnh ta còn có người giúp đỡ, nàng tất nhiên sẽ phải theo dõi sát sao động tĩnh của mọi người. Nếu mọi người sớm biết chuyện, chắc chắn hôm nay ai nấy đều hoặc sẽ hốt hoảng lo lắng, hoặc lòng đầy cảnh giác, đám nô tài phủ Võ An Hầu cũng đâu phải chỉ biết ngồi không, hẳn nhiên sẽ phát hiện ra điểm bất thường của mọi người, như vậy trái lại thành ra hỏng chuyện! Ngược lại, ta không hề cảnh báo mọi người điều gì, mọi người mới có thể hành động tự nhiên bình thường, phu nhân Võ An Hầu thấy hết thảy đều đã nằm trong sự khống chế, vì thế mới buông lỏng cảnh giác, ta càng dễ phản kháng hơn một chút. Đối diện với kẻ thù mạnh hơn, chỉ còn cách xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị* mới có thể chiến thắng. Ta làm vậy cũng vì bất đắc dĩ, chứ không phải là không tin tưởng mọi người.”

*Xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị: Tấn công kẻ thù lúc chúng không phòng bị, hành động khi chúng không ngờ tới. (Một chiến thuật nằm ở chương đầu tiên trong Binh pháp Tôn Tử)

Cẩm Sát vừa nói vừa thấp thòm nhìn Liễu ma ma, Bạch Chi, Bạch Hạc và Kiềm Nhi, đoạn buồn bã cất tiếng: “Ma ma... Nếu bởi vậy mà mọi người sinh rạn nứt với ta, hoặc giận ta, thì ta cũng không biết nói gì hơn...”

Nhóm người Liễu ma ma và Bạch Chi hôm nay không rõ thực hư, quả thực trong lòng cũng dấy lên sự ngờ vực khó hiểu xen lẫn chút khó chịu, vừa nghe Cẩm Sát kể lại sự tình bí mật hôm qua, ai nấy đều cảm thấy rung mình sợ hãi, bây giờ thấy tiểu thư nhà mình cũng không dễ chịu gì, lại còn giải thích tường tận đạo lý cho bọn họ hiểu, quan tâm đến cảm nhận của bọn họ thì ai nấy bỗng cảm thấy sống mũi cay cay.

Tiểu thư ngồi ở đó, dáng dấp mảnh khảnh, gương mặt còn vương nét ngây ngô, nghĩ đến tình cảnh tứ cố vô thân của tiểu thư, rồi nhớ đến những chuyện hôm nay tiểu thư phải chịu đựng, trong nhất thời mọi người đều cảm thấy áy náy đau xót. Liễu ma ma chợt ngắt lại sự tình hôm nay, bản thân bà bị người khác lừa cho bất tỉnh nhân sự, còn làm liên lụy tới Bạch Hạc phải săn sóc mình, chẳng những không thể chăm nom cho tiểu thư mà trái lại chỉ gây phiền phức cho người, hiện giờ còn khiến tiểu thư phải dổ dành an ủi một kẻ nô tài như mình, tức thì đôi mắt bà đỏ đục, “bộp” một tiếng quỳ rạp xuống rồi lên tiếng.

“Tiểu thư! Lão nô thật vô tích sự, đều do lão nô tất! Tiểu thư chớ nói như vậy, lão nô tự thẹn với người, khó lòng chịu nổi!”

Đám Bạch Chi thấy thế đều quỳ xuống theo, lệ rơi lã chã, chỉ hận Vạn thị đề tiện vô liêm sỉ, dám hãm hại tiểu thư hiền lành lương thiện của bọn họ. Tiểu thư đối xử tử tế với đám nô tài bọn họ như vậy, lại sở hữu dung mạo và tài hoa như thế nào, trong mắt bọn họ phủ Võ An Hầu kia mới là loại có phúc mà không biết hưởng!

Thấy bọn họ như vậy, Cẩm Sát cũng rơm rớm lệ, nàng cầm khăn lau nhẹ khóe mắt, sau đó mới tự mình đỡ từng người dậy. Điều Văn Thanh ngồi bên cạnh thấy bọn họ như thế thì chợt cười với Liễu ma ma: “Ta và chị gái tới Giang Châu, tất cả đều nhờ vào những lão nhân* như Liễu ma ma mới có thể bình yên đến nay, tuổi ta còn nhỏ chẳng những không thể giúp đỡ chị gái, ngược lại còn khiến chị ngày ngày phải lo lắng quan tâm, bây giờ thấy bên cạnh chị có những người như Liễu ma ma và Bạch Chi, ta xem như hoàn toàn yên tâm. Sau này chị gái ta còn phải nhờ cậy mọi người nhiều, ta xin cảm tạ mọi người trước.”

*Lão nhân: Người già, người sống lâu trên đời.

Văn Thanh nói rồi lập tức đứng lên, hướng về phía đám Liễu ma ma vái dài, khiến bọn họ càng thấy hoảng hốt, trong lòng chợt dâng niềm xúc động xen lẫn bối rối, ai nấy vội vàng nghiêng người tránh. Cẩm Sát đứng bên cạnh nhìn em trai mà bất chợt mỉm cười, hôm nay nàng đã sớm có mặt ở căn nhà đá, vẫn luôn ẩn nấp quan sát tình hình, thứ nhất là muốn xuất hiện đúng thời cơ tốt nhất, thứ hai nàng cũng muốn xem biểu hiện của Văn Thanh. Thấy thằng bé kiểm chế nhẫn nại, đến phút cuối cùng mới đứng ra phản bác Vạn thị, mà câu nào câu nấy đều nhắm vào điểm mấu chốt thì với cùng mừng rỡ. Bây giờ thấy em trai tỏ ra như vậy, nàng càng cảm thấy thoáng chốc em trai đã trưởng thành lên rất nhiều.

Nhìn đôi mắt em trai đượm vẻ mệt mỏi, Cẩm Sát chợt cảm thấy thương xót thay, mấy ngày nay thằng bé trải qua nhiều tình huống đột biến, thấy nhiều chuyện hèn hạ, có lẽ trong lòng tràn ngập bất an, nhưng đây là cái giá bắt buộc để trưởng thành nên người. Nếu cha mẹ còn sống, có lẽ bây giờ thằng bé

sẽ không rơi vào cảnh phải chấp tay thi lễ với đám người Liễu ma ma, mặc dù phần nhiều là thật tình cảm kích, nhưng mặt khác cũng bởi tình thế bất buộc, năng và em trai... Hiện giờ thực sự lâm vào cảnh tứ cố vô thân, thể đơn lực mỏng.

Cầm Sát thăm than thở, đoạn kìm nén ưu tư, nằng nặc cười nói với nhóm người Liễu ma ma: “Ma ma hôm nay cũng mệt rồi, mau nghỉ sớm thôi. Nhóm Bạch Chi cũng nên lui xuống nghỉ ngơi, ta muốn dạo dò Văn Thanh vài câu, không cần phải hầu hạ.”

Bọn họ vâng lời lui ra ngoài, bấy giờ Cầm Sát mới cao giọng nói: “Các người ra đi.”

* Tích truyện “Vong dương bỏ lao” (Theo <http://tranbichnga.blogspot.com>)

Tàn mạn về thành ngữ: “Mất bò mới lo làm chuồng”

Người Việt nói: “Mất bò mới lo làm chuồng”, người Trung Quốc nói: “Mất dê mới lo làm chuồng”, người Anh nói: “Sông ngựa mới lo khóa chặt cửa”, tất cả đều mang hàm ý: do không chịu phòng ngừa hậu họa, không sửa chữa sai sót kịp thời nên phải gánh chịu tổn thất.

Chuyện kể rằng ngày xưa có người nuôi một đàn dê. Một buổi sớm ông phát hiện trong đàn thiếu một con, sau khi xem xét thì thấy chuồng dê thủng một lỗ, buổi đêm sói chui qua lỗ đó bắt dê. Hàng xóm khuyên anh ta làm lại chuồng nhưng anh ta không nghe, còn nói rằng: “Đảng nào cũng mất dê rồi, sửa chuồng làm gì nữa?” Kết quả là sáng hôm sau anh ta lại bị mất dê tiếp. Lúc ấy anh ta mới hối hận và lo đi làm chuồng.

Thời Chiến Quốc, Sở Tương Vương trọng dụng gian thần, suốt ngày hoan lạc mà không ngó ngàng đến quốc gia đại sự khiến đất nước ngày càng suy yếu, muôn dân rơi vào cảnh lầm than. Lão thần Trang Tân không đành lòng nhìn thấy nước Sở như vậy đã vào khuyên vua bỏ lạc thú, đuổi gian thần mà lo chính sự. Lúc ấy Sở Tương Vương đang ngồi uống rượu với ái thiếp, không những không nghe lời can gián của Trang Tân mà còn mắng nhiếc ông thậm tệ và đuổi đi. Trang Tân uất ức quá bèn đem gia quyến chạy sang nước Triệu.

Sau khi Trang Tân đi không lâu, nước Tần đem quân đánh Sở. Sở thua tan tác. Vua Sở Tương Vương phải chạy đến tận Dương Thành. Bình tâm nghĩ lại, nhớ đến lời can gián của Trang Tân, nhà vua vô cùng hối hận, bèn cho người tìm Trang Tân về. Trang Tân thấy vua có ý hối cải mới kể câu chuyện người nuôi dê nói trên và phân tích sai lầm của Sở Tương Vương. Nhà vua nghe xong tỉnh ngộ, kịp thời khắc phục sai lầm và sau đó đã chấn hưng đất nước.

Không rõ câu thành ngữ “Mất bò mới lo làm chuồng” trong tiếng Việt xuất xứ từ đâu nhưng nhiều khả năng chịu ảnh hưởng của tiếng Hán. Câu thành ngữ tương đương trong tiếng Hán là “Vong dương bỏ lao”, còn trong tiếng Anh là “lock the stable door after the horse has bolted”.

*Tích truyện “Mất bò mới lo làm chuồng” của Việt Nam:

Câu thành ngữ chỉ kẻ không biết lo liệu đề phòng trước, để việc hỏng rồi mới ứng cứu, lo liệu phòng thân. Cũng hàm ý chỉ kẻ dốt nát.

Chuyện kể:

Nhà kia tích cóp mua được con bò đẹp, ưng lắm, chăm bẵm suốt ngày. Tối đến, chủ nhà dắt bò buộc vào gốc tre cạnh nhà. Thằng trộm mấy lần rình, đợi khi cả nhà ngủ say, nó tháo dây thừng dắt bò đi mất. Sáng ra ngủ dậy không thấy bò đâu, nhà kia tức lắm. Người hàng xóm sang chơi thấy vậy bảo:

- Chẳng là bác không có chuồng để ngăn kẻ trộm, chứ buộc vào gốc tre thì nó dắt mất là phải.

Nhà kia nghe ra cho là phải, bèn đi mua cột cây về dựng giữa vườn một cái chuồng bò. Vừa làm anh ta vừa nói:

- Phen này thì thằng trộm kia đó mà dắt được bò của ông đi.

Người hàng xóm sang, cả cười:

- Bác mất bò rồi thì làm chuồng làm gì cho phí công, phí của.

Người mất bò lúc ấy mới mới ngó ra mình làm gì còn bò nữa mà làm chuồng, đành lại dỡ xuống. (1)

Chuyện như bịa nhưng vẫn có trong cuộc sống. Ở đời nhiều người vẫn chẳng phòng xa, khi hỏng việc, cháy nhà, vỡ nợ, sụt cầu hoặc mất của rồi mới có ý đề phòng cẩn thận, lúc ấy, mọi sự đã trở nên quá muộn. Chả trách dân gian mới có câu “Cháy nhà mới đi tìm nước”, “Mất bò mới lo làm chuồng” là vậy.

Theo Đi tìm điển tích thành ngữ của Tiêu Hà Minh – NXB Thông tấn

(1) Theo “Truyện cổ nước Nam”

Ông Như Nguyễn Văn Học – NXB Văn học, 2003

Nàng vừa dứt lời, nháy mắt trong phòng chợt hiện bóng người, Diêu Văn Thanh bỗng thấy trước mặt nhoáng qua một con gió, sau đó đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông vận trang phục đen tuyền! Cậu giật mình, lập tức đứng dậy chắn trước Cầm Sát, thế nhưng Cầm Sát lại vỗ nhẹ bả vai cậu, đoạn nói: “Không sao đâu, em ngồi xuống đi.”

Văn Thanh thấy hai gã đàn ông chỉ đứng im như tượng, rồi nghe thấy chị gái nói vậy, lại nhớ tới câu nói trước đó của chị, có vẻ như chị cậu biết rõ bọn họ là ai, tức thì lòng đầy nghi vấn lùi sang bên cạnh.

Cầm Sát bấy giờ mới nhìn kỹ hai người trước mặt, nàng cứ tưởng rằng ám vệ đi theo Hoàn Nhan Tông Trạch chắc hẳn sẽ là người ngoại tộc, nhưng hai người này đều là người Hán, khoảng tầm 20 tuổi, tướng mạo bình thường, dù đứng lì lù trước mặt nhưng làm nàng cảm thấy dường như bọn họ không hề tồn tại, hơn nữa bọn họ chẳng nói chẳng rằng, khiến Cầm Sát tưởng như bản thân mình đang thấy ảo giác vậy.

Quả nhiên là người quanh năm sống nơi u tối, Cầm Sát thăm khâm phục, đoạn cẩn thận ngắm kỹ hai người, sau đó mới kéo Văn Thanh ngồi xuống ghế rồi cất tiếng: “Trước khi tới đây chủ nhân các ngươi dặn dò thế nào?”

Bọn họ nghe vậy chợt đồng thanh quỳ xuống, gã cao gầy bên trái đáp lời: “Chủ nhân chỉ nói từ nay về sau chúng thuộc hạ phải tôn tiểu thư làm chủ, sống vì tiểu thư chết vì tiểu thư.”

Giọng nói của người này vô cùng khô khan, Cầm Sát chau mày, đoạn hỏi: “Vậy sao? Vậy hai người có bằng lòng theo ta, có cam tâm tình nguyện sau này bất kể chuyện gì đều nghe lời ta không?”

Bọn họ đồng thanh cất tiếng: “Thuộc hạ xin nghe lệnh tiểu thư, sinh mệnh của thuộc hạ phụ thuộc vào mệnh lệnh của tiểu thư, không còn tâm nguyện gì khác.”

Cầm Sát chợt nhoen miệng cười, khẽ vuốt nếp trà, sau đó tươi cười nhìn hai người đang quỳ dưới đất, đoạn nói: “Vậy sao? Hai người không hề có tâm nguyện gì khác, chỉ một lòng tuân lệnh sao? Ta chẳng tin đâu...” Dứt lời nàng đặt chén trà xuống bàn, làm bộ kiêu ngạo ra lệnh cho bọn họ: “Nếu đã vậy, các ngươi lập tức đâm bản thân một nhát cho ta xem!”

Giọng nói của nàng tuy dịu dàng nhưng vô cùng lạnh lẽo, nàng dứt lời liền neho mắt nhìn thẳng hai người, bọn họ chợt sững sờ, sau đó nhất loạt rút dao găm bên hông đâm mạnh vào cánh tay! Điều Văn Thanh giật nảy người, còn Cầm Sát thấy con dao găm đâm xuống thì bất chợt lên tiếng.

“Dừng!”

Nàng nói có phần hơi chậm, bọn họ nghe tiếng liền giảm lực, nhưng con dao nhọn đã đâm vào cánh tay, máu tươi trào ra nhưng không quá nhiều. Cầm Sát thấy thế mới cười nụ, đoạn nói: “Lời của các ngươi ta tạm thời tin tưởng, ta muốn nói trước đôi lời thế này. Mặc dù ta chỉ là thiếu nữ, hiện giờ thế đơn lực mỏng, nhưng tuyệt đối sẽ không bạc đãi thuộc hạ. Ta đối đãi với người khác theo đạo lý, người kính* ta ba phần, ta liền đáp lại mười phần, nhưng nếu người dám hãm hại ta, ta sẽ trả lại gấp mười, tuyệt không nương tay! Xưa rày ta ghét nhất loại người phản bội, hôm nay tạm thời buông lời cảnh cáo trước, nếu các ngươi thật lòng muốn ở lại, thì đừng có bằng mặt mà không bằng lòng**, không thềm coi trọng lời sai bảo của ta, nếu các ngươi cảm thấy theo ta sẽ không có ngày nở mày nở mặt, vậy thì đừng ở lại, ta sẽ để các ngươi tự do ngay lập tức, cũng sẽ nói giúp với chủ nhân của các ngươi, để y đỡ gậy khó đề.”

*Kính: Tôn trọng, đối xử tử tế.

**Nguyên văn là cụm từ “âm phụng dương vi”, nghĩa là ngoài mặt thì làm bộ đồng ý, nhưng sau lưng hành động trái ngược.

Cầm Sát dứt lời loại nhoen miệng cười, sau đó mới tiếp: “Nhưng nếu các ngươi hiện giờ dễ dàng đáp ứng, nhưng trong lòng không phục... Tương lai ta chắc chắn có cách khiến các ngươi thấm hại! Các ngươi có tin hay không?!”

Giọng nói của Cầm Sát toát đầy vẻ tàn nhẫn, lần này hai người họ không hề đáp lời ngay lập tức, hiển nhiên có vẻ cân nhắc kỹ lưỡng, Cầm Sát cũng chẳng vội, nàng vuốt nếp trà, chậm rãi thưởng thức hương vị. Một lát sau thấy hai người họ liếc mắt sang nhau, chừng như đã có quyết định, Cầm Sát mới lên tiếng: “Nghĩ kỹ rồi thì ngừng đầu lên trả lời!”

Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thẳng Cầm Sát, sau đó đáp lời: “Nguyện tùy tiểu thư sai bảo!”

Cầm Sát nghe vậy cũng không bất ngờ cho lắm, nàng gạt đầu nói: “Tốt, hiện giờ ta khó có thể hứa hẹn gì với hai người, nhưng có một điều ta có thể đảm chắc. Đó là, ta chỉ cần dùng hai người tối đa 10 năm, hết thời hạn hai người coi như tự do, nếu hai người muốn tiếp tục theo ta, vậy không cần nhắc tới, nhưng nếu muốn rời khỏi thì ta sẽ thu xếp cho hai người thân phận trong sạch, khiến hai người có thể đường đường chính chính sống đời bình thường.

Cầm Sát nói năng mạnh mẽ, gương mặt tuy non nớt nhưng vô cùng rạng rỡ, đôi mắt trong trẻo điểm tình mà sâu sắc. Một tiểu cô nương thế này chẳng ai dám xem thường. Hai gã ám vệ chợt thấy nồn nao xao động. Phận làm ám vệ như bọn họ hầu hết đều xuất thân tầm thường, không danh chẳng phận, từ bé đã bị huấn luyện nghiêm khắc, trải qua hàng loạt các cuộc thử thách, nếu một lòng trung thành và tài ba xuất sắc thì mới có cơ hội tới gần chủ nhân, còn nếu lập công được chủ nhân coi trọng thì mới có thể đi theo sát sườn bảo vệ.

Hai người bọn họ được Hoàn Nhan Tông Trạch xem trọng, cho nên mới được phái tới đây. Nhưng tử sĩ mặc dù được dạy phải răm rắp nghe lời chủ nhân từ bé, nhưng dù sao cũng là người, làm sao có thể không mang suy nghĩ như người bình thường? Bọn họ vất vả mới leo tới vị trí hiện tại, chỉ mong có ngày nở mày nở mặt, bỗng đột nhiên phải tôn kẻ khác làm chủ, mà người chủ này lại là một cô gái tuổi còn nhỏ, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy bất công. Trước khi tới đây, dù ngoài mặt bọn họ không hề phản nản câu nào với nhau, nhưng trong lòng ai nấy đều cảm thấy khó lòng chấp nhận. Đó cũng là lý do tại sao hai người họ cứ kè cả không chịu xuất đầu lộ diện, bởi bọn họ muốn quan sát một chút xem chủ nhân từ nay về sau là người thế nào.

Nhưng hai người họ chẳng thể ngờ tới, vị tiểu thư mảnh mai dịu dàng này khác hẳn người thường, qua hai ngày xem xét cách xử sự và khả năng giải quyết sự tình của nàng, trong đầu bọn họ có phần suy nghĩ khác đi. Hiện giờ bị Cầm Sát luân phiên đánh đòn phủ đầu và hứa hẹn cam đoan, trong lòng bọn họ hoàn toàn cảm thấy khác hẳn.

Trước kia chỉ sợ tương lai khó ngày nổi danh, bây giờ hai người bọn họ bỗng lại tràn ngập hi vọng. Tam không nhắc đến quan hệ mập mờ giữa vị tiểu thư này và chủ nhân nhà mình, chỉ bằng vào năng lực của bản thân nàng ta, có lẽ tương lai rồi sẽ có ngày khiến bọn họ được thom lây. Huống hồ, lời hứa hẹn 10 năm của vị tiểu thư này quả thật khiến bọn họ thích thú. Vốn dĩ huấn luyện một tử sĩ không hề dễ dàng, bởi thế cho nên đã mang phận tử sĩ thì suốt đời sẽ phải sống nơi u tối hẻo lánh, khó sống như người bình thường. Vì vậy đối với tử sĩ mà nói, tiền tài không phải là thứ quý báu nhất, mà tự do mới là niềm khát khao mong mỏi từ tấm bé của bọn họ.

Vị tiểu thư này giờ đây đồng ý sẽ cho bọn họ tự do, “dệt hoa trên gấm*” và “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi**” khác nhau thế nào bọn họ đương nhiên hiểu rõ, ở bên cạnh Vương gia, bọn họ dù có dốc lòng trung thành và xuất chúng hơn người đến đâu thì cũng chỉ như “dệt hoa trên gấm”, ngoại trừ bọn họ bên cạnh Vương gia còn ỏi người sẵn lòng nghe lệnh, nhưng đối với vị tiểu thư trước mặt, bọn họ theo nàng cũng như thể “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”, dù không cần nỗ lực hết mình cũng có phần dễ dàng nổi danh hơn, bởi căn bản chẳng có ai tranh với bọn họ.

*Dệt hoa trên gấm là một câu thành ngữ, có nghĩa là đã đẹp lại càng đẹp thêm, đã tốt lại càng tốt thêm, nghĩa bóng chỉ sự thừa thãi.

**Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: Một câu nói xuất phát từ điển cổ xưa, có nghĩa là ra tay giúp đỡ người khác về tinh thần hoặc vật chất lúc người ta gặp cảnh nguy nan cấp bách.

Nghĩ vậy bọn họ tự dung cảm thấy chuyện xui xẻo này bỗng chốc trở thành may mắn, nhớ tới khi này tiểu thư rõ ràng hiểu rõ lòng dạ bọn họ, cho nên mới ra lệnh đâm vào cánh tay để cảnh cáo, sau đó gần tới thời điểm mới cất tiếng bảo bọn họ dừng, hai người nào dám còn chút khinh thường cô gái trước mặt, bọn họ nhất loạt cung kính khấu đầu sát đất, đoạn nói: “Xin chủ nhân ban tên cho.”

Cầm Sát thấy vậy, đoạn nhìn sang Văn Thanh rồi cất tiếng: “Sau này hai người họ sẽ đi theo bảo vệ an toàn cho em, em muốn làm gì cũng có thể sai bảo bọn họ, lúc nào cũng phải có ít nhất một trong hai người ở bên cạnh, tuyệt đối không được quên mất chuyện này. Em tới đỡ bọn họ đứng dậy, tiện thể ban tên đi.”

Văn Thanh từ nãy đến giờ vẫn ở bên cạnh theo dõi câu chuyện, mặc dầu chẳng biết rốt cuộc hai người có lai lịch thế nào, nhưng cũng mơ hồ đoán ra thân phận bọn họ, bây giờ nghe thấy Cầm Sát nói vậy, tức thì cậu bé giật mình, mờ to hai mắt rồi nói: “Sao có thể để cả hai người đều ở bên cạnh em, chị hãy giữ lại một người đi.”

Cầm Sát chỉ mỉm cười nói: “Chị là đàn bà con gái đâu cần bọn họ phải kề kề đi theo bảo vệ, chẳng thích hợp chút nào, em yên tâm đi, chị biết tự bảo vệ mình. Em phải biết rằng, em bình an khỏe mạnh thì chị mới có thể sống yên ổn được. Mau nghe lời chị!”

Điều Văn Thanh bất chợt thấy cay xè đôi mắt, cậu dường như không hiểu nổi chị gái kiếm được hai người này ở đâu, nhưng đoán được ắt hẳn không dễ dàng gì, biết rằng chị gái hao tâm tổn sức vì mình, cậu càng cảm thấy bứt rứt áy náy, nghĩ rằng bản thân thật vô dụng, cậu nắm chặt tay thành nắm đấm, thầm thề rằng sẽ cố gắng trưởng thành thật mau, để sớm ngày có thể bảo vệ chị gái. Cậu nén roi lệ, sau đó bước lên trước đỡ bọn họ dậy, rồi nói: “Sau này các người tên là Thôn Thảo và Xuân Huy.”

Cầm Sát nghe vậy chợt thấy buồn cười, nàng tất nhiên hiểu rõ tấm lòng biết ơn của Văn Thanh, có điều hai cái tên này sao mà giống tên nha hoàn thế, có vẻ không hợp với hai gã ám vệ cho lắm. Nhưng nếu thằng bé muốn vậy, Cầm Sát đương nhiên bằng lòng. Thôn Thảo và Xuân Huy đồng thời cảm thấy vui vẻ và thoải mái, bởi họ thấy vị chủ nhân này là người trọng tình trọng nghĩa, như vậy xem như cũng là chuyện tốt.

Đợi tới khi hai gã ám vệ lui ra ngoài, Cầm Sát lấy trên giá một chiếc áo choàng lông cáo in hình cây thông tự mình khoác lên người em trai, thắt chặt dây áo rồi mới lên tiếng: “Em mau về viện nghỉ ngơi, Từ Tâm viện sắp khóa cửa rồi.”

Văn Thanh gật đầu đáp ứng, bỗng dường như nhớ tới điều gì, cậu vội nói: “Chị à, Triệu ma ma là phùng lưu manh trộm cắp, ngày thường hình như rất hay ăn cắp vặt, không phải người đáng tin cậy...”

Thấy Văn Thanh tỏ vẻ khinh thường chán ghét, Cầm Sát thầm thở dài, đoạn vỗ nhẹ bờ vai em trai rồi nói: “Mậu Nhi, nếu em muốn nên nghiệp lớn, thì không thể chỉ dựa vào học vấn, mà còn phải chú trọng tới khả năng xử sự nữa. Bạc hiền triết xa xưa ai nấy đều có đến ba nghìn môn khách*, dạng lưu manh trộm cắp** đó em cần gì phải mang lòng ghét bỏ, lúc cần thiết cũng đừng ngại ngần sử dụng. Trên đời này không có loại người vô dụng, mà chỉ không được dùng tới mà thôi, nếu biết dùng người khéo léo, thì gỗ mục cũng có thể trở thành vũ khí sắc bén để tấn công kẻ khác. Vua chúa sử dụng bề tôi, sẽ tùy dạng người mà đối đãi khác nhau, có người sẽ phải dùng ân tình để cảm hóa, có người lại phải vừa cứng vừa mềm thì mới nghe theo, có người thì chỉ cần khiến họ sợ hãi, họ sẽ lập tức nghe lời, em nên biết rằng hạng nhất gan chính là những kẻ dễ bị khống chế nhất.

*Nguyên văn cụm từ là “Môn khách tam thiên” có nghĩa là “Ba nghìn môn khách”, cụm từ xuất hiện từ thời Xuân Thu Chiến quốc. Môn khách là những người có tài năng được giới quý tộc thời phong kiến coi trọng và nuôi dưỡng trong nhà, để khi cần thiết thì sử dụng.

**Nguyên văn là “Kê minh cầu đạo”: Là một thành ngữ xuất phát từ điển cổ ám chỉ những người không có thực tài, hay hành động lén lút, kém cỏi, chỉ biết dùng mưu kế.

Điều Văn Thanh nghe vậy bất chợt chán nản, cậu thấy mình thật vô dụng, chuyện này cũng cần chị gái giải thích rõ ràng, vừa này cậu còn hăng hái bùng bùng, bây giờ bỗng dung chán nản làm sao. Cầm Sát thấy thằng bé như vậy, sao không biết em trai đang nóng muốn trưởng thành mau chóng chứ, nàng sợ em nản chí, không chịu cầu tiến, đoạn mỉm cười khép chặt áo choàng của em, sau đó cất tiếng: “Mậu Nhi nhỏ hơn chị ba tuổi, bây giờ để chị lo liệu cho em, chờ đến lúc em cứng cáp tất thấy sự tình quan trọng chị sẽ dựa vào em hết.”

Điều Văn Thanh tất nhiên biết chị gái nói vậy là để an ủi bản thân, cậu càng cảm thấy bức bối làm sao, cậu nghĩ chị gái chẳng qua chỉ lớn hơn mình có ba tuổi, nhưng mọi chuyện đều suy nghĩ chu toàn vì cậu, còn cậu là đàn ông con trai mà kém cỏi chậm hiểu chuyện, chẳng bằng chị gái, càng chẳng thể so nổi với Dương đại ca và Tiêu đại ca. Trong lòng cậu vô cùng ừ ừ, ngoài mặt cũng chẳng làm bộ vui vẻ được, nghe chị nói vậy, cậu bĩu môi đáp: “Chị gái

cái gì cũng hiểu, tương lai có anh rể, chỉ sợ càng chẳng màng đến em.”

Cầm Sát bất chợt phì cười, vờ trách em trai: “Sao lại so đo như thế? Thăng nhóc này, trẻ con quá đi. Tương lai mặc dù có anh rể chăm sóc cho chị, nhưng không có nhà mẹ đẻ dựa vào, chị gái có khi còn bị nhà chồng ức hiếp ấy chứ, đừng nghĩ ngợi miên man nữa.”

Nàng dút lời thấy vẻ mặt em trai vẫn chẳng khá là bao thì lập tức tiếp lời: “Mậu Nhi có từng nghe nói tới đại danh của tiên sinh Tây Liễu?”

Diêu Văn Thanh quả nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Cầm Sát với ánh mắt khó hiểu, giọng nói bất chợt hăng hái vài phần: “Đại danh của tiên sinh Tây Liễu tất nhiên em từng nghe nói tới, ngài là Nội các Thủ Phụ đời vua Bình Lịch, trong thời gian dài phò tá hai vị tiền đế Vĩnh Trữ và Bình Lịch, dưới triều vua Bình Lịch, ngài đốc sức khôi xướng cải cách chính trị, vứng dậy nhà Chu đang ngập nghe bờ vực sụp đổ tiếp tục phát triển huy hoàng, cho nên mới có thể chặn lại màn Nam công* của họ Hoàn Nhan, nhưng sau này người học trò Thái tử Dũng Kiên mà ngài đốc lòng chỉ dạy bất hạnh qua đời từ sớm, vì quá thương tâm nên ngài rời xa triều đình, gửi gắm tình cảm vào non xanh nước biếc, mai danh ẩn tích, biệt hiệu Tây Liễu, cho nên thế nhân đều gọi ngài là tiên sinh Tây Liễu. Tiên sinh Tây Liễu là hiền tài dạy dỗ con em vua chúa, sư phụ nhập môn của Tiêu đại ca cũng chính là tiên sinh Tây Liễu!”

*Nam công: Tấn công về phương Nam, Đại Cầm ở phía Nam cho nên gọi như vậy.

Cầm Sát thấy trong mắt em tràn ngập vẻ ngưỡng mộ sùng bái thì chợt mỉm cười nói: “Mậu Nhi có muốn tiên sinh Tây Liễu làm sư phụ truyền thụ tri thức cho không?”

Văn Thanh nghe vậy ánh mắt chợt bừng sáng rực rỡ, nhưng rồi cậu ịu xù đáp: “Chắc chị không biết, tiên sinh Tây Liễu vô cùng kén chọn đồ đệ, từ xưa tới nay ngài mới chỉ nhận thái tử Dũng Kiên và Tiêu đại ca làm học trò, ngài tiếp nhận Tiêu đại ca bởi lẽ mối quan hệ hữu hảo giữa hai nhà Tiêu Liễu, năm ấy khi Tiêu đại ca trúng Trạng Nguyên, tiên sinh Tây Liễu còn từng tuyên bố rằng sẽ không thu nhận đồ đệ nữa... Sao ngài có thể đồng ý nhận em làm học trò chứ? Huống chi tiên sinh Tây Liễu hiện giờ còn ẩn danh tại Kim Châu, chúng ta còn chẳng biết tung tích ngài, càng khỏi cần bàn đến việc mời được ngài dạy dỗ.”

Cầm Sát chỉ cười cười, vỗ nhẹ tay Diêu Văn Thanh, đoạn nói: “Em yên tâm, chị chắc chắn sẽ thuyết phục được ngài ấy nhận em làm học trò, em nhìn mặt chị xem có giống đang đùa không?”

Diêu Văn Thanh thấy Cầm Sát nói năng quả quyết, ánh mắt vững vàng kiên định, cậu chợt cảm thấy vô cùng mong ngóng, nếu được tiên sinh Tây Liễu dạy dỗ, chắc hẳn cậu cũng có thể trưởng thành giống như Tiêu đại ca, đến lúc đó cậu có thể dễ dàng bảo vệ chị gái rồi. Cậu nghĩ mà ánh mắt càng lúc càng sáng rỡ, sau đó cất tiếng: “Chị nói thật sao? Nếu tiên sinh Tây Liễu là thầy giáo của em, có phải em cũng sẽ trưởng thành giống Tiêu đại ca thông thạo học vấn, tài ba xuất chúng lại văn võ song toàn chứ?!”

Cầm Sát thấy Diêu Văn Thanh tỏ vẻ tôn sùng Tiêu Uẩn, ngữ điệu đượm vẻ thân thiết, trong đôi mắt ánh đầy vẻ kính phục thì bất chợt thấy hơi ngạc nhiên, em trai nàng mặc dù còn nhỏ, tính tình ngang bướng, nhưng sâu trong xương tủy là sự cứng cỏi cao ngạo kế thừa từ cha và ông nội, bình thường thẳng bẻ là người ít khi thân cận và nể phục ai khác. Chẳng hiểu hôm nay khi Tiêu Uẩn đưa em về đã chuyện trò những gì, mà em trai nàng lại trở nên thế này. Có điều Văn Thanh và Tiêu Uẩn thân thiết với nhau cũng chẳng phải chuyện xấu, vì thế Cầm Sát nhìn thẳng em trai, quả quyết nói: “Nhất định có thể, Mậu Nhi của chị là người thông minh nhất thế gian cơ mà.”

Dứt lời nàng đích thân đưa Văn Thanh đang chìm trong tâm trạng vui vẻ rời viện, đôi bóng em khuất dần phía xa mới quay người về phòng. Nhưng nàng vừa mới xoay người đi được vài bước, bỗng nhiên nghe thấy đằng sau truyền tới một tiếng gọi.

“Cầm Sát muội muội chậm bước...”

Cầm Sát chau mày, sau đó từ tốn quay người lại, lập tức phát hiện Tạ Thiếu Văn bước vội ra từ giữa màn đêm, khoe môi nàng lướt về chằm biếm, thoáng chốc sau biến về dịu dàng.

Tạ Thiếu Văn tới gần, chợt tàn ngần do dự, vẻ như sợ đến quá gần Cầm Sát sẽ khó chịu, hần nhìn bóng trắng tĩnh lặng in lên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, lướt qua đôi mắt thanh lạnh của nàng, hần bỗng cảm thấy yệt hầu như nghẹn ứ, như thể có một mảnh gỗ đang tắc nơi cổ họng khiến hần khó thở, khó thoát thành lời.

Cuối cùng người mở miệng trước lại là Cầm Sát, nàng hỏi: “Thế tử có việc gì?”

Tạ Thiếu Văn thấy Cầm Sát gọi hần là “thế tử” thì bỗng giật nảy trong lòng, nhìn gương mặt nàng tuy tươi tắn, nhưng trong mắt đầy vẻ xa cách, nhất thời hần lập tức hoảng loạn, gấp gáp nói: “Nỗi niềm của muội, huynh đều hiểu cả, huynh đã lấy lại công bằng cho muội bằng cách buộc mẫu thân phải ở yên trong phòng. Trước khi về kinh mẫu thân sẽ không tới quấy rầy muội đâu, mong muội niệm mối giao tình giữa hai nhà xưa kia, niệm tình cảm thanh mai trúc mã của chúng ta mà tha thứ cho mẫu thân lần này, coi như sự tình hôm nay chưa từng xảy ra, đừng xa lánh huynh, cũng đừng nghĩ ngợi lung tung, có được không?”

Ngữ điệu của Tạ Thiếu Văn vô cùng khẩn thiết, đôi mắt đầy vẻ thành khẩn, khiến người khác đáng lẽ ra cảm động vô ngần, nhưng Cầm Sát nhìn bộ dạng hần như vậy, trong lòng chỉ thấy khinh thường. Bây giờ nếu hần ở cạnh Vạn thị, nàng còn có thể coi trọng hần một chút, bởi mặc dù hần là kẻ chẳng ra gì, nhưng coi như vẫn là đứa con hiếu thảo, ngặt nỗi hần chỉ khiến nàng thất vọng mà thôi.

Hạng người bạc tình như Tạ Thiếu Văn, lấy nàng về mới có ba năm đã thờ ơ lạnh nhạt, làm sao có thể một lòng hiếu thuận với Vạn thị đây? Hần ta chẳng qua làm bộ làm tịch mà thôi, nếu Vạn thị cản đường hần, không thuận theo ý hần, chắc hẳn hần sẽ đá văng bà ta sang một bên.

Cầm Sát suy tư, nhưng ngoài mặt chỉ làm bộ lãnh đạm dửng dưng, dường như chẳng hề nghe thấy yêu cầu của Tạ Thiếu Văn, nàng cất tiếng: “Đêm khuya thế tử tới đây có chuyện gì?”

Tạ Thiếu Văn thấy Cẩm Sát tỏ vẻ không muốn nói nhiều thì trong lòng như bị khoét một lỗ lớn, gió đêm thổi vào cái lỗ ấy làm hắn lạnh tê tái, hắn nhìn gương mặt thanh nhiên của nàng nhưng không dám nói năng bừa bãi, chỉ sợ như vậy càng chọc giận nàng, vì thế đành phải nói thẳng mục đích khuya khoắt rồi còn tới đây: “Huynh đã gửi thư cho phụ thân, huynh định sang năm sẽ đón muội vào Hầu phủ. . . Muội cứ yên tâm, chẳng qua chỉ là làm lễ bái lạy trước, chờ muội đến tuổi cập kê chúng ta sẽ. . . sẽ. . . viên phòng*, muội thấy thế có được không?”

*Viên phòng: Nam nữ phát sinh quan hệ thể xác.

Tạ Thiếu Văn nói đến đó hai gò má chợt nóng bừng, mắt nhìn thẳng vào Cẩm Sát, thấy nàng chỉ lẳng lặng đứng đó, đôi mắt sâu tựa đêm đen, chẳng biểu hiện chút tâm tình gì, tức thì hắn chợt cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Tạ Thiếu Văn đương rối loạn, thấy Cẩm Sát chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn hắn với vẻ lạnh lùng xa cách, hai tay hắn bắt giác nắm chặt, toát đầy mồ hôi.

Chắc hẳn thiếu nữ nào gặp phải chuyện thế này cũng sẽ sinh lòng oán giận, vốn dĩ lần này tới Giang Châu hắn luôn cảm thấy Cẩm Sát muội muội xa cách với mình, vất vả lắm hôm nay nhân buổi ngắm hoa mới trở nên thân thiết một chút, chẳng ngờ lại xảy ra sự tình đến vậy. Cẩm Sát muội muội là người mẫn cảm thiện lương, luôn coi mẫu thân mình như người di kính yêu, bây giờ chắc hẳn vô cùng thương tâm khổ sở, nói không chừng nàng đã chẳng còn mong đợi gì ở mối hôn sự này nữa. Tạ Thiếu Văn nghĩ mà thấy đôi môi khô nứt nẻ, hắn liếm liếm môi, gấp giọng nói: “Đây chỉ là cách tạm thời, muội muội cứ yên tâm, dù muội xuất giá sớm, Hầu phủ cũng sẽ thực hiện đầy đủ lễ nghi khiến muội nở mày nở mặt, bày yến tiệc, trưng châu báu mui dạm đón muội về kinh. Huống hồ Cẩm Sát muội muội rời kinh đã ba năm chắc hẳn rất nhớ những vị tiểu thư thân thiết khi xưa, Thượng Thư đại nhân và phu nhân hai năm nay ắt hẳn cũng đã ngaoi ngoai phần nào với chuyện của Liêu bá phụ*, hai vị tuổi đã cao, muội muội sớm gả đến kinh thành cũng thuận lợi qua lại thăm hỏi. Hầu phủ sớm muộn cũng là nhà của muội, muội muội yên tâm, sau khi muội gả cho huynh, huynh và phụ thân sẽ hết lòng đối đãi. Mẫu thân hôm nay nhất thời hồ đồ, bây giờ người hối hận khôn kể, vừa nãy còn bảo huynh muốn tính tâm lễ Phật trong viện, tu thân dưỡng tính không nhúng tay vào chuyện trong phủ. Hiện giờ Nhị tỷ tỷ và Tam muội muội cũng đã lớn, lần này tới đây huynh còn mang theo mấy món đồ chơi họ tặng cho muội, ai nấy đều rất nhớ muội muội. Nhị tỷ tỷ đã đính hôn, sang năm sẽ gả chồng, bây giờ đang học quản gia, Cẩm Sát muội muội vào phủ sớm thuận tiện giúp đỡ Tam muội muội, sau này con bé lấy chồng, muội cũng thuận lợi tiếp quản chuyện nhà hơn.”*Bá phụ: bác.

Cẩm Sát thấy Tạ Thiếu Văn ngay cả chuyện quản gia cũng sẵn lòng dâng cho mình thì bất giác thấy buồn cười, bởi nàng nhớ rằng, kiếp trước khi Tạ Thiếu Văn hủy hoại danh tiết của nàng cũng luôn mồm cam đoan như vậy. Hắn đồ dành nàng rằng, dầu trong mắt ngoài ngoài nàng chỉ là tiểu thiếp được khênh kiệu vào từ cửa sau, nhưng trong lòng hắn nàng chính là người vợ duy nhất, còn thế son sắt rằng hắn sẽ khuyên Diêu Cẩm Ngọc để một thiếp thất như nàng quản gia, khi nói những lời này chỉ sợ một nửa xuất phát từ sự áy náy của hắn, một nửa khác là vì hắn nghĩ nàng cũng chẳng có hứng thú với việc nhà, chắc chắn sẽ không giành việc quản gia, hạ nhục Diêu Cẩm Ngọc.

Thấy Cẩm Sát nghe xong lời mình này mà chẳng mảy may phản ứng, ánh mắt còn đượm vẻ lạnh lùng, Tạ Thiếu Văn bỗng nhắm lại một lượt những lời vừa nói, thật chẳng biết có chỗ nào không ổn, chọc giận Cẩm Sát, hắn còn đương muốn tiếp lời, Cẩm Sát cuối cùng cũng cất tiếng.

Nàng cúi người thì lễ rồi nói: “Đêm đã khuya, thế tử xuất hiện ở đây không hợp lễ nghĩa, ngài nên trở về đi.” Cẩm Sát dứt lời chẳng hề nhìn tới Tạ Thiếu Văn, xoay người đi thẳng.

Tạ Thiếu Văn bỗng chốc ngây người, hắn tưởng tượng ra đủ loại phản ứng của Cẩm Sát, hoặc nàng sẽ bực bội quở trách, hoặc khóe lóe thương tâm, có khi sẽ mỉm cười cảm động, hoặc làm bộ tủi thân róm rệ, nhưng chưa hề nghĩ tới Cẩm Sát sẽ có điệu bộ như vậy. . . Nàng chẳng nói chẳng rằng, cứ như thể không hề nghe hiểu lời hắn, cứ như thể chuyện này chẳng hề quan trọng, nàng lãnh đạm thanh nhiên, làm hắn tưởng mình đang nói chuyện hôn sự với kẻ khác, hóa ra nàng hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa gì đến hắn.

Thái độ của nàng khiến Tạ Thiếu Văn hoảng hốt, chán nản xen lẫn khổ sở, tức giận, phần nhiều thất vọng vì Cẩm Sát không hiểu nỗi lòng hắn, mắt thấy Cẩm Sát xoay người rồi đi, hắn bất chợt sợ hãi, ngay lập tức muốn kéo nàng lại, Cẩm Sát cứ như thể sớm biết hắn sẽ làm vậy, nàng phát tay áo tránh ra, tay hắn chỉ lướt qua ống tay áo nàng, chất vải trơn nhẵn lạnh lạnh lướt qua ngón tay, như thể hắn có cố dùng sức thế nào cũng không thể nắm được nó. Cảm giác này khiến hắn nghĩ Cẩm Sát muội muội đang đứng trước mặt, dù hắn cố gắng sức đến đâu chẳng nữa cũng không thể giữ được nàng như thuở ấu thơ.

Hắn chợt thấy hoảng hốt, còn Cẩm Sát thì chỉ bình tĩnh, dùng ánh mắt trong veo vô ngần nhìn thẳng hắn, toàn thân nàng toát vẻ lạnh lẽo, dưới ánh trắng dung nhan đượm nét cao sang khó gần, khí chất lạnh lùng ra chiều cự tuyệt, nàng nhìn chằm chằm hắn, khiến Tạ Thiếu Văn chẳng thể cử động, thân thể thoát cứng ngắc.

Cẩm Sát lên tiếng: “Chuyện cưới xin vốn do bậc trưởng bối định đoạt, cha mẹ tiểu nữ mặc dù đã khuất, nhưng trong tộc vẫn còn các vị trưởng bối khác làm chủ gium tiểu nữ, thế tử bàn thẳng chuyện này với tiểu nữ, chẳng lẽ ngài khinh thường tiểu nữ không có trưởng bối lo liệu mọi chuyện sao? Có lẽ thế tử chẳng hề quan tâm tới cảm nhận của tiểu nữ, chưa từng tôn trọng tiểu nữ một chút nào. Thế tử về đi, ma ma, tiền thế tử giúp ta.”

Tạ Thiếu Văn không hề có ý khinh thường nàng, trước hết vì hôm nay nảy ra sự tình đột ngột, hắn suy đi tính lại cũng chỉ nghĩ ra cách tới giải thích cho

nàng hiểu, hơn nữa từ nhỏ hẳn đã ở cạnh Cẩm Sát, nói năng chẳng có kỳ gì, cho nên bây giờ không hề thấy bàn bạc chuyện này với nàng thì có gì không ổn. Bất chợt nghe Cẩm Sát nói thế, hắn lập tức cảm thấy vừa sốt ruột vừa hối hận, dộm muốn giải thích, nhưng Cẩm Sát dứt lời, không để cho hắn có cơ hội cất tiếng, nàng lập tức xoay người vào viện. Hắn muốn đuổi theo thì bị Liễu ma ma ngăn lại rồi khuyên nhủ.

“Thế tử có lẽ nên về đi, chuyện hôm nay dù là ai cũng sẽ thấy bức tức, tiểu thư của nô tài không nổi con tam bành với thế tử ngay tại đây đã là nể mặt thế tử và Hầu phủ rồi. Trên đời này làm gì có ai chịu nhục nhã mà còn phải làm bộ vui vẻ chứ, tiểu thư bây giờ đương con giận dữ, thế tử có hát thành điệu Hoa nhi* cũng vô dụng mà thôi. Huống chi, tiểu thư cũng nói rồi, chuyện cưới xin còn phải xem ý tứ của trưởng bối họ Diêu, tiểu thư không thể tự mình quyết định được. Phu nhân Võ An Hầu hiện giờ đang mệt mỏi, thế tử nên mau trở về tỏ lòng hiếu thảo đi.”

*Điệu Hoa nhi: là một làn điệu dân ca vùng Cam Túc, Thanh Hải, Ninh Hạ, Trung Quốc. Ở đây ám chỉ Tạ Thiếu Văn có nói hay đến đâu cũng vô dụng.

Tạ Thiếu Văn bị ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cẩm Sát vào phòng, rèm cửa buông xuống bóng nàng mất đi, hắn chẳng còn cách nào khác, lại nghe Liễu ma ma nói cũng có lý, hắn đành chờ đợi, bảo Liễu ma ma khuyên nhủ Cẩm Sát thật nhiều, sau đó mới rời đi. Trong đầu chỉ nghĩ đến việc hai ngày tới phải mau mau tới gặp mấy vị trưởng bối họ Diêu, chuyện này chỉ cần bọn họ đồng ý, hắn sẽ mời phụ thân tự mình tới Giang Châu thu xếp chuyện lễ nghi cưới xin, để Cẩm Sát muội muội được nở mày nở mặt, rồi thì nàng sẽ nguôi giận dần mà thôi.

Trong khi đó, Triệu ma ma bên viện này đang kể lại tường tận sự tình phát sinh cho Bình Nhạc Quận chúa nghe, Bình Nhạc nghe mà đánh mặt lại, nheo mắt lạnh lùng nói: “Không ngờ phu nhân Võ An Hầu xuất thân chốn khuê các danh gia vọng tộc, thế mà có thể hèn hạ dè tiện đến vậy. Trẫm phương ngàn kẻ dùng cách bi ôi để đối phó với một tiểu cô nương, bà ta không biết xấu hổ sao!” Triệu ma ma thấy Bình Nhạc tức tối thì vội vã khuyên lơn: “Quận chúa bớt giận, đang ở cử không thể để tâm trạng buồn bức được, sẽ làm hại tới thân thể đấy, hà tất phải để tâm đến hạng tiểu nhân ấy.” Bà dứt lời liền thăm than thở, xem ra Diêu tiểu thư quả nhiên được Quận chúa coi trọng. Quận chúa ngày thường trông có vẻ thân thiện dễ gần, nhưng vì là con gái út, lại được cưng chiều, nên tính tình còn cao ngạo hơn cả Hoàng Hậu nương nương trong cung, rất ít vị tiểu thư khuê tú lọt vào mắt xanh của nàng. Dù là Văn Tĩnh Hương quân* khéo léo nhanh nhẹn luôn được lòng Quận chúa, nhưng Triệu ma ma biết rõ cũng chỉ là xã giao bề ngoài, nếu Văn Tĩnh Hương quân gặp phải chuyện giống Diêu tiểu thư, chắc hẳn Quận chúa sẽ không nổi con thịnh nộ như thế bản thân mình mới là người bị hại đến vậy.*Hương quân là một phong hào của phụ nữ thời phong kiến, bắt nguồn từ thời Tây Tấn, được sử dụng xuyên suốt các triều đại Trung Hoa, trừ thời nhà Tống.

Triệu ma ma trầm nghĩ, Diêu tiểu thư là người có tư thái hành xử đúng mực, đối đãi với người khác thành tâm, cho nên mới được Quận chúa coi trọng như vậy. Diêu tiểu thư đâu phải chỉ được lòng Quận chúa, đám nha hoàn tỳ tó trong viện này hẳn nhắc tới nàng ấy, đứa nào đứa nấy đều chẳng cảm thấy mến yêu cảm kích? Mà thật ra Diêu tiểu thư bất kể là dung mạo hay tính tình đều vô cùng tốt đẹp, nàng xinh đẹp nên nã, ân oán phân minh, thân thiện trang nhã, lại điềm tĩnh nhã nhặn, xử sự không hề giống một cô bé con, một vị tiểu thư khuê các sa cơ lỡ vận như nàng không hề khiến người khác coi thường, mà trái lại bởi gia cảnh suy vong nên càng khiến người khác thấy rõ phẩm chất của nàng. Không phải trong kinh không có những vị tiểu thư khuê tú có tính cách giống Diêu tiểu thư, nhưng với tâm tuổi tương tự, những tiểu thư kia dù có to ra điềm tĩnh đến mấy thì cũng gây cho người khác cảm giác giả tạo, thiếu sự tình ý, nhưng sự trầm tĩnh của Diêu tiểu thư như thể toát ra từ trong xương cốt, khí chất thanh nhã xuất chúng, phong thái ung dung điềm tĩnh, còn cả vẻ thông minh không màng danh lợi nữa, quả nhiên là độc nhất vô nhị. Kể cả mấy vị phu nhân được gả vào nhà chồng vài năm cũng khó sở hữu được tư thái tao nhã như nàng ấy, người như Diêu tiểu thư quả nhiên khiến người ta khó có thể chán ghét, như bà đây cũng vô cùng yêu mến nàng.

Triệu ma ma còn đang suy ngẫm, chợt nghe thấy Bình Nhạc Quận chúa cất tiếng: “Phu nhân Võ An Hầu tự gây nghiệp chướng thì không thể sống*, ta bây giờ vẫn còn rất yếu, cảm phiền ma ma viết thư kể lại toàn bộ chuyện này cho Hoàng Hậu nương nương, còn gả sai vật của họ Thôi dè tiện đang ở trong chùa, ma ma hãy bảo Dương Tùng Chi sai người đưa nó về kinh. Việc này không được chậm trễ, đừng để phủ Võ An Hầu ra tay trước giết người diệt khẩu. Còn nữa, chuyện ta khó sinh người cũng phải viết lại tỉ mỉ, khiến tỷ tỷ biết rằng nếu không có Diêu tiểu thư thì ta và con trẻ cũng sẽ chẳng thể sống nổi, chớ để tỷ ấy bày mưu mà làm liên lụy đến Diêu tiểu thư, cuối tháng này là sinh nhật của tỷ ấy, các vị cáo mệnh phu nhân đều phải vào cung chúc mừng, vậy Liễu phu nhân ắt hẳn cũng sẽ có mặt, nếu tỷ tỷ có thể khuyên giải Liễu phu nhân vài câu thì thật quá tốt. Suy cho cùng Diêu tiểu thư là cháu ngoại ruột thịt của bà ấy, làm sao có thể xa lánh mãi như vậy.”

*Tự gây nghiệp chướng thì không thể sống: Đồng nghĩa với câu “Tự làm tự chịu”, có nghĩa là tự mình gây ra tai họa thì không thể thoát khỏi được. Xuất xứ từ câu: “Trời tạo nghiệt thì còn có thể sống, nhưng tự gây nghiệp chướng thì không thể sống”.

Triệu ma ma nghe Bình Nhạc Quận chúa mắng Thôi Lương như vậy thì biết nàng quen thói mắng chửi cho hả giận, bà chỉ cười trừ đáp ứng, sau đó mới cất lời: “Diêu tiểu thư và Quận chúa thật là có duyên, cũng bởi Diêu tiểu thư xuất sắc hơn người, nếu là tiểu cô nương khác gặp phải chuyện này có lẽ đã sớm trở nên hoảng hốt lo sợ, đâu còn có thể ung dung bình tĩnh như vậy. Lúc còn ở kinh thành, lão nô thấy phu nhân Võ An Hầu thường xuyên tham dự các buổi yến tiệc thưởng hoa, phẩm trà, chừng như muốn chọn một cô con dâu, trong lòng đã từng dấy lên suy đoán. Hôm qua Diêu tiểu thư sai người tới mời lão nô ra sau núi, lão nô liền nhớ lại những chuyện này, Diêu tiểu thư có lẽ cũng rất bất an, cho nên mới nhờ lão nô tới giúp đỡ một phen, Diêu tiểu thư chắc hẳn đã dự tính trước mọi việc, chỉ chờ lão nô tới xem trò vui, thuận tiện chiếm món hời cho Trần Quốc Công phủ. Cho đến giờ lão nô cũng chẳng rõ lắm, rõ ràng đám nô tài bên người nàng ấy đều bị phu nhân Võ An Hầu hãm hại, ấy thế mà chẳng hiểu sao nàng còn có thể kéo Thu Bình và Thôi công tử dính vào với nhau. Có điều hôm nay Diêu tiểu thư mặc dầu tránh thoát được tai họa này, nhưng dẫu gì tương lai nàng ấy cũng phải gả vào Võ An Hầu phủ, phu nhân Võ An Hầu lại chỉ sinh độc một cậu con trai cho Hầu phủ, chỉ với chuyện đàm tiếu tại Giang Châu này, Võ An Hầu nhất định sẽ không dễ dàng bỏ vợ, sau này Diêu tiểu thư vào cửa... Chỉ sợ vẫn phải chịu khổ sở mà thôi.”

Bình Nhạc Quận chúa nhoen miệng cười, đôi mắt ẩn hiện ý tán thưởng, đoạn nói: “Người nghĩ Diêu tiểu thư bằng lòng gả vào Võ An Hầu phủ sao? Ta nghĩ nàng đã sớm nảy ý từ hôn, cho nên mới hành động như thế. Nha đầu này thanh cao cứng cỏi, có lẽ nhìn thấu ý định từ hôn của phu nhân Võ An Hầu, cho nên nàng cũng chẳng thêm dấy dục dính líu với Hầu phủ ấy chứ.”

Triệu ma ma kinh ngạc, bộ dạng khó mà tin nổi, sau đó bà cẩn thận ngấm lại tính tình và cách xử sự của Cẩm Sát, lúc này mới giật mình, thở dài nói: “Thật đúng là một cô gái mạnh mẽ, so với...” Bà chưa nói hết câu, bất chợt ngập ngừng dừng lại.

Bình Nhạc Quận chúa mỉm cười tiếp lời: “Ma ma không cần phải dè chừng, nha đầu kia tuổi còn nhỏ mà đã kiên cường mạnh mẽ, cứng cỏi đến vậy. Nàng chắc chắn biết từ hôn với phủ Võ An Hầu thì sau này sẽ khó tìm được một hôn sự tốt khác, dẫu rằng biết rõ con đường phía trước lắm chông gai, nhưng vẫn không thêm cúi đầu trước phú quý, không để bản thân phải chịu thiệt thòi, ta thấy nàng thật sự là một người mạnh mẽ. Tính ta nhìn thì có

về kiên cường, nhưng phu quân chẳng từng nói ta dù mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ như một con hổ giấy, dầu gì vẫn khiến cha mẹ, chị gái đều phải lo lắng cho, mãi mà không thoát khỏi đau thương.”

Bình Nhạc Quận chúa đang nói, bỗng nhiên đứa trẻ trong lòng nàng cự quậy chân tay, nàng vội vàng nhìn xuống, nhẹ nhàng đưa nôi, nét mặt đượm vẻ yêu chiều. Từ khi khóc to một trận, tinh thần của Bình Nhạc Quận chúa rõ ràng đã khá hơn rất nhiều, tâm tình chừng như dần dần nguôi ngoai, trên mặt tràn về hoạt bát đầy sức sống, không còn vẻ ủ dột của người bệnh, Triệu ma ma tất nhiên vô cùng vui vẻ, càng thêm phân biệt ơn Cẩm Sát.

Bình Nhạc Quận chúa vỗ về đứa trẻ, đợi thằng bé chìm sâu vào giấc ngủ, nàng mới ngẩng đầu nhìn Triệu ma ma rồi cất tiếng: “Trước đây ta cứ nghĩ quân, là bởi nhất mực không muốn tin rằng phu quân đã rời xa, làm mẫu thân và gia đình mang lòng lo lắng, thậm chí suýt chút nữa hại chết cả máu mũi ruột rà, hôm nay ta đã hiểu ra tất cả. Cẩm Sát nói rất đúng, ta nhất định phải gắng sức bình phục, dạy dỗ đứa nhỏ thật tốt, không bao giờ... Không bao giờ vứt bỏ nó, làm cho nó phải chịu khó khăn gian khổ.”

Triệu ma ma biết Bình Nhạc Quận chúa đang dâng lòng xúc động, bà cũng chợt hít sâu một hơi kìm nén nỗi lòng, sau đó nghe thấy Bình Nhạc Quận chúa tiếp lời: “Ma ma nói bức họa kia do Tiêu Uẩn nhét vào ngực gã họ Thôi để tiện sao?”

Triệu ma ma cười đáp: “Chắc là vậy, hôm nay lão nô tình cờ gặp hai vị thiếu gia tới sau núi thường mai đã thấy hơi lạ, không ngờ thế tử gia và Tiêu công tử cũng vì chuyện này mà tới, sau đó lão nô hỏi ra mới biết, hóa ra là hôm qua sau khi uống rượu trở về chùa từ sau núi, hai vị thiếu gia trông thấy Thôi Lương đang ngắm nghía một bức họa, thế nên chắc hai người họ để ý đến hẳn. Thế tử gia bảo rằng bức họa phu nhân Võ An Hân có lẽ do chính Tiêu công tử tự mình chấp bút, Quận chúa không thấy ấy chứ, bức họa kia... Chà chà, đúng là toát vẻ vô cùng lãng mạn, phu nhân Võ An Hân nhìn một cái mà mặt mày tái mét.”

Bình Nhạc Quận chúa phì cười, lại sợ làm đứa trẻ thức giấc, tức thì phải mím môi cười thầm một chập, sau đó từ tốn nói: “Tiêu Uẩn thì ta không biết, nhưng Tùng Chi trước giờ vốn không hay lưu tâm đến các vị tiểu thư, không ngờ hôm nay cũng tham gia gây rối, hóa ra em ấy cũng biết thương hương tiếc ngọc đây chứ.”

Triệu ma ma mỉm cười đáp lời: “Thế tử làm vậy cũng bởi nể tình Quận chúa, thế tử vô cùng kính yêu Quận chúa và Hoàng Hậu nương nương, Quận chúa không biết ấy chứ, lúc người ngất xỉu, trông thế tử cực kỳ hoảng sợ. Cũng may sau đó Lý Nhị thiếu gia làm theo cách của Điều tiểu thư, Quận chúa bình an mẹ tròn con vuông, nếu không chỉ sợ thế tử sẽ thấy áy náy suốt đời. Mà nhắc tới mới nhớ, Lý Nhị thiếu gia và Lý Đại thiếu gia thật thân thiết, Quận chúa gặp nguy hiểm, Lý Nhị thiếu gia nóng ruột vô cùng, ngất đứng ngoài cửa sổ hét khản cả giọng, đôi tay nắm chặt, hình như gắng sức quá mức cho nên tổn thương tới gân cốt, hôm qua khi thấy mẹ con Quận chúa đều bình an, lão nô nhìn ngài ấy rời đi mà bên tay phải cứ run run.”

Bình Nhạc Quận chúa sững sờ, sức nhớ lúc sinh con nghe thấy giọng ai kêu gào thảm thiết, trong lòng nàng dâng nổi chua xót, một lát sau mới mỉm cười cất giọng: “Nếu đã vậy, ngày mai lúc cậu ấy tới thăm đứa bé, người hãy đưa tặng ít thuốc, hôm qua người còn bảo ta rằng cậu ấy tới gấp nên không kịp mang theo quần áo, ma ma bảo Tùng Chi lấy tạm hai bộ quần áo để cậu ấy thay đổi. Cậu ấy và phu quân ta vốn thân thiết, lúc chưa xuất giá ta còn nghe nói rằng hai anh em bọn họ ngoại trừ lúc ngủ, còn đi đâu cũng kè kè bên nhau, chỉ đến sau khi ta được gả tới, cậu ấy dường như mới trưởng thành lên, chẳng hiểu sao lại nặng nề đôi nhập ngũ vào quân doanh Giang Châu, bây giờ phu quân đã mất, cậu ấy còn chưa cưới vợ, ta đương nhiên phải thay mặt phu quân quan tâm đề ý tới cậu ấy nhiều hơn.”

Bên này Triệu ma ma và Bình Nhạc Quận chúa đương trò chuyện, bên kia Giang An Huyền chủ và Tiêu Uẩn cũng đang đề cập tới một chuyện khác.

“Ý của con là Hoàn Nhan Tông Trạch sẽ ra tay với Kim Châu?”

Tiêu Uẩn thấy mẫu thân cau mày lo lắng thì chỉ từ tốn thưa: “Đây chỉ là suy đoán riêng của con, mẫu thân cũng biết con và Từ Ngự dù thân thiết với nhau, nhưng rất ít khi đề cập tới chuyện triều chính. Hôm trước y từng hỏi con về chuyện buôn trà vùng biên Kim Châu, con cảm thấy y dường như đang mưu tính gì đó, hai ngày trước y tới phủ riêng của Tri phủ Kim Châu, nghe nói khi Cao Tri phủ trở lại còn dẫn về hai chiếc kiệu hồng, Cao Tường vốn là hạng ham mê tiền tài nữ sắc, lúc hấn cai quản Hồ Châu lời kêu than đã ngập trời, cho tới giờ tính ra hấn nhậm chức Tri phủ Kim Châu đã được ba năm, dân chúng Kim Châu bị áp bức bóc lột đến nỗi ai nấy đều phải lâm than, chỉ còn cách vượt biên dùng trà đổi lấy lương thực, nếu việc buôn bán trà qua biên giới bị cấm, con đường sống của bách tính coi như chấm dứt, đến lúc đó Kim Châu chắc chắn sẽ xảy ra nổi loạn!”

Giang An Huyền chủ hiểu rõ con trai mình, nếu không dám chắc con sẽ không tỏ rõ suy nghĩ trong lòng như vậy, nghe con kể rõ ràng sự tình nghiêm trọng, nàng bất chợt cảm thấy nặng nề, đoạn nói: “Mẹ cứ tưởng Võ Anh Vương là người tốt, không ngờ cũng chỉ là hạng vô liêm sỉ, họ Hoàn Nhan bọn họ tranh đoạt thiên hạ với họ Trương, sao không dùng đao dùng giáo mà cướp lấy, tội gì phải làm liên lụy đến bách tính trăm họ, gây cảnh dân chúng chết đói như ngạ rạ!”

Nghe mẫu thân nói vậy, gương mặt Tiêu Uẩn xưa nay luôn thường trực vẻ ôn hòa chợt toát ra vài phần lạnh giá xen lẫn đăm: “Từ cổ chí kim làm gì có chiến tranh vì chính nghĩa, mấy nghìn năm qua những người được xưng tụng minh quân nào có ai không tàn sát người tài trong dân chúng, Chu Anh Vương là người khởi nguồn thời kỳ hưng thịnh ổn định, nhưng ngặt nỗi ngài lại ham mê chiến tranh, công Ngụy giết tám vạn người, đánh Hàn giết hai vạn người, kích Sở giết chín vạn người, công Minh giết mười ba vạn người, từ đó mới kiến lập nên triều Chu. Chiến Văn Đế diệt U Vương tàn bạo, sáng lập ra tân triều, giải thoát vạn dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng chỉ vì xây dựng lăng tẩm mà khiến tám mươi vạn người phải chịu cung hình*, bắt đàn ông tham gia xây dựng, đàn bà tham gia vận chuyển, khổ sở vô cùng, người chết rồi cũng phải oán trách. Hay chỉ nói tới Duệ Văn Đế oai hùng nhất Đại Cẩm ta, bởi một tảng đá từ trên trời rơi xuống tồn tại khoảng ba mươi năm, bỗng có người khắc lên đó một bài thơ châm biếm liền ra lệnh sát hại cả một huyện người. Từ xưa tới nay bậc đế vương có ai là không giẫm lên hàng chông xương trắng để leo tới đỉnh cao quyền lực, khi đất nước bắt đầu hưng thịnh, rồi sẽ xảy ra nạn tham quan lộng quyền, vua chúa tàn bạo, sưu cao thuế nặng liên miên, tham quan ô lại, dân chúng bị áp bức bóc lột, hoàng thân quốc thích hoang dâm vô độ, hoang phí tiền của; nước mất nhà tan, dân chúng người thành quỷ dưới lưỡi đao, kẻ sống cảnh tù tội, còn những tên tham quan ô lại kia tiếp tục trở thành sủng thần của tân triều, biến thành loại tay chân chó sai, hưởng thụ vinh hoa phú quý đời đời. Trong một dân tộc còn như thế, huống chi Từ Ngự là người ngoại tộc, y vì Bắc Yên mà bày mưu tính kế cũng là chuyện phải làm** mà thôi.”

*Cung hình là một hình phạt thời phong kiến: Có nghĩa là hoạn, thiên.

**Nguyên văn cụm từ là “Tại kỳ vị mưu kỳ sự” có nghĩa là ở vị trí nào thì phải tận tâm với công việc ở vị trí đấy, tương tự với câu “Người nào việc nấy”. Giang An Huyền chủ nghe xong chỉ biết thở dài thườn thượt, một lát sau mới lên tiếng: “Con nên tới Kim Châu một chuyến xem sao, chờ đến khi lễ mừng thọ của ông ngoại con kết thúc, mẫu thân sẽ tự mình trở lại kinh thành, có điều con đừng nán lại Kim Châu quá lâu, trước khi đi con phải hứa với ta một việc, năm nay bất kể thế nào cũng phải đính hôn cho ta.” Tiêu Uẩn thấy mẫu thân nói qua nói lại liền nói ngược về chuyện hôn sự của mình thì trong lòng thầm than khổ, nhưng ngoài mặt y vẫn làm bộ vội vàng cười nói: “Mẹ sao cứ phải bận khoản việc này nhỉ, con dù sao cũng là người khôi ngô tuấn tú, phong độ tao nhã, sao nghe mẹ nói ngược lại cứ như kẻ khó lấy được vợ vậy, mẹ chớ vội, con nghe lời mẹ tất, người mẹ hài lòng đương nhiên con cũng sẽ thích.” Giang An Huyền chủ thấy con chỉ trả lời cho có lệ thì vừa tức vừa buồn cười, nàng cất tiếng: “Thằng nhóc này chỉ biết trêu đùa mẹ thôi, nếu con không đồng ý, sao mẹ có thể tự mình quyết định được. Hôm nay con hứa với mẹ đi, nếu chưa quyết định được chuyện này thì đừng có hòng tới Kim Châu.”

Tiêu Uẩn đành cười nói: “Mẹ xem, con răm rắp nghe lời thế mà vẫn chọc giận mẹ, chao ôi, trên đời này làm gì có đứa con trai nào oan uổng hơn con chứ.”

Giang An Huyền chủ thấy con trai làm bộ nịnh bợ mình thì chỉ mỉm cười, nàng bỗng sực nhớ ra một chuyện, tức thì nét cười chững lại, nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiêu Uẩn, sau đó mới nói: “Nếu con thật sự coi trọng tiểu thư nhà ai thì đừng giấu diếm mẹ, nên sớm nói thật với mẹ, để mẹ lo liệu thay cho.”

Tiêu Uẩn chẳng hiểu sao tự dưng mẹ lại nói vậy, bất chợt nhú mày hỏi: “Con đâu có coi trọng tiểu thư nhà ai đâu, hôm nay sao mẹ hăng hái thế, cứ trêu đùa con mãi thôi.”

Giang An Huyền chủ thấy vẻ mặt con trai không giống đang giả bộ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hoài nghi, nàng lên tiếng: “Thằng nhóc Thư Hàn không rành về tranh, bức họa phu nhân Võ An Hầu hôm nay có phải do con chấp bút không? Con nói thật với mẹ đi, có phải con vừa ý Điều Tử tiểu thư không?”

Tiêu Uẩn nghe vậy nheo mắt, thấy điệu bộ mẫu thân như đang bức cung thì đành bắt đầu dĩ nhiên cười lên tiếng: “Mẫu thân nói chuyện sao chẳng dè chừng gì vậy, Điều tử tiểu thư là người đã có hôn ước, nếu để người khác biết thì cười nhạo con cũng không sao, nhưng sẽ làm liên lụy tới thanh danh của Điều tử tiểu thư đấy.”

Giang An Huyền chủ bức bối lườm Tiêu Uẩn, cúi kinh nói: “Con ba hoa chích chòe ít thôi, hành động của Điều tử tiểu thư hôm nay rõ ràng là muốn từ hôn, con còn không nhìn thấu sao? Đừng có lừa gạt qua loa với mẹ.”

Tiêu Uẩn day day cái trán, sau đó làm bộ ho khan, rồi mới tỏ vẻ nghiêm túc, trịnh trọng thưa với Giang An Huyền chủ: “Mẫu thân à, Điều tử tiểu thư năm nay mới 11 tuổi, vẫn còn là một cô bé, con trai của người còn chưa cầm thú đến vậy.”

Giang An Huyền chủ nở nụ cười tươi, gật đầu nói: “Con biết là tốt, con bé tuổi còn quá nhỏ, không hợp với con. Chúng ta đã nán lại Giang Châu mấy ngày rồi, bây giờ Bình Nhạc đã ổn, sáng sớm mai mẹ sẽ tới từ biệt, con cũng trở về thu xếp đồ đạc đi, ngày mai chúng ta phải nhanh chóng lên đường, cẩn thận không lại lỡ mất lễ mừng thọ của ông ngoại con.”

Tiêu Uẩn vội vã đáp ứng, sau đó đỡ Giang An Huyền chủ đôi câu rồi mới lui ra ngoài. Gió đêm thổi qua làm y bỗng nhớ tới ngày đó ở quán rượu, Hoàn Nhan Tông Trạch cũng từng thốt lời y hệt như mẹ mình.

Y bất chợt bật cười, thầm nghĩ, lẽ nào đạo này quả thật để ý quá nhiều tới Điều tử tiểu thư sao? Suy ngẫm một lúc, cảm thấy cách xử sự của mình vẫn bình thường, y sực nhớ tới chuyện đưa khăn bị nàng ấy từ chối hôm nay, ngược mắt lên nhìn về phía chân trời, chợt thấy một ngôi sao treo giữa bầu trời đêm đông, mơ hồ giống đôi mắt trong veo lạnh lạnh của Cẩm Sát khi đó, y lại nhoen miệng cười, thầm nghĩ mẹ mình đúng là lo bò trắng răng, tiểu cô nương nhà người ta tránh y như thể tránh hồng thủy mãnh thú* ấy chứ.

*Hồng thủy mãnh thú: Là một câu thành ngữ, xuất phát từ thiên Đằng Văn Công (Hạ) – phần Mạnh Tử Thượng – Sách Mạnh Tử. Có nghĩa chỉ người hoặc sự việc nguy hại, tai hại lớn.

Nghĩ đến đây, trong đầu y lại mường tượng ra nhất cử nhất động, từng nét nhăn nhíu cười của tiểu cô nương ấy, Tiêu Uẩn lắc đầu xua tan ý nghĩ, đoạn lẩm bẩm một câu.

“Hình như mình để ý hơi nhiều thật...”

Thằng nhóc sai vặt Phúc Xương nghe công tử nhà mình nói câu gì đó thì cứ tưởng đang phân phó chuyện gì, hần vội đuổi theo rồi hỏi: “Công tử nói gì vậy? Tiểu nhân nghe không rõ.”

Tiêu Uẩn phẩy tay rồi nói: “Bổn công tử đang ngắm trăng ngâm thơ, người thô lỗ như ngươi nghe cũng chẳng hiểu đâu.”

Phúc Xương bĩu môi nói: “Trước kia lúc công tử lang bạt khắp chốn, kiếm thuật còn kém, ngài đâu có nói như vậy, hôm nay lúc tiểu nhân đổi thành công bức họa còn khen tiểu nhân giỏi giang, ấy vậy mà bây giờ lại chê tiểu nhân không hiểu văn thơ cơ đấy. Chuyện ngắm trăng ngâm thơ, tiểu nhân dù có đầy bụng học vấn cũng không hầu công tử được, phải là một vị tiểu thư đương tuổi thanh xuân, xinh đẹp uyển chuyển ánh mắt đa tình mới hợp tình hợp cảnh.”

Tiêu Uẩn không ngờ một kẻ thô lỗ như Phúc Xương đột nhiên lại nói vậy, bất ngờ bước trệch một chút, Phúc Xương phì cười, càng hào hứng cất cao giọng nói: “Chẳng lẽ công tử thật tình muốn tìm một vị tiểu thư xinh đẹp như hoa cùng ngắm trăng sao?”

Tiêu Uẩn nhướn mày nói: “Cùng người đẹp ngắm trăng cũng được đấy, có điều ngâm thơ suông thế này thật nhạt nhẽo, nếu có thể cùng giai nhân

thường hai hũ Bạch Châu Lão Điều thì đúng là say ngất lòng người.”

Phúc Xương lập tức che miệng, mở to mắt, thắm cắn lưỡi, người thoáng khựng lại, thấy Tiêu Uẩn sai bước về phía trước, hần mới vội vàng đuổi theo, nịnh nọt lấy lòng: “Thiếu gia rộng lượng, tiểu nhân chỉ nói đùa thôi mà, hôm nay lúc sai tiểu nhân đòi tranh, ngài đã thưởng cho tiểu nhân hai hũ rượu Bạch Châu Lão Điều rồi, ngài không được đòi ý đâu đấy.”

Dứt lời hần lấy một bức họa từ trong ngực ra, vội vàng mở rộng, dâng cho Tiêu Uẩn xem rồi nói: “Ngài xem, bức họa của Diêu tiểu thư vẫn đang ở trong tay tiểu nhân đây, tiểu nhân không có công lao cũng có khổ lao, từ lúc lên chùa tiểu nhân chưa từng đụng tới một giọt rượu nào, trong người sắp bồn chồn đến điên rồi, mong ngài rủ lòng thương xót cho tấm thân đáng thương của tiểu nhân.”

Tiêu Uẩn nghe vậy thì cầm lấy bức họa trong tay Phúc Xương đưa lên xem, y cau mày nói: “Vẽ xấu quá, mang đốt đi.”

Phúc Xương thấy Tiêu Uẩn ném trả bức tranh thì vội vàng đỡ lấy, đợi đến khi hần nhất được bức họa bị gió thổi phơ phát thì Tiêu Uẩn đã cách hần một quãng xa, hần hấp tấp vừa gọi to vừa đuổi theo, bóng hình hai người dần khuất vào màn đêm, chẳng biết cuối cùng thắng nhóc sâu rượu đương con thèm khát có đòi được hai hũ Bạch Châu Lão Điều về hay không nữa.

Tầng sáng hôm sau, Cẩm Sắt tỉnh dậy, bất chợt nghe thấy bên ngoài lao xao ồn ã thì liền nhóm người dậy gọi một tiếng, Bạch Chi vội vã chạy vào trước tiên, cười nói: “Tiểu thư dậy rồi à.”

Cẩm Sắt đi hài bước xuống giường, nhìn ra phía ngoài rồi nói: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Chi vắt khăn giúp Cẩm Sắt lau mặt, sau đó mới thưa: “Hôm nay lúc trời chưa sáng tự dưng có một con chim nhỏ trắng như tuyết bay vào viện, rơi xuống nằm im lìm trên nóc phòng của tiểu thư. Đám nha hoàn bà vú hiếu kỳ chỉ trở, cứ tưởng con chim bị thương nên không bay được. Vừa nãy Liễu ma ma sai Triệu ma ma nhẹ nhàng leo lên nóc nhà ngó xem sao, ai ngờ Triệu ma ma còn chưa leo lên hần, con chim liền lao thẳng tới, suýt nữa mổ mù mắt bà ấy. Triệu ma ma leo xuống thì con chim lại trở nên bất động, xua thế nào cũng không đi, quái lạ thật đấy.”

Cẩm Sắt ngạc nhiên, nhận nước muối súc miệng từ tay Bạch Chi, sau đó cười bảo: “Kỳ lạ thật, hiện giờ đang là mùa đông, sáng sớm giá rét, chim nhỏ không ngủ đông trong tổ, cũng không đi kiếm mồi, sao tự dưng lại phơi mình nơi gió lạnh nhỉ. Nó cũng không bị thương mà, để ta ra xem thế nào.”

Bạch Chi thấy Cẩm Sắt hào hứng thì búi tóc thật nhanh cho nàng, cười nói: “Tiểu thư không thấy thì thôi, con chim nhỏ kia trông đẹp lắm, lông trắng muốt như tuyết, mắt đen như mực, móng vuốt trắng sáng, mỏ dài đỏ tươi, trông lạ lắm, có vẻ giống con vẹt nhỏ, nhưng nghe tiếng kêu của nó hơi khác hơn. Tiểu thư mau ra nhìn xem, nếu không nó bay mất đấy.”

Bạch Chi vừa nói chuyện vừa khoác thêm một chiếc áo choàng lông dày cho Cẩm Sắt, sau đó hai người cùng nhau rời phòng ngủ. Chẳng ngờ mới vén rèm cửa lên, Cẩm Sắt nhấc váy bước ra khỏi phòng, rèm cửa còn chưa buông xuống, chân còn chưa đứng vững, bỗng dưng trước mắt có thứ gì đó loáng qua, nàng còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe thấy ngoài sân vang lên tiếng hét đầy sợ hãi.

“Tiểu thư!”

Cẩm Sắt lùi vài bước, đột nhiên thấy bà vai bị nú xuống, giống như có con gì đó đậu ở trên, sau đó nàng thấy vùng cổ âm ỉn ngựa ngửa, nàng ngoảnh sang nhìn, phát hiện thấy trên bà vai có một con chim nhỏ trắng như tuyết đang nú vào, thấy nàng nhìn sang, nó vỗ cánh phành phạch, thổi một luồng gió lạnh vào mặt Cẩm Sắt. Cẩm Sắt vội nghiêng đầu, bỗng chốc cảm thấy khóc dở mếu dở.

“Tiểu thư! Tiểu thư không sao chứ?” Liễu ma ma tất tả chạy lên bậc thềm, căng thẳng nhìn chằm chằm Cẩm Sắt, chừng như muốn dùng tay xua con chim nhỏ đi, nhưng lại sợ làm nó giật mình, khiến Cẩm Sắt bị thương.

Bấy giờ Cẩm Sắt mới lơ mơ nhận ra có chuyện gì, con chim nhỏ trắng tựa tuyết đang đậu trên bà vai nàng, rõ ràng giống hệt cách đậu của con Hải Đông Thanh trên đầu vai Hoàn Nhan Tông Trạch hôm qua. Dù con chim này chỉ là chim non, nhưng vẫn thuộc giống Hải Đông Thanh nghìn vàng khó mua, hơn nữa nhìn bộ lông của nó trắng muốt, bộ móng vuốt trắng tinh, chắc chắn là một con Hải Đông Thanh thượng hạng!

Một con Hải Đông Thanh quý báu tới mức nghìn vàng khó cầu, thế mà gã cũng có thể tùy tiện tặng cho nàng. Ở Đại Cẩm vốn ít khi gặp được Hải Đông Thanh, huống chi là một con trắng tinh thế này, nhóm Liễu ma ma không nhận ra cũng là bình thường. Nhưng con Hải Đông Thanh này chắc chắn không tự dưng nhận nàng làm chủ được, mặc dù nàng không biết Hoàn Nhan Tông Trạch làm thế nào, nhưng dù sở hữu kỹ thuật thuần hóa cao siêu cộng với việc Hải Đông Thanh thông minh hiểu rõ tính người đến đâu chăng nữa thì chắc chắn không thể chỉ qua tranh vẽ mà nó có thể lập tức nhận ra nàng. Chắc hẳn nó dựa vào mùi hương trên cơ thể nàng.

Cẩm Sắt bất giác nâng tay vuốt ve bộ lông Hải Đông Thanh, nó quả nhiên chỉ ngần ngừ một lát, đoạn hít hà mùi hương từ lòng bàn tay nàng, sau đó đứng im. Cẩm Sắt xoa bộ lông của nó mà trong lòng bực bội đến muốn giậm chân.

Tối qua khi trở về, lúc tháo trang sức nàng chợt nhận thấy thiếu mất chiếc khuyên tai ngọc bích, cứ tưởng sơ ý đánh rơi phía sau núi, hôm nay ngắm lại mới thấy ắt hẳn chiếc khuyên ấy bị Hoàn Nhan Tông Trạch trộm mất. Nhớ tới cảnh tượng hần dồn nàng vào đôi cánh tay dưới tàng cây, Cẩm Sắt bất chợt đỏ mặt, không biết bởi ngại ngùng hay tức giận nữa.

Thấy Liễu ma ma và Bạch Chi lo lắng nhìn gương mặt đỏ bừng của mình, Cẩm Sắt mới dịu lại rồi cất tiếng: “Không sao, nó không hại đến ta.”

Liễu ma ma thở phào nhẹ nhõm, đám bà vú trong sân thấy vậy chợt xôn xao bàn tán.

“Lạ thật, con chim này dường như biết tiểu thư là người lương thiện, cho nên cứ ở mãi bên người không chịu bay đi.”

“Đúng vậy, nhìn gần, trông con vẹt nhỏ này hơi lạ, có phần hơi giống một con ung nhỏ.”

“Rõ ràng là vẹt, đâu có giống ung.”

“Ô, tiểu thư, chân nó bị buộc thứ gì kia!” Bạch Chi bỗng ngạc nhiên lên tiếng. Cẩm Sát bế con chim xuống, quả nhiên trên chân nó buộc một mảnh vải đỏ.

Nàng xoay người vào phòng, Bạch Chi vén rèm cửa lên, Cẩm Sát ngồi xuống ghế thái sư*, đặt con chim nhỏ xuống đùi, sau đó gỡ mảnh vải xuống, trong mảnh vải là một ông trúc bé, bên trong nữa là một mẫu giấy. Cẩm Sát bảo Bạch Chi lấy trăm bạc móc mẫu giấy ra, vừa mở ra nhìn, nàng chợt cau mày.

*Ghế Thái sư là chiếc ghế dùng trong nhà duy nhất được đặt theo tên một chức quan, được sử dụng sớm nhất từ thời Tống.

Mẫu giấy viết hai hàng chữ, Cẩm Sát chau mày chính bởi nét chữ trên đó.

Những chữ hàng đầu sắc sảo, vững chãi ngông nghênh, những chữ về sau ẩn hiện nét sắc nhọn, mạnh mẽ, toát vẻ cương nghị khí khái. Nét bút cứng cáp, khoảng cách các chữ giao nhau khiến người xem cảm nhận rõ tốc độ của người đặt bút, nhanh như tuốt đao, nhưng ngược lại bỗng làm Cẩm Sát nhớ tới vẻ mặt phong tình hôm ấy của Hoàn Nhan Tông Trạch cùng nét lạnh lùng băng giá khi gã nắm chặt cổ tay nàng.

Cẩm Sát thật không ngờ Hoàn Nhan Tông Trạch là người ngoại tộc mà cũng có thể viết chữ Hán đẹp đến vậy, nàng chăm chú hồi lâu mới nhìn rõ nội dung trên mẫu giấy.

Hàng đầu tiên viết tên mấy loại thảo dược, kèm theo giải thích cách dùng: mỗi lần ninh ba chỉ* hỗn hợp nửa canh giờ, để nguội rồi bôi lên trang phục, hong khô dưới ánh nắng mặt trời, vết máu sẽ mất dần.

*Chỉ: Đơn vị trọng lượng thời phong kiến, 10 chỉ = 1 lượng.

Cẩm Sát chợt dịu con tức đôi phần, hôm ấy nàng cực chẳng đã phải đưa xiêm y của mẫu thân cho Hoàn Nhan Tông Trạch mặc tạm. Sau đó vì xử lý vết thương cho gã hơi muộn, cho nên bộ xiêm y bị dây máu của gã, đến lúc vào chùa Cẩm Sát từng bảo Liễu ma ma tìm cách giặt sạch vết máu, nhưng làm thế nào cũng không giặt hết đi được, vì thế Cẩm Sát còn cảm thấy ảm ức suốt hai ngày. Bây giờ thấy Hoàn Nhan Tông Trạch đưa tới cách giặt sạch máu đây, nàng tất nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Đọc đến dòng thứ hai, ánh mắt nàng vụt sáng, bởi trên đó viết rằng: Chương quỹ Trầm Tuyên Sơn của hiệu thuốc Bắc Trầm Ký có họ hàng xa với Trương thị – chính thê của Điều Nhị lão gia.

Cẩm Sát chợt đâm chiều, không hiểu tại sao Hoàn Nhan Tông Trạch biết chuyện tại hiệu thuốc Trầm Ký, nhưng rồi nàng bỗng hiểu ra, ắt hẳn gã ta đã phái người âm thầm theo dõi bản thân mình, tức thì con giận vừa mới dịu xuống lại bị khơi lên, đôi mày thanh tú neoh chặt lại, nàng bực tức vo tròn mẫu giấy lại rồi ném ra ngoài.

Mẫu giấy rơi xuống đất, con ung nhỏ đang cuộn tròn trên đùi nàng bỗng nhiên khọt khẹt hai tiếng. Cẩm Sát cúi xuống nhìn thì thấy nó đang ngẩng lên nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh như đầm nước, bộ dạng nhún nhó đáng thương. Cẩm Sát bực bội chỉ thẳng tay vào nó rồi gắt gỏng: “Mì tốt đẹp gì chứ! Chủ nhân của mì không thèm mi nữa, mi còn thấy oan uổng hộ gã sao! Hừ, sau này bốn tiểu thư mới là chủ nhân của mì, nếu không biết điều, ta sẽ luộc chín mì đấy!”

Con ung nhỏ lại khọt khẹt thêm vài tiếng, Cẩm Sát lườm nguýt nó, ngón trỏ chỉ vào cái mỏ dài của nó, làm bộ hung dữ mắng: “Hừ, hoặc là ta sẽ nướng mì thành món ăn ngon cho mà xem!”

Con ung nhỏ dường như biết được Cẩm Sát là người miệng cộp gan thô*, nó chỉ kêu lên đôi tiếng rồi cựa quậy vài cái trên đùi nàng, biếng nhác giương mắt nhìn Cẩm Sát, sau đó liền nhắm mắt lại, tìm tư thế nằm thoải mái, nhấc cánh lên che mặt rồi không động đậy gì nữa.

*Miệng cộp gan thô: Một cụm từ để chỉ người bề ngoài ra vẻ mạnh mẽ nhưng thực chất tính tình nhất gan, sợ sệt.

Cẩm Sát cứng họng nhìn nó, Bạch Chi ở bên cạnh phì cười: “Tiểu thư tức giận với một con chim làm gì, nô tỳ thấy nó có vẻ đói bụng, hay để nô tỳ đi lấy ít hạt thóc cho nó nhé.”

Cẩm Sát nghe vậy chợt nhớ hai ngày gần đây bản thân bị cùng một loại thú làm cho sợ hãi, bị cùng một người chọc giận tới hai lần, khiến bây giờ tự dung nổi cáu với một con chim, tức thì cũng bật cười lớn tiếng. Nàng ngắm nghía con ung nhỏ, giả như nàng là người có kiến thức hạn hẹp thì cũng đương nhiên biết rằng ung không ăn thóc, bất kể ở trong chùa, hay khi trở về Điều phủ, có lẽ nàng sẽ phải tìm mấy miếng thịt tươi cho nó ăn ấy chứ.

Cẩm Sát buồn bực, nhưng dù sao vẫn hơi thích con ung nhỏ này, nhớ tới dáng vẻ hung dữ mạnh mẽ của con Hải Đông Thanh lúc trưởng thành, nàng bỗng dưng dấy lên kỳ vọng. Con ung này trông có vẻ mới tập bay, lông cánh còn chưa cứng cáp, đến lúc nó lớn lên ắt hẳn sẽ giống con ung đen của Hoàn Nhan Tông Trạch, vậy nếu nàng chuyên tâm nuôi dưỡng thì tương lai chắc hẳn sẽ có nhiều tác dụng.

Cẩm Sát lập tức vui vẻ trở lại, nàng nhoen miệng cười nói với Bạch Chi: “Người đi lấy nhiều nước tới là được, chờ đến khi về phủ cho nó ăn cũng không sao, chốc nữa ta sẽ tới tạm biệt Quận chúa, chậm nhất đến tối sẽ về tới phủ, nó sẽ không đói đâu.”

Bạch Chi nghe vậy tưởng tiểu thư nhà mình vẫn cáu giận với con chim thì chỉ cười cười, sau đó nghe lời đi bưng đồ ăn lên cho Cẩm Sát dùng.

Liều ma ma thấy Cẩm Sắt chọc tay vào con chim nhỏ, điệu bộ hết một đứa nhóc thì mỉm cười nói: “Tiểu thư tốt nhất đừng nên động vào nó, cẩn thận không bị nó mổ vào tay đấy!”

Bà dứt lời chợt thấy đôi mắt Cẩm Sắt sáng rực lên, nàng nói: “Ma ma, người thấy đặt tên nó là Chúa Sơn Lâm có được không?”

Liều ma ma nghe vậy nhưng không để tâm lắm, bà chỉ cười nói: “Đâu phải là con hổ, sao lại gọi là Chúa Sơn Lâm! Chốc nữa phải hỏi phủ, để lão nô đi xem đồ đạc đã được thu dọn gọn gàng chưa nhé.”

Bà nói xong liền bước ra ngoài, Cẩm Sắt tự nói một mình: “Cứ gọi là Chúa Sơn Lâm đi!” Dứt lời nàng vỗ nhẹ vào bộ lông của con ung nhỏ rồi nói: “Mì mà là vẹt thì tốt rồi, ta sẽ dạy mì bắt chước tiếng người, dạy mì gọi Vương gia là Súc Sinh được không nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Lúc Cẩm Sắt đến từ biệt Bình Nhạc Quận chúa, nàng ta đang dựa người vào gối uống thuốc, thấy Cẩm Sắt đi vào thì nắm chặt mũi, ngửa cổ uống một mạch hết chén thuốc, sau đó nhắm mắt lấy một quả mật* từ đĩa khắc hoa màu trắng bạc do Hoàng ma ma dâng lên nhét vào miệng. Cẩm Sắt thấy nàng nhắm nhỏ như thể làm sai chuyện gì đó thì bất chợt che miệng cười. *Quả mật là mật ong về lại thành dạng quả. Hoàng ma ma cũng cười nói: “Điều tiểu thư không biết đấy thôi, Quận chúa sợ đắng từ bé, mỗi khi người bị ốm, phu nhân chẳng màng người bị bệnh gì, mà chỉ lo người không chịu uống thuốc. Mỗi lần Quận chúa uống thuốc, đám nha hoàn bà vú cứ như thể đối đầu với giặc, cảnh thường thấy là Quận chúa chạy phía trước, đám nha hoàn bà vú đuổi theo khắp vườn. Năm Quận chúa hơn bốn tuổi từng bị cảm nặng, uống thuốc mấy ngày mà không đỡ, phu nhân nóng ruột lo lắng nên xử phạt hết nhóm thái y chẳng chữa được bệnh, nhưng sau này mới phát hiện ra vấn đề không phải do năng lực của thái y, mà do Quận chúa vốn dĩ không hề uống thuốc, tất cả thuốc thang đều vào bụng tiểu thể từ hết, cho nên khỏi bệnh được mới là lạ ấy chứ.”

Cẩm Sắt thấy Hoàng ma ma vừa cười vừa tố cáo Bình Nhạc Quận chúa thì lấy làm lạ hỏi: “Vi sao lại vào bụng thể từ hết vậy? Chẳng lẽ lúc đó thể từ cũng bị bệnh?” Hoàng ma ma lắc đầu cười nói: “Đâu phải, thể từ gia từ nhỏ đã khỏe mạnh, chưa từng sinh bệnh. Lúc đó Quận chúa được bốn tuổi, thể từ vừa tròn ba tuổi, mỗi khi uống thuốc Quận chúa đều sai nha hoàn bế em trai tới, người bảo rằng vừa chơi đùa với em trai vừa uống thuốc thì sẽ dễ nuốt hơn, cho nên mỗi lần như vậy người đều đuổi hết đám nha hoàn bà vú ra ngoài. Đến khi đám nha hoàn được vào phòng thì chén thuốc đã cạn sạch, nhưng chẳng ngờ hóa ra Quận chúa lừa gạt tiểu thể từ rằng nếu uống thuốc thì đứng tấn sẽ giỏi như Quốc Công gia, cho nên tiểu thể từ cũng nghe theo mà tu ừng ực?! Cơ thể tiểu thể từ dù có khỏe đến đâu cũng khó chịu nổi việc uống thuốc liên miên như thế, đến sáng sớm ngày thứ tư khi đang đứng tấn, đột nhiên người ngã cắm đầu xuống đất, thái y bắt mạch mới phát hiện ra manh mối.”

Cẩm Sắt vốn chỉ thấy một Dương Tùng Chi với khí chất nghiêm nghị lạnh lùng, chẳng ngờ thuở nhỏ y cũng ngốc nghếch ngờ nghệch, dễ bị chị gái bắt nạt đến mức này, tức thì nàng cũng nở nụ cười tươi.

Truyện hài hước nhường này của Quốc Công phủ Hoàng ma ma đương nhiên sẽ không tùy tiện kể ra, dù sao vẫn phải giữ thể diện cho Dương Tùng Chi, nhưng lúc trò chuyện bà lộ vẻ vô cùng thân thiết, rõ ràng không hề coi Cẩm Sắt là người ngoài.

Bình Nhạc Quận chúa cũng không trách Hoàng ma ma, nàng ăn thêm hai quả mật nữa cho đỡ đắng, sau đó thoải mái giãn đôi mày, giả bộ tức giận nói: “Ma ma và Cẩm Sắt dám giễu cợt ta, là người ai chẳng sợ đắng, có gì buồn cười chứ.” Nàng dứt lời đôi gò má chợt ửng hồng, lộ vẻ hơi bối rối.

Cẩm Sắt thấy thể chợt làm bộ nghiêm chỉnh: “Đúng vậy, muội cũng sợ đắng lắm... Dù bị ốm nhưng cũng không muốn uống thuốc, nhưng như tỷ đây cũng hiếm thấy thật.” Dứt lời nàng liền cười khúc khích.

Bình Nhạc Quận chúa nghe Cẩm Sắt nói thế, chợt thấy đôi mắt của nàng đầy vẻ vui đùa tình quái, tựa như trăng rằm, lấp lánh như sao, dù sao bị một cô bé trêu đùa, lại đứng chuyện xấu hổ đến vậy, nhất thời nàng thấy ngượng chín mặt. Nàng làm bộ muốn đánh Cẩm Sắt, sắc giọng: “Được lắm, tỷ cứ tưởng muội là người trang nhã hiền lành, ai dè té ra cũng là một tiểu quỷ ma mãnh, xem tỷ xuống giường trừng trị muội đây, muội không biết sao, trước khi lấy chồng tỷ từng là bá chủ một cõi kinh thành đấy nhé!”

Cẩm Sắt thấy Bình Nhạc Quận chúa dường như thật muốn nhào tới mình thì vội vã né tránh, lại làm bộ sợ hãi tươi cười nói: “Xin bá chủ tha mạng, thiếp biết sai rồi.”

Hai người còn đương vui vẻ đùa giỡn, bên ngoài bỗng vang lên giọng nói tươi tắn của Dương Tùng Chi: “Hôm nay chị gái có vẻ hào hứng nhỉ.”

“Điều tiểu thư vừa tới, đang trò chuyện với Quận chúa ạ.”

“Thảo nào...” Con bé tiểu nha hoàn vừa trả lời, ngay sau đó bọn họ nghe thấy động tĩnh của Dương Tùng Chi. Rèm cửa được vén lên, y cất tiếng: “Chị à, Giang An Huyền chủ đã rời đi rồi, em muốn tiễn Bá Ước một đoạn đường, chị có dặn dò gì không?”

Cẩm Sắt ngạc nhiên, nhìn sang Bình Nhạc Quận chúa rồi hỏi: “Huyền chủ đã đi rồi sao?”

Bình Nhạc Quận chúa đáp lại: “Lễ mừng thọ của Nhữ Dương Vương chỉ còn có năm ngày nữa thôi, từ đây đến Nhữ Dương đi gấp cũng phải mất ba ngày đường, tình cờ hôm nay Giang An Huyền chủ đã tới thăm tỷ, thấy tỷ khỏe hơn nhiều thì liền muốn cáo từ rồi đi. Không ngờ bọn họ đã rời chùa nhanh như vậy, chắc vì không muốn tỷ bận lòng nên trước khi đi cũng không cho người tới thông báo.”

Cầm Sát cất tiếng: “Năm xưa ông nội của muội và Nhữ Dương Vương từng cùng nhau xử lý vụ án vận chuyển muối lậu, coi như có chút giao tình. Hiện giờ ông nội đã qua đời, muội và đệ đệ tuổi còn nhỏ mặc dù không hiểu chuyện, nhưng nếu có dịp gặp gỡ Giang An Huyền chủ thì cũng nên thay mặt ông nội dâng lễ vật mừng thọ mới hợp lẽ, hôm qua muội đã bảo Liễu ma ma chuẩn bị sẵn, vốn định buổi chiều đưa sang, không ngờ vẫn đề lờ...”

Bình Nhạc Quận chúa nghe vậy liền lấy một chiếc hộp gỗ từ đàn nhỏ từ tay Hoàng ma ma, đẩy cho Cầm Sát rồi nói: “Đây vốn là món quà tỷ định sai người tặng cho cháu gái Khi An Quận quân* của Nhữ Dương Vương, vì cuối tháng này là sinh nhật của con bé. Dù sao tỷ cũng định nhờ Tùng Chi đuổi theo đưa tặng, muội mau bảo Liễu ma ma mang lễ vật tới, để Tùng Chi đưa luôn một thể.”

*Quận quân là một phong hào của Trung Quốc, Triều Tiên thời cổ đại, bắt nguồn từ thời Tây Hán.

Cầm Sát mỉm cười đáp ứng, sau đó nàng đứng dậy vén màn bước ra ngoài, phát hiện thấy Dương Tùng Chi vận trường bào gấm đen tơ vàng thêu hình doi xen họa tiết hình tròn, thắt lưng màu tím thẫm, vai khoác hồ áo choàng gấm lông cáo, tay cầm thanh kiếm ngọc, đứng quay lưng về phía nàng. Cách phục trang khiến toàn thân y cao lớn thẳng tắp, toát đầy vẻ hiên ngang khí khái, oai phong凛冽.

Thấy Cầm Sát bước ra, y chợt mỉm cười nói: “Tiểu thư bảo ma ma đưa đồ cho ta là được.”

Cầm Sát thấy y nghe được cuộc đối thoại ban nãy của bọn họ, rồi thấy y mỉm cười nhìn mình, nàng bất chợt mừng rỡ ra một cậu nhóc vớ vẩn về mặt lạnh lùng nghiêm nghị, rồi nhớ tới những lời Hoàng ma ma nói, tức thì không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Dương Tùng Chi chưa hề thấy Cầm Sát nở nụ cười tươi tắn đáng yêu đến vậy, nàng bật cười khiến y bỗng giật mình. Nhìn tiểu cô nương vớ vẩn gương mặt thanh lệ, đôi má lúm đồng tiền xinh xắn dễ thương, y bỗng nhiên thấy tim mình đập mạnh. Gương mặt bởi không biết do bối rối hay do con tim bỗng nảy lên mà thoáng cái đỏ bừng như gấc chín.

Cầm Sát bật cười rồi mới thấy bản thân hơi thất lễ, nhưng nàng có phần không nhịn nổi, thấy sắc mặt Dương Tùng Chi chợt đỏ ửng thường thì mới cố gắng kìm nén. Nhưng nhìn gương mặt ngơ ngác lúng túng của y nàng lại không nén nổi mà phá lên cười.

Thấy nàng như vậy, Dương Tùng Chi ngại ngùng sờ mũi nói: “Chẳng lẽ mặt ta dính gì sao...”

Thấy Dương Tùng Chi nói vậy, Cầm Sát không dám nhìn y nữa, vội vã bước khỏi phòng nhờ vả Triệu ma ma đang đứng ở hành lang nói với Liễu ma ma đem lễ vật lại đây. Bận rộn một hồi, đến khi vào phòng trong, hàn huyên với Bình Nhạc Quận chúa đôi câu, Cầm Sát liền nói lời cáo từ: “Muội ở đây cũng mấy ngày rồi, đã đến lúc phải về phủ, Quận chúa điều dưỡng cơ thể cho tốt nhé, đến khi Quận chúa rời khỏi Giang Châu, muội sẽ bám lấy thái thái cho tới tận.”

Bình Nhạc Quận chúa biết xảy ra chuyện hăm hại của phu nhân Võ An Hài, Cầm Sát chắc hẳn phải vội vã về phủ tính chuyện hủy hôn, cho nên dù không đành lòng, nhưng nàng cũng không thể bảo cô bé ở lại lâu hơn, đành rầu rĩ nói: “Trong chùa vốn vô cùng thanh tịnh, tỷ lại là người thích đông vui, muội ở đây tỷ còn có người trò chuyện, thế này đúng là...”

Nàng dứt lời liền hít một hơi sâu, sau đó tiếp: “Hồi phủ sớm cũng tốt, nếu có gì cần cứ sai người tới tìm tỷ.”

Cầm Sát nhoen cười đáp ứng, Bình Nhạc Quận chúa bảo Hoàng ma ma bồng đứa bé đến, Cầm Sát ngắm nghía đứa bé nằm ngủ ngon lành với vẻ mặt bình yên trong tã lót một lúc, sau đó mới cúi người hành lễ cáo từ với Bình Nhạc Quận chúa.

Triệu ma ma đích thân đưa Cầm Sát ra sân, Cầm Sát nhân tiện hỏi han: “Bao giờ thì phu nhân Trần Quốc Công mới tới? Quận chúa chắc hẳn sẽ ở đây cho đến khi hết kỳ ở cử mới đi đúng không?”

Triệu ma ma đáp lại: “Phu nhân và phu nhân Giang Ninh Hài chắc là hôm nay đã nhận được tin, tuổi tác của hai vị phu nhân cũng khá lớn, từ kinh thành tới đây ít nhất cũng phải rạng sáng hôm sau mới đến nơi, Quận chúa tất nhiên phải hết tháng ở cử mới rời đi được. May mà Đại sư Tế Từ là người thấu hiểu lý lẽ phạm trần, lương thiện thông cảm, ngài đã cho phép chúng nô tài xây một gian phòng nhỏ ở sau núi để lấy chỗ nấu nướng đồ ăn mặn cho Quận chúa, bằng không nếu đã phải ở cử mà không được ăn đồ mặn thì đúng là đau khổ.”

Cầm Sát cười nói: “Vân tỷ tỷ sinh con trong chùa cũng là có duyên với Phật, Phật tổ vốn giàu đức hiếu sinh, tin rằng Phật tổ hẳn sẽ không quở trách.

*Đức hiếu sinh: Theo mình tìm hiểu được thì Đức Hiếu Sinh là lòng thương yêu sự sống, thương yêu muôn loài, thuộc về đạo đức bản thân mà ai ai cũng có. Triệu ma ma đáp lại: “Tiểu thư nói giống hệt như Giang An Huyền chủ.” Cầm Sát hỏi: “Sao hai hôm nay sang thăm Quận chúa ta không gặp Giang An Huyền chủ nhỉ? Người còn rời đi mà không báo nữa.” Triệu ma ma đáp: “Tiểu thư vốn sống tại Giang Châu nên không biết đầy thôi, Giang An Huyền chủ thích yên tĩnh, lúc ở kinh thành toàn ở trong nhà, ít khi tham dự yến tiệc lắm.”

Cầm Sát nghe vậy bước chân hơi khựng lại, sau đó gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, vừa chuyện trò đôi câu mà đã ra tới ngoài cửa viện, Cầm Sát khuyên Triệu ma ma trở về, sau đó mang theo Bạch Chi và Bạch Hạc về viện, chuẩn bị rời chùa.

Từ chùa Linh Âm trở về nội thành Giang Châu vốn có hai con đường là đường thủy và đường bộ. Trước kia Cầm Sát không thích ngồi trên xe ngựa lên núi vì rất xóc nảy, cho nên mới chọn đường thủy. Nhưng lần trước đụng độ với Hoàn Nhan Tông Trạch tại bến đò, nảy sinh sóng gió, nên bây giờ chẳng về Cầm Sát không muốn đi đường thủy nữa, hôm qua nàng đã bảo hạ nhân quay về Diêu phủ bẩm báo, sáng sớm hôm nay Diêu gia đã đưa xe ngựa tới chờ tại cửa nách của chùa Linh Âm. Đến khi Cầm Sát tới, các loại hành lý đã được chất lên xe, Liễu ma ma đỡ nàng lên chiếc xe ngựa gỗ lim khảm hoa

đầu tiên, Cẩm Sắt vừa ôm Chúa Sơn Lâm ngồi vững trong xe, Lai Vượng còn chưa đánh xe thì bỗng dừng nghe thấy tiếng ngựa phi gấp gấp từ dưới núi lên, thoáng cái đã tới gần nàng.

Nghe bên ngoài vắng tiếng nói chuyện, Liễu ma ma mở cửa sổ ra xem, phát hiện thấy một người mặc phục trang nô tài Diêu phủ tới, đang nói chuyện với gã thủ lĩnh hộ vệ Lương Bình của Diêu gia, gã thủ lĩnh vừa nghe vừa cau mày, sau đó mới tới gần xe ngựa của Cẩm Sắt, hành lễ rồi thưa: “Tứ tiểu thư, thăng nhóc sai vật báo rằng đêm qua lão thái thái đột nhiên đổ bệnh, phu nhân mời Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia lập tức hồi phủ.”

Cẩm Sắt bất chợt trầm ngâm đáp: “Người gọi thăng nhóc sai vật tới đây.”

Đến khi thăng nhóc sai vật tới gần, Cẩm Sắt hỏi qua tấm màn cửa sổ: “Người tên gì, là kẻ hầu ở viện nào? Ta hỏi người, lão thái thái vốn luôn mạnh khỏe, sao đột nhiên lại đổ bệnh? Đã mời đại phu khám chưa, người mắc bệnh gì?”

Gã sai vật cúi đầu thưa: “Tiểu nhân tên là Cầu Tử, vốn là gác cổng, nửa đêm hôm qua lão thái thái vốn dĩ đã ngủ sâu, nhưng đột nhiên khó thở, làm cả phủ náo loạn một hồi. Tiểu nhân chỉ biết lão gia mời Chu đại phu tới khám cho lão thái thái, nhưng lão thái thái mắc bệnh gì thì tiểu nhân không biết.”

Cẩm Sắt nghe hẳn trả lời lưu loát, không giống đang giả vờ thì mới tiếp: “Là ai sai người tới? Lúc đi có dặn dò gì không?”

Hẳn ta đáp lời: “Là Chu quản gia quản lý nhị môn sai tiểu nhân tới, bảo tiểu nhân phải nhanh chóng tới mời tiểu thư và thiếu gia về phủ, tiểu nhân thấy Chu quản gia mặt nhăn mày nhu thì không dám hỏi nhiều, vội vã đi luôn.”

Cẩm Sắt nghĩ có tra thêm cũng không có kết quả gì, lại thấy thăng nhóc sai vật toát vẻ sương gió, như thể đi suốt cả đêm thì mới mím môi nói với Liễu ma ma: “Ma ma tới gọi Văn Thanh đi.”

Bởi chân của Văn Thanh bị thương, hơn nữa cậu muốn ở lại núi theo Dương Tùng Chi học cưỡi ngựa bắn cung, Cẩm Sắt cũng muốn em mình thân thiết hơn với Dương Tùng Chi, cho nên hôm nay khi nàng chuẩn bị về Diêu phủ, Văn Thanh vẫn còn ở trong chùa. Hiện giờ Diêu lão thái thái đổ bệnh, nếu Văn Thanh tiếp tục ở lại trong chùa thì không thích hợp cho lắm.

Liễu ma ma nghe lời xuống xe ngựa trở về chùa, chốc lát sau Văn Thanh được thăng nhóc sai vật dìu ra, đợi em lên xe ngựa, Cẩm Sắt mới ra lệnh: “Đi thôi”.

Lai Vượng nghe lệnh, xe ngựa lập tức xuống núi. Diêu Văn Thanh thấy trên đồi Cẩm Sắt có một con chim thì vô cùng kinh ngạc, hào hứng nói: “Ồ, sao chỗ chị lại có vẹt vậy, trông đẹp quá.”

Cậu dứt lời liền muốn vượt bộ lông của Chúa Sơn Lâm, chẳng ngờ con chim nhỏ trông ngoan ngoãn thế đột nhiên rung lên, cái mỏ dài há ra định mổ tay Văn Thanh, Cẩm Sắt giật thót, vội vã lấy tay mình che trên tay em, quát vội: “Đừng mổ!”

Chúa Sơn Lâm dường như nghe hiểu, nó thu lại vẻ dữ dằn, làm bộ thiếu não nhìn chằm chằm Cẩm Sắt, sau đó nghiêng đầu cọ vào mu bàn tay nàng, rồi nằm yên xuống. Văn Thanh thấy thế càng hoảng sợ, ngại ngừng thu tay lại, tò mò nhìn Chúa Sơn Lâm nói: “Con chim này dữ quá, sao chị lại có nó thế, hay là cho em đi.”

Hải Đông Thanh vốn hung dữ, nhưng so với loại ung bình thường thì hơi bé một chút, con ung này lại còn nhỏ, cho nên nhìn gần càng giống vẹt hơn, thấy Văn Thanh hiểu lầm, Cẩm Sắt cũng không muốn em biết chuyện liên quan đến Hoàn Nhan Tông Trạch, nếu kể rõ, chỉ sợ lại phải phiền hà giải thích một chặp. Chỉ bằng cứ để em trai nghĩ nó là vẹt, đến khi con ung nhỏ dần trưởng thành lên, lâu dần, em cũng sẽ quên luôn gốc gác của nó.

Cẩm Sắt nghĩ vậy, tức thì giả bộ trách mắng Văn Thanh: “Chị cũng không biết ở đâu bay tới, có lẽ không tìm được tổ, cho nên cứ ở mãi chỗ chị. Hôm qua em còn bảo sẽ chăm chỉ đọc sách luyện võ, bảo vệ cho chị, sao hôm nay chưa gì đã quên bằng mãi chơi đến vậy?”

Nàng vừa dứt lời, không ngờ sắc mặt Văn Thanh chợt thay đổi, cậu tỏ ra nghiêm túc hẳn lên, lập tức nhìn sang chỗ khác, dường như sợ rằng nếu cứ nhìn mãi con ung thì sẽ mê muội mất hết ý chí. Cẩm Sắt bất chợt cảm thấy buồn cười, chỉ khoảng nửa khắc* sau xe ngựa đã tới lưng chừng núi, bởi con đường đột nhiên cao và dốc đứng, cho nên xe ngựa càng đi càng xóc nảy.

*Khắc: Đơn vị tính thời gian. Một khắc = Mười lăm phút.

Vừa nãy hai chị em mãi nói chuyện nên Cẩm Sắt không phát hiện ra điều khác thường, nhưng bây giờ bỗng dừng nàng cảm thấy lục phủ ngũ tạng như lộn nhào hết lên, nàng chau mày, đang muốn bảo Lai Vượng đánh xe chậm lại chút, bỗng đột nhiên nghe thấy xe ngựa phát ra một tiếng âm vang, sau đó cả xe chợt lắc lư dữ dội.

Xe ngựa chao đảo, thân thể nàng đập vào phía vách phải xe, Văn Thanh cũng suýt ngã, Chúa Sơn Lâm đang nằm uòn trên đùi Cẩm Sắt ngay lập tức vỗ cánh phành phạch bay loạn trong xe, như thể nó cảm thấy nguy hiểm nên muốn phi ra ngoài. Cẩm Sắt nhăn mày nhu mặt, thấy tình huống có vẻ bất thường, đương muốn cất tiếng hỏi thì bên ngoài chợt vang lên giọng nói gấp gáp lo lắng của Lai Vượng.

“Ngựa lồng lên rồi! Tiểu thư, thiếu gia ngồi cho vững vào!”

Cẩm Sắt trắng bệch cả mặt, Diêu Văn Thanh mở cửa xe ra, Chúa Sơn Lâm lập tức bay ra ngoài, Cẩm Sắt vội vã ngồi thẳng dậy nhìn ra phía ngoài, phát hiện thấy Lai Vượng đang cố sống cố chết nắm chặt dây cương, nhưng con ngựa kéo xe vô cùng điên cuồng, nó cứ liều lĩnh phi loạn qua những tảng đá trong rừng. Xe ngựa rung lắc kịch liệt, ngựa của mấy gã hộ vệ cũng hí vang không ngớt, lò mờ còn vang đến tiếng kêu hét sợ hãi của Liễu ma ma và Bạch Chi.

Điều Văn Thanh thấy Lai Vượng không thể khống chế được con ngựa, xe ngựa càng lúc càng tách xa khỏi con đường mòn đâm vào trong rừng sâu, nét mặt cậu trở nên hoảng loạn, nhưng vẫn cố ngồi cho thật vững, nắm chặt tay Cẩm Sát nói: “Chị đừng sợ!”

Cẩm Sát cũng chẳng biết nói gì, chỉ giương mắt nhìn con ngựa lồng lên phi như bay vào rừng, cây cối hai bên không ngừng lùi về sau, xe ngựa hai lần liền suýt chút nữa thì đâm vào thân cây, nhưng may có Lai Vượng ra sức điều khiển cho nên mới tránh được. Lai Vượng hiện giờ vô cùng hoảng hốt liều mạng nắm chặt dây cương bắt ngựa dừng lại, nhưng dù y gắng sức đến đâu đều chỉ như châu chấu đá xe, chẳng hề có tác dụng.

Đột nhiên một tiếng “rắc” vang lên, sau đó là đến tiếng hét của Lai Vượng: “Tiểu thư, càn xe bị nứt rồi!”

Cẩm Sát giật mình, càn xe vốn còn tốt mà bây giờ mới qua một hồi xóc nảy đã bị nứt vỡ! Chắc chắn bởi có người động vào! Thật khó ngờ, càn xe bằng gỗ chắc hẳn đã bị xẻ ra, cho nên bây giờ bị tác động mạnh như thế mới có thể nứt gãy.

Con ngựa đột ngột lồng lên chắc chắn không phải chuyện ngoài ý muốn! Rõ ràng có kẻ muốn giết chết chị em bọn họ!

Cẩm Sát vừa nghĩ vừa nhìn ra ngoài, mới chốc lát thôi mà con ngựa đã lôi bọn họ chạy loạn trong rừng, bỏ xa đám hộ vệ và nô tài ở phía sau, nòng lạnh lùng siết chặt bàn tay lại.

Là ai? Là kẻ nào muốn lấy mạng chị em nàng chứ!

Cẩm Sát suy tư một chút rồi thôi, bởi bây giờ chẳng còn thời gian nào mà ngẫm sâu nữa, vừa nãy nàng đã nghe rõ mồn một tiếng tung vỡ rầm rắc của càn xe, xe ngựa đã trông trơn lác lư như vậy mà càn xe lại bị nứt thì sớm muộn gì cũng vỡ tan.

Xe ngựa đang chạy nhanh, càn xe mà bị gãy, vậy thùng xe chắc chắn cũng bị tung ra, nếu đập vào thân cây, không chỉ thùng xe vỡ nát tan tành, mà chị em bọn họ không chết cũng trở thành tàn phế.

Cẩm Sát nghĩ mà toát mồ hôi lạnh, đoạn nghe thấy Lai Vượng gào lên: “Tiểu thư, không xong rồi! Nô tài không dừng ngựa được! Nô tài sẽ cố kìm ngựa chậm lại, tiểu thư và thiếu gia mau nhảy xuống thôi!”

Y dứt lời lập tức gồng tay quán chặt dây cương, làm con ngựa chậm lại một chút. Sắc mặt Cẩm Sát càng trở nên trắng bệch, đúng vào lúc này ngay gần đó vẳng tới tiếng vó ngựa, rõ ràng có người đang phi ngựa đuổi tới, Cẩm Sát đoán ắt hẳn là hai gã ám vệ, vì vậy đầu óc mới đờ căng đôi phần, đoạn cao giọng với Lai Vượng.

“Người gắng gượng một chút nữa thôi!”

Lai Vượng lại liếc nhanh xuống phía càn xe, hoảng hốt kêu: “Không kịp đâu, tiểu thư và thiếu gia mau nhảy xuống đi!”

Cẩm Sát sợ hãi vô cùng, chốc lát sau tiếng vó ngựa vang vọng ầm ầm, dường như đã chạy song song với chiếc xe ngựa này, Cẩm Sát bỗng nghe thấy một giọng nói cất lên.

“Nhảy xuống mau!”

Cẩm Sát cực kỳ ngạc nhiên, bởi nàng nghe rõ giọng nói này không phải của ám vệ, mà là của Hoàn Nhan Tông Trạch!

Cẩm Sát ngẩng đầu, phát hiện thấy một người cưỡi ngựa song song với thùng xe, gã vừa thúc ngựa vừa ngoắc tay ra hiệu với nàng, chiếc áo choàng dài trắng như tuyết của gã cuốn theo chiều gió bay cuộn cuộn, đám lông gấu đen tuyền trên vai tung phất phơ, đích xác là Hoàn Nhan Tông Trạch! Còn người cưỡi ngựa bên kia thùng xe lại chính là kẻ áo đen ôm kiếm canh trong rừng mai hôm trước.

Cẩm Sát chẳng hiểu tại sao Hoàn Nhan Tông Trạch lại đột nhiên xuất hiện nơi đây, nhưng hiện giờ thùng xe như thể chiếc lá bay phất phơ trong gió, nhảy khỏi xe là chuyện vô cùng cấp bách. Nàng vội vã hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho bản thân thật bình tĩnh rồi đập mạnh vào Văn Thanh đang mặt mày tái nhợt, hét lên: “Mau ra cửa xe, sau đó nhảy xuống theo chị!”

Văn Thanh nghe chị nói thế thì biết có thể tin tưởng được những người này, cậu vịn chặt vào tay Cẩm Sát, hai chị em đỡ nhau bước tới phía cửa, vấp và vịn vào cửa xe, Cẩm Sát ngồi xổm nhìn xuống dưới đất, chỉ thấy đặc những tảng đá nhọn hoắt la liệt khắp nơi, cứ loang loáng lướt qua mắt nàng.

Cẩm Sát sống tới hai kiếp, vốn là người luôn có khả năng bình tĩnh trước mọi chuyện, nhưng dẫu sao nàng cũng chỉ là một cô tiểu thư khuê các, chưa từng gặp cảnh nguy hiểm đến mức này. Giờ đây nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi, đôi tay vịn vào cửa xe như thể muốn nhũn ra. Bỗng dưng một tiếng “rắc” nữa truyền đến, tiếp đó vang lên tiếng hét mất kiên nhẫn và sốt ruột của Hoàn Nhan Tông Trạch.

“Nha đầu chết tiệt kia, lúc lừa gạt ta sao không thấy nàng sợ hãi! Mau nhảy xuống, ta sẽ đỡ được nàng, sẽ không làm tổn thương đến gương mặt của tiểu mỹ nhân đâu!”

Cẩm Sát nghe vậy bất chợt ngẩng đầu, phát hiện thấy gương mặt Hoàn Nhan Tông Trạch đầy vẻ động viên, đôi mắt xanh hơi híp lại, bàn tay to rộng vươn về phía nàng, trông chừng như hàm chứa sức mạnh làm yên lòng người. Nàng hít sâu một hơi vào lồng ngực, sau đó quát Văn Thanh: “Nhảy!”

Cẩm Sát quát một tiếng rồi nhắm nghiền mắt, mím chặt môi, không màng gì nữa, lập tức nhảy xuống, đôi tai nàng ngập tràn con gió lạnh ban mai, rốt cuộc nàng không nhịn nổi nữa, chột hét ầm lên. Nàng vừa hét vừa cảm thấy có một đôi tay nắm chặt vòng eo nàng, sau đó thân thể được người khác kéo lên.

Trong nháy mắt, nàng mơ mơ màng màng, không hiểu Hoàn Nhan Tông Trạch làm thế nào đỡ được mình, nhưng thoáng một cái nàng đã ngồi vững trước lưng ngựa của gã. Dựa vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của gã, Cẩm Sát còn đương mơ hồ mới bình tĩnh lại một chút, ngay sau đó nàng nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm. Con ngựa thoát khỏi chiếc thùng xe, hí dài rồi phi băng băng vào trong rừng, nháy mắt đã mất tăm mất dạng.

Cẩm Sát nghe thấy tiếng nổ chột mở mắt ra nhìn, ngay tức khắc thấy thùng xe đập vào thân cây đại thụ vỡ tan thành năm mảnh! Đôi mắt nàng mở lớn, nét mặt thoát trắng bệch, hoảng hốt vội vã tìm quanh, phía sau bỗng dưng vang lên giọng nói của Văn Thanh.

“Chị à, em vẫn ổn!”

Cẩm Sát vội vàng ngoảnh lại thì nhìn thấy Văn Thanh đang ngồi trên lưng ngựa của Ảnh Thất, đương nhìn về phía nàng, mặc dù sắc mặt em tái nhợt, nhưng tinh thần có vẻ rất tốt, chắc hẳn không bị thương. Cẩm Sát thấy thế thì thân thể đương cứng đờ mới đột nhiên thả lỏng, một mối dựa vào lồng ngực Hoàn Nhan Tông Trạch.

Nhưng rồi nàng lại nghĩ tới người đánh xe Lai Vượng, Lai Vượng là con trai duy nhất của Vương ma ma, lại là nãi huynh* của nàng, vừa này nếu không có Lai Vượng liều mạng điều khiển xe ngựa thì nàng và Văn Thanh chưa chắc đã đợi được đến lúc Hoàn Nhan Tông Trạch đến. Nhưng nàng còn chưa cất tiếng hỏi, Hoàn Nhan Tông Trạch dường như đoán ra ưu tư của nàng, gã nói: “Nàng vừa nhảy xuống, gã phu xe kia cũng nhanh trí nhảy xuống theo, có lẽ đã bị thương nặng, có điều chắc không nguy hiểm tới tính mạng.”

*Nãi huynh: Nãi là sữa, huynh là anh trai. Nãi huynh tức không tìm được từ thay thế tương đương, các cậu có thể hiểu Vương ma ma là nhũ mẫu của Cẩm Sát, nhũ mẫu là người chuyên chăm sóc và cho trẻ con bú thời phong kiến, Lai Vượng là con trai Vương ma ma, vậy Cẩm Sát và Lai Vượng đều được ăn sữa từ Vương ma ma, cho nên gọi là anh em cùng chung một dòng sữa nhé =___= Tuy gọi là nãi huynh nhưng hai người này không có quan hệ huyết thống, không quá thân thiết cho nên xưng hô mình vẫn để theo kiểu chủ – tớ nhé. Gã dứt lời, Cẩm Sát mới hoàn toàn buông lỏng tâm tư, một lần nữa dựa sát vào lồng ngực gã.

Nghĩ tới chiếc xe ngựa vỡ nát tanh bành, nghĩ tới cảnh tượng nguy hiểm ban này, làm sao nàng có thể không sợ cơ chứ? Nếu Hoàn Nhan Tông Trạch đến chậm một chút, e rằng bản thân nàng và Văn Thanh thật sự phải bỏ mạng chốn rừng sâu này.

Nàng cứ mãi miết nghĩ ngợi, thầm trách bản thân thiếu đề phòng, bản khoán tư lự, chẳng hề phát hiện ra Hoàn Nhan Tông Trạch không hề dừng ngựa, mà gã cứ thúc ngựa đi một mạch vào sâu trong rừng. Đến khi Cẩm Sát phát hiện ra chẳng thấy bóng dáng Văn Thanh và Ảnh Thất đâu thì mới biết rằng nơi đây chỉ còn lại hai người bọn họ cùng tiếng vó ngựa.

Cẩm Sát giật mình, quay đầu lại trừng mắt với Hoàn Nhan Tông Trạch, vẻ mặt đầy cảnh giác: “Ngài muốn đưa tiểu nữ đi đâu? Ngài định làm gì vậy?!”

Hoàn Nhan Tông Trạch nghe vậy thì cúi đầu xuống ngắm gương mặt xinh đẹp của Cẩm Sát gần ngay trước mắt, gã chột chau mày, đôi mắt xanh híp lại, môi nhếch nụ cười cợt nhả: “Cẩm Sát thông minh như vậy, nàng nói xem ở chốn rừng sâu vắng bóng người này, Bản Vương muốn định làm gì?”

Gã dứt lời liền cúi sâu thêm chút nữa, dựa sát mặt vào cổ Cẩm Sát, hít hà hương vị trên người nàng, sau đó cất giọng ngắt ngang: “Thơm quá, Cẩm Sát cứ túm chặt áo ta không buông là muốn làm gì vậy? A, chẳng lẽ tiểu mỹ nhân muốn cởi quần áo của Bản Vương chẳng, nàng cần gì phải tự mình làm, chỉ cần nói một câu, Bản Vương đương nhiên sẵn lòng làm hộ.”

Gã dứt lời liền liếc nhìn tay phải Cẩm Sát, bấy giờ Cẩm Sát mới phát hiện ra rằng chẳng biết từ lúc nào bàn tay phải của nàng lại nắm chặt quần áo của Hoàn Nhan Tông Trạch không rời. Nàng vừa thẹn vừa giận, vừa cáu vừa bức, có điều nàng sống tới hai kiếp, ngồi xe ngựa thì nhiều, nhưng cười ngựa lại mới là lần đầu, và lại ban này gặp đại nạn nên thâm tâm cảm thấy vô cùng sợ hãi, vì thế thân thể cứ tự nhiên dán sát vào lồng ngực gã.

Lưng ngựa vốn tròn trĩnh, nàng lại ngồi nghiêng, con ngựa lại chạy băng băng, cho nên ít nhiều đụng chạm vào lồng ngực của Hoàn Nhan Tông Trạch, lúc trước nàng vẫn thấy bình thường, nhưng bây giờ khi quay lại nói chuyện với gã, thân thể nàng lập tức đối diện với thân thể gã, bộ ngực mới nhũ như chiếc bánh bao nhỏ của nàng khó tránh khỏi chạm vào lồng ngực rắn rỏi của gã.

Ban này vì còn đương hoảng sợ nên nàng không phát hiện ra tư thế có gì không ổn, nhưng bây giờ bị gã nhắc tới, nàng cúi đầu xuống nhìn, thấy ngực mình đụng vào ngực gã, cảm giác nhói nhói tung tức như kim châm lan khắp toàn thân, cảm giác này làm nàng chột trở nên cau kinh, con bức mình lập tức bốc lên, càng khiến gương mặt nàng thẫm đỏ.

Nàng vội vã buông áo gã ra, xoay người muốn tránh. Nhưng nàng vừa động thì cơ thể suýt chút nữa ngã xuống như tên bắn, Hoàn Nhan Tông Trạch phải nắm chặt lưng áo nàng mới kéo nàng lên ngồi vững lại được.

Gương mặt Cẩm Sát hây đỏ, nàng nhăn mày nhíu mặt chẳng nói chẳng rằng cho nên không nhìn thấy Hoàn Nhan Tông Trạch cũng có vẻ mất tự nhiên, đôi tai gã bùng đỏ một màu.

Cẩm Sát để gió thổi tan bớt độ nóng trên mặt, thấy Hoàn Nhan Tông Trạch không có ý định dừng lại thì mới ngẩng đầu buồn bức nói: “Ngài thả tiểu nữ xuống!”

Hoàn Nhan Tông Trạch cau mày, hiếm khi gã không trêu ghẹo Cẩm Sát nữa, chỉ nói: “Nàng yên tâm đi, một lát nữa ta sẽ đưa nàng quay về trước khi đám nô tài Điều gia kịp tìm tới.”

Cẩm Sát ừ ừ túm lấy bờm ngựa im lặng không đáp, Hoàn Nhan Tông Trạch chẳng hiểu đương nghĩ gì mà cũng không lên tiếng. Trong nhất thời Cẩm Sát chỉ nghe thấy bên tai văng tiếng gió thổi và tiếng tim đập của bản thân. Sự tĩnh lặng tràn ngập cộng với việc Hoàn Nhan Tông Trạch bỗng dưng im tiếng làm Cẩm Sát cảm thấy có phần khó chịu, nhưng nàng cũng chẳng biết làm gì hơn là mặt co mày cau, thầm cầu mong gã dừng ngựa lại mau.

Cũng may, chỉ một lát sau Hoàn Nhan Tông Trạch dừng ngựa lại, Cẩm Sát thử phào nhẹ nhõm, Hoàn Nhan Tông Trạch xuống ngựa, gơ tay phải đỡ nàng. Bọn họ đã đụng chạm cơ thể với nhau, bây giờ Cẩm Sát cũng chẳng màng e thẹn thêm nữa, nàng lập tức đặt tay vào lồng bàn tay rộng lớn của Hoàn Nhan Tông Trạch, khiến gã vô cùng kinh ngạc, sau đó gã mới nắm chặt tay nàng, tay còn lại đỡ vào bờ eo đưa nàng xuống đất.

Đứng vững được rồi, Cẩm Sát ngay lập tức lùi sau hai bước, nhìn quanh ngó quất hồi lâu cũng chẳng rõ đây là nơi nào. Nàng quay đầu nhìn sang Hoàn Nhan Tông Trạch, đương muốn cất tiếng hỏi han, chợt thấy gã đưa lưng về phía nàng, bắt đầu cởi quần áo!

Cẩm Sát giật thót, mở to mắt nhìn, đầu ầm tiếng vang, sau đó chợt nảy suy nghĩ, vội vội vàng vàng lấy ra binh sừ từ trong ngực. Đến khi cảm chắc chiếc binh sừ trong tay rồi, nàng mới thử chậm lại, nhanh chóng rút ra chiếc khăn đầy binh đi từng bước tới gần Hoàn Nhan Tông Trạch.

Tìm nàng đập như trống bỏi, vừa thâm tính nhất định phải thừa dịp gã không để ý tiên phát chế nhân*, vừa sợ Hoàn Nhan Tông Trạch đột ngột phát hiện ra suy nghĩ của mình, cho nên nàng cảm giác có mấy bước chân thôi mà lâu là vô cùng, khó khăn lắm mới nhẹ nhàng tới được đằng sau lưng Hoàn Nhan Tông Trạch, Cẩm Sát đương muốn cầm khăn phát qua mặt gã, chẳng ngờ đứng lúc nàng nhấc tay lên, gã cũng lập tức xoay người nắm chặt cổ tay nàng, cất tiếng: “Nàng làm gì vậy?”

*Tiên phát chế nhân là một trong ba mươi sáu kế của Binh Pháp Tôn Tử, ý chỉ ra tay trước để chiếm ưu thế, dễ dàng khống chế đối phương. Trong chiến tranh thì có nghĩa tiến công trước để áp chế quân địch giành quyền chủ động trên chiến trường, phá vỡ thế chủ động, tiêu hao lực lượng và sức mạnh của đối phương.

Gã vừa hỏi vừa ngửi thấy một hương thơm thoảng qua, sau đó gã nhìn thấy Cẩm Sát đương trợn trừng mắt. Còn chưa kịp phản ứng gì, Cẩm Sát chợt giãy dụa thoát khỏi sự kiềm chế của gã, rồi nàng nhanh chóng nhấc chân đá mạnh vào bụng gã. Khi Hoàn Nhan Tông Trạch ngửi thấy mùi thơm kia chợt nhận thấy tay chân có phần rệu rã, bây giờ bị nàng đá cho một cú tức thời làm gã ngã phệt mông xuống đất.

Gã chợt cảm thấy hoa mắt chóng mặt đến mức phải nhắm mắt vài lần để tỉnh táo lại, sau đó gã trợn mắt với Cẩm Sát, còn chưa kịp tức tối gào lên, đã thấy Cẩm Sát cứng ngắc người ngẩn ngẩn nhìn chằm chằm vào ngực gã, đột nhiên chỉ tay vào gã, giật mình nói: “Vết thương của ngài bị rách ra rồi kia?”

Hoàn Nhan Tông Trạch cúi đầu nhìn xuống, vừa mới cởi áo ngoài ra đã thấy áo lót trắng bên trong nhuộm một màu đỏ tươi dị thường. Gã ngẩng đầu lên, thấy Cẩm Sát tỏ vẻ áy náy thì mới chợt hiểu ra tất cả, tức thì tức giận quát: “Điều Cẩm Sát!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Cẩm Sát thấy Hoàn Nhan Tông Trạch trợn đôi mắt xanh như sóng triều dâng thì nàng bắt chợt ngưng ngừng, đôi gò má ửng đỏ. Nàng nghĩ gã vừa mới cứu bản thân mình và em trai, báo hại vết thương cũ rách ra, áy thế mà nàng còn hiểu lầm đến nỗi đá cho hắn một cú, chuyện này dù là ai đi nữa đều sẽ phải nổi cáu, huống hồ là Hoàn Nhan Tông Trạch, người có lẽ chưa từng gặp tình huống này.

Nhưng Cẩm Sát tự nhủ chuyện này đâu thể do nàng tất, ai bảo Hoàn Nhan Tông Trạch làm bộ ngọt ngào làm chi, nàng mới gặp hiểm cảnh, thần kinh vốn đã căng thẳng, nhìn đâu cũng thấy nguy hiểm, thấy gã cởi quần áo liền nhớ tới những lời bốn cọt ban nãy, cho nên mới hiểu lầm thành như vậy, nàng và gã cũng đâu có thân thiết, sao có thể hiểu rõ mồn một tính tình gã chứ.

Nàng chán chừ liếc gã, Hoàn Nhan Tông Trạch lờm nàng một cái liền buông đôi tay xuống, ngã phệt trên đất. Cẩm Sát thấy gã nằm im trên mặt đất không hề nhúc nhích thì bỗng thấy giật mình. Nàng đâu có biết cười ngửa, nếu Hoàn Nhan Tông Trạch mà bị ngất thật thì việc không thể trở về đúng lúc chỉ là chuyện nhỏ, sợ rằng gã bỗng dựng nổi cơn giận dữ, bắm dính không tha thì nàng đúng là gặp rắc rối to.

Cẩm Sát âu lo, không dám làm phật lòng Hoàn Nhan Tông Trạch, và lại cảm thấy có phần áy náy, cho nên vội vàng chạy tới cạnh gã, ngồi thụp xuống, vừa đẩy Hoàn Nhan Tông Trạch đang nhắm nghiền mắt vừa gọi: “Vương gia? Vương gia tỉnh lại đi?”

Thấy Hoàn Nhan Tông Trạch không hề phản ứng gì, rồi lại thấy xung quanh vô cùng im ắng, vào đông bốn bề vốn yên tĩnh lạnh giá, ngay cả một tiếng chim cũng chẳng nghe thấy, Cẩm Sát thật nôn nóng đến muốn khóc.

Thuốc bột trong binh sừ kia vốn do ngày thứ hai sống lại nàng hái thảo dược nghiền nát mà thành, đơn thuốc nàng lấy từ quyển sách hiếm trước đây Tạ Thiếu Văn tặng nàng. Năm xưa khi còn ở kinh thành, do Tạ Thiếu Văn biết nàng có sở thích sưu tầm sách quý, cho nên mỗi lần có quyển sách nào quý hiếm, hắn đều tặng tới phủ Thủ phụ.

Chẳng hạn như lúc Võ An Hân còn nhậm chức ở Hình Bộ, lúc đó trong kinh bắt được một kẻ giang hồ lãng du, quyển sách này vốn tìm thấy khi lục soát người hán, lúc ấy nàng vốn dĩ rất thích thể loại thoại bản diễn nghĩa*, năm đó lại còn bé, cho nên vô cùng tò mò chuyện giang hồ, vì thế nghe Tạ Thiếu Văn nói Võ An Hân đem tang vật về phủ liền nhắc tới đôi câu, Tạ Thiếu Văn thấy thế lập tức mang tặng sách cho nàng. Có điều đối với thảo dược thì nàng chỉ mới đọc qua hai trang, thấy toàn những thứ thuốc ghê rợn dọa người, cho nên liền vứt xó, chẳng ngờ hôm nay lần đầu tiên dùng tới lại để trả đũa Võ An Hân phủ, âu cũng là bọn họ gieo nhân nào, gặt quả nấy**.

*Nguyên văn là cụm từ “Nhân quả tương báo”. Nhân quả là nguyên nhân và kết quả, trong Phật Giáo, cụm từ này chỉ nguyên nhân và kết quả của sự

vật, kiếp này gieo nhân này thì kiếp sau gặt quả ấy, thiện có thiện báo, ác có ác báo. Tương là lẫn nhau, báo là hồi báo, đáp lại, đền đáp. Cụm từ này đặt vào trong câu hỏi trừu tượng và khó giải thích một chút, vì hành động đưa sách của Tạ Thiếu Văn không phải là việc ác, nhưng chuyện Vạn thị ra tay với Cẩm Sắt, dẫn đến Cẩm Sắt học theo sách hại Thu Bình thì chính là một hành động “đáp lại”. Theo cách hiểu của tớ thì cụm từ “Nhân quả tương báo” trong câu có nghĩa tương tự với cụm từ tứ dung. **Thoại bản là một hình thức kể chuyện bằng cách hát xướng hoặc tiểu thuyết, phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân hát xướng. Diễn Nghĩa là một thể loại văn chương, lấy sự kiện lịch sử nhất định làm bối cảnh, lấy tư liệu truyền thuyết và sách sử làm nền tảng, thêm vào một số chi tiết xây dựng thành những cuốn tiểu thuyết chương hồi như “Tam quốc chí”, “Tuỳ Đường diễn nghĩa”, cách hành văn rõ ràng, dễ hiểu, thiên về tự thuật, tình tiết mạnh mẽ. (Theo Baidu) Bởi nàng sợ thuốc ít gây tác dụng, cho nên bỏ rất nhiều thuốc bột vào trong bình sứ, nhớ tới lúc Thu Bình vừa ngủ một chút mà ngất ngay tại chỗ, Cẩm Sắt càng thêm phần chắc chắn Hoàn Nhan Tông Trạch đã hoàn toàn hôn mê. Nghĩ vậy bỗng chốc đôi chân nàng mềm oặt, ngã ngồi xuống bên người gã.

Hoàn Nhan Tông Trạch cứ bất tỉnh như vậy, Cẩm Sắt thì cứ chờ người nhìn gã, nàng thấy gã nằm im lặng, đôi tay mở rộng, đôi chân hơi dãn, mặt hướng lên trời. Tư thế này làm vóc người gã càng có vẻ cao lớn, khiến người khác ngấm gã ngủ giữa đất trời mà vẫn mang phong thái hiên ngang khí phách, dừng cảm gan dạ đặc trưng. Cẩm Sắt lặng ngắm khuôn mặt bình yên với những đường nét tuấn tú dưới ánh mặt trời của gã, gương mặt gã tựa như được điêu gọt tỉ mỉ từ tượng điêu khắc, khỏi ngờ đến mức ai nhìn vào cũng phải ca ngợi, nàng bỗng tự dưng nảy ra suy nghĩ so sánh gã và Tạ Thiếu Văn.

Trước đây mặc dù nàng không thích Tạ Thiếu Văn, nhưng vẫn phải công nhận vẻ đẹp của hắn, bởi ông nội và cha nàng đều là người có dáng hình tuấn tú của người trí thức, lâu dần khiến khiếu thẩm mỹ của Cẩm Sắt cũng nghiêng về vẻ đẹp nho nhã ôn hòa. Hiên nhiên Hoàn Nhan Tông Trạch không hề có vẻ ôn hòa nho nhã này, gương mặt của Hoàn Nhan Tông Trạch rất sắc nét, đường nét to rõ đặc trưng của người ngoại tộc, mặt mày hào sảng, nhưng không hề lộ vẻ tục tằn thô lỗ, da dẻ nhẵn nhụi, cả khuôn mặt toát vẻ sắc sảo vô cùng. Nếu nói Tạ Thiếu Văn sở hữu tướng mạo như cây trúc dưới ánh trăng, tao nhã tuấn tú, thì Hoàn Nhan Tông Trạch lại càng như vách đá cheo leo nơi đỉnh núi, như cây thông lưng lưng giữa chốn gió rét bùng ánh lửa, thân thể gã vô cùng rắn rỏi kiên cường. Ngắm gần thế này, trông gã quả thật xứng đáng với danh hiệu mỹ nam tử.

Cẩm Sắt bất giác khen thầm, nhưng rồi bỗng dưng giật mình tỉnh táo lại. Nàng nghĩ đến cảnh đám nô tài Diêu gia không tìm thấy mình, bắt chợt toát mồ hôi lạnh, lập tức tới gần Hoàn Nhan Tông Trạch, gắng sức nhéo vào đôi má gã.

“Hoàn Nhan Tông Trạch, ngài mau tỉnh dậy! Ngài phải nhanh đưa tiểu nữ trở về, tiểu nữ không biết cưới ngựa đâu! Ngài tỉnh lại mau lên...”

Nàng mới vỗ vai phát, ai ngờ Hoàn Nhan Tông Trạch đột ngột mở mắt, sau đó gã đồng thời nhấc tay nắm chặt đôi tay nàng rồi quật ngược lại, thân thể cao to của gã lộn lên, trong nháy mắt đè ngửa Cẩm Sắt xuống cỏ. Cẩm Sắt bất ngờ bị tấn công, chỉ có thể giương mắt ngây ngẩn nhìn lên gương mặt tuấn tú của gã.

Hoàn Nhan Tông Trạch chẳng qua muốn trêu đùa Cẩm Sắt, cho nên mới giả đồa hôn mê, thấy nàng sợ hãi đẩy mình, trong lòng gã vô cùng thích thú, thậm chí đợi cho nàng sốt ruột tới phát khóc, gã mới bất tỉnh linh tinh dậy dọa nàng sợ chết khiếp. Nhưng mà Cẩm Sắt chỉ đưa đẩy vài cái rồi ngồi lặng bên cạnh, ngắm nhìn gã tới mức khiến gã chợt thấy hốt hoảng.

Gã học võ từ nhỏ, dù nhắm mắt lại nhưng các giác quan vẫn nhạy bén hơn so với người thường, cảm thấy ánh mắt như làn nước của nàng, cộng với hơi thở thơm ngát nồng đượm quần quanh bên cạnh, khiến gã tự dưng chẳng muốn tỉnh dậy, gã cảm thấy ánh mắt dịu dàng của nàng thật giống như sợi lông tơ khẽ khàng vuốt qua trái tim gã, cảm giác ngứa ngáy nóng bừng này khiến chân tay gã trở nên cứng ngắc, tim đập thình thịch, toàn thân trở nên bứt rứt không tả.

Thế nhưng Cẩm Sắt lại chẳng hề biết, đúng lúc này nàng còn dùng đôi tay nhỏ nhắn mang theo làn gió lạnh buổi sớm như ngọc mát lùa mềm nhéo mạnh vào làn da thô ráp của gã, khiến gương mặt gã nóng rẫy hừng hực, bỗng dưng gã vô cùng mong ngóng đôi tay mềm lạnh như nước tựa tợ của nàng, cứ như thể gã là một kẻ lữ hành lang thang trong sa mạc khát khao tới gần suối nguồn mát lạnh vậy.

Vì thế trong khoảnh khắc gã bỗng trở nên nóng nảy thô lỗ, đầu óc đặc quánh, chộp được đôi tay nàng liền lập tức xoay nàng đè xuống dưới thân. Gã chỉ biết rằng gã nhất định phải đặt nàng xuống dưới, nếu không chắc gã sẽ bị giày vò đến phát điên mất.

Nhưng khi đối diện với đôi mắt sáng của Cẩm Sắt, gã bỗng nhiên giật mình, chẳng hiểu sao lúng ta lúng túng. Đôi mắt long lanh như nước của nàng in bóng hình gã, con ngươi đen nhánh mở to, đầy vẻ sững sờ ngạc nhiên, đôi mắt trong veo tựa làn nước, hàng mi cong khẽ rung, mỗi lần chớp động như thể vượt qua đáy lòng gã, khiến trái tim gã đập nhanh và khó lòng kiểm soát hơn cả năm tám tuổi, lúc gã lần đầu tiên được Phụ hoàng cho phép dẫn năm nghìn kỵ binh tấn công Vân thành đêm đó.

Ánh mắt gã nhìn nàng bất giác trở nên đắm chiêu, gã ngấm cái mũi xinh xắn, đôi môi mềm mại hồng hào như cánh hoa, hàm răng trắng bóc ngọt ngào tựa hạnh nhân hảo hạng, khiến gã chỉ muốn vờn lười liếm một chập. Còn cả đôi cổ tay thanh mảnh kia làm gã vừa muốn nắm thật chặt, vừa chỉ sợ làm nàng bị đau, cảm giác dịu mềm quá đỗi khiến gã muốn dùng tay ve vuốt cho thỏa, nhưng lại sợ rằng bản thân sẽ chìm đắm vào vẻ đẹp thanh cao thoát tục* như nàng này.

*Nguyên văn là từ “Băng cơ ngọc cốt”, băng nghĩa là trong suốt, băng cơ ngọc cốt nghĩa là xương cốt như ngọc băng, cụm từ này để miêu tả làn da thiếu nữ mịn màng trơn láng.

Mặc dù trông nàng còn nhỏ, nhưng dáng dấp mảnh khảnh yêu kiều biết bao, các cô thiếu nữ Đại Cẩm mười lăm tuổi mới cập kê gã chồng, nhưng nơi thảo nguyên của gã, thiếu nữ vốn dậy thì từ sớm, mười một mười hai tuổi đã có con là chuyện thường tình...

Nghĩ vậy, đôi mắt xanh của Hoàn Nhan Tông Trạch bỗng dưng tối sầm lại, như thủy triều cuộn dâng, như sấm sét chớp động giữa những đám mây đen trên bầu trời vần vũ gió mưa, cổ họng gã khô khốc, gã bỗng thấy phần bụng dưới râm râm, tức thì gã giật thót người tỉnh táo lại, gào toáng lên như thể gặp quân địch, lập tức buông cổ tay Cẩm Sắt ra, nhảy khỏi người nàng rồi ngã ục sặc sang một bên, thờ hồn hã hãn hên.

Gã cảm thấy sự biến hóa của mình sao mà dài đằng đặc, nhưng thật ra chỉ trong nháy mắt mà thôi, Cẩm Sắt còn đương sợ hãi vì Hoàn Nhan Tông Trạch

tự dung tình dậy, nàng không hiểu sao gã ngồi thuốc mà không hề ngắt đi, cho nên đầu có chú ý tới về mặt và đôi mắt ửng đỏ của gã, càng chẳng để ý tới tư thế thân mật giữa hai người, nàng duy chỉ thấy Hoàn Nhan Tông Trạch cứ như thể bị rấn cắn vậy, bỗng đứng lại nhảy bỏ khỏi người nàng.

Cầm Sát nhìn sang gã, thấy gã vẫn nằm bất động trên mặt đất thì vô cùng ngạc nhiên, còn tưởng rằng thuốc mê của mình có tác dụng đặc biệt đối với người ngoại tộc ấy chứ. Nàng ngồi dậy, nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch với ánh mắt đầy ngờ vực rồi hỏi: “Ngài Ồn không vậy?”

Hoàn Nhan Tông Trạch bấy giờ đã không chế được sự xôn xang trong lòng, gã mở mắt lờm Cầm Sát, lạnh lùng nói: “Không Ồn! Đau đầu, mệt mỏi toàn thân, vô cùng tức giận!”

Cầm Sát thấy giọng nói của gã đầy hăng hái, ánh mắt sáng rõ, duy có nét mặt là làm bộ dữ dằn, rõ ràng trông gã vô cùng khỏe khoắn, nàng đành thờ dài thườn thượt, sau đó cười nói: “Nếu ngài không sao thì hãy đưa tiểu nữ về ngay có được không? Tiểu nữ sợ...”

Nàng còn chưa dứt lời, gương mặt Hoàn Nhan Tông Trạch chợt đánh lại, gã híp mắt nhìn chăm chăm nàng, khiến Cầm Sát rợn cả da gà, sợ đến mức tim này thỉnh thoảng như muốn vọt khỏi miệng. Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn nàng chăm chú một lúc rồi hừ mạnh một tiếng, sau đó gã ngồi dậy, chẳng nói chẳng rằng.

Cầm Sát lo lắng không yên, có trời mới biết nếu đám nô tài Diêu gia không tìm thấy nàng thì sẽ nảy sinh bao điều bàn tán những cuộc đến mức nào. Nàng thật không dám trên chộc Hoàn Nhan Tông Trạch, ngộ nhờ vị tổ tông này cứu giúp thật thì nàng biết trở về sao đây.

Cầm Sát khóc không ra nước mắt, ngẫm rằng trở về là chuyện quan trọng nhất, ngẫm rằng phải nhẫn nhịn, lúc này mới coi như đỡ phần nôn nóng.

Nhìn vết thương trước ngực Hoàn Nhan Tông Trạch, Cầm Sát nhớ tới hôm ấy ở trên thuyền nàng đã từng xử lý vết thương cho gã, lần này càng chẳng cần chú trọng tới lễ nghĩa nữa, có lẽ nàng nên băng bó cho gã, bởi lẽ nếu nhanh chóng đỡ dành vị tổ tông này thì gã mới mau mau đưa nàng trở về.

Nghĩ vậy Cầm Sát lập tức tươi cười, dịu dàng nói: “Vết thương của ngài bị rách ra rồi, ban này do lỗi của tiểu nữ tất, vậy ngài còn chưa nguôi giận sao? Vương gia là người khoan dung độ lượng, bụng tử tướng chứa được cả con thuyền*, ngài cần gì phải chấp nhặt với tiểu nữ. Nếu không để tiểu nữ trước hết xử lý vết thương cho Vương gia nhé?”

*Bụng tử tướng chứa được cả con thuyền: là một câu thành ngữ xuất phát từ điển cổ, dùng để hình dung người có lòng khoan dung độ lượng.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy Cầm Sát ra vẻ lấy lòng thì mới quay sang ngó nàng, Cầm Sát vội vã nở nụ cười tươi. Gã nhìn đôi má lúm đồng tiền của nàng nở rộ như hoa dưới ánh nắng mặt trời, tóc mây đen như mực càng làm nổi bật dung nhan trong sáng đẹp đẽ, ánh mắt sáng rõ như trăng rằm, sóng sánh trong veo, đôi mắt toát vẻ dịu dàng, đôi môi đầy đặn hồng hào ươn ướt tựa cánh hoa, hàm răng trắng bóc.

Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn lướt qua đôi môi nàng, sau đó xoay người sang một bên, làm bộ giận dỗi hừ hừ vài tiếng.

Cầm Sát thấy gã như vậy, trái lại thở phào nhẹ nhõm, vội vã lấy thuốc trị ngoại thương từ trong tay áo ra để xuống đất, sau đó cởi áo ngoài của gã ra thì thấy ngay tám băng vải trắng quấn trước ngực đã bị nhuộm một màu đỏ thẫm. Con giận trong lòng nàng bất chợt chuyển thành nỗi áy náy.

Nàng nghiêng người định tháo nút tám băng dưới nách Hoàn Nhan Tông Trạch, chẳng ngờ ngón tay vừa mới chạm vào, Hoàn Nhan Tông Trạch bỗng dung gào toáng lên làm Cầm Sát giật nảy người ngược nhìn lên, nàng thấy gã tỏ vẻ khó chịu, ánh mắt hình như hơi lảng tránh, gã cất giọng nói: “Tay chân vụng về đến nỗi làm đau ta! Nhìn nàng có vẻ lạnh lợi, sao còn chẳng băng gã thái giám nhanh nhẹn hay hầu hạ bên người ta thế. Thôi đi, để ta tự làm.”

Hắn dứt lời liền cúi xuống tự tháo nút thắt, sau đó giật mạnh tám băng đến nỗi Cầm Sát nghe rõ cả tiếng, mắt thấy vết thương đáng sợ của gã lộ ra ngoài, da thịt lẫn lộn với máu, Cầm Sát há hốc mồm, nhìn gương mặt xanh mét của Hoàn Nhan Tông Trạch với ánh mắt đầy cổ quái.

Cầm Sát khó lòng mà hiểu nổi, vị trước mắt này có phải đầu óc đang có vấn đề hay không, nàng dù có vụng về đến đâu cũng sẽ không mạnh bạo kinh hồn như gã. Có điều gã tự mình làm lấy, Cầm Sát cũng vui lòng đáp ứng thôi, nhưng nghe gã so sánh bản thân mình với thái giám, trong lòng đương nhiên cảm thấy không vui, bất chợt nàng lại trở nên dăm chiêu suy nghĩ.

Cầm Sát còn đang bận suy tư, còn Hoàn Nhan Tông Trạch thì đương bút rút khó tả, gã chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, suy cho cùng gã cũng chẳng hiểu nổi bản thân mình muốn gì. Một mặt gã vừa mong Cầm Sát tới gần mình, mặt khác lại cực kỳ sợ hãi nàng tới gần, thấy nàng cách xa mình thì lại thờ dài đánh thượt, cảm giác vô cùng trống vắng. Nhưng nếu nàng ở gần, mùi hương thơm mát từ tóc nàng lại xộc vào mũi gã, khiến gã lại phải điên cuồng né tránh Cầm Sát như tránh hồng thủy mãnh thú vậy.

Ví như hiện tại, gã đang tháo tám băng vải xuống, thấy Cầm Sát ơ hờ quỳ gối bên cạnh chẳng hề để ý tới mình, gã lập tức cảm thấy căm giận, tức thì trừng mắt cao giọng với nàng: “Ngươi ngăn ở đó làm gì, tới bôi thuốc cho ta!”

Cầm Sát đương suy nghĩ chuyện hôm nay không giống do Ngô thị gây ra, bất ngờ bị Hoàn Nhan Tông Trạch gào lên làm giật nảy cả người. Nàng nhìn sang gã, tự dung lại thấy bức mình. Ban này nàng gặp nguy hiểm cho nên không còn lòng dạ nào ngấm ngội kỹ lưỡng, nhưng bây giờ khi bình tĩnh lại, nàng chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Trước hết, chuyện hôm nay không phải do nàng cầu xin Hoàn Nhan Tông Trạch cứu giúp, và lại, hai gã ám vệ kia nếu không phải Hoàn Nhan Tông Trạch sai bảo thì bây giờ không thể nào chẳng thấy mặt mũi đâu như vậy. Nàng không hỏi tội gã dám sai khiến người của nàng đã là nhân nhượng lắm rồi, thế mà gã dám coi nàng như con bé nha hoàn mà sai bảo này nọ. Hơn nữa, hôm trước rõ ràng Hoàn Nhan Tông Trạch bảo nàng rằng hắn sẽ rời Giang Châu, hôm nay tự dung lại xuất hiện ở đây, Cầm Sát đương nhiên không ngờ tới mức nghĩ rằng sự xuất hiện của gã lúc này là trùng hợp.

Nghĩ tới cảnh Dương Tùng Chi đuổi tới rừng mai, Cầm Sát bất chợt cười gằn, Hoàn Nhan Tông Trạch rõ ràng đã lợi dụng nàng đuổi Dương Tùng Chi đi.

Dương Tùng Chi không tìm thấy người, hẳn nhiên sẽ không nghĩ tới Hoàn Nhan Tông Trạch vẫn còn trốn ở chỗ này, đối với đám quân binh Đại Cẩm, nếu thể từ Trần Quốc Công còn chẳng tìm thấy Hoàn Nhan Tông Trạch ở trên núi, vậy nhất định bọn họ cũng sẽ không tới sục sạo nơi này, thế mà trước đó nàng còn ngốc nghếch chẳng hiểu vì sao gã lại đột ngột báo cáo hành tung với bản thân mình.

Cầm Sát vốn vừa trải qua nguy hiểm, đầu óc sớm đã rối như tơ vò, tâm tư rối rắm, bị Hoàn Nhan Tông Trạch quát tháo như vậy, tức thì không thêm nhin nữa, đôi mắt trong veo của nàng chột tở ý lạnh lùng, nàng bực bội quát: “Ngậm miệng lại!”

Hoàn Nhan Tông Trạch không ngờ Cầm Sát đột nhiên giận dữ, nhất thời ngẩn ra, sau đó ngoan ngoãn im miệng.

Gã thấy Cầm Sát cất tiếng: “Thốn Thảo và Xuân Huy đâu? Vương gia cho tiểu nữ hai gã ám vệ, hay chỉ là tổng khứ hai kẻ ăn không ngồi rồi sang cho tiểu nữ? Chẳng lẽ Vương gia coi tiểu nữ là kẻ ngu ngốc, bề ngoài giả bộ tặng cho hai gã ám vệ, nhưng thực chất là muốn trêu đùa tiểu nữ sao? Nếu hôm trước tiểu nữ không ngây ngốc nói với thể từ Trần Quốc Công rằng ngài đã rời khỏi Giang Châu, chắc hẳn Vương gia sẽ thất vọng lắm nhỉ?”

Về mặt Cầm Sát lạnh lùng, chất vấn liên tục, khiến Hoàn Nhan Tông Trạch như bị dội một chậu nước đá xuống đầu, gã bỗng cảm thấy lưng túng lo sợ, nhận thấy ánh mắt Cầm Sát độc về xa cách giá băng, lồng ngực bất chợt thấy bực bội tung tức, có điều nhìn gương mặt kiều kỳ* của nàng, hẳn lại chẳng thốt nên lời.

*Nguyên văn là cụm từ “Cự người ngàn dặm”: Là cụm từ để miêu tả người có thái độ kiều kỳ với người khác.

Cầm Sát thấy gã cứng họng thì nghĩ bản thân mình nói đúng, nàng cảm bình sứ trên đất lên ném cho Hoàn Nhan Tông Trạch, sau đó chẳng thèm nhìn gã, xoay người đứng dậy đi thẳng ra xa.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy thế thì hốt hoảng, gã chẳng màng đến vết thương, xé băng vải quấn qua loa lại, sau đó đứng dậy đuổi theo nàng. Nhưng gã không dám tới gần quá, chỉ ton tót theo đuôi* nàng từng bước một, làm bộ ôn hòa hỏi: “Đi đâu thế?”

*Nguyên văn là thành ngữ “Diệt bộ diệt xử”, nghĩa gốc là muốn học theo người giỏi, nhưng hiện giờ cách nói này có hàm ý tiêu cực, dùng để ví những kẻ chỉ biết bắt chước, rập khuôn hoặc nhin hót người khác, bản thân không hề có ý tưởng sáng tạo nào. Đồng nghĩa với từ “Bào sao hay vậy.” Trong câu thì mình nghĩ cụm từ này đơn giản có nghĩa là “theo đuôi”.

Thấy Cầm Sát không đáp, chỉ một mực đi thẳng, gã liền trở nên luống cuống, bất chấp thể diện mà dỗ dành: “Là do Tia Chóp* đột nhiên bay tới rít gào, cho nên ta biết nàng gặp chuyện, vì thế mới cùng Ảnh Thất tới xem. Giữa đường gặp được hai gã ám vệ, ta mới sai bọn họ đuổi theo kẻ bắn tên, không phải cố tình đến chọc ghẹo nàng.”

*Tia Chóp: Theo mình đoán thì Tia Chóp theo lời Hoàn Nhan Tông Trạch chính là con chim ưng nhỏ Chúa Sơn Lâm của Cầm Sát. Gã dứt lời, Cầm Sát bỗng nhiên xoay người lại, nhưng không nhìn gã, mà nhìn quanh một lát rồi bước nhanh tới. Hoàn Nhan Tông Trạch đâu ngờ Cầm Sát đột nhiên xoay người lại, chân chệch bước suýt dẫm vào nàng, gã lùi sau vài bước mới ổn định được nhịp chân, thấy Cầm Sát lại bước vội vã thì hấp tấp đuổi theo, gấp gáp nói: “Nếu nàng thấy bọn họ không ổn thì cứ nói với ta, ta sẽ tặng nàng mấy kẻ khác, cần gì phải tức giận đến thế?” Ban nãy vì giận dữ cho nên Cầm Sát nổi cơn bướng bỉnh, thầm nghĩ mặc kệ Hoàn Nhan Tông Trạch, gã không muốn đưa nàng về thì tự nàng quay về là được. Nghĩ vậy cho nên nàng mới nhanh chóng tìm đường trở về, nhưng đi vài bước lại cảm thấy bản thân đúng là giận quá mất khôn, đi thế này thì bao giờ mới trở về được chứ, bởi thế nàng lại xoay người tới gần con ngựa của Hoàn Nhan Tông Trạch. Hoàn Nhan Tông Trạch cứ lải nhải, còn Cầm Sát thì đã tới trước ngựa, nàng nắm lấy cương ngựa cố gắng giẫm lên bàn đạp, nhưng con ngựa mà Hoàn Nhan Tông Trạch sở hữu vốn là bảo mã quý hiếm, sao có thể ngoan ngoãn để một cô bé như Cầm Sát giẫm vỗ giương oai, nó tức thì muốn hất nàng sang một bên. Thấy Cầm Sát hùng hục leo lên ngựa, Hoàn Nhan Tông Trạch càng hoảng sợ, vội vã nhảy tới túm lấy dây cương, mạnh mẽ giữ chặt con ngựa đương phì phò, còn Cầm Sát thì giẫm trượt vào không khí.

Thấy nàng có thể nào cũng không trèo lên ngựa được, Hoàn Nhan Tông Trạch cảm thấy có phần dờ khóc dờ cười, gã sờ sờ mũi, sau đó nói: “Nàng đừng vội, ta đã sai người dẫn đám nô tài Điều phủ đi vòng quanh đây, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm thấy và đưa nàng trở về, sẽ không liên lụy tới thanh danh của nàng đâu. . .”

Cầm Sát đương nhiên biết năng lực bản thân tới đâu, nàng làm sao có thể tự mình cưỡi ngựa trở về, nàng làm bộ như vậy chỉ để cảnh cáo Hoàn Nhan Tông Trạch mà thôi. Bấy giờ nghe gã giải thích rõ nguyên do, nàng cũng thức thời buông cương ngựa xuống, ra về lạnh lùng nhìn sang Hoàn Nhan Tông Trạch đương ton hót tươi cười, cất tiếng: “Ngài nói có người lên bắn tên ư?”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng cất tiếng, không làm loạn nữa thì thở phào một hơi, vội cười nói: “Nếu không ngựa của nàng đang yên đang lành sao có thể đột ngột lồng lên? Ban nãy kẻ bắn tên chạy về hướng này, nàng gặp nguy hiểm như vậy dù sao cũng phải tìm hiểu rõ sự thể chứ, kẻ bắn tên kia đương nhiên không thể bỏ qua, vì thế ta mới sai ám vệ đuổi theo bắt hắn. . .”

Cầm Sát nghe vậy mới chăm chú nhìn xung quanh, quả nhiên thấy bên phía đông cánh rừng mang máng có một con đường mòn xuống núi, Hoàn Nhan Tông Trạch đưa nàng tới đây chắc là muốn gặp gỡ ám vệ, để nàng tra khảo kẻ bắn tên kia, thuận tiện tìm cách ứng phó.

Dường như để đáp lại câu nói của Hoàn Nhan Tông Trạch, một lát sau cách đó không xa vắng tới tiếng vó ngựa, nửa khắc sau liền thấy Thốn Thảo và Xuân Huy cưỡi ngựa tới, trong tay Thốn Thảo còn nắm dây cương một con ngựa không người cưỡi, Cầm Sát chăm chú nhìn thì thấy đó chính là con ngựa màu mận kéo xe. Còn trên lưng ngựa của Xuân Huy thì chở thêm một người, có vẻ không rõ sống chết, đôi chân hắn đang đưa theo nhịp vó ngựa.

Bọn họ tới gần, lưu loát xuống ngựa, hành lễ với hai người Cầm Sát rồi thưa: “Vương gia, tiểu thư.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy Xuân Huy ném gã bắn tên xuống ngựa thì nhìn lướt qua Cầm Sát rồi cất giọng: “Đã tra hỏi chưa?”

Xuân Huy đáp: “Kẻ này chỉ sợ đã bị người khác dùng nhục điểm để khống chế, thấy thuộc hạ đuổi theo lập tức muốn nhảy xuống núi tự vẫn, thuộc hạ

cứu hấn trở về, sợ Vương gia và tiểu thư chờ lâu nên đưa về ngay, còn chưa tra hỏi qua.”

Cầm Sát nghe vậy cũng không lập tức tra hỏi, nàng từ tốn tới nhìn gã bắn tên, thấy là người lạ mặt thì lập tức đứng lên, tới gần con ngựa màu mỡ, thấy từ bụng tới cổ chân nó có vết máu bị tên bắn thì chau mày nhìn sang Thốn Thảo, hỏi: “Người có tìm được mũi tên không?”

Thốn Thảo lấy từ trong tay áo ra một nửa mũi tên bị đứt dằm cho Cầm Sát, Cầm Sát chăm chú nhìn nhưng không phát hiện ra ký hiệu hay manh mối gì, đôi mắt nàng bất chợt sẫm lại, càng thêm đoan chắc rằng chuyện này chắc chắn Ngô thị biết rõ nội tình, nhưng không phải là mưu tính của nàng ta.

Tình huống địch trong tối ta ngoài sáng như vậy thật khiến người khác căm hận, Cầm Sát ngẩng đầu lên thì thấy Hoàn Nhan Tông Trạch tới gần, gã nhìn nàng rồi mở lời: “Mấy năm nay ở Đại Cẩm lòng dân bất ổn, cho nên triều đình quản lý vũ khí rất chặt. Triều đình ra lệnh giới nghiêm không cho dân chúng tự tạo vũ khí, dù là kho vũ khí của quan phủ cũng có tới ba chiếc chìa khóa, mỗi chìa do ba người chủ chốt nắm giữ, vũ khí ra vào kho, dùng để làm gì đều được ghi chép thành văn bản, nếu dân chúng bị phát hiện tự tạo hay tàng trữ vũ khí thì chắc chắn sẽ phải chịu cực hình, bởi thế cho nên mấy năm nay các cửa hàng rèn ở Đại Cẩm đều đóng cửa hàng loạt. Chẳng hạn như phủ Trần Quốc Công là hoàng thân quốc thích, gia tộc công huân tôn quý tuy được tự ý chế tạo vũ khí, nhưng trên mũi tên đều phải khắc lại con dấu riêng của phủ. Giang Châu không hề có gia tộc tôn quý vinh hiển như vậy, Điều gia càng chẳng cần nhắc tới. Mặc dù các gia tộc giàu sang hàng năm đều nhận một số lượng mũi tên từ kho của quan phủ, nhưng những mũi tên đó đương nhiên cũng phải khắc con dấu quan phủ. Trên mũi tên này lại không hề có dấu hiệu gì, nhưng nhìn cách chế tạo tinh vi, lớp sơn mới cứng, mũi tên sáng bóng thì có vẻ mới được tạo thành không lâu, lớp sơn này có vẻ giống như lớp sơn Miên Linh chuyên dùng của quan phủ, ta nghĩ chắc hẳn lấy ra từ trong kho quan phủ. Nàng có muốn ta tra xem trong số những kẻ lui tới kho vũ khí Giang Châu gần đây có người của Điều gia hay không? Nếu có thể tìm hiểu rõ ràng nguồn gốc* thì cũng dễ dàng lần ra nhiều manh mối hơn**.

*Nguyên văn là “Thuận đẳng mạc qua”: Có nghĩa là từ dây leo có thể tìm ra dưa hấu, cụm từ để ví từ đầu mối nào đó có thể tìm ra chân tướng sự việc.

**Nguyên văn là “Chu ti mã tích”: Có nghĩa là từ mạng nhện có thể tìm ra con nhện, từ dấu chân ngựa có thể lần ra con ngựa, cụm từ này dùng để ví von sự việc có nguyên do và manh mối mật mù, khó tìm hiểu rõ ràng được.

Cầm Sát cũng không làm bộ khách sáo với gã, nghe vậy lập tức gật đầu đồng ý, sau đó ra lệnh cho Xuân Huy: “Làm hẩn tinh lại”.

Xuân Huy nghe lệnh rút đao xẹt qua đầu người đàn ông đang gục xuống đất khiến hấn ta thảm thiết kêu lên, Cầm Sát đoán Xuân Huy tấn công vào gân cốt người đó, tức thì hơi chau mày, Hoàn Nhan Tông Trạch thì trừng mắt với Xuân Huy. Xuân Huy bất chợt vã mồ hôi đầy trán, không phải hấn không để ý tới Cầm Sát, mà thói quen tanh mùi máu này vốn là đặc trưng khi làm ám vệ lâu năm rồi.

Xuân Huy đành mê mẩn ngồi xồm xuống hí hoáy một lát trên người tên bắn tên, lát sau hấn ta liền im bất, ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn về Hoàn Nhan Tông Trạch và Cầm Sát, Xuân Huy quát hấn: “Nhìn đi đâu vậy!”

Hấn ta hoảng hốt vội vã ngoảnh đi, Xuân Huy lạnh lùng hỏi: “Ai đã sai khiến người bắn tên vào ngựa của Điều phủ? Nếu người không nói rõ, hôm nay ta sẽ làm người trở thành người tàn phế.”

Hấn ta nghe vậy sợ run lấy bầy, một mực dập đầu xin tha, nhưng không hề khai rõ, Xuân Huy xách gã lên, làm bộ hiểm ác nói: “Người tưởng không khai thì ta không có cách trị người sao? Người bỏ mạng vốn chẳng quan trọng, nhưng nếu liên lụy hại chết cả gia đình, vợ con đều bị kẻ khác sát hại thì sao?”

Thấy kẻ bắn tên thoát cứng đờ người, Xuân Huy đoan chắc mình đã đoán đúng, lập tức tiếp lời: “Người nhắm mà xem, nếu không tìm thấy tung tích người, kẻ đó chẳng lẽ sẽ bỏ qua cho vợ con người ư? Hãy khai thật ra xem, không biết chừng tiểu thư của ta là người nhân từ, còn có thể cứu giúp tính mạng vợ con người.”

Xuân Huy chỉ cần tra tấn một hồi thì hấn ta chắc chắn sẽ khai tuốt tuột, nhưng Xuân Huy vừa bị Hoàn Nhan Tông Trạch lờm cho, bởi thế đành phải nhẫn nhịn mà cất tiếng đe dọa. Cũng may Xuân Huy nói câu nào câu nấy đều nhắm vào yếu điểm của hấn, cho nên hấn ta cuối cùng cũng quả quyết nhìn về phía Cầm Sát rồi khai hết.

“Tiểu nhân là dân thường sống trong một con hẻm cạnh con kênh phía Tây thành, vốn chuyên làm thuê những công việc lật vật để nuôi sống gia đình qua ngày, bởi thời trẻ từng học bắn tên, lại biết chút võ nghệ, cho nên bình thường lúc rảnh rỗi tiểu nhân hay lên núi săn bắn kiếm thêm ít thịt cải thiện bữa cơm gia đình. Tiểu nhân đâu muốn hại người, tiểu nhân càng chẳng có thù oán gì với tiểu thư, nhưng hôm ấy sau khi xong việc về nhà, tiểu nhân bỗng dưng không thấy vợ và ba đứa con đâu, tiểu nhân tìm tới nửa đêm rồi quay về thì tự dưng thấy một kẻ bịt mặt ngồi trong nhà, kẻ ấy đưa cho tiểu nhân mũi tên này, bảo tiểu nhân hôm nay lên núi nhìn thấy phủ hiệu chứng tỏ người của Điều gia thì bắn tên vào ngựa, nếu thành công thì hấn sẽ đưa vợ con tiểu nhân về, hấn còn bắt tiểu nhân nói với hàng xóm rằng vì vợ chồng cãi nhau ốm tới, cho nên vợ tiểu nhân mới đem theo con cái trở về nhà mẹ đẻ dưới sườn núi khoảng mười dặm*. Tiểu nhân thật sự không muốn hại người, xin ngài và tiểu thư tha mạng...”

*Dặm là một đơn vị đo chiều dài, = 1/2km

Hấn ta vừa nói vừa run cầm cập, Cầm Sát cũng không mong moi được tin tức gì hữu ích từ hấn, nàng hít sâu một hơi, sau đó thì lễ với Hoàn Nhan Tông Trạch: “Vương gia cho phép tiểu nữ đưa hấn về được không?”

Hoàn Nhan Tông Trạch đương nhiên đáp ứng, sau đó lên tiếng: “Ta sẽ điều tra tung tích người nhà của hấn, nếu có tin tức gì sẽ đưa tới chỗ nàng ngay. Để ta đưa nàng quay về...”

Ở đây có ba con ngựa, so với đi cùng Xuân Huy và Thốn Thảo, Cầm Sát nghĩ đã “Đập bình ném bình”* rồi thì để Hoàn Nhan Tông Trạch đưa về cũng chẳng sao. Bởi vậy nàng không từ chối, chỉ gật đầu cảm tạ, Xuân Huy và Thốn Thảo thấy Vương gia đối đãi với Điều tiểu thư có vẻ khác lạ thì cũng tinh ý, một người kéo gã bắn tên lên ngựa, còn người kia thì dắt con ngựa màu mỡ cùng nhau đi trước.

*Nguyên văn là “Phá bình phá suất”, nghĩa đen là bình nếu đã bị vỡ, thì cho dù vỡ nát thêm cũng không cần giữ gìn nữa. Cụm từ này nghĩa bóng là: Nếu một người đã bỏ mặc không quan tâm tới diễn biến sự tình thì dù sự tình đó chuyển biến xấu thì người đó cũng sẽ mặc kệ, không tìm cách cứu vãn nữa. Trong câu thì cụm từ này có nghĩa là Cẩm Sát đã bị Hoàn Nhan Tông Trạch đưa đi, vậy thì để Hoàn Nhan Tông Trạch đưa về cũng chẳng sao.

Hoàn Nhan Tông Trạch đang muốn tới dắt ngựa, Cẩm Sát nghĩ chuyện tìm người còn phải phiền Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng đã làm gã bị thương thì cũng nên giúp gã, bởi vậy vươn tay ra trước mặt gã rồi nói: “Thuốc đâu? Không phải ngài đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi sao, mau băng bó vết thương lại đi.”

Hoàn Nhan Tông Trạch sững người, thấy Cẩm Sát dù không tươi cười, nhưng không có bộ dạng xa lánh như ban nãy nữa, ngay lập tức gã nghĩ Cẩm Sát đã hết giận rồi, trong lòng bất chợt vui sướng tới mức sôi nổi hoạt bát, gã lập tức cười cợt xán lại gần, chớp mắt quyến rũ: “Nàng đau lòng sao?”

Cẩm Sát thấy gã dí mũi gần sát mặt mình thì lập tức giậm chân đáp: “Xem sắc mặt Vương gia hồng hào thế kia, có chảy tí máu cũng chẳng sao đâu, tiểu nữ chẳng thêm quan tâm.”

Nàng dứt lời liền bước tới chỗ con ngựa, Hoàn Nhan Tông Trạch xem điệu bộ giậm chân tức tối của nàng thì nhoen miệng cười tươi. Không phải gã không thấy đau, mà thật ra gã không dám để Cẩm Sát bôi thuốc, chỉ sợ bỗng dưng gã lại nổi cơn thất thường làm nàng khó chịu, đến lúc đó hẳn khó mà dỗ dành lần nữa.

Gã cười khỏ, sau đó đuôi theo Cẩm Sát, kéo dây cương, toan đỡ nàng lên lưng ngựa trước thì nghe thấy Cẩm Sát cất tiếng.

“Ngài lên trước đi, tiểu nữ muốn ngồi phía sau.”

Hoàn Nhan Tông Trạch mở to hai mắt, ngắm nàng một lúc lâu không đáp, sau đó mới áp ứng kêu: “Nàng thật sự muốn ngồi sau ư?”

Cẩm Sát trông gã có vẻ quái lạ thì sinh lòng hoài nghi, nhưng nàng vẫn gật đầu đáp: “Tiểu nữ sợ ngồi đằng trước sẽ chạm vào vết thương của Vương gia.”

Nàng dứt lời liền nghĩ tới cảnh ban nãy ngực mình đụng vào ngực gã, trong lòng biết là nói sai rồi, suýt chút nữa thì âm thầm cắn rụng đầu lưỡi.

Hoàn Nhan Tông Trạch mỉm môi, sau đó mới xoay người lên lưng ngựa, vươn tay đỡ nàng. Cẩm Sát đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay gã, gã nghiêng người xuống nắm bờ eo đưa nàng lên ngựa. Gã cứng đờ người, Cẩm Sát lên ngựa liền di chuyển một chút để ngồi vững, gã thấy thế bất chợt nở nụ cười ranh mãnh.

Thấy Cẩm Sát ngồi yên rồi, gã mới hỏi: “Ngồi vững chưa?”

Cẩm Sát đáp lại, gã làm bộ ho khan vài tiếng, sau đó tiếp: “Ta bắt đầu thúc ngựa nhé.”

Dứt lời gã lập tức thúc ngựa, con ngựa hí vang rồi xông lên, khiến thân thể Cẩm Sát bất chợt nghiêng đi, nàng sợ tới mức phải nắm chặt yên ngựa, nhưng trong rừng vốn đầy đặc đá tảng, lưng ngựa thì tròn trành, nàng lại không quen ngồi ngựa, cứ lung lay chực ngã, lo lắng tới mức sắc mặt thoát tái mét.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy cả người Cẩm Sát cứ lung lay thì ghim cương ngựa chậm lại chút, gã hơi ngoảnh lại rồi nói: “Hay là nàng túm chặt lấy áo ta đi, nàng cứ nghiêng ngã thế này thì đến trưa cũng chẳng về tới nơi được.”

Cẩm Sát thấy cũng đúng, đành thả yên ngựa ra, túm lấy áo choàng của Hoàn Nhan Tông Trạch, nhưng con ngựa phi cứ rầm rập, khiến nàng túm áo gã cũng chẳng khác gì không túm, và lại đoạn đường phía trước rõ ràng vẫn còn xóc nảy, cơ thể Cẩm Sát cứ nghiêng dần, mắt thấy mặt đất càng ngày càng gần, nàng đành bất chấp thể diện, buông áo gã ra, ôm chặt lấy thắt lưng gã, khiến cơ thể hai người bọn họ dính sát vào nhau.

Cảm nhận thấy cơ thể Hoàn Nhan Tông Trạch thoát cứng đờ, gương mặt Cẩm Sát cũng đỏ bừng lên. Nàng chưa từng cưỡi ngựa bao giờ, ban nãy đứng bên cạnh con ngựa, cứ tưởng chỉ cần ngồi phía sau bám chặt lấy yên ngựa là có thể ngồi vững được, như vậy không đến mức cả người bị lọt thỏm vào lòng ngực Hoàn Nhan Tông Trạch, thò ra hít vào đều ngửi thấy hơi thở nam tính mạnh mẽ của gã, chẳng ngờ lên ngựa rồi nàng mới biết bản thân mình đúng là khờ khạo quá đỗi. Nhớ tới nét mặt Hoàn Nhan Tông Trạch khi hỏi lại xem có thật sự muốn ngồi ở phía sau hay không, Cẩm Sát thật muốn độn thổ cho xong.

Nhưng nếu bảo Hoàn Nhan Tông Trạch dừng lại để nàng lên ngồi đằng trước thì chỉ càng xấu hổ hơn mà thôi. Hiện giờ nàng cũng chỉ còn cách cố gắng kiên trì, Cẩm Sát bất chợt khép mắt lại, chán nản cắn chặt môi.

Hoàn Nhan Tông Trạch thoạt đầu được đôi tay nhỏ nhắn ôm chặt thắt lưng thì xao động thích thú tới mức nhoen miệng cười tươi, nhưng con ngựa chạy thêm một lát thì gã chẳng thể cười nổi nữa. Cẩm Sát dán sát vào lưng gã, con ngựa thì phi băng băng, mỗi một lần nảy lên nảy xuống khiến cơ thể bọn họ va chạm càng thân mật hơn. Nhưng Cẩm Sát dường như không để ý tới vấn đề này, nàng chỉ một mực lo sợ bị ngã xuống, cho nên ôm gã rõ chặt. Những đường cong thiếu nữ là lướt mềm mại, cộng với bộ ngực nhỏ nhắn cứ ma sát liên tục vào sau lưng gã.

Mỗi lần xóc nảy lên xuống lại khiến cơ thể gã như tê dại đi, cảm giác này lan tỏa khắp toàn thân, rồi chuyển thành sự nóng nực, khiến chỗ bụng dưới của gã bùng bùng như bị lửa thiêu, càng khiến trái tim gã đập nhanh thành thịch.

Gã quyết tâm nhắm chặt mắt lại để làn gió lạnh thổi tan cơn nóng trên mặt, nhưng làn gió kia dường như giống hệt đôi tay xinh xắn ấm áp của nàng, liên tục vỗ về gương mặt gã, đầu óc gã trở nên trống rỗng, chỉ nghĩ tới đôi gò bồng đảo mềm mại đằng sau lưng, con ngựa phi như bay, chùng như đưa thẳng trái tim đương đập thình thịch của gã lên cao tới tận những đám mây trên bầu trời xa.

Hoàn Nhan Tông Trạch năm nay mới có mười lăm tuổi, vốn còn trẻ, lại quanh năm sinh sống tại Đại Cẩm, bởi thân phận đặc thù nên thường xuyên đối đầu với nguy hiểm, hiếm khi gần gũi với người khác, và lại gã cũng không tin tưởng nữ nhân Đại Cẩm, bản thân gã lại ít khi đụng chạm da thịt với người khác phái, tất cả tâm tư đều đặt vào chuyện khác, cho nên tới giờ chưa từng thử qua mùi vị đàn bà. Gã tỏ vẻ bồng đùa ngả ngón trước mặt Cẩm Sát, thật ra là bất chú theo đám nô tài đã có vợ mà vẫn hay chòng ghẹo các cô thiếu nữ chưa chồng ấy thôi.

Nhưng dù gã ít khi đụng chạm da thịt với đàn bà thì cũng là một chàng trai trẻ tuổi, mạnh mẽ nam tính, nào đã từng thân mật với người khác phái đến vậy. Bởi gã bị thương, vì thế mấy ngày nay đều dùng đồ gỗ, bây giờ gã càng ngày càng cảm thấy nóng bức, bất ngờ thấy cái mũi âm ẩm, máu nhỏ giọt xuống mu bàn tay, gã cúi đầu nhìn thì thấy hóa ra mình bị chảy máu cam. Guồng mặt gã trở nên đỏ lựng, chỉ sợ Cẩm Sát biết, vội vã dùng tay áo lau đi.

Thật ra gã lo lắng hơi thừa, bởi Cẩm Sát đâu có để ý tới gã, chính nàng cũng như con thỏ đang bị nướng trên đồng lửa, cảm thấy sốt ruột vô cùng.

Dựa vào người gã, nàng chỉ cảm thấy tấm lưng gã rộng rãi mà rắn rỏi, dán sát vào cơ thể ấm áp của gã, mùi hương mạnh mẽ đặc trưng quần quanh khiến nàng cứ phải cật lực tránh né, nhận thấy cơ thể của gã bỗng dưng cứng rắn như thép tấm sắt, Cẩm Sát đương nhiên biết tại sao, hiện giờ nàng xấu hổ tới mức muốn tìm một cái hố mà chui vào, làm gì còn lòng dạ nào để ý tới biểu hiện của Hoàn Nhan Tông Trạch, càng lúc càng cảm thấy con đường sao mà dài dằng dặc thế.

Không biết lâu hay chóng, Hoàn Nhan Tông Trạch trông thấy Thốn Thảo và Xuân Huy thì tự khắc ghim cương ngựa lại, đóng rồi lại mở cái miệng khô khốc, một lúc lâu sau mới thốt: “Lúc trước ta không hề muốn lợi dụng nàng, thật sự ta đã định rời Giang Châu...”

Đầu óc Cẩm Sát đương rồi như tờ vò, chẳng rõ tại sao gã đột nhiên nói tới việc này, nàng lặng thinh không đáp, Hoàn Nhan Tông Trạch tiếp lời: “Sau đó ta mới thấy chỗ này là nơi ẩn náu rất hữu hiệu, có điều hôm nay xảy ra chuyện này ta cũng không thể nán lại được...”

Trong lúc gã giải thích con ngựa đã dừng lại, Cẩm Sát thấy trước mắt là khu rừng ban nãy, thêm việc mang máng nghe thấy giọng nói của Văn Thanh, nàng chẳng còn lòng dạ nào để ý xem gã nói gì, lập tức buông đôi tay khỏi thắt lưng gã như thể bị ong chích, sau đó nắm chặt vào yên ngựa.

Nàng thấy Hoàn Nhan Tông Trạch cứ lặng thinh thì đỏ mặt đầy đầy gã rồi nói: “Vương gia đưa tiểu nữ xuống!”

Hoàn Nhan Tông Trạch dường như bừng tỉnh, gã bối rối nhảy xuống, né tránh ánh mắt nàng rồi đỡ nàng xuống ngựa. Hai chân chạm đất rồi, Cẩm Sát vội vã cúi người thì lễ rồi nói: “Vương gia đi đường cẩn thận, tiểu nữ xin cáo từ.”

Dứt lời không đợi Hoàn Nhan Tông Trạch đáp lại, Cẩm Sát chạy nhanh như thể chân được bôi mỡ tới chỗ Diêu Văn Thanh, Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng như vậy thì không ngăn cản, chỉ biết giương mắt dõi theo bóng dáng vội vã của nàng, trong lòng bất chợt thấy mất mát, bầu nhiệt huyết cuộn cuộn trong lòng dường như thoáng chốc bay biến theo bóng hình kia, gã thờ thẩn đứng lặng một hồi, đến khi Ánh Thất ruổi ngựa tới gần, biết rằng nếu Cẩm Sát gặp được em trai thì đám nô tài Diêu gia cũng sẽ sớm tìm tới, gã đành hít sâu một hơi, xoay người lên ngựa, rồi lại nhìn về phương ấy, nét mặt buồn bã, sau đó mới vung roi thúc ngựa rồi đi cùng Ánh Thất.

Còn Cẩm Sát sau khi thoát khỏi tầm mắt của Hoàn Nhan Tông Trạch, bước chân tức thì chậm lại, nàng vốn trưởng thành hơn so với Hoàn Nhan Tông Trạch, cho nên sao lại không nắm bắt được tâm tư gã chứ? Ban nãy cũng bởi dựa vào sự yêu thích mà gã dành cho mình, cho nên nàng mới dám làm bộ lớn tiếng hờn dỗi gã.

Có điều Cẩm Sát không hề mong đợi tình cảm của Hoàn Nhan Tông Trạch, vì nàng nghĩ tình ý của gã có lẽ không kéo dài được lâu, dù sao thân phận của bọn họ cách biệt quá lớn, lại không phải người cùng một nước, với vị thế của Hoàn Nhan Tông Trạch chắc chắn sẽ phải lấy một cô gái cùng tộc làm Vương phi, còn nàng chưa nói tới việc làm chính thất, dù có là Trắc phi* cũng chưa đủ tư cách.

*Trắc phi: Là vị trí thứ hai trong Vương phủ, sau Vương phi, trên vị trí phu nhân, thiếp thất.

Dù không đề cập tới chuyện thân phận, thì hiện giờ nàng cũng chẳng có tâm tư nào nghĩ tới chuyện yêu đương, bởi vậy chỉ trong chớp lát, khi cơn gió lạnh thổi bay cơn nóng trên mặt, trái tim nàng cũng trở nên trầm lặng như nước. Thấy Văn Thanh đang chạy vội tới, Cẩm Sát lập tức nở nụ cười tươi.

“Chị, chị không sao chứ? Người đó là ai, gã không làm hại chị đấy chứ?”

Diêu Văn Thanh dứt lời mới nhìn thấy Thốn Thảo và Xuân Huy dắt ngựa xuất hiện từ sau lưng Cẩm Sát, cậu bất chợt dấm chiêu, đoán rằng bọn họ chắc hẳn là do người mất xanh kia phái tới, tức thì trong lòng mỗi lúc một trở nên hoài nghi. Diêu Văn Thanh đã gặp Hoàn Nhan Tông Trạch, Cẩm Sát cũng không muốn giấu diếm em trai nữa, nàng đành mở lời: “Chị không sao, chuyện này để về phủ chị sẽ giải thích rõ cho em, Lai Vương thế nào rồi?”

Diêu Văn Thanh cũng biết hiện giờ không phải lúc bàn chuyện này, cậu nghe Cẩm Sát hỏi tới Lai Vương, nét mặt bỗng dưng lại, đôi mắt toát vẻ lạnh lùng rồi đáp: “Người vừa cứu em đã xử lý qua vết thương cho Lai Vương, y bị gãy tay phải, mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng chắc cũng phải dưỡng bệnh trên giường một thời gian, còn không biết có khỏi hẳn được không nữa! Chị à, rốt cuộc là ai hãm hại chị em mình? Em nhất định phải xé xác kẻ đó ra thành trăm mảnh* cho hả mới được!”

*Nguyên văn là cụm từ “Bầm thây vạn đoạn”.

Cẩm Sát thấy vẻ mặt em trai đầy sự thù hận thì chỉ vỗ về tay em rồi nói: “Là ai thì bây giờ chị cũng chưa tìm hiểu rõ được, nhưng mà chị em mình có thể nhân cơ hội này làm loạn một phen, kiểu gì cũng phải kiếm lợi lộc từ chuyện này mới được.”

Dứt lời nàng nhìn sang Thốn Thảo và Xuân Huy, cười nói: “Hôm nay có thể tìm được ngựa, bắt được tên trộm, công lớn thuộc về hai vị, tiểu nữ xin tạ ơn hai vị.”

Sau đó nàng cúi người hành lễ với bọn họ, Thôn Thảo và Xuân Huy giật mình, biết rõ Cẩm Sát đương tức giận vì bọn họ nghe lệnh Hoàn Nhan Tông Trạch, tức thì vội vàng quỳ xuống thưa: “Tiểu thư bớt giận, chúng nô tài không dám nữa.”

Cẩm Sát biết bản thân mình thân cô thế cô, hiện giờ làm bộ cáu giận với hai người họ chẳng qua là dựa vào Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng cũng không thật sự muốn trách tội bọn họ, hai người này dù sao vẫn vô cùng coi trọng Hoàn Nhan Tông Trạch, nghĩ vậy nàng đành thở dài rồi nói: “Ta sẽ nhớ kỹ lời hai người hôm nay, nếu còn có lần sau, ta buộc lòng phải mời hai vị đi cho.”

Thôn Thảo và Xuân Huy vội vã đồng ý, Cẩm Sát thấy vậy liền dịu giọng dặn dò: “Một lát nữa nhóm người Diêu gia tìm tới, hai người chỉ cần tự xưng là thị vệ phủ Trấn Quốc Công, vừa khéo vào rừng săn bắt chim muông thú rừng làm món ăn dân dã cho Quận chúa, trùng hợp sao cứu được ta và thiếu gia, còn lại cứ đề ta.”

Thôn Thảo và Xuân Huy gật đầu đáp ứng, ngay sau đó bọn họ nghe thấy gần đó vắng tới một loạt âm thanh ồn ã, Cẩm Sát neho mắt, thấy Văn Thanh căng thẳng như thể đối đầu với quân địch thì mỉm cười xoa nhẹ bờ vai em, nói: “Mấy thằng nhóc sai vật vốn không được việc bên cạnh em, nhân chuyện lần này đổi hết đi, không phải em vẫn chờ dịp thích hợp sao, bây giờ thời cơ tới rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Tứ tiểu thư! Ngũ thiếu gia!”

Tai nghe âm thanh ồn ã càng lúc càng gần, Cẩm Sát neho mắt lại, lấy thanh dao găm trong tay áo ra cắt bừa trang phục của mình và Văn Thanh, rồi bôi ít bùn đất lên mặt mình và em, vò cho tóc tai rối loạn, sau đó bảo Văn Thanh cùng ngồi xuống bên cạnh chiếc xe ngựa vỡ tan tành.

Đám hộ vệ và bà vú Diêu gia đã tìm tới nơi, Liễu ma ma được Bạch Chỉ dẫn dắt, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Cẩm Sát và Văn Thanh thì vô cùng hoảng sợ, sau đó nhìn thấy thùng xe vỡ thành bốn mảnh ngay cạnh, Lai Vượng nằm im lìm trên mặt đất không rõ sống chết ngay gần đó thì chân tay bà bắt chợt trở nên mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, run rẩy kêu lên. “Tiểu thư!” Đám Bạch Chỉ cũng bị dọa tới phát khiếp, bọn họ đỡ Liễu ma ma chân nam đá chân chiêu chạy tới, Cẩm Sát thấy vậy thì rúc vào lồng ngực bà nức nở nghẹn ngào nói chẳng ra lời. Nhóm hạ nhân Diêu phủ thấy Cẩm Sát bị dọa tới mức như vậy, ai nấy đều mũi lòng theo, bọn họ nghĩ xe ngựa vỡ tan như thế mà Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia còn sống sót được đã là Phật tổ phù hộ rồi.

Cẩm Sát vừa khóc vừa được Liễu ma ma an ủi vỗ về, gã thủ lĩnh hộ vệ họ Lương thấy vậy bèn đi tới hỏi: “Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia có bị thương không?”

Cẩm Sát rom róm lệ, ngẩng đầu nói: “Ban nãy khi xe ngựa chạy tới đây, càn xe bỗng dưng bị nứt vỡ, may mà gặp được hai vị đại ca phủ Trấn Quốc Công, bọn họ và Lai Vượng cùng khống chế con ngựa, ta và em trai mới có thể nhảy xuống giữ được tính mạng, chúng ta vừa mới nhảy xuống thì càn xe vỡ nát tan tành, thùng xe đập vào thân cây vỡ vụn thành bốn mảnh... Nhưng mà Lai Vượng... Lai Vượng có lẽ bị thương rất nặng, chỉ sợ nguy hiểm tới tính mạng.”

Nhóm hộ vệ và bà vú đứng gần kề cũng trông thấy Thôn Thảo và Xuân Huy, hiện giờ nghe Cẩm Sát kể vậy, Lương thủ lĩnh sốt sắng nói lời cảm tạ bọn họ, sau đó y nhìn thấy một người đàn ông đang co quắp run rẩy dưới đất thì trong đầu bắt chợt dấy lên suy đoán, y hỏi: “Đó là ai vậy?”

Cẩm Sát đánh mắt ra hiệu với Thôn Thảo, Thôn Thảo lập tức cất tiếng: “Khi nãy hai người bọn ta đi săn thú rừng bất ngờ gặp kẻ này lên lút bắn tên vào ngựa của Diêu gia, bọn ta thấy ngựa lồng lên thì chia ra một người đuổi theo bắt giữ tên này, một người xông tới giúp đỡ. Bọn ta đã tra hỏi qua, hắn khai rằng có người bắt giữ vợ con hắn, sai khiến hắn hôm nay lên núi bắn tên vào xe ngựa của Diêu tiểu thư và Diêu thiếu gia nhằm hãm hại họ.”

Thôn Thảo dứt lời liền đưa đoạn tên gãy cho Lương thủ lĩnh, Lương thủ lĩnh nghe kể vậy thì giật nảy người, y vốn tưởng rằng ngựa dờ chừng vốn chỉ là điều ngoài ý muốn, nào ngờ hóa ra là có kẻ lập mưu muốn lấy mạng chị em Cẩm Sát. Y tới sầm mặt nhận đoạn tên gãy, rồi nhìn lại vết tích trên thân con ngựa, sau đó hấp tấp chạy sang chỗ mảnh vỡ thùng xe, mò tìm một lát thì thấy ngay càn xe đứt gãy, nhận thấy trên thân gỗ càn xe có một dấu vết bị cắt gọt gọn ghẽ, nét mặt y lập tức trở nên u ám, y cao giọng hô: “Quả nhiên có điều mờ ám!”

Đám hộ vệ bà vú nghe vậy lập tức bàn tán ầm ĩ, gương mặt ai nấy đều lộ vẻ căm phẫn. Bọn họ hiển nhiên không tức giận vì biết có người hãm hại chị em Cẩm Sát, mà bởi vì lo lắng cho chính tính mạng bản thân họ, chị em Cẩm Sát nếu lia đời thì bọn họ cũng bị liên lụy tới, như vậy xem ra bọn họ và chị em Cẩm Sát đứng cùng một phe, đều là người bị hại, vì thế cho nên mọi người ai nấy đều dâng lòng căm ghét kẻ đã lập mưu hại người.

Liễu ma ma hải hùng kêu: “Trời ơi, là kẻ táng tận lương tâm nào mang lòng mưu hại tiểu thư và tiểu thiếu gia vậy!”

Bà hốt hoảng nói vậy xong liền ôm lấy Cẩm Sát đương run rẩy rồi bật khóc nức nở, mọi người thấy vậy ai nấy đều nhao nhao ùa theo mắng chửi, đúng lúc này trong rừng vắng tới tiếng vó ngựa, Cẩm Sát ngoảnh lại thì phát hiện thấy Lý nhị thiếu gia và Dương Tùng Chi đang phi ngựa tới gần, nàng hơi kinh ngạc, sau đó vội vã vịn tay Liễu ma ma đứng dậy.

Chốc lát sau Dương Tùng Chi và Lý Quan Ngôn tới gần liền ghim ngựa lại, xoay người xuống ngựa, Cẩm Sát lập tức tiến lên đón, cúi người hành lễ với Dương Tùng Chi rồi nói: “Tiểu nữ tạ ơn thế tử, nếu không được hai vị thị vệ trong lúc săn bắn tình cờ ra tay giúp đỡ thì chắc rằng giờ phút này hai chị em

tiểu nữ đã mất mạng rồi.”

Nàng dứt lời liền mở to đôi mắt van nài nhìn Dương Tùng Chi, trong khi đó Thốn Thảo và Xuân Huy bước lên trước hành lễ với y: “Thỉnh an thế tử.”

Dương Tùng Chi nghe lời nàng nói, rồi nhìn ánh mắt ra hiệu của nàng, lại chuyển sang quan sát cử chỉ của Thốn Thảo và Xuân Huy, trong lòng hẳn nhiên hiểu rõ ý tứ của Cẩm Sát, tức thì làm bộ đỡ Cẩm Sát dậy, lấp liếm giùm nàng: “Điều tiểu thư khách khí rồi, đó vốn là việc bọn họ nên làm. Ta tiễn nhóm Huyền chủ xuống núi, lúc trở về ngang qua thì nhìn thấy đám bà vú Diêu gia đứng quanh quần chỗ này với vẻ mặt kinh hoàng, ta hỏi ra mới biết tiểu thư gặp chuyện, chẳng biết tiểu thư và Văn Thanh đệ đệ có bị thương không?”

Y dứt lời, Văn Thanh liền bước lên trước, Liễu ma thì quý phịch xuống rung rung nước mắt nói: “Xin thế tử và Lý nhị thiếu gia giúp đỡ tiểu thư và tiểu thiếu gia của nô tài một phen.”

Dương Tùng Chi vốn đã thấy sự tình có vẻ khác thường, hiện giờ trông Liễu ma ma như vậy thì nét mặt y chợt đanh lại, cất tiếng: “Ma ma mau đứng lên rồi hãy nói.”

Liễu ma ma không đứng dậy mà lại dập đầu bình bình, sau đó mới kể lại căn kể sự tình. Nét mặt Dương Tùng Chi tối sầm lại, y chau mày nhìn đồng vớ vụn của chiếc xe ngựa, sau đó nhìn sang Cẩm Sát và Văn Thanh với vẻ thương xót.

Lý Quan Ngôn vốn có lòng cảm kích Cẩm Sát từ trước, nay nghe có người muốn hãm hại đôi chị em tuổi nhỏ bơ vơ thì lập tức sứt mặt lại, tiến lên cúi người đỡ Liễu ma ma dậy rồi nói: “Ma ma mau đứng dậy chăm sóc Điều tiểu thư, chuyện này nếu hai ta đã biết thì đương nhiên không thể bỏ mặc.”

Liễu ma ma lúc này mới đứng lên đỡ Cẩm Sát, Cẩm sát cúi người hành lễ cảm tạ, đoạn không nhiều lời nữa. Dương Tùng Chi cất lời: “Bây giờ xe ngựa tan thành mấy mảnh như vậy, tiểu thư và Văn Thanh đều bị hoảng sợ, chỉ bằng hai người trở về núi trước, chờ bình tâm lại rồi ngồi xe ngựa của phủ Trấn Quốc Công xuống núi có được không?”

Cẩm Sát cúi người đáp tạ rồi nói: “Ban nãy có đầy tớ tới báo lão thái thái ốm bệnh, tiểu nữ và em trai mới phải vội vã trở về, không ngờ giữa đường gặp phải chuyện này... Hiện giờ chắc đã có người về tới phủ bẩm báo, lão thái thái vốn đang mang bệnh, hơn nữa rất thương yêu con cháu, nếu người nghe nói hai chị em tiểu nữ gặp chuyện không may, chắc chắn bệnh tình sẽ càng nặng thêm. Tiểu nữ cảm tạ ý tốt của thế tử, tiểu nữ và em trai vẫn muốn sớm trở về phủ.”

Dương Tùng Chi cũng biết Cẩm Sát càng sớm trở về thì càng có thể để kẻ có ý đồ xấu xa trở tay không kịp, nhưng nhìn thấy tóc tai Cẩm Sát tán loạn, gương mặt nhỏ nhắn đầy âu lo thì muốn phân bác sự kiên quyết của nàng, có điều ở đây đông người đương nhìn chăm chăm, y cũng không khuyên nhủ nữa, đành chau mày nói: “Đề ta đưa hai người trở về.”

Dứt lời y quay sang nói với Lý Quan Ngôn: “Ta đưa hai người họ về phủ, hiện giờ hẳn là trên núi cũng biết tin, tỷ tỷ nghe nói Điều tiểu thư xảy ra sự cố chắc chắn sẽ sốt ruột lo lắng, làm phiền huynh trở lại giải thích tường tận cho tỷ ấy. Xe ngựa của Diêu gia đã hỏng, huynh nhân tiện đưa xe ngựa của phủ Trấn Quốc Công tới đây giùm.”

Cẩm Sát hiểu rằng y đang e ngại lo lắng cho bộ dạng chật vật của nàng và Văn Thanh cho nên mới tỏ ra cẩn thận đến vậy, có điều thấy y khẳng khái như thế thì nàng vẫn cảm thấy hơi buồn cười.

Đội đến khi xe ngựa phủ Trấn Quốc công tới, Cẩm Sát nhìn cỗ xe hai ngựa kéo mà sửng sốt, bởi Đại Cẩm vốn có điều luật quy định về xe ngựa, cỗ xe của vua thì sáu ngựa kéo, của Thân vương và hoàng thân quốc thích thì bốn ngựa kéo, của Quận vương thì ba ngựa kéo, như Bình Nhạc Quận chúa thì hai con ngựa kéo xe, Cẩm Sát thấy Bình Nhạc Quận chúa phái tới xe ngựa nghi thức của nàng ấy thì trong lòng cảm thấy vô cùng biết ơn và xúc động.

Liễu ma ma toan đỡ Cẩm Sát lên xe, nhưng Cẩm Sát lại nhắc váy đi thẳng tới bên Dương Tùng Chi đang cưỡi ngựa, cúi người hành lễ, gương mặt lộ vẻ khẩn khoản chân chừa: “Tiểu nữ có một thỉnh cầu, mong rằng thế tử đồng ý.”

Dương Tùng Chi nghe vậy thì cau mày, Cẩm Sát cất tiếng: “Ban nãy nãi huynh của tiểu nữ vì cứu hai chị em nên bị thương nặng, xương sườn và xương tay đứt gãy nhiều chỗ, Quận chúa đưa xe ngựa của người tới đã khiến tiểu nữ thụ sủng nhược kinh*, đáng lẽ tiểu nữ không nên đòi hỏi thêm nữa, nhưng đường núi vốn xóc nảy, nếu để người đang bị trọng thương ngồi ngựa xuống núi thì chỉ sợ... Tiểu nữ bạo gan, mong thế tử cho phép tiểu nữ để nãi huynh lên xe của Quận chúa...”

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ, được yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

Nếu không phải thật lòng quan tâm, thì trong tình huống này khó còn có thể nhớ tới một kẻ nô tài nhỏ nhoi, Dương Tùng Chi nhận thấy Cẩm Sát lộ vẻ ngại ngùng khi đưa ra yêu cầu thì ánh mắt y nhìn nàng thêm phần kính nể và khen ngợi: “Điều tiểu thư đối xử tử tế với hạ nhân, ta rất khâm phục, nàng cứ làm vậy đi, ta nghĩ tỷ tỷ nếu biết chuyện cũng sẽ không trách nàng đâu.”

Cẩm Sát đáp tạ rồi gọi người đưa Lai Vượng nằm vào xe, sau đó nàng và Diêu Văn Thanh cùng Liễu ma ma lên xe, Diêu Văn Thanh đích thân ôm Lai Vượng, Cẩm Sát thì cúi nhẹ người ra hiệu khởi hành.

Xe ngựa chạy nhanh, Cẩm Sát ngắm nghía cỗ xe, thấy thùng xe rộng rãi thoải mái, tấm thảm đệm bằng da cáo dày, nệm xe và hai bên bọc vải gấm bằng nhung thêu tơ vàng. Bên cạnh nàng chông mấy chiếc gối màu hồng thêu hình quả lựu đính chỉ vàng, góc phòng đặt chiếc bàn trà bằng gỗ tử đàn nhỏ, trên bàn bày một hộp bánh điểm tâm có vỏ ngoài bằng gỗ lim và một chiếc lư hương, bởi Bình Nhạc Quận chúa mang thai, cho nên trong chiếc lư không đốt hương liệu. Tuy nhiên mấy chậu than chất đầy than bạc, lửa cháy rất mạnh.

Mấy ngày nay Bình Nhạc quận chúa không dùng tới xe ngựa, than để đốt chắc là mới được bỏ vào, loại than bạc này nàng cũng chỉ có trong phòng của

Bình Nhạc Quận chúa. Trong lòng Cẩm Sát biết ắt hẳn Bình Nhạc Quận chúa cố tình sai đám hạ nhân cho vào, nằng thẳm nhủ ngay cả việc nhỏ thế này mà tỷ ấy cũng để ý đến, bắt giặc viên mất chốt đỏ hoe.

Cỗ xe ngựa này hẳn nhiên đã được chuẩn bị vô cùng kỹ càng, so với xe ngựa trước đó của Điều phủ vững chãi hơn rất nhiều, phi băng băng trên đường núi khiến nàng cảm thấy rất ít xóc nảy. Đến khi xe xuống chân núi, Lai Vượng mê man dần dần tỉnh lại, Cẩm Sát vội bảo Liễu ma ma cho y uống ít nước, thấy y muốn lên tiếng, nàng liền cười nói: “Đừng vội, xương sườn của ngươi bị gãy, sợ rằng bị nội thương, chờ vội trò chuyện, đợi đại phu khám bệnh cho đã.”

Lai Vượng lộ vẻ đau đớn dữ dội, nghe vậy khấp chặt mắt lại, Liễu ma ma thở dài rồi lặng lẽ rời lệ. Chốc lát sau Cẩm Sát đoán sắp vào tới thành, nàng gõ vào thành xe ra hiệu, xe ngựa từ từ dừng lại, bên ngoài lập tức vang lên giọng nói của Dương Tùng Chi.

“Sao vậy?”

Cẩm Sát đẩy cửa sổ xe ra rồi nói: “Tiểu nữ và Văn Thanh không muốn về Điều phủ trước, xin thế tử đưa tiểu nữ tới phủ họ Điều ở phố Đức Chính.”

Dương Tùng Chi nghe vậy ngạc nhiên, Cẩm Sát thì cười nói: “Lão thái gia trong phủ họ Điều ở phố Đức Chính là tộc trưởng đương thời của Điều gia.”

Dương Tùng Chi bỗng hiểu ra ý đồ của Cẩm Sát, y gật đầu phân phó xa phu* phủ Trần Quốc Công hướng tới phố Đức Chính, cỗ xe vừa quẹo, y chợt thấy có kẻ cười ngựa tự ý tách hàng chuyển sang một con đường khác, y liền đánh mắt ra hiệu với thị vệ bên cạnh, tên thị vệ lập tức tuân lệnh đuổi theo.

*Xa phu: Phu kéo xe, người đàn ông kéo xe.

Một lát sau mới tới phủ họ Điều ở phố Đức Chính, Cẩm Sát được Liễu ma ma đỡ xuống xe rồi cùng Văn Thanh tới cửa, trong khi đó Bạch Chi đã báo người gác cổng bẩm báo, người gác cổng thấy cỗ xe ngựa, lại nghe báo thế tử phủ Trần Quốc Công đích thân đưa chị em Cẩm Sát tới thì nào dám ngăn cản, ngay lập tức sai người vào trong thông báo với chủ tử rồi mở rộng cửa lớn đón nhóm người Cẩm Sát vào phủ.

Nhóm Cẩm Sát còn chưa bước qua cửa thì đã thấy lão thái gia cùng bốn vị lão gia họ Điều, tám cậu thiếu gia vây quanh một ông lão tóc tai trắng xóa bước ra đón. Ông lão kia nhìn khoảng trên 80 tuổi, tóc bạc da mồi, nhưng thân thể vẫn có vẻ khỏe mạnh, chính xác là tộc trưởng Điều thị – Điều Bính Ưông.

Hiện nay trong gia phả Điều thị ghi tên hơn 600 người, nếu ông so* của Cẩm Sát còn tại thế thì có vị trí như anh em cùng cha** với Điều Bính Ưông. Điều tộc trưởng hiện giờ thật ra đã 98 tuổi, là vị trưởng lão có vai vế cao nhất trong Điều thị, bởi ông đối nhân xử thế chính trực, thường xuyên giúp đỡ những người già yếu, mẹ góa con côi trong tộc, tính tình niềm nở, cho nên có uy tín cao và rất được trọng vọng, được mấy nhà họ Điều bầu làm tộc trưởng Điều thị, cũng là tộc trưởng của gia đình Điều Thành, Điều Giang.

*Nguyên văn là từ “Cao tổ phụ”, có nghĩa là Ông Sơ (Nội). Cao, tăng, tổ, khảo là bốn vai thuộc bốn thế hệ kế tiếp nhau từ đời khảo trở lên cho đến đời cao. Cao là cao tổ nói tắt, tăng là tăng tổ nói tắt còn tổ là tổ phụ nói tắt. Tổ phụ là ông nội, tăng tổ là ông cố (nội), hay còn gọi là cụ, cao tổ là ông sơ (nội), hay còn gọi là kỵ, còn khảo ở đây là người cha đã chết, nghĩa là cũng đã được thờ cúng (như tổ, tăng, cao). (Theo bachkhoatrithuc.vn)

**Nguyên văn cụm từ là “Đồng phụ huynh đệ”, nghĩa là “anh em cùng cha.” Cả câu này khá khó hiểu nên tớ giải thích một chút, các cậu cứ tưởng tượng mối quan hệ trong câu như thế này: Điều Bính Ưông (Ông Sơ) -> Lão thái gia (Ông Cố) -> Lão gia (Ông Nội) -> Thiếu gia (Cha) -> Con.

Vậy đối với Cẩm Sát thì Điều Bính Ưông thuộc hàng Ông Sơ (Kỵ) của Cẩm Sát nhé.

Điều Bính Ưông ra nghênh đón, nhận thấy trong nhóm người Cẩm Sát có một chàng trai khí độ bất phàm, lưng giắt bảo kiếm, anh tuấn khôi ngô thì biết ngay là vị thế tử Trần Quốc Công, ông vội vàng dẫn theo con cháu tiến lên trước bái kiến. Dương Tùng Chi bước lên hai bước nâng ông dậy rồi nói: “Điều Tứ tiểu thư có ân cứu mạng tỷ tỷ ta, trưởng lão là bậc trưởng bối của Điều Tứ tiểu thư, ta không dám nhận lễ này của ngài.” Điều Bính Ưông nghe nói Cẩm Sát có công cứu giúp người nhà phủ Trần Quốc Công thì vô cùng ngạc nhiên, ông quay sang nhìn chị em Cẩm Sát, thấy xiêm y Cẩm Sát nhiều chỗ rách nát tả tơi, sắc mặt tái nhợt, lại thấy Văn Thanh còn nằm trên cáng được người khiêng thì giật thót, vội hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cẩm Sát lúc này mới tiến lên trước quỳ phịch xuống, nước mắt rơi lã chã xuống đôi gò má trắng bệch, nàng dập đầu rồi thốt đầy đau đớn: “Cầu xin tộc trưởng phân xử giùm con, có người muốn làm hại chị em con, nếu không phải may mắn gặp được người của phủ Trần Quốc Công thì con và em trai chắc hẳn đã mất mạng rồi.”

Nàng dứt lời liền lấy ra đoạn tên gãy trong tay áo ra, dùng hai tay dâng lên, nhìn về phía Điều Bính Ưông với gương mặt đầm lệ.

Điều Bính Ưông nghe Cẩm Sát kể lại tường tận sự tình thì nét mặt chợt đanh lại, ông vốn là người công minh chính trực, từ xưa tới nay giữ trách nhiệm dạy dỗ và quản lý người trong họ, bây giờ nghe hết ngọn nguồn lạch sông*, ông không ngờ trong họ lại có kẻ đáng oán trách đến vậy, sự tình còn xảy ra trong chi** của ông, thật đúng là bôi tro trát trấu vào bộ mặt tộc trưởng của ông. Hơn nữa chuyện này còn quấy rầy tới cả phủ Trần Quốc Công, ông càng cảm thấy mất hết thể diện nhà họ Điều, ngay lập tức trong lòng ông dâng niềm bất mãn với Điều Lễ Hách. Thêm vào đó ông nội, cha của Cẩm Sát đã từng giúp đỡ họ hàng thân quyến rất nhiều, hiện giờ chị em Cẩm Sát không nơi nương tựa được gửi nuôi nhờ trong họ, thế mà còn gặp phải cảnh này, nếu không điều tra rõ, trả lại công bằng cho chị em Cẩm Sát, chính đồn gia tộc thì chẳng phải về lâu về dài sẽ làm hại tới gia tộc, khiến vùng Giang Châu chê cười Điều gia là hạng vong ân phụ nghĩa, đối xử khắc nghiệt với trẻ nhỏ mồ côi u.

*Nguyên văn là Lai long khứ mạch. Cụm từ này trước kia để chỉ thế núi như rồng, từ đầu tới đuôi đều có huyết mạch nối liền. Theo thuật phong thủy thì chỗ đọng nước từ trên núi chảy xuống gọi là “Long”, “Lai long” nghĩa là chỗ bắt đầu của nguồn nước, người ta cho rằng nơi có “Lai long” sẽ cát tường thuận lợi, thịnh vượng phát đạt. Hiện tại cụm từ này dùng để chỉ nguồn gốc của sự việc và lai lịch của con người, tương đương với từ “chân tướng”.

*Nguyên văn là từ “mạch”. Từ “mạch” chỉ sự liên hệ huyết thống, theo mình thì tương đương với từ “chỉ”, “nhánh” trong một dòng họ theo tiếng Việt.

Ông nghĩ vậy rồi lập tức sai bảo đám con cháu: “Ta cùng chị em Cầm Sát tới phủ Đồng Tri trước, nhóm các con mau tới mời mấy vị trưởng bối cùng qua phủ Đồng Tri nghị sự.”

Trong phủ Đồng Tri, Ngô thị khoác áo choàng đỏ thêu họa tiết hoa mẫu đơn đính chỉ vàng, nằm giữa giường Bạt Bộ* bằng gỗ từ đàn khác hoa văn cây cỏ chim chóc, lưng tựa vào gối mềm tơ tằm thêu hoa văn Tường Vân màu xanh đen điểm kim tuyến, bụng nhô cao, đang được nha hoàn Lăng Phượng xoa bóp đôi chân căng phồng mỗi nhừ do hoài thai.

*Nguyên văn là Bạt Bộ sàng, hay còn gọi là Bát Bộ sàng, sàng là giường, bát bộ là tám bước, bạt bộ là cất bước đi, đây là loại giường có hình dáng to lớn, lưu hành phổ biến vào thời Minh và thời Thanh.

Giường Bạt bộ đặc sắc ở chỗ khung giường to làm cho chiếc giường trông như một “căn nhà gỗ nhỏ”, mái dài hai, ba thước**, giường có hình tứ giác, có lan can, có cửa sổ mở sang hai bên, trước giường có khúc quanh, tuy nhỏ nhưng người vẫn đứng vào được, hai bên trang trí bàn, ghế nhỏ... Giường rất to, trước giường có khoảng trống, trông toàn thể chiếc giường giống một căn phòng nhỏ.

**Thước là đơn vị đo chiều dài, 1 thước = 1/3m.

Góc phòng xếp mấy chiếc bàn con nhỏ hình bát giác làm từ gỗ lim chạm hoa nổi, trên bàn bày một chiếc lư hương nhỏ trắng sáng lấp lánh khắc hình chim khách báo hi* bốn góc, đàn hương bên trong lượn lờ tỏa ra, Ngô thị nắm chuỗi hương châu* bằng gỗ từ đàn thường dùng trong tay, đương khép hờ mắt nhìn xuống nền nhà.

*Chim khách báo hi: Chim khách, hay còn gọi là hi thước, ác là, chim khách được coi như loài chim mang lại may mắn, niềm vui cho con người. Tương truyền rằng đêm 7 tháng 7 (thất tịch) có bảy chim hi thước bắc cầu cho Chức Nữ qua sông gặp Ngưu Lang. **Hương châu là những chuỗi hạt châu được tạo thành từ các loại gỗ thơm hoặc hương liệu, thường có 18 hạt. Bông dung một con buồn nôn cuộn lên, nàng ta vội nghiêng người, Hạ ma ma lập tức đưa ống nhỏ* bằng sứ trắng khắc dây leo mai đỏ lên, Ngô thị nôn khan một chặp, sau đó hờn hển dựa vào gối, Hạ ma ma thấy sắc mặt nàng ta cau có thì biết rõ trong lòng nàng ta đang có ưu phiền, vì thế bà quý xuống, phẩy tay ra hiệu cho Lăng Phượng lùi ra rồi tự mình xoa bóp chân cho Ngô thị.

Ống nhỏ là đồ dùng để đựng đờm, dãi, hình tròn thấp, cổ rộng, thường được nhắc đến trong văn chương. Khi Ngô thị hoài thai con đầu lòng Hạ ma ma đã từng chuyên tâm học cách xoa bóp, cho nên bà thông thạo hơn Lăng Phượng một chút, khiến Ngô thị thoải mái dễ chịu ngay tắp lự, nàng ta thờ hắt ra một tiếng rồi khen: “Đúng là ma ma xoa bóp vẫn tốt hơn.” Hạ ma ma cười đáp: “VẬY sau này cứ để lão nô xoa bóp cho phu nhân, bào thai của phu nhân nhất định sẽ là một tiểu thiếu gia, trước đây khi phu nhân mang thai Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia đều hay nôn khan như vậy, trái lại Đại tiểu thư lại ngoan ngoãn hiền lành, không hề giầy vò phu nhân. Hôm nay xem biểu hiện của người, đứa bé chắc hẳn sẽ là một tiểu thiếu gia lanh lợi láu lỉnh đây.” Ngô thị nghe vậy mới tỏ ra dễ chịu đôi chút, Hạ ma ma lập tức tiếp lời: “Chờ đến lúc phu nhân sinh thêm cho lão gia một cậu con trai, lão gia đã luống tuổi mà còn có con sao có thể không mang lòng cảm kích tôn trọng phu nhân chứ? Dù sao cũng là đứa cháu nhỏ nhất nhà, lão phu nhân đương nhiên sẽ cưng nựng như cục cưng, sợ rằng Lục thiếu gia của Tứ phòng cũng phải nhường ngôi cho tiểu thiếu gia thôi, có khi còn được lão phu nhân thương yêu chiều chuộng nhất ấy chứ.” Ngô thị héch miệng một tiếng rồi nói: “Lão yêu bà Quách thị thích ai thì mặc kệ bà ta, con trai ta thuộc dòng trưởng, dù bà ta không thích thì nó vẫn có vị trí cao quý hơn so với Tứ phòng, nó còn có hai người anh con vợ cả che chở, không cần dựa vào sự yêu thích của Quách thị. Lão yêu bà kia ra về kể cả, chắc hẳn trước mặt lão gia toàn thêm mắm dặm muối về ta, nếu không phải ta niệm tình bà ta là người sinh thành và nuôi nấng lão gia thì ta đã...” *Nguyên văn là “Cây già lên mặt: Có nghĩa là ý vào việc lớn tuổi, có vai vế lớn hơn mà bày ra tư thái lên mặt, coi thường người khác. Câu này có hàm ý tiêu cực. Hạ ma ma nhìn gương mặt âm hiểm của Ngô thị mà hai tay bỗng siết chặt, bà bất chợt giật nảy người. Hạ ma ma vì sinh con ra nhưng đứa bé chẳng may qua đời, cơ thể bị tổn hại do sinh nở nên bị nhà chồng bỏ rơi, cực chẳng đã đành phải vào Ngô phủ, may mắn được trở thành bà vú ở bên Ngô thị. Từ khi vào phủ, bà ta luôn một lòng coi Ngô thị như con gái, cung phụng nàng ta như thể tổ tông mình. Mẫu thân Ngô thị vốn là người lợi hại, không hề nương tay khi hãm hại đám tiểu thiếp con vợ lẽ của Ngô lão gia, Ngô thị trưởng thành trong sự tàn nhẫn quyết liệt của bà mẹ, đương nhiên lòng dạ vô cùng lạnh lùng cứng rắn.

Hạ ma ma chỉ là hạng nô tài, không thể xen vào việc của nàng ta, chỉ có thể giương mắt nhìn Ngô thị ngày càng trở nên tàn nhẫn, mặc dù bà hiểu rõ thủ đoạn của Ngô thị, nhưng không ngờ nàng ta còn định hãm hại cả lão phu nhân, bà chợt cúi đầu xuống để che giấu nỗi sợ hãi và đau xót trong mắt, khi ngẩng đầu lên nét mặt bà chỉ còn vẻ bình tĩnh, bà cố gắng buông giọng khuyên lơn: “Tiểu thiếu gia tất nhiên chẳng cần đến sự thương yêu của lão phu nhân, có phu nhân và lão gia cùng hai vị thiếu gia chăm nom cũng đủ rồi. Phu nhân yên tâm, ả kỹ nữ kia chẳng đáng khiến người để tâm, ả ta có thể sinh con thuận lợi hay không vẫn còn chưa dám chắc, lão gia chẳng qua đương con nóng nhiệt, đến khi phai nhạt người hẳn sẽ nhận ra đã trách lầm phu nhân, rồi có khi ngài sẽ đền cho phu nhân một đứa trẻ nữa ấy chứ.”

Từ sau hôm mừng thọ Diêu lão phu nhân, Diêu Lễ Hách chỉ ghé qua phòng Ngô thị một lần, mở miệng ra chẳng những không nói được một câu quan tâm đồ dành, trái lại còn trách mắng nàng ta một trận. Mấy hôm nay Diêu Lễ Hách càng quan tâm đề ý đến ả kỹ nữ cũng đang mang thai kia, nếu không qua đêm ở thư phòng thì cũng ở chỗ hai đứa di nương, không hề đặt chân tới viện của nàng. Còn đứa con gái Diêu Cẩm Ngọc thì bị lão phu nhân gọi tới Phúc Lộc viện răn dạy một hồi, sau đó bị phạt quỳ từ đường* một ngày, hiện giờ còn phải ở lý trong Lạc Du viện sao chép nữ giới.

*Từ đường: Nhà thờ họ, nhà thờ tổ. Từ đường là nơi thờ cúng bài vị của các vị tổ tiên đã khuất, thực hiện các nghi thức của gia tộc. Từ đường thường có diện tích rộng lớn, có thể là nơi tiến hành lễ cưới, đám tang, lễ mừng thọ, chuyện vui mừng, hoặc để bàn bạc những công việc quản lý trong dòng họ, nơi đây cũng là tòa án đạo đức thời phong kiến, từ đường cũng có thể để tiếp khách, làm chỗ tụ họp hoặc làm nơi dạy học cho con em trong dòng họ. (Edit từ Baidu)

Tổng quản Tiểu Quách thị xử lý việc nhà càng đáng ghét, chẳng những dứt khoát* gạt bỏ hai quản gia nàng thường dùng, mà còn ngang nhiên đưa người hồi môn* mang theo từ Quách gia lên làm quản gia, hôm qua còn ăn vận lộng lẫy tới chỗ nàng, ngoài mặt làm bộ thăm viếng, nhưng nói trắng ra là tới chọc nàng tức chết, nhớ tới từng chuyện từng chuyện như vậy Ngô thị sao có thể vui vẻ cho nổi?

*Hồi môn: Là đồ cưới, là tất cả những đồ vật và người mang theo từ nhà mẹ đẻ đến nhà chồng. *Nguyên văn là cụm từ Lôi lệ phong hành – Sấm rền gió cuốn – Mạnh mẽ vang dội: Cụm từ này dùng để chỉ tác phong xử lý công việc một cách quyết đoán, nhanh nhẹn lưu loát, đạt hiệu suất cao.

Tuy vậy được Hạ ma ma khuyên nhủ nàng ta cũng giãn đôi mày cau chặt ra một chút, sau đó lên tiếng: “Ta thấy nhạ miệng quá.”

Hạ ma ma nghe vậy vội bung lên một chiếc khay bạc khảm hoa cò đựng chiếc đĩa màu hồng phấn nhỏ, lấy ra một viên ô mai khô đưa cho Ngô thị rồi nói: “Đêm qua phu nhân ngủ không ngon giấc, hay người nghỉ tạm một lát? Chốc nữa trên núi có tin, lão nô sẽ gọi phu nhân dậy.”

Ngô thị nhận viên ô mai bỏ vào trong miệng, vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa khiến nàng ta cuối cùng cũng thấy thoải mái dễ chịu, nàng ta xoay chuỗi hạt châu trong tay rồi nói: “Thôi khỏi, chờ một lát nữa xem, hôm nay không hiểu sao ta cứ bồn chồn khó tả, có cảm giác sẽ nảy sinh sai sót. Lễ mừng thọ lão phu nhân lần trước rõ ràng ta đã mưu tính rất kỹ càng, nhưng vẫn để chị em Điều Cẩm Sát thoát khỏi lòng bàn tay, ta suy đi tính lại vẫn thấy có điều bất thường, chuyện lần này tốt nhất đừng xảy ra sai sót mới tốt, tuy rằng dù có điều tra ra thì đây cũng chẳng phải mưu tính của ta, chẳng thể liên lụy tới, nhưng dù sao xe ngựa vẫn là của Điều gia... Hay cứ chờ một lát nữa, lẽ ra bây giờ cũng phải có tin tức rồi chứ nhỉ.”

Hạ ma ma thấy nàng ta tỏ vẻ âu lo thì lên tiếng: “Tứ tiểu thư luôn kính trọng và tin tưởng phu nhân giống như mẹ ruột, Ngũ thiếu gia tuổi tác còn nhỏ, lại được phu nhân dạy bảo trong hai năm này, thật sự đã trở thành một đứa nhóc ngây thơ ngốc nghếch. Hôm mừng thọ lão phu nhân chẳng qua do vận số chị em họ may mắn, hơn nữa Mẫn thiếu gia ngu dốt không đảm đương nổi nên mới xảy ra sự cố. Phu nhân đã tra hỏi Lăng San, con bé cũng đã nói rằng Tứ tiểu thư vội xử trí nó rồi ba chân bốn cẳng chạy sang Phúc Lộc viện của lão phu nhân ấy sao, chắc hẳn Tứ tiểu thư sợ phu nhân lo lắng tới sức khỏe nàng, không cho xuống giường, nàng sợ không gặp được phu nhân Võ An Hân và thế tử chứ còn gì nữa? Theo lão nô nghĩ, Tứ tiểu thư rõ ràng đọc sách đến mù mị đầu óc rồi, phu nhân chẳng cần phải bận tâm. Hơn nữa, chuyện lần này do vị kia đích thân bày mưu tính kế, bố trí giăng bẫy chỉ chờ chị em họ nhảy vào, sao có thể để bọn họ may mắn tránh thoát lần nữa? Chờ đến khi Điều Văn Thanh không còn trên đời, khối tài sản to lớn ấy phu nhân và vị kia mỗi người một nửa, phu nhân lấy ba phần từ chỗ ấy thì tha hồ dư dả sắm sửa của hồi môn cho Đại tiểu thư, chắc chắn có thể khiến Đại tiểu thư được nở mày nở mặt bước vào phủ Võ An Hân.”

Ngô thị nghe vậy cũng thấy đỡ nồn nóng phần nào, được Hạ ma ma khuyên nhủ, nàng ta bỗng dường như nhìn thấy ngay viễn cảnh được miêu tả, tuy vậy nàng ta vẫn chau mày nói: “Thật ra mấy năm nay con bé Điều Cẩm Sát rất kính trọng và tin tưởng ta, nếu không phải vì Cẩm Ngọc thì ta cũng chẳng muốn hãm hại nó làm gì, vốn dĩ ta cũng muốn nó sống tử tế, nhưng chẳng ngờ phu nhân Võ An Hân lại là hạng ngại nghèo khó yêu phú quý, vô liêm sỉ đến vậy. Ta rất hiểu tính tình Điều Cẩm Sát, hai ngày trước thấy nó có vẻ không quan tâm lắm tới thế tử Võ An Hân, hiện giờ còn xảy chuyện suýt nữa bị người khác hủy hoại thanh danh, với tính cách thanh cao kiêu kỳ của nó chắc chắn sẽ muốn từ hôn. Nếu âm ỉ tới mức thật sự hủy hôn thì Cẩm Ngọc phải làm sao bây giờ! Ta đời này còn chưa chạm tới vị trí cáo mệnh phu nhân nhà quan, chẳng nhẽ con gái ta còn kém cõi hơn cả ta sao? Huống hồ hiện giờ tuổi tác của Cẩm Ngọc cũng lớn, thực sự cấp bách lắm rồi, chỉ bằng thông qua chuyện lần này để chấm dứt hẳn.”

Hạ ma ma đáp lại: “Phu nhân nói phải, chờ Tứ tiểu thư xảy ra chuyện bất trắc, rồi người Giang Châu truyền ra lời đồn phủ Võ An Hân hủy hoại thanh danh của Tứ tiểu thư không được nên chuyển sang giết người hủy hôn, lúc ấy Điều gia lại ép tới cửa... Võ An Hân nếu muốn bảo toàn danh tiếng của Hân phủ thì đương nhiên phải lấp liếm những lời đồn thổi này, đến lúc đó phu nhân mở lời kết thông gia, đưa của hồi môn hậu hĩnh sang, Võ An Hân tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng kết thông gia với Điều gia, cưới Đại tiểu thư vào cửa để dẹp yên lời đồn. Hơn nữa, vị con tin Vương gia Bắc Yên xảy ra chuyện tại Giang Châu, Khương Tri phủ hẳn nhiên phải gánh vác trách nhiệm, không cần thận có khi sẽ bị tịch thu gia sản chém đầu cả nhà, lão gia thăng chức là chuyện trong tầm tay rồi. Phu nhân mưu toan để chuẩn bị đồ cưới hậu hĩnh cho Đại tiểu thư, Hân phủ vốn là thùng rỗng kêu to, nhìn vào đồng đồ cưới ấy chắc chắn cũng phải đổi xử niềm nở với Đại tiểu thư.”

Ngô thị càng nghe càng thấy đúng, nàng ta mỉm cười rạng rỡ, nhưng đúng vào lúc này, phía ngoài bỗng dung vọng tới tiếng bước chân nha hoàn, sau đó Lăng Yên hối hả chạy vào, người còn chưa vào phòng đã gấp gấp bẩm báo: “Phu nhân, Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia đã xảy ra chuyện khi xuống núi!”

Ngô thị cứ tưởng chuyện đã thành, tức thì nàng ta tỏ ra vô cùng phấn khởi, sau đó mới làm bộ hoảng sợ, vội bảo Hạ ma ma đỡ nàng ta dậy.

Nàng ta ngồi dậy, Lăng Yên cũng bước vào phòng, Ngô thị lập tức chau mày quở trách: “Đã xảy ra chuyện gì?! Có gì thì nói rõ ràng ra, đừng có làm ầm lên như vậy, Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia sao có thể gặp chuyện bất trắc gì chứ!”

Lăng Yên quỳ xuống đáp lời: “Phu nhân, là thật đấy. Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia đang trên đường hồi phủ, bỗng dung giữa đường ngựa nổi điên lồng lên, xe ngựa đập vào thân cây vỡ tan tành, may mà Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia được người của phủ Trấn Quốc Công cứu giúp, hiện giờ tộc trưởng và mấy vị trưởng bối đều có mặt, lão gia cử thăng nhóc sai vật tới gọi phu nhân mau chóng sang phòng khách ở tiền viện.”

Ngô thị nghe vậy giật nảy người, bối rối nhìn sang Hạ ma ma, sau đó nàng ta chau mày hỏi: “Người nói Tứ tiểu thư và Ngũ thiếu gia được người của phủ Trấn Quốc Công cứu ư?”

Lăng Yên là đại nha hoàn bên người Ngô thị, nhưng chuyện lần này Ngô thị không dám để cho nó biết, ngoại trừ Hạ ma ma ra thì đám đại nha hoàn không hề có đứa nào biết chuyện.

Tuy Lăng Yên không rõ chuyện lần này, nhưng bản thân con bé cũng biết những mưu toan khác của Ngô thị đối với chị em Cẩm Sát, có chuyện còn đích thân tham dự vào, cho nên bây giờ thấy Ngô thị hỏi vậy, nàng ta liền biết câu trả lời của mình sẽ không làm Ngô thị hài lòng, vì vậy càng trở nên cẩn thận, dè dặt đáp: “Lão gia phái gã sai vật Phóng Ngôn bên người tới, hẳn vẫn còn đang đứng trong sân, cụ thể thế nào nô tỳ cũng không rõ lắm, hay để nô tỳ gọi hắn vào để phu nhân hỏi chuyện?”

Bây giờ Ngô thị sao có thể đợi nổi, nàng ta lập tức bảo Hạ ma ma đỡ dậy, trùng mắt với Lăng Yên rồi nói: “Thường ngày thấy người thông minh lanh lợi, sao bây giờ tự dưng ngớ ngẩn thế, chẳng hỏi han cho rõ ràng.”

Cắt lời nàng ta liền để Hạ ma ma khoác thêm áo choàng lông xám lên người, Hạ ma ma đang muốn thắt nút áo thì thấy nàng ta khoát tay nói: “Mang chiếc áo choàng bông mòng đến đây.”

Hạ ma ma nghe liền hiểu ý, vội mở tủ quần áo bằng gỗ lim khắc hoa lá chim chóc tìm kiếm, còn Ngô thị thì bước nhanh tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, Lăng Yên lập tức đứng lên, vừa lo lắng vừa nhanh nhẹn mở hộp son phấn ra rồi tỉ mỉ dặm một tầng phấn trắng lên mặt Ngô thị.

Ngô thị thấy con bé luôn tay luôn chân, một lát sau trên mặt lộ vẻ tái nhợt một mồi thì mới bớt giận, nàng ta ngấm nghĩa một chút rồi rút hai cây trâm trên đầu ra, sau đó sai khiến Hạ ma ma khoác thêm áo choàng, diu tay rời phòng ngủ hướng tới phòng khách ở tiền viện.

Khi Ngô thị ngồi kiệu mềm tới phòng khách, kiệu của Diêu lão phu nhân cũng vừa lúc tới nơi, hai người họ gần như hạ kiệu cùng lúc.

Quách thị vừa thấy kiệu của Ngô thị hạ xuống thì bước tới trước cầm tay nàng ta, làm bộ hiền từ quan tâm, vờ trách: “Con đang có thai phải mặc ấm vào chứ, nhìn xem, sao có thể ra ngoài mà chỉ mặc áo bông mỏng thế này! Đôi lúc con tùy tiện quá đấy, nếu làm tổn hại tới cơ thể, ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng thì phải làm sao.”

Ngô thị nghe vậy rồi nhìn vào phòng khách, thấy mấy vị lão gia họ Diêu đang nhìn sang đây thì tự hiểu Quách thị đang làm bộ hiền lành nhân từ cho người khác xem, nàng ta tức đến nghiến chặt răng, nhưng gương mặt chỉ toát vẻ kính cẩn và lúng túng, nàng ta cất tiếng: “Con đâu biết sai rồi, không phải con không để ý tới đứa bé, mà thật sự do nghe tin Tứ nha đầu và Thanh Nhi gặp chuyện, bởi sốt ruột lo lắng nên mới vớ tạm chiếc áo choàng này mặc vào. Mẹ cũng biết mà, mấy ngày nay Tứ đệ muội quản chuyện nhà giúp con, con luôn toàn tâm toàn ý ở trong phòng niệm kinh dưỡng thai, vì chả mấy khi rời phòng cho nên lúc lạnh cũng chỉ mặc chiếc áo bông mỏng này thôi...”

Trên người Quách thị đang khoác áo choàng lông rất dày, đồ trang sức trên đầu có vẻ rực rỡ hơn so với Ngô thị, và lại nghe lời Ngô thị nói thì bà ta dường như có vẻ chẳng hề quan tâm tới sự sống chết của chị em Cẩm Sắt. Hơn nữa Ngô thị cố tình chỉ rõ hiện giờ Tiểu Quách thị lo liệu việc nhà là muốn phui sạch trách nhiệm liên quan, và lại mọi người nghe lời nàng ta nói, lại xem điệu bộ đáng thương của nàng, chỉ sợ ai nấy đều sẽ thấy Diêu gia đối xử tệ bạc với dòng trưởng, mẹ chồng không hiền hậu nhân từ.

Quách thị trong bụng vô cùng giận dữ, không biết phản bác thế nào, buộc lòng phải làm bộ hiền từ nói: “Thật phiền cho con phải bận tâm lo lắng đến hai đứa nó...”

Bọn họ vừa trò chuyện vừa vào phòng khách, lần lượt thì lễ chào tộc trưởng, Ngô thị được Hạ ma ma diu đứng lên liền lập tức hướng tới Cẩm Sắt đang ngồi ở cuối hàng, chưa thoát nên lời mà nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Thật đáng thương, mau để thím xem nào, sao có thể xảy ra chuyện thế này chứ!” Ngô thị vừa nói vừa bước vội tới trước mặt Cẩm Sắt, khóc lóc kêu la rồi ôm chặt nàng vào trong ngực.

Ban nãy Cẩm Sắt nhìn Ngô thị và Quách thị giả vờ giả vịt đã sinh lòng chán ghét, hiện giờ bị nàng ta ôm cứng, nàng chợt ngửi thấy mùi hương son phấn nhàn nhạt, vừa rồi nhìn thấy gương mặt trắng bệch phờ phạc của nàng ta, bây giờ lại ngửi thấy mùi hương này, tức thì Cẩm Sắt chợt hiểu ra tất thảy, nàng lập tức “ai ư” một tiếng.

Ngô thị nghe tiếng vội vã buông Cẩm Sắt ra rồi làm bộ sốt sắng hỏi: “Con bị sao vậy?”

Cẩm Sắt tỏ vẻ đau đớn đáp: “Lúc nhảy xuống xe ngựa, lưng con đập xuống đất nên hơi... hơi đau.” Nàng dứt lời liền rom róm lệ, bộ dạng như một đứa bé nhìn thấy mẹ mới biết kêu đau.

Ai mà chẳng biết, con bị ngã, người mẹ thật sự yêu thương con mình sẽ không vờ vập lời kéo, Cẩm Sắt nói vậy để nhắc nhở mọi người rằng, Ngô thị đang làm đau nàng!

Ngô thị nghe vậy chợt xấu hổ, sau đó mới lên tiếng: “Là do thím làm đau con, nhưng con có bị thương chỗ nào khác nữa không? Mau để thím xem xem, sao con lại gặp nhiều tai họa thế chứ...”

Ngô thị còn chưa dứt lời, Cẩm Sắt bỗng hắt xì hơi rồi vội nghiêng người, cầm khăn che mũi.

Cẩm Sắt nghiêng người sang phía Tiểu Quách thị của Tứ phòng đang ngồi, Tiểu Quách thị thấy Cẩm Sắt như vậy, mũi nàng ta cũng ngửi được một làn hương thơm, nàng ta lập tức hiểu ra rồi nói: “Con bé bị hoảng sợ, khóc lóc đã lâu, khó thở, sợ rằng bị sặc mùi hương son phấn trên người Đại tẩu đấy...”

Ngô thị nghe vậy không biết do tức giận hay do lúng túng mà nét mặt đỏ rần, nàng ta giả vờ lấy làm lạ hỏi: “Tứ đệ muội sao nói vậy chứ, mấy ngày nay ta chưa hề rời phòng, sao lại có mùi son phấn được? Chắc là do mùi thuốc trên người ta hơi nồng đấy thôi.”

Mấy vị lão gia họ Diêu đã nghe nói Tiểu Quách thị và Ngô thị từng phơi bày chuyện xấu xa của nhau trước mặt đông đảo khách khứa, vốn dĩ bọn họ còn chẳng tin, bây giờ tận mắt thấy hai người họ chằm chọc nhau thì lập tức đã có vị trưởng bối chau mày khó chịu.

Xảy ra việc hệ trọng nhường này, ngay cả tộc trưởng và các vị trưởng bối họ Diêu đều góp mặt, đến cả mấy vị lão gia trong Diêu phủ cũng bị mời tới đây, Diêu Lễ Hách thấy Ngô thị và Tiểu Quách thị đầu khầu trước mặt mọi người thì càng ngày càng cảm thấy bất mãn với Ngô thị. Y chẳng hiểu nổi, người vợ vốn đoan trang hiền thực, thông minh khéo léo của mình sao bỗng dưng lại có bộ dạng như vậy.

Diêu Lễ Hách cảm thấy mất hết sĩ diện, y trầm giọng mắng Ngô thị: “Hiện giờ chuyện Tứ nha đầu và Thanh Nhi bị hãm hại mới quan trọng, nàng ít lời thôi, còn không mau ngồi vào chỗ đi.”

Ngô thị gạt mình kinh hãi, ngoảnh lại làm bộ tủi thân, sau đó ra vẻ không thể tin nổi mở to mắt nhìn Diêu Lễ Hách, hỏi với giọng lạ lùng: “Bị hãm hại? Chẳng phải nói rằng ngựa nổi điên sao? Chẳng nhẽ... Chẳng nhẽ đây không phải chuyện ngoài ý muốn?” Ngô thị dứt lời liền làm bộ hoảng hốt che kín miệng.

Diêu Lễ Hách đâu biết rằng Ngô thị đang giả vờ vô tội để phui sạch mọi liên quan, biểu hiện bản thân trong sạch, y chỉ thấy nàng ta cứ dong dài, không

coi trọng tới thể diện của y, y đành mặt lại ngay tắp lự, lạnh lùng nói: “Có phải chuyện ngoài ý muốn hay không còn phải phụ thuộc vào sự phán xét của tộc trưởng và các vị trưởng bối, sao có thể do một người đàn bà sống nơi hậu viện như nàng suy đoán lung tung, nàng lui xuống trước đi!”

Ngô thị lúc này mới nghe lời ngồi xuống. Điều tộc trưởng đang ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất thấy vậy mới hắng giọng một tiếng rồi cất lời: “Trình vật chứng lên đây.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Tộc trưởng dứt lời liền có quân sự ra ngoài sai phái kẻ dưới, chốc lát sau Lương quân sự dẫn theo đám hộ vệ và bà vú đi theo hộ tống chị em Cẩm Sát hồi phủ vào sân, Lương quân sự một mình vào phòng khách, quỳ gối hành lễ, sau đó mới trình lên đoạn tên gãy và hai đoạn cang xe bằng gỗ bị gãy giữa đồng xe ngựa vỡ vụn.

Tộc trưởng thấy ai nấy đều nhìn chằm chằm vào những vật ấy thì cất tiếng trầm khàn giải thích: “Đoạn tên gãy này do thị vệ phủ Trần Quốc Công tìm thấy dọc đường ngựa nổi chứng, còn về cang xe bằng gỗ thì do đích thân Lương quân sự tìm thấy trong đồng xác xe ngựa, tất cả các người nhìn xem.”

Y vừa dứt lời thì Diêu Thăng, quản gia của Diêu phủ lập tức nhận lấy những đồ vật từ tay Lương quân sự rồi đi quanh một vòng trong phòng, để tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ đoạn tên gãy và mảnh gỗ đứt, ngay lập tức có người phát hiện ra dấu vết trên cang xe, tức thì ai nấy đều rầm ran bàn tán.

Tộc trưởng cất tiếng: “Đưa con ngựa nổi chứng và kẻ bắn lên vào đây.”

Ngô thị thấy bằng chứng xác thực theo lời tộc trưởng chẳng qua chỉ là một đoạn tên gãy và cang xe đứt vỡ thì thầm thở phào một tiếng, nàng ta nghĩ nếu chỉ dựa vào mấy thứ này thì căn bản sẽ chẳng điều tra ra được rõ ngọn ngành, cũng chẳng chứng minh được chuyện gì. Nhưng bây giờ nghe thấy còn bắt được cả kẻ bắn lên, nàng ta nhất thời vô cùng hoảng hốt. Bởi chuyện trong phủ nàng ta luôn luôn nắm vững, nhưng với những chuyện bên ngoài thì quả thực không hiểu rõ lắm, nàng ta bất giác siết chặt tay thành nắm đấm, nhờ vậy mới miễn cưỡng giữ được vẻ bình tĩnh.

Con ngựa nổi chứng được dắt vào sân, dù khoảng cách khá xa nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ trên bụng ngựa có dấu vết bị bắn tên rõ mồn một, bầu không khí trong phòng bất chợt thêm phần trầm trọng.

Tộc trưởng sai người thăm vấn kẻ bắn lên Bạch Câu Nhi, Bạch Câu Nhi chỉ biết vòng vo né tránh. Mặc dù qua một loạt hành động vừa rồi vẫn không thể tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau, nhưng đã đủ khiến tất cả mọi người đều hiểu rõ rằng, quả thực có kẻ muốn hãm hại chị em Cẩm Sát. Và lại ai nấy đều cùng chung một suy nghĩ, kẻ này chắc chắn là người họ Diêu, hơn nữa rất có thể thuộc chi của Diêu Lễ Hách.

Từ nãy đến giờ Cẩm Sát vẫn liên tục quan sát Ngô thị, nàng nhận thấy lúc Lương quân sự dâng bằng chứng lên nàng ta có vẻ khấn trương, đáng ngờ thẳng đơ cứng nhắc, mắt nhìn chằm chằm vào bằng chứng, nhìn kỹ rồi thì dường như trở nên nhẹ nhõm, nhưng đến lúc tộc trưởng sai đưa nhân chứng lên thì nét mặt Ngô thị trở nên hoảng loạn ngay lập tức, có điều nàng ta không hề ngẩng đầu nhìn vào bất cứ ai trong phòng.

Hiện giờ các vị chủ tử nhà họ Diêu gần như đang tụ tập hết trong căn phòng này, Cẩm Sát suy ngẫm, cách thức hành động của kẻ vạch ra kế hoạch hãm hại chị em nàng rõ ràng giống của nam nhân, bởi người có thể lấy tên ra khỏi kho vũ khí nhà quan, người có thể bắt cóc vợ con Bạch Câu Nhi, ép buộc hãm hại lên bắn tên vào xe ngựa nhà họ Diêu, rõ ràng không phải việc một người đàn bà sống trong nhà có thể làm được.

Cẩm Sát nghĩ tới nghĩ lui, nàng và em trai vốn chỉ là hai đứa trẻ mồ côi được gửi nuôi trong họ, thật sự chẳng ảnh hưởng tới lợi ích của bất kỳ ai. Hãm hại chị em họ, ngoại trừ bởi khối gia sản to lớn kia, đúng là chẳng còn có lý do nào khác.

Nếu kẻ này nhắm đến khối gia sản, vậy chắc hẳn là vị chủ tử họ Diêu nào đó, hơn nữa nhất định là người cùng một chi với ông nội và cha nàng, bởi nếu chị em nàng chẳng may qua đời thì bọn họ là những người có huyết thống gần nhất mới có khả năng được chia nhiều của cải. Mặt khác chuyện này bất kể do ai bày mưu, trước hết sẽ phải động thủ trên xe ngựa, xe ngựa này lại thuộc chuồng ngựa Diêu phủ, trên đường Lai Vượng lên núi chưa từng dừng lại, hơn nữa vết gãy trên cang xe không phải việc có thể làm được chỉ trong một sớm một chiều, vậy xe ngựa chắc chắn đã bị hạ thủ khi còn ở trong chuồng ngựa.

Ngô thị quản lý việc nhà nhiều năm, Lưu quân sự phụ trách chuồng ngựa lại là người hồi môn của nàng ta, chuyện này Ngô thị không thể không hay biết gì. Bây giờ các vị chủ nhân nhà họ Diêu đều yên vị tại đây, có điều Ngô thị dù đương con hoảng sợ nhưng cũng chưa từng nhìn sang bất kỳ ai, lẽ nào kẻ hãm hại chị em nàng hiện không có mặt tại đây?

Cẩm Sát đương tư lự, bỗng dung một vị lão nhân vận áo bào màu đen thêu hoa văn hình tròn cất tiếng: “Xem ra quả thật có kẻ rắp tâm hãm hại hai đứa trẻ, chuyện này cần phải điều tra cho rõ thật hư. Hai cha con Diêu Hồng là những vị Trạng Nguyên tài giỏi, làm rạng rỡ họ Diêu ta, khiến căn cơ* Diêu gia càng thêm vững chắc tại Giang Châu và Đại Cẩm, toàn bộ Diêu gia ta mang ơn cha con họ, hiện giờ họ sớm qua đời, chỉ để lại cặp chị em gửi nuôi trong họ, đáng lẽ chúng ta phải chăm sóc, dạy dỗ chúng nên người thật tốt. Chẳng ngờ hôm nay bỗng nhiên lại xảy ra sự tình này, nếu quả thật do người nhà họ Diêu gây nên, vậy loại vong ân phụ nghĩa, súc sinh mất hết tính người này chắc chắn phải bị khai trừ khỏi dòng họ, tránh việc một kẻ bại hoại làm tổn hại tới toàn bộ thanh danh của Diêu thị.”

*Nguyên văn là cụm từ “Thụ đại căn thâm”: Thế lực hùng mạnh, thâm căn cố đế, căn cơ, nền tảng vững chắc.

Hiện nay trong họ Điều không còn ai dòng lửa* với Điều tộc trưởng Điều Bỉnh Ưông, người vừa cất tiếng là vị lão nhân tên Điều Trạch Thanh, có tuổi tác và địa vị ngang bằng ông cố nội Điều Trạch Dư của Cẩm Sát, trước đây đồng trang lứa với y có hai mươi ba vị, nhưng hiện giờ duy có sáu vị còn tại thế ở Giang Châu.

*Đồng lửa: Có nghĩa là đồng trang lứa, gần tuổi, cùng tuổi, ý của câu là trong họ Điều không có ai có địa vị và tuổi tác ngang bằng Điều Bỉnh Ưông.

Trong các gia tộc ở Đại Cẩm, vị trí tộc trưởng từ xưa đến nay chỉ có thể được kế vị bởi con trưởng, vị lão nhân vừa lên tiếng thuộc dòng trưởng, trong gia tộc rất được trọng vọng, hơn nữa y lại là đương gia*, có kỳ vọng trở thành vị tộc trưởng kế tiếp Điều Bỉnh Ưông. Bởi thế cho nên y vừa dứt lời, ai nấy đều dồn dập phụ họa, Điều Trạch Thanh lúc này mới nhìn về phía Cẩm Sát và Văn Thanh rồi cất giọng hiền từ.

*Đương gia: Có nghĩa là chủ gia đình, người nắm giữ quyền lực lớn nhất trong nhà.

“Hai đứa trẻ chắc đang rất hoảng sợ, trước hết hãy gọi đại phu tới xem qua vết thương đã.”

Quản gia đáp ứng rồi ra ngoài, tộc trưởng bỗng nhiên cất giọng trầm nặng: “Năm đó hai đứa trẻ đưa linh cữu* về Giang Châu, ông ngoại bọn trẻ còn phải cậu con cả tới đây trợ giúp và bàn bạc chuyện nơi ăn chốn ở từ bấy về sau của chúng, trong họ chúng ta đều nhất trí cho rằng hai đứa trẻ là máu mủ nhà họ Điều, làm gì có đạo lý để cho bên ngoại trông nom săn sóc. Lúc đó, sau khi nhóm trưởng bối thương nghị xong, Lễ Hách đã từng lập lời thề trước bài vị tổ tiên rằng sẽ đối xử tử tế với hai đứa trẻ, Điều Quách thị cũng hứa hẹn sẽ coi chúng như cháu trai cháu gái ruột thịt mà quan tâm chăm sóc, nhóm trưởng bối chúng ta mới an tâm để hai đứa trẻ sinh sống tại đây. Lễ Hách, hiện giờ còn chưa tới bốn năm, dưới sự trông nom của người bọn trẻ lại xảy ra sự tình bậc này, suýt thì mất mạng, người giải thích thế nào đây?”

*Nguyên văn là “Phù linh”, có nghĩa là đưa, rước linh cữu (quan tài) về nơi an nghỉ cuối cùng (hành động này do người thân trong gia quyến thực hiện).

Điều Lễ Hách thấy mọi người đều nhìn y với ánh mắt bất thường thì hai tay bỗng vã đầy mồ hôi lạnh, bất kể chuyện này do ai làm thì y cũng chẳng thể thoát khỏi trách nhiệm, y vội vã đứng dậy, quỳ xuống rồi nói: “Là do văn bối không giữ được chữ tín, không thể chăm sóc tốt cho cháu trai cháu gái, văn bối thẹn với chú, thẹn với anh chị đã mất, văn bối cam chịu nhận mọi trừng phạt của các vị trưởng bối, không dám thốt lời oán hận. Việc này điều tra rõ ràng ra, bất kể là ai, văn bối cũng sẽ nghiêm khắc trừng trị không tha, chắc chắn sẽ để cho các vị trưởng bối tùy ý xử trí, tuyệt không che chở.”

Y dứt lời, Quách thị cũng vội vàng vịn tay nha hoàn đứng dậy, sau đó quỳ gối, vừa khóc vừa nói: “Phu quân của thiếp thân qua đời sớm, Lễ Hách lại bận bịu chuyện quan trường, việc nhà đều do thiếp thân quản lý, bọn trẻ gặp chuyện chẳng may là do lỗi của thiếp thân, không thể trông nom săn sóc tốt cho hai đứa nó.”

Hai vị chủ nhân họ Điều đều quý gối, đám người Ngô thị đương nhiên cũng hấp tấp quỳ theo, ai nấy đều lớn tiếng nhận lỗi, thành khẩn tạ tội, tỏ vẻ vô cùng phần nộ và thương tâm với chuyện chị em Cẩm Sát bị hãm hại. Người không biết tường tận sẽ thấy một nhà bọn họ sao mà thương yêu quý mến chị em Cẩm Sát đến vậy, sao mà nhân hậu khoan dung đến thế. So với họ, chị em Cẩm Sát lại có vẻ giống hạng vong ân bội nghĩa, chỉ vì những lời đồn vô căn cứ mà đã quên ngay công ơn dưỡng dục chăm nom suốt ba năm trời, bức bách ân nhân tới bước đường này.

Cẩm Sát thầm cười khẩy trước phản ứng của một nhà Điều Lễ Hách, có điều nàng hiểu rõ nếu lần này để lại ấn tượng xấu trong lòng nhóm trưởng bối thì sau này sẽ càng khó sinh sống hơn mà thôi. Huống hồ nếu muốn từ hôn nàng nhất định phải được họ tán thành, vì thế lúc này Cẩm Sát không dám lơ lửng chút nào.

Nàng tỏ ra hoảng hốt, điệu bộ hối hận khôn kể, bảo Văn Thanh cùng đứng lên, sau đó vịn tay Liễu ma ma quỳ xuống, tuôn nước mắt lã chã, thốt bằng giọng đầy bất đắc dĩ: “Từ lúc chị em con vào phủ, từ lão thái thái, các thúc phụ thẩm nương* cho tới huynh đệ tỷ muội, ai nấy đều quan tâm săn sóc bọn con, kể cả đám hạ nhân cũng luôn coi chúng con là chủ tử. Chủ bận rộn trăm việc mà vẫn thường xuyên gọi Văn Thanh tới kiểm tra bài vở, lão thái thái thì có đồ ngon thứ tốt gì đều nghĩ tới việc đưa cho chị em con đầu tiên. Thím quản lý việc nhà, mọi chi tiêu đồ ăn cái mặc của con và em trai đều cao nhất trong số các anh chị em đồng trang lứa. Chị em con luôn cảm động và nhớ kỹ ân tình này, luôn coi nơi đây như mái nhà đích thực. Bấy giờ bỗng dưng xảy ra sự tình như thế này, chị em con vốn tưởng rằng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, đầu gối... Con và em trai tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, suýt nữa mất mạng, liền toàn tâm toàn ý muốn tìm sự che chở của dòng họ, chứ trăm nghìn lần không có ý tìm các vị lão nhân trưởng bối để cáo trạng. Chị em con tin rằng, chuyện này nhất định không liên quan tới gia đình chủ thím, nếu các vị trưởng bối muốn trách phạt, con và em trai nguyện thay lão thái thái, chủ thím chịu phạt.”

*Thúc phụ: chú, thẩm nương: thím

Văn Thanh cũng vội vàng bày tỏ thái độ, cậu nói: “Từ lúc còn nhỏ ông nội đã dạy chúng con đã nhận ân tình thì phải biết báo đáp, một nhà chủ thím nuôi dưỡng và dạy dỗ chị em con hơn ba năm, con và chị gái nguyện lấy thân chịu tội thay mọi người.”

Tộc trưởng thấy nét mặt chị em Cẩm Sát vô cùng tha thiết, lời nói chân thành thì bất giác lộ vẻ tán thưởng, y lên tiếng: “Việc này chúng ta đương nhiên phải điều tra rõ ràng, trả lại công bằng cho các con, như vậy mới không có lần sau. Các con chớ sợ, cũng đừng lo lắng, bậc trưởng bối chúng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ xấu nào, cũng sẽ không xử oan bất kỳ ai, tất cả đứng lên trước đã.”

Cẩm Sát cảm tạ, sau đó nàng nhòe dầy rồi vội vã tới gần Quách thị, cùng Lưu ma ma dìu bà đứng dậy, đoạn nói: “Con nghe báo đêm qua lão thái thái đồ bệnh, nhưng bây giờ trông người khá ổn, đáng lẽ hiện giờ người nên nằm trên giường tĩnh dưỡng chứ. Làm kinh động đến người thế này, con và Văn Thanh thấy thật bất an, người từ từ thôi.”

Quách thị đứng dậy, hiền từ vỗ vỗ tay Cẩm Sát, thốt đầy cảm khái: “Thật là đứa bé ngoan, thật ra nửa đêm ta bị cảm lạnh, uống thuốc xong toát hết mồ hôi lạnh ra ngoài, sáng sớm nay đã thấy khá hơn nhiều. Con và Thanh Nhi xảy ra chuyện, ta sao có thể cứ nằm trên giường, tất nhiên phải đến xem thế

nào chứ. Các con thật đáng thương làm sao.”

Cầm Sát mỉm cười ngại ngùng, nhóm lão nhân tộc trưởng thấy Cầm Sát nói năng đoan trang nề nã, thái độ khiêm tốn dịu dàng, gặp tình cảnh này vẫn không quên quan tâm lo lắng tới bậc trưởng bối, trong nhất thời liền có vài vị đương gia âm thầm gật gù khen ngợi.

Chờ mọi người đều yên vị, Đại gia Diêu Lễ Thụy từ Tây phủ họ Diêu bắt đầu cất tiếng: “Trong thời gian ngắn khó có thể tìm ra kẻ nào bắt cóc vợ con Bạch Câu Nhi, uy hiếp hấn bắn tên vào xe ngựa Diêu gia. Như vậy chúng ta chỉ có thể bắt đầu điều tra từ chuồng ngựa, những chiếc xe ngựa không được dùng tới thì sẽ ở yên trong chuồng ngựa của phủ, có người trông nom riêng. Muốn lảng lạng động thủ ở cang xe mà không bị phát hiện là việc rất khó thực hiện chỉ trong chốc lát, ban ngày trong chuồng ngựa người qua kẻ lại nườm nượp, chắc chắn không thể làm được. Nhất định có kẻ thừa dịp đêm tối ra tay, xe ngựa mỗi tháng đều phải được kiểm tra kỹ một lượt, nếu sớm giờ trò, hấn sẽ dễ dàng bị phát hiện, vì thế ta đoán trong vài ngày gần đây xe ngựa mới bị động thủ, chỉ cần sai quân sự chuồng ngựa tới hỏi chuyện những kẻ gác đêm, xem liệu có từng nghe thấy động tĩnh gì là có thể lần ra manh mối.”

Ông cố nội Diêu Trạch Dư của Cầm Sát có ba người con trai dòng chính, bốn người con vợ lẽ, Diêu Chính, phụ thân của Diêu Lễ Hách chính là con trai trưởng của y, ông nội của Cầm Sát là con thứ, hai người họ đều đã qua đời. Trong khi đó Tam lão gia Diêu Khiêm vẫn còn sống, từ sau khi Diêu Trạch Dư qua đời, Tam lão gia cũng chuyển ra ngoài ở riêng. Diêu phủ hiện giờ chính là nhà cũ của Diêu gia, tất nhiên để cho đích tôn ở. Lúc Diêu Trạch Dư mất thì Diêu Hồng đã đỗ Trạng Nguyên, tự có khả năng an cư lập nghiệp, còn về nhóm con vợ lẽ thì chỉ cần chia cho ít gia sản để bọn họ ra ngoài tự mua nhà ở là được, Diêu Khiêm là con trai út, lúc đó bà cố của Cầm Sát, Diêu lão thái quân vẫn còn sống, vì nghĩ đến việc con trai út không có tài năng gì đặc biệt nên bà liền tách vài khu viện ra khỏi căn nhà cũ, sau đó mua một căn trạch viện ở ngay đằng sau, gộp lại sửa sang thành một căn phủ đệ, để cho Tam phòng ở.

Căn viện được chia nằm ở phía Tây Diêu phủ, cho nên gọi là Tây phủ, lúc Diêu lão thái quân còn tại thế thì Tây phủ và nhà cũ cách nhau một chiếc cửa tròn*, thường xuyên qua lại, ngay cả việc nhà cửa bếp núc cũng gộp chung vào, do Quách thị quản lý, Tam phòng chẳng khác nào được Đại phòng “nuôi dưỡng”, hai nhà mà như thể một nhà.

*Nguyên văn là cụm từ “Nguyệt động môn”, nguyệt là trăng, động là xuyên qua, môn là cửa, chiếc cửa này có hình tròn như mặt trăng cho nên có tên gọi như vậy, ngoài ra những chiếc cửa tròn thể này còn có tên gọi là cửa tò vò.

Sau khi lão thái quân mất, Quách thị đương nhiên không muốn tiếp tục nuôi Tam phòng, sau hai lần náo loạn, quan hệ giữa đích tôn và Tam phòng liền trở nên lạnh nhạt, ít qua lại, lúc Diêu Giang còn trên đời chiếc cửa tròn giữa hai nhà đã bị lấp lại. Đến khi Diêu Giang khuất núi, hai căn phủ đệ nghiêm nhiên trở nên chẳng mấy liên quan. Bởi năm xưa lúc tách riêng, Tam phòng dù sao vẫn cảm thấy bị thiệt thòi, khi Diêu lão thái quân qua đời, Quách thị lập tức trở mặt, không hề quan tâm tới chi tiêu của Tam phòng, cho nên hai bên này sinh hiềm khích dẫn tới kết oán, khó lòng hòa hợp.

Bây giờ Tam lão thái gia Diêu Khiêm vẫn còn tại thế, nhưng sức khỏe vốn kém, bởi vậy mới sai con trưởng tới đây, cũng chính là vị Đại gia Tây phủ vừa cất tiếng. Quách thị nghe y nói vậy thì ánh mắt chợt hiện vẻ căm ghét, Tam phòng chẳng phải muốn thừa cơ bỏ đá xuống giếng* sao.

*Bỏ đá xuống giếng: Có nghĩa thấy người gặp nguy, đã không ra tay cứu giúp mà còn thừa cơ hãm hại.

Những lời của Diêu Lễ Thụy cũng giống với suy nghĩ của mọi người, tộc trưởng nghe vậy liền phân phó quân gia đi gọi người tới, nhất thời trong phòng trở nên im lìm vắng lặng, bỗng dưng Diêu Tam lão gia ngồi một bên đột nhiên cất tiếng: “Thông thường trước lúc sử dụng xe ngựa, xa phu đều phải kiểm tra kỹ một lượt, dấu vết trên cang xe dù có kín kẽ đến đâu chắc hẳn vẫn có thể tìm ra manh mối. Không hiểu xa phu đưa xe ngựa lên núi đón người hôm nay là ai vậy, theo ta thấy hấn cũng phải bị thẩm vấn.”

Diêu Lễ Hách có sáu anh em, Diêu Lễ Hách và Từ lão gia Diêu Lễ Chính do Quách thị sinh ra, Diêu Giang mặc dù đã qua đời, nhưng mẹ cả vẫn còn sống, cho nên nhà họ Diêu vẫn chưa tách riêng. Ngũ lão gia và Lục lão gia đều ở bên ngoài trông nom việc làm ăn của họ Diêu, bởi vậy không sống trong phủ, còn Nhị phòng và Tam phòng vẫn sống tại đây.

Nghe Tam lão gia Diêu Lễ Minh nói vậy, Cầm Sát hơi giật mình, nằng ra vẻ kinh ngạc, vội vàng đứng dậy rồi quỳ xuống thưa: “Hôm nay lái xe là nãi huynh của con, lúc xe ngựa nổi điên, con không nhờ nãi huynh liều mạng điều khiển ngựa bảo vệ con và em trai, chỉ sợ hiện giờ chúng con chẳng thể có mặt tại đây. Lúc thị vệ phủ Quốc Công nêu tới, nhờ nãi huynh và bọn họ cùng nhau khống chế xe ngựa, con và em trai mới có thể sống sót nhảy xuống, hiện giờ nãi huynh thương tích đầy mình, sinh tử không rõ, con tin rằng chuyện này không liên can gì tới nãi huynh.”

Thấy Cầm Sát âu lo, tộc trưởng càng cảm thấy nằng đúng là người trọng ân nghĩa, có điều y nghĩ dù gì vẫn là một đứa trẻ, không hiểu lòng người hiểm ác, y gật gù nói: “Con đứng lên đã, dù sao chẳng nữa hấn vẫn là người điều khiển xe ngựa, xe bị kẻ khác động tay động chân mà hấn lại chẳng mấy may biết gì, đó là lỗi lầm trầm trọng, tra hỏi hấn một chút cũng là cần thiết.”

Y dứt lời liền sai người đưa Lai Vượng tới, Cầm Sát không dám trái lời, đương muốn cất tiếng thì thấy Ngô thị đứng dậy, chủ động tới bên nằng khuyên nhủ: “Thím biết con tin tưởng Vương ma ma, nhưng dù sao con vẫn còn nhỏ, có một số chuyện không thể hiểu sâu được. Thím nghĩ nếu Lai Vượng không phải người hại con, vậy tộc trưởng và các vị trưởng bối cũng có thể phân định rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho hấn. Mau đứng lên, chúng ta đương nhiên biết con tin nhiệm nãi huynh con, đối xử rộng lượng với hạ nhân, nhưng người không biết chuyện còn tưởng rằng con không kính trọng và tin tưởng các vị trưởng bối đấy, mau đứng dậy nào.”

Cầm Sát nghe vậy thì làm bộ đương muốn đứng dậy, nhưng rồi lại tiếp tục quỳ gối, vội vã nhìn lên các vị trưởng bối, sau đó hành đại lễ* rồi làm bộ hoang mang lo sợ thốt: “Con không có ý đó...” Dứt lời, đôi mắt nằng đỏ ửng, điệu bộ vụng về lúng túng như chẳng biết phải giải thích thế nào.

*Hành đại lễ: Có nghĩa là hành lễ quỳ gối dập đầu sát đất.

Điều bộ của nằng càng khiến Ngô thị có vẻ giả dối thái quá, đối xử hà khắc với một đứa trẻ, tộc trưởng trông Cầm Sát sợ đến nỗi phát khóc thì nhìn

chằm chập Ngô thị với ánh mắt sắc bén, sau đó cất tiếng: “Chúng ta biết con là đứa trẻ nhân hậu, mau đứng lên kéo lại bị thương, cẩn thận khéo lại nhiễm lạnh.”

Cầm Sát lúc này mới yên vị, cũng đúng lúc đó Vương quân sự quản lý chuồng ngựa được gọi tới, Lai Vượng cũng được hai gã sai vặt khiêng vào phòng khách.

Vết thương của Lai Vượng hẳn nhiên đã được xử lý qua, người đã tỉnh lại, hai gã sai vặt hạ cang xuống đất, sau đó đứng sang một bên, tộc trưởng quay sang ra lệnh cho Điều Lễ Hách: “Ngươi là đương gia, hãy tới thăm vấn.”

Điều Lễ Hách kính cẩn đáp ứng, sau đó tiến lên trước cất tiếng hỏi Lai Vượng: “Hôm nay lúc đưa xe ngựa rồi Điều phủ ngươi đã từng kiểm tra qua xe ngựa chưa?”

Gương mặt Lai Vượng lộ vẻ áy náy, y nhìn sang Cầm Sát rồi đáp: “Dạ chưa.”

Ban nãy lúc ở trên xe ngựa hồi phủ, bởi lo ngại vết thương của Lai Vượng, Cầm Sát vẫn chưa hỏi han kỹ càng, bây giờ nghe y đáp vậy nàng cũng chẳng thấy ngạc nhiên, bởi nàng biết nếu Lai Vượng đã kiểm tra xe ngựa, chắc chắn hôm nay chuyện này sẽ không xảy ra, Cầm Sát biết rõ tuy nhìn bề ngoài Lai Vượng có vẻ thô lỗ, nhưng tính cách y rất tỉ mỉ, nếu không phải có chuyện cản trở, chắc chắn y sẽ không tắc trách như vậy.

Điều Lễ Hách tức thì chau mày hỏi: “Trước đây lúc dùng xe ngựa ngươi có từng kiểm tra không?”

Lai Vượng đáp: “Trước đây đều kiểm tra kỹ càng.”

Nghe Lai Vượng nói vậy, không ít người chột thay đổi sắc mặt, Cầm Sát lên nhìn Tam lão gia, thấy y đương nhìn Lai Vượng với thần sắc chuyên chú thì trong lòng bỗng giật thót.

Điều Lễ Hách lại hỏi: “Tại sao chỉ riêng hôm nay không kiểm tra?”

Ánh mắt Cầm Sát quay sang Lai Vượng, nàng thấy y khẽ nhủ mảy đáp: “Hôm nay lúc chuẩn bị rời phủ, tiểu nhân bỗng thấy tiểu nha hoàn Y Huyền viện tới báo mẫu thân của tiểu nhân đột nhiên ngất xỉu, vì lo lắng nên tiểu nhân mới xin quân sự bẩm với Tứ phu nhân cho tới thăm xem sao. Lúc rời viện trông sắc trời không còn sớm, quân sự lại thúc giục liên tục, cho nên tiểu nhân chưa kịp kiểm tra xe ngựa.”

Điều Lễ Hách nhìn sang Tiểu Quách thị, Tiểu Quách thị vội đáp: “Đúng là có chuyện này.”

Trùng hợp tới vậy sao, Cầm Sát nheo mắt, ngạc nhiên hỏi: “Vú nuôi đồ bệnh ư? Sao có thể chứ, đã gọi đại phu tới xem chưa? Bình thường vú nuôi rất khỏe cơ mà.”

Tiểu Quách thị cất tiếng: “Vương ma ma là vú nuôi của con, con không ở trong phủ, thím đương nhiên phải quan tâm để ý tới, thím đã bảo Chu đại phu khám cho Vương ma ma rồi, bà ấy tuổi cao, đêm qua do lão thái thái đồ bệnh nên bà ấy cũng không được nghỉ ngơi nhiều, vì thế mới ngất xỉu, không có gì nghiêm trọng cả.”

Mặc dù Tiểu Quách thị nói vậy, nhưng theo lời Cầm Sát thì Vương ma ma luôn là người khỏe mạnh, ai nấy đều thấy chuyện này cũng thật quá trùng hợp.

Điều Lễ Hách thấy chuyện nên hỏi đều đã hỏi mà chẳng tìm hiểu thêm được gì, tức thì quay sang báo Vương quân sự: “Năm ngày nay chuồng ngựa do ai coi giữ, gọi bọn chúng vào đây.”

Vương chương sự vội vã vâng lời ra ngoài, một lát sau dẫn theo năm kẻ trông giữ và một gã sai vặt chuồng ngựa bước vào, bọn họ đồng loạt hành lễ, sau đó im lặng quỳ gối trên mặt đất, chẳng dám thở mạnh.

Điều Lễ Hách lướt ánh mắt sắc bén qua năm người bọn họ hai lượt, sau đó bước tới trước, cất tiếng với thần sắc nghiêm nghị: “Năm ngày nay các người có từng trông thấy ai lảng vảng gần xe ngựa, hoặc ban đêm nghe thấy tiếng động khác thường nào không?”

Bọn họ thấy chuồng ngựa xảy ra chuyện, sợ rằng bản thân khó tránh khỏi liên quan, chỉ còn cách tìm ra kẻ phạm tội thì mới có thể giữ lại mạng sống. Bởi vậy ai nấy đều tỏ ra cung kính nghe lời, tỏ ra khẩn khoản hồi tường, Điều Lễ Hách phát hiện có một người nét mặt kỳ quái, y liền đi tới trước mặt hắn rồi hỏi: “Nếu biết được gì mà không khai báo, một khi bị phát hiện, ta sẽ nghiêm trị không tha!”

Gã sai vặt kia quả nhiên run lẩy bẩy, dập đầu đáp: “Chúng nô tài chịu trách nhiệm nuôi dưỡng và trông coi chuồng ngựa, ban đêm chia làm hai người một nhóm thay nhau trực đêm, hôm trước đến phiên gác đêm của tiểu nhân và Lai Thăng, đang lúc mơ màng tiểu nhân nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, tỉnh dậy thì phát hiện chẳng thấy bóng dáng Lai Thăng đâu, tiểu nhân đang muốn đi tìm thì Lai Thăng mở cửa bước vào, hắn nói bị đau bụng nên đi nhà xí. Tiểu nhân hỏi hắn có nghe thấy tiếng động gì không thì hắn bảo không, còn trêu tiểu nhân nghi bóng nghi gió, tiểu nhân còn tưởng bản thân nằm mê, cho nên không hỏi thêm gì nữa mà lăn xuống giường ngủ tiếp. Có điều, lúc ấy khi tỉnh lại, tiểu nhân nhớ mang máng có sờ qua chỗ giường bên cạnh, thấy rất lạnh giá, rõ ràng Lai Thăng đã ra ngoài rất lâu, khi trở về nét mặt hắn hình như cũng hơi khác thường, tiểu nhân cứ tưởng bởi con đau bụng, bây giờ nghĩ lại mới thấy...”

Sắc mặt mọi người bỗng chốc thay đổi, Điều Lễ Hách phát hiện vấn đề nằm ở chuồng ngựa, y lập tức sắt mặt lại, lạnh lùng hỏi: “Lai Thăng là đứa nào?”

Vương quân sự hấp tấp quỳ xuống đáp: “Hôm qua Lai Thăng bị trật chân nên xin tiểu nhân được nghỉ trong phòng.”

Điều Lễ Hách mau chóng sai người áp giải Lai Thăng tới, thấy Vương quân sự vội vã dẫn người rời phòng, Cầm Sát thầm thở dài một hơi. Điều tra ra Lai

Thăng quả thực dễ dàng quá mức, hơn nữa hẳn ta lại vừa khéo xin nghỉ, nếu nàng đoán k hông nhầm, chỉ sợ rằng gã Lai Thăng ấy, nếu không chạy trốn khỏi Điều phủ thì cũng đã bị sát hại mất rồi. Thêm vào đó, nhìn Ngô thị điềm tĩnh tự tại thế kia, nàng chắc chắn phỏng đoán của mình là chính xác.

Mọi người sốt ruột bồn chồn, Điều Lễ Hách sai quản gia đưa lên danh sách kẻ hầu người hạ trong phủ và khế ước bán thân của Lai Thăng. Trong danh sách viết đầy đủ lai lịch gốc gác của đám nô tài, Điều Lễ Hách xem qua, sau đó trình lên cho tộc trưởng.

Tộc trưởng xem rồi nói: “Lai Thăng này mới vào phủ năm ngoái, không phải nô tài sinh trưởng trong phủ. . .”

Công việc ở chuồng ngựa tuy vất vả và nặng nhọc, nhưng khi chủ tử cần sử dụng xe ngựa, hoặc phái những gã sai vặt ở chuồng ngựa ra ngoài mua đồ, truyền lời, chạy việc đều sẽ thưởng thêm ngân lượng, bởi thế công việc này khá béo bở, thường do đám nô tài sinh trưởng trong phủ đảm nhiệm, Lai Thăng vào phủ mới một năm lại có thể nhận vị trí này khiến người khác có phần hoài nghi.

Ngô thị nghe vậy khẽ động tâm tư, nàng ta quay sang hỏi quản gia: “Năm ngoái là cỡ mười năm của lão thái gia, ta nhớ Tứ phu nhân từng xin lão thái thái đồng ý cho đám nô tài được chuộc thân, vì vậy chúng ta đã thả một nhóm nô tài sinh trưởng trong phủ ra ngoài. Sau đó mua vài đứa đầy tớ và nha hoàn từ chỗ kẻ môi giới vào phủ, Lai Thăng chắc hẳn được mua vào từ lúc đó phải không?”

Tiểu Quách thị thấy Ngô thị tìm có “hắt nước bắn” lên người mình thì vô cùng lo lắng, nàng ta nhân mười năm ngày giỗ của lão thái gia khuyên lão thái thái thả đám nô tài ra ngoài, chẳng qua để làm bộ ban ơn cho đám nô tài trong phủ xem, hơn nữa thừa dịp nhét tâm phúc của mình vào chỗ khuyết, đâu ngờ lại bị Ngô thị hăm hại. Nàng ta ngay lập tức tỏ ra oan ức, nhìn chòng chọc vào Ngô thị rồi nói: “Đại tẩu có ý gì, muội còn chẳng biết Lai Thăng là ai, chẳng lẽ tỷ nghĩ rằng muội sai khiến hắn mưu hại hai đứa cháu ư?”

Ngô thị kinh ngạc đáp: “Muội làm sao vậy, ta nào có ý đó, tại sao bỗng dưng muội lại nghĩ thế? Chẳng lẽ trong lòng muội có quỷ*, gấp gáp muốn phải sạch liên quan ư? Mà cũng lạ thật, ta quản lý việc nhà chưa từng để xảy ra sự tình nhường này, sao mỗi mỗi tiếp quản việc nhà mấy ngày đã có chuyện xảy ra vậy.”*Trong lòng có quỷ: Cách nói ám chỉ trong lòng có âm mưu, ý đồ xấu xa. Tiểu Quách thị tức đến phát run cả người, nàng ta roi nước mất lã chã, quỹ xuống sân đường rồi nói: “Thiếp thân thật oan uổng làm sao, từ lúc thiếp thân quản lý việc nhà tới giờ, lúc nào cũng nom nớp lo sợ, việc gì cũng dựa theo quy củ trước kia của đại tẩu, thiếp thân mới chỉ biết mặt mấy quản sự ma ma nội viện, chuồng ngựa ngoại viện đừng nói là thiếp thân, dù đám nha hoàn bà vú bên người thiếp thân cũng chưa từng đi qua ấy chứ. Quản sự chuồng ngựa là người hồi môn của đại tẩu, thẳng thộc sai vặt và xa phu cũng do đại tẩu chỉ định trước đây, sao bây giờ lúc xảy ra chuyện lại biến thành sơ sót của thiếp thân vậy.”

Nàng ta vừa dứt lời liền bật khóc, nhóm tộc trưởng thấy điệu bộ của nàng ta hết một người phụ nữ chanh chua thì lập tức nhủ mảy. Quan hệ chị em dâu bất hòa, nữ nhân trong nhà lại có đức hạnh như vậy, Điều Lễ Hách đương nhiên mất hết thể diện, Tiểu Quách thị là em dâu, y sao có thể thẳng thừng trách mắng, y bỗng bực mình với Ngô thị, lườm nàng ta với ánh mắt lạnh băng rồi nói: “Ồ đây có nhiều bậc trưởng bối, mẫu thân còn chưa lên tiếng sao nàng có thể nói năng bất cần như thế, nữ nhân thì biết cái gì! Còn không mau đỡ em dâu dậy lùi về chỗ ngồi!”

Ngô thị thấy hôm nay trước mặt mọi người Điều Lễ Hách không thêm giữ mặt mũi cho nàng ta thì vô cùng bực bội, nhưng cũng không dám trái lời chồng, nàng ta bước tới đỡ Tiểu Quách thị dậy, có điều Tiểu Quách thị đâu chịu đứng dậy, luôn miệng kêu oan, Ngô thị tức giận khôn kể, nhưng dù sao những gì muốn nói đã nói ra hết, nàng ta đành mở lời khuyên nhủ: “Chắc do dạo này ta đang mang thai, cho nên tính tình có phần nóng nảy, ban này ta lỡ lời, muội đừng để tâm.”

Tiểu Quách thị lúc này mới làm bộ tủi thân đứng dậy, hai người bọn họ lui về chỗ ngồi, Vương quản sự cùng mấy gã sai vặt trở về, nhưng không hề có Lai Thăng, thấy Vương quản sự mặt nhăn mày nhu, trong lòng ai nấy đều sáng tỏ.

Quả nhiên Vương quản sự tiến vào liền quỳ xuống thưa: “Bẩm tộc trưởng, các vị lão nhân trưởng bối, các vị lão gia, lúc tiểu nhân tới Lai Thăng đã thất cổ tự vẫn, tiểu nhân sai người tìm quanh phòng thì phát hiện một túi đựng đồ, mời các vị lão gia xem qua.”

Y nói xong liền đặt chiếc túi trong tay xuống đất, mở nút thắt ra, bên trong đựng hơn chục chiếc bình sứ màu sắc khác nhau. Điều Lễ Hách vung tay ra hiệu, quản gia vội vàng dâng bình sứ lên cho nhóm lão gia xem, còn y thì mở nắp một chiếc bình sứ màu hồng phấn, ngay lập tức mùi hương hoa hạnh sức nức lan tỏa, hóa ra trong chiếc bình là hương liệu. Những chiếc bình trong tay mỗi người đều có một hương hoa khác biệt.

Một số vị lão gia dường như nhớ ra chuyện gì đó, Cẩm Sát và Văn Thanh liếc nhìn nhau, mặc dù nàng không biết những hương liệu này nói lên điều gì, nhưng chắc hẳn có nguồn gốc sâu xa. Xem ra nàng không thể cậy nhờ người trong họ điều tra thêm được gì nữa, chuyện hôm nay chỉ là “tiếng sấm to nhưng hạt mưa nhỏ*”, chẳng giải quyết được chi. Có điều nàng vốn không ôm kỳ vọng, tuy dòng họ không thể giúp nàng tra ra, nhưng sớm muộn sẽ có ngày nàng tìm ra chân tướng thật sự! Đến lúc đó nàng sẽ đáp trả bọn họ gấp mười lần.

*Nguyên văn là cụm “Lôi thanh đại, vũ điểm tiêu”: Dùng để chỉ một người nói năng khí thế hùng hồn nhưng bản lĩnh thật ra rất kém, hoặc chỉ một người khóc lóc nỉ non nhưng thật ra không hề chảy nước mắt. Trong câu thì cụm này có nghĩa nhà họ Điều giống trống khua chiêng tìm lại công bằng cho chị em Cẩm Sát, nhưng cuối cùng vẫn chẳng tìm được chân tướng.

Quả đúng như Cẩm Sát nghĩ, nàng thấy tộc trưởng cầm nút bật chặt bình sứ lại rồi nói: “Xem ra Lai Thăng tới đây để trả thù. . .”

Y dứt lời ai nấy bỗng sôi nổi phẫn nộ, Điều Lễ Hách thấy Cẩm Sát hoang mang khó hiểu thì lên tiếng giải thích: “Lúc cha con giữ chức tri phủ Giang Châu từng nhận một vụ án, bị cáo là thương nhân buôn bán hương liệu ở Giang Châu, do xác minh được y thuê người sát hại năm mạng người, cho nên phụ thân con xử y tội chém đầu. Thương nhân đó họ Trần, tổ tiên y lập nghiệp với nghề buôn bán hương liệu, vì cửa hàng có cách phối chế hương liệu độc nhất vô nhị, hương thơm nồng đượm nên nổi danh khắp vùng Giang Châu. Sau này khi ông chủ Mã của cửa hàng qua đời, cậu con trai duy nhất lên nối nghiệp, có điều hẳn ta là kẻ bất tài, lại đam mê cờ bạc, chưa tới hai năm việc buôn bán đã lụn bại, từ đó hương liệu Mã thị biến mất khỏi Giang Châu. Nghe nói ông chủ Mã có một đứa cháu trai, năm đó khoảng 5 tuổi, bây giờ chắc tầm 16 tuổi, tương đương tuổi Lai Thăng. Cha con nhận vụ án này 11 năm trước đây, khi đó con mới chuẩn bị ra đời nên không thể biết chuyện.”

Cầm Sát thiếu chút nữa đã phải bật khen kẻ bày ra vở kịch này, chỉ với hơn chục chiếc bình sứ mà y đã khiến âm mưu rắp tâm giết người biến thành bảo thủ rửa hận, phải sạch bong trách nhiệm liên quan tới Điều gia. Chưa kể tới việc liệu nhóm trưởng bối có thật sự tin vào câu chuyện này hay không, dù cho bọn họ không mấy tin, thì hiện giờ để bảo toàn thanh danh họ Điều chắc chắn đều sẽ nguyện ý tin tưởng đây là âm mưu báo thù rửa hận.

Cầm Sát khẽ siết chặt nắm tay, bởi biết rõ tình cảnh của mình và em trai, cho nên nàng đã sớm có dự tính. Dù trong lòng căm giận khôn kể, ngoài mặt nàng vẫn phải làm bộ bình tĩnh, sau đó ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, vui mừng hỏi: “Con cũng nghĩ chuyện này ắt hẳn không liên quan tới ai trong họ Điều ta, bây giờ cuối cùng cũng phân rõ trắng đen, con đương nhiên thấy thoải mái vô cùng. Có điều gã sai vặt họ Mã này thật điên cuồng và nham hiểm. So với con hắn cũng không nhỉnh hơn bao nhiêu, thế mà tâm tư lại kín đáo âm trầm đến vậy. Hơn nữa con khó mà hiểu nổi, hắn đã trà trộn vào trong phủ, đáng lẽ tìm cách ra tay với chị em con mới phải, nhưng tại sao khó khăn lắm mới vào được phủ mà không động thủ ngay, trái lại phải tới bắt cóc Bạch Cầu Nhi, ép buộc y làm thay? Thêm vào đó kẻ đã bán mình vào phủ thì thường ngày khó có thể tùy tiện rời phủ, càng không thể ngủ lại bên ngoài, thật chẳng biết hắn làm thế nào nửa đêm lén chuồn ra ngoài để uy hiếp Bạch Cầu Nhi nữa. Con mong tộc trưởng và các vị trưởng bối, lão gia nhất định phải điều tra cho rõ, bởi con sợ trong phủ có lỗ hổng nào đó, thêm nữa vợ con Bạch Cầu Nhi vô tội, nếu có thể cứu được thì chẳng gì bằng.”

Sự khác thường trong chuyện này chẳng lẽ chỉ mình Cầm Sát phát hiện ra? Tất cả những người ngồi đây đều nhận thấy, nhưng như Cầm Sát nghĩ, ai mà chẳng muốn đổ hết tội lỗi lên đầu người ngoài. Cầm Sát chỉ cho họ thấy để bọn họ biết rằng, nàng và em trai không phải là hạng ngu ngốc dễ qua mắt, con mắt người đời cũng sáng trong như tuyết, chẳng thể dễ dàng lừa gạt. Làm như vậy mới khiến bọn họ áy náy và hổ thẹn, những động thái tiếp theo của nàng mới dễ dàng thuận lợi.

Tộc trưởng gật đầu đáp ứng: “Có lẽ Lai Thăng vẫn còn đồng bọn, con cứ yên tâm, chúng ta chắc chắn sẽ điều tra cho rõ.”

Cầm Sát vội vàng quỳ xuống, thốt bằng giọng đầy cảm động: “Tạ ơn tộc trưởng phân xử giúp chị em con, chị em con được mọi người trong họ quan tâm để ý, đây lòng vô cùng cảm kích, nhưng bởi tuổi còn nhỏ nên chưa từng giúp được gì cho mọi người. Mỗi lần suy nghĩ, do quá hổ thẹn nên bọn con đã bàn bạc với nhau, quyết định bỏ ra một vạn lượng bạc thuê thợ trùng tu lại trường học của dòng họ, giúp đỡ mọi người. Vốn dĩ ban đầu chị em con nghĩ bản thân còn nhỏ, khó lòng đảm đương chuyện này, nên đã định thưa với lão thái thái, chú và thím trợ giúp, có điều hôm nay vừa vận tộc trưởng và các vị trưởng bối đều có mặt tại đây, con nhất thời thốt ra, mong lão thái thái, chú thím bỏ qua cho!” Cầm Sát vừa nói vừa ngượng ngùng cúi đầu xuống thấp.

Một vạn lượng bạc! Ngô thị tiếc tới mức nghiêng chặt hàm răng, khối gia sản đồ sộ Điều Thành để lại nàng ta đã coi như tài sản riêng từ lâu, bây giờ nàng ta cảm thấy dường như Cầm Sát đang chiếm đoạt tiền tài, chiếm đoạt sinh mạng của nàng ta, sao có thể không nổi giận chứ. Nhưng với lý do Cầm Sát đưa ra, nếu nàng ta phản đối thì chắc chắn sẽ đắc tội với tất cả mọi người trong tộc.

Ngô thị đương tức tối, Điều Lễ Hách thì phản ứng nhanh hơn, y vui vẻ đáp: “Thật là đứa trẻ ngoan, đây là chuyện tốt, lão thái thái và ta sao có thể trách con, mau mau đứng lên.”

Tộc trưởng cũng cười nói: “Hai con đúng thật là... Khối gia sản kia là ông nội và cha mẹ con để lại cho hai đứa, bây giờ hai đứa còn nhỏ, nhưng tương lai sẽ phải dùng tới rất nhiều bạc, Thanh Nhi còn phải kiến công lập nghiệp, con còn phải lấy chồng, số của cái này các con cứ giữ dùng riêng, tâm lòng của hai đứa chúng ta nhận, nhưng sao có thể lấy bạc chứ.”

Bạc dùng để tu sửa trường học tất nhiên phải qua tay tộc trưởng trước tiên, việc quản lý chi phí mua sắm vật liệu, thuê mướn thợ thuyền đương nhiên cũng do tộc trưởng nhận trách nhiệm rồi phân cho các gia đình phía dưới cùng tiến hành, một vạn lượng bạc này chẳng biết sau cùng còn lại được bao nhiêu dùng vào việc tu bổ trường học, Cầm Sát làm vậy vì muốn lấy lòng tộc trưởng và mọi người trong họ mà thôi. Có điều hiện tại trường học của dòng họ cũng tơi tàn xập xệ, xác thực nên được tu sửa, chuyện này tộc trưởng cũng đã đề cập tới nhiều lần, hôm nay bỗng dưng có một đồng bạc, đương nhiên y rất muốn nhận lấy, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh mồ côi của chị em Cầm Sát, y tất nhiên phải làm bộ chối từ đôi câu, tránh việc bị kẻ khác lấy đó làm cớ hãm hại.

Cầm Sát tức thì đáp lại: “Một vạn lượng bạc thôi mà, mỗi tháng thím đều cho Thanh Nhi hơn 200 lượng bạc để tiêu vặt, bình thường mấy đứa sai vặt được thưởng ba lượng bạc còn kêu ít. Một hai vạn lượng đâu có nhiều, huống chi ông nội và cha con chắc chắn cũng muốn chị em con quyền bạc tu sửa trường học giúp đỡ con em trong họ.”

Cầm Sát thốt bằng giọng tự nhiên thẳng thắn, như thể tiện miệng thì nói, không hề có kỳ gì, nhưng tộc trưởng và các vị trưởng bối nghe vậy lập tức đánh mặt lại, tộc trưởng nhìn chăm chăm vào Ngô thị, tức giận hỏi: “Điều Ngô thị, lời của con bé là thật ư?”

Ngô thị giật thót người vì chuyện xấu bị phát hiện, nghe thấy tiếng hét tức giận của tộc trưởng mà thân thể run bần bật, vội vã quỳ xuống, nhưng vẫn làm bộ khó hiểu hỏi: “Sao tộc trưởng lại nổi giận, thiếp thân... thiếp thân thật sự không hiểu.”

Tộc trưởng hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Thanh Nhi chỉ là một đứa trẻ, vậy mà một tháng nguoi cho nó hơn 200 lượng tiêu vặt! Còn cả đám nô tài nữa là thế nào!”

Ban này vì thể diện họ Điều, nên nhóm trưởng bối khó lòng tận lực tra rõ vụ mưu hại chị em Cầm Sát, thế mà Cầm Sát không những không oán giận mà còn bỏ ra nhiều bạc tới vậy, khiến mọi người trong tộc đều được hưởng lợi, vì vậy nhóm trưởng bối tất nhiên phải tìm hiểu rõ chuyện này. Cầm Sát đã sớm đoán ra bọn họ sẽ có phản ứng như vậy, nhưng trong lòng nàng chẳng hề cảm thấy phẫn chấn, ngược lại chỉ cảm thấy thêm phẫn ngội lạnh.

Ngô thị thút thít đáp: “Thiếp thân nghĩ hai đứa cháu không được cha mẹ chăm lo từ bé, cho nên mới chu cấp thoải mái ngân lượng, không để bọn nhỏ phải tủi thân buồn bã... Còn về đám sai vặt, có lẽ Thanh Nhi còn bé, lại đối xử hiền hòa với chúng, cho nên chúng mới lần ắt chủ nhân, đây đúng là lỗi của thiếp thân, xin tộc trưởng cứ trách phạt.” Tộc trưởng giận dữ nhìn Ngô thị, y nói: “Một tháng chu cấp 200 lượng bạc, nguoi làm vậy vì yêu thương thẳng bé ư? Nguoi muốn dạy dỗ ra đứa cháu phá gia chi tử thì có, nguoi không sợ quá mức yêu chiều sẽ thành hại chết nó sao! Còn đám nô tài kia nữa, thưởng ba lượng còn chê ít, quả là nghe mà kinh hãi! Loại đầy tớ này Điều gia không dùng nữa đâu, nghe nói lúc Thanh Nhi ở trên núi còn bị ngã xuống sườn núi mà bị thương ở chân, loại nô tài vô tác dụng này, chi bằng đánh chết hết cho xong!”

Ngô thị tròn tròn mắt nhìn tộc trưởng, vẻ mặt hãi hùng khiếp sợ, sau đó nước mắt nàng ta tuôn rơi lã chã, run giọng nói: “Yêu chiều... Yêu chiều quá mức thành hại chết người? Tộc trưởng minh xét, thiếp thân vạn lần không dám có suy nghĩ độc ác đến vậy!” Nàng ta nói xong liền dập đầu bồm bộp.

Nếu chỉ dựa vào mỗi việc Ngô thị chu cấp ngân lượng thì khó mà làm rõ liệu Ngô thị có thật sự nuông chiều Văn Thanh quá mức hay không, tuy hầu hết mọi người đều hiểu rõ, nhưng không thể chỉ bởi vậy mà định tội Ngô thị được. Cẩm Sát đương nhiên hiểu điểm này, bởi thế nàng nháy mắt ra hiệu với Văn Thanh, Văn Thanh lập tức khập khiễng đứng dậy, tỏ vẻ muốn quỳ xuống, tộc trưởng sai người đỡ lấy cậu, sau đó nghe thấy Văn Thanh cất tiếng.

“Thím đối đãi với con vô cùng tốt, mấy năm may thím phải lo liệu, quản lý chuyện ăn ở của một nhà mấy trăm người, còn phải thay chị em con trông coi khối gia sản đồ sộ, dù có tính toán không chu toàn cũng bởi quá thương yêu chị em con, xin tộc trưởng tha lỗi cho thím.”

Cậu dứt lời thì thấy tộc trưởng thở dài rồi đáp: “Niệm tình người dạy dỗ hai đứa trẻ ngoan ngoan lễ phép như vậy, ta sẽ không trừng phạt nghiêm khắc, có điều người quản lý việc nhà nhiều năm mà lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng, quả thật không nên, vậy ta phạt người chịu đánh tay hai mươi cái, cầm chừa ba tháng, sao chép nữ giới 200 lần, coi như cảnh cáo.”

Đúng vào lúc này, Dương Tùng Chi, người vẫn luôn ngồi ngay ngắn tại chỗ, bàng quan theo dõi tình hình bỗng đứng mở miệng: “Sao có thể như vậy? Mấy năm nay gia sản của Diêu các lão và Diêu đại nhân đều do Diêu phu nhân quản lý cả sao?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Dương Tùng Chi đột nhiên lên tiếng khiến mọi người quay hết sang nhìn, y ngồi đường hoàng ngay ngắn*, dáng lưng thẳng tắp, thần sắc nghiêm nghị, phong thái điềm tĩnh ung dung, cứ như thể câu hỏi ban nãy chỉ do hiểu kỳ nên mới thốt ra.

*Nguyên văn là cụm “Đại đạo khoáng phũ”, cụm từ dùng để miêu tả khí thế mãnh liệt của quân đội khi đương đầu với kẻ địch và cách làm việc dứt khoát quyết đoán. Cụm từ này có xuất xứ từ hồi 47 trong “Thủy Hử” của tác giả Thi Nại Am. Trong câu thì cụm từ dùng để chỉ dáng ngồi thẳng tắp đường hoàng của Dương Tùng Chi.

Theo lý mà nói, đây là việc nhà họ Diêu, chưa kể tới Dương Tùng Chi, ngay cả Trần Quốc Công Dương Kiến có mặt tại đây cũng không thể tùy ý xen vào. Hôm nay Diêu gia xảy ra sự tình như thế này, đáng lẽ Dương Tùng Chi nên tỏ thái độ tôn trọng mà vờ như không biết, tránh đi chỗ khác, nhưng bởi chị em Cẩm Sát vừa được phủ Trần Quốc Công cứu giúp, hơn nữa lại được đích thân Dương Tùng Chi đưa trở về, thêm vào đó, Diêu thị không dám đắc tội với phủ Trần Quốc Công, vì thế thấy Dương Tùng Chi không có ý định rời đi, tộc trưởng cũng chẳng dám mở miệng yêu cầu, cho nên cứ để y đứng ngoài quan sát từ đầu tới giờ.

Bỗng nhiên thấy Dương Tùng Chi lên tiếng, tộc trưởng chợt quay sang nhìn, y bỗng cảm thấy vị thế từ Trần Quốc Công này sao bây giờ chẳng còn vẻ hòa nhã ân cần như lúc trước, ban nãy tuy cậu ta không tươi cười nhưng chỉ ít còn điềm đạm ôn hòa, ngược hẳn với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị như thể mặt Diêm Vương hiện giờ, dù cậu ta chẳng giận dữ nhưng toàn thân toát đầy vẻ oai nghiêm lạnh lùng. Tộc trưởng bất chợt ngăn ra, y đoán Dương Tùng Chi đang tỏ thái độ bất bình vì phán xử bất công mà dòng họ dành cho chị em Cẩm Sát, y bỗng nhiên nhớ tới ban nãy Dương Tùng Chi từng nói Cẩm Sát có ơn cứu mạng Bình Nhạc Quận chúa, tức thì trong lòng vạn phần lo lắng. Có điều nói tới vấn đề gia sản Diêu Hồng để lại, dù y là tộc trưởng nhưng cũng chẳng muốn tư lợi, y sẵn lòng đứng về phía chị em Cẩm Sát, chủ trì công lý. Bất luận thế nào, bởi thái độ hiện giờ của Dương Tùng Chi, y bỗng coi trọng chị em Cẩm Sát thêm vào phần.

Y còn chưa đáp, Dương Tùng Chi liền tỏ ra ôn hòa đôi phần, tiếp tục cất tiếng: “Tộc trưởng chớ trách, ta chỉ thấy hơi lạ, theo quy tắc của gia tộc, khối gia sản này nên do dòng chính của mỗi chi đứng lên cùng kinh doanh, chờ tới lúc Văn Thanh trưởng thành sẽ giao lại cho em ấy mới phải, tại sao trong ba năm qua đều do một tay Diêu Ngô thị quản lý?”

Tộc trưởng thấy sắc mặt Dương Tùng Chi lại biến đổi thì thầm khản trương, y cất tiếng: “Thế tử không biết đấy thôi, năm đó hai đứa trẻ đưa linh cữu về, do linh đường* đặt tại nhà cũ, cho nên tất cả gia sản đều để tạm trong mấy căn khó phòng ở đây. Sau này do Diêu gia bận tranh chấp việc nuôi dưỡng với phủ Thượng Thư nên sự tình cứ rối loạn hết cả lên, vì thế chuyện gia sản đành tạm gác lại. Đến khi hết thấy ổn định thì đã qua hơn nửa năm, các cửa hàng và điền trang đều do Đại phòng của Lễ Hách tiếp quản, và lại luận thân sơ, Lễ Hách cũng có quan hệ gần gũi nhất với hai đứa nó, khối gia sản này do Đại phòng thay mặt quản lý cũng là chuyện đương nhiên, bởi vậy sau khi bàn bạc nhóm trưởng bèn quyết định để Đại phòng của Lễ Hách quản lý khối gia sản này. Thật ra hàng năm chúng ta đều kiểm tra lại sổ sách, Diêu Ngô thị cũng không được tùy ý thay đổi quyền hạn của quản sự các cửa hàng và điền trang, cho nên tóm lại không hoàn toàn do một mình Ngô thị quản lý.”

*Linh đường: Là nơi để linh cữu, nơi để quan khách tới viếng.

Dương Tùng Chi gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó tiếp lời: “Theo lý mà nói, ta là người ngoài, không tiện nhiều lời, nhưng Diêu tiểu thư có ơn cứu mạng chị gái ta, lúc đưa Diêu tiểu thư xuống núi, chị gái còn đặc biệt sai người dặn dò, nhất định phải tìm hiểu rõ ràng* chuyện Diêu tiểu thư bị người mưu hại. Bây giờ mặc dù sự tình đã sáng tỏ, nhưng gã sai vặt Lai Thăng này liệu có cấu kết với vị chủ nhân nào đó trong phủ hay không vẫn còn chưa rõ. Ta tuy là người thô lỗ, nhưng vẫn hiểu trong quy trình thẩm tra một vụ án, động cơ gây án là rất quan trọng. Nói hậu nhân** của Mã gia tới trả thù dù sao vẫn có phần khiên cưỡng, nhất là chuyện đã qua hơn mười năm, thật ra nếu chị em Diêu tiểu thư gặp chuyện, chỉ có những người được hưởng lợi trực tiếp từ việc này mới có nhiều khả năng là hung thủ.”

*Nguyên văn là cụm “Thủy lục thạch xuất”, nghĩa là lúc nước rút thì sẽ hiện ra tảng đá. Cụm từ này nguyên gốc để chỉ một hiện tượng tự nhiên, sau này được dùng với nghĩa phơi bày chân tướng, tra ra manh mối, chân tướng sự việc.

**Nguyên văn là “Hậu nhân/Hậu sinh”: Người đời sau, thế hệ sau, con cháu.

Dương Tùng Chi nói vậy tựa hồ chỉ thiếu điều mắng thẳng vào mặt Diêu Lễ Hách và Ngô thị rằng họ chính là những kẻ bày mưu tính kế, sắc mặt hai người họ tức thì thoát trắng thoát hồng. Diêu Lễ Hách căn bản không dám mở miệng làm mất lòng Dương Tùng Chi. Y cũng sợ y càng tranh cãi kịch liệt thì Dương Tùng Chi sẽ càng ra mặt đòi lại công bằng cho chị em Cẩm Sát. Trong nháy mắt y ngồi thẳng đơ, nét mặt đầy gượng gạo.

Còn Ngô thị thì ban nãy bước vào đã thấy Dương Tùng Chi ngồi ở vị trí trên cao, nhưng nàng ta không biết thân phận của y nên vẫn âm thầm hoài nghi, đến khi Dương Tùng Chi cất tiếng, tộc trưởng gọi y là thế tử, Ngô thị mới chợt hiểu ra. Nàng ta vừa thấy khăn trương vừa thấy buồn bực, khăn trương bởi chị em Cẩm Sát quả thực được phủ Trần Quốc Công coi trọng, buồn bực bởi sự đố kỵ ghen ghét càng ngày càng lan tỏa. Nhưng dù khó chịu tới đâu, ngay cả lão gia nhà mình còn chẳng dám đắc tội, nàng ta sao dám đụng vào.

May mà Dương Tùng Chi chỉ nói một câu, sau đó vòng vo sang chuyện khác: “Ta nói như vậy bởi sợ dân chúng bên ngoài nghe chuyện sẽ có suy nghĩ như vậy. Thế chẳng phải oan cho Đại phòng của Diêu Đồng Tri quá hay sao? Theo ta thấy, chi bằng nhân dịp này xem kỹ lại khối gia sản, mang khế ước của các cửa hàng điền trang và các loại sổ sách giao lại cho mọi người trong tộc cùng quản lý, trước nhất để Đại phòng của Diêu Đồng Tri tránh khỏi hiềm nghi, đơm đặt lung tung*, hơn nữa cũng hợp với quy tắc lâu năm của các gia tộc, để người ngoài khỏi chê cười Diêu thị phá vỡ quy củ, tộc trưởng và Diêu đại nhân thấy có được chăng.”

*Nguyên văn là cụm “Thuyết tam đạo tứ”, nghĩa là “Nói ba thành bốn”, đây là thành ngữ miêu tả việc một người không làm tròn trách nhiệm, công việc của mình, cả ngày chỉ biết nghị luận bậy bạ, ăn không nói có, đơm đặt, đặt điều.

Dương Tùng Chi tỏ ra bận tâm tới thanh danh của Diêu Lễ Hách, nhưng ý tứ châm biếm mắng mỏ trong đó, ai cũng đều nhận thấy. Tuy ngoài mặt y hỏi xin ý kiến mọi người, nhưng trên thực tế ngữ khí càng giống kiểu ra lệnh hơn. Suy cho cùng hôm nay Diêu Lễ Hách yếu thế, tộc trưởng cũng không thể bênh vực, còn Diêu Lễ Hách và Ngô thị càng không dám mở miệng phản đối.

Diêu Lễ Hách ngay lập tức cung kính khom người, thốt đầy cảm kích: “Thế tử gia nói phải.”

Tộc trưởng gật gù nói: “Nếu Lễ Hách cũng ưng thuận, vậy hai ngày tới các chi phái quản sự sang đối chiếu lại sổ sách, sau đó chia nhau tiến hành quản lý. Từ nhà đầu cũng không còn nhỏ, hai năm sau là tới tuổi lấy chồng, nên bắt đầu học quản gia, quản lý sổ sách, chờ sắp xếp xong xuôi mọi việc, con hãy trông coi mấy cửa hàng đi.”

Hôm nay Cẩm Sát vốn muốn đưa chuyện gia sản ra thảo luận, nhưng không ngờ nàng còn chưa cất tiếng, Dương Tùng Chi đã mở miệng thay. Nếu nàng đề xuất chuyện này, Ngô thị chắc chắn sẽ càng căm ghét nàng, sợ rằng dù nàng có ra vẻ vô tội tới đâu cũng sẽ bị Ngô thị lộ trần, nhưng giờ có Dương Tùng Chi trợ giúp, Cẩm Sát đương nhiên cảm kích vô cùng.

Nghe tộc trưởng nói vậy, nàng lập tức cung kính cúi người hành lễ, Ngô thị thì vừa tức vừa vội. Nàng ta còn chưa ngớt sửng sốt thì lại nghe Dương Tùng Chi lên tiếng: “Năm xưa lúc đưa gia sản vào phủ chắc hẳn đều có sổ sách kèm theo, ta tin trong ba năm qua được Diêu phu nhân lao tâm tốn sức trông coi, các cửa hàng điền trang hẳn là ngày một phát triển, thu về vô số tiền tài.”

Ngô thị khó lòng đáp lại, sắc mặt thoát đỏ thoát tái, tộc trưởng gật đầu nói: “Đương nhiên có sổ sách đi kèm, năm xưa trong tộc có lưu một bản, chỗ hai đứa nhỏ cũng lưu một bản.”

Dương Tùng Chi mỉm cười, bụng trà lên nhấp, còn Cẩm Sát thì nháy mắt ra hiệu với Văn Thanh, Văn Thanh bước lên rồi quỳ gối, cất giọng đầy biết ơn: “Thím là trưởng nữ họ Ngô của gia tộc thương nhân đại hộ, miền Tây có câu tục ngữ: ‘Nghìn vàng khó cầu Ngô thiếu nữ, một cô vào cửa hóa vạn kim’”. Câu nói này nhằm khen ngợi thiếu nữ Ngô gia giỏi giang tháo vát, tinh thông quản gia buôn bán. Kỳ thực có thím quản lý gia sản, chị em con vô cùng yên tâm. Có điều bây giờ tộc trưởng ra lệnh chuyển cho mọi người cùng lo liệu, chị em con đương nhiên hết lòng nghe theo. Sự quan tâm săn sóc của dòng họ, chỉ em con khắc tọc trong lòng, không dám lãng quên, ông nội dạy dỗ con rằng làm người, điều quan trọng nhất chính là không được quên đi gốc gác, bởi vậy con suy đi nghĩ lại, quyết định rằng nếu có một ngày con chẳng may qua đời sớm như phụ thân, vậy khối gia sản này xin sung vào công quỹ của dòng họ, chia đều cho tất cả thân nhân có tên trong gia phả, coi như thể hiện tấm lòng con.”

Diêu Văn Thanh dứt lời, trong phòng tức thì không một tiếng vang, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt khiếp hãi, dường như chưa thể hiểu nổi cậu vừa nói gì. Ban nãy lúc ở trên xe ngựa, Cẩm Sát đã dặn Văn Thanh phải thế như vậy. Nếu đám người họ Diêu bất chấp thể diện, giữa thanh thiên bạch nhật dám thuê người sát hại chị em họ, vậy nàng cần gì phải niệm tình nghĩa, chi bằng lật bài ngửa, khiến sau này dù bọn họ có ra tay cũng phải kiêng dè.

Cẩm Sát không lộ mảy may, nàng cũng mở to mắt, làm bộ khiếp sợ nhìn đăm đăm Văn Thanh, sau đó cuống quýt kêu to: “Mẫu Nhi, em nói linh tinh gì vậy!”. Dứt lời đôi mắt chợt đỏ ửng, như thể khó lòng chấp nhận nổi, nước mắt giàn giụa, vội vã quỳ gối, nức nở thưa: “Em con trẻ người non dạ, nói năng chẳng đề tâm, mong tộc trưởng và các vị chú bác đừng trách.”

Giờ phút này Ngô thị liên tiếp bị đá kích, sửng sốt tới mức ngơ ngẩn thần hồn, nàng ta chỉ biết rằng đồng của cái đồ sộ kia coi như đã hoàn toàn cách xa hẳn. Một khi đã giao lại tài sản cho người trong họ, nàng ta sẽ chẳng thể tùy tiện động vào, hơn nữa với tuyên bố của Văn Thanh, dù nàng ta có tìm cách hại chết thẳng bẽ thì cũng chẳng kiếm được tí lợi lộc nào. Nếu chia đều cho những người có tên trong gia phả, vậy còn lại được mấy phần?! Chẳng bằng cứ tận tâm nuôi dưỡng chị em nó như trước, vậy nàng ta còn có thể kiếm lời từ chi phí sinh hoạt hàng ngày.

Ngô thị tức giận không biết làm sao, còn nhóm trưởng bối nhìn điệu bộ chị em Cẩm Sát quỳ gối mà trong lòng dâng nổi hỏa thẹn vô ngần, dầu gì cũng chỉ là hai đứa trẻ, thế mà bị bức bách đến nỗi phải thốt lời nguyên rủa chính bản thân để bảo toàn tính mạng, người ngoài mà biết được chẳng hiểu sẽ đánh

giả một nhà họ Điều thế nào đây. Hơn nữa, đứa bé này xử sự như vậy, rõ ràng bởi vô cùng sợ hãi, hết cách mới phải dùng tới chiêu “rút cùi dưới đáy nồi”, chẳng lẽ chuyện lần này quá thật do chi của Điều Lễ Hách bày mưu? Nếu không tại sao đứa bé này phải thốt lời như thế!

Nhóm trưởng bối bất giác xúc động, hơn nữa thế tử Trần Quốc Công còn đang ngồi ở đây, gương mặt già nua của tộc trưởng càng hiện vẻ xấu hổ, một lát sau y mới hít sâu một hơi, đích thân đứng dậy tới đỡ Cẩm Sát lên rồi nói: “Các con đều là những đứa bé ngoan, yên tâm, trước kia chúng ta sơ sẩy, ít quan tâm đến ý tới hai đứa, sau này sẽ không như vậy nữa...”

Cẩm Sát nghe vậy, rồi nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo của nhóm người Điều Lễ Hách và Ngô thị chiếu sang, trong lòng chợt thấy trào phúng. Hôm nay chị em nàng đưa nhóm trưởng bối vào phủ, coi như đã làm mích lòng Ngô thị và Điều Lễ Hách, ban nãy chuyện gia sản càng như đổ thêm dầu vào lửa, lời tuyên bố của Văn Thanh còn nhắm thẳng vào bọn họ, bức mặt nạ giấy xem như bị xé toang, sau này sẽ chỉ còn lại sự từ tể bề ngoài và đủ loại thủ đoạn đón chờ chị em nàng.

Cẩm Sát cũng chẳng sợ sự căm hờn của bọn họ, bởi trước kia thay vì phải lo lắng đối phó với trăm phương ngàn kế, bây giờ làm ầm tới mức này, ngược lại chị em nàng càng có lợi, sau này Điều Lễ Hách và Ngô thị dù có làm gì cũng đều phải lo lắng đắn đo tới ánh mắt của mọi người. Hơn nữa, như lời Văn Thanh nói, dù bọn họ mưu hại em ấy thành công hay không thì cũng chỉ chuốc lấy nhục nhã mà chẳng thu được gì. Rốt cuộc công sức, sự thận trọng của nàng trong những ngày qua đã được đền bù.

Sự việc chấm dứt tại đó, nhóm trưởng bối an ủi chị em Cẩm Sát đôi câu, sau đó lần lượt được Điều Lễ Hách đưa rời phủ, Dương Tùng Chi thì nán lại, y nói muốn tới Thư Huyền viện của Văn Thanh ngồi một lát.

Điều Lễ Hách phải tiễn các vị trưởng bối, nên không thể tiếp đãi Dương Tùng Chi, y muốn sai con thứ Điều Văn Kiệt thay mặt, nhưng lại bị Dương Tùng Chi khước từ, Điều Lễ Hách đành phải để Cẩm Sát và Văn Thanh đãi khách.

Hai chị em cùng Dương Tùng Chi rời phòng khách sang Thư Huyền viện, tới khu đất trống, khi thảng thốt sai vật khiêng Văn Thanh đi trước một quãng xa, Dương Tùng Chi mới cau mày nhìn Cẩm Sát rồi lên tiếng: “Điều gia cũng được coi là một thế gia vọng tộc, vậy mà chẳng ngờ gia phong* bại hoại tới vậy, nàng có từng nghĩ tới việc cùng Văn Thanh tới kinh thành sinh sống chưa?”

*Gia phong: Nề nếp gia đình.

Cẩm Sát nghe vậy ngẩng đầu trông, thấy trong đôi mắt Dương Tùng Chi đựng vẻ lo âu và ân cần rõ rệt, thấp thoáng xen lẫn cả nét thương xót, nàng bất chợt nhoen cười đáp: “Thực ra tình cảnh của tiểu nữ giống hệt như ngài thấy đấy, chị em tiểu nữ chỉ là hai đứa trẻ không nơi nương tựa, được gửi nuôi trong họ, so với phủ Đồng Tri hưng thịnh như mặt trời ban trưa thì bên trọng bên khinh đã quá rõ ràng, huống chi để bảo toàn thanh danh họ Điều, tộc trưởng và nhóm trưởng bối đương nhiên sẵn sàng bỏ qua chuyện này. Thế tử cũng không cần cảm thấy bất bình thay, tiểu nữ nhất định sẽ...” Cẩm Sát vừa nói, đôi mắt vừa sáng rực lên, nhưng ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo, nàng tiếp lời: “Nhất định sẽ đòi lại hết món nợ này!”

Những hành động trong mấy ngày qua của nàng không thể qua mắt được Dương Tùng Chi, sợ rằng trong lòng y chắc cũng chẳng hề coi nàng là một thiếu nữ trang nhã, khoan dung độ lượng, bởi thế vừa dứt lời, thấy y tỏ ra kinh ngạc, nàng lập tức chớp chớp mắt, mỉm cười gian xảo nói: “Tiểu nữ là người hẹp hòi, có thù tất báo, sau này thế tử đừng nên chọc vào.”

Dương Tùng Chi trái lại chỉ mỉm cười, y cảm thấy nỗi thương xót ban nãy của mình có phần dư thừa, một thiếu nữ thông tuệ điềm đạm, không ngừng cố gắng nỗ lực, lại có tính cách cương quyết xen chút giảo hoạt, quả là tài ba hơn vô khối nam nhân trên đời, vốn cũng chẳng cần y thương xót và lo lắng thay.

Dương Tùng Chi nở nụ cười tự giễu, nhưng lại khiến người khác cảm thấy vô cùng hòa nhã, dưới ánh dương, gương mặt khôi ngô tuấn tú của y toát vẻ hào khí đậm chất thiếu niên, khiến người ngắm nhìn mà như trông thấy cảnh ánh nắng chiếu sáng vực sâu vạn trượng*, bầu trời quang đãng bao la**. Cẩm Sát ngược nhìn y, nàng cũng nhoen miệng cười tươi, sau đó cúi người thi lễ rồi nói: “Có điều tiểu nữ vẫn phải cảm tạ thế tử đã tiễn tới tận đây, hơn nữa ban nãy còn mở lời giúp đỡ.”

*Trượng: Đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước.

**Nguyên văn là cụm từ “bầu trời vạn dặm không mây”.

Dương Tùng Chi cười cười, đưa tay ra trước mời nàng đứng dậy, coi như thừa nhận sự cảm tạ của nàng, sau đó y cất tiếng: “Tại sao năm xưa khi đang ở Giang Châu, Liễu tiên sinh bỗng nhiên về kinh lúc khuya khoắt, khiến cho nửa đường bị đám đạo tặc Cửu Vân Sơn sát hại?”

Trước kia đại cửu* Liễu Quân của Cẩm Sát từng nhậm chức Trục giảng** của Thái học viện***, còn truyền thụ tri thức cho Dương Tùng Chi, bởi vậy Dương Tùng Chi mới gọi người là Liễu tiên sinh. Cẩm Sát nghe y hỏi chuyện qua đời năm xưa của cậu thì hiểu ra y muốn làm người hòa giải, tháo gỡ khúc mắc giữa hai chị em và phủ Thượng Thư, nàng bỗng cảm thấy buồn bã, gượng cười đáp đầy nặng nề: “Năm xưa ông nội qua đời trên đường trở về Giang Châu, chị em tiểu nữ vô cùng đau khổ. Sau khi cậu tỏ ý muốn đưa chị em tiểu nữ trở về nhà ngoại ở kinh thành với họ hàng bên nội, người trong tộc hiển nhiên không đồng ý, vì thế thành ra tranh chấp, lúc đó cậu từng hỏi chị em tiểu nữ có muốn cùng cậu về kinh hay không, nhưng khi ấy trong lòng tiểu nữ lăm lăm mối bận tâm phiền hà, chẳng nghĩ được gì, bởi vậy đáp rằng muốn chờ tới lúc an táng ông nội xong xuôi. Đầu giờ tối đó, cậu đột nhiên rời phủ cùng đám hạ nhân. Chủ thẩm chỉ giải thích với tiểu nữ rằng, vì gia tộc không đồng ý để chị em tiểu nữ về kinh, cho nên cậu mới tức giận, hơn nữa còn mang lòng oán trách chị em tiểu nữ một lòng với bên nội, không chịu theo cậu, bởi thế nên mới giận dữ bỏ đi, có điều tiểu nữ nhớ rất rõ, ban ngày mặc dù cậu không vui cho lắm, nhưng không hề tỏ ra tức tối, thậm chí còn an ủi chị em tiểu nữ rằng cậu sẽ ở lại tiễn đưa ông nội đến cùng, khuyên lơn chị em tiểu nữ không cần âu lo suy nghĩ. Ai ngờ đêm đó cậu mất mạng dưới tay đám đạo tặc tại Cửu Vân Sơn. Lúc đưa thi thể cậu về kinh, ngoại tổ mẫu**** bệnh không dậy nổi, cậu hai và cậu ba mang người tới Giang Châu làm loạn một trận, sau này có lẽ do ông bà ngoại vẫn còn cảm thấy phẫn nộ, nên đâm ra oán giận chị em tiểu nữ, thư từ lễ vật mà tiểu nữ gửi về kinh đều biệt tăm biệt tích*****, kể từ đó coi như cắt đứt liên lạc với nhà ngoại.”

*Đại cừ: Cậu (anh của mẹ/anh của vợ), cậu cả.

**Trực giảng: là một chức quan thời phong kiến, giữ trách nhiệm làm trợ giáo, phụ tá cho tiến sĩ, có quyền giảng dạy, truyền thụ kinh thư.

***Thái học viện: Là trường học với cấp học cao nhất thời phong kiến, bắt nguồn từ thời nhà Chu, phát triển mạnh từ thời nhà Hán – Hán Vũ Đế. Từ thời Nam Bắc triều Thái học viện còn được gọi là Quốc Tử Giám, nhưng trong Quốc Tử Giám có nhiều cấp học từ thấp tới cao, mà Thái học viện là một trong số đó.

****Ngoại tổ mẫu, ngoại tổ phụ: Bà ngoại, ông ngoại.

*****Nguyên văn là thành ngữ “Thạch trầm đại hải”, nghĩa là “đá chìm đáy biển”. Giải nghĩa: Ném một tảng đá xuống biển thì nó sẽ chìm xuống, khó mà tìm thấy. Cụm từ này dùng để ví việc mất liên lạc, mất tin tức, bỏ vốn đầu tư nhưng không thành công/thua lỗ, có nguồn gốc từ tác phẩm Tây Sương Ký của Vương Thực Phủ. Có nghĩa tương đương với cụm từ “Biệt tâm biệt tích”.

Cầm Sát dút lời, sắc mặt Dương Tùng Chi bỗng đanh lại, mặc dù y cảm thấy trong chuyện này có nhiều uẩn khúc, nhưng dù sao đã qua ba năm, lại là chuyện nhà người khác, y cũng không thể nói năng tùy tiện, y đành mím chặt môi, chiếc cằm cương nghị toát đầy vẻ sắc nhọn.

Cầm Sát liếc nhìn y, sau đó cất lời: “Ngài cũng thấy sự tình xảy ra trùng hợp quá ư... Ồi, chỉ trách năm ấy tiểu nữ trẻ người non dạ, bây giờ dù muốn tìm hiểu cũng muôn vàn khó khăn.”

Dương Tùng Chi nghe vậy hít sâu một hơi, lòng tràn ngập suy nghĩ, nhưng y không nhiều lời nữa, chỉ nói: “Nếu nàng muốn gửi thư về kinh thành, ta sẵn lòng giúp nàng chạy một chuyến.”

Biết Dương Tùng Chi có ý làm dịu cảm giác nặng nề, Cầm Sát đương nhiên vui vẻ hòa theo, nàng nhướn mày nhìn y từ trên xuống dưới, sau đó cất tiếng: “Vị thiếu gia này khí độ bất phàm, phú quý toàn thân, làm chân chạy việc thì phí của trời* quá, chi bằng làm sư phụ dạy võ cho em trai tiểu nữ thì thích hợp hơn. Chờ tới lúc chị em tiểu nữ hồi kinh, mong thế tử vui lòng dạy dỗ thuật cưỡi ngựa bắn cung cho Văn Thanh.”

*Nguyên văn là “Bao diển thiên vật”, bao là làm tổn hại, lãng phí; diển: diệt sạch; thiên vật chỉ của trời, sinh vật tự nhiên, thiên nhiên. Cụm từ này dùng để chỉ sự tổn hại, tàn phá tới các sinh vật tự nhiên và sự lãng phí tài vật, tiêu xài hoang phí. Cụm từ có nghĩa tương đương là “tàn phá môi sinh”, “phí của trời”.

Nghe Cầm Sát nói vậy, Dương Tùng Chi liền biết nàng ắt hẳn đã có đối sách, cũng quyết tâm rời khỏi Diêu gia trở về kinh thành, y nghĩ tới việc chẳng bao lâu nữa sẽ được gặp gỡ nàng thường xuyên, nghĩ tới việc nàng lớn lên dưới tầm mắt y, hơn nữa bị Cầm Sát đối đãi mất sáng từ trên xuống dưới như vậy, trái tim y bất chợt giật thót, sau đó đập dồn dập như trống bỏi. Y vội vã nhìn qua chỗ khác, ánh mắt dán chặt vào chóp cây thông xanh tươi lấp lánh ánh dương, rồi nở nụ cười đáp: “Ta rất quý Văn Thanh, rất mong chờ và sẵn lòng giúp đỡ.”

Hai người vừa nói chuyện vừa tới cửa thùy hoa, Cầm Sát bước vào sâu trong là tới Y Huyền viện, còn Thư Huyền viện của Văn Thanh lại ở phía trước, gã sai vặt của Văn Thanh đang đứng chờ cách đó một quãng. Cầm Sát điềm nhiên cúi người hành lễ với Dương Tùng Chi rồi nói: “Tiểu nữ không tiện thể từ nữa, hôm nay đã làm phiền tới xa giá của Quận chúa, mong thế tử thay tiểu nữ tạ ơn Văn tỷ tỷ.”

Dương Tùng Chi thấy đám bà vú gác cổng lớ đầu thăm dò sang bên này thì không tiện nhiều lời thêm, y gật đầu đáp ứng, sau đó trở gót bước nhanh. Cầm Sát mang theo nhóm người Liễu ma ma vào trong, ai ngờ nàng vừa vòng qua ảnh bích* thì bỗng thấy Diêu Cẩm Ngọc đứng gần hòn non bộ với vẻ mặt căm giận, đương lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, bộ dạng như thể muốn bỏ nhào tới ăn tươi nuốt sống.

*Ảnh bích: Là bức tường phù điêu được xây để làm bình phong ở cổng, còn có tên gọi là bức bình phong, bức tường, trong kiến trúc cổ truyền Trung Quốc dùng để che chắn tầm nhìn. Trước kia nhân dân cho rằng trong nhà thường có quỷ tới chơi. Nếu như là hồn phách của tổ tiên về thăm nhà thì mang nghĩa tích cực, nhưng nếu để cô hồn dã quỷ bước vào nhà thì sẽ mang tới tai họa. Nếu có bức tường phù điêu ở cổng, quý nhìn thấy cái bóng của chính nó, sẽ bị sợ hãi mà đi mất. Hơn thế nữa, bức tường phù điêu còn có công dụng che chắn tầm mắt của người ngoài, dù có mở rộng cổng chính cũng không ai nhìn rõ nội viện bên trong. Bức tường phù điêu còn có thể làm vật trang trí, tăng khí thế cho căn nhà.

Bức tường phù điêu có thể được xây ở khu cửa chính, khu cửa phụ của căn nhà, có hình chữ nhất (—), hoặc hình chữ bát (八), mái giống nóc nhà, hình tứ giác, xây bằng gạch, kết cấu ba phần đế, thân, đỉnh. Ở giữa bức tường được chạm khắc nhiều hoa văn cát tường, hoặc các chữ mang lại điềm lành như Phúc Thọ. (Edit theo wiki, baidu)

Cầm Sát thân nhiên như thường, trong lòng khê dâng niềm trào phúng, xem ra cô chị gái tốt đẹp của nàng đã nghe được chuyện xảy ra ở phòng khách, nàng đây cũng chẳng muốn diễn vở tình chị em thăm thiết ngáy chết người với nàng ta nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cầm Sát điềm nhiên đứng đó, Diêu Cẩm Ngọc đang tức giận đứng đứng dần theo Diêu Thanh và Diêu Hồng vọt sang, cách Cầm Sát chừng ba bước

chân, nâng ta giờ ngón tay lên chỉ thẳng vào mặt Cẩm Sắt, tức giận kêu: “Điều Cẩm Sắt, ngươi có còn lương tâm hay không. Ba năm nay chị em ngươi sống trong phủ, lão thái thái và cha mẹ ta đối xử vô cùng chân thành tử tế, đồ ăn cái mặc của các ngươi đều tốt nhất, hơn hẳn nhóm thiếu gia tiểu thư ruột thịt như ta, mẫu thân còn dặn đi dặn lại chị em chúng ta phải đối xử chan hòa, nhường nhịn hai người, bởi dù sao ngươi và Thanh Nhi mồ côi cha mẹ từ nhỏ, không chốn nương tựa. Không ngờ bao năm qua chúng ta hết lòng quan tâm săn sóc mà lại nuôi dưỡng ra những kẻ vô ơn, đã chẳng biết báo đáp, lại còn cắn ngược lại”, đưa cả tộc trưởng vào nhà, mẹ ta đang mang thai mà còn bị ngươi hại phải chịu phạt, nếu bị động thai, chắc ngươi vui lắm phải không?!”

*Nguyên văn là cụm “Phản giáo nhất khẩu”, nghĩa là một người mắc sai lầm, chẳng những không thừa nhận, mà trái lại còn vu oan cho người khác.

Gương mặt Điều Cẩm Ngọc đầy vẻ thù hận và khiển trách, chỉ tay vào mặt Cẩm Sắt chửi bới lung tung như thể đau lòng tới nỗi muốn đòi lại công lý, khiến người không biết chắc hẳn sẽ tưởng Cẩm Sắt là hạng ăn cháo đá bát, đã mang ơn mà còn hãm hại người. Thấy không ít đám hạ nhân tới tởm đầu nhìn trộm sang bên này, trong bụng Cẩm Sắt thâm dâng sự mỉa mai.

Chi tiêu ăn mặc của chị em nàng tất nhiên phải tốt nhất trong phủ rồi, Ngô thị nắm giữ gia sản của chị em nàng, còn chẳng biết nàng ta đã kiếm được bao nhiêu bèo bỏ mầu mỡ từ chỗ đó ấy chứ, huống chi mấy năm nay sổ sách ghi chép về khối gia sản mà ông nội và cha nàng để lại đều bị nàng ta giấu diếm, không hề ghi vào sổ sách chung của Điều phủ. Thế nhưng, nghe Điều Cẩm Ngọc nói thì cứ như thể những năm qua nàng và Văn Thanh chỉ biết ăn bám vào Điều phủ không bằng. Nhưng đám hạ nhân trong phủ đâu phải kẻ ngốc, bọn họ đều hiểu rõ chi phí của chị em nàng đến từ đâu, huống hồ hôm nay chuyện chị em nàng bị mưu hại khiến cho các vị chủ nhân Điều phủ đều dính phải hiềm nghi, có khi đám hạ nhân đều đang suy đoán liệu có phải do người Điều gia bày mưu không ấy chứ, Điều Cẩm Ngọc làm loạn thế này chỉ khiến ai nấy đều thấy chị em nàng quả thật bị người họ Điều đối xử khe khắt, không màng đạo lý, đối với Cẩm Sắt chỉ có lợi chứ chẳng hại. Bởi vậy nàng không vội, càng chẳng thêm tức giận, chỉ lẳng lặng nhìn Điều Cẩm Ngọc như thể không hề nghe thấy nàng ta nói gì.

Điều Cẩm Ngọc thấy Cẩm Sắt cứ đứng lẳng lặng, điềm tĩnh nhìn ngược lại nàng ta nhưng chẳng hề thốt một câu thì nhất thời không biết phản ứng ra sao. Từ hôm bị xấu mặt tại lễ mừng thọ lão thái thái, nàng ta liền bị Điều Lễ Hách ra lệnh cấm túc, mấy ngày nay vẫn phải ở lý trong Lạc Du viện. Hơn nữa bởi từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên bị mọi người đối xử như vậy, trong lòng nàng ta hiển nhiên cực kỳ tức giận, cho nên mới trút hết bực tức lên đầu Cẩm Sắt.

Hơn nữa hôm trước con nha hoàn Lăng Yến bên người Ngô thị nghe lời mẫu thân nàng ta, lén đưa đồ ăn ngon sang, còn nhân thể khiến nàng ta biết chuyện Điều Cẩm Sắt trùng hợp cứu giúp Bình Nhạc Quận chúa ở chùa Linh Âm, cho nên được Bình Nhạc Quận chúa coi trọng. Nàng ta nghĩ bản thân mình phải chịu khổ trong phủ, còn Điều Cẩm Sắt lại trèo được vào chốn quyền quý, sao có thể không tức tối bực bội? Hôm qua trên chùa còn truyền xuông tin tức, nói rằng phu nhân Võ An Hân bày mưu hãm hại Cẩm Sắt không thành, ngược lại chuốc lấy một đồng nhục nhã, nàng ta tự nhủ phu nhân Võ An Hân đối xử với Điều Cẩm Sắt như vậy, mối hôn sự đó coi như sẽ đi tong, vậy chuyện nàng với thể tử chẳng phải cũng tan thành mây khói hay sao?

Nếu là trước đây thì cũng chẳng sao, Điều Cẩm Ngọc cùng lắm sẽ chỉ thấy mất mát vài ngày, nhưng vì nàng ta đã gặp gỡ Tạ Thiếu Văn, lại gửi gắm tất cả tâm tình vào hắn, sao có thể chịu nổi sự tình biến chuyển như vậy? Nàng ta vừa oán vừa hận, thâm trách Điều Cẩm Sắt vụng về lóng ngóng, chẳng biết khéo léo lấy lòng phu nhân Võ An Hân, lúc đó mẫu thân nàng ta lại sai Hạ ma ma sang báo rằng rồi sẽ có cách khiến nàng ta như nguyện, khuyên nàng nhất định phải an tâm, không được nổi nóng.

Nàng ta vất vả lắm mới bình tĩnh lại, chờ tới ngày hôm nay, ai dè lại chờ được tin nhóm tộc trưởng và trưởng bối tới đây xử phạt, phụ thân xấu mặt nên càng cáu giận mẫu thân! Những chuyện này đều do Điều Cẩm Sắt gây nên, bởi vậy nàng ta càng như thể phát điên phát rồ! Nàng ta không thêm nghe lời khuyên nhủ của đám nha hoàn bà vú, chỉ đứng đờ đẫn rồi khời sân tìm Điều Cẩm Sắt để xả hết nỗi tức giận bức bách trong lòng. Trước giờ nàng ta ghét nhất là tư thái điềm tĩnh thanh cao của Điều Cẩm Sắt, nàng ta cảm thấy Cẩm Sắt chỉ biết giả vờ, khiến người khác thấy bản thân nó thật giỏi giang, tài trí hơn người, nhưng Cẩm Sắt chỉ là một con bé mồ côi, dựa vào đâu muốn có địa vị cao hơn nàng, trưởng nữ chính thống của Điều gia chứ!

Bây giờ thấy Cẩm Sắt chỉ điềm nhiên đứng đó, nhìn chăm chăm sang, không thốt một lời, bộ dạng như thể khinh khi coi thường, con tức nơi lồng ngực Điều Cẩm Ngọc không thể phát tác, ngược lại nàng ta bỗng hoảng loạn, cơ thể run run rẩy rẩy, chỉ hận không thể bỏ nhào tới xé tan gương mặt trầm tĩnh đó.

“Điều Cẩm Sắt! Ngươi trả lời đi! Sao? Ngươi cũng biết mình sai, cho nên không trả lời được chứ gì?”

Điều Cẩm Ngọc lại gào lên, dường như Cẩm Sắt nhìn rõ lòng dạ nàng ta, nàng vẫn im lặng như trước, chỉ lẳng lặng nhìn bằng ánh mắt vô tội, xen lẫn chút bất đắc dĩ và đau lòng. So với nàng, điệu bộ chửi mắng của Điều Cẩm Ngọc càng có vẻ khiếm nhã như người đàn bà ghê gớm nơi phố chợ. Diệu Thanh và Diệu Hồng đứng bên cạnh Điều Cẩm Ngọc, thấy đám nô tài đều đang len lén ngo sang bên này, lại thấy tiểu thư nhà mình xử sự thô lỗ, còn Tứ tiểu thư chẳng nói chẳng rằng, chỉ yên lặng điềm tĩnh, tư thái khoan dung, không muốn so đo tính toán thì thầm gật thót, bởi trước đây bọn họ cứ tưởng Tứ tiểu thư là người lương thiện ngờ nghệch, bây giờ mới biết Tứ tiểu thư thật quá lợi hại, chỉ với phong thái điềm tĩnh tự tại này đã khiến ai cũng phải thấy tiểu thư bọn họ kém cỏi thế nào, Cẩm Sắt giỏi giang ra sao.

*Nguyên văn là thành ngữ “Bất động thanh sắc”, thanh là lời nói, sắc là sắc mặt, động là biến hóa. Thành ngữ này miêu tả trong tình huống khẩn cấp vẫn giữ được thân thái trấn tĩnh như thường, khác hẳn với sự lo lắng trong lòng, hoặc miêu tả việc giấu diếm tâm trạng thật.

Hai đứa nha hoàn sợ càng làm ầm lên thì chỉ càng khiến Điều Cẩm Ngọc chuốc thêm nhục nhã, hơn nữa nếu Điều Cẩm Ngọc bị trách phạt, Ngô thị chắc chắn không tha cho bọn họ, cho nên Diệu Hồng lên tiếng khuyên nhủ: “Tiểu thư, chúng ta trở về đi, lão gia phạt người cảm tức, bây giờ người lại tự ý rời sân, nếu lão gia biết được chẳng phải sẽ càng trách cứ người và phu nhân ư.”

Điều Cẩm Ngọc đương con phần nộ, nghe thấy hai chữ “cảm tức”, lửa giận càng dâng cao, thấy hai con nha đầu không những không giúp nàng ta hả giận, trái lại còn thốt lời làm nàng ta mất mặt, tức thì khó kiềm con giận, quay đầu chẳng nói chẳng rằng tát bốp vào mặt Diệu Hồng rồi mắng: “Tiện nhân, ăn cay táo, rào cây sung!”

Diệu Hồng không ngờ mới nói một câu đã khiến Diệu Cẩm Ngọc nổi điên dẫn tới bị đánh, một tiếng “bốp” vang lên giữa khu vườn vắng lặng, đôi gò má Diệu Hồng lập tức ửng đỏ, lệ tuôn là chảy. Diệu Cẩm Ngọc thấy con bé bật khóc thì càng nổi giận quất: “Còn giả vờ đáng thương sao, lúc nào cũng làm bộ làm tịch, người vờ vờ để cho ai coi hà, thật đáng ghét!”

Nàng ta hiển nhiên đang chửi gà mắng chó, Cẩm Sát nghe vậy ánh mắt chợt trở nên sắc bén, nàng thờ dãi một tiếng, nhìn Diệu Hồng với vẻ đầy thương hại rồi nói: “Chị tức em, cần gì phải giận lấy sang đũa nha hoàn. Chúng nó trung thành với chị biết bao, bởi sợ chị bị chú trách móc cho nên mới khuyên nhủ một câu, chị làm thế chẳng phải phí lòng nó sao?”

*Nguyên văn là cụm “Chỉ tang mắng hờ”, nghĩa là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mắng người này nhưng thực chất để chỉ người kia, tương đương với “chỉ gà mắng chó, nói bóng nói gió”.

Diệu Cẩm Ngọc thấy Cẩm Sát nói đỡ cho Diệu Hồng thì vô cùng cảm tức, thậm chí nàng ta còn đẩy lên hoài nghi giữa bọn họ có điều mờ ám, tức thì nàng ta nhấc chân đá vào người Diệu Hồng, Diệu Hồng cũng là đứa nhanh nhạy, thấy chân Diệu Cẩm Ngọc mới nhấc lên liền thuận hướng ngã nhào xuống đất, sau đó giương ánh mắt tức tối về phía Cẩm Sát.

Cẩm Sát nhìn lướt qua, rồi quay sang Diệu Cẩm Ngọc, Diệu Cẩm Ngọc lập tức hắt hàm, lạnh lùng nói: “Nha hoàn của ta, ta muốn đối xử thế nào bọn nó cũng phải chịu, ta mới là trưởng nữ nhà họ Diệu, không cần người phải dạy nên làm thế nào!” Thấy đám hạ nhân nghe mà lộ vẻ chán nản, ngay cả Diệu Thanh cũng tỏ ra đau lòng, Cẩm Sát liền mỉm cười nói: “Phải rồi, em nào dám dạy chị phải xử sự thế nào, em chỉ lo bởi mắng em mà chị làm đám nha hoàn bên người thất vọng thôi. Và lại, tuy chị giận em nhưng lại trút vào bọn họ, dù sao em vẫn cảm thấy có phần áy náy. Dẫu sao chẳng nữa, em vẫn mong chị tin rằng em luôn đối xử thật lòng với chị và thím. Hôm nay em và Văn Thanh suýt nữa mất mạng, nếu không nhờ có thị vệ phủ Trần Quốc Công ra tay cứu giúp thì đã chẳng trở về được, lúc hồi phủ cứ tưởng sẽ được chị an ủi dỗ dành, nào ngờ chỉ vì chuyện tộc trưởng và nhóm trưởng bồi trách phạt thím mà nảy sinh hiểu lầm. Chị chớ nghĩ oan cho em và Văn Thanh, thế từ Trần Quốc Công thấy chuyện này quá nghiêm trọng, cho nên mới tới báo cho tộc trưởng. Còn quyết định xử phạt thím là do nhóm trưởng bồi nhất trí đưa ra, thím đang mang bầu, hơn nữa mới bị động thai, em cũng rất lo lắng, nhưng nhóm trưởng bồi đâu có chấp nhận lời cầu xin của em. Giờ chị trách cứ và giận hờn, em chẳng biết biện giải gì hơn, có điều Diệu Hồng nói rất đúng, có lẽ chị nên mau trở về Lạc Du viện, kéo lát nữa khi chủ tiển nhóm trưởng bồi về trông thấy, chỉ sợ người lại câu giận. Huống chi chị làm loạn thế này, người hiểu chuyện đương nhiên biết do chị bận tâm tới thím, nhưng người không hiểu tường tận sẽ tưởng chị bất mãn với quyết định này, như vậy là mắc tội bất kính trưởng bồi, tội này rất nghiêm trọng, chiếu theo quy củ sẽ bị gạch tên khỏi gia phả, chị đừng làm ầm lên nữa.”

Cẩm Sát nói câu nào câu nấy đều vì lo nghĩ cho Diệu Cẩm Ngọc, vô cùng chân thành xúc động, nhưng thật ra để chỉ ra rằng, Ngô thị hiện giờ đang mang thai, thế mà nhóm trưởng bồi vẫn kiên quyết xử phạt, chuyện này khiến đám hạ nhân không thể không suy nghĩ sâu xa.

Cẩm Sát nói càng chân thành bao nhiêu, Diệu Cẩm Ngọc càng cảm thấy bất an bấy nhiêu, nàng ta sao có thể tin lời Cẩm Sát, nàng ta chỉ thấy Cẩm Sát cất giọng khuyên nhủ mà ánh mắt đượm vẻ chế giễu và coi thường, như thể đang nhìn một thằng hề nhảy nhót*, Diệu Cẩm Ngọc càng ngày càng khó nén con thịnh nộ, nàng ta nhào tới Cẩm Sát với vẻ mặt dữ dằn, miệng không ngớt lời phỉ báng.

*Nguyên văn là cụm “Khiêu lương tiểu sũu”, khiêu lương là nhảy nhót, tiểu sũu là thằng hề. Cụm từ này dùng để ví von kẻ phá hoại, hay làm loạn một chuyện gì đó nhưng không thành công, trái lại còn bị phơi bày bộ mặt thật của bản thân cho tất cả mọi người biết. Cụm này còn dùng để chỉ người phẩm chất kém, không có thực tài, vì đạt được mục đích cá nhân hoặc mục đích bí mật nào đó mà ra sức quấy rối, phá hoại mọi chuyện, nhưng dù sao cũng không gây ra lỗi lầm trầm trọng gì, chỉ vô tình biểu lộ bộ mặt thật xấu xa của bản thân mà thôi.

“Diệu Cẩm Sát, người bảo ai sẽ bị gạch tên khỏi gia phả?! Người, cái hạng vong ân bội nghĩa, lăng lợ quyền rũ mới đáng bị gạch tên khỏi gia phả, đồ vậy bản lên thanh danh Diệu gia ta. Rõ ràng người đã đính hôn với thế tử Võ An Hầu, vậy mà còn dám trò chuyện thân mật với thế tử Trần Quốc Công như thế, ban nãy ở trước sân người cười đùa vui vẻ với y lắm mà, chẳng biết nếu Văn ca ca nhìn thấy cử chỉ lăng lợ quyền rũ của người thì sẽ nghĩ thế nào đây!”

Thấy Diệu Cẩm Ngọc bỏ nhào về phía Cẩm Sát, nhóm Liễu ma ma và Bạch Chi lập tức tiến lên che chắn, Cẩm Sát hoảng hốt khóc kêu: “Chị làm sao vậy?! Sao bỗng dừng lại bởi họ thanh danh của em, em chỉ nghe lời chú nói vài câu cảm tạ với thế tử Trần Quốc Công mà thôi, có gì vào mắt chị lại biến thành như vậy, chị bảo em sau này phải đối mặt với người khác thế nào cơ chứ!”

Ban nãy không ít nô tài đều nhìn thấy cảnh Cẩm Sát trò chuyện với Dương Tùng Chi, hai người bọn họ cực kỳ giữ lễ, đứng cách nhau hơn ba bước chân, lời lẽ đúng mực tự nhiên, chẳng có gì không ổn. Thế mà Diệu Cẩm Ngọc lại dám vậy bản thanh danh Cẩm Sát, ngày thường nàng ta tỏ ra thân thiết với Cẩm Sát chẳng biết được bao nhiêu phần là thật.

Mọi người thầm nghĩ Cẩm Sát luôn bận tâm lo lắng cho Diệu Cẩm Ngọc, còn Diệu Cẩm Ngọc chẳng những không cảm động, trái lại còn càng lúc càng nổi điên, bất giác trong lòng ai nấy đều nảy sinh cảm giác chán ghét và khinh thường. Trước kia họ cứ tưởng Đại tiểu thư là thiếu nữ đoan trang nhân hậu, bây giờ mới thấy quả nhiên đã bị che mắt. Một vị tiểu thư chưa lấy chồng mà dám phát ngôn lời lẽ thô tục như vậy chắc chắn chẳng tốt đẹp gì, hơn nữa đạo gần đây trong phủ còn có tin đồn vào lễ mừng thọ lão thái thái, Đại tiểu thư ngang nhiên lăng lợ quyền rũ thế tử Võ An Hầu, vậy nên ai nấy đều càng lúc càng coi thường Diệu Cẩm Ngọc.

“Diệu Đại tiểu thư ăn nói cho cẩn thận, thế tử tương lai của Tạ Thiếu Văn ta không phải ai cũng có thể tùy tiện ức hiếp, phu nhân tương lai của phủ Võ An Hầu càng không phải ai cũng có thể dễ bề bôi nhọ!”

Đúng vào lúc này một giọng nói trầm nặng vang lên, nhóm người Liễu ma ma quay đầu lại thì thấy Tạ Thiếu Văn vận cẩm bào xanh thẫm, đầu đeo ngọc quan nạm vàng, đang chấp tay đứng bên cạnh ảnh bích, nhìn chăm chú Diệu Cẩm Ngọc với vẻ lạnh lùng tức giận, hiển nhiên đã nghe thấy hết những lời nàng ta mắng nhiếc Cẩm Sát.

Cẩm Sát thấy tạ Thiếu Văn bỗng dung xuất hiện thì khẽ chau mày, đôi mắt hiện đầy vẻ chán ghét. Nhưng Tạ Thiếu Văn đâu có hay biết, hần ta vòng qua

ánh bích, bước nhanh vượt qua nhóm người Liễu ma ma, đứng đối diện với Điều Cẩm Ngọc, bày ra bộ dạng bảo vệ chở che.

Từ hôm lễ mừng thọ lão thái thái, Điều Cẩm Ngọc chưa từng gặp lại Tạ Thiếu Văn, chỉ có thể đêm đêm mơ tới nét mặt tươi cười dịu dàng của hắn, lúc tỉnh dậy cõi lòng như hoang hốt ngơ ngẩn, bây giờ bỗng dưng được trông thấy, nàng ta tất nhiên mừng rỡ vô cùng, nhưng nàng ta đâu ngờ hắn lại nhìn mình với ánh mắt này lửa như vậy, chẳng hề có chút quan tâm hòa nhã nào như trong mộng, hơn nữa hắn còn bảo vệ cho Cẩm Sát, tỏ thái độ tức giận thay, trong lòng nàng ta vừa đau khổ vừa tức giận, đôi mắt đỏ đẫm, nước mắt tuôn rơi.

“Văn ca ca sao lại đối xử như vậy với muội, nếu huynh tới sớm hơn một chút thì sẽ trông thấy chuyện đó, huynh cũng sẽ biết muội chưa hề nói dối.”

Trước kia Tạ Thiếu Văn cứ tưởng Điều Đại tiểu thư là người chan hòa phóng khoáng, khéo léo hiểu lòng người*, bây giờ thấy nàng ta bôi nhọ Cẩm Sát, chỉ thiếu điều đội luôn cái nón xanh lên đầu hắn**, hắn há có thể không nổi nóng? Chưa nói tới việc một đồng người giường mắt nhìn vào, Cẩm Sát và Dương Tùng Chi không thể làm gì mờ ám, mà kể cả nơi này không có người đi chẳng nữa, với hiểu biết của Tạ Thiếu Văn về Cẩm Sát và Dương Tùng Chi, hai người bọn họ chắc hẳn cũng không làm ra chuyện trái với phép tắc, điểm này Tạ Thiếu Văn đương nhiên vẫn hiểu.

*Nguyên văn là cụm “Thiện giải nhân ý”, thiện là giỏi về/có sở trường, giải là lý giải, nhân là người, ý là ý tứ, cụm từ này dùng để chỉ người tinh ý khéo léo, biết thông cảm với người khác, giỏi nắm bắt tâm tư người khác.

**Đội nón xanh: Có nghĩa là ngoại tình, “cắm sừng lên đầu”.

Suốt đêm qua Tạ Thiếu Văn phải lặn lội xuống núi giải quyết chuyện gã Thôi Lương, có điều Thôi Lương là con độc đinh của nhà họ Thôi, hắn bỗng dưng mất mạng, Thôi gia hẳn nhiên vô cùng đau đớn, nặng nề đều không nghe, tình mơ hôm nay còn dẫn theo đám hạ nhân mặc đồ tang khiêng thi thể Thôi Lương tới chặn trước cửa biệt viện Hầu phủ. Tạ Thiếu Văn nghe nói chị em Cẩm Sát gặp chuyện thì phải dùng kế mới có thể tránh thoát tâm mắt người nhà họ Thôi, rồi phủ chạy tới đây.

Vì Điều phủ đương hỗn loạn, hắn mới có thể chừa qua tầng tầng lớp lớp thông báo mà tới được chỗ cổng trong này, vốn dĩ hắn phải đợi bà vú vào bẩm mới có thể tiến vào, nhưng đâu ngờ bỗng dưng lại nghe thấy tiếng tranh cãi vọng tới. Nghe thấy Điều Đại tiểu thư ngang nhiên nhục mạ Cẩm Sát, còn Cẩm Sát chỉ có thể bầm bụng chịu đựng, còn phải cất lời khuyên giải, rồi lại nhớ tới sự tình hôm nay chị em Cẩm Sát gặp phải, nhớ tới những hành vi ngông cuồng trước kia của mẫu thân, hiện giờ trong lòng Tạ Thiếu Văn càng lúc càng dâng nổi day dứt và thương xót hơn bao giờ hết.

Huống chi bây giờ Tạ Thiếu Văn sợ nhất Cẩm Sát không muốn bước vào Hầu phủ, giữa lúc hắn gấp gáp chẳng biết bày tỏ thế nào, vậy mà Điều Cẩm Ngọc thấy hắn ra mặt che chở cho Cẩm Sát còn chẳng biết khiêm tốn, chỉ biết bày ra điệu bộ khóc lóc sụt sùi khiến hắn khó đồng tình nổi, mà chi càng thêm chán ghét về vô vật yếu đuối của nàng ta, nghĩ vậy, hắn tỏ ra lạnh băng, neho đôi mắt sắc như dao nhìn đăm đăm vào Điều Cẩm Ngọc, lạnh lùng nói: “Ta chưa từng thấy ai độc ác cay nghiệt như Điều Đại tiểu thư, không biết thương yêu em gái, xử sự lỗ mãng, ghen ghét lòng lộn, Đại tiểu thư đừng giả vờ giả vịt nữa, đồ khiến người khác chán ngán. Cẩm Sát muội muội trong sáng thanh cao như bông sen nở trên băng tuyết, nếu chi bằng đem ba câu gièm pha những cuối đó, mà kể cả có lời nhai cả ngày, ta cũng chẳng thêm tin lời tiểu thư nửa câu. Bởi một thiếu nữ giả dối xấu xa như tiểu thư chẳng xứng để ta tin tưởng, Cẩm Sát muội muội hiền lành lương thiện, cho nên không chấp với tiểu thư, nhưng ta thì khó mà chịu nổi có kẻ nhiech mắng nàng, nếu tiểu thư còn dám quấy rầy nàng, ta nhất định sẽ tìm tới nhóm trưởng bối Điều thị để đòi lại công bằng.”

Điều Cẩm Ngọc nào đã bị ai mắng mỗ nghiêm khắc, khiển trách chẳng nề nang gì như thế này, huống hồ đó lại là người nàng ta ngày đêm mong nhớ. Nhìn gương mặt tuấn tú hệt như trong mộng tưởng, Điều Cẩm Ngọc bỗng cảm thấy vừa xa lạ vừa đau lòng. Trong mắt nàng, hắn rõ ràng là một vị quân tử đẹp đẽ như ngọc, ôn hòa tựa trăng, vì sao mới mấy ngày không gặp lại thay đổi thành đáng ghét này, ghét chán qua giọng nói, nét khinh thường hiện trong mắt hắn đều khiến nàng khó lòng chịu nổi.

Gương mặt Điều Cẩm Ngọc thoát đỏ bừng rồi lại thoát tái nhợt, dù gì nàng ta vẫn chỉ là một thiếu nữ chưa chồng, da mặt mỏng, cho nên bây giờ vô cùng buồn bã xấu hổ, nàng ta nhìn đăm đăm vào Tạ Thiếu Văn, cắn chặt đôi môi anh đào tới rướm máu, sau cùng bật khóc nức nở, che mặt xoay người chạy mất.

Tạ Thiếu Văn thấy vậy bèn xoay sang nhìn Cẩm Sát từ trên xuống dưới một lượt với vẻ thân thiết ân cần, sau đó cất giọng căng thẳng: “Hôm nay ta tới trễ, Cẩm Sát muội muội chớ trách, muội có bị thương ở đâu không?”

Cẩm Sát quả thật không thích điệu bộ ban nãy của Tạ Thiếu Văn, bởi hắn luôn bày ra bộ dạng thiếu niên nho nhã ôn hòa, vậy mà lại buông lời nhiech móc nặng nề với một thiếu nữ, đúng là khiến người khác thấy hắn thật quá giả dối, hơn nữa hắn ở trong nhà người ta mà dám xúc phạm vô lễ với trưởng nữ nhà họ thì càng khiến nàng khó mà đồng tình nổi. Thấy Tạ Thiếu Văn tỏ ra lo lắng, gương mặt mặt lấy lòng tro tráo, Cẩm Sát chán chường buồn dầy dứa thêm, thậm chí trò chuyện đôi câu cho có lệ nàng cũng không muốn, bởi vậy nàng cất tiếng: “Tiểu nữ không sao, phiền thể tử lo lắng, nhưng hiện giờ tiểu nữ hơi mệt nên cáo lui trước, mong thể tử thứ cho, xin thể tử cứ tự nhiên.”

Nói rồi liền vịn tay Bạch Chi lách qua Tạ Thiếu Văn trở về Y Huyền viện, nhưng Tạ Thiếu Văn khó khăn lắm mới gặp được Cẩm Sát, sao có thể lại để nàng bỏ đi, hắn gấp gáp định tóm lấy tay áo Cẩm Sát. Tuy nhiên Cẩm Sát làm bộ mệt mỏi chực ngất ngả vào vai Bạch Chi, né tránh sự đụng chạm của hắn, nhóm người Liễu ma ma lập tức vây quanh người nàng cùng nhau rời đi.

Tạ Thiếu Văn đứng ngây ngẩn tại chỗ một lúc lâu, sau đó bởi e ngại đây là nội viện Điều gia, hôm nay hắn lại xử sự thất lễ, chưa được chủ nhân cho phép đã xông vào, cho nên không tiếp tục tiến sâu, chỉ đành hít sâu một hơi rồi bước khỏi cửa thùy hoa.

Mặt khác hiện giờ Ngô thị đang quỳ gối từ đường chịu phạt đánh tay, theo quy củ Đại Cẩm dành cho nữ nhân trong nội viện, mặc dù hình phạt đánh tay là hình phạt tương đối nhẹ, nhưng dụng cụ lại là cây roi bằng mây* được chế tạo đặc biệt, bên ngoài vừa sắc nhọn vừa trơn nhẵn, chỉ cần vung một lần đã khiến lòng bàn tay rướm máu ngay, mỗi lần vung đều chảy máu, vừa đau vừa xót, bởi vậy hình phạt đánh tay này càng có vẻ đau đớn hơn, nhưng so với việc phải chịu hình phạt cởi áo để quất gậy vào lưng dẫn tới đánh mất sự trong sạch* thì coi như tộc trưởng đã nhẹ tay đối phần với Ngô thị.

****Nếu phải coi áo để chịu hình phạt quát gây vào lưng thì Ngô thị sẽ bị người khác nhìn thấy hết thân thể, mà ở thời phong kiến, bị người khác nhìn thấy cơ thể là một việc rất nhục nhã đối với phụ nữ, ngang kiểu bị hủy hoại sự trong trắng, mất thanh danh.**

Nếu nhóm trưởng bói đã quyết định trách phạt Ngô thị, thì hẳn nhiên phải để người trong họ chứng kiến giám sát, và lại chuyện này còn phải thông báo cho tất cả những người khác biết, cho nên thể diện cả đời của Ngô thị coi như mất hết trong ngày hôm nay. Nàng ta quỳ gối dưới nền nhà lạnh băng, cảm nhận rõ ánh mắt soi mói của mọi người, mặt mày đỏ rực nóng rát, đôi tay siết mạnh, thân thể càng ngày càng run rẩy dữ dội.

Quách thị nhìn gương mặt Ngô thị vừa đỏ bừng, vừa tái nhợt, người lung lay chực ngã thì chau mày. Mặc dù bà ta không thích Ngô thị, nhưng Ngô thị đang mang thai đứa cháu ruột của bà ta, hình phạt đánh tay tuy không ảnh hưởng tới cái bụng, nhưng mấy hôm trước Ngô thị vừa bị động thai, cũng không còn trẻ, rất có thể sẽ vì thế mà sảy thai. Bởi vậy thấy cây roi mây đã được lấy ra, Quách thị khó tránh khỏi bước lên cúi người hành lễ với Điều Trạch Thanh rồi van nài: “Tộc trưởng bắt con dâu thiếp thân chịu phạt, thiếp thân không dám nhiều lời, cũng biết lỗi là ở con bé, nhưng nó đang bụng mang dạ chửa, cái thai không được ổn định, thúc công* xem xem có thể để cho đứa cháu chịu phạt thay, hoặc ghi lại, chờ con bé sinh con xong sẽ chịu phạt được không?”

*Thúc công: Ông chú, chú của chồng hoặc của cha.

Điều Trạch Thanh thấy Điều lão thái thái âu lo thì bất giác chau mày theo, y nhìn Ngô thị quỳ gối với cái bụng to vượt mặt, thần sắc nhợt nhạt thì hơi phân vân lưỡng lự, nếu Ngô thị thật sự bị sảy thai thì y quả thật có lỗi với tổ tiên, cũng không dung kết thêm mối thù. Nhưng rồi y lại nghĩ ngay tới thái độ ban nãy của Dương Tùng Chi, ngầm tới việc Ngô thị cố tình yêu chiều dạy hư chị em Cẩm Sát, một người phụ nữ thâm độc như vậy, nếu không trách phạt thì sẽ khiến người khác khó lòng nề phục, cho nên y đành mặt, nghiêm giọng nói: “Đây là quyết định cuối cùng của nhóm trưởng bói chúng ta, Điều Quách thị đã đi quá giới hạn. Xử phạt!”

Y dứt lời, bà vú thi hành hình phạt đành phải vái ba vái trước chiếc mâm son đựng cây roi mây*, rồi đứng dậy cầm cây roi bước về phía Ngô thị, ngay lập tức ai nấy đều nghe thấy tiếng kêu rên chịu đựng của Ngô thị vang lên, khi cây roi mây vung xuống, dường như nghe thấy cả tiếng trầy da tróc thịt, những vằn máu loang loáng giữa những làn roi, lòng bàn tay Ngô thị rướm đầy máu tươi.

*Theo ý hiểu của tổ thì hành động vái trước chiếc mâm son đựng cây roi mây là hành động biểu trưng cho gia pháp. Đánh hơn chục cái, Ngô thị khó chịu nổi thêm, đau tới nổi chực ngất, Lăng Yến và Lăng Sương phải tới đỡ, Điều Trạch Thanh lại ra lệnh: “Tiếp tục!” Bà vú tách Ngô thị ra khỏi hai đứa nha hoàn, tiếng gậy tiếp tục vang lên, Ngô thị chẳng nhin nổi nữa, liên tục gào thét chói tai. Dù thường ngày Tiểu Quách thị rất ghét Ngô thị, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy không đành lòng nhìn nàng ta như vậy.

Đánh xong ba mươi cái, Ngô thị toát mồ hôi đầm đìa, ướt đầm cả người, mặt mày tái mét, ngã nhào xuống đất, Quách thị vội vã sai bà vú đặt nàng ta lên tháp mỹ nhân*, lót tấm đệm mỏng xuống dưới, sau đó ra lệnh đưa nàng ta về Thục Đức viện.

*Tháp ở đây là cái giường nhỏ, hẹp, dài. Tháp mỹ nhân, hay còn gọi là tháp Quý phi, xuất xứ từ thời nhà Hán, được chế tác tinh xảo, hình dạng bắt mắt, tháp tuy nhỏ, nhưng có thể nằm được, thường dùng để nghỉ ngơi chợp mắt buổi trưa, hay được đặt ở thư phòng hoặc đình nghỉ chân. Tháp thiết kế vát lên cao dần theo kiểu bậc thang, bên trên chạm khắc đá cẩm thạch Văn Nam**, họa tiết mây trời, hoa văn như ý cát tường, tay vịn thiết kế giống một chiếc gối, thường làm bằng gỗ cây lê hoặc gỗ lim. Hiện nay kiểu tháp này còn được thiết kế kết hợp theo phong cách quý tộc châu Âu và Trung Quốc, được dùng để trang trí cùng với ghế sofa.

Nhóm người đang trên đường về Thục Đức viện, Ngô thị cảm thấy nhức buốt và đau đớn nên chột bùng tình, mờ mắt ra, văng thối dương trên bầu không chới vờ tới mức khiến nàng ta xây xẩm mặt mày, nghĩ tới nỗi nhục nhã ban nãy, Ngô thị nghiêng chặt răng, tấm tức khóc. Đứng vào lúc đó, một giọng nói dịu dàng véo von như tiếng chim vàng anh bỗng vang lên.

“Chao ôi, phu nhân có sao không, trời ạ, sao tay người có thể biến thành thế này, phu nhân còn đang mang thai, lão gia cũng thật là, sao có thể để người trong họ trách phạt phu nhân tới vậy.” Ngô thị ngược lên, một cô gái mang bầu mặc áo thêu hoa thướt tha được đồ thẩm đính chỉ vàng, váy in họa tiết Tường Vân mềm mượt thơm mát hương sen, đầu cầm chiếc lược vàng khắc hoa long lánh, kẹp tóc bằng chiếc trâm cắm thạch khảm mẫu đơn, điệu bộ xinh đẹp là lướt bước tới. Bộ trang phục màu đỏ thắm càng tôn lên gương mặt rạng rỡ như hoa mùa xuân của cô gái, tuy nàng ta tỏ ra bồn chồn lo lắng nhưng trong đôi mắt chỉ toàn vẻ hả hê thích thú, cô gái má phấn môi son, không hề mang vẻ mệt mỏi hốc hác vì có thai, ngược lại càng nhìn càng thấy đầy đặn đầm thắm, nhất cử nhất động đều toát vẻ thướt tha mê hồn.

Cô gái này chính là Băng Liên, kỹ nữ mà Ngô thị phải chuộc từ kỹ viện ra, đưa vào phủ để làm vừa lòng Điều Lễ Hách. Nhìn dáng vẻ của ả hồ ly tinh kia, rồi nghĩ tới thân thể công kênh nặng nề, làn da sạm đi vì mang bầu của mình, Ngô thị tức tối đến khó mà thở nổi.

Trông điệu bộ hung ác của Ngô thị, Băng Liên chẳng những không sợ mà càng làm bộ làm tịch, nàng ta ngấm bàn tay đầy máu của Ngô thị với đôi mắt ngập nước, chừng như vừa không dám nhìn, vừa sợ hãi xót xa thốt: “Ôi, thật đáng sợ quá, mà chẳng biết như vậy là tốt hay không tốt ... Nếu còn bị đánh tiếp thì...”

Dứt lời Băng Liên lập tức che miệng nồn khan, mấy ngày gần đây Ngô thị luôn theo dõi tình hình của Băng Liên, biết rõ cô ả đã bót nồn oẹ hơn trước, ngày ngày ăn uống vô cùng thoải mái, nên đoán ngay ra cô ả đang cố tình thêm dầu vào lửa. Ngô thị nhớ lại hôm mừng thọ lão thái thái, chính bởi ả kỹ nữ này mà nàng ta bị mất mặt trước toàn thể quan khách, và lại từ hôm đó trở đi ngày nào ả cũng dụ dỗ bám rịt lấy Điều Lễ Hách trong Tiệc Duyên viện, bây giờ còn trưng ra bộ mặt đắc ý vênh vang, rõ ràng con tiện nhân này chỉ là một ả kỹ nữ không danh chẳng phận, thế mà dám ra oai với nàng, hơn nữa còn ăn vận cực kỳ lộng lẫy, cây trâm ngọc trên đầu ả chẳng phải hôm trước nàng vừa mới bảo quản gia cất vào kho phòng đầy ư, Ngô thị càng nghĩ mà càng tức, hiển nhiên muốn mở miệng quát tháo, nhưng không có sức, vì thế thở hắt ra một hơi rồi ngất đi lần nữa.

Hạ ma ma sợ đến tái mặt, không màng tới Băng Liên, vội vội vàng vàng sai đám bà vú khiêng Ngô thị vào Thục Đức viện. Đội bọn họ đi khuất, Trình ma ma bên người Băng Liên cất tiếng: “Cô nương sao phải bất hòa với phu nhân, tuy hiện giờ phu nhân gặp chuyện, nhưng nàng ta dù sao cũng sinh cho lão gia ba đứa con, lại có nhà mẹ đẻ chống lưng, đâu phải yếu thế hoàn toàn, chẳng chóng thì chầy sẽ lại nắm quyền quản gia trong tay, đến lúc đó hẳn sẽ

tính sổ với cô nương đấy!”

Băng Liên chỉ cười nhạt, trong lòng nàng ta biết rõ ma ma chẳng những không sai, mà còn đang cố nói giảm nói tránh, thật ra không cần bàn tới lúc Ngô thị đắc thế, hiện giờ nàng ta rơi vào cảnh thất thế, muốn bóp chết nàng cũng dễ như trở bàn tay, nhưng chính vì vậy mà hôm nay nàng mới chống đối lại. Dù nàng có nhẫn nhịn chịu đựng tới đâu chẳng nữa, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ đối phó với nàng, vậy chẳng thà ra mặt thách thức có khi lại tìm thêm được đồng minh, dẫu sao người tài phải cần có đất dụng võ, đường đời mới càng thêm rộng mở.

Nói rồi nàng ta cười đáp: “Dù sao cũng chỉ là “vua cũng thua thằng liều*” mà thôi, nếu phu nhân thật sự muốn động thủ, ta cũng chẳng phải quả hồng mềm mại người nắn bóp, không thể không nhe nhanh múa vuốt. Chuyện hôm nay còn phải cảm ơn Tứ thiếu gia nhiều, nếu không phải do hán báo tin Ngô thị bị phạt, thì chúng ta chắc còn bị đám nô tài giấu diếm dài dài.” Dứt lời nàng ta một hồi thờ dài, chau mày nói: “Chao ôi, trước đây trong phủ tẻ nhạt buồn chán bấy nhiêu thì bây giờ thì tung bừng náo nhiệt thế ấy, thật hứng thú lắm sao.”

*Vua cũng thua thằng liều: Trong suy nghĩ và hành động của kẻ liều lĩnh, không có sự phân biệt đúng sai, phải trái, vì thế mà ai cũng kiêng, cũng tránh. Nàng ta dứt lời liền chỉ tay vào chỗ khúc quanh hành lang, đoạn bảo: “Hôm nay lão gia nhất định không vui, người tới canh ở chỗ nhị môn, nếu thấy lão gia thì chuyển lời rằng ta đã chuẩn bị rượu và đồ nhắm, xông hương phòng, chuẩn bị đàn, cung kính đợi người tới.”

Về phần Ngô thị, sau khi được Chu đại phu băng bó vết thương, dùng hai bát canh an thai lớn, lúc này đang nằm mơ màng ngủ trên giường. Chẳng biết qua bao lâu, nàng ta mơ hồ nhận thấy ánh mắt dán chặt vào người, tức thì khẽ khàng mở mắt, hóa ra người nhìn chăm chăm vào nàng ta không phải ai khác lại chính là phu quân Diêu Lễ Hách, người đã lâu chẳng thêm ghé qua.

Thấy Diêu Lễ Hách ngồi thẳng cạnh chiếc bàn bát tiên, nhìn đắm đuối vào mình với ánh mắt âm u, Ngô thị bỗng giật mình, nàng ta còn chưa mở miệng, Diêu Lễ Hách chợt đứng dậy, bước tới trước giường, nhìn thẳng xuống, trợn mắt hỏi: “Chính người hãm hại Tứ nha đầu và Thanh Nhi phải không?”

Ngô thị giật nảy người, mở to mắt, khóc lóc kêu: “Sao phu quân có thể nghi ngờ thiếp! Chẳng lẽ trong mắt chàng thiếp chính là hạng tâm địa độc ác lòng dạ xấu xa ư? Thiếp chỉ là một người phụ nữ sống trong bốn góc tường, sao có thể bày ra âm mưu giết người? Chao ôi, mặc dù thiếp bòn rút gia sản của đường huynh*, nhưng tất cả là vì chiếm lợi ích cho lão gia và mấy đứa con của chúng ta, hiện giờ lão gia đang làm quan, không được phép kinh doanh buôn bán, gia nghiệp phải giao lại hết cho Tứ phòng lo liệu, lão gia còn phải lên chức, thiếp đương nhiên phải quan tâm tới tất thảy, thẳng cả nhậm chức đã 3 năm, nếu không có bạc thì lên chức kiểu gì, năm rồi nó lại có thêm một đứa con trai nữa, thẳng hai tuy đã lấy vợ, nhưng đứa con dâu này chẳng được tích sự gì, nó lại không làm quan, sau này biết sống thế nào chứ, còn cả chuyện hôn sự của Ngọc Nhi nữa, thiếp không thể không chuẩn bị của hồi môn thật hậu hĩnh cho nó, Mẫn Nhi cũng lớn rồi, tuy chỉ là con của thiếp thất, nhưng vì thể diện của nhà ta, cũng không thể chuẩn bị qua loa được. Không ngờ thiếp trăm phương ngàn kế, sẵn lòng chuốc danh tiểu nhân chỉ để lo toan cho cả gia đình này, thế mà cuối cùng lại bị lão gia ngờ vực, đối xử như vậy. Chẳng ngờ những lo toan, suy tính của thiếp cuối cùng lại khiến thiếp ra nông nổi này... Thiếp... Chẳng thà cứ để thiếp bị đánh chết đi còn hơn!”

*Đường huynh: Anh con chú bác.

Ngô thị làm vợ Diêu Lễ Hách được hơn 20 năm, trước mặt hắn lúc nào cũng tỏ tư thái đoan trang hiền thực, bởi nàng ta hiểu rất rõ tính cách của phu quân mình. Hắn ta tuy học vấn không cao, nhưng là điển hình của hạng sĩ phu, luôn đối trá, giả nhân giả nghĩa, bề ngoài chính trực nhân nghĩa, nhưng trong lòng toàn ý đồ xấu xa, có điều hắn tuyệt đối không muốn bị kẻ khách vạ trần, thế tử của hắn càng không được là hạng người như vậy, bởi thế hắn sẽ không khoan thứ nếu biết vợ mình là loại âm độc nham hiểm, miệng mật lòng dao.

Vì lẽ đó Ngô thị phải vội vã phủ nhận hết, Diêu Lễ Hách ra chiều tin tưởng, nét mặt hắn hòa hoãn lại, đoạn cất tiếng: “Có thật không? Tứ nha đầu và Thanh Nhi là huyết mạch duy nhất của thúc phụ*, ta có thể mất nhắm mắt về chuyện gia sản, nhưng nếu ngươi dám vì tiền mà mưu hại hai đứa nó, thì ta không thể bỏ qua. Ngươi phải biết rằng tộc trưởng đang điều tra chuyện này, nếu ngươi thành thật nhận lỗi, ta may ra còn có thể niệm tình phu thê, che giấu giúp ngươi, nhưng nếu bây giờ ngươi không nói, sau này lại bị kẻ khác lật tẩy thì đừng trách ta không niệm tình.”

*Thúc phụ: Chú ruột.

Lòng Ngô thị chùng xuống, ắt hẳn đã có kẻ gièm pha trước mặt Diêu Lễ Hách, tuy nàng ta rất tức giận, nhưng chỉ đành cắn chặt môi, làm bộ vô cùng oan khuất: “Thiếp được gả vào phủ từ năm 15 tuổi, 17 đã hạ sinh Bắc Nhi, 20 tuổi sinh thêm cho lão gia Kiệt Nhi và Ngọc Nhi, bây giờ 38 tuổi lại tiếp tục mang bầu, chúng ta làm vợ chồng đã được 23 năm, cũng từng cảm sát cùng mình, cử án tề mi*, thiếp luôn luôn một lòng kính yêu ngưỡng mộ lão gia, không ngờ hôm nay lão gia nghe lời kẻ gian nịnh hót mà chất vấn thiếp... Thôi, thôi đi... Chuyện này là do thiếp làm đấy, lão gia còn không mau trói chặt tay thiếp lại nộp cho tộc trưởng hành hình đi!”

*Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau. Đọc thêm điển tích tại đây. Cả cụm có nghĩa là vợ chồng hòa hợp, tôn trọng lẫn nhau.

<http://vnthuquan.net/truyen/truyen.aspx?tid=2qtqv3m3237nmnvnvnmn31n343tq83a3q3m3237ntr4n&AspxAutoDetectCookieSupport=1>

Ngô thị nói rồi liền quay đầu, lặng lẽ rơi lệ. Nàng ta để mặt mộc, đầu tóc chưa vấn, trên người chỉ mặc chiếc áo mỏng, đôi vai run lẩy bẩy, nước mắt trong suốt giàn giụa trên gương mặt tái xanh, mặc dù không bị được vẽ đẹp rung động mỹ miều của Băng Liên, nhưng toát lên một kiểu thướt tha thủy mị riêng. Huống chi suy cho cùng chính thể vẫn là chính thể, phường kỹ nữ sao sánh bằng, nam nhân đương nhiên vẫn thích cảm giác được chinh phục tôn kính ngưỡng mộ, kiểu cảm giác chinh phục này không thể tìm được từ hạng kỹ nữ, nhìn người vợ buông lời trọng tình, điệu bộ vừa tủi thân vừa kiên cường, rồi nhớ tới những lúc ái ân khi xưa, Diêu Lễ Hách bất giác mềm lòng, ngồi xuống mép giường, cầm tay Ngô thị.

Ngô thị vội tránh, Diêu Lễ Hách càng nắm thật chặt, thấy nàng ta không giãy dụa nữa mới cười cười ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve đôi má đầy nước, nói: “Nhìn nàng xem, còn không rõ tính cách ta sao? Lúc nóng giận ta thường không giữ mồm giữ miệng, chứ đâu phải tin lời kẻ khác nói xằng nói bậy. Nếu Tứ nha đầu và Thanh Nhi xảy ra chuyện thật, người khác sẽ nhìn ta bằng cặp mắt thế nào? Ta nhất thời nóng nảy mới trút giận lên nàng, nàng đừng khóc, còn khóc nữa ta sẽ đau lòng đấy.”

Ngô thị nghe vậy thì rút tay khỏi tay Diêu Lễ Hách, muốn tự gạt hết lệ trên mặt đi, có điều đôi tay nàng ta sưng phồng, băng lụa trắng dày như cái bánh chưng, trên băng còn từa ra chút máu đỏ tươi, nàng ta giờ tay ra trước mặt Diêu Lễ Hách, nhẹ xoa đôi gò má, nhưng rồi vì quá đau nên thờ hất ra, nước mắt lại tuôn cuộn cuộn. Trông nàng ta vô cùng đáng thương, Diêu Lễ Hách tỏ vẻ áy náy xen lẫn tiếc thương, vội cầm lấy tay nàng ta nói: “Thục Viên, đừng giận ta nữa, nàng tự làm đau mình cũng là làm đau ta đấy.”

Thấy Diêu Lễ Hách gọi khuê danh, Ngô thị bật khóc nhào vào lòng hắn, vừa thổn thức, vừa đánh đấm Diêu Lễ Hách, nức nở kêu: “Lão gia hà hiệp thiếp... Lão gia chê thiếp già nua, nên mới quân lấy Tiếc Duyên viện... Đã thế còn đến đây gây chuyện với thiếp...”

Thấy Ngô thị nổi máu ghen tuông, hắn lại bật cười vang, thầm nghĩ ban nãy những lời Băng Liên ám chỉ Ngô thị liên kết với kẻ khác hãm hại chị em Cẩm Sát đều chỉ là lời nói vô căn cứ. Đó chắc chỉ là thủ đoạn tranh giành sủng ái của nữ nhân mà thôi. Nghĩ vậy hắn lại thấy yêu thích Ngô thị hơn, nhất thời trong lòng rung động, sờ sờ nắn nắn bộ ngực của Ngô thị, khiến nàng ta xấu hổ né tránh.

Một lúc lâu sau Diêu Lễ Hách nhớ lại mục đích đến đây, thứ nhất để làm rõ chuyện hãm hại ban ngày, cời bỏ hoài nghi. Thứ hai là, bất kể thế nào, lần này phòng ngừa do Ngô thị quản lý đã xảy ra chuyện, đó là lỗi của nàng ta, thêm vào đó việc nàng ta bị phạt đánh tay đã khiến hắn mất hết thể diện trước người trong tộc, hôm nay Ngô thị rơi vào thế yếu, hắn lại bị Băng Liên khiêu khích, đành phải đề cập tới việc nâng Băng Liên lên thành di nương.

Giờ thấy khí sắc Ngô thị khá tốt, Diêu Lễ Hách xoa xoa bờ eo nàng ta, vỗ nhẹ lên cái bụng, đoạn nói: “Mấy hôm không để ý mà bụng nàng đã to thế này rồi, sắp tới trong phủ lại có thêm vài đứa trẻ, nàng và Băng Liên nếu có thể sinh thêm mụn con trai cho ta thì thật tốt quá.”

Ngô thị giật mình lơ mơ hiểu ra, quả nhiên nghe thấy Diêu Lễ Hách tiếp tục: “Băng Liên cũng là cô gái đáng thương, nàng ấy theo ta từ lúc còn trong trắng, vốn được sinh ra trong gia đình tử tế, nhưng vì cha mẹ qua đời sớm mà phải lưu lạc tới chốn lầu xanh. Giờ nàng ấy đã có thai, ta muốn chọn ngày nâng lên thành di nương, và lại nàng đang bị cảm chùng, sợ khó lo liệu được việc nhà, đợi mấy hôm nữa nàng khỏe lại, ta sẽ bảo Băng Liên sang đây dâng trà cho nàng.”

Diêu Lễ Hách câu nào câu nấy đều tỏ thái độ thiên vị bên vực Băng Liên, đưa một à kỹ nữ thành di nương đã chẳng phải chuyện hay hóm gì, hắn ta còn định để à lo liệu chuyện gì nữa chứ! Nghĩ tới việc ban nãy Diêu Lễ Hách tỏ ra ôn hòa đều chỉ vì à, nàng ta càng lúc càng hận Băng Liên tới suýt cắn nát môi, có điều nàng ta vừa mới lấy được lòng tin của Diêu Lễ Hách, nếu giờ lại chọc tức hắn, chỉ sợ sau này hắn sẽ càng chẳng màng tới căn viện này.

Ngô thị đành phải kiềm chế, nhoen cười nói: “Muội muội mới vào phủ không lâu đã mang thai con của lão gia, công lao lớn như vậy, thiếp thân xin nghe lời phu quân.”

Băng Liên mang thai từ khi chưa vào phủ, Diêu Lễ Hách nghe Ngô thị châm chọc thì sượng mặt, xấu hổ với phu nhân nhà mình, hắn đành cười trừ căn dặn nàng ta dưỡng thai cho tốt, sau đó hấp tấp đứng dậy, nhanh nhẹn về Tiếc Duyên viện báo tin mừng.

Trông Diêu Lễ Hách chạy nhanh như gió, Ngô thị sao không biết hắn đang đi đâu chứ? Nàng ta thờ dốc một hồi mới miễn cưỡng dè xuống con buồn bực, Hạ ma ma tiến vào hầu hạ Ngô thị dùng bữa, khó khăn lắm nàng ta mới thiếp đi được, chẳng dè nửa đêm bỗng thấy đau bụng, lăn qua lộn lại lăn thẳng xuống giường, chưa kịp gọi người đã thấy một dòng máu nóng chảy ra từ giữa chân.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Do ban sáng Ngô thị bị phạt, Hạ ma ma rất sợ đến đêm vết thương của nàng ta sưng tấy, cho nên đích thân cùng Lăng Yên phục dịch bên ngoài, lúc bọn họ nghe thấy động tĩnh liền ba chân bốn cẳng vào phòng, thấy Ngô thị nằm ngả ngửa trên đất.

Ngô thị toát mồ hôi lạnh toàn thân, nàng ta là người từng sinh ba đứa con, nhìn vũng máu dưới chân liền biết khó giữ nổi đứa bé. Lúc sinh Diêu Cẩm Ngọc, Ngô thị từng bị xuất huyết sau sinh, tổn thương thân thể, dù sau cẩn thận tĩnh dưỡng nhưng vẫn khó mang thai, bây giờ khó khăn lắm mới có đứa trẻ này, nàng ta đương nhiên vô cùng quý trọng, chẳng ngờ đã qua ba tháng đầu nguy hiểm, thế nhưng vẫn không giữ được đứa bé.

Mấy ngày gần đây liên tiếp chịu đựng đá kích, giờ đây nỗi hận trong lòng Ngô thị dâng mạnh như sóng dữ, đôi mắt đỏ quạch, thần sắc dữ tợn khôn kể. Hạ ma ma và Lăng Yên chạy vào, trông thấy dưới ánh đèn, sắc mặt Ngô thị trắng bệch như tờ giấy, dưới chân lênh bênh vũng máu đỏ tươi, hai màu trắng đỏ quện nhau như ánh sáng của ma quỷ, Hạ ma ma còn kim được, chứ Lăng Yên thì sợ hãi mềm nhũn tay chân, vội vã che kín miệng mới không hét lên. Hạ ma ma hoảng hốt quý ngay xuống đất đỡ Ngô thị vào lòng, trông dáng vẻ nàng biết ngay là đứa bé khó giữ, tức thì vừa thương vừa xót, chỉ hận không thể lấy thân chịu thay nàng ta. Ngô thị được Hạ ma ma ôm lấy, nàng ta cầu chặt lấy cánh tay Hạ ma ma, tựa hồ vừa muốn trút hết nỗi lòng vừa muốn bắt lấy tia hy vọng mong manh, con đau khiến Hạ ma ma định thần lại, thấy Lăng Yên vẫn ngơ ngẩn tại chỗ, bà vội quở trách: “Còn không mau gọi người!” Lăng Yên bấy giờ mới hấp tấp xoay người chạy đi, nhưng bỗng nghe thấy giọng nói yếu ớt nhưng sắc bén của Ngô thị vang lên: “Nói rằng vết thương ở tay ta tái phát, lên đi mời Chu đại phu tới, đừng làm ầm lên.” Hạ ma ma nheo mắt, Lăng Yên hiểu ra, vội vã chạy đi. Chốc lát sau Lăng Sương tiến vào, cùng Hạ ma ma đưa Ngô thị nằm lên giường, dọn dẹp qua loa thì Chu đại phu tới, y chăm chú bắt mạch cho Ngô thị, sau rồi lắc đầu thờ dài. Biết rằng chắc chắn sẽ mất đứa bé, Ngô thị quay đầu vào trong, lặng lẽ rơi lệ, Chu đại phu bất ngờ chau mày lên tiếng: “Hôm nay khi trở về phu nhân có dùng thuốc an thai không?”

Ngô thị nghe vậy giật nảy người, quay đầu lại, nhắc nửa người dậy nhìn chăm chăm vào Chu đại phu.

Hạ ma ma đoán được tâm ý Ngô thị, lập tức hỏi thay: “Chu đại phu luôn là người chăm sóc cái thai của phu nhân, lúc trước khi đưa phu nhân về, chính ngài đã bắt mạch, lại bảo người uống thuốc dưỡng thai, phu nhân uống xong xuôi mới nằm nghỉ, người còn sợ thuốc dưỡng thương ảnh hưởng tới đứa bé nên không dám dùng. Lúc trước ngài chẳng từng nói mạch bình thường, không ảnh hưởng tới thai nhi cơ mà, sao trước khi đi ngủ còn tốt, giờ đột nhiên lại thế này...”

Chu đại phu tỏ vẻ khó tin, đáp: “Lúc trước tại hạ quả thực thấy mạch tượng vẫn ổn định, thuốc dưỡng thai cũng do chính tay tại hạ kê, đáng lẽ phu nhân uống thuốc xong phải khá lên, nhưng giờ cái thai lại khó giữ, cứ như thể phu nhân đã hít nhầm xạ hương* hoặc dùng thứ độc hại nào đó...”

*Xạ hương: Là chất tiết khô đọng trong túi thơm của con Chồn hương (Hươu xạ) được đã trưởng thành, rất hại cho phụ nữ có thai.

Ngô thị vẫn luôn thấy có gì đó kỳ quái, bây giờ nghe Chu đại phu nói thế càng dấy lên phần hận, lập tức siết chặt tay, trầm giọng nói: “Ngươi khẳng định như vậy sao?!”

Chu đại phu lưỡng lự, lắc đầu đáp: “Tại hạ không dám nói bừa, chỉ xem mạch tượng của phu nhân thì rất khó định chắc. Phu nhân tầm tuổi này còn mang thai, vốn không dễ chăm dưỡng, hơn nữa mấy ngày qua người còn mang tâm tình uất, bất ổn, khiến suy thai, hôm nay lại bị phạt đánh, cơ thể suy yếu dần, có lẽ vì vậy mới không giữ được đứa bé.”

Ngô thị vừa đau lòng vừa hối hận, chẳng màng tới lời Chu đại phu, chỉ một mực cho rằng có kẻ hãm hại mình, nàng ta nhất định phải trả lại món nợ máu này. Ngô thị nghĩ vậy rồi ra hiệu với Hạ ma ma, bà ta lập tức mời Chu đại phu ra ngoài kê đơn, đoạn cúi vào tay y một tấm ngân phiếu, dặn dò: “Chuyện này không được để lộ, phu nhân chẳng qua vì vết thương sưng tấy, cho nên mời ngài tới xem sao.”

Chu đại phu quanh năm khám bệnh cho cả phủ, vốn bị Ngô thị mua chuộc từ lâu, nghe vậy lập tức gật đầu đáp ứng. Hạ ma ma sai Lãng Yến đưa y ra ngoài, ra lệnh cho Lãng Tiêu đi sắc thuốc, rồi cùng Lãng Sương thay quần áo và giường chiếu cho Ngô thị. Xong xuôi đầu đuôi thì Ngô thị cất lời căn dặn: “Hôm nay ta bệnh không rời giường nổi, chuyện điều tra giao cả lại cho ma ma, đảm hãm hại con ta, ta nhất định sẽ đáp lại gấp mười lần! Nếu quả thật có kẻ ăn cây táo, rào cây sung, giờ trò yêu ma quỷ quái, ta muốn kẻ đó sống không được, chết không xong!”

Hạ ma ma khóc rưng rưng, thương xót nói: “Phu nhân yên tâm, lão nô lập tức đi tìm hiểu, nếu quả thật có kẻ hãm hại người, lão nô sẽ là người đầu tiên không tha cho kẻ đó. Giờ đứa bé đã đi rồi, phu nhân cũng nên chuyển tâm điều dưỡng thân thể, nếu chẳng may bệnh tình nặng thêm thì chẳng phải trùng ý kẻ khác sao?”

Chờ Ngô thị nhắm mắt lại, Hạ ma ma mới hít sâu một hơi, sai Lãng Sương hầu hạ cẩn thận, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Đêm dài miên man, trong khuê phòng của Tứ tiểu thư tại Y Huyền viện, gió xoáy qua ngọn đèn, khiến hoa đèn* nổ đom đóm, màn che phát pho, quang cảnh lúc mờ lúc tỏ, cách tâm tựa mộng. Cẩm Sát vận đồ ngủ gấm nằm trên giường, một tay chống cằm, nàng ngủ không an giấc, thân thể nho nhỏ cuộn tròn, hai tay ghì chặt lấy người, mười ngón tay bấu chặt chiếc chăn tím nhạt. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cau lại, giống như đương gặp ác mộng, vàng trán lấm tấm mồ hôi.

*Đèn ở đây là cái lồng đèn đặt nền bên trong, hoa đèn là hoa nến.

Bất thành linh, Cẩm Sát bừng tỉnh, đôi mắt vốn điềm nhiên tự tại, giờ đây trong bóng đêm chớp nháy kinh hoàng, đau thương hòa lẫn với thống hận. Giương mắt đầy máu của Văn Thanh trong mơ lại lần nữa hiện lên, Cẩm Sát nhắm chặt mắt lại, hàng mi dày run run tố cáo sự hoảng sợ hãi hùng của chủ nhân. Kiếp trước khi Văn Thanh chết thảm, nàng rất hay gặp ác mộng, trong mộng chỗ nào cũng đầy máu, có cơ thể đầm máu của Văn Thanh, có bóng hình người thân đã mất, ánh mắt họ đầy vẻ trách móc, khiến lòng nàng như vỡ vụn. Nửa đêm gặp ác mộng chưa phải đáng sợ nhất, cái đáng sợ hơn chính là màn đêm đàng đàng sau đó, bị thương dang đầy như thác lũ, chậm chậm nuốt chửng nàng, giày vò thần trí nàng, kéo nàng vào sâu trong bóng tối, chẳng thể thấy được ánh sáng. Khi đó ác mộng luôn quấy nhiễu nàng, giờ tuy đã sống lại, nhưng nàng vẫn không thể yên giấc dù chỉ một ngày. Cảnh trong mộng vẫn y hệt, duy cảm xúc sau khi tỉnh mộng là khác, voi bót nổi bi thương và cô quạnh, song nhiều thêm sự lo sợ. Cẩm Sát luôn nghĩ rằng ông trời ban ơn cho nàng sống lại để cứu mạng em trai, sau khi sống lại, nàng đã cố gắng thay đổi không ít chuyện. Nhưng sống trong hang hùm ổ sói, nàng lại thân cô thế cô, nguy hiểm vẫn rình rập khắp nơi như trước, tuy chuyện Bình Nhạc quận chúa sinh nở thuận lợi khiến Cẩm Sát vững dạ hơn, thêm tin rằng có thể sửa mệnh, nhưng ngày nào em trai chưa bình an vượt qua kiếp nạn, ngày ấy nàng còn không thể an tâm. Chuyện xảy ra lúc ban ngày càng khiến nàng thấu hiểu sự thâm độc tàn nhẫn của kẻ địch, nếu trước kia lúc rời phủ nàng không ngẫu nhiên chạm trán Hoàn Nhan Tông Trạch, nếu không nhờ hai gã ám vệ kia, giờ này nàng còn có thể ngồi đây mà cảm thán? Nhóm tộc trưởng chỉ muốn duy trì yên ổn giả tạo, chắc hẳn sẵn lòng bỏ qua chị em nàng để bảo toàn danh tiếng Điều thị, may mà có Dương Tùng Chi ra mặt, nàng lại dâng thêm một vạn lượng bạc mới đổi được chút ít che chở, khiến Ngô thị phải chịu phạt. Nếu nàng không tính trước một bước mà kết giao với phủ Trần Quốc Công, chỉ sợ hôm nay, dù toàn mạng trở về cũng khó mà chiếm được sự đối đãi công bằng của nhóm trưởng bối. Nghĩ vậy, tâm trạng Cẩm Sát dần bình tĩnh lại, giống như hạt mầm vùi sâu trong đất đen chột thức tỉnh, vươn mình đón mưa hứng ánh sáng, bừng lên mạnh mẽ. Nàng nhắm mắt một lúc rồi mở ra, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời bên ngoài, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu xuống, đôi mắt trong vốn gọn sóng giờ trở nên tĩnh lặng điềm nhiên.

Áo mỏng thấm đầm mồ hôi, cả người nhóp nhép khó chịu, Cẩm Sát rời giường, nhẹ nhàng khoác thêm áo choàng bước tới bàn bát tiên rót nước, đang định đặt ấm trà xuống thì nghe thấy bên cửa sổ vang lên tiếng động.

Cẩm Sát giật mình, lập tức trở về giường lấy thuốc mê và con dao găm, rồi chăm chú lắng nghe động tĩnh, hình như vọng tới không phải tiếng người, mà là tiếng chim, nàng chợt hiểu ra, thâm thở phào một hơi, tiến lên mở tung cửa sổ, quả nhiên một bóng trắng cuốn theo sương đêm vọt vào, đích thực là Chúa Sơn Lâm.

Nó phi thẳng xuống chiếc bàn, vọc mò vào chén nước mà Cẩm Sát mới rót, nhấp một hơi cạn sạch, rồi dùng cái mỏ dính nước liếm láp bộ lông, chẳng màng tới Cẩm Sát, bay sang ghé thái sư đánh một giấc ngon lành.

Từ lúc Chùa Sơn Lâm biến mất trên núi thì không thấy trở về, Cẩm Sắt cứ tưởng nó đi hẳn, giờ thấy tư thái nó như vậy đành bất đắc dĩ chẳng biết làm sao.

“Tiểu thư...” Giọng nói của Bạch Chi vang lên, Cẩm Sắt quay đầu lại, thấy nàng mặc áo mỏng, bộ dạng ngái ngủ bước vào, hiển nhiên đã bị Chùa Sơn Lâm làm tỉnh giấc.

Nhìn con chim ngủ ngon lành trên ghế thái sư, lại thấy chén trà đổ nghiêng ngã, Bạch Chi hiểu ra tiếng động ban nãy tới từ đâu, tức thì bữu môi với Chùa Sơn Lâm, nhìn sang Cẩm Sắt nói: “Tiểu thư tỉnh lại sao không gọi nô tỳ, uống trà lạnh không tốt cho sức khỏe, để nô tỳ đi đun nước mang vào.”

Đứt lời liền định xoay đi, Cẩm Sắt vội bảo: “Thôi, ta không khát, ngoài trời lạnh lắm, đừng đi nữa.”

Bạch Chi dừng bước, thấy Cẩm Sắt có vẻ mệt mỏi thì cau mày nói: “Hay để nô tỳ đi sắc cho tiểu thư bát thuốc an thần, hôm qua tiểu thư mệt mỏi cả ngày, chắc khó ngủ nổi, huống chi tiểu thư đang tuổi trưởng thành, đêm ngủ không ngon giấc sẽ tổn tại tới sức khỏe.” Cẩm Sắt mỉm cười bảo: “Ta ngủ luôn đây, mệt quá nên đặt lưng xuống là thiếp đi ngay, không cần sắc thuốc đâu, ngời cũng mau ngủ đi, hai ngày nay ngời cũng vất vả nhiều.” Thấy Cẩm Sắt vừa nói vừa che miệng ngáp, Bạch Chi cứ tưởng Cẩm Sắt bị Chùa Sơn Lâm đánh thức, vì thế thăm mường rờ, gật đầu bước ra. Cẩm Sắt lúc này mới chậm rãi bước tới chỗ con chim, gỡ ống trúc từ chân nó xuống. Nàng ngồi xuống giường, mở tờ giấy dưới ánh sáng leo lét, cứ tưởng trong giấy sẽ ghi chỗ ở của vợ con Bạch Câu Nhi, hoặc là tìm ra manh mối bên kho chôn vũ khí, Cẩm Sắt còn đương cảm thán Hoàn Nhan Tông Trạch hành sự nhanh nhẹn, ai ngờ trên giấy không phải vậy, Cẩm Sắt vốn điềm tĩnh chín chắn, ít khi xúc động, nhưng những gì viết trên giấy lại khiến nàng vừa buồn bực vừa xấu hổ, đôi gò má đỏ bừng. Nét chữ rồng bay phượng múa, nhưng đặc những dòng thơ tương tư triền miên. Cẩm Sắt nhìn lướt qua rồi lập tức thả vào nền. Ngọn lửa liếm nhanh, tờ giấy ra tro, gió đêm thổi tan biến, nhưng từng câu từng chữ dường như đã in đậm vào trong lòng nàng, không ngừng hiện lên.

“Đương thì ngã tụy mai hoa hương, mỹ nhân nhan sắc kiêu như hoa.

Kim nhật mỹ nhân khí ngã khứ, châu bạc nguyệt minh thiên chi nhai. Thiên nhai quyền quyền thường nga nguyệt, tam ngũ nhị bát doanh hựu khuyết.

Thúy mi thiên tán sinh biệt ly, nhất vọng bất kiến tâm đoạn tuyệt.

Tâm đoạn tuyệt, kỷ thiên lý, mộng trung túy ngoại vu sơn vân, giác lai tư đoạn miên giang thủy.

Miên giang lưỡng ngạn hoa mộc thâm, mỹ nhân bất kiến sầu nhân tâm. Mỹ nhân hề mỹ nhân, bất tri vi mộ vũ hề vi triều vân, tương tư nhất dạ mai hoa phát, hốt đáo song tiền nghi thị quân.” *Đây là bài thơ Hữu Sở Tư của tác giả Lô Đồng. Dưới đây là bản dịch thơ của Trần Tuấn Khải. Nguồn: thivien (Với nhiều bản dịch khác nhau)

Khi ta say ở nhà ai,

Mặt ai xinh đẹp tươi cười như hoa.

Bây giờ ai vội lìa ta,

Lầu xanh rèm ngọc xa xa chân trời.

Bóng trắng xoay chuyển đầy vui,

Tóc xanh mây biếc cho người phân ly!

Trông theo nào có thấy chi,

Riêng lòng đôi đoạn đứt chia nghìn tằm.

Non Vu nhớ lúc say nằm,

Đùng khi tỉnh dậy lệ dầm sông Tương.

Sông Tương hoa cỏ mơ màng,

Mỹ nhân chẳng thấy lòng càng xót xa.

Ôm cầm dạo khúc khuây khoa,

Điệu cao, dây đứt, ai là tri âm!

Mỹ nhân ơi hỡi mỹ nhân,

Biết là mộ vũ, triều vân đâu giờ?

Một đêm trần trọc tương tư,

Thấy hoa mai nở vội ngồi bóng ai.

Cầm Sát nằm trên giường xoay qua xoay lại, suy nghĩ rồi ren, sau rồi đứng dậy tới bên bàn phấn, lấy ra một chiếc khuyên tai ngọc bích cùng đôi với chiếc bị Hoàn Nhan Tông Trạch lấy mất, đoạn bước lại gần cửa sổ, đẩy tung cửa ném mạnh chiếc khuyên vào bóng đêm.

Khuyên ngọc bích vụt sáng dưới ánh trăng, sau đó rơi tòm vào ao sen. Trăng sáng như dải lụa chiếu xuyên đêm trường, gió đêm lạnh buốt lửa tận đáy lòng, Cầm Sát thất thần ngắm trăng một lúc, rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, quay về giường, chốc lát sau liền thiếp say.

Tầng sáng, trong Thục Đức viện, Hạ ma ma hoàn thành việc tra xét từ trong ra ngoài, Ngô thị thức trắng đêm, thấy Hạ ma ma bước vào liền lệnh Lăng Suong đỡ dậy. Thấy Ngô thị nhìn mình với ánh mắt chờ mong, Hạ ma ma bất giác e dè đáp: “Lão nô đã lật tung cả viện lên, nhưng không phát hiện ra sai sót gì, bả thuốc, ẩm sắc thuốc, bát thuốc, tất cả đồ ăn thức uống, còn cả bột trong lư hương đều bình thường... Mấy kẻ có thể động chạm vào những thứ ấy lão nô cũng đã tra hỏi...”

Hạ ma ma thở dài, thấy Ngô thị chán chường thì cất tiếng khuyên lơn: “Phu nhân quản việc nhà nhiều năm, uy thế trong phủ rất cao, thường ngày chẳng ai dám nảy sinh ý đồ xấu với người. Đám tôi tớ trong viện này đều được chọn lựa kỹ càng, từ nha hoàn hầu hạ sát người, ma ma quản sự, cho tới đám nha hoàn, bà vú chuyên làm việc vặt. Từ khi phu nhân ra đi. Có lẽ đứa bé này vô duyên với phu nhân, mệnh cách không hợp nhau, từ lúc mang thai đứa bé, phu nhân làm gì cũng không thuận lợi, hẳn nó không có phúc hưởng tình thương của phu nhân, giờ nó đã đi rồi, mong phu nhân bớt đau buồn, nên chú tâm tĩnh dưỡng, phu nhân phải nghĩ tới Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Đại tiểu thư chứ.”

Ngô thị u uất chán nản, nỗi hận trong lòng không biết trút vào đâu, nàng ta đành chấp nhận sự thật, lát sau cất tiếng hỏi: “Đứa trẻ là nam hay nữ?”

Hạ ma ma thở dài đáp: “Là một vị tiểu thư, phu nhân đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Đứa trẻ đã mất, Ngô thị nghĩ Hạ ma ma cũng chẳng cần phải giấu diếm làm gì, bất giác trong lòng nàng ta cảm thấy khá hơn đôi chút. Ngô thị chợt hiện về âm hiểm, nói: “Ma ma, đứa trẻ này không có duyên làm con ta, nó đã đi rồi, vậy hãy để nó vì bà mẹ này mà có nốt chuyện cuối cùng, như vậy vừa đỡ uổng duyên, vừa có thể giúp ta loại trừ kẻ địch, nó cũng yên tâm đầu thai chuyển thế.”

Lúc Ngô thị dặn dò không được để lộ tin tức, Hạ ma ma đã biết rõ suy tính của nàng ta, giờ nghe vậy hiển nhiên đáp ứng, có điều bà không biết Ngô thị sẽ đối phó với ai, vì thế đáp: “Miễn phu nhân cần, lão nô xin vâng lệnh. Nhưng phu nhân định làm gì? Bây giờ phu nhân đang bị cấm chửi, không tiện động thủ.”

Ngô thị cười lạnh: “Có thù tất báo, tộc trưởng chỉ cấm ta không được ra ngoài, nhưng đâu có nói người ngoài không được phép vào đây. Ma ma chỉ cần biết rằng, có kẻ hại chết tiểu thiếu gia trong bụng ta, người phải làm cho tất cả mọi người trong phủ đều tin vậy.”

Cầm Sát tỉnh dậy vào giờ Thìn*, ánh dương rạng rỡ chiếu vào phòng, in lên bồn Tỏ Tâm lan, cánh hoa trắng trong như ngọc, nàng nheo mắt lấy tay ngăn ánh nắng sáng rỡ, lại nhắm bồn hoa một lúc rồi mới lục đục ngồi dậy, hít ngửi hương lan thơm mát, ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp sớm mai, tâm tình bỗng tốt hơn rất nhiều.

*Giờ Thìn: 7h-9h sáng.

Nhóm nha hoàn bước vào thu dọn phòng ốc, mang đồ ăn sáng lên, Cầm Sát ân vận chỉnh tề, chưa ra phòng khách thì Vương ma ma được Kiêm Nhi dìu vào, bà vừa trông thấy Cầm Sát vội bước nhanh tới nắm chặt tay nàng, ngắm nghía một lượt, nước mắt thì nhau rơi xuống, ghen ngào thốt: “Tiểu thư có tội tình gì chứ!”

Hôm qua lúc Cầm Sát về Y Huyền viện thì trời đã xế chiều, Vương ma ma lại vì ốm bệnh mà ngủ mê man, đến đêm tỉnh dậy mới nghe Liễu ma ma kể hết mọi chuyện, bà đương nhiên vô cùng căm phẫn, vì quá lo lắng cho Cầm Sát nên trời vừa hừng sáng đã vội bảo Kiêm Nhi dìu sang đây. Vốn dĩ bà không muốn nhắc lại chuyện dơ bẩn đó, nhưng vừa nhìn thấy Cầm Sát lại không nhịn được mà khóc nức lên.

Cầm Sát hiểu suy nghĩ của Vương ma ma, đành khuyên bảo bà đôi câu, lại hỏi han bệnh tình bà, Vương ma ma mới sức nhớ ra Cầm Sát chưa ăn gì, đoạn lấy khăn lau nước mắt, nói: “Xem lão nô này, chỉ rước thêm phiền hà cho tiểu thư. Tiểu thư mau dùng bữa đi, lão nô khỏe hơn nhiều rồi, chốc nữa sẽ thưa chuyện với tiểu thư.”

Thấy Vương ma ma lộ vẻ băn khoăn lo lắng, Cầm Sát biết bà có chuyện muốn nói, nên nàng chỉ sai Kiêm Nhi để ý tới bà, rồi sang phòng khách dùng bữa. Hôm nay tinh thần Cầm Sát khá tốt, uống được hết hai bát canh nhỏ, sau đó từ tốn trở về phòng ngủ, sai Bạch Hạc canh gác, rồi cùng bàn chuyện mấy ngày qua với Liễu ma ma và Vương ma ma.

Vương ma ma cất lời trước: “Tiểu thư không ở trong phủ nên lão nô có phần lơ là, chẳng ngờ bọn họ dám ra tay với lão nô. Sáng hôm qua cứ tưởng bản thân ngất xỉu do mệt mỏi, nhưng đêm đến nghe chuyện của tiểu thư, lão nô mới dấy lòng nghi ngờ. Lão nô nghĩ hẳn vấn đề bắt nguồn từ bát canh gà ăn ban sáng.”

Cầm Sát nhướng mày thắc mắc, Vương ma ma tiếp tục: “Sáng hôm qua khi đang dùng cơm, lão nô nghe thấy đám nha hoàn cãi nhau ngoài sân, mà đêm trước lão thái thái vừa mới đổ bệnh, chỉ sợ có kẻ thừa dịp chê trách viện của tiểu thư mất quy củ, vì thế lão nô mới ra ngoài xem sao, đến lúc quay về thì thấy Bạch Lộ bước ra từ phòng mình. Con bé quanh co một hồi rồi chạy biến, lúc đó lão nô không để ý lắm, không ngờ chốc lát sau uống canh xong lão nô liền ngất xỉu. Đêm qua nhớ lại, sáng nay lão nô mới ra lệnh cho Kiêm Nhi tìm kiếm, quả nhiên thấy dưới chân giường Bạch Lộ có cái này.”

Vương ma ma dứt lời liền đưa cho Cầm Sát một cái hà bao nhỏ, bên trong đựng một gói giấy, nàng mở ra thì ngửi thấy mùi thuốc tỏa ra. Cầm Sát chau mày, Vương ma ma cất tiếng: “Có lẽ con bé không nghĩ tiểu thư còn có thể sống sót trở về nên mới sợ ý chưa vút đi, may mà lão nô nhanh tay.”

Cầm Sát cả cười, đưa lại hà bao cho Vương ma ma, đoạn bảo: “Ma ma bảo Kiêm Nhi để vào chỗ cũ, sai người theo dõi Bạch Lộ, đừng để nó phát hiện. Nếu nó định thủ tiêu thì ma ma báo cho nha hoàn Tứ phòng tới góp vui đi.”

Vương ma ma biết nếu chỉ bắt được Bạch Lộ cũng vô dụng, nên đành gật đầu, tắt đèn nghe theo lời Cầm Sát.

Vương ma ma thấy tiểu thư vẫn điềm nhiên bình tĩnh, trên môi còn vương nụ cười, lại nhớ tới những lời tối qua Liễu ma ma nói, tức thì đỏ hoe mắt, lo lắng hỏi: “Tiểu thư hạ quyết tâm hủy hôn thật sao?”

Biết thế nào Vương ma ma cũng hỏi tới chuyện này, Cầm Sát gật đầu đáp: “Vú à, hôn sự này nhất định phải lui. Người ta không thích con, con cũng chẳng muốn treo cao vào nhà quyền quý.”

Vương ma ma âu lo hỏi: “Hiện giờ tiểu thư không có nhà mẹ đẻ chống lưng, thiếu gia vẫn còn nhỏ tuổi, nếu không nhờ vào hôn nhân với Võ An Hân phủ thì cả cái nhà này liệu có mấy người thật lòng coi trọng tiểu thư... Dù sao chẳng nữa, hiện giờ phu nhân Võ An Hân gây gièm pha bậc này, lúc về kinh Võ An Hân hẳn sẽ trừng trị nằng ta đích đáng, thế tử tuy còn non nớt, nhưng có tình cảm thanh mai trúc mã với người, ngài ấy cũng thật lòng quý trọng tiểu thư, tiểu thư gả cho ngài ấy không phải không tốt. Lão nô nghe nói đến giờ thế tử vẫn chưa nạp thiếp, hiếm có chàng trai nào giữ mình được như vậy... Hôn nữa, hôn sự này dù sao cũng do cô phu nhân định ra, sao có thể nói hủy là hủy ngay được.”

Cầm Sát nghe vậy rồi nhìn sang Liễu ma ma, thấy bà ấy lộ vẻ muốn nói lại thôi, hiển nhiên cũng không tán thành việc hủy hôn. Nàng hiểu rõ ưu tư của bọn họ, chỉ mỉm cười nói: “Nếu cha mẹ ta còn sống mà gặp phải chuyện này, hai người chắc hẳn sẽ không phản đối đúng không?”

Bọn họ lặng thinh, nhưng vẻ mặt đã biểu lộ tất cả, Cầm Sát ngừng cười, nghiêm túc nói: “Nếu cha mẹ ta còn sống, hai người chắc chắn còn tức tối hơn cả ta. Hai người đang sợ rằng hủy hôn rồi sẽ khó tìm được hôn sự khác tốt hơn đây thôi.”

Vương ma ma rom róm nói: “Hiện giờ tiểu thư được gửi nuôi trong họ, nếu từ hôn thì sẽ rơi vào cảnh cao không tới, thấp chẳng xong. Con vợ lẽ sao xứng với người, những gia tộc có vai vế một chút hẳn không bằng lòng cho con trai trưởng của bọn họ lấy người. Vậy tiêu chuẩn phải hạ thấp xuống, chỉ còn lại những gia tộc sa sút, bần hàn, nhưng như thế thật không xứng với nhân phẩm và xuất thân của tiểu thư. Hôn nữa tiểu thư... tiểu thư lại có dung mạo quá xuất chúng, chỉ sợ bọn họ chẳng dám đón người qua cửa.”

Cầm Sát bất chợt cười khỏ, nàng đương nhiên hiểu rõ những lời Vương ma ma nói. Sau khi hủy hôn, chẳng những các gia tộc công hầu hiển quý không thèm ngó ngang tới, mà kể cả những gia đình sa sút nghèo khó cũng chẳng dám rước nàng về. Giả như họ đồng ý đón nàng vào cửa, thế nào cũng có kẻ xì xào rằng họ nhắm vào cửa hồi môn của nàng.

Lựa chọn tốt nhất là công tử con nhà trí thức sa cơ lỡ vận song có chí lớn, nhưng tìm được người như thế thì khó như mò kim đáy bể. Nếu không nữa thì gia đình thương nhân đại hộ, nhưng dù nhà trai giàu có sung túc đến đâu cũng không tốt cho thanh danh của cha và ông nội, lại càng không có lợi cho sự nghiệp quan trường của Thanh Nhi.

Càng nghĩ càng thấy khó, vì dù có chọn được một gia đình tương đối tốt thì vẫn đầy rẫy yếu tố bất lợi. So sánh như vậy, chẳng thà gả quách cho phủ Võ An Hân. Dù sao Cầm Sát cũng hiểu rõ hoàn cảnh gia đình hẳn, hẳn hiện giờ lại có lòng với nàng.

Biết rõ tâm tư của hai bà vú, Cầm Sát nghiêm giọng bảo: “Ma ma nghĩ gì ta hiểu hết, nhưng ma ma có từng nghĩ rằng, phu nhân Võ An Hân sinh cho Hân phủ một cậu quý tử duy nhất, lại có Vạn gia chống lưng, chỉ với vài tin đồn vu vơ, Võ An Hân thật sự có thể trừng trị nằng ta? Dẫu sao nàng ta cũng chỉ muốn tốt cho thế tử, Võ An Hân biết chuyện Giang Châu ắt vẫn đứng về phía vợ mình, sẽ không bênh vực ta. Vì làm mất thanh danh Hân phủ, nàng ta hẳn nhiên sẽ bị khiển trách, nhưng không quá hai năm nàng ta sẽ lại ngồi lên vị trí chủ mẫu. Để chặn đứng miệng lưỡi thế gian, phủ Võ An Hân hẳn sẽ nghênh ta vào cửa, nhưng có cô con dâu nào giống ta không, chưa gả đi đã gây ác cảm, tương lai không có nhà mẹ đẻ chống lưng, liệu có thể sống tự do thoải mái tại Hân phủ ư? Ba năm nữa ta mới tới tuổi cập kê, bây giờ gả đi nhưng chưa viên phòng, sẽ không được ghi tên vào gia phả, sống ba năm trong Hân phủ chẳng khác gì dê dâng miệng hổ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, đến lúc đó bọn họ giờ trở cũ, bày kế hủy hoại danh tiết của ta chẳng phải càng thêm dễ dàng ư? Nếu vì thế mà ta chịu nhục đuổi ra khỏi phủ thì ngay cả tờ giấy hưu thư* cũng chẳng lấy được. Bây giờ Tạ Thiếu Văn yêu thích ta, nhưng liệu kéo dài được bao lâu chứ, huống chi ta có khúc mắc với mẫu thân hẳn, dù nặng tình tới đâu cũng sẽ bay sạch vì đủ kiểu gièm pha hãm hại thôi.”

*Hưu thư: Giấy bỏ vợ.

Thấy hai bà vú không biết trả lời thế nào, nàng liền mỉm cười tiếp: “Đằng nào cũng tổn hại tới thanh danh, lần này ta đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải từ hôn. Làm người luôn phải có chí khí, nếu mất đi chí khí, sống còn có ích chi. Hôn nữa, ta cũng muốn thuận theo số phận, hiện giờ ta vốn là kẻ sa cơ lỡ vận, sao phải bận tâm nhiều tới xuất thân chứ. Lấy con vợ lẽ thì làm sao? Miễn hẳn đoạn chính thành thật là được, trước kia tể phụ* tiền triều cũng xuất thân con thiếp thất, nhưng ngài ấy vẫn đưa người vợ tào khang* của mình trở thành nhất phẩm phu nhân đấy thôi? Gả cho con cháu nhà trí thức sa sút thì sao, chưa biết chừng người như thế lại càng mộc mạc chất phác, chừng chạc ổn trọng, dù có phải ăn rau quả ngày cũng có nét độc đáo riêng. Còn về gương mặt gây họa này, ta ít ra ngoài là được chớ gì, dẫu sao ta vẫn có cửa hồi môn phòng thân, sẽ không chết đói chết lạnh đâu. Hai người đánh giá ta cao quá đấy thôi, trên đời đâu hiếm cô nương khá ái yêu kiều, người khác nghe chuyện có khi lại chê cười ta tự cao ngạo mạn quá ấy chứ. Giờ ta vẫn nhỏ tuổi, hủy hôn rồi vẫn còn thời gian tìm kiếm hôn sự khác, so với người chuẩn bị rước vợ vào nhà lại bị từ hôn thì còn tốt hơn chán vạn, tại sao người khác hủy hôn vẫn sống được mà ta thì lại không thể?”

*Tể phụ: Tể tướng.

*Nguyên văn là cụm từ “Tao khang chi thế” (người vợ tao khang, hoặc tào khang): Âm chỉ người vợ (cũng là vợ cả) cưới khi chồng còn nghèo, người vợ tình nghĩa thưở ban đầu còn sống nghèo khổ với nhau.; tiếng Việt còn gọi là người vợ tấm cám (hay tấm lắn).

Hai bà vú nghe nàng giải thích thuyết phục thì dần xuôi lòng, một lát sau liếc nhìn nhau rồi đồng thanh nói: “Tiểu thư đã quyết tâm đến vậy, chúng nô tài xin nghe theo.”

Ba người tiếp tục bàn bạc chuyện từ hôn, chỉ đợi tin đồn trên chùa Linh Âm truyền xuống thành Giang Châu, rồi nhà họ Thôi gây náo loạn là sẽ thông báo ngay cho nhóm trưởng bối. Bên ngoài bỗng đứng vắng tới tiếng bầm của Bạch Hạc: “Tam tiểu thư tới chơi, mời người vào nhà, tiểu thư của chúng nô tỳ đang dùng bữa sáng, vốn định mang bữa bình an xin từ chùa Linh Âm về tặng cho người thì người đã tới trước rồi.”

Cầm Sát nghe tiếng ra đón, Diêu Cẩm Hồng vén rèm tui cười bước vào, nhìn một vòng từ trên xuống dưới Cầm Sát, lời kéo tay nàng nói: “Trông muội hôm nay hồng hào quá, ta vốn cứ lo hôm qua gặp chuyện, giờ muội vẫn còn trốn trong phòng lên khóc nhè cơ.”

Cầm Sát phì cười: “Muội đang trốn trong phòng khóc đấy chứ, nhưng nghe thấy Tam tỷ tới nên vui mừng chạy ra ngay, vì tỷ nhất định mang đồ tốt tới an ủi muội.”

Cầm Sát vừa trêu ghẹo vừa liếc nhìn chiếc hộp nam vàng trong tay con bé nha hoàn đi sau Diêu Cẩm Hồng, Diêu Cẩm Hồng liền nháy mắt nói: “Đó là hộp đựng sổ sách, lát nữa ta phải tới chỗ phụ thân báo cáo công việc, vì thế mới mang nó theo. Thứ tốt thì không có, nhưng tin tốt thì có đấy, mà ta thấy muội đâu cần ai an ủi, ta nói ra tin này đảm bảo muội còn thích thú hơn vớ được vàng.”

Cầm Sát bị Diêu Cẩm Hồng chọc cười khanh khách, Bạch Chi vừa dâng trà vừa cười nói: “Tam tiểu thư sáng ra đã chọc cho Tứ tiểu thư vui vẻ, tin tốt lành gì vậy, cho nô tỳ đồng tai nghe với.”

Diêu Cẩm Hồng nghe vậy nhấp một ngụm trà rồi nói: “Tứ muội thật tao nhã, trà của con bé nha hoàn nhà muội pha có vị độc đáo lắm.” Dứt lời liền buông chén xuống, nói nhỏ với Cầm Sát: “Sáng hôm nay ta nghe được một chuyện liên quan tới muội từ quán sự cửa hàng lụa.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Cầm Sát nhướng mày trông, đôi mắt đen láy của Diêu Cẩm Hồng đảo lia lịa quanh phòng, Cầm Sát nháy mắt ra hiệu cho Bạch Hạc ra ngoài canh, Diêu Cẩm Hồng thấy vậy mới thấp giọng nói: “Sáng nay lúc quán sự báo cáo công việc, ta hỏi hần hai ngày nay bên ngoài có tin gì mới mẻ không, hần nói có chuyện liên quan tới Tứ muội. Hiện giờ trong các tú lầu trà quán, khắp đầu đường cuối chợ đều kháo nhao rằng, phu nhân Võ An hầu thông dâm bắt thành lại quay ra vu oan cho muội, sự tình bại lộ thẹn quá hóa giận, thuê người diệt đầu mối, nếu không sao lại có chàng trai bỗng dưng lăn ra chết, ngay cả muội cũng không buông tha, vì thế lúc hồi phủ muội mới bắt gặp nguy suýt chết.”

Nói xong một lèo mà sắc mặt Cầm Sát vẫn bình thường, Diêu Cẩm Hồng bất chợt hoài nghi đảo đảo mắt, tiếp tục câu chuyện: “Nghe nói hôm qua thi thể gã họ Thôi được khiêng tới quan phủ Giang Châu, Thôi lão gia đích thân gỡ trống kêu oan, cáo trạng phủ Võ An hầu hành hung dân lành. Có điều bây giờ tri phủ lão gia còn đang mài tìm kiếm vị Vũ Anh vương, lại e ngại phủ Võ An hầu, nên chỉ phái người khám nghiệm tử thi, người tới khám lại báo rằng Thôi công tử bị hùng ung gây thương tích, chết do lực phủ ngũ tạng dập nát, Khương đại nhân nhân thể lợi dụng lý do không đủ chứng cứ liền tạm gác lại vụ án Thôi gia. Thôi lão gia không còn cách nào khác đành sai người đưa thi thể Thôi công tử tới chặn trước cửa biệt viện Võ An hầu phủ, tìm cách phá cửa, âm ỉ cả một ngày mà chẳng thu được kết quả gì, thế tử Võ An hầu trốn trong phủ không chịu ra ngoài, bây giờ Thôi lão gia đang tự mình mang theo đám đầy tớ mặc tang phục, khua chiêng đánh trống đưa quan tài lên kinh cáo trạng đấy!”

Cầm Sát cứ tưởng chuyện trên núi phải nằm, sáu ngày mới truyền ra, không ngờ qua 2 ngày đã xôn xao huyên náo, chẳng trách hôm qua Tạ Thiếu Văn vội vàng xông vào Diêu phủ. Tuy tốc độ lan truyền rất hợp ý nàng, nhưng dù sao vẫn hơi kỳ quái, Cầm Sát hỏi: “Ồ ngoài đang đồn đoán chuyện muội và Văn Thanh gặp nạn khi hồi phủ là do Võ An hầu phủ gây nên à?”

Diêu Cẩm Hồng đáp: “Còn không phải sao, ai cũng nói phu nhân Võ An hầu không niệm tình cũ, ngại nghèo hèn yêu phú quý, vì thế mới tới Giang Châu để từ hôn, còn nói hôm mừng thọ lão thái thái, trước mặt toàn thể quan khách phu nhân Võ An hầu đòi lại hôn thư, khiến muội mất mặt, đã thế còn giờ trò vu oan giá họa, may mà ông trời có mắt để thế tử Trần Quốc Công và Tiêu công tử vừa vãn cứu được muội, vạch trần chuyện thông dâm, phu nhân Võ An hầu không cam tâm, giận quá mất khôn nên mới sai thủ hạ giết muội. Lời đồn vô cùng hợp lý, khiến ta nghe xong cũng tin là thật.”

Cầm Sát kinh ngạc hỏi: “Làm gì có chuyện đòi lại hôn thư, Hầu phu nhân trọng nhất đoạn trang hiền thực, sao dám làm chuyện trái với nữ tắc, chắc Thôi công tử bất cần làm chuyện xấu bị Võ An hầu phủ bắt được, do quá sợ hãi nên nói xằng nói bậy mà thôi, sao có thể đồn đãi thành như vậy nhỉ.”

Diêu Cẩm Hồng cũng cười nói: “Nếu không sao có câu ngu ngôn ‘ba người thành hổ*’ chứ, có điều bọn họ nói đầu vào đấy, như thế tin tức được truyền ra từ Diêu phủ ta, muội xem, như vậy chẳng phải sẽ gây hiềm khích giữa muội và thế tử Võ An hầu sao? Nếu thế tử hiểu lầm rằng muội oán giận vu cáo phu nhân, vậy chẳng phải ngài ấy sẽ đem lòng trách muội ư?”

*Ba người thành hổ: Khi xưa có ba người nói láo là trong chợ có con hổ, người nghe liền tin là thật. Cụm từ này chỉ lời đồn như thật, hoặc có người dùng lời đồn để che giấu chân tướng sự thật.

Cầm Sát chợt bừng tỉnh, hóa ra đây là mưu kế của Ngô thị. Những lời đồn chuẩn xác tới vậy, tám phần mười hần từ Diêu phủ truyền ra. Lúc trước nàng còn không hiểu vì sao Ngô thị phải vội vã ra tay với chị em nàng, giờ nàng đã sáng tỏ. Ngô thị hẳn đã sai người chức sẵn tung tin đồn nhảm, song nàng ta

không ngờ chị em nàng sống sót trở về, vì thế tin đồn mới thành ra như vậy. Cẩm Sát nghĩ như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ có lợi cho việc từ hôn sau này.

Còn về phần Điều Cẩm Hồng, hôm nay nàng ta tới báo tin, vừa để xúi giục nàng trở mặt với Ngô thị, vừa muốn ra về lấy lòng giúp đỡ. Cẩm Sát cũng vui lòng đón nhận ý tốt của nàng ta, trong phủ này nàng vốn thân cô thế cô, có thể kết giao với Điều Cẩm Hồng cũng tốt, đầu sao nàng ta cũng thông minh lanh trí, tám lạng nửa cân so với đám người Ngô thị.

Vì thế Cẩm Sát vờ tức giận trừng mắt với Điều Cẩm Hồng, đoạn nói: “Tam tỷ nào báo tin tốt lành gì, không được, nếu tỷ không dâng đồ tốt đồ dành muội thì đừng hòng rời Y Huyền viện.”

Điều Cẩm Hồng vội đứng lên, cười đáp: “Trông muội đâu có cần ai an ủi đồ dành, đã được lợi lại còn ra về túi thân, tưởng ta là đứa ngốc à, trong bụng muội có gì xấu xa méo mó ta biết tởm đấy nhé.”

Nàng ta vừa nói vừa chớp chớp mắt, sau đó cầm chiếc hộp bước nhanh ra ngoài, Cẩm Sát đưa nàng ta rời phòng, mỉm cười thân thiết khoác tay nói: “Mấy hôm nay Tam tỷ có rảnh rồi không, dạy muội xem sổ sách nhé?”

Điều Cẩm Hồng vốn tưởng Cẩm Sát chỉ ham đọc sách như nam nhi, không thích tiền tài, giờ tự dưng thấy nàng nhắc tới việc học xem sổ sách thì ngạc nhiên, sau rồi mới cười đáp: “Buổi sáng ta phải tới tiền viện bẩm báo chuyện cửa hàng với phụ thân, sau khi dùng bữa thì ngủ nửa canh giờ, thời gian còn lại chỉ ở lý trong phòng, muội cứ tới tự nhiên, có điều đã bái sư học nghệ thì phải nhớ trả tiền công đấy nhé. Niệm tình thân nhân, ta chỉ thu của muội 800 đồng một ngày, nhưng muội tới thì ta còn phải tốn thêm tiền pha trà, chuẩn bị đồ điểm tâm, cả tiền đốt than sưởi ấm nữa. Chỗ ta bình thường không dùng than bấc, nhưng có muội ta không thể qua loa, vị chi tốn thêm 100 đồng than bạc nữa, tóm lại mỗi ngày muội chỉ cần đưa ta 1 lượng bạc tiền công là đủ.”

Cẩm Sát mỉm cười khúc khích, buông tay Điều Cẩm Hồng ra, trịnh trọng vãi một vãi, sau đó nói: “Em gái đã bái sư rồi đấy nhé.”

Điều Cẩm Hồng thấy vậy thì cười khi khi rồi đi, Liễu ma ma đưa nàng ta ra ngoài, Vương ma ma đỡ Cẩm Sát về phòng, vừa lắc đầu vừa cười nói: “Tam tiểu thư đúng là vất vả chạy ra nước, cả ngày chỉ ngồi trong Kiêu Tâm viện tính toán tiền nong, chả trách đám hạ nhân toàn nói mấy năm nay Tam tiểu thư tự gom đủ tiền làm của hồi môn cho mình.”

Cẩm Sát nhoen cười bảo: “Đâu phải là của bất chính, tỷ ấy gom càng nhiều càng tốt, có sao đâu? Tuy làm vậy không hay cho lắm, nhưng so với lúc cần dùng tới tiền mà không có thì vẫn hơn, ta thấy tỷ ấy còn khôn ngoan hơn cả ta, cũng phóng khoáng chẳng sợ thế nhân đàm tiếu.”

Vương ma ma ngăn người, bà nghe Cẩm Sát nói muốn học xem sổ sách thì vô cùng ngạc nhiên, vì trước kia nàng không mấy hứng thú với việc quản lý sổ sách. Ngô thị càng mong như vậy, cho nên sẽ không dưng mời người tới dạy, bởi vậy Cẩm Sát tuy biết đọc sổ sách, nhưng không tinh thông, giờ thấy nàng thay đổi hẳn, Vương ma ma quá vui mừng, nên ngăn ngại đôi chút rồi cười bảo: “Tiểu thư nói phải.”

Cẩm Sát vào phòng, ngồi xuống bàn phấn, hỏi Vương ma ma: “Hai hôm nay có nha hoàn nào trong viện rời phủ không?”

Biết Cẩm Sát muốn hỏi gì, Vương ma ma lập tức đáp: “Hôm kia bà vú Triệu nói con dâu bà ta mới sinh, xin nghỉ một ngày để về nhà chăm sóc, bây giờ vẫn chưa trở lại. Hôm qua thì Lăng San và Đồng Hàn đến ngày nghỉ nên rời phủ, tiểu thư yên tâm, lão nô đi tìm hiểu xem, nếu quả thật bọn họ phát tán tin đồn, ngầm ngầm đâm bị thóc, chọc bị gạo, lão nô sẽ không tha cho họ.”

Cẩm Sát gật đầu đồng ý, Vương ma ma vội bước đi. Nếu quả do đám Lăng San khua môi múa mép thì nàng dù có lý cũng thành vô lý. Trước đây mọi người thấy nàng bị Vạn thị hãm hại thì sẽ thương hại đồng tình, nhưng nếu họ nghĩ nàng xúi giục đám nha hoàn bà vú đi khắp nơi rêu rao tội lỗi của Vạn thị, hẳn ai nấy đều nghĩ nàng hành xử không đoan trang, là kẻ lòng dạ hẹp hòi, bất tài vô đức. Ban nãy Điều Cẩm Hồng đã ngầm ám chỉ, chuyện này hẳn do Ngô thị bày ra. Người ngoài chỉ biết Lăng San là Đại nha hoàn bên cạnh nàng, chứ đâu biết nó là tay trong của Ngô thị, viện này lắm kẻ dơ dáy, đợi đến lúc dọn sạch thì chắc lửa sém lông mày*.

*Lửa sém lông mày: Cụm từ để hình dung sự việc vô cùng gấp gáp.

Ngay hôm đó nghỉ trưa dậy, Cẩm Sát mang theo Bạch Chi và Bạch Hạc sang Kiêu Tâm viện, Điều Cẩm Hồng niềm nở đón tiếp, chỉ dạy đâu ra đấy, rất chuyên chú, Cẩm Sát hỏi gì nàng ta đáp nấy, rõ ràng chi tiết, trước kia Cẩm Sát chỉ biết sổ sách cũng có thể làm giả, nhưng không hiểu cận kề từng khoản mục, giờ Điều Cẩm Hồng mới giải thích vài câu đã hiểu ra rất nhiều mảnh khoe.

Khi trời ngả về chiều, Cẩm Sát mới rời khỏi Từ Tâm viện, ngồi trong phòng một buổi mà toàn thân nhừ mỏi nên nàng quyết định tới tản bộ trong vườn. Điều gia giàu sang phú quý, mời được cả bậc thầy làm vườn Giang Nam tới thiết kế đặc biệt, khu vườn vô cùng tinh xảo, đình đài lầu các chạm trổ tinh vi, lộng lẫy xa hoa, ánh bích và hòn non bộ chia vườn làm hai phần, nào là hoa thơm cỏ lạ, những tảng đá hình thù kỳ quái, ghế tạc bằng ngọc, nào là đủ loại bồn hoa cây cảnh, dù trời mùa đông cũng không bớt vẻ tươi xanh.

Cẩm Sát vườn mình trong ánh chiều tà, thong thả dạo bước, ngồi xuống nghỉ dưới cây tùng tỏa bóng lâu đời, bỗng thấy trên hành lang có một cô gái mang bầu ăn vận đẹp đẽ, vóc dáng xinh đẹp, được bà vú đỡ tay bước tới.

Trước kia Cẩm Sát ít khi ra khỏi Y Huyền viện, thường ngày nếu rời viện cũng chỉ tới Phúc Lộc viện và Thục Đức viện thỉnh an, thi thoảng tới Lạc Du viện của Điều Cẩm Ngọc, bởi vậy nàng chỉ nhận mặt được mấy vị chủ tử chính của Điều phủ.

Cô gái mang bầu này trông có vẻ lạ mặt, chắc hẳn là Băng Liên cô nương mới vào phủ. Kiếp trước Băng Liên mang thai 4 tháng thì bị Ngô thị phát hiện, đến tháng thứ 5 mắc phong hàn qua đời. Khi ấy Vương ma ma từng đoán do Ngô thị tay, song nàng chỉ cười trừ phản bác, địa vị Ngô thị trong phủ rất vững chắc, cần gì đối phó với một kỹ nữ thấp kém như Băng Liên, và lại đứa bé đó tương lai chỉ là con vợ lẽ, khó gây nổi sóng gió, Ngô thị lại vốn khoan dung nhân hậu, sẽ không liều lĩnh hãm hại Băng Liên.

Nghĩ lại chuyện cũ, Cẩm Sát bất chợt nhíu miệng tự giễu. Điều Lê Hách vốn kế thừa bản tính trắng hoa của nam nhi nhà họ Điều, từ khi chưa lấy Ngô thị đã có vài thông phòng*, đến khi Ngô thị vào cửa còn nạp hai cô tiểu thiếp, từ bấy về sau càng sủng ái thêm nhiều người. Y tổng cộng có tám tiểu thiếp, nhưng số phận mỗi người giờ ra sao? Có người đã sớm qua đời, có người lại bị bán ra ngoài, cho tới giờ chỉ còn lại Giang di nương, An di nương và Băng Liên cô nương mới vào phủ.

*Thông phòng: Nha hoàn được chủ tử sủng hạnh.

Điều Lê Hách có nhiều tiểu thiếp như vậy mà chỉ có một đứa con vợ lẽ duy nhất là Điều Văn Mẫn, đủ chứng minh Ngô thị thâm độc tới đâu. Hơn nữa lúc Điều Văn Mẫn được sinh ra, hai người con trưởng của Ngô thị đã trưởng thành, địa vị của nàng ta đã vững, Ngô thị để Điều Văn Mẫn ra đòi hẳn muốn chứng tỏ cho mọi người thấy nàng ta hiền lương rộng lượng thế nào, chẳng thế mà Tạ di nương vừa sinh ra Điều Văn Mẫn rồi lập tức qua đời.

Băng Liên hại Ngô thị mất hết thể diện trước mặt quan khách, với tính cách của Ngô thị, hẳn khó lòng tha thứ, nghĩ tới số phận kiếp trước của Băng Liên, Cẩm Sát chợt thấy thương xót. Nàng nhìn cái bụng bầu nhô lên của nàng ta, đương suy tính có nên âm thầm giúp đỡ chống lại Ngô thị hay không thì bỗng thấy Băng Liên bất ngờ loạng choạng chực ngã ở giữa bậc thềm, may mà bà vú bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ được, tuy Băng Liên chưa ngã, song như thể bị động thai, nàng ta sợ hãi kêu lên rồi ôm bụng hỗn hển vịn tay vào lan can.

Cẩm Sát nhú mày sai Bạch Hạc: “Người qua đó xem có cần giúp gì không.”

Bạch Hạc vâng lời bước qua hỏi han đôi câu, Băng Liên và bà vú đồng loạt nhìn sang phía Cẩm Sát. lát sau Băng Liên chừng như đã khá hơn, mỉm cười từ tốn bước tới.

Băng Liên tới gần, Cẩm Sát mới nhìn rõ được dung mạo, nàng ta tầm 16, 17 tuổi, xinh đẹp yêu kiều, là lướt thướt tha, đôi mắt sáng sánh long lanh, mặt mày đầy vẻ khôn khéo, Cẩm Sát chợt nghĩ, ban nãy hình như nàng ta cố tình trượt bước để thu hút sự chú ý của nàng, khiến nàng phải sai Bạch hạc qua hỏi thăm. Nghĩ vậy, Cẩm Sát không khỏi thầm hạ quyết tâm.

Băng Liên tới cúi người hành lễ rồi cất tiếng: “Ban nãy ta bất cẩn trượt chân, đứa bé trong bụng lại ngộ nguy đã đập, khiến Tứ tiểu thư phải sai Bạch Hạc tỷ tỷ qua thăm hỏi, từ lúc ta vào phủ luôn bị kẻ khác coi thường, chưa được ai quan tâm đến như Tứ tiểu thư, ta vô cùng cảm kích, nên mạo muội sang đây cảm tạ, tiểu thư chớ trách ta quấy rầy người ngắm cảnh nhé.”

Thấy nàng ta ăn nói dè dặt, tận lực lấy lòng, Cẩm Sát chưa rõ nàng ta định làm gì, song vẫn mỉm cười đáp: “Tiện tay thì làm, Băng Liên cô nương không cần khách khí.”

Băng Liên thấy Cẩm Sát lãnh đạm, dửng dưng như không hề để tâm thì cũng không rời đi ngay, trái lại còn vui vẻ bàn luận cảnh trí hoa viên với Cẩm Sát. Nàng ta càng như vậy, Cẩm Sát càng biết nàng ta có chuyện muốn nói, tức thì cũng đáp câu được câu chẳng, quả nhiên chốc lát sau, nàng ta liền chuyển chủ đề: “Phụ nữ có thai phải năng đi lại, ngắm cảnh thưởng hoa, hít thở không khí trong lành mới có lợi cho đứa trẻ. Đáng tiếc phu nhân bị thương, cái thai lại không ổn định, còn bị cấm chường trong viện, nên không thể ra ngoài dạo vườn.”

Băng Liên dường như vô ý nhắc tới cái thai của Ngô thị, Cẩm Sát nhoen cười nghịch dây tơ bên hông, đoạn bảo: “Băng Liên cô nương thật có lòng. Sức khỏe thím vốn luôn tốt, lại có uy thế vững chắc trong phủ, giờ người đang mang thai, đám hạ nhân đương nhiên phải nhất mực để tâm tới từng loại thuốc thang đồ bổ, thím lại cát nhân thiên tướng*, thể nào cũng thuận lợi sinh hạ một đứa bé khaú khinh, Băng Liên cô nương quan tâm nhiều tới bản thân thì tốt hơn đấy.”

*Cát: tốt đẹp, hiền lương; nhân: người; thiên: trời; tướng: giúp cho. Cát nhân thiên tướng có nghĩa là người hiền đức thì được trời giúp.

Băng Liên hùa theo: “Tứ tiểu thư nói phải. Nhưng người không phải lo cho ta, ta vẫn còn trẻ, lại đã qua 3 tháng đầu bất ổn, giờ đứa bé rất ổn định. Còn phu nhân đã lớn tuổi, cái thai lại thường xuyên bất ổn, ngày nào cũng phải dùng thuốc an thai. Đáng lẽ phu nhân đã qua 3 tháng đầu, cái thai phải ổn định chứ nhỉ, nhưng hôm qua ta nghe nói ban ngày phu nhân ngất xỉu tới hai lần, ban đêm Hạ ma ma còn phải thức trắng đêm sắc thuốc. Có nhiều lúc, thuốc tốt cũng khó cứu được thân thể tổn hại. Ta thật sự rất lo lắng cho phu nhân.”

Cẩm Sát gạt mình liếc Băng Liên, Băng Liên chỉ nhoen cười tiếp: “A, hôm qua tiểu thư gặp chuyện chắc hoảng sợ lắm, ta quên mất chưa hỏi thăm người, Tứ tiểu thư vẫn khỏe và không bị thương ở đâu đấy chứ? Kê ra tay thật độc ác tàn nhẫn, sao có thể hạ thủ với hai đứa trẻ chứ, ta nghe chuyện mà thấy vô cùng phẫn nộ, chỉ hận không thể khiến Lai Thăng sống lại để điều tra, may mà hần thông minh, biết sự tình bại lộ nên tự kết liễu mạng sống, có điều lại khiến kẻ khác đắc lợi.”

Băng Liên rõ ràng ám chỉ cái thai của Ngô thị có vấn đề, câu nào câu nấy đều muốn tốt cho Cẩm Sát, chỉ thiếu điều nói toạc ra muốn liên thủ với nàng để đối phó Ngô thị mà thôi. Băng Liên này vào phủ chưa lâu mà ngay cả trong viện Ngô thị xảy ra chuyện gì cũng dò la ra được, quả thật giỏi hơn cả nàng, Cẩm Sát tự giễu, thầm nghĩ ban nãy mình còn định giúp nàng ta một tay, đúng là thừa thãi mà.

Thấy Băng Liên mong chờ nhìn mình, Cẩm Sát nghiêng đầu nói: “Ta rất khỏe, cảm ơn Băng Liên cô nương quan tâm, chỗ ta có vài lọ thuốc quý, lát nữa ta sẽ sai nha hoàn đưa sang, mặc dù thai của cô nương đã ổn định, song không nên lơ là.”

Băng Liên lập tức cười tươi, chân thành đáp: “Vây cảm tạ Tứ tiểu thư, lão gia sắp hồi phủ, ta phải cáo lui trước.”

Cẩm Sát gạt đầu tỏ ý đã biết, Băng Liên thi lễ rồi trở gót.

Nàng ta vừa đi, Bạch Chi liền chau mày nói: “Tiểu thư, nàng ta muốn gì vậy?”

Cầm Sát đứng lên, cười nói: “Thím đúng là bất ưng quanh năm bất cần bị ung mỡ mắt.” Sau đó ra lệnh cho Bạch Chi: “Lát nữa ngươi đi nghe ngóng xem đêm qua và hôm nay Thục Đức viện có xảy ra chuyện gì không.”

Bạch Chi vâng lệnh, chủ tớ ba người khoan thai về Y Huyền viện trong cảnh hoàng hôn buông khắp đất trời, vừa bước qua cửa tròn thì bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng cười duyên của thiếu nữ, mơ hồ cả tiếng trêu ghẹo của nam nhân. Trong vườn cực kỳ tĩnh lặng nên âm thanh đó càng có vẻ rõ rệt tới khó chịu.

Cầm Sát biến sắc, chậm bước, Bạch Chi và Bạch Hạc vừa đỏ bừng mặt vừa giận dữ. Dù hiện giờ trời đã xế chiều, nhưng dù sao vẫn chưa tắt nắng, nhóm nữ chủ tử sẽ không làm ra hành vi như vậy, đây lại là nội viện, không thể có kẻ hầu nam, vậy chắc hẳn có vị nam chủ tử nào đó đang vụng trộm với nha hoàn.

Gặp phải kiểu chuyện này, Cầm Sát cũng vừa tức vừa giận, nhưng nàng không thể tiến lên, đành phải vội vã vòng đường khác. Cách xa một quãng ba người họ mới chậm bước dần, Bạch Chi giậm giậm chân tức tối nói: “Hừ! Thật kinh tởm!”

Thấy Bạch Chi tức tối nổi đỏ bừng mặt, Cầm Sát không đáp lời, Bạch Chi tự biết chừng mực, mắng xong liền thôi. Cầm Sát hỏi: “Có nghe ra giọng của ai không?”

Bạch Chi lắc đầu: “Nô tỳ không nhận ra tiếng cô gái, nhưng người nam hình như là Tam lão gia... Hoặc có thể là Nhị thiếu gia... Nô tỳ không rõ lắm.”

Tam lão gia Điều Lễ Minh và Nhị thiếu gia Điều Văn Kiệt đều là hạng háo sắc, không chừa một đứa nha hoàn nào trong viện. Nghe Bạch Chi nói vậy, Cầm Sát chợt nhớ tới kiếp trước Bạch Chi bị Điều Văn Kiệt làm nhục tới nỗi phải quyền sinh, trong nhất thời sắt mặt lại, khiến Bạch Chi hoảng sợ hiểu nhầm, vội kéo tay Cầm Sát khuyên: “Tiểu thư đừng tức giận với loại vô liêm sỉ ấy, tiểu thư cứ coi như chưa nghe thấy gì hết.”

Bạch Chi nắm chặt tay Cầm Sát, gương mặt đầy lo âu, đôi mắt trong vắt, dung mạo xinh đẹp đầy sức sống. Cầm Sát thờ dãi, cũng nắm chặt tay nàng nói: “Yên tâm, ta không sao, sau này các ngươi đừng tới gần khu vườn này.”

Bạch Hạc và Bạch Chi hiểu nỗi lo của Cầm Sát, hai người bất chợt đỏ mặt, rồi Bạch Chi lạnh lùng thốt: “Ai dám động vào ta, ta có chết cũng kéo hắn theo...”

Dứt lời mới nhớ ra người đối diện là Cầm Sát, Bạch Chi vội che miệng lại, Cầm Sát chỉ nhoen cười bảo: “Ta muốn các ngươi hiểu, không gì quan trọng bằng tính mạng, trinh tiết chẳng qua chỉ là thứ gông xiềng mà nam nhân tròng vào cổ nữ nhân, không đáng phải chết. Mất danh tiết hay không không phải do miệng lưỡi thế gian quyết định, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ. Hai ngươi phải hứa với ta, chớ vì nguyên nhân này mà từ bỏ mạng sống, cũng chớ vì vậy mà đâm ra căm ghét chính bản thân mình dẫn tới tự sát, nếu các ngươi chỉ vì sợ liên lụy tới thanh danh của ta mà quyền sinh, ta vạn lần sẽ không cảm kích. Chỉ khi các ngươi kiên cường sống tiếp, ta mới có thể khiến các ngươi ngẩng cao đầu, đừng lo, ta sẽ không để nha hoàn của mình vô duyên vô cớ chịu tủ thân, cũng sẽ luôn quan tâm tới sinh mạng các ngươi.

Cầm Sát rất sợ chuyện kiếp trước lại xảy đến, nên mới dạn dò Bạch Chi trước như vậy. Năm đó lúc loạn Kim Châu, biết bao vị tiểu thư khuê tú trên đường chạy loạn còn bị làm nhục nữa là đám nha hoàn. Ngay cả nàng, chẳng phải chỉ vì gây ngốc ở cạnh Tạ Thiếu Văn một đêm mà bị mất thanh danh đấy ư?

Bất luận thế nào, nàng không mong đám nha hoàn phải bỏ mạng chỉ vì lỗi lầm của kẻ khác, cũng không muốn lại lần nữa phải chịu đựng nỗi đau xót và hối hận trước cái chết thảm của Bạch Chi ở kiếp trước.

Bạch Hạc và Bạch Chi không hiểu sao Cầm Sát quá quan tâm tới chuyện này, nhưng ai nấy đều cảm động, mắt mũi đỏ hoe.

Lại nói tới Ngô thị, sau khi nghe Hạ ma ma kể lại chuyện trong hoa viên, biết Cầm Sát gặp phải cảnh dở bản, tức khắc liền hiểu ngay, nàng ta quát lên: “Nam nhân chẳng kẻ nào là không dẽ tiện cả!”

Nói rồi nhớ tới chuyện Cầm Sát trò chuyện với Băng Liên, nàng ta nhăn mặt nhủ mảy, trầm tư hỏi: “Không nghe thấy bọn họ nói gì à?”

Thấy Ngô thị suy tư, Hạ ma ma liền đáp: “Vi bọn họ ở xa nên bà vú Khương không nghe thấy, nhưng trông bọn họ có vẻ chỉ tùy hứng bàn luận cảnh trí khu vườn, con tiện nhân Băng Liên luôn trung về nịnh nọt lấy lòng chỉ tỏ hoa nọ có kia, song Tứ tiểu thư chỉ hờ hững đáp trả, Băng Liên nói vài câu vu vơ rồi xin cáo lui ngay.”

Ngô thị đành mặt lại, Hạ ma ma đành tiếp: “Xem thân phận của Băng Liên, dù ả có mưu đồ gì, chắc chắn Tứ tiểu thư cũng không coi trọng. Huống hồ hôm nay bọn họ mới gặp nhau lần đầu, sao có thể bàn ra chuyện gì, lão nô đoán hẳn là ả ta muốn lấy lòng nhưng không thành, phu nhân chớ nghĩ ngợi nhiều.

Ngô thị thấy Hạ ma ma nói cũng có lý, liền bỏ qua chuyện này, chống tay xuống giường gượng dậy, sai: “Đỡ ta dậy ra ngoài hóng gió.”

Hạ ma ma sợ hãi hỏi: “Phu nhân đang ở cữ, sao có thể ra ngoài hóng gió chứ!”

Ngô thị lạnh lùng đáp: “Nếu không ra ngoài, liệu có thể khiến người ta tin rằng cái thai trong bụng ta vẫn ổn không hả! Ngươi dìu ta ra ngoài, mặc nhiều áo là được.”

Thấy Ngô thị khẳng khái, Hạ ma ma liền biết nàng ta nghe chuyện nên thấy bất an, bà thầm mắng bản thân lắm lời, đáng ra việc nhỏ như vậy nên giấu nàng ta. Song bà không dám khuyên thêm, buộc lòng phải đỡ Ngô thị dậy, choàng áo thật dày rồi đỡ nàng ta ra khỏi phòng.

Cầm Sát mặc áo bông màu xanh hoa sen, quần hoa lụa ống rộng, buông xõa tóc nằm nghiêng đọc sách trên giường, thấy Bạch Chi bước vào thì từ tốn ngồi dậy, đặt sách xuống, xoa xoa mắt.

Vương ma ma cất tiếng: “Tiểu thư đọc sách chẳng để ý tới thời gian gì cả, hại mắt quá, về sau chỉ nên thấp đèn mà đọc.”

Cầm Sát cười khúc khích đáp: “Hôm trời nắng vũ bão ánh nắng quá chói, đọc sách hại mắt, hôm mưa dầm thì vũ nói trong phòng quá tối, chê ta thấp đèn tốn kém, hôm nay cũng vậy, theo lời vũ thì những thư sinh vui đầu đọc sách cả 10 năm chẳng quá thành người mù hết cả lượt?”

Vương ma ma chỉ cười trừ, Bạch Chi đưa khăn cho Cầm Sát rửa mặt, ba người nhàn thoai đôi câu, bấy giờ Bạch Chi mới bắt lại chuyện dò la được: “Đêm qua phu nhân mời Chu đại phu tới khám với lý do vết thương sưng tấy, còn sai người mở nhà kho lấy các loại dược liệu thanh nhiệt, rồi sắc thuốc trong Thực Đức viện, không hề kinh động tới lão gia và lão thái thái. Hôm nay phu nhân đã khỏe hơn, lão thái thái sai nha hoàn Nhã Chi sang hỏi thăm, phu nhân còn ra tận phòng khách tiếp đón. Ban nãy lúc rời phòng nhìn thấy một tiểu nha hoàn ăn nói duyên thuyên, người tức giận sai Hạ ma ma và mỗm 20 cái. Theo nô tỳ thấy thì cái thai của phu nhân chắc vẫn ổn.”

Cầm Sát liếc nhìn Vương ma ma, trong đầu chợt dấy suy tư. Hai ngày trước Ngô thị luôn ở lý trong phòng dưỡng thai, hôm qua bị nghiêm phạt, lẽ ra càng nên cẩn thận mọi bề mới đúng, sao hôm nay chẳng những không nằm tĩnh dưỡng trên giường, lại còn ra ngoài đi lại. Thực Đức viện kín kẽ tới mức một con ruồi cũng khó bay lọt, chưa nói tới chuyện Ngô thị phạt và miệng nha hoàn, dù nàng ta có giết chết con bé thì vẫn có thể giấu kỹ tin tức mà không ai hay biết.

Đáng lẽ hiện giờ Ngô thị không nên hành xử hung hăng như vậy, nàng ta không sợ bọn hạ nhân nghe thấy sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng hiền lương thực đức, lấy nha hoàn ra trút giận sao?

Hơn nữa, Băng Liên không giống người dễ dàng tin lời xằng bậy, nghĩ vậy, Cầm Sát càng đoan chắc Ngô thị đã mất đứa trẻ trong bụng. Nhưng tại sao Băng Liên lại biết được... Dù sao chẳng nữa, mấy ngày này nàng càng phải cẩn thận mọi sự. Cầm Sát lệnh cho Vương ma ma làm hai việc, lại dặn dò bà phải quản lý toàn viện thật nghiêm, sai Bạch Chi theo dõi chặt đám Lăng San, rồi mới hỏi sang chuyện ở vườn.

Bạch Chi cất tiếng: “Nô tỳ dò la được, tình mơ hôm nay Nhị thiếu gia đã ra ngoài, giờ vẫn chưa quay về. Chị dâu của Tam phu nhân mới sinh con, sáng sớm Tam phu nhân đưa Thất thiếu gia và Ngũ tiểu thư về nhà mẹ đẻ, Tam lão gia vốn cũng muốn đi, nhưng phải giải quyết chuyện ở cửa hàng, sau đó trở về ở trong phủ cả ngày.”

Nghe vậy Cầm Sát lập tức đoán ra Tam lão gia Điều Lễ Minh át hẳn là kẻ vụ lợi trong vườn, Tam lão gia là con thiếp thất, trưởng thành rất giống mẹ đẻ Thái di nương, da dẻ trắng trẻo, mặt mũi tuấn tú, giờ đương tuổi tráng niên*, rất hào hoa phong nhã. Hắn và Tam phu nhân Mã thị không hòa hợp, thường xuyên cãi vã, Mã thị lại không phải người khôn khéo, vì thế đám di nương trong viện lên tới 15, 16 người. Tam lão gia lại là kẻ biết thương hương tiếc ngọc, hào hiệp phóng khoáng, khiến vô số nha hoàn ở các viện khác đều bám lấy.

*Tráng niên: Người đàn ông vào độ tuổi sung sức (30-40 tuổi)

Hỏi tường lại chuyện hôm qua tại phòng khách, Tam lão gia đề ra ý thăm vấn Lai Vương, Cầm Sát bắt chợt đâm chiêu. Liệu chuyện đó có liên quan tới y không? Tuy con thứ không được chia nhiều gia sản, nhưng nhờ Văn Thanh gặp chuyện, Đại phòng của Điều Lễ Hách sẽ được chia nhiều nhất, ít nhất cũng tới sáu, bảy phần, nếu quả thật do hấn thiết kế âm mưu, Ngô thị hẳn sẽ không bạc đãi Tam phòng. Nghĩ vậy, Cầm Sát sai Bạch Chi đi dò la xem cửa hàng của Tam lão gia xảy ra chuyện gì.

Bạch Chi và Hạ ma ma về phòng từ lâu, Cầm Sát vẫn còn thao thức trên giường, bỗng dừng lại nghĩ tới Tam lão gia, nàng không có ấn tượng mấy về y, chỉ thấy y là kẻ quần là áo lượt ăn chơi đàng điếm, bộ dạng đẹp đẽ song vô dụng. Nhưng qua chuyện hôm qua, nàng xác định người lập bẫy không phải kẻ tầm thường, nếu quả là Tam lão gia, thì y đúng là cao thủ diễn trò.

Kiếp trước Văn thanh chưa rời Giang Châu đã gặp chuyện bất trắc, gia sản quy về dòng họ, khi cuộc bạo loạn dấy lên, người trong họ đều phải lần trốn, không còn lòng dạ nào mà chia chác, nàng chưa về tới kinh thành, nhóm thuyền của Điều gia đậu trên dòng Nguyệt giang bất ngờ bị kẻ trộm cướp bóc đốt phá, đánh chìm thiêu rụi con thuyền chứa khối gia sản mà ông nội và phụ thân để lại, vài thứ sót lại cũng bị các phòng của Điều gia lấy đi hết, không biết cụ thể thế nào. Lúc Cầm Sát ở phủ Võ An hầu từng điều tra ra, trước khi thuyền cháy Ngô thị đã dời tất cả tài vật tới chỗ khác, nhưng còn khối gia sản của nàng thì chẳng ai hay biết, chính nàng cũng không biết rốt cuộc là rơi vào tay kẻ nào. Dựa vào ký ức của kiếp trước, giờ nàng khó tìm được thông tin nào hữu dụng.

Trầm tư một lúc lâu mà không nhớ ra được gì, Cầm Sát đành thờ dãi, tạm buông xuống mọi việc rồi thiếp đi.

Hôm sau, lúc tới Phúc Lộc viện vấn an Điều lão thái thái, Cầm Sát chạm trán Tam phu nhân Mã thị, nàng ta dẫn Thất thiếu gia và Ngũ tiểu thư tới trò chuyện với Điều lão thái thái, trong phòng vắng tiếng cười nói vui vẻ. Khi Cầm Sát bước vào, Mã thị đang nói về chuyện nhà mẹ đẻ nàng ta mới có thêm cháu đích tôn: “Thằng bé trắng trẻo mập mạp, gặp ai cũng cười, cứ như người lớn, không hề sợ người lạ, đáng yêu lắm. Nó rất giống Cường Nhi lúc còn bé, lanh lợi khỏe mạnh, khiến mẫu thân con vui vẻ cười suốt cả ngày.”

Điều lão thái thái yêu nhất là Lục thiếu gia của Tứ phòng, nghe Mã thị tán tụng Điều Văn Cường, bà ta hiển nhiên rất vui vẻ, cười nói: “Chị dâu con thật may mắn, mới gả vào một năm đã sinh được trưởng tử*.”

*Trường tử: Con trai trưởng.

Mã thị đáp: “Cũng không hẳn đâu ạ, lúc chị dâu mới về nhà chồng, mẹ từng tặng chị ấy một bức tượng Tống Tử Quan Âm* bằng bạch ngọc, hôm qua chị dâu con còn nói may nhờ có nhờ phúc của mẹ, còn nhờ con hỏi thăm sức khỏe mẹ, chờ qua tháng ở cử sẽ sang đây dập đầu tạ ơn, nhưng chỉ sợ sẽ quấy rầy sự yên tĩnh của mẹ thôi.”

*Tông Tử Quan Âm: Thời phong kiến, phụ nữ Trung Quốc rất sùng bái Quan Thế Âm trong Phật giáo và tin rằng Quan Thế Âm có thể giúp sinh con. Tượng Tông Tử Quan Âm là tượng mà Quan Âm nắm trên tay một đứa trẻ nam.

Điều lão thái thái vô cùng thích thú, nhận chén trà Mã thị dâng lên nhấp một ngụm rồi nói: “Là do chị dâu con cố gắng, cần gì phải tạ ơn...” Dứt lời liền nghe thấy tiếng Nhã Chi thỉnh an Cẩm Sát, Quách thị tức thì ngừng cười, trong mắt thoáng vẻ chán ghét, nhưng lập tức mỉm cười, sai Lưu ma ma ra ngoài đón Cẩm Sát.

Khi Cẩm Sát vào phòng, Quách thị vội đặt chén trà xuống, chưa đợi Cẩm Sát hành lễ đã tự mình đứng dậy, bước xuống giường La Hán, kéo tay Cẩm Sát thốt: “Con bé này, hôm qua hai đứa con gặp chuyện, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi, lại nhớ tới ta mà đến thăm. Trông mặt con gầy quá, đã dùng bữa sáng chưa?”

Cẩm Sát hàn huyên với bà đôi câu, sau đó thì lễ với Mã thị, Mã thị cũng ân cần hỏi han nài nỉ, Cẩm Sát thấy nàng ta tỏ vẻ thân thiết, nhưng trong mắt hiện vẻ châm biếm thì cười nói: “Tạ Tam thẩm* quan tâm, may mà chị em con chưa tới số chết, nên mới được thị vệ phủ Trấn Quốc Công cứu giúp. Gã Lai Thăng chắc cũng biết sự việc không thành nên mới sợ hãi tự vẫn, con nghe nói oán khí của người thất cổ tự tử đều tụ vào cổ họng, hôn phách không tiêu tan, vì thế sẽ đi khắp nơi dọa người sống, khó lòng đầu thai sang kiếp khác. Như vậy con nghĩ hẳn cũng coi như bị báo ứng rồi.”

*Thẩm: Thím.

Nghe Cẩm Sát dọa nạt, nét cười trên mặt Mã thị hơi chững lại, nhưng vẻ mặt vẫn không có gì khác lạ, nàng ta nói: “Con đúng là có phúc mới tai qua nạn khỏi như thế, đừng nói những chuyện đáng sợ đó nữa, ta nghe còn thấy hãi nữa là Ngũ muội và Thất đệ của con, hai đứa nó vẫn còn nhỏ, đừng làm chúng sợ.”

Cẩm Sát chỉ cười trừ. Mã thị vốn không được Quách thị yêu quý cho lắm, ngồi một lát rồi liền dẫn theo hai đứa con xin cáo lui. Cẩm Sát trò chuyện với Quách thị, rồi chuyển sang câu chuyện kiện tụng giữa phủ Võ An hầu và Thôi gia, Quách thị nghe chuyện thì ôm Cẩm Sát vào lòng, ra vẻ thương tiếc nói: “Bề ngoài phu nhân Võ An hầu luôn tỏ ra hiền lương thực đức, không ngờ sau lưng lại có thể độc ác nham hiểm như vậy, dám hãm hại con, đúng là trợ trên vô liêm sỉ. Con phải chịu tội thân nhiều rồi, chờ Võ An hầu tới, ta nhất định báo chú thẩm lấy lại công bằng giùm con.”

Cẩm Sát chỉ chờ những lời này của Quách thị, nàng lập tức đứng lên, quỳ xuống giữa phòng, dập đầu, khóc nói: “Con biết tỏ mẫu* hiểu con nhất, sẽ không trơ mắt nhìn Hầu phủ chà đạp xỉ nhục tiểu thư Diêu gia, gặp chuyện thế này con có chết cũng không muốn bước vào Hầu phủ, Hầu phủ ghét bỏ con, con cũng không muốn trèo cao vào nhà họ, mong lão thái thái phân xử giùm con, trả lại hết sinh lễ và hôn thư cho họ, hủy mối hôn sự này! Đây là danh sách sinh lễ mà năm xưa Hầu phủ tặng, xin lão thái thái mở kho phòng kiểm kê, thỏa lòng Cẩm Sát!”

*Tổ mẫu: Bà nội.

Dứt lời Cẩm Sát liền rút từ trong túi vải ra một tờ giấy màu hồng, hai tay dâng lên, rung rung nhìn Quách thị. Quách thị chẳng ngờ thuận miệng nói một câu, Cẩm Sát thật sự muốn từ hôn. Bà ta vốn trông vào mối quan hệ thông gia với phủ Võ An hầu, tương lai hy vọng được họ trợ giúp, nếu thật hủy hôn, Diêu gia chắc chắn sẽ xích mích với phủ Võ An hầu, vậy bà ta sao có thể bằng lòng ra mặt thay Cẩm Sát?

Quách thị trầm mặt thờ dãi, đích thân nâng Cẩm Sát dậy nhưng không nhận tờ giấy, chỉ mở lời khuyên bảo: “Con ngốc quá. Mối hôn sự này do mẫu thân con lúc còn tại thế định ra, cha và ông nội con cũng hài lòng, sinh lễ đã trao, hôn thư cũng nhận, chỉ chờ con tới tuổi cập kê, sao có thể nói hủy là hủy ngay được? Hơn nữa chủ nhân của phủ Võ An hầu thật sự là Hầu gia, chứ đâu phải Hầu phu nhân, Hầu gia là người hiểu biết lý lẽ, hẳn sẽ không ghét bỏ con, chuyện này Hầu gia còn chưa tỏ thái độ, con không thể đề xuất từ hôn. Ta thấy thế tử Võ An hầu cũng thật lòng với con, người như vậy ngàn dặm khó tìm, nếu từ hôn thật rồi con sẽ phải hối hận. Phu nhân Võ An hầu hồ đồ nhất thời, chỉ cần con được gả vào, nàng ta sẽ hiểu ra con tốt thế nào, tự khắc sẽ hòa giải với con. Con phải nghe ta, từ rày đừng nhắc lại chuyện hủy hôn, nếu người ngoài nghe thấy sẽ dè bieu Diêu gia ta là hạng mất cao hơn đình, lòng dạ hẹp hòi.”

Cẩm Sát vốn không hề mong chờ vào Quách thị, nàng nhắc tới chuyện này để bà ta biết trước, còn chuyện thành hay không phải trông vào tình hình ở kinh thành, cũng phải được nhóm trưởng bồi trong họ đồng thuận, miễn là dòng họ đồng ý từ hôn, thì phủ này không thể không theo. Giờ nàng tỏ rõ thái độ cho Quách thị thấy, để sau này chuyện thành, nàng cũng không bị mang tiếng là không để tâm tới cảm nhận của chú thẩm trong nhà.

Ngồi với Quách thị thêm một lúc, tất cả những lời khuyên bảo của bà Cẩm Sát không để vào tai, chốc lát sau nàng làm bộ tủi thân xin cáo lui. Vừa ra khỏi Phúc Lộc viện thì gặp Hạ ma ma bên người Ngô thị, Hạ ma ma tiến lên hành lễ rồi thưa: “Phu nhân mời Tứ tiểu thư sang Thực Đức viện, người nào muốn đem sổ sách giao lại cho tiểu thư xem dần, sau này trong họ phải người tới giao trả gia sản, tiểu thư cũng biết rõ ngọn ngành.”

Ngô thị thật có lòng tốt như vậy sao? Cẩm Sát nghĩ thầm, Ngô thị đúng là một ngày cũng không yên, tới nhanh thật!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Trông vẻ mặt nôn nóng của Hạ ma ma, Cẩm Sát hiểu ra tất cả, nàng cười tươi rói, làm bộ ngạc nhiên, vui vẻ nói: “Thật phiền thím quá, thím đang bị

thương mà vẫn nhớ giúp ta chu toàn. Máy hôm nay ta mới thuê một chiếc đai buộc đầu, mà ma chờ ta quay về Y Huyền viện lấy có được không?”

Hạ ma ma trông Tứ tiểu thư tỏ vẻ hồn nhiên thoải mái thì chợt giật thót, bây giờ bà ta mới hiểu vị Tứ tiểu thư này là người như thế nào. Rõ ràng trước đây phu nhân làm gì cũng thuận lợi, giờ bỗng dưng xảy ra rắc rối khó mà hiểu nổi. Lúc phu nhân bị mất mặt ở lễ mừng thọ lão thái thái, bà và phu nhân còn tưởng tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Nhưng qua sự việc ngày hôm qua, bọn họ mới hiểu rõ tất cả đều do Tứ tiểu thư mưu tính, nàng ta từng bước xoay chuyển thế cục, lách khỏi tầng tầng lớp lớp cạm bẫy mà phu nhân giăng ra, hơn nữa còn có thể phản công thắng lợi, tại sao một tiểu nha đầu lại có tâm cơ thâm trầm tới vậy chứ?

Hạ ma ma thầm đề phòng, siết chặt tay hạ quyết tâm, cười nói: “Tứ tiểu thư thật hiểu thuận, phu nhân quả không phí lòng lo lắng cho Tứ tiểu thư, đạo này tiểu thư cũng gặp nhiều chuyện, thế mà còn đề tâm thuê đai buộc đầu cho phu nhân. Có điều hiện giờ phu nhân đang chờ tiểu thư, hay là tiểu thư sai nha hoàn về lấy, rồi đi luôn với lão nô, chớ để phu nhân đợi lâu.” Cẩm Sát đồng ý rồi dặn Bạch Hạc: “Người về lấy đai buộc đầu cho ta, Vương ma ma biết ta đặt nó ở đâu đấy, bảo ma ma ta tới Thục Đức viện, muộn mới về.”

Bạch Hạc hiểu nhiên hiểu ngầm ý của Cẩm Sát, vội tuân lời rời đi. Cẩm Sát ngồi kiêu mềm tới Thục Đức viện, Lãng Yến ra ngoài đón, vừa chào hỏi vừa xốc rèm cửa lên để Cẩm Sát vào, Ngô thị ngồi giữa giường La Hán, mỉm cười nhìn nàng.

Hôm nay Ngô thị ăn vận khác mọi ngày, bình thường nàng ta thích mặc trang phục lộng lẫy tươi sáng, nhất là màu đỏ thắm tượng trưng cho vị trí chính thất phu nhân, trên đầu cũng hay giắt vô số trâm cài. Nhưng hiện giờ nàng ta chỉ mặc đồ đơn giản, áo xanh thêu hoa cúc chỉ bạc, váy vàng thanh nhã, tóc vấn đơn sơ, đầu giắt đoá hoa ngọc lan bằng lụa, khuôn mặt hơi nhợt nhạt âu lo, toàn thân toát vẻ dịu dàng lương thiện.

Bên cạnh Ngô thị còn có một người đang hầu hạ trà nước, đó chính là Băng Liên cô nương, người mà Cẩm Sát gặp gỡ ở vườn hôm qua.

Nàng ta mặc xiêm y gần giống Ngô thị, áo màu lam nhạt tôn làn da trắng nõn tựa sương, váy xếp lớp màu trắng củ sen tôn bờ eo thon thả, mặt không tô son điểm phấn, tóc vấn kiểu Tùy Vân, dùng trâm gỗ cổ định, đôi mắt sáng sủa đầy nước, hàng mi cong như trăng lưỡi liềm. Chiếc đai lưng thắt vòng dưới ngực, tuy cái bụng bầu nhỏ cao, nhưng không làm ảnh hưởng chút nào tới dáng hình mảnh mai yếu điệu, phong tư thướt tha động lòng người.

Hai người họ ăn mặc như thế ai cũng muốn đóng vai yếu thế, Cẩm Sát thầm thấy buồn cười, chân càng bước nhanh hơn, nhẹ nhàng thì lễ rồi cất tiếng: “Con thỉnh an thím, hôm nay trông sắc mặt thím khá tốt, con cũng thấy yên tâm.”

Ngô thị sai Hạ ma ma đỡ Cẩm Sát dậy, mỉm cười nói: “Tới đây, để thím nhìn xem nào, hôm trước vội quá nên ta chưa kịp hỏi, con có bị thương ở đâu không?”

Cẩm Sát ngồi xuống cạnh Ngô thị, cung kính đáp chuyện một lúc, Ngô thị bỗng dưng như nhớ ra Băng Liên, quay sang chỉ nàng ta rồi cất giọng bảo Lãng Yến: “Mang tới một cái ghế con, nàng ta mang thai, thân thể công kênh, không cần phải phục dịch, ngồi xuống cùng trò chuyện đi.”

Nói rồi lại bảo Cẩm Sát: “Cái bụng Băng Liên ngày một to ra, chú con vốn ít con cái, nàng ta vừa vào phủ đã mang bầu, coi như có công lớn, vậy nên ta quyết định cho nàng một danh phận, bảo nàng tới kính trà, sau này trong phủ sẽ có thêm một di nương.”

Lãng Yến đặt ghế xuống cạnh Băng Liên, nàng ta bấy giờ mới hạ chén trà xuống, cong người tạ ơn rồi an tọa, Cẩm Sát nhoen cười nói: “Chúc mừng Liên di nương, hôm qua lúc ở vườn người vấp ngã suýt thì động thai, bây giờ ổn rồi chứ?”

Băng Liên vội trả lời: “Nhờ phu nhân rộng lượng nhân từ, tiện tỳ mới có cuộc sống ổn định trong phủ. Tiện tỳ không sao, tạ Tứ tiểu thư quan tâm.”

Cẩm Sát gật đầu tỏ ý đã biết rồi dừng dừng nhìn sang phía khác, Ngô thị thấy thế liền đoán chắc hôm qua bọn họ trùng hợp gặp nhau, nàng ta càng quyết tâm làm theo định liệu.

Ngô thị tiếp tục tán gẫu với Cẩm Sát, lát sau Bạch Hạc mang đai buộc đầu bước vào, thỉnh an Ngô thị rồi tươi cười đưa cho Cẩm Sát. Biết mọi chuyện đã sắp đặt ổn thỏa, Cẩm Sát mỉm cười dâng chiếc đai cho Ngô thị, đoạn nói: “Hôm trước con thuê chiếc đai buộc đầu này để tặng thím, nhưng cứ quên không mang theo, đường thêu không được đẹp lắm, thím đừng chê nhé.”

Chiếc đai buộc đầu màu cam hồng, dùng gấm thêu hoa văn rậm rạp, phối màu vô cùng tuyệt diệu, trông giống hệt màu của ráng chiều sau mưa, cầu vồng ẩn hiện trên nền trời quang đãng. Ngô thị thích thú khen: “Luận về nữ công của các tiểu thư trong phủ, kỹ thuật của Tam tỷ con là cao nhất, nhưng về mặt tâm tư xảo diệu thì chẳng ai sánh được bằng nữa con, chiếc đai này tuyệt lắm, vừa mới mẻ vừa đẹp mắt, thím rất thích.”

Ngô thị sai Lãng Yến mang gương tới, lại bảo Hạ ma ma đeo giùm, mọi người cất tiếng tán thưởng, cười nói vui vẻ một hồi rồi Ngô thị bảo Hạ ma ma: “Mang sổ sách lại đây.”

Chốc lát sau Hạ ma ma dẫn theo hai bà vú bê một chiếc hòm gỗ màu đỏ thẫm vào, Cẩm Sát chau mày thốt: “Nhiều như vậy ư...”

Ngô thị chỉ cười bảo mở hòm ra, bên trong đựng hơn mười quyển sổ sách, nàng ta chỉ vào đó rồi nói: “Ba năm nay được dòng họ tin tưởng giao trọng trách chăm nom gia sản dùm chị em con, thím đương nhiên phải hết mực đề tâm. Trong này đều ghi rõ các khoản mục, giờ thím giao lại cho con, con phải quản lý cho thật tốt tiện sau này còn giúp ích cho Thanh Nhi.”

Ngô thị dám bàn giao, hiển nhiên Cẩm Sát sẽ không tra được gì từ đồng sổ sách này, nàng nhoen cười đáp ứng, đứng lên thưa: “Con quấy rầy thím cũng lâu rồi, giờ con chỉ mang theo mình Bạch Chi, phiền thím bảo hai vị ma ma mang hòm tới Y Huyền viện giúp con.”

Ngô thị cũng đứng lên theo, bảo: “Tất nhiên rồi, ta vốn định bảo bọn chúng mang sang cho con, nhưng sổ sách quan trọng, phải giao tận tay, vì vậy tuy thời tiết lạnh giá vẫn bảo con qua đây.”

Cầm Sát cười đáp: “Vốn dĩ cũng muốn tới thăm thăm, vậy con xin cáo lui.” Chẳng ngờ nàng vừa dứt lời, Ngô thị không hề buông tay nàng, chỉ cất tiếng.

“Trong phòng lò than quá vượng, ta ngồi cả ngày thấy hơi chán, cũng muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.”

Dứt lời nàng ta liền bước lên trước, để Lăng Yển khoác thêm áo choàng dày lên người, Cầm Sát đã dự liệu trước mưu đồ của Ngô thị, nên cũng không cản. Ngô thị muốn ra ngoài, Băng Liên và đám nha hoàn tất nhiên phải theo sau, cả nhóm người cùng rời phòng, Ngô thị hít sâu một hơi, cười nói: “Thật sáng khoái biết bao.”

Dứt lời liền cầm tay Cầm Sát bước xuống bậc tam cấp, Cầm Sát ra hiệu cho Bạch Chi và Bạch Hạc đỡ tay Ngô thị rồi nói: “Thím bước cẩn thận...”

Nàng còn chưa hết câu, bỗng dung một tiếng thét sợ hãi vang lên, sau đó có tiếng vật rơi loảng xoảng xuống đất, mọi người đều nhìn xem có chuyện gì xảy ra, hóa ra có con bé tiểu nha hoàn bất cẩn vấp ngã, trên tay con bé là một chiếc mâm mạ vàng, bát sứ trắng khảm nhành mai đựng thuốc vớ tan dưới đất, còn con bé hình như bị phỏng vì thuốc nóng hắt vào.

Ai nấy đều tập trung theo dõi, bỗng dung lại có hai tiếng hét chói tai vang lên, mọi người quay lại nhìn thì thấy vị phu nhân vốn đang yên ổn bỗng dung lại ngã xuống, tuy nhiên cả người nàng ta được Tứ tiểu thư đỡ bằng chính thân thể mình, đôi tay Tứ tiểu thư vững vàng giữ chặt lưng nàng ta. Bạch Hạc và Bạch Chi thì mỗi người tóm một cánh tay Ngô thị, nàng ta nửa nằm nửa ngồi, lơ lửng giữa không trung.

Trông cảnh này, ai cũng nghĩ chắc Đại phu nhân bất cẩn trượt chân, may mà Tứ tiểu thư và nha hoàn nhanh tay nhanh mắt đỡ được, nên phu nhân mới không bị ngã sấp xuống! Có điều sắc mặt Đại phu nhân vô cùng khó coi, nàng ta mím chặt môi, mắt ánh vẻ tức tối.

Tiếng hét vẫn tiếp tục vang lên, Liên di nương đứng đằng sau Đại phu nhân chẳng biết từ lúc nào cũng ngã lăn xuống dưới, ôm bụng co quắp quần quai liên tục kêu đau. Sắc mặt Liên di nương tái nhợt, đầu rịn mồ hôi, chiếc váy trắng nhuốm màu đỏ tươi, chắc hẳn nước ối đã vỡ!

“Di nương! Di nương làm sao vậy?! Trời ơi, di nương bị phu nhân đẩy ngã, di nương động thai rồi!” Đan ma ma bên người Liên di nương chừng như vừa kịp hoàn hồn, bà ta chạy xuống đỡ Liên di nương, nhìn thấy máu chảy ra, lập tức hô hoán om sòm.

Ban nãy nhân lúc ai nấy đều nhìn về hướng tiểu nha hoàn bị ngã, Ngô thị vừa lắc người giả bộ như bị Cầm Sát đẩy ngã, vừa trùng hợp kéo lấy Liên di nương ở bên cạnh lăn theo. Với mưu tính của Ngô thị, cả hai người họ sẽ cùng ngã xuống, đồng thời cùng bị hỏng thai, như vậy sẽ chẳng ai hoài nghi nàng có ý hãm hại Cầm Sát, chỉ nghĩ rằng Cầm Sát mang lòng thù hận, thừa dịp đẩy ngã nàng, còn Liên di nương chẳng qua gặp tai bay vạ gió mà thôi.

Vốn dĩ đây là mưu kế một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể hãm hại Cầm Sát, vừa có thể hủy hoại cái thai trong bụng Liên di nương, hơn nữa sau này Điều Lễ Hách sẽ chẳng thể trách tội nàng ta, chỉ có thể quay ra căm ghét Cầm Sát.

Nhưng nàng ta tính đi tính lại cũng không thể ngờ, Cầm Sát và hai đứa nha hoàn lại cảnh giác tới vậy, nàng ta vừa mới đưa tay ra đẩy, Cầm Sát liền giữ chặt lấy nàng ta, sau đó lăn xuống nhanh hơn, vừa vịn đỡ được cả người nàng, còn hai đứa nha hoàn càng tóm chặt lấy cánh tay nhắc nàng ta lên, vậy làm sao nàng ta có thể kiếm cớ đổ tội cho Cầm Sát được nữa chứ, trong nhất thời Ngô thị sao còn có thể bình tĩnh nổi?!

Đan ma ma vừa gào lên, Cầm Sát cũng lập tức lo lắng kêu: “Thím ơi! Các người mau xem thím thế nào rồi?”

Nàng dứt lời, đám Hạ ma ma mới định thần lại. Hạ ma ma sầm mặt, vội bước lên cùng Bạch Chi, Bạch Hạc đỡ Ngô thị dậy, Bạch Chi vỗ ngực thở phào nói: “Phu nhân không sao, còn chưa bị ngã, may mà tiểu thư phản ứng nhanh, nhưng tiểu thư chắc không sao chứ.”

Bạch Chi vừa nói vừa vực Cầm Sát dậy, Cầm Sát kêu “oái” một tiếng, khò sờ xoa bóp thắt lưng. Những người không biết nội tình chỉ thấy Tứ tiểu thư quả là người lương thiện, dù có hiềm khích với phu nhân nhưng vẫn sẵn sàng xả thân cứu giúp, một thiếu nữ cao thượng nhân hậu, biết lấy ân báo oán như vậy, quả khiến ai nấy phải ngợi khen.

Trong khi đó phu nhân thì mặt co mảy máu, Liên di nương thì quần quai kêu đau, ai nấy bỗng dấy niềm suy tư. Đang yên đang lành bỗng dung ra nông nỗi này, chắc hẳn do phu nhân và Liên di nương bày mưu tranh đấu, còn về phần ai hại ai thì khó mà biết được.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Bất thình lình ngoài viện vang lên tiếng quát uy nghiêm của một người đàn ông, hóa ra là Điều Lễ Hách, y vừa bước qua cửa tròn hướng vào đây, phía sau y là Giang di nương ôm theo một con chó nhỏ.

Điều Lễ Hách vô cùng kinh ngạc khi thấy Ngô thị được người dìu đỡ, còn Băng Liên lại chảy máu tưa vào lòng Đan ma ma. Thêm vào đó không một đứa nô tài nào ở viện này đứng ra giúp đỡ, nhất thời y sầm mặt lại, tức tốc bước tới, nhìn Ngô thị hằm hằm như thể muốn ăn tươi nuốt sống!

Thật ra không phải bọn họ không muốn giúp, mà bởi mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, quý dĩ, nên ai nấy đều ngây người, chính Ngô thị còn đương sững sờ, bỗng nhiên lại thấy Điều Lễ Hách bất ngờ xuất hiện!

Ngô thị bị quát mới tỉnh hồn lại, thấy Điều Lễ Hách nổi giận đùng đùng, mọi việc lại không diễn tiến theo đúng kế hoạch thì hơi luống cuống một chút. Nhưng nàng ta trấn tĩnh lại ngay, vì trước đó nàng ta vốn muốn Điều Lễ Hách có mặt, chỉ hiềm không hiểu sao Giang di nương cũng theo tới, tuy con nha đầu chết tiết Cầm Sát kia cảnh giác tránh thoát được mưu kế, nhưng mọi sự vẫn nằm trong lòng định liệu. Diệt được cái thai trong bụng Băng Liên là tốt rồi, những chuyện còn lại nàng ta đã an bài thỏa đáng từ trước, chỉ cần Điều Lễ Hách thấy nàng ta cũng bị sảy thai, hẳn sẽ hết ngờ vực, nghĩ rằng tất cả chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Ngô thị lập tức làm bộ hoảng hốt, vội sai Hạ ma ma: “Mau! Mau tới xem di nương có sao không, còn ngậy ra đấy làm gì, mau đi mời đại phu!” Vừa dứt lời nàng ta liền tỏ ra khổ sở, ôm bụng ngã sõng soài xuống đất, kêu thảm thiết: “Đau quá... Bụng ta... Con ta... Vú ơi...”

Chiếc váy vàng nhuộm máu, bộ dạng Ngô thị giờ giống hệt Băng Liên. Nha hoàn bà vú nhào nhào chen tới, sợ hãi rớt rít. Điều Lễ Hách đang ôm Băng Liên, thấy vậy thì sững sờ bối rối, trợn trừng mắt nhìn Ngô thị, lao đảo chực ngã.

Y đương tuổi trung niên, không dễ gì có thêm con, trong lòng vô cùng mong ngóng, chẳng ngờ hôm nay đồng thời đánh mất cả hai đứa, thật khó mà chấp nhận nổi. Y càng không hiểu rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ban nãy y cứ tưởng Băng Liên bị Ngô thị hãm hại, nhưng giờ thấy Ngô thị cũng bị động thai thì ngờ ngẩn chẳng biết phải làm gì.

“Chú mau bảo bà vú đưa Liên đi nương vào hoãn các chăm sóc, đứa trẻ trong bụng thím quan trọng hơn!”

Bên cạnh vang lên giọng nói ăm ắp lo âu, Điều Lễ Hách quay sang thì thấy Cẩm Sát đang âu lo nhìn mình. Dù Điều Lễ Hách mê đắm Băng Liên, nhưng vẫn biết nặng nhẹ, y bèn trấn tĩnh, ngã Băng Liên vào người bà vú, đoạn ra lệnh: “Mau! Đưa đi nương vào hoãn các!”

Nói xong liếc qua vẻ mặt tái nhợt tui thân của Băng Liên một thoáng, rồi nhanh chóng tới bên Ngô thị đang được một đồng nha hoàn bà vú vây quanh.

Trông váy nàng ta đỏ ối, sắc mặt trắng xanh, y vội ôm lấy Ngô thị đưa vào phòng. Ngô thị nằm trong lòng Điều Lễ Hách, tay càng ấn mạnh bụng, nhìn y với đôi mắt đầm lệ, hỏi: “Lão gia... Liên muội sao rồi?”

Điều Lễ Hách trông Ngô thị ra nông nổi này rồi còn quan tâm tới Băng Liên, lại thấy gương mặt nàng đầy vẻ tiều tụy, đôi mắt âu sầu, đầu tóc không vấn, toàn thân toát vẻ yếu đuối thì nhất thời lòng ngập hồ thẹn, ban nãy đáng lẽ y không nên quát nàng, chắc hẳn tất thay chỉ là hiểu lầm thôi.

Y toan đáp, Ngô thị bỗng rơi nước mắt, hỏn hển nói: “Lão gia, đều tại thiếp... Muội muội đứng không vững, thiếp đáng lẽ không nên... không nên bám vào, khiến nàng ngã theo... Con của chúng ta... Con của chúng ta sợ khó giữ nổi...”

Về mặt nàng yếu đuối như vậy, bi thương như vậy, lại tràn đầy áy náy, tay nàng bầu vào vạt áo y, ngập nổi bất lực. Điều Lễ Hách vừa cảm động vừa thấy tội lỗi, vội cất tiếng khuyên: “Đừng sợ, đại phu đang tới rồi, chắc chắn sẽ giữ được con chúng ta.”

Vào nội thất, Điều Lễ Hách đặt Ngô thị lên giường, Hạ ma ma mau mắn thưa: “Phu nhân đang thế này, lão gia nên ra ngoài chờ thì hơn.”

Điều Lễ Hách đành vỗ tay an ủi Ngô thị, rồi xoay người rời buồng. Vừa ra ngoài, Lăng Yến lập tức quỳ “phịch” xuống bả: “Lão gia, ngài oan uổng phu nhân rồi. Ban nãy Liên di nương đột nhiên đẩy ngã phu nhân, may mà phu nhân phúc lớn mạng lớn, được Tứ tiểu thư cứu, còn Liên di nương ác giả ác báo, hại người không được lại nhào xuống bậc thang nên mới động thai. Lão gia ngẫm mà xem, phu nhân là chính thất, đứa trẻ trong bụng là con dòng chính, người cần gì phải đánh đổi tấm thân ngàn vàng chỉ để đổi chọi với Liên di nương? Phu nhân đã có ba người con, địa vị trong phủ vững chắc, với xuất thân của di nương, dù có sinh con cũng chẳng ảnh hưởng gì tới phu nhân, hôm nay phu nhân còn gọi di nương tới dâng trà, chính thức công nhận nàng, nếu phu nhân ôm hận trong lòng thì sao lại ứng xử như vậy? Rõ ràng Liên di nương bụng dạ hẹp hòi, muốn hãm hại phu nhân đẩy lão gia à!”

Điều Lễ Hách tư lự, quả cũng đầy nghi ngờ, nhưng bảo Liên di nương dám táo tợn hãm hại Ngô thị, y chẳng tin nổi, chỉ nghĩ tất thấy chắc là ngoài ý muốn. Y khó chịu bảo Lăng Yến: “Đứng dậy, hãy chăm sóc tốt phu nhân các người đi đã.”

Ở ngoài phòng, Cẩm Sát dõi theo đám bà vú đưa Băng Liên vào hoãn các, sau mới cất bước vào, nghe thấy đoạn đối thoại của Điều Lễ Hách và Lăng Yến, bất chợt nhếch môi cười giễu.

Thoạt đầu nàng tưởng Băng Liên biết chuyện Ngô thị giấu diếm việc hồng hai nên chớp thời cơ lập mưu tính kế, tiện thể tới cảnh báo mình, kéo mình về phía nàng ta, hỗ trợ một tay. Nhưng giờ nhìn cảnh này, Cẩm Sát mười phần chắc chín Ngô thị trụy thai ắt do Băng Liên, thế nhưng Ngô thị lại không hay biết mà bày mưu hãm hại Băng Liên, trong lúc đó còn tự đâm đầu vào vào bẫy.

Rõ ràng hôm nay Băng Liên có tình để Ngô thị đẩy ngã, bằng không Băng Liên đã sớm đề phòng, Ngô thị sao có thể được như ý? Băng Liên xuất thân thấp kém, đứa trẻ rất quan trọng, con cái chính là chỗ dựa của người mẹ, nếu có thể yên ổn sinh con, nàng ta chắc chắn sẽ không tổn hại bản thân thế này, hẳn là đứa trẻ trong bụng cũng khó giữ. Vậy hóa ra nàng ta đã tương kế tựu kế dàn cảnh sẩy thai thế này đây.

Dù Cẩm Sát không biết Băng Liên làm thế nào hãm hại đứa trẻ trong bụng Ngô thị mà không ai hay biết, nhưng bây giờ Ngô thị đã mắc bẫy, Cẩm Sát sẽ không từ bỏ cơ hội có một không hai này. Nàng trung bộ mặt ân cần quan tâm rồi từ tốn vào phòng.

Điều Lễ Hách nhấp nhòm trên ghế thái sư, bồn chồn trông nội thất, Cẩm Sát ra chiều khuyên nhủ: “Đại phu sắp tới rồi, ban nãy có cháu đỡ, thím chưa ngã hẳn xuống, chắc không sao đâu, chú đừng quá âu lo.”

Điều Lễ Hách nghe vậy mới sực nhớ ra lời Lăng Yến ban nãy, tức thì hòa hoãn mặt, hỏi Cẩm Sát: “Thật phiền con quá, con có đau không?”

Cẩm Sát mỉm cười lắc đầu, sau đó lui sang một bên, khăn trương dõ vào nội thất. Chốc lát sau, Chu đại phu theo sau Lăng Sương hấp tấp vào phòng, còn chưa vào trong đã nghe thấy tiếng Ngô thị khóc rống lên, Điều Lễ Hách giật thót, nhảy dựng lên, rèm xốc, Hạ ma ma đau xót bước ra, trên tay cầm chậu nạm vàng, bên trong chứa máu thịt lẫn lộn.

Hạ ma ma quỳ xuống run rẩy thưa: “Lão gia, lão nô vô dụng, phu nhân... Phu nhân đã sẩy thai.”

Điều Lễ Hách xây xẩm mặt mày, đầu váng mắt hoa, chân như nhũn ra, chẳng ngờ Hạ ma ma vừa dứt lời, Đan ma ma bỗng nhiên vọt vào, kêu gào khóc lóc: “Lão gia! Di nương sẩy thai rồi, đó là một bé trai đã thành hình! Lão gia phải phân xử giùm di nương, trước khi tới Thục Đức viện vẫn bình thường, sao tự dưng lại... tự dưng lại... Di nương hôn mê rồi lão gia ơi!”

Điều Lễ Hách choáng váng, ngã ngồi xuống ghế thái sư, sững sờ khôn tả.

Bạch Chi thấy Hạ ma ma bung chậu máu ra thì lập tức chắn trước mặt Cẩm Sát, nhưng nàng vẫn nhìn thấy chậu máu thịt lẫn lộn đó, nhất thời ngực thất lại, phần nộ khôn cùng, khó lòng kiềm nổi. Trước đây khi nghĩ Ngô thị dùng tới chiêu này để hại mình và Băng Liên, nàng đoán nàng ta chắc chỉ dùng máu động vật để giả dạng mà thôi, thực không ngờ Ngô thị dám giữ lại bào thai, nhẫn tâm lợi dụng cả đứa trẻ đã mất, khiến Cẩm Sát quả thật cảm giận vô cùng.

Chỉ vì muốn Điều Lễ Hách day dứt áy náy, hồ thẹn thương tiếc mà nàng ta không ngại làm tới chuyện mất hết nhân tính này, chẳng lẽ nàng ta không sợ ban đêm toàn gặp ác mộng quần thân sao?

Cẩm Sát đăm chiêu, Điều Lễ Hách nhắm mắt đau khổ hồi lâu, rồi vỗ mạnh xuống bàn, cất giọng nạt nộ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Chẳng phải thai nhi vốn ổn định, phu nhân còn chưa ngã đấy sao! Sao có thể như vậy!”

Chu đại phu đáp: “Dù sao phu nhân đã đứng tuổi, trước kia tuy thai nhi đã ổn định, nhưng mấy ngày gần đây lại liên tiếp gặp chuyện kinh sợ...” Y vừa nói vừa lắc lắc đầu.

Rèm được xốc lên, Tiểu Quách thị dìu Quách thị tới, Quách thị nghe chuyện Ngô thị và Liên di nương liên tiếp sảy thai vốn đã tái nhợt mặt mày, nay vừa vào phòng nghe Chu đại phu nói vậy liền tức giận kêu: “Ăn nói hàm hồ! Sáng hôm qua ta còn phải Nhã Chi sang hỏi thăm, nó bảo con dâu vẫn khỏe, bảo ta chớ lo, sao bỗng dưng lại sảy thai chứ!”

Điều Lễ Hách đỡ Quách thị ngồi xuống ghế, Lăng Yển quỳ phịch xuống lần nữa, bò tới chân Quách thị dập đầu khóc kêu: “Là do Liên di nương đẩy ngã phu nhân, nô tỳ thấy tận mắt, lão thái thái phải phân xử giùm phu nhân!” Lăng Yển vừa khóc, Ngô thị nằm phòng trong cũng nức lên.

Quách thị dù hồ nghi, nhưng bà vốn không thích cô ả Băng Liên thấp kém, trước đây niệm tình cô ả mang trong mình cốt nhục của Điều gia, giờ không còn nữa, Quách thị còn có thể chấp nhận ả? Nghe Lăng Yển nói vậy, bà trầm mặt, giận dữ nói: “Loại đàn bà nham hiểm độc ác như vậy, Điều gia ta không cần! Niệm tình từng mang thai cốt nhục Điều gia, tạm giữ lại đến hết tháng ở cử, sau đó mang bán ra ngoài cho ta.”

Bà dứt lời, Giang di nương đứng sau lưng Điều Lễ Hách bật kêu “a”, rồi che miệng lại ngay, ra chiều muốn nói lại thôi. Quách thị nghiêm mặt hỏi: “Sao? Ngươi không phục ư?”

Giang di nương sợ hãi, vội quỳ xuống, run rẩy bầy thưa: “Lão thái thái phân xử, nô tỳ sao dám không phục chứ? Nô tỳ chỉ thấy... chỉ thấy là...”

Giang di nương lại làm bộ ngập ngừng, Điều Lễ Hách vốn không muốn lão thái thái xử trí Băng Liên như vậy, y không tin Liên di nương dám hãm hại Ngô thị, trực giác mách bảo y rằng Liên di nương không ngốc nghếch tới vậy. Nhưng y không thể bác bỏ lại phán xử của mẫu thân, lại cũng không thể mở lời xin hộ. Giờ thấy Giang di nương ngần ngại, y lập tức bảo: “Có gì cứ nói, sao cứ ấp a ấp úng thế?!”

Giang di nương bèn đáp: “Thật ra, tiện thiếp muốn kể lại một chuyện... Có lẽ có liên quan tới nguyên do phu nhân sảy thai...”

Lão thái thái neho mắt, đoạn ra lệnh: “Còn không nói mau!”

Giang di nương bấy giờ mới kể lại: “Hôm qua lúc trời xẩm tối, nô tỳ thấy hơi đầy bụng nên cùng nha hoàn ra vườn tản bộ, ai ngờ lại trông thấy Lăng Sương cô nương bên người phu nhân mất la mầy lém om thứ gì đó đi vào vườn. Nô tỳ nghi hoặc, bèn đứng từ xa theo dõi, thấy Lăng Sương tìm góc hẻo lánh ngồi xôm xuống, móc đồ trong lòng ra, hình như là một cái bát đựng thuốc, con bé đảo một cái hồ, chôn bã thuốc xuống, che đậy kỹ càng, sau đó lén lút chuẩn đi. Nô tỳ nhất gan, không dám theo dõi thêm, vội trở về viện. Bấy giờ nghĩ lại mới thấy, Lăng Sương là nha hoàn thiếp thân của phu nhân, bã thuốc đó chắc hẳn từ thuốc hàng ngày phu nhân dùng, nếu không có chuyện gì, sao phải vụng trộm giấu diếm thế... Ất hẳn có liên quan tới việc phu nhân sảy thai, ai mà biết liệu Lăng Sương có bị kẻ nào mua chuộc bỏ thêm thứ gì đó vào thuốc của phu nhân không... Xin lão thái thái minh xét.”

Giang di nương nói xong, Hạ ma ma ngậy người. Lăng Sương càng sững sốt, vì bản thân nó đâu có làm chuyện như vậy, thấy ai nấy đều gờm gờm nhìn sang, nó vội quỳ xuống nói: “Lão thái thái minh giám, tối qua nô tỳ không hề rời viện, luôn ở trong phòng!”

Quách thị lạnh lùng bảo: “Có hay không, tra là biết liền.”

Giang di nương nói năng hùng hồn, nhất thời khiến Hạ ma ma cũng hơi nghi ngờ. Quách thị dứt lời liền sai Từ Nhi, nha hoàn của Giang di nương và Lưu ma ma, thân tín của bà ra vườn lục soát, một lát sau, Lưu ma ma trở vào, mang theo bã thuốc đông y, Lăng Sương khiếp sợ, cả người thoáng lạnh cóng.

Rõ ràng có kẻ bày mưu đồ hết lên đầu mình! Lăng Sương vội dập đầu sát đầu nói: “Lão thái thái, không phải do nô tỳ làm, nô tỳ chưa từng rời viện, phu nhân, Hạ ma ma, cứu nô tỳ với!”

Hạ ma ma cảm thấy bất thường, vội quỳ xuống bẩm: “Lão thái thái, hôm qua Lăng Sương quả thực không hề rời viện, Giang di nương có phải đã nhìn nhầm hay không?”

Giang di nương vận lại: “Rõ ràng là Lăng Sương, Hạ ma ma chớ bị lừa bởi vẻ vô tội của nó, phu nhân sao có thể bỗng dưng sảy thai, ma ma phải biết lấy phu nhân làm trọng chứ.”

Điều Lễ Hách neho mắt, hằm hằm nhìn Chu đại phu, hỏi: “Chu đại phu nhìn xem bã thuốc này có gì bất thường không?”

Chu đại phu nhìn thấy bã thuốc thì biến sắc, vì đó chính là bã thuốc từ phương thuốc hậu sản mà y kê cho Ngô thị để bỏ thai, chẳng liên quan gì tới thuốc dưỡng thai cả! Chẳng những vị thuốc khác, mà tác dụng còn khác hoàn toàn ấy chứ.

Chu đại nhân vã mồ hôi đầy trán, còn chưa kịp cất lời, Giang di nương liếc nhìn bã thuốc, đột nhiên biến sắc mặt, kêu lên: “Đương quy, son được (củ từ), tục đoạn, thực địa, mạch môn, nhục quế, toàn là thuốc trị rong huyết hậu sản, bổ máu dưỡng âm, lý ngư lân còn trị đau bụng sau sinh. . . Mấy vị thuốc này sao có thể để phu nhân dùng! Lãng Surong, người thật độc ác! Còn dám quanh co lấp liếm!”

Giang di nương dửng dưng, đám người Hạ ma ma càng giật mình sợ hãi. Lãng Surong là nha hoàn thân tín của Ngô thị, sao có thể lẫn lộn giữa thuốc dưỡng thai và thuốc dùng sau sinh?! Hẳn là có ẩn tình mờ ám chi đây, Giang di nương không dám phỏng đoán bừa, nhưng Quách thị và Điều Lễ Hách trông vẻ mặt Chu đại phu và đám đầy tớ của Ngô thị thì bất chợt thay đổi suy nghĩ.

Đương lúc hỗn loạn, con chó mà Giang di nương mang theo chẳng biết từ lúc nào chạy vào nội thất, giờ đang kêu ăng ẳng, kéo lê đồ vật từ trong nội thất ra, ai nấy đều chăm chú nhìn, có một chiếc túi da đen màu đen rơi ra từ bộ xiêm y, cả chiếc váy nhuộm bẩn, bên trong nhồi bông đầy, hiển nhiên dùng để lót vào bụng!

Những thứ đó dùng để làm gì, liếc qua một cái là rõ ngay! Cẩm Sát thờ ơ theo dõi sự tình, bấy giờ mới thờ phào một hơi, cup mắt xuống, khẽ cười.

Con chó nhỏ đã lòi ra đúng những thứ Ngô thị vừa coi. Vì gấp gáp nên ban nãy Ngô thị chưa kịp xử lý mấy thứ này, Hạ ma ma vội nhét xuống gầm giường, bà ta lại ra ngoài tố cáo, chĩa mũi dùi vào Băng Liên, buồng trong chỉ có Lãng Tiêu đương chăm nom Ngô thị. Nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, Ngô thị cảm thấy không ổn, liền bảo Lãng Tiêu tới xem mấy gói thuốc hậu sản giấu trong ngăn kéo, nàng ta một mặt lo lắng xem Lãng Tiêu kiểm tra, một mặt dòm tai nghe Giang di nương nói chuyện, đầu còn chú ý tới một con chó nhỏ chạy vào trong buồng chứ.

Vì thế cho nên, phòng ngoài đương vỡ lẽ, Ngô thị ở phòng trong vẫn mãi miết che giấu. Lãng Tiêu kiểm tra được liệu giấu trong ngăn kéo, phát hiện mất một gói thuốc, biến sắc nhìn Ngô thị. Ngô thị bấy giờ mới chợt hiểu bản thân đã tự chui đầu vào bẫy của kẻ khác, cứ tưởng mình là kẻ đi săn, đầu biết hóa ra chính nàng ta mới là con mồi!

Nàng ta hoảng hốt vô cùng, chẳng rõ đầu cua tai nheo thế nào. Đúng lúc này, rèm bị xốc lên, Điều Lễ Hách đích thân cầm túi vải máu vào và xiêm y vào, ném thẳng thứ đồ dơ bẩn vào mặt Ngô thị, nổi giận quát: “Tiện nhân! Nói! Rốt cuộc người mưu toan gì?”

Ngô thị càng ngỡ ngàng mờ mịt, gạt thứ đồ trên mặt qua một bên, nhìn thấy rõ là thứ gì rồi liền tái mặt, run rẩy chẳng biết giải thích ra sao. Thấy Điều Lễ Hách trừng mắt căm hận, nàng ta khiếp đảm, vội khóc lóc biện bạch: “Lão gia, có người hại thiếp, thiếp không biết thứ này ở đâu ra, thiếp thật sự không biết mà!”

Chuyện đã tới nước này, ai mà chẳng rõ, Ngô thị vẫn cứng đầu ngụy biện, phỏng có ích gì, chỉ càng khiến Điều Lễ Hách căm ghét thêm mà thôi. Giang di nương đương bỗng chốc đứng ngoài, nghe Ngô thị nói vậy thì lấy khăn bọc mùi thuốc đi vào lỗ mũi con chó, buông nhẹ tay, con chó nhảy phốc xuống, lướt nhanh tựa khối vào buồng, dừng trước tủ gỗ lim cạnh Lãng Tiêu, liên tục cào vào cửa tủ.

Ngô thị sợ tới mức mặt trắng bệch, Lãng Tiêu càng lung lay chực ngã, Điều Lễ Hách bước tới, đẩy Lãng Tiêu sang một bên, mở toang hộc tủ rồi lục lọi, quần áo đồ dùng rơi đầy đất, cả mấy gói thuốc cũng rơi ra, Điều Lễ Hách nhặt mấy gói thuốc lên, tức giận tới nỗi run cả tay. Y ném thẳng vào người Ngô thị, nàng ta không còn lời nào để nói, đành chỉ biết khóc lóc tránh né.

Điều Lễ Hách xỏ tung, thuốc thang nhàu nát nằm la liệt dưới đất, nhớ lại vẻ vờ vĩnh yếu đuối tội nghiệp ban nãy của Ngô thị, y càng khó nén cơn giận, đập tung bàn, thanh giọng nói: “Chính người không giữ được con, còn dám lợi dụng nó để làm hại người khác, loại đàn bà ác độc như người, sao có thể làm chủ mẫu Điều gia, ta phải hừ* người!” Dứt lời liền phát tay áo, tức giận dùng dùng xông ra ngoài.

*Hừ: Bỏ vạ.

Ở phòng ngoài, Quách thị thấy con chó lòi xiêm y nhuộm máu ra liền hiểu hết tất cả, vội cho đám nô tài rời phòng hết, giờ lại trông Điều Lễ Hách tức tởn ra ngoài, tức thì bà sa sầm mặt, vịn tay Lư ma ma bước vào nội thất.

Nhìn thấy Quách thị, Ngô thị tựa hồ trông thấy cứu tinh, lập tức xuống giường quỳ van: “Mẹ. . . Con sai rồi! Nhưng con làm vậy vì một lòng nghĩ cho lão gia, Băng Liên xuất thân thế nào mẹ cũng biết đấy, Điều thị ta là gia tộc nề nếp, sao có thể để loại đàn bà nhơ nhớp ấy vấy bẩn thanh danh. . . Mẫu thân, mẹ hãy tin con, con một lòng một dạ vì Điều gia. . .”

Quách thị vốn không ưa Ngô thị, giờ xảy ra chuyện, bà càng thêm ghét nàng ta hơn, giờ thấy nàng còn dám ngụy biện, bà ta liền nghiêm mặt, dạy nghiêm: “Câm mồm! Ta mặc kệ người hại à Băng Liên kia thế nào, nhưng chớ nên hại đứa cháu chưa ra đời của ta chứ!”

Bà dứt lời, Ngô thị giật mình, Quách thị tiếp ngay: “Niệm tình người có công sinh thành dưỡng dục hai đứa cháu đích tôn, vì chúng nó, ta sẽ không báo lão gia từ người! Nhưng loại người độc ác như người thực không xứng làm chủ mẫu Điều gia, hôm nay lập tức thu dọn tới sẩm hối tại Phật đường biệt viện đi.”

Quách thị nói xong liền vịn tay Lư ma ma rời đi, trong phòng tranh tối tranh sáng, Ngô thị cơ hồ ngây ngốc ngồi chồm hổm tại chỗ, một lúc sau mới bật khóc thất thanh.

Kịch dứt, Cẩm Sát đợi Quách thị rời đi rồi cũng cất bước ra ngoài, còn chưa ngồi lên kiệu mềm đã thấy Điều Lễ Hách ôm Băng Liên từ ngoài các ra, trên người nàng ta khoác áo choàng của Điều Lễ Hách, được y ôm chặt trong lòng, bà vội chuẩn bị kiệu tới, Điều Lễ Hách đích thân đặt Băng Liên vào trong kiệu, nghiêm giọng nói: “Di nương vừa sẩy thai, các người nhẹ chân nhẹ tay, chớ để di nương cảm lạnh!”

Y nói to rõ ràng để Ngô thị nghe thấy, quả nhiên lời vừa dứt, Ngô thị liền im bất tiếng khóc.

Cho dù Cẩm Sắt thống hận Ngô thị, nhưng thấy Điều Lễ Hách sùng thiếp diệt thế, không hiểu rõ chân tướng sự việc như vậy, nàng cảm thấy y thật đáng khinh bỉ. Nàng trở gót lên kiệu, màn kiệu của nàng chưa hạ xuống, vừa khéo nhìn thấy kiệu của Băng Liên ở bên cạnh, góc màn được một đôi tay trắng ngần vén lên, phảng phất thấy đôi mắt đượm cười của nàng ta.

Khi Cẩm Sắt về Y Huyền viện, Vương ma ma và Liễu ma ma đã biết chuyện Thục Đức viện, hai bà đón Cẩm Sắt vào phòng, Liễu ma ma cười hỏi: “Tiểu thư có bị ngã không?”

Cẩm Sắt ngồi xuống giường La Hán, lắc đầu bảo: “Bạch Chi và Bạch Hạc bất thời cơ chuẩn xác, túm chặt được thím, ta mặc dày lăm, chẳng thấy đau chút nào.”

Vương ma ma tươi cười bảo: “Đáng tiếc, lão gia chắc sẽ không bỏ phu nhân đâu, có điều nàng ta đã tới biệt viện thì khó mà về được, tiểu thư và tiểu thiếu gia cũng thoải mái phần nào. Mà Giang di nương táo gan thật, dám vạch trần âm mưu của phu nhân.”

Hôm qua Cẩm Sắt sai Vương ma ma tới Thư Tuyên viện, phân phó Thốn Thảo tra xét Thục Đức viện, vì thế mới tìm ra gói thuốc kia. Sáng nay khi trời còn chưa sáng, nàng đã sai Bạch Chi đưa gói thuốc cho nha hoàn Tử Nhi bên người Giang di nương, lại chỉ vẽ thêm đôi câu.

Giang di nương theo Điều Lễ Hách từ lúc y còn trẻ, khi Ngô thị chưa vào cửa đã mang phận thiếp thất, tuy không có con cái, nhưng ở bên Điều Lễ Hách lâu nhất, sao có thể là người giản đơn? Hôm nay Ngô thị tự làm tự chịu, chẳng trách được ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Trong Tiếc Duyên viện, Băng Liên đắp chăn gấm dày nằm trên giường Bạt Bộ, đắm nô tài nghe chuyện ở Thục Đức viện, ai nấy bụng nghĩ lần này Đại phu nhân hoàn toàn làmwich lòng lão gia, đã đặt chân vào biệt viện ắt khó lòng trở lại. Hơn nữa lão gia vô cùng yêu thương vị Liên di nương này, đắm nô tài hiển nhiên thuận đã sốt sắng, gió chiều nào xoay chiều ấy, đâu dám thờ ơ với vị tân sủng mới, từ lúc Băng Liên về viện, đắm nô tài biếng nhác trước đây đều mê mẩn xốc lại tinh thần, tận tâm hầu hạ. Một lát sau phòng ốc được dọn dẹp ngăn nắp gọn gàng, lò than cháy đượm, trên giường xếp chăn gấm dày, chén thuốc nghi ngút khói, vài che cửa sổ cũng thay bằng loại sa tanh Thanh Quang thượng hạng vùng Tĩnh Châu.

Băng Liên nằm trên giường uống thuốc, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, Đan ma ma hầu hạ bên cạnh, thấy nàng tỏ vẻ thư thái thoải mái, đầu mày khỏe mắt đều đượm nét vui thì cất tiếng: “Di nương đỡ phải chịu khổ rồi, trái lại Đại phu nhân bị phạt tới Phật đường ở biệt viện, nơi đó vốn kham khổ thiếu thốn, chắc hẳn khó mà tỉnh dưỡng tử tế. Lão gia ghét bỏ Đại phu nhân, nhưng vô cùng thương yêu di nương, trước kia đã nể tới Tiếc Duyên viện, sau này hẳn ngày ngày ở luôn tại đây ấy chứ. Có lão gia yêu chiều, từ rày về sau di nương ắt là người được sủng ái nhất rồi.”

Băng Liên thoát cười, song thờ dài ngay, nàng cất tiếng: “Ta và ma ma quen biết đã lâu, khi ta bị chuộc ra, ma ma nhất quyết đi theo, bao năm qua thân thể ta thế nào ma ma là người rõ nhất... Ta dùng cao Băng Cơ nhiều năm, may mắn mới mang thai, thuốc thang đều một tay ma ma lo liệu, nhưng có thế nào cũng không thể giữ được đứa bé. Nó là đứa con duy nhất của ta, nếu có thể sinh ra, sao ta đành lòng nhẫn tâm như vậy? Ta vốn không muốn lợi dụng nó, muốn giải thoát nó thật nhanh, nhưng tiếc rằng tình cảnh của ta trong phủ quá gian nan. Đại phu nhân theo dõi ta sát sao, nếu không động thủ trước, sợ rằng Đại phu nhân một chiều liền lấy mạng ta, đến cơ hội phản công cũng chẳng còn.”

Băng Liên chau mày, xoa nhẹ bụng, cảm thán: “Sau này chắc ta khó lòng mang thai được, dung mạo xinh đẹp này liệu duy trì được mấy năm nữa đây? Lão gia không phải đáng chung tình, ta mà xuống sắc, hẳn sẽ vứt bỏ ngay thôi! Trong căn nhà này, thiếp thất không có con chẳng khác gì một đứa nô tỳ. Dù hiện giờ phu nhân thất thế, nhưng nàng ta có đại thương hộ Ngô gia, có mối quan hệ làm ăn buôn bán qua lại giữa hai nhà, lại có Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia để dựa vào, sớm muộn sẽ trở lại, đến lúc đó, hẳn nàng ta sẽ trả thù rửa hận...”

Băng Liên hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, rồi tiếp tục: “Từ lúc mang thai, ta đã ủ mưu, chỉ chờ cơ hội ra tay với Đại phu nhân, hôm trước nàng ta bị phạt, thân thể suy yếu, ta cố tình tới Thục Đức viện chọc cho nàng ta tức giận đến ngất xỉu. Khi lão gia hỏi phủ ta lại tìm có mời người sang, lúc đó ta đốt rất nhiều hương liệu xông phòng, trong đó có cả xạ hương. Lúc vui vầy hầu hạ lão gia sung sướng, ta đã khiến hân ưng thuận tới chỗ phu nhân mở lời nàng ta làm di nương. Trên quần áo hân đương nhiên lây mùi xạ hương, tuy chỉ rất nhạt, khi hân tới chỗ nàng ta, nghe lời hân nói nàng ta sao có thể không nổi cáu chứ? Nàng ta liền tiếp nổi giận, thân thể lại suy yếu, chỉ một chút xạ hương cũng dễ dàng xâm nhập, cướp mất đứa con trong bụng. Nàng ta ở trong phủ đã lâu, uy thế vững chắc, không sợ bất kỳ ai âm hại, trong phòng lại ngày ngày xông hương thơm mát, chắc chắn không để ý tới mùi hương trên người lão gia. Huống hồ chưa nói tới phu nhân, ngay cả lão gia chắc cũng không ngờ rằng ta đang mang thai còn dám dùng xạ hương. Phu nhân sảy thai, muốn tra cũng chẳng tra được, nàng ta dù có khôn khéo tới đâu chẳng nữa cũng chẳng ngờ mưu và xuất phát từ đáng phu quân đáng kính. Hơn nữa đúng như ta dự liệu, nàng ta không để lộ mấy may chuyện sảy thai. Tất thấy do nàng ta tự làm tự chịu, nếu nàng ta không tìm cách hãm hại Tử tiểu thư, ta cũng sẽ không có cơ hội này, ta nuôi thai tới tháng thứ năm đã quá khó khăn, may mà bắt đúng thời cơ...”

Băng liên xuất thân kỹ nữ, những cô nương bán thân trong kỹ viện ngày ngày đều dùng thuốc tổn hại cơ thể, vốn dĩ không thể mang thai. Nhưng Băng Liên theo Điều Lễ Hách từ khi còn trong trắng, nàng ta chưa hề dùng những thứ thuốc đó, ngại nổi da dẻ trắng mịn tươi hồng, hàng năm nàng ta luôn bôi cao Băng Cơ, loại cao này rất hại cho thân thể, dùng nhiều cũng khó mà hoài thai.

Những chuyện này Đan ma ma rõ hết, nghe nàng nói vậy, bà chỉ mỉm cười khuyên nhủ: “Di nương chó nghĩ nhiều, nếu bây giờ còn ở trong kỹ viện, di nương ắt phải tiếp khách, dù hiện giờ tương lai mờ mịt, nhưng vẫn còn tốt hơn so với ở kỹ viện, phu nhân cũng không thể trở về một sớm một chiều được,

đi nương cứ từ từ suy tính, thế nào cũng sẽ tìm ra cách.”

Băng Liên dung mạo khả ái, lại giỏi đàn, nên sớm trở thành hoa khôi kỹ viện, nàng một mực bán nghệ không bán thân. Có điều kỹ nữ dù có xuất chúng tới đâu, đến 16 tuổi vẫn phải tiếp khách, vì nàng ta hiểu rõ điều này, nên dù biết bước vào Diêu phủ là phải đương đầu với vô vàn nguy hiểm, nhưng vẫn chấp nhận đi con đường này.

Nàng gật đầu nói: “Lúc trước sở dĩ ta chọn lão gia cũng vì nguyên nhân này, Diêu gia là gia đình thương nhân, nề nếp gia phong không nghiêm ngặt như những gia tộc dòng dõi thư hương. Giờ ngẫm lại cũng không hối hận, mà ma nói phải, chắc hẳn rồi sẽ có cách.”

Tục ngữ có câu “Một nhà vui một nhà sầu”, trái ngược với Tiệc Duyên viện, trong Thục Đức viện vừa mới náo nhiệt vang trời, đám hạ nhân không còn vẻ nhênh ngang như trước, đứa nào đứa nấy đều ỉu xìu chán nản, trong phòng, Ngô thị đã ngừng khóc, dần dần khôi phục điềm tĩnh. Chốc lát sau, gương mặt biến đổi thất thường, dáng người chôn chân tại chỗ như pho tượng đã biến mất, nàng ta dùng tay áo lau lệ trên mặt, xóc lại xiêm y, từ tốn đứng dậy.

Hạ ma ma từ nãy tới giờ chỉ lặng lẽ khóc, không dám làm phiền, giờ thấy nàng ta định thần lại, lúc này mới bước lên giường, đỡ nàng ngồi xuống mép giường. Ngô thị bình tĩnh nói: “Lát nữa sẽ có người sang đưa ta tới biệt viện, mà ma không cần theo ta chịu khổ...”

Dứt lời thấy Hạ ma ma nôn nóng muốn đáp, nàng ta liền cầm chặt tay Hạ ma ma, mắt dâng đầy hận ý, bảo: “Ma ma, nỗi nhục hôm nay sau này ta sẽ trả lại gấp trăm lần. Ma ma hiểu ta nhất, giờ ma ma theo ta chỉ cùng chịu khổ mà thôi, liệu có ích lợi gì. Ma ma yên tâm, dù sao ta cũng là mẫu thân của hai vị thiếu gia, đồ kẻ nào dám cả gan ức hiếp ta. Ta chỉ lo cho Ngọc nha đầu, mà ma ở lại đây, giúp ta chăm sóc nó, ta mới có thể yên lòng.”

Thấy Ngô thị kiên quyết, Hạ ma ma bất thần thổn thức, Ngô thị vỗ tay bà bảo: “Chốc nữa ma ma tới Lạc Du viện khuyên nhủ con bé, bảo nó chớ hành xử tùy tiện, đừng vì việc ta phải tới biệt viện mà gây loạn, thay vào đó hãy thay ta hiểu kính với tổ mẫu và phụ thân nó. Còn chuyện hôn sự của nó... Ta nhất định sẽ tìm cách hồi phủ trước khi nó cập kê... Ma ma bảo nó rằng chuyện Võ An Hầu phủ đành thôi vậy, nhưng hãy yên tâm, rồi ta sẽ tìm một mối khác, bảo nó phải tin tưởng ta.”

Hạ ma ma vâng lời, Ngô thị lại căn dặn đôi câu, sau đó thả cho bà đi. Lúc bà ta tới Lạc Du viện, Diêu Cẩm Ngọc đã biết chuyện ở Thục Đức viện, trong phòng ngập mảnh sứ vỡ, đám nha hoàn phục dịch nơm nớp lo sợ, còn Diêu Cẩm Ngọc thì đương úp sấp vào giường, thổn thức liên hồi.

Tôn ma ma đứng cạnh khuyên: “Tiểu thư đừng âm ỉ nữa, phu nhân mà đi, đám nô tài bợ đỡ trong viện này không chừng sẽ lập tức thừa chuyện tiểu thư dẫn dõ ra ngoài, lão gia và lão thái thái nghe thấy lại tưởng tiểu thư tính tình xốc nổi, không phục quyết định của bề trên, còn muốn chống đối, vậy sau này trong phủ tiểu thư càng khó sống...”

Tôn ma ma đương khuyên lơn, đám Diêu Hồng thấy Hạ ma ma bước vào thì vội bấm báo. Diêu Cẩm Ngọc nghe tiếng ngẩng phắt đầu lên, xăm xăm nhìn Hạ ma ma bằng đôi mắt đỏ đẫm.

Trông búi tóc Diêu Cẩm Ngọc xộc xệch, gương mặt loang nước mắt, ánh mắt đầy vẻ chờ mong, Hạ ma ma vô thức đau xót, nhìn mình hành lễ, đoạn truyền lại những lời của Ngô thị, Diêu Cẩm Ngọc nghe xong lại không nổi cáu, chỉ cụp mắt, siết chặt cái chân trong tay. Hạ ma ma thấy nàng chẳng nói chẳng rằng, cũng không khóc không gào, tưởng chừng như bỗng dưng trở thành người khác, tức thì hoảng hốt kêu: “Tiểu thư đừng giận phu nhân, phu nhân lo nhất cho người đấy...”

Diêu Cẩm Ngọc ngẩng đầu cắt lời, bình tĩnh nói: “Ma ma không cần nhiều lời, ta hiểu hết, sau này ta sẽ không để mẫu thân suốt ngày phải lo lắng cho mình nữa.”

Nàng ta dứt lời liền đứng lên, vừa bước tới bàn phấn, vừa ra lệnh: “Vú nuôi vấn tóc cho ta, còn phiên Hạ ma ma tìm giúp ta bộ xiêm y thích hợp, ta muốn tới Phúc Lộc viện thỉnh an lão thái thái.”

Hai bà vú kinh ngạc, Hạ ma ma vội hỏi: “Đại tiểu thư, người không nghe lời phu nhân sao, phu nhân đã nói đừng gây loạn mà. Giờ Đại tiểu thư vẫn bị cấm chường, đâu thể tự tiện rời Lạc Du viện, lão thái thái đương con thịnh nộ, Đại tiểu thư lại xuất hiện chẳng phải khiến người thêm phẫn tức giận sao?”

Diêu Cẩm Ngọc nhoen cười, ngoảnh đầu đáp: “Không biết ma ma có nhớ, hôm trước ta tự ý rời Lạc Du viện, đám nô tài đều trông thấy ta hành xử lỗ mãng, tranh cãi với Tứ muội muội tại nhị môn? Hôm đó ta đã ngã ngược với bề trên, tự ý xuất viện, hôm nay mẫu thân mắc tội lớn, chịu nhục nhã rồi phủ, ta thân là con gái mà chỉ biết tro mắt nhìn ư? Đẳng nào cũng chịu tiếng ác độc hung hăng, chẳng lẽ còn định gánh thêm tội danh bất hiếu? Các người yên tâm, ta không làm loạn, ta chỉ van vì lão thái thái cho tới tiền mẫu thân mà thôi. Ma ma à, “ai nên khôn chẳng dại đời lần”. Hơn nữa, bận này rồi phủ nào biết bao giờ trở lại, ta sao có thể không tiến? Mẫu thân... Mẫu thân vừa mới sảy thai, phụ thân lại khiến mẫu thân đau lòng khôn kể, ta không thể chỉ biết lo mỗi thân mình.”

Diêu Cẩm Ngọc vừa nói vừa trào lệ, hai bà vú cả mừng tới chấy nước mắt, mỗi người một việc giúp Diêu Cẩm Ngọc thay đồ.

Nửa canh giờ sau, trong Y Huyền viện, Bạch Chi kể lại chuyện Diêu Cẩm Ngọc quý gối cầu xin lão thái thái trước Phúc Lộc viện: “Lão thái thái không muốn gặp, Đại tiểu thư quý gối trên nền đá trước sân, liên tục khấu đầu, van nài lão thái thái cho tới tiền phu nhân. Nghe nói Đại tiểu thư không mặc áo choàng, quý suốt gần nửa canh giờ giữa trời giăng hoa tuyết.”

Cầm Sắt khẽ nhún hàng mi dày, thư thả ngẩng đầu lên, buông quyển sách trên tay xuống, đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài. Trời tối sầm, gió đập mạnh lên cửa sổ, chốc nữa hẳn sẽ có bão tuyết. Với thời tiết giá băng như vậy mà Diêu Cẩm Ngọc còn có thể quý tới gần nửa canh giờ, quả đúng là trải gian nan mới tới luyện thành người.

Nàng nhếch miệng cười, đoạn bảo: “Đại tỷ tỷ hành xử như vậy, tuy bề ngoài lão thái thái tỏ ra không bằng lòng, nhưng chắc chắn trong lòng rất tán

thường, bởi Đại tỷ tỷ một lòng hiếu thảo với mẫu thân. Trước đây Đại tỷ tỷ cậy được thím che chở, nên không quá quan tâm tới lão thái thái, nhưng từ rày về sau chắc chắn chị ta sẽ lấy lòng lão thái thái bằng mọi cách, hơn nữa qua cử chỉ này, lão thái thái sẽ coi chị ta trưởng thành chín chắn hơn xưa. Được lão thái thái coi trọng, chở che, dù phu nhân không có trong phủ, lão thái thái vẫn sẽ để tâm tới hôn sự của chị ấy, huống chi phu nhân hồi phủ được hay không còn phải xem ý lão thái thái, Đại tỷ tỷ ứng xử cũng khéo thật.”

Cầm Sát dứt lời liền phát nhẹ đầu bảo: “Lão thái thái sẽ không bắt Đại tỷ tỷ quỳ lâu đâu, không chừng bây giờ đã ưng thuận chị ấy rồi. Phu nhân sắp rời phủ chưa? Mang áo choàng tới, chúng ta cũng phải tới tiễn phu nhân chứ.”

Quả nhiên khi Cầm Sát tới nhị môn thì bất gặp Diêu Cẩm Ngọc cùng Diêu Hồng, Tôn ma ma đứng gần ánh bích. Bên cạnh đậu một chiếc xe ngựa thùng đen, cửa sổ xe mở rộng, Diêu Cẩm Ngọc đứng bên ngoài nói chuyện với người bên trong, mắt rom róm lệ, thần sắc buồn bã.

Cầm Sát chui ra khỏi kiệu, nằng bình tĩnh khép chặt áo choàng, Diêu Cẩm Ngọc nghe được động tĩnh nhìn sang, thấy Cầm Sát khoác áo choàng lông cáo màu xanh biển, mặt đeo mạng trắng đứng giữa trời tuyết, da dẻ tron mịn trắng ngần, phong thái xuất trần, thái độ ung dung, cơ hồ ngạo nghễ giữa gió sương, Diêu Cẩm Ngọc mím chặt môi, đôi mắt ánh vẻ căm tức trong thoáng chốc rồi biến mất ngay.

Hai người đối diện nhau, Cầm Sát mỉm cười, nằng cất bước tới cạnh xe, Diêu Cẩm Ngọc cũng tiến lên đón, kéo tay Cầm Sát nói: “Hôm nay mẫu thân rời phủ, chỉ có mình Tứ muội tới tiễn, ân tình này ta sẽ ghi tạc trong lòng. Trước đây ta thiên cận, trách lầm muội, giờ mới biết muội đúng là người phóng khoáng rộng lượng, Tứ muội đừng chấp nhặt ta, tha thứ cho ta nhé.”

Cầm Sát bị Diêu Cẩm Ngọc siết tay đến phát đau, gương mặt Diêu Cẩm Ngọc tuy đượm tươi cười nhưng đôi mắt ánh vẻ căm giận ngấm ngầm, nhìn chiếc áo choàng lông vũ xanh biếc trên vai nằng ta, Cầm Sát đoán chắc do lão thái thái ban tặng.

Nằng từ tốn rút tay ra, mỉm cười lấy bọc đồ từ tay Bạch Chi rồi cất tiếng: “Đại tỷ nói gì thế, chị em trong nhà với nhau, sao phải khách sáo như vậy. Cùng sống trong một nhà, ngày thường khó tránh cãi vã đôi câu. Người thân ấy mà, càng đánh càng thêm thân, có phải không hà chị?”

Dứt lời, nằng nhún mình thì lễ về hướng xe ngựa, cất tiếng: “Thưa thím, thôn trang vốn đơn sơ thiếu thốn, con cũng chẳng có đồ tốt gì, trong bọc này là hàng len dạ hảo hạng mà hôm qua Văn Thanh lấy từ cửa hàng về, thím hãy mang theo, để tránh sau này trời trở lạnh còn có đồ dùng.”

Diêu Cẩm Ngọc bắt thần siết chặt tay lại, còn Ngô thị ngồi trong xe ngựa thì tức giận tới phát run. Đồ len dạ nằng ta đâu có thiếu, Diêu Cẩm Sát cố tình tỏ vẻ bỏ thí đây mà, nhưng quan trọng hơn, trong lời của Cầm Sát chứa ẩn ý. Gia sản Diêu Giang để lại có một cửa hàng len dạ đặt tại Giang Châu, ba năm trước quân sự cửa hàng chẳng may qua đời, lúc đó Ngô thị lại tiếp nhận gia sản, tiện thể bố trí thân tín quản lý, từ bấy tới giờ luôn trục lợi từ cửa hàng này. Bây giờ Cầm Sát viện cớ tới tiễn tặng đồ, rõ ràng có hàm ý cảnh cáo.

Ngô thị nghiêng răng nghe Cầm Sát tiếp lời: “Thím à, tục ngữ có câu ‘Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt’*, thím tới thôn trang nhất định phải để ý chăm lo sức khỏe, bởi Đại ca, Nhị ca, Đại tỷ tỷ vẫn một lòng lo lắng cho thím đấy. Sau này chú người giận, chắc hẳn sẽ đích thân tới đón thím về. Nhân cách thím thế nào ai nấy đều rõ, con xem sổ sách mới biết hai năm qua thím vất vả quản lý gia sản giúp chị em con ra sao, con thực sự cảm kích vô ngần, định bụng lúc người trong họ tới tiếp nhận gia sản, nhất định kể lại công lao, nhóm trưởng bồi biết thím đối đãi tử tế hiền hậu với chị em con như vậy, lại xem việc thím bị thiệp thất hãm hại, sao có thể dung túng chủ sủng thiệp diệt thế? Chắc hẳn nhóm trưởng bồi sẽ đòi lại công bằng giùm thím, để chủ đón thím trở về, thím hãy tạm yên lòng.”

*Nghĩa là nền tảng cơ bản vẫn còn, thì dù bị tổn hại hoặc chèn ép nhất thời cũng không ảnh hưởng tới đại cuộc.

Ngô thị bấy giờ mới rõ ràng hàm ý của Cầm Sát. Ba năm qua nằng ta quả đã kiếm được rất nhiều lợi lộc từ gia sản của Văn Thanh, nhưng nằng ta bòn rút rất tinh vi cẩn trọng, có điều nào có chuyện gì có thể kín kẽ hoàn toàn, huống chi sự tinh bất ngờ lộ tẩy, nằng ta nghiêm nhiên không kịp lấp liếm. Nếu một mai nhóm trưởng bồi nhảy vào tra xét, hẳn nằng ta sẽ lại bị trách phạt.

Nếu vẫn ở trong phủ, nằng ta chắc chắn sẽ tìm ra cách đối phó, nhóm trưởng bồi sẽ không chỉ vì chị em Cầm Sát mà gây khó dễ cho Diêu phủ, nhưng giờ đây bị phạt tới thôn trang, lại thêm Diêu Lễ Hách lạnh nhạt, nếu Diêu Cẩm Sát quả thật muốn xé to chuyện, làm rõ ngọn ngành, chưa biết chừng nhóm tộc trưởng sẽ bắt Diêu Lễ Hách bỏ nằng thật. Niệm tình sinh đường hai người con trai, Diêu Lễ Hách có thể không bỏ nằng, song có khi lại đưa một chén thuốc độc tới thôn trang, khiến nằng khỏi cần trở về. Với tính cách của Diêu Lễ Hách, chuyện vô lương tâm như vậy dám xảy ra lắm chứ!

Ngô thị bất chợt chợt dạ, siết chặt tay rồi mới từ từ thả ra, thầm quyết định, đoạn cất tiếng bảo Lăng Yến: “Ngươi xuống thay ta nhận lễ của Tứ tiểu thư, bảo rằng ta hiểu tấm lòng con bé. Ban ngày dù đã giao hết sổ sách, nhưng một số khế ước mua bán quan trọng chưa kịp chuyển giao rõ ràng, tuy ta rời phủ nhưng vẫn còn Hạ ma ma, bảo Tứ tiểu thư cứ yên tâm. Tứ tiểu thư có lòng nói tốt cho ta trước mặt tộc trưởng và nhóm trưởng bồi, một phần vì ta, phần khác vì thể diện của lão gia và lão thái thái, mỗi ân tình này ta sẽ ghi nhớ, bảo con bé không cần bận tâm.”

Ngô thị chẳng qua không muốn trực tiếp giáp mặt Cầm Sát, lời nằng ta nói ai nấy đều nghe rõ, Cầm Sát tươi tắn nhún mình thì lễ nói: “Chúc thím thượng lộ bình an.”

Ngay đêm đó Hạ ma ma đích thân mang tới Y Huyền viện 13 tấm ngân phiếu trị giá khoảng 4 vạn lượng bạc, Cầm Sát bảo Vương ma ma thu lại, mấy năm qua hẳn Ngô thị hẳn trục lợi kiếm lời lớn hơn thế này nhiều, nhưng dù sao đòi được một khoản tiền nhất định cũng tốt lắm rồi. Huống chi nằng vốn không có ý định làm âm chuyện lên, Diêu Lễ Hách vẫn là chủ nhân Diêu phủ, nhóm tộc trưởng luôn nể mặt hẳn, nằng mà chuyện bé xé ra to thì chỉ khiến bọn họ chán ghét chị em nằng, lại tưởng chị em nằng nhỏ mọn, không nhớ ân tình đường dục.

Sau khi Ngô thị tới thôn trang, Tứ phu nhân nghiêm nhiên tiếp quản việc nhà, Tứ phòng nhất thời rạng rỡ vô ngần, trong khi đó Diêu Cẩm Ngọc ngày ngày yên lặng tu thân dưỡng tính trong Lạc Du viện, không ra ngoài nửa bước, cách hai hôm lại sai Tôn ma ma đem bản sao chép nữ giới và kinh Phật của nằng ta tới đưa cho lão thái thái ở Phúc Lộc viện.

Ba ngày sau, tộc trưởng và nhóm trưởng bối sai người tới tiếp nhận gia sản, bởi Cẩm Sát mất nhắm mắt mở tán thành hết, nên tất thấy đều thuận lợi. Điều Trạch Thanh, người được kỳ vọng giữ chức tộc trưởng sau này kiêm chủ trì việc tiếp nhận thấy Cẩm Sát không điều tra kỹ chuyện gia sản thì bụng nghĩ Cẩm Sát là đứa biết phân rõ nặng nhẹ, bảo toàn thanh danh Điều thị, bởi thế ông càng lúc càng yêu mến và coi trọng Cẩm Sát cùng Văn Thanh.

Đương lúc ông chuẩn bị rời phủ, Cẩm Sát thừa dịp không ai chú ý liền đuổi theo, tới nơi kín đáo, nằng cất giọng cảnh: “Xin Thái thúc công* đừng bước.”

*Thái thúc công là cách gọi bề trên một cách trang trọng, vì Điều Trạch Thanh có tuổi tác và địa vị ngang bằng với ông cố nội Điều Trạch Dư của Cẩm Sát, nên từ giờ mình sẽ để Cẩm Sát xưng “con” gọi “ngài/Thái thúc công” với vị này nhé.

Điều Trạch Thanh ngoảnh lại trông, thấy Cẩm Sát bước nhanh tới, dịu dàng nhún mình thi lễ, ông hơi ngạc nhiên, biết nàng có lời muốn nói, bèn mở lời hỏi trước: “Chuyện gia sản còn lần cần chỗ nào à?”

Cẩm Sát mỉm cười tiến thêm hai bước, đoạn cất tiếng: “Chuyện gia sản được các trưởng bối trong họ lo liệu giùm, con và Văn Thanh vô cùng yên tâm, cũng không định hỏi thêm gì. Con muốn xin ý kiến Thái thúc công chuyện khác cơ.”

Nàng dứt lời bèn liếc nhìn sang quần sự thân tín của Điều Trạch Thanh, Điều Trạch Thanh khoát tay cho ý đi trước, bấy giờ Cẩm Sát mới quỳ xuống thưa: “Mấy ngày qua chắc ngài cũng nghe nói tới bao lời đồn đại về phủ Võ An hầu liên quan tới con. Chính vì chuyện này mà con luôn thấy pháp phò lo âu, hôn sự của con và Võ An hầu phủ vốn do cha mẹ định ra lúc sinh thời, con không dám không theo, nhưng với tình hình hiện giờ, con thật vô cùng phân vân lưỡng lự, không biết có nên tiếp tục giữ mối hôn sự này, tuân lời dặn dò của cha mẹ hay không, xin ngài dẫn đường chỉ lối giúp con với.”

Cẩm Sát nói xong liền giương vẻ mặt bất an và lo lắng về phía Điều Trạch Thanh, Điều Trạch Thanh thờ dãi hỏi: “Con muốn từ hôn sao?”

Cẩm Sát dập đầu, roi lệ thốt: “Thái thúc công, mặc dù con là phận nữ nhi, nhưng hiểu rõ cốt cách làm người, phu nhân Võ An hầu không ưa con, con cũng không thích chuyện ép duyên*, mong ngài ra mặt phân xử giùm con, giúp con hủy mối hôn này.”

*Nguyên văn là cụm “Cường nhân sở nan”: Nghĩa là ép người khác làm chuyện người đó không muốn làm hoặc không thể làm.

Điều Trạch Thanh chau mày đáp: “Hôn sự này do song thân con định ra, hiện giờ song thân con không còn, con lại được gửi nuôi trong phủ Đồng Tri, Điều Lễ Hách và Quách thị là trưởng bối trong nhà, đáng lẽ con nên thưa gửi chuyện này với họ chứ, sao lại tới tìm ta. Con đứng dậy đi, việc này ta không thể giúp được.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 70 (1,2)

Cẩm Sát vốn dự liệu Điều Trạch Thanh sẽ đáp vậy, nàng không dồng dài thêm, đoạn đứng lên thưa: “Con không phải là người không hiểu lễ nghĩa, trước khi tìm tới ngài, con đã bẩm chuyện với lão thái thái. Nhưng lão thái thái nghĩ Võ An hầu phủ dòng dõi cao quý, kết mối hôn sự với họ là phúc phận của con, là may mắn của con, phu nhân Võ An hầu chẳng qua nhất thời hồ đồ, sau này khi con vào cửa tự khắc sẽ hiểu ra mà thương yêu con, bởi vậy lão thái thái khuyên con chớ bởi tức giận bùng bột mà hủy mối hôn ước này. Lão thái thái lo lắng thay con, con tất nhiên vô cùng cảm kích, nhưng nguyên do từ hôn của con không phải xuất phát từ hành động cảm tính, cứ nghĩ tới một số chuyện là con lại thấy nom nớp âu lo, chỉ sợ sau này chính con sẽ mang tới mầm tai vạ cho họ Điều, bởi thế bèn mạo muội can đường ngài, nhờ ngài chỉ giúp xem, liệu lo lắng của con liệu có phải buồn lo vô cớ hay chăng.”

Cẩm Sát tuy nói năng khách sáo, nhưng thực chất muốn chỉ ra rằng do Điều lão phu nhân sợ đắc tội với Võ An hầu phủ nên mới bảo nàng phải khoan thứ cho bọn họ. Điều Trạch Thanh bắt gặp ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt kiên định như thể đoạn chắc rằng sẽ thuyết phục thành công của Cẩm Sát thì bất giác dấy nổi hiếu kỳ.

Ông nhìn chăm chú Cẩm Sát, cất giọng hỏi: “Nếu đã vậy, con thử nói ta xem vì sao phải lo lắng.”

Cẩm Sát tươi cười thi lễ, mặt mày toát vẻ thoải mái, nàng nói: “Thái thúc công chắc cũng biết trưởng nữ Tạ Thiên Quyên của Võ An Hầu phủ, từ lúc tiến cung tới giờ luôn được thánh sủng, đã được tấn phong làm Văn tần nương nương?”

Điều Trạch Thanh không ngờ Cẩm Sát bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, ông ngạc nhiên, đoạn gật đầu bảo: “Võ An hầu phủ là gia tộc công huân tôn quý, trưởng nữ ắt hẳn hiện thực đoạn trang, được lòng thánh thượng đâu phải chuyện quá lạ lùng. Có lẽ Văn tần nương nương sẽ còn được xem trọng hơn nữa, phủ Võ An hầu có cô con gái như vậy, hẳn sau này còn phú quý rạng rỡ hơn giờ, giả sử Văn tần nương nương tiếp tục được tấn phong, phủ Võ An hầu chẳng phải sẽ quyền thế nghiêng ngửa kinh thành hay sao, con gả qua đó tự khắc trở thành thiếu phu nhân quyền quý, hôn sự này là điểm phúc của con, Điều Quách thị nhận xét không sai đâu.”

Cẩm Sát trái lại chau mày hỏi: “Con vốn cũng nghĩ như Thái thúc công. Nhưng mấy hôm trước tới chùa Linh Âm, có duyên gặp gỡ Bình Nhạc Quận chúa của Trần Quốc công phủ, con lại cảm thấy dường như hai bên bất hòa với nhau, liệu có phải chính do Văn tần nương nương đang được lòng thánh thượng hay không?”

Điều Trạch Thanh sững sờ, cau mày đáp: “Hoàng hậu nương nương là bậc mẫu nghi thiên hạ, tài đức vẹn toàn, Văn tần hợp ý vừa lòng Hoàng thượng,

Hoàng hậu nương nương hiển nhiên cũng rất vui vẻ, Trần Quốc công phủ càng thêm thân thiết với phủ Võ An hầu, làm gì có chuyện bất hòa chứ? Con còn nhỏ dại, trước mặt ta nói năng vô ý cũng không sao, nhưng ra ngoài đừng có ăn nói hàm hồ như vậy.”

Thấy Diêu Trạch Thanh nghiêm giọng, đoán ông bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nàng liền tỏ vẻ hoang mang, thẳng thốt che miệng, nhún mình thì lễ rồi ngập ngừng nói: “Thái thúc công dạy chỉ phải, Hoàng hậu nương nương hiển nhiên vui mừng thay Hoàng thượng, có điều... Có điều quả thật Trần Quốc công phủ và Võ An hầu phủ không hòa thuận mà...”

“Hai phủ hay bất đồng chính kiến, thường ngày không năng qua lại cũng là chuyện dễ hiểu.” Diêu Trạch Thanh tuy đáp vậy, nhưng trong dạ lại đang bắt đầu suy tính.

Dương hoàng hậu bước vào Đông cung, giữ vị trí mẫu nghi thiên hạ đã hơn 13 năm, nhưng dưới gối không con. Tuy vậy có phủ Trần Quốc công làm chỗ dựa, dù hoàng hậu không có con vẫn có thể vững vàng trên ngôi vị ấy, có điều Đại hoàng tử mà Lệ phi sinh ra đã 11 tuổi, vốn dĩ trong những gia đình quan lại thông thường, con vợ lẽ lớn tuổi như vậy đã là mối họa tiềm ẩn, càng khỏi cần nói tới chốn hoàng cung.

Lệ phi là con thứ xuất, phụ thân nàng ta đang nhậm chức Lễ bộ Thượng thư. Đám quan viên trong triều luôn nghĩ rằng Đại hoàng tử sau này sẽ lên ngôi hoàng đế, bởi vậy ai nấy đều khom lưng uốn gối nhất mực lấy lòng Lễ bộ thượng thư Triệu phủ.

Theo những gì Diêu Trạch Thanh biết, ở trong cung Vân tần luôn giao hảo với Lệ phi, nhưng lại bất hòa với Hoàng hậu. Võ An hầu phủ càng năng qua lại với Thượng thư phủ, nghe bảo Võ An hầu còn định đem thứ nữ nhà mình gả cho thứ nam nhà Triệu thượng thư.

Võ An hầu thường xuyên bất đồng quan điểm với Trần Quốc công, mấy năm trước còn đỡ, nhưng từ khi Vân tần tiến cung làm thân với Lệ phi, vì cuộc chiến tranh đoạt ngai vàng mai sau, hai phủ khó tránh cảnh trở mặt thành thù.

Diêu Trạch Thanh đương tư lự thì nghe Cẩm Sát cất tiếng: “Hóa ra là vậy sao, nhưng... Nhưng con từng nghe ông nội bảo rằng, Trần Quốc công là đấng tướng đệ nhất Đại Cẩm, tay nắm trọng binh, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhượng bộ ba phần, ông nội còn bảo thà đắc tội tiểu nhân còn hơn bất hòa với phủ Trần Quốc công...”

Cẩm Sát dứt lời, Diêu Trạch Thanh càng chau mày sâu hơn, nàng tiếp tục gờ giọng gay gắt: “Ông nội còn bảo rằng, tranh đấu giành ngôi triều đại nào cũng có, đó là việc nguy hiểm vô cùng, triều đình biến đổi liên tục, chưa tới thời điểm cuối cùng chẳng ai đoán được mệnh trời, đi sai một bước thì mất mạng như chơi, dù mọi việc có kết thúc, thì lòng vua sâu tựa bể, bất cẩn một chút là bỏ mạng ngay. Mỗi lần nghĩ tới hôn sự với phủ Võ An hầu, con lại nhớ tới lời ông nội, lòng dạ bất an khôn kể. Năm xưa khi hai bên đính ước, Võ An hầu phủ chưa hề trở mặt với Trần Quốc công phủ, nếu con gả sang đó, chẳng phải sẽ trở thành kẻ địch của phủ kia ư? Hơn nữa ông nội đã từng dặn không được trở mặt với phủ Trần Quốc công, nếu con nhất quyết theo họ thì chẳng phải thành ra không tuân lời giáo huấn của ông nội, mang tiếng bất hiếu ư? Con còn rất quý mến Bình Nhạc quận chúa tỷ tỷ, nếu bước vào phủ Võ An hầu, hẳn tỷ ấy sẽ chẳng thêm đoái hoài tới con nữa, vậy con nên làm thế nào cho phải đây... Suy nghĩ quá lung, con đành mạo muội tới tìm Thái thúc công, mong ngài chỉ giúp con với.” Cẩm Sát dứt lời lại tiếp tục nhún nhường hành lễ một lần nữa.

Lúc này đây trong lòng Diêu Trạch Thanh ngổn ngang trăm mối, lời nói của Cẩm Sát như một tiếng chuông cảnh tỉnh ông. Trước kia chỉ thấy Võ An hầu phủ bề ngoài hiển hách tôn quý, chưa từng lưu ý tới mối họa tiềm ẩn như vậy, bây giờ ông bắt chợt toát đầy mồ hôi lạnh.

Giành ngôi đâu phải chuyện giản đơn? Nếu thành công hiển nhiên phú quý giàu sang khôn kể, nhưng thất bại thì roi đau cả nhà. Mấy vị đứng nơi đầu sóng ngọn gió còn khó tránh cảnh nhà tan cửa nát nữa là đám tôm tép phía dưới.

Vua nào triều thần nấy, có vị hoàng đế nào dửng dưng mà không đi liền với cánh máu chảy thành sông? Nếu Diêu Cẩm Sát gả cho thế tử Võ An hầu, vậy Diêu gia sẽ nghiêm nhiên dính vào guồng quay tranh đấu, dính vào phe cánh Lệ phi, tham gia trực tiếp vào cuộc chiến giành ngôi.

Hiện giờ Lệ phi thân thiết với Vân tần, nhưng nếu sau này Vân tần tiếp tục thăng vị, lại có con nối dõi, vậy tình hình liệu sẽ còn biến đổi tới đâu?

Võ An hầu phủ đi con đường nguy hiểm, nếu thắng thì phú quý tựa như lên trời, còn Diêu gia thì ngoài việc vững vàng kết mối làm ăn buôn bán với hoàng cung, chẳng được lợi lộc gì thêm, vậy lý nào Diêu gia lại phải chịu nguy hiểm theo Võ An hầu phủ chứ.

Hướng hồ, hiện giờ đương buổi loạn thế, đương kim thánh thượng bắt tài mê muội, Bắc Yên ở phương Bắc lại đời mất chăm chăm như hổ đói rình mồi, chưa biết chừng sẽ xua binh sang, đến lúc đó Trần Quốc công phủ tay nắm trọng binh vẫn là sự lựa chọn sáng suốt hơn.

Họ Diêu nào phải gia tộc vinh hiển tôn quý gì, dù Võ An hầu phủ thành công thì họ Diêu cũng chỉ thêm nhiều tiền tài của nả, nhưng nếu bọn họ thất bại thì họ Diêu đúng là kêu trời không thấu, kêu đất chẳng xong, chẳng tìm ra đường thoát. Nói tóm họ, bọn họ không có phúc treo cao tới cửa quý Hầu phủ!

Nếu trước đây mọi chuyện vẫn êm xuôi, dù họ Diêu muốn từ hôn cũng khó, vì ai dám mịch lòng Hầu phủ chứ. Nhưng bây giờ bỗng dưng xảy ra chuyện Vạn thị mưu hại Cẩm Sát, Diêu gia đang chiếm thời cơ, mặc dù từ hôn vẫn đồng nghĩa với việc đắc tội Võ An hầu phủ, nhưng vì e ngại con mắt người đời, Hầu phủ hẳn phải dè chừng, không dám thẳng thắn trừng phạt Diêu gia, vậy tóm lại việc từ hôn này phải thực hiện càng nhanh càng tốt, kéo lại rơi vào cảnh mất bò mới lo làm chuồng.

Thấy Diêu Trạch Thanh đắm chiều suy tư, vẻ mặt thay đổi thất thường, Cẩm Sát tức thì đỡ lo, chỉ đứng yên chờ đợi. Nàng chọn Diêu Trạch Thanh giúp ra mặt là có nguyên do riêng.

Diêu Trạch Thanh có uy thế lớn trong nhóm trưởng bối, nếu thuyết phục được ông, vậy nàng sẽ không phải lo tới thái độ của những người khác. Hơn nữa, Diêu Trạch Thanh là con thứ xuất, năm xưa tuy chỉ được phân một phần gia sản, nhưng bây giờ sản nghiệp riêng trong tay ông liên tục sinh sôi nảy nở, lớn gấp nhiều lần, ông là người bản lĩnh lại thông minh, cả đời ngược xuôi nam bắc, cũng hiểu biết rất nhiều.

Hàng năm ông đều trích một phần gia sản để cứu giúp người trong họ, tích lũy dần uy danh. Người biết dùng tiền mua chuộc lòng người, am hiểu tình thông như ông, chắc chắn không dễ bị tiền tài che mờ mắt, chắc chắn sẽ tường tận thâm ý của nàng.

Và chẳng, nếu nàng gả cho Tạ Thiếu Văn, tương lai những người được lợi lớn nhất dĩ nhiên là gia đình Diêu Lễ Hách, Diêu Lễ Hách theo nghiệp công danh, con trưởng Diêu Văn Bác cũng đang làm quan, còn cả nhà của Diêu Trạch Thanh lại theo nghiệp buôn bán, ông lại không có quan hệ huyết mạch thân thiết với nàng như họ. Nếu nàng trở thành phu nhân Võ An hầu, vừa không mang lại lợi ích gì cho Diêu Trạch Thanh, vừa mạo hiểm tới cả dòng họ Diêu. So sánh lợi hại như vậy, dù là kẻ ngốc cũng biết phân biệt nặng nhẹ sao cho thỏa đáng.

Quả nhiên một lúc sau Diêu Trạch Thanh định thần, nhìn Cẩm Sát với đôi mắt tuy già nua nhưng thâm sâu, Cẩm Sát chỉ mỉm cười đáp lại với thần sắc thản nhiên.

Diêu Trạch Thanh bật cười to, vuốt chòm râu nói: “Nha đầu, con giỏi lắm, Diêu Hồng có đứa cháu như con, tiền đồ của Văn Thanh ắt rộng mở. Con về đi, chuyện này ta sẽ lưu tâm.”

Thấy Diêu Trạch Thanh cất giọng điềm đạm, ngữ khí toát vẻ hài lòng thân thiết, trong lòng nàng đã chắc mười mươi, nàng vội nhún mình thi lễ rồi nói: “Đầu có, được Thái thúc công ra mặt giúp đỡ, tối nay con say giấc nồng được rồi. Đại ân của ngài, con nguyện ghi nhớ suốt đời.”

Diêu Trạch Thanh là người đa mưu túc trí, ông đã quyết định, vậy bước tiếp theo phải làm thế nào hẳn không cần một cô bé như nàng xen vào, bởi vậy, Cẩm Sát chỉ lập tức từ lòng cảm kích ông.

Thấy Cẩm Sát nhẹ nhõm mỉm cười, mắt sáng như sao, điềm nhiên từ tốn, không có vẻ vui mừng quá đỗi, ông càng coi trọng nàng thêm, vừa cười vừa gật đầu bảo: “Chuyện này ta sẽ thu xếp, có điều phủ Võ An hầu tọa lạc ở kinh thành, nếu muốn từ hôn thì bắt buộc phải thượng kinh, con hãy chuẩn bị kỹ lưỡng trước, sau khi xin ý tộc trưởng, ta sẽ báo cho con ngay.”

Cẩm Sát thi lễ nói: “Hết thảy xin nhờ Thái thúc công.”

Diêu Trạch Thanh nán nã trông Cẩm Sát một lát, sau đó quả quyết xoay người rời đi, Cẩm Sát dõi theo bóng ông xa dần, khẽ mỉm cười.

Nếu Diêu Trạch Thanh đã quyết, vậy chuyện từ hôn phải chủ động càng nhanh càng tốt, phải rèn sắt khi còn nóng*. Hiện giờ Thôi gia đang làm loạn chốn kinh kỳ, nếu Diêu gia không nhân cơ hội này thì còn định đợi tới bao giờ?

*Rèn sắt khi còn nóng: Bắt đúng thời cơ hành động.

Cẩm Sát vừa mới thuyết phục thành công Diêu Trạch Thanh, chẳng ngờ tới chiều lại nghe tin Tạ Thiếu Văn báii phỏng Diêu phủ.

Buổi chiều, lúc Cẩm Sát đang học tính sổ sách với Diêu Cẩm Hồng trong Kiều Tâm viện thì Bạch Chi bước vào bẩm báo: “Tiểu thư, lão gia sai người tới Y Huyền viện mời tiểu thư tới thư phòng.”

Cẩm Sát nghe vậy thì gây tính nổi hai hạt châu, rồi đảo mắt cười bảo Diêu Cẩm Hồng: “Hôm nay Tam tỷ không được thu đủ tiền dạy học nhé, tỷ mới dạy muội non nửa canh giờ, để muội tính xem Tam tỷ phải trả lại bao nhiêu đồng nào.”

Cẩm Sát dợm gây bàn tính, Diêu Cẩm Hồng tươi cười nhướn mày trông, đặt tay lên bàn tính cản Cẩm Sát rồi cười nói: “Lý nào lại thế, học trò lười nhác, thầy giáo còn phải trả lại tiền ư?!”

Cẩm Sát bật cười khanh khách, đứng lên bảo: “Hôm nay coi như Tam tỷ được hời, ngày mai muội nhất định quấy rầy tỷ thật lâu.”

Nha hoàn Kim Bảo, Ngân Bảo thấy Cẩm Sát cố tình bắt chước giọng điệu tính toán chi li của tiểu thư nhà họ thì cũng bật cười theo, Diêu Cẩm Hồng thuận thế giả vờ cau kinh, phất tay ra chiều bảo Cẩm Sát biến nhanh, ta đây không thêm quan tâm tới người.

Cẩm Sát nhoen cười rời phòng, vừa bước xuống hành lang thì thấy kiều của Tứ phu nhân hạ xuống, nàng tiến lên thi lễ, Tiểu Quách thị vội cầm tay bảo: “Sao về nhanh thế? Thím đã dặn phòng bếp làm mấy món điểm tâm lót dạ, đang định mang tới cho chị em con.”

Cẩm Sát đáp: “Chú sai người gọi con tới thư phòng, không hiểu có việc gì, thím chắc biết con phải về nên mới mang điểm tâm tới chứ gì.”

Cẩm Sát chu môi hờn dỗi, Tiểu Quách thị cũng vờ giận nheo má nàng rồi nắn: “Con ấy, càng ngày càng kén ăn, thím đang định bảo Lương ma ma gói vào đưa sang Y Huyền viện, thế mà con còn dỗi, được rồi, để thím thương cho đám nha hoàn vậy.”

Cẩm Sát vội ôm chầm lấy cánh tay Tiểu Quách thị ra chiều lấy lòng, Tiểu Quách thị bèn cười nói: “Chắc do thể tử Võ An hầu tới nên chú con mới cho người tới gọi, con nên nhanh chân lên, đừng để họ phải chờ lâu, điểm tâm này lát nữa thím sẽ sai người mang về viện cho.”

Cẩm Sát tức thì ngừng cười, Tiểu Quách thị đã biết ý định từ hôn của Cẩm Sát từ Quách thị, giờ thấy vẻ mặt nàng như vậy, nàng ta liền cất tiếng khuyên nhủ: “Thường ngày ta thấy con thông minh lanh lợi lắm cơ mà, sao cứ nhắc tới chuyện này lại hồ đồ vậy, Hầu phủ là dòng dõi tôn quý, nếu Tam tỷ con có được hôn sự như thế, ta cũng...”

“Mẹ, ngoài trời lạnh lắm, mẹ để Tứ muội đi đi, chớ để chú phải chờ lâu.” Tiểu Quách thị còn chưa dứt câu, rèm cửa được vén lên, Diêu Cẩm Hồng khoác áo choàng lông đỏ tươi bước ra, cất tiếng xen ngang.

Tiểu Quách thị lườm lườm Diêu Cẩm Hồng rồi thả tay để Cẩm Sát đi. Đến khi Tiểu Quách thị vào phòng, nàng ta bắt đầu buông giọng quở trách: “Tứ

muội của con là đứa ngốc, con còn định ngốc hơn cả nó à. Ta muốn kết hôn sự cho con thì làm sao chứ? Nếu Tứ muội con đã quyết chí từ hôn với phủ Võ An hầu, vậy sao con không biết tranh thủ thời cơ hả? Nếu nhờ Tứ muội con nói giúp với thế tử...”

“Thì nữ nhi sẽ được thế tử xem trọng, đưa vào Hầu phủ làm di nương?” Diêu Cẩm Hồng thấy Tiểu Quách thị tiếp tục lải nhải thì sao không hiểu mẹ mình có ý gì chứ, nàng ta cắt ngang ngay, giọng điệu còn lộ vẻ buồn bực.

Tiểu Quách thị bị Diêu Cẩm Hồng chọc tức tới gất gồng: “Sao chỉ có thể làm thiếp thất? Đại tỷ con đang moi mắt chờ mong, sao con lại không muốn hả? Cha con quản lý tất cả việc làm ăn của Diêu gia, mẹ con lại một tay thu vén việc nhà, dung mạo nhân phẩm của con thua kém Đại tiểu thư ở chỗ nào? Trước kia Tứ muội con không có ý từ hôn thì chẳng nói làm gì, bây giờ nó quyết tâm như vậy, ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’*, ta tranh thủ cơ hội cho con cũng không được chắc!

*Nghĩa là có thứ gì tốt thì chỉ nên chia sẻ trong nhà với nhau, không nên để cho người ngoài hưởng lợi.

Tiểu Quách thị lý lẽ hùng hồn, Diêu Cẩm Hồng chán nản, thở dài thốt: “Mẹ à, Đại bá* là Đồng Tri lục phẩm, tương lai có thể còn thăng quan tiến chức, Đại tỷ ty tử dù sao cũng mang danh con gái nhà quan. Còn con dù giàu sang tới đâu cũng chỉ là con gái thương hộ, làm sao so sánh ngang hàng được? Võ An hầu phủ tôn quý vinh hiển, sao có thể lấy con về làm chính thất? Mẹ đừng mơ tưởng nữa, dù bọn họ dám lấy, con cũng chẳng muốn gả, nếu con bước chân vào Hầu phủ, hẳn sẽ bị người người coi thường, kể cả đám nô tài hạ nhân. Nếu mẹ thật sự muốn làm lão phu nhân nhà quan thì chỉ bằng đốc thúc bài vở của em trai con, tốt nhất đừng mong chờ vào con, dù con có gả được vào Hầu phủ thì mẹ cũng chẳng làm cáo mệnh phu nhân được đâu.”

*Đại bá: Bác cả.

Tiểu Quách thị càng tức đỏ bừng mặt, nhưng cũng biết Diêu Cẩm Hồng nói đúng, một lát sau nàng ta bỗng bật quát: “Người đứng là đứa bất hiếu.”

Diêu Cẩm Hồng điềm nhiên vừa gẩy bàn tính, vừa lạnh lạnh đáp: “Nói thật, nếu Tứ muội tiếp tục hôn ước, con mới coi thường em ấy, cũng chẳng muốn gần gũi thân thiết hơn. Con tự biết thân phận, thay vì cố treo vào nơi nhà cao cửa rộng, bám vào chỗ tôn quý giàu sang, thả năm thật chặt tiền tài trong tay còn hơn. Nếu mẹ muốn tốt cho con thì sau này kiếm một chàng trai ở rẻ là xong, con gái sẽ cảm kích mẹ cả đời.”

Tiểu Quách thị dở khóc dở cười, nghiêng răng bảo: “Ở rẻ cái gì chứ? Em trai con thì vứt vào đâu hả, kiếm một chàng ở rẻ cho con, vậy tương lai còn ai dám gả vào đây, những đứa em gái khác của con chẳng lẽ cứ trơ mắt để như vậy! Hơn nữa, loại ở rẻ thì có gì tốt? Nếu không phải nghèo khó thì cũng là trong người mắc bệnh khó nói...”

Diêu Cẩm Hồng chẳng qua thuận miệng nói ra, thấy Tiểu Quách thị lại bắt đầu cảm râm thì đặt sớ sách xuống, tới dựa sát vào Tiểu Quách thị.

Nàng ta lắc lắc cánh tay Tiểu Quách thị, đoạn cất tiếng: “Có mẹ ở đây, ai sao dám gây sự, con biết mẹ hiểu con nhất, chuyện cưới hỏi con nghe mẹ tất, bà mẹ nào chẳng thương con gái, mẹ nhất định sẽ lo liệu chu toàn...”

Tiểu Quách thị bật cười, dí tay vào trán Diêu Cẩm Hồng, mắng: “Con phải gả cho gã đồ tể nghèo khó mới xứng.”

Diêu Cẩm Hồng tán đồng: “Vâng, thế cũng được, ít ra mỗi bữa đều có thịt ăn, miễn là mẹ không ngại trở thành mẹ vợ của kẻ bán thịt, con thế nào cũng xong.”

Lúc này tại tiền viện, Cẩm Sát theo gã sai vặt tiến vào thư phòng Diêu Lễ Hách. Lúc nàng bước vào, Tạ Thiếu Văn và Diêu Lễ Hách đang bình phẩm bức cổ họa bên thư án*, ánh dương xuyên qua cửa sổ soi rõ gương mặt vui vẻ của hai người họ, người này hòa nhã dễ gần, người kia cung kính lễ phép, quả là cảnh tượng hòa thuận ấm áp.*Thư án: Bàn sách, bàn làm việcBắt gặp Cẩm Sát, Tạ Thiếu Văn tươi cười sáng láng, tiến lên đón: “Muội muội xem này, thúc phụ mới tìm được một bức họa của Xa Hồng tiên sinh tiên triều, tranh sơn thủy vốn là sở trường của muội, tới xem với ta nào.”

Tạ Thiếu Văn vừa dứt lời, Diêu Lễ Hách liền phụ họa theo: “Ta không biết Tứ nhau đầu lại giỏi về tranh sơn thủy đâu đấy, thế từ quả là thanh mai trúc mã của con bé, ngay cả chuyện nhỏ này cũng nhớ rõ. Con đã tới rồi, vậy sang đây xem đi.”

Diêu Lễ Hách mở miệng trêu chọc làm gương mặt Tạ Thiếu Văn chợt ửng đỏ, hấn gương mặt đôi mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm vào Cẩm Sát.

Cẩm Sát tuy khó chịu, nhưng vẫn mỉm cười khách khí, nhún mình thì lễ rồi nói: “Trước mặt chú và thế tử, tiểu nữ sao dám múa rìu qua mắt thợ*, thường ngày tiểu nữ hay vẽ vờ linh tinh mà thôi, hướng chỉ từ lúc ông nội qua đời, tiểu nữ rất ít khi động vào bút vẽ, thế tử đừng đùa tiểu nữ. Không biết chú gọi Cẩm Sát tới có chuyện gì?”

*Nguyên văn là cụm Ban môn lộng phủ: Nghĩa là múa búa trước cửa Lỗ Ban. Từ “Ban” chỉ Lỗ Ban, một thợ mộc nổi tiếng cổ đại. Cụm này có hàm ý châm biếm những người phô trương khoe khoang trước mặt chuyên gia.

Mấy ngày không gặp, Cẩm Sát không những không ngại, mà còn tỏ vẻ lãnh đạm khách sáo hơn, Tạ Thiếu Văn chợt thấy hoảng hốt xen lẫn sượng sùng.

Diêu Lễ Hách để ý vẻ mặt Tạ Thiếu Văn, thăm chau mày liếc xéo Cẩm Sát, y cất tiếng: “Hầu phu nhân không khỏe, không tiện ở lại Giang Châu lâu, ngày mai thế tử sẽ khởi hành về kinh, hôm nay cố ý tới thăm con. Ta nhớ con rời kinh cũng khá lâu rồi, chắc hẳn muốn nhờ tặng quà cho các tỷ muội thân thiết trong kinh, con và thế tử lại có hôn ước, lớn lên bên nhau, cũng không cần quá câu nệ lễ tiết, vì thế ta mới gọi con tới. Ta còn có việc ở nha môn, con hãy giúp ta tiếp đãi thế tử.”

Diêu Lễ Hách dứt lời liền gật đầu với Tạ Thiếu Văn, sau đó bước luôn ra ngoài. Tạ Thiếu Văn không những không ngăn, lại còn khom người tạ bóng lưng y, đoạn nói: “Tiểu chủ* xin tiễn chú.”

*Tiểu chất: Cháu.

Diêu Lễ Hách dám để nàng một thân một mình ở cùng với Tạ Thiếu Văn, nếu người khác biết được sẽ xi và nàng tới mức nào đây?

Diêu Lễ Hách bất chấp liêm sỉ, còn Tạ Thiếu Văn ịch kỷ chỉ biết nghĩ tới bản thân mình mà không mấy may nghĩ tới cảm nhận của nàng, Cẩm Sắt bắt chọt siết chặt tay, đánh mặt lại.

Diêu Lễ Hách vừa bước khỏi phòng, Cẩm Sắt tức thì trở gót theo sau, ai ngờ Tạ Thiếu Văn như thể đoán được ý định của nàng, hấn sai chân túm chặt cánh tay rồi kéo nàng lại trước mặt.

Cẩm Sắt bức tức, trợn mắt nhìn hấn quát: “Làm gì vậy? Buông ra!”

Cẩm Sắt vốn xinh đẹp, ngày thường vẻ mặt luôn dịu dàng hòa nhã, không ngờ bây giờ tức giận trái lại còn đẹp hơn, làn da trắng ngần, đôi má ửng hồng, đôi mắt vốn sâu như nước giờ rực sáng, làm nổi bật ngũ quan tuyệt mỹ, nàng lúc này toát vẻ thanh khiết xen điểm lệ, quả nhiên đẹp tựa ngọc băng, khiến hấn chột si mê ngây dại.

Tạ Thiếu Văn chưa từng thấy điệu bộ này của Cẩm Sắt, nhất thời hấn vừa mê mẩn, vừa vô thức siết mạnh tay hơn.

Bắt gặp bộ dạng mê đắm thèm khát của hấn, Cẩm Sắt tức thì không thể tức giận nổi nữa, vì thư phòng của Diêu Lễ Hách không cho phép nô bộc tùy tiện bước vào, cho nên bây giờ ngoài sân không một bóng người, dù nàng muốn gọi ai tới cũng đành bất lực.

Cẩm Sắt vô cùng lo lắng, chỉ sợ đây là cái bẫy của Tạ Thiếu Văn, nếu hấn dám làm chuyện trái lễ tiết, thì chẳng phải toi công nàng vất vả bày kế từ hôn sao.

Nàng vừa vội vừa không thể kiên nhẫn ngẫm ngợi thêm, bèn rút thanh chủy thủ trong tay áo ra, đẩy ngón cái tuốt vỏ, lập tức đâm xuống tay Tạ Thiếu Văn.

Tạ Thiếu Văn không ngờ Cẩm Sắt lại mang dao bên người, hấn mới chỉ nắm tay nàng, thế mà nàng dám đâm hấn! Nghe tiếng vỏ dao rơi xuống đất, hấn tức thì định thần lại, mắt ánh vẻ sắc nhọn, vội buông tay nàng ra, lùi lại vài bước, Cẩm Sắt nhân cơ hội nhặt vỏ dao rồi xách váy chạy vụt khỏi thư phòng. Tạ Thiếu Văn bỗng ngẩn ngơ, hấn chỉ thấy cô bé thuở ấu thơ đã biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ vô cùng xa lạ. Vẻ lạnh lùng nhẵn tâm ban nãy của nàng khiến hấn chột hoảng hốt. Song nàng càng tỏ ra như vậy, hấn càng đau lòng, càng buồn bức khổ sở. Giờ đây hấn vừa cảm thấy nôn nóng khó hiểu, vừa đau lòng quá đỗi, hấn không hiểu tại sao nàng tỏ ra thù ghét rõ rệt như vậy, hấn không cam lòng, hấn không thể chịu nổi, hôm nay hấn nhất định phải bắt nàng giải thích rõ mới được! Bởi vậy sau một lúc thất thần, Tạ Thiếu Văn liền vọt ra ngoài, đuổi theo Cẩm Sắt.

Cẩm Sắt lao ra nhưng không tìm thấy Bạch Chi, chỉ thấy xung quanh vắng lặng im lìm, ngay cả một bóng người cũng không có, nàng bèn chạy sâu vào phía trong nội viện, song nàng vốn là con gái, chân ngắn sức yếu, lại ăn vận váy vóc rườm rà, bình thường vốn không năng ra ngoài, bởi thế mới chạy được vài bước đã bị Tạ Thiếu Văn đuổi kịp.

Căn viện bao quanh thư phòng thông với một hoa viên nhỏ, vì nơi đây dành cho người ngâm thơ đọc sách, nên hoa viên dày đặc những cây tùng trúc cao ngút mắt, những tảng đá đẽo gọt kỳ thú, các đình nghỉ chân, cảnh trí rộng rãi trống trải. Giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, hấn Tạ Thiếu Văn cũng không dám làm bậy. Bởi vậy nàng bèn dứt khoát dừng lại, dựa vào thân từng thờ hào hển, lạnh lùng nhìn Tạ Thiếu Văn đuổi tới rồi nhìn chằm chằm mình.

Giờ đây Tạ Thiếu Văn không còn điệu bộ hòa nhã điềm đạm như thường lệ, hấn dõi theo Cẩm Sắt với đôi mắt đỏ rực, toàn thân toát đầy giận dữ.

Hấn vốn ôn tâm tình nhưng nhớ chờ mong tới Giang Châu, chẳng ngờ mới qua vài ngày mọi chuyện lại biến thành như vậy. Hấn ra sức lấy lòng, dè dặt cẩn thận, nhưng nàng chỉ một mực lạnh nhạt thờ ơ, hấn vốn tưởng bởi ba năm xa cách, nhưng dù có tự dối lừa bản thân tới đâu, hấn cũng cảm nhận rõ mồn một nỗi chán ghét thù hằn của Cẩm Sắt.

Tạ Thiếu Văn không thể hiểu nổi nguyên do, bởi thế càng lúc càng bức tức. Hai hôm nay chuyện của Vạn thị đã khiến hấn mệt mỏi phiền não, giờ càng khó tránh nổi cơn tam bành.

Hấn đánh mặt hỏi Cẩm Sắt: “Diêu Cẩm Sắt, tại sao muội dám động dao với ta?”

Cẩm Sắt tự dưng cảm thấy vẻ tức tối của hấn còn dễ coi hơn nhiều cái điệu bộ dịu dàng thâm tình thường lệ, nàng nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, cất giọng mỉa mai: “Thế từ Võ An hầu nói năng lạ thật, ngài không tuân lễ giáo, chẳng lẽ còn muốn ta vui vẻ đáp lại? Ta động dao thì đã sao, thiếu nữ nào gặp phải kẻ háo sắc đều chẳng như vậy.”

Thấy Cẩm Sắt nói lạnh đi, Tạ Thiếu Văn càng tức tối: “Ta luôn muốn tốt cho muội, sao có thể làm ra chuyện trái lễ giáo gì? Chẳng qua thấy muội định đi, cho nên ta mới sốt ruột siết chặt tay, hồi nhỏ chúng ta còn từng...”

“Xưa đâu giống nay, chẳng lẽ thế tử không biết trai gái bảy tuổi đã bất đồng ư? Nếu ngài thật sự muốn tốt thì sẽ không để ta rơi vào cảnh dễ gặp điều tiếng chê trách như ban nãy. Thế tử tuy không làm gì ta, nhưng sao tránh được có kẻ vịn cớ ăn nói xằng bậy, có lẽ thực chất trong lòng ngài chỉ mong tiểu nữ bị tổn hại thanh danh, đồ nung nấu ý định từ hôn chứ gì? Thế tử có lòng, nhưng ta không dám nhận, ngài vẫn nên sớm quên ta đi, đặt tâm tư vào thiếu nữ khác thì hơn.” Tạ Thiếu Văn còn chưa dứt lời đã bị Cẩm Sắt cắt ngang.

Nhớ tới kiếp trước, chỉ vì chống đối Vạn thị mà hấn không nề hà hủy hoại thanh danh của nàng, khiến nàng phải mang phận thiếp thất, tức thì khẩu khí nàng càng lúc càng đầy vẻ chế nhạo.

Với hành động ban nãy của hân, nàng chỉ sợ nếu kiếp này xảy ra tình cảnh tương tự, hân chắc chắn sẽ lại lần nữa hủy hoại nàng. Vậy chi bằng thay vì giữ hòa hảo với hân, để hân quay ra ghét nàng, hận nàng còn tốt hơn.

Tạ Thiếu Văn đương nhiên biết đáng lẽ không nên ưng thuận với ngầm ý của Điều Lễ Hách, nhưng bởi muốn gần gũi và tiện thể đỡ ngon đỡ ngọt khiến nàng nguôi giận, để hân chỉ cần chờ phụ thân dần xếp xong chuyện ở kinh thành, mang sinh lễ tới nghênh đón nàng về Hầu phủ là an tâm. Nào ngờ chưa phát hiện ra sai sót ở đâu, bỗng thấy Cẩm Sắt đâm ra thù ghét hân!

Nhìn vẻ mặt châm chọc của nàng, hân tiến lại gần nói: “Ta biết ba năm qua ta không tận tâm với muội, nhưng cũng bởi muội ở tận Giang Châu, ta đành lực bất tòng tâm. Muội muội chịu khổ tại Điều gia, trong lòng ta cũng toàn dần vật áy náy, vì thế mới muốn sớm ngày rước muội vào phủ, thuận tiện gần gũi săn sóc. Nếu muội giận vì ba năm qua ta sao nhãng, vậy ta hứa sau này sẽ đền muội gấp trăm nghìn lần, muội vào phủ rồi, muốn nổi nóng phát tác thế nào cũng xong.”

Cẩm Sắt càng nghe càng cáu, Tạ Thiếu Văn biết nhà họ Điều đối xử bất công với nàng, thế mà ban nãy còn dám ưng thuận Điều Lễ Hách, giờ lại mặt tro trán bóng chỉ trích họ. Nàng bèn nhoen cười, đôi mắt sáng như sao đặc về lạnh lẽo, cất giọng thẳng thắn.

“Nếu thế tử còn chưa rõ, ta cũng nói thẳng luôn, Hầu phủ tôn quý vinh hiển vô vàn, Điều Cẩm Sắt ta không dám trèo cao, hôn sự này ta phải lui. Ta cũng không có thiện cảm với ngài, mong ngài khỏi cần dùng dằng, sớm hủy hôn ước ngày nào, ngài cũng sớm tìm được ý trung nhân ngày ấy, và chẳng cũng dễ tiêu nữ khôi là mối họa cản trở tiền đồ rộng mở của ngài.”

Hân đã lờ mờ nhận ra nàng có ý từ hôn, nhưng bây giờ chính tai nghe nàng nói rõ, hân vẫn cảm thấy vô cùng tức giận, tức tối nhìn đăm đăm nàng, đoạn gắt gỏng:

“Hủy hôn? Việc hôn sự há có thể tùy tiện thế ư! Võ An hầu phủ ta sao để mặc nàng muốn làm gì thì làm, nàng nên bỏ ngay ý định này đi, lão phu nhân và chú Điều sẽ không ưng thuận đâu. Hôn nữa, chỉ vì mẩu thân ta từng bày kế hại nàng, nàng liền vứt bỏ tấm chân tình của ta, quyết tâm làm mất thể diện của Hầu phủ, nàng hẹp hòi, cổ tình chuyện bé xé to như vậy thật khiến ta thất vọng, nếu biết nàng biến thành hạng người này, Điều gia gia* trên trời có linh cũng không thể an tâm được.”

*Gia gia: Ông, ông nội.

Cẩm Sắt càng cười tươi rói, cất tiếng: “Tốt quá, nếu thế tử Võ An hầu đã thất vọng về tiểu nữ như vậy, thế thì hủy hôn thôi, đỡ khiến hai bên càng thêm ghét bỏ.”

Cẩm Sắt chẳng những không buồn vì những lời hân mắng, lại còn cười tươi như hoa, hân tức tối khó nhịn, gơ tay muốn tóm lấy Cẩm Sắt, miệng gầm lên: “Điều Cẩm Sắt, ngươi đừng hòng! Chúng ta đã đính ước, ngươi là người nhà Tạ gia ta, bất kể sinh từ thế nào, ta nhất định bắt ngươi bước vào Hầu phủ!”

Nhìn Tạ Thiếu Văn dừ tợn nhào tới, Cẩm Sắt tức thì cảm thấy hối hận, thầm trách bản thân không nên vì há giận nhất thời mà chọc tức hân.

Nàng biết rõ chỉ cần mềm mỏng nhẹ giọng thì sẽ dễ dàng thoát thân, nhưng dù nàng điềm tĩnh thâm trầm đến đâu cũng vẫn chỉ là một thiếu nữ 17 tuổi, chưa bản lĩnh cao thâm tới mức lúc nào cũng có thể kiềm chế được, bởi vậy mới thành ra thế này.

Kiếp trước vì nuôi lòng báo thù, cho đến khi chết nàng đều nhẫn nhịn chịu đựng được, lúc Hầu phủ bị xét nhà tịch thu gia sản, Tạ Thiếu Văn lại không có trong phủ, cho nên nỗi oán hận trong lòng nàng chưa thể tiêu tan hết. Khi được sống lại, nàng vất vả mưu tính từng bước, tâm tư luôn nặng trĩu áp lực, muốn được trút bớt cho nhẹ lòng. Thêm vào đó ban sáng vừa thuyết phục thành công Điều Trạch Thanh, nàng càng khó lòng duy trì vẻ dịu dàng dễ gần vờ diễn trò với Tạ Thiếu Văn.

Có điều trông hân giận dữ đến vậy, Cẩm Sắt vẫn thấy hơi sợ, cũng hơi hối hận, nàng vội rút dao găm, gấp gấp bảo: “Bất kể sinh từ ra sao ư? Thế tử thật thương yêu tiểu nữ quá! Ngài không sợ cường ép ta vào phủ, nửa đêm sẽ bị người đầu áp tay gối đâm một nhát dao toí mạng sao? Thế tử ngày ngày đọc sách thánh hiền mà dám động tay động chân với ta ư, thế tử dám bắt tuân lễ giáo, trở thành hạng hạ lưu vô si ư?”

Đương lúc cấp bách, nàng chỉ biết dùng lời nói để dời lực chú ý của hân, nhưng trái lại hân càng nghe càng nổi giận, điệu bộ hung hãn, liều lĩnh xông vào muốn bóp cổ nàng, để nàng khỏi phải thốt lời vô tình nhẫn tâm nữa. Cẩm Sắt cuống quýt, dọm muốn giăng hòa để thoát khỏi khốn cảnh này rồi hăng hay, chẳng ngờ mới chớp mắt một cái, tình thế trước mặt bỗng chốc biến hóa kỳ ảo.

Chiếc chuông treo trên đầu nhánh cây tùng trước mặt bỗng chốc tuột khỏi dây thừng cố định, lung lay chao nghiêng rồi rơi thẳng xuống lưng Tạ Thiếu Văn, khiến hân đau đớn ngã nhào xuống đất, hân gượng chống tay dậy, nhưng do vô cùng đau đớn nên tức thì ngất xỉu.

Chiếc chuông lăn vài vòng rồi dừng lại. Cẩm Sắt ngơ ngẩn một lát, rồi ngược mắt nhìn đoạn dây thừng đang lung lay theo gió, đoạn dây như thể bị ai đó cắt đứt, nàng vội vàng lia mắt nhìn ra xung quanh.

Trên đầu tường phía Đông vắt vẻo một dáng người, một chân khuyu, một chân buông, tay phải đặt lên đầu gối, ngón tay thon dài trắng sáng, đôi mắt xanh sắc, mặt mày lạnh lùng ngang ngược, đôi môi nhếch vể dưng dưng, toàn thân toát đầy sát khí mãnh liệt lạnh lẽo.

Gã nhìn Tạ Thiếu Văn nằm xoài trên đất với vẻ vô vị, quả nhiên là Hoàn Nhan Tông Trạch, người đáng lẽ không thể nào xuất hiện tại đây.

Bắt gặp ánh mắt chăm chú của nàng, gã nhướng mày nhìn lại, bốn mắt soi nhau, thấy Cẩm Sắt ngạc nhiên, gã vừa nheo mắt cười gian, vừa xoay xoay ám khí trong tay, mặt dọm về hứng chí và đòi công.

Gã chẳng những hành hung người, lại còn tỏ thái độ dửng dưng thân nhiên, đã vậy còn giở thái độ gian tà trêu chọc nàng, Cẩm Sát giật mình, quay người lại tới xem Tạ Thiếu Văn đang nằm sấp dưới đất.

Ngày ấy thấy Hoàn Nhan Tông Trạch sai Hải Đông Thanh đoạt mạng người, nàng liền biết gã có tính hung hăng ngang ngược, hành xử tùy tiện. Lúc gã giết Thôi Lương còn đòi nàng phải trả ơn, giờ nhìn điệu bộ của gã, lại thấy Tạ Thiếu Văn nằm sõng soài dưới đất, chẳng hề nhúc nhích, Cẩm Sát thực lòng rất sợ.

Ở Đại Cẩm, chuông đồng được phân làm các loại chủ yếu như chuông để dùng trong hoàng cung, dùng nơi cửa Phật, dùng làm nhạc khí và treo trên cây tùng trong các gia đình để biểu trưng phú quý xa hoa. Cây tùng trên cây này chính là loại chuông biểu trưng như vậy, chuông được đúc bằng bạc nguyên chất, khắc các chữ “Phúc Lộc Thọ Xương”, cao khoảng ba thước, nếu chẳng may rơi xuống thì rất dễ lấy mạng người ngay lập tức.

*Xương: Hưng thịnh.

Cẩm Sát ngỡ rằng Hoàn Nhan Tông Trạch bắt cần hạ sát Tạ Thiếu Văn, nhất thời tay chân luống cuống, toan ngồi xổm xuống xem hán thể nào. Ai ngờ nàng còn chưa chạm vào chéo áo Tạ Thiếu Văn thì đã bị Hoàn Nhan Tông Trạch tóm chặt tay lại, sau đó nghe thấy gã cất giọng giận dữ.

“Ban nãy hán không màng sinh tử, quyết ra tay với nàng, sao bây giờ nàng còn phải bận tâm tới hán chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Cẩm Sát dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ gã cho rằng giết người là chuyện nhỏ sao? Tạ Thiếu Văn mà mất mạng tại đây, vậy nàng cũng khó lòng thoát chết, phủ Võ An hầu phải quật tung ba thước đất cũng sẽ lôi nàng ra chịu tội.

Nhưng dù sao Hoàn Nhan Tông Trạch kịp thời ra mặt, giải vây giúp nàng, Cẩm Sát đương nhiên cảm kích, có điều cổ tay và thân thể bị gã đụng chạm lôi kéo, nàng bắt đầu dĩ cau có, liếc xéo gã, nói: “Ngài cũng đâu phải hán, lôi lôi kéo kéo làm gì chứ!”

Ngữ khí của Cẩm Sát không hề xa cách, trái lại có vẻ tùy tiện thân thiết, Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn đôi mắt sáng như sao và vẻ mặt dằn dỗi của nàng thì lồng ngực bỗng giống như bị chuông đồng đập mạnh, hơi thở dồn dập, đầu óc trống rỗng, y giật mình, trái tim đập liên hồi như trống bỏi. Đôi mắt xanh sẫm lại, y nheo mắt sấp lại gần nàng, cười bảo: “Quan hệ giữa ta với nàng đâu giống giữa nàng với hán, chúng ta luôn thẳng thắn với nhau, cần gì phải bận tâm tới cấp bậc lễ nghĩa chứ? Hay là... nàng đang thấy xấu hổ thẹn thùng?”

Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn chằm chằm vào gương mặt Cẩm Sát, như thể muốn tìm ra một đóa hoa trên đó mới cam lòng.

Có trời mới biết, từ hôm không gặp nàng, gã như người bị hạ cổ độc, tinh thần lẫn thể lực đều uể oải, nhìn đâu cũng thấy gương mặt lúc xinh đẹp, lúc dỗi hờn của nàng, hề nhắm mắt là nhớ tới dáng hình mảnh mai xoay múa giữa rừng mai, bên tai luôn quanh quẩn tiếng cười lanh lảnh như châu ngọc chạm nhau, lúc ngủ cũng không yên, thân thể như pháp phồng, trôi nổi giữa khoảng không, trên lưng những tưởng vẫn còn lưu lại hơi ấm mềm mại của nàng, bị những suy tưởng đó dày vò, gã đành phải nửa đêm nửa hôm vùng dậy luyện công, khiến vết thương suýt thì toác rộng.

Chính bởi vậy nên dù đã ra khỏi Giang Châu, gã vẫn phải lặn lội mò về, không chờ được tới khi màn đêm buông xuống liền mang người lên lút đột nhập Diệu phủ, cũng may mà gã quyết định như vậy. Hoàn Nhan Tông Trạch nhưng nhớ bao ngày, tất nhiên lần này phải ngắm nàng cho thật kỹ.

Lòng nàng tuy tĩnh lặng, nhưng ánh mắt nóng rực của gã vẫn khiến đôi má ửng đỏ như rặng mây, gương mặt trắng hồng xinh đẹp, điểm lệ động lòng người.

Mây thanh tựa làn khói, mi dày chớp khê, đôi mắt sáng ánh lửa giận, nàng cau kinh nhìn thẳng vào gã, dung nhan trong mộng của Hoàn Nhan Tông Trạch bất chợt trở nên lung linh sống động.

Tìm gã đập thành thịch, tuy rất muốn làm tới, nhưng suồng sã hơn chỉ sợ giai nhân buồn bực, gã dỗi mắt, nở nụ cười gian xảo, làm bộ bưng tỉnh nói: “Quả nhiên nàng xấu hổ, mặt đỏ bừng lên rồi kia, nhưng vẫn đẹp lắm thay...”

Dứt lời lại lưu luyến ngắm nghía gương mặt ửng đỏ của nàng, da dẻ nàng vừa hồng hào như cánh hoa lê, vừa long lanh thanh khiết như bầu không buổi chiều tà chốn thảo nguyên, mỹ miều tới mức gã ngắm mà mềm cả lòng.

Bị Hoàn Nhan Tông Trạch trêu chọc, Cẩm Sát vô cùng bực bội, gã nào tốt đẹp gì hơn Tạ Thiếu Văn chứ, đúng là làm người chó nên quá đặc ý mà, ban nãy chính nàng khiến Tạ Thiếu Văn phát điên, bây giờ đổi lại Hoàn Nhan Tông Trạch làm nàng chỉ muốn cất tiếng chửi người. Nàng liếc xéo gã, khó nhịn nổi, bèn mở miệng mắng: “Hạ lưu!”

Hoàn Nhan Tông Trạch bị ả chửi nhưng không thêm để tâm, ngược lại còn ra vẻ giống lưu manh vô lại ngáng đường chòng ghẹo thiếu nữ nhà lành, nàng càng mắng hán càng phấn khởi, lại dí sát mặt vào, bảo: “Mắng người mà cũng đẹp đến vậy, nàng càng mắng càng khiến người khác xiêu lòng mà thôi.

Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta chỉ là hạng hạ lưu vô sỉ ư?”

Cầm Sát thoắt lắc cánh tay bị Hoàn Nhan Tông Trạch nắm chặt, tức giận trừng mắt lườm gã, nói: “Đúng vậy, bây giờ ngài mới biết à?! Buông ta ra trước đã!”

Thấy Cầm Sát dù ngoài miệng mắng mỏ, nhưng không tỏ ra tức giận như trước nữa, Hoàn Nhan Tông Trạch càng chẳng buông tay, gã làm bộ oan ức, la lên: “Oan cho ta quá, ta thực sự là quân tử đứng đắn mà. Đám nô tài phục dịch bên người không phải mấy thằng nhóc con thì cũng là thái giám, ngay cả ngựa ta cưỡi cũng bị thiến, bọn họ đang ở con ngõ ngay sau Điều phủ, nếu nàng không tin, theo ta tới kiểm tra!”

Gã cứ luyên thuyên dùng dằng, khiến nàng càng chán nản, nàng đành giọng bảo: “Ai thèm quan tâm ngựa ngài cưỡi như nào chứ, mau bỏ ra, đau quá.”

Hoàn Nhan Tông Trạch ngạc nhiên, dù gã nắm chặt cổ tay nàng, nhưng không hề dùng lực, nàng đâu thể đau như vậy chứ... Về mặt nàng không giống đang lừa dối, có vẻ nàng thật sự rất đau.

Gã chẳng những không buông, còn cầm tay nàng giơ thẳng lên, tay áo trượt xuống, cánh tay trắng bóc hiện ra rõ mồn một, cổ tay mảnh khảnh thâm tím một khoảng, hiển nhiên do bị người siết chặt.

Hoàn Nhan Tông Trạch tức thì sất mặt lại, mắt ánh lửa giận, toàn thân dâng đầy sát khí, gã nhắc chân đạp thẳng vào người Tạ Thiếu Văn đang nằm lăn dưới đất.

Hoàn Nhan Tông Trạch đá rất mạnh vào lưng Tạ Thiếu Văn, khiến hắn lại lăn thêm vài vòng nữa, gã còn chưa thấy hả giận, buông tay Cầm Sát ra, hung hăng giẫm mạnh lên mạn sườn Tạ Thiếu Văn, chừng như phải cho hắn một trận lên bờ xuống ruộng mới hả.

Gã hành động nhanh như gió, khiến Cầm Sát chợt sững sốt, nàng không ngờ gã dám lật tay áo nàng, còn chưa kịp nổi cáu thì lại thấy gã bồi cho Tạ Thiếu Văn thêm vài cú.

Gã trút giận thay nàng, một mực quan tâm tới cảm nhận của nàng, khiến con giận mới nhen trong lòng nàng bay sạch. Nghe Tạ Thiếu Văn rên rỉ dưới đất, nàng trái lại bỗng thấy thoải mái, cứ ngẩn ngơ đứng yên nhìn Hoàn Nhan Tông Trạch giày vò hắn.

Tạ Thiếu Văn xuất thân cao quý, lại có học thức, ở kinh thành nổi danh thiếu niên tài俊, ai nấy đều coi trọng. Vạn thị bởi nuôi nấng được cậu con trai tài hoa như vậy mà vô cùng cao ngạo đắc ý, kiếp trước, khi Tạ Thiếu Văn đỗ Bảng nhãn, Tạ Thiên Quyên cũng lên tới Vân phi, Vô An hầu qua đời sớm vì bệnh tật, Tạ Thiếu Văn nghiễm nhiên trở thành Hầu gia trẻ tuổi nhất Đại Cẩm, sau tang lễ hắn còn trở thành cận thần bên thiên tử, tiền đồ thênh thang rộng mở, chính vì vậy hắn luôn được người khác tặng bốc, tán tụng, hay bày ra bộ dạng vương giả tao nhã tôn quý vô song.

Cầm Sát chưa từng thấy bộ dạng nhếch nhác thảm hại như hôm nay của Tạ Thiếu Văn, nhìn hắn bị Hoàn Nhan Tông Trạch giẫm đạp, sống dở chết dở tựa kẻ vô lại đầu đường xó chợ, dù nàng là người không thích bạo lực, nhưng không thể không thừa nhận tâm trạng nàng hiện giờ rất tốt, thoải mái tựa như ngắm nhìn bầu trời quang đãng bao la vậy.

Tạ Thiếu Văn vốn bị chuông đồng gây thương tổn nặng, lại thêm Hoàn Nhan Tông Trạch giày vò, tuy gã không quá nặng tay, nhưng chắc chắn khiến hắn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng ít nhất vài tháng... Tạ Thiếu Văn bị đau nên dậm tinh lại, có điều Hoàn Nhan Tông Trạch nhanh mắt, gã ngồi xổm xuống đánh mạnh vào gáy hắn, khiến hắn lại ngất đi lần nữa.

Hoàn Nhan Tông Trạch chừng như đã hả giận, chừng như chán chường buồn đánh thêm, gã dừng tay, quay đầu vẫy tay với nàng, Cầm Sát tới gần, gã mới phúi tay đứng dậy, cười bảo: “Nàng không muốn tấn cho hắn một trận ư?”

Cầm Sát ghen hòng lườm gã, nàng xua tay bảo: “Ta không thể... đã mạn như ngài.”

Tuy mồm thì nói vậy, nhưng nhìn cảnh Hoàn Nhan Tông Trạch đá đá Tạ Thiếu Văn, Cầm Sát vẫn hơi động tâm, có điều nàng đọc “Nữ giới”, lại xuất thân dòng dõi thư hương, cha và ông nội còn là văn nhân nhà sĩ, tính tình nàng vốn nhã nhặn trầm tĩnh, cho dù kiếp trước có thể bày mưu khiến đôi bên cùng chết, nhưng với những chuyện thượng cẳng chân hạ cẳng tay thế này, dù có nghĩ đến nhưng nàng thực sự không làm nổi.

Hoàn Nhan Tông Trạch chế giễu: “Bản vương trút giận thay nàng, thế mà nàng còn chê ta đã mạn ngang ngược, đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo! Khó lắm mới có cơ hội, nếu nàng bỏ lỡ thì sau này đừng có hối hận đấy!”

Cầm Sát tư lự, liếc nhìn Tạ Thiếu Văn dưới đất, lại nghĩ dù gì với Hoàn Nhan Tông Trạch, nàng cũng chẳng phải thiếu nữ hiền thực gì, vậy nên cuối cùng bèn siết chặt tay rồi cất tiếng: “Ngài quay sang chỗ khác đi.”

Thấy nàng gồng mình miễn cưỡng như thể dùng tướng chuẩn bị lên đoạn đầu đài, Hoàn Nhan Tông Trạch chợt thấy buồn cười, gã lắc đầu ngán ngẩm xoay đi, hồi lâu sau vẫn không thấy đằng sau có động tĩnh gì, tức thì ngoảnh lại trộm nhìn, ai ngờ bắt gặp cảnh nàng giơ chân lúng lờ giữa không trung, nhưng lại không biết phải đá vào đâu, về mặt phân vân chịu đựng giống hệt như kẻ đau khổ vì chịu đòn.

Gã trông Cầm Sát mà vừa thấy bất đắc dĩ, vừa thấy thích thú, ngày thường nàng luôn tỏ ra điềm đạm trầm tĩnh, ung dung đối mặt với mọi chuyện, giờ nàng bỗng lộ vẻ khác lạ nhưng chân thực mà chỉ mình gã biết, trái tim gã chợt như nhào hấn ra, gã bất thần nghĩ sao nàng không đạp thẳng vào ngực gã đây này, để khiến lòng gã đỡ ngứa ngáy, xuyên xao đến vậy.

Cầm Sát phân vân lúng túng, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, chẳng hiểu sao không thể đạp chân xuống. Nàng bây giờ giống một người bị trói chặt trong một tư thế, cứng nhắc khó chịu, không biết phải chuyển động như thế nào.

Chân nàng cứ nâng lên rồi dọm hạ xuống, cổ họng khô khốc, nàng chưa bao giờ ngờ rằng bản thân lại là người nói được mà không làm được. Giữ mãi tư thế này để làm gì chứ, đã không trút được giận, cơ hồ như thể tự dần vặt bản thân, nàng định bụng bỏ qua vậy, sau này sẽ tìm cách khác trả thù hấn cho hả giận, có điều sức nhớ tới Hoàn Nhan Tông Trạch, thế nào gã cũng lấy nàng ra làm trò cười cho xem. Thời thì đâm lao phải theo lao, nàng toan đá qua loa cho xong, bên tai chợt vang lên tiếng than nhẹ của Hoàn Nhan Tông Trạch. Cầm Sát giật mình, gò má bừng đỏ, nàng nghe thấy gã thì thầm bên tai: “Nàng nhắm mắt lại”.

Giọng gã trầm lắng lại dịu dàng, như làn heo may ngày thu thổi qua cành lá, xào xạc xao xuyến. Lòng nàng chợt tĩnh lặng, nàng bắt thần nhắm mắt lại theo lời gã, Hoàn Nhan Tông Trạch tiếp lời: “Hít sâu vào, ta đếm một thì nàng nhấc chân, đếm đến hai thì khụy gối, tới ba thì hạ xuống!”

Cầm Sát hơi run, hít sâu một hơi, giọng nói trầm thấp nhịp nhàng của gã liền vang lên.

“Một, hai, ba”.

Theo lời gã, Cầm Sát liền đá xuống, trúng thẳng vào bả vai Tạ Thiếu Văn, nàng chưa kịp cảm nhận, giọng nói của Hoàn Nhan Tông Trạch lại tiếp tục vang lên. Cầm Sát vội nhấc chân lập lại, gã càng lúc càng hô nhanh, nàng càng lúc càng mạnh chân, nỗi oán hận và đè nén tích tụ càng lúc càng tuôn trào.

Tuy nàng không yêu Tạ Thiếu Văn, nhưng thân cô thế cô, đối với vị hôn phu do cha mẹ đích thân chọn lựa, nàng vẫn luôn tận tâm đối đãi. Từ lúc cha mẹ qua đời, nàng gửi gắm tất cả nguyện vọng vào hắn, nhưng tiếc thay hắn luôn khiến nàng thất vọng hết lần này tới lần khác, dù yêu hay không yêu, nữ nhân bị phu quân phụ bạc, bày mưu tính kế đều sẽ bị tổn thương, giờ đây mỗi lần hạ chân xuống nàng lại nhớ tới đủ chuyện kiếp trước, nhớ tới lúc bị Tạ Thiếu Văn đá trụy thai, lòng dạ nàng như trống trải, lệ tuôn là chảy, từng giọt từng giọt tí tách rơi.

Hoàn Nhan Tông Trạch đã ngừng hô từ lâu, nhưng Cầm Sát vẫn liều mạng đâm đá.

Nhìn hàng mi uớt ướt, đôi má vốn ửng hồng giờ trắng nhợt, bộ dạng thốn thức bị thương như hoa lê đâm sương của nàng, Hoàn Nhan Tông Trạch vô cùng đau lòng, sắc mặt gã dần trở nên cau có.

Gã biết Cầm Sát và Tạ Thiếu Văn là thanh mai trúc mã, còn đính hôn từ nhỏ, nhưng thái độ Cầm Sát dành cho Tạ Thiếu Văn không hề giống tình cảm cặp đôi lớn lên bên nhau, nàng vừa ghét hắn ta, vừa nóng lòng muốn hủy hôn. Điều đó làm gã rất sung sướng, có điều biểu hiện lúc này của nàng lại làm gã cảm thấy mơ hồ khó đoán, dường như Cầm Sát thực sự đề tâm tới hắn ta, gã không biết giữa hai bọn họ, nàng coi trọng ai hơn, càng nghĩ gã càng cảm thấy khó chịu, nổi ghen tức mỗi lúc một rõ rệt, sắc mặt càng lúc càng u ám, chỉ hận không thể dùng kiếm đâm một nhát xuyên cổ Tạ Thiếu Văn.

May mà Cầm Sát đã dừng lại, nàng mệt mỏi thở hắt ra, xoay người ngồi xỏm xuống đất, chôn mặt vào gối. Nàng chẳng nói chẳng rằng, Hoàn Nhan Tông Trạch cũng không bắt chuyện, chỉ lặng im đứng cạnh.

Dáng vẻ tùy hứng ban nãy bị Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn thấy hết, Cầm Sát bắt đầu xấu hổ không dám nhìn gã, có điều trong lòng thoải mái hơn trước rất nhiều, trút giận bằng bạo lực như vậy sáng khoái biết bao so với việc vắt óc bày mưu tính kế, hèn chỉ trên đời này rất nhiều người toàn dùng bạo lực để chế ngự người khác, quả cũng có lý. Nhưng dù sao làm vậy vẫn mất mặt quá, Cầm Sát buồn bực giấu mặt vào gối, một hồi sau, khi gió lau khô nước mắt trên mặt, nàng mới ngẩng đầu lên, cất tiếng ngại ngùng.

“Tất cả là tại ngài, ta đã nói không muốn, ngài cứ ép ta.”

Cầm Sát vốn định xua tan không khí ngại ngùng, nhưng chẳng ngờ vừa thốt ra lời đã thấy hối hận, bởi ngữ điệu của nàng đượm đầy vẻ nũng nịu khác thường.

Cầm Sát buồn bực, Hoàn Nhan Tông Trạch trái lại hí hửng vui sướng, mặt mày rạng rỡ sáng láng, gã tươi cười thích thú, sấn tới gần nàng, thấy gương mặt nàng đỏ ửng, ngay cả cẳng cổ cũng ửng hồng thì bật cười sang sảng: “Phải, phải, là lỗi của ta, là ta ép nàng, hay nàng cũng đánh ta cho hả giận này.”

Cầm Sát nghiêng đầu trông, ánh nắng len qua nhánh cây rọi xuống gương mặt khôi ngô tuấn tú của gã, đôi mắt trong xanh biếc như trân châu ngọc bích khiến tim nàng bất thần nảy lên, nàng giờ tay đẩy gã ra xa, miệng nói: “Ai thêm đánh ngài, ta rồi viện đã lâu, phải trở về thôi.”

Nàng dứt lời liền đứng dậy, Hoàn Nhan Tông Trạch đương ngồi xỏm, bị nàng đẩy mạnh liền nhân thể già bộ lão đảo suýt ngã, gã đứng vững rồi liền nhoeun cười bảo nàng: “Hôm nay Cầm Sát dám động chân động tay với ta, nam nữ thụ thụ bất thân, nàng định khi nào đền bù cho ta thế?”

Ban nãy bởi gã cứ nhìn chăm chăm, cho nên nàng mới vô thức đẩy gã, giờ nghe gã bắt phải đền bù nàng mới phát hiện cử chỉ đó của mình không thích hợp, mặt mày lại ửng đỏ thêm, thầm nghĩ đáng lẽ khi này không nên đá Tạ Thiếu Văn, khiến bầu không khí tự dưng trở nên quái lạ, nàng cũng sẽ không mất kiên nhẫn hành xử lung tung như vậy. Nàng đương bối rối, may mà Hoàn Nhan Tông Trạch không đùa giỡn nữa, gã mỉm cười, chỉ vào Tạ Thiếu Văn dưới đất, đoạn hỏi: “Nàng định xử lý hắn thế nào?”

Nhìn Tạ Thiếu Văn đang mê mẩn dưới đất, Cầm Sát chợt đánh mặt lại. Ý nghĩ thoáng qua đầu tiên là vút hắn vào Lạc Du viện, Điều Lễ Hách dám bất chấp lễ giáo, bi ôi vô liêm sỉ với nàng, nàng liền trả đũa lên con gái y, huông hồ, Điều Cẩm Ngọc một lòng mê đắm Tạ Thiếu Văn, nếu thấy hắn từ trên trời rơi xuống như vậy, chắc hẳn sẵn lòng vô ngay lấy.

Nhưng sau đó Cầm Sát lại do dự, bởi hôm nay chuyện từ hôn mới bắt đầu tiến triển, nhờ chuyện Tạ Thiếu Văn và Điều Cẩm Ngọc tự dưng xen ngang, Điều gia và Võ An hầu phụ tự dưng lại móc nối quan hệ, không hẳn có lợi cho nàng. Hơn nữa, nàng vẫn đang sống tại Điều phủ, nếu thực sự chọc giận Điều Lễ Hách, chồng đối y cũng chẳng tốt đẹp gì. Trước giờ nàng luôn sắm vai kẻ yếu, nếu giờ mang tiếng mưu hại tỷ tỷ, phá vỡ thể diện Điều gia, ắt hẳn nhóm tộc trưởng sẽ không thêm quan tâm tới chuyện từ hôn của nàng nữa.

Việc hủy hôn không thể xảy ra sơ sót, nàng không nên làm chuyện lợi bất cập hại* như vậy. Và chẳng, Tạ Thiếu Văn và Điều Cẩm Ngọc đều căm ghét

nàng, nếu để hai người họ liên thủ đối phó thì nàng sẽ trở tay không kịp.

*Lợi bất cập hại: Cái được không bù nổi cái mất.

Tư lự một hồi, Cẩm Sát chau mày đáp lời: “Thương thế của hân ra sao?”

Hoàn Nhan Tông Trạch hơi hoài nghi, thấy nàng không giống như đang quan tâm tới hân thì mới trả lời: “Xương bả vai và xương sườn đều bị gãy, ít nhất cũng phải nằm trên giường ba tháng.” Gã đáp nửa vờ, lấp liếm luôn chuyện mấy cú đá bồi thêm khiến Tạ Thiếu Văn còn chịu thêm cả nội thương.

Cẩm Sát nghe vậy mắt chợt ánh vẻ thích thú, nếu Tạ Thiếu Văn bị khiêng khỏi Diêu gia với bộ dạng này, Diêu Lễ Hách kiêu gì cũng phải chịu trách nhiệm. Võ An hầu phủ nổi con tam bành, sao còn có thể khăng khăng đòi lấy nàng vào cửa? Thêm nữa, Tạ Thiếu Văn đương trọng thương, khó lòng về kinh, hân phải nán lại Giang Châu một thời gian, bản thân nàng nhân cơ hội này thượng kinh giải quyết chuyện hôn sự, đến lúc hân về tới kinh thành thì chắc hẳn mọi sự cũng ổn thỏa hết rồi.

Nghĩ vậy, Cẩm Sát càng thấy chuyện hủy hôn thêm phần chắc chắn, nàng mỉm cười thì lễ với Hoàn Nhan Tông Trạch rồi cất tiếng: “Vương gia có mang theo thị vệ không, cho tiểu nữ mượn một lát nhé?”

Hoàn Nhan Tông Trạch vỗ tay ra hiệu, loáng cái liền có hai người nhảy tường vọt vào, dù Cẩm Sát biết gã chắc chắn mang theo thị vệ, nhưng không ngờ bọn họ lại ở gần tới vậy, nàng chợt nghĩ chắc hẳn chuyện ban nãy bọn họ đều nghe thấy, tức thì mặt lại đỏ gay, cúi kinh lườm nguyệt Hoàn Nhan Tông Trạch, đúng lúc thấy gã đang nhon nhon khoái trá, đành tức tối quay sang chỗ khác.

Hai người nọ tiến lên hành lễ, Cẩm Sát nhún mình trả lễ, đoạn bảo: “Xin hai vị đại ca thay trang phục hạ nhân Diêu gia trước.”

Hoàn Nhan Tông Trạch biết nàng định làm gì, gã cười cười phát tay cho thủ hạ, bọn họ tuân mệnh rời đi, Cẩm Sát bấy giờ mới hỏi gã: “Ngài từng nói phải rời Giang Châu, sao bây giờ lại có mặt ở đây?”

Thấy Cẩm Sát mở to đôi mắt trong trẻo xen lẫn nghi hoặc, gã bắt chợt thấy hơi ngại ngùng, hắng giọng đáp: “Vốn đã tới Cảnh Châu, nhưng vì có việc nên phải trở về. Chuyện mấy hôm trước ta đã tra ra ít đầu mối, hôm nay đặc biệt tới báo cho nàng.”

Có chuyện gì cũng đâu cần đích thân gã phải tới chứ, Cẩm Sát tự hiểu trong lòng nhưng không nói thẳng ra, nàng chỉ hỏi về chuyện hôm trước, Hoàn Nhan Tông Trạch bèn đáp: “Vợ con Bạch Câu Nhi bị giam trong một căn miếu đồ nát ở ngoại thành, lúc phát hiện ra thì đã tắt thở từ lâu, ta đã sai người tiếp tục điều tra. Còn về kho binh khí ở Giang Châu, mấy ngày gần đây chỉ có một người liên quan tới Diêu phủ qua lại, người đó tên là Trương Thành, giữ chức Áp ti* ở nha môn Giang Châu, nàng có biết y không?”

*Áp ti là một chức quan có từ thời Tống, có trách nhiệm chính lý hồ sơ vụ án và làm các công việc văn thư lật vặt khác ở nha môn các châu, huyện.

Nghe nói vợ con Bạch Câu Nhi bị sát hại, Cẩm Sát khó tránh khỏi hơi sợ hãi, nàng cất giọng đáp: “Họ Trương ư? Chẳng lẽ có quan hệ với Nhị phu nhân?”

Diêu Nhị lão gia Diêu Lễ Chí là con thứ xuất, vợ là Trương thị, thân mẫu của Diêu Nhị lão gia vốn là nha hoàn hồi môn của Diêu lão thái thái, cho nên y khá được lòng bà ta, chính thất Trương thị tuy không xuất thân từ gia tộc tôn quý, nhưng nhà mẹ đẻ cũng là thương nhân giàu có. Cẩm Sát chợt nhớ tới chuyện hiệu thuốc Trầm Ký mà Hoàn Nhan Tông Trạch từng gửi thư nhắc đến, ông chủ Trầm đích thực là họ hàng xa của Nhị phu nhân.

Trước đó nàng vốn hoài nghi Tam lão gia Diêu Lễ Minh, nhưng giờ đây bỗng dưng lại tra ra Nhị phòng, khiến Cẩm Sát hơi phân vân, trong ấn tượng của nàng, Nhị phu nhân không hề thân thiết với Ngô thị, tính cách Nhị lão gia tuy khuôn sáo, cứng nhắc, nhưng rất đôn hậu, vì y khá vụng về vô hại, nên Diêu lão thái thái khá quan tâm săn sóc, chẳng lẽ y lại là kẻ sói đội lốt cừu?

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Suy nghĩ mông lung mà không tìm ra manh mối nào, Cẩm Sát đành tạm thời bỏ qua chuyện này. Diêu Lễ Hách bỏ nàng và Tạ Thiếu Văn lại trong thư phòng, không cho người bên mảng, chắc hẳn không còn mưu đồ gì khác ngoài mong muốn lấy lòng Tạ Thiếu Văn, để hân thuyết phục nàng ngoan ngoãn bước vào Hậu phủ. Xem ra Diêu Lễ Hách vẫn là một đáng trọng phụ, không trơ tráo tới mức liên thủ với Tạ Thiếu Văn hủy hoại danh tiết của nàng.

Ban nãy lúc lao khỏi thư phòng mà không thấy đám Bạch Chi, Cẩm Sát liền đoán Diêu Lễ Hách cố tình kêu người tránh xa, để nàng và Tạ Thiếu Văn dễ bề trò chuyện, bây giờ đã qua một hồi lâu, thế nào cũng có người qua xem xét ngó nghiêng, Cẩm Sát biết Hoàn Nhan Tông Trạch đã hiểu rõ ý mình, bèn cất giọng bảo: “Tiểu nữ phải trở về đây.”

Hoàn Nhan Tông Trạch lập tức làm bộ tui thân, điệu bộ y hệt nàng dẫu nhỏ u oán, khiến Cẩm Sát phá lên cười, gã thấy vậy càng trừng mắt gắt: “Thật vô lương tâm!” Cẩm Sát nhoen cười, nhớ ban nãy gã làm mọi cách chỉ để nàng bớt giận bớt buồn, tức thì khó thốt lời vô tình, nàng nhìn về phía ngực gã, đoạn cất giọng hỏi: “Vết thương của ngài tốt hơn rồi chứ?”

Hoàn Nhan Tông Trạch nhún mày trả lời: “Vốn đỡ nhiều rồi, nhưng vì hôm trước cứu nàng nên lại toác ra, đã thế còn bị nàng bôi thêm cho cú đá, mới qua mấy ngày, sao có thể lành ngay được? Vẫn còn đau lắm!”

Cầm Sức sực nhớ tới hôm hiểu nhầm gã, tức thì hơi thẹn, Hoàn Nhan Tông Trạch thấy vậy thì cất tiếng: “Bề ngoài trông nàng mềm yếu, nhưng thật ra lòng dạ vô cùng cứng rắn, so với Tạ Thiếu Văn, xem ra ta vẫn được nàng đối xử tử tế chán, thôi, không so đo với nàng nữa.”

Gã nói vậy càng khiến nàng thẹn thùng, tuy nhiên nàng vẫn giờ giọng cứng cỏi: “Đáng tiếc hôm nay chỉ có mình ngài là khán giả, nếu khiến Tạ Thiếu Văn mất hết thể diện giữa phố chợ thì tiểu nữ mới càng vui.”

Gã ngạc nhiên, bất giác cười vang.

Cầm Sát bèn mở lời: “Tiểu nữ thật sự phải trở về.”

Trước kia khi Cầm Sát luôn tỏ thái độ dửng dưng lạnh nhạt, gã đã suốt ngày mong chờ nhưng nhớ, giờ thái độ của nàng dành cho gã bớt lạnh lùng hơn, gã càng không muốn xa cách, nhưng gã cũng biết nơi này không tiện trò chuyện lâu, nên dù lòng chẳng muốn cũng đành để nàng đi.

Một lúc sau, Tạ Thiếu Văn được hai gã hộ vệ to cao lực lưỡng của Điều gia khiêng vào trong một căn phòng. Tạ Thiếu Văn vào phủ, Điều Lễ Hách đích thân tiếp đãi, mấy gã sai vặt đi theo hắn cũng được tổng quản Điều phủ chiêu đãi rượu thịt tử tế ở phòng dành cho kẻ gác cổng.

Cửa phòng bật mở, đám người bên trong đang nâng chén chúc tụng, đột nhiên thấy một người bộ dạng dờ dỏng dờ chết được khiêng vào, ngay sau đó nghe hai gã hộ vệ cất giọng rõ ràng: “Lão gia có lời, Võ An hầu phủ ý thể hiệp người quá đáng, thế tử gia tới tạ lỗi, Điều phủ không nhận nổi, mời về cho.”

Hai gã hộ vệ chưa để đám người bên trong kịp hiểu chuyện đã vội vã rời phòng, gã sai vặt của Võ An hầu phủ vừa nhận ra người toàn thân bầm dập nằm dưới đất là Tạ Thiếu Văn thì vô cùng sợ hãi, vội sai đám nô tài đi theo nâng hắn dậy, vừa chửi mắng khốc lốc vừa cuống cuống khiêng Tạ Thiếu Văn rời phủ. Trong khi đó Điều tổng quản phát hiện thấy điều bất thường thì không đuổi theo đám người Tạ Thiếu Văn mà quay sang truy tìm tung tích hai gã hộ vệ.

Nhóm người Võ An hầu phủ tức tối rời phủ, sợ rằng bọn họ nhất định sẽ bầm chuyện này cho nung nung trong cung và Hầu gia chốn kinh thành để họ xử trí, Điều tổng quản nghĩ mà hãi, vội ba chân bốn cẳng chạy vào phủ tìm Điều Lễ Hách, trong đầu vẫn chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào.

Điều Lễ Hách đương dùng trà với Băng Liên, nghe tổng quản bẩm lại mà càng chẳng hiểu ra làm sao, theo suy tính của y, đáng lẽ bây giờ Tạ Thiếu Văn đang ôn chuyện thân mật với Cầm Sát tại thư phòng chứ, y vội vã quanh về thư phòng nhưng không thấy bóng dáng một ai, bấy giờ mới tin lời tổng quản, y một mặt sai người đi tìm hai gã hộ vệ đó, mặt khác gấp gấp tới Y Huyền viện.

Lúc y bước vào viện, Cầm Sát đã thay sang áo vật chéo thêu dây hạnh hoa nhụy đỏ, đang thư thái dùng tổ yến, Vương ma ma đưa Điều Lễ Hách tới phòng khách, Cầm Sát chẳng vội nghênh đón, xong xuôi đầu đầy mới bước ra ngoài.

Ra đến phòng khách, thấy Điều Lễ Hách không ngồi xuống mà cứ lượn tới lượn lui trong phòng, nàng thầm khinh thường mỉa mai, tiến lên trước thì lễ, ngạc nhiên hỏi: “Sao bỗng dưng chú lại tới đây, có chuyện gì sao?”

Điều Lễ Hách thấy Cầm Sát thay đổi y phục, chừng như đã quay về từ lâu thì cau chặt mày, đành mặt hỏi: “Ta bảo con tiếp đãi thế tử tại thư phòng, con tiếp đãi kiểu gì vậy? Tại sao thế tử lại bị khiêng rời phủ trong trạng thái bầm dập toàn thân thế hả?!”

Cầm Sát càng tỏ ra kinh ngạc, vội hỏi: “Thế tử bị đánh ư? Sao lại như vậy?” Dứt lời, nàng liền giương đôi mắt đầm lệ về phía Điều Lễ Hách, đoạn tiếp lời: “Chú hỏi kỳ lạ thật, thế tử tới bái phỏng, sao đến lượt con tiếp đãi chứ. Khi ấy chú đương vội vàng nên quên khuấy lễ giáo, nhưng con thì không dám mấy may quá trốn. Bởi thế, chú vừa đi, con cũng lập tức xin cáo lui, thế tử là người trọng lễ nghĩa, nên liền cho phép con trở về, còn bảo bản thân ngài cũng phải quay về chăm nom Hầu phu nhân, nên cũng rời phủ ngay sau đó. Con về viện đã non nửa canh giờ. Bây giờ thế tử đáng lẽ phải ở trong biệt viện Võ An hầu phủ rồi chứ, sao có thể bị đánh tới nồng nức phải khiêng ra khỏi phủ?”

Nàng dứt lời lại rom róm lệ, nói: “Mặc dù thế tử gặp chuyện trong phủ, nhưng chú sao có thể trách cứ con như thế, chẳng lẽ chú nghi ngờ con động thủ đánh ngài ấy? Thế tử là người biết võ, một thiếu nữ tay trái gà không chặt như con mà có thể chế ngự được ngài ấy ư? Nếu chú vẫn không tin, mang lòng hoài nghi người trong viện này, vậy chú bảo quản gia tra rõ xem, hôm nay ngoại trừ Bạch Chi và Bạch Hạc, đám nha hoàn bà vú trong viện chưa hề rời sân lấy một bước. Còn nữa, con muốn hỏi chú thêm việc này, hai đứa nha hoàn của con đâu rồi, tại sao đến giờ vẫn chẳng thấy mặt mũi chúng đâu?”

Bạch Chi và Bạch Hạc dĩ nhiên bị Điều Lễ Hách cố tình phái đi làm việc khác, y nghe Cầm Sát vặn ngược lại thì vừa lo lắng vừa sốt ruột, biết rõ không tìm hiểu được gì ở con bé này, y miễn cưỡng kim gậy, cất tiếng: “Ta mới hỏi vài câu, con không biết thì thôi, sao phải nức nở lên. Ta mới sai hai đứa nha hoàn của con đi làm chút việc, chắc bọn chúng mãi chơi nên về trễ đấy. Các người còn không mau đồ dành Tử tiểu thư đi, thôi được rồi, ta không hỏi nữa, ta phải đi đây. Con nghỉ đi.”

Điều Lễ Hách mãi miết rồi đi, Cầm Sát thờ ơ nhìn y chạy như bay mà thầm cười giễu, đoạn xoay người vào phòng trong. Trong khi đó, tổng quản Điều phủ tìm mãi mà chẳng thấy bóng dáng hai gã hộ vệ lạ hoắc đâu, y đã sớm phát hiện hai kẻ đó dường như không phải nô bộc Điều gia, nhưng vì lúc đó sự tình xảy ra quá đột ngột, nên chưa kịp phản ứng lại thì đã mất dấu, giờ lật tung cả phủ lên mà vẫn không thu được kết quả gì, y đành bầm lại nguyên văn cho Điều Lễ Hách, khiến Điều Lễ Hách tức tối nghẹn họng, quẳng thẳng chén trà trong tay xuống đất vỡ tan tành.

Sự việc xảy ra ngay tại Điều gia, thế mà y chẳng thể phát hiện ra bất kỳ manh mối gì, Điều Lễ Hách tức thì vừa lo vừa tức. Điều tổng quản thấy y giận dữ như vậy thì chỉ lo bị y lây, bèn vội quân sư: “Lão gia, Điều gia ta vốn là gia tộc phú quý nhất nhì Giang Châu. Hộ vệ Điều phủ dù võ nghệ không tới mức

xuất chúng, nhưng cũng không phải hạng vô dụng, hai kẻ kia bộ dạng xuất quỷ nhập thần như vậy, sợ rằng lai lịch không tầm thường.”

Điều Lễ Hách thoáng bình tĩnh lại, bắt đầu dăm chiêu tư lự, tổng quản lập tức tiếp lời: “Lão gia, chuyện hôm nay chắc hẳn có liên quan tới Tứ tiểu thư, nó tài nghe nói Tứ tiểu thư rất được Bình Nhạc Quận chúa coi trọng, lão gia xem, hai kẻ đó liệu có phải người của Trần Quốc công phủ hay không?”

Điều Lễ Hách suy đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ ra khả năng này, Trần Quốc công phủ lẫn Võ An hầu phủ y đều không thể đắc tội, nếu chuyện này thật sự liên quan tới Trần Quốc công phủ, vậy y đành chịu không thể giải quyết nổi. Có điều dù chuyện này do bọn họ gây ra thật hay không, y nhất định phải khiến Tạ Thiếu Văn tin thành như vậy. Bởi nếu không đổ cho họ, Điều phủ căn bản không thể đỡ nổi con thịnh nộ của Võ An hầu phủ.

Quyết định xong xuôi, Điều Lễ Hách nuốt giận, vội sai sử: “Người mau đi chuẩn bị lễ vật rồi theo ta tới biệt viện Hầu phủ tạ lỗi.”

Mặt khác trong Lạc Du viện, Điều Cẩm Ngọc nghe nói Tạ Thiếu Văn vào phủ thì vẫn luôn bồn chồn không yên, có điều nàng ta vẫn nhớ tới chuyện bề bàng hôm mừng thọ lão thái thái, và lại giờ đương bị cấm túc, mẩu thân lại ở thôn trang, dù có nhưng nhớ hẳn đến đâu nàng ta cũng không dám hành xử tùy tiện. Nàng ta nhẫn nhịn quanh quẩn trong phòng, nghe chuyện Tạ Thiếu Văn bị đánh khiêng ra khỏi phủ thì càng lúc càng nóng lòng, toan xông thẳng ra ngoài.

Hạ ma ma lập tức ngăn cản, gấp giọng nói: “Tiểu thư, thế tử đã rời phủ rồi, tiểu thư có đuổi theo cũng vô ích.”

Điều Cẩm Ngọc ngăn người, giậm mạnh chân xuống đất, xoay người khóc nức lên, nhào xuống giường thốn thức một hồi, sau rồi mới ngẩng đầu bảo đám nô tài: “Ta không sao, các người ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

Tạ Thiếu Văn đã rời phủ, đám Hạ ma ma cũng không sợ Điều Cẩm Ngọc nghĩ lung tung rồi đòi ra ngoài nữa, bọn họ thấy nàng ta bình tĩnh lại thì ai nấy đều tự giác lui ra ngoài. Trong phòng, Điều Cẩm Ngọc mở tròng mắt, siết chặt tay lại. Nàng ta nhớ tới lời mẩu thân dặn dò khi rời phủ, rằng chuyện hôn sự với Võ An hầu phủ hẳn khó thành, càng nghĩ càng thấy đau thắt lòng, khổ sở như bị ngạt thở vậy.

Tạ Thiếu Văn nho nhã phong độ, vẻ ngoài tuấn mỹ bất phàm, cử chỉ ôn tồn cao quý, Điều Cẩm Ngọc càng nghĩ càng nghiêng chặt rằng, càng nghĩ càng kiên quyết không muốn từ bỏ! Tâm tư nàng đều đặt cả vào hắn, nếu phải gả cho kẻ khác, bảo nàng làm sao chịu nổi?

Mẩu thân bảo dù thế nào chăng nữa cũng sẽ tìm hôn sự tốt khác cho nàng, nhưng ở Giang Châu này liệu có gia tộc nào sánh được với Điều gia chứ? Dù tốt đến đâu cũng chẳng bằng nửa phần Võ An hầu phủ, chẳng so được nửa ngón chân Tạ Thiếu Văn.

Bảo nàng phải cam chịu số phận, chi bằng lấy dây thừng thắt cổ nàng cho xong! Nhưng giờ đây xảy ra sự tình này, Võ An hầu phủ sao còn muốn kết thông gia với họ Điều chứ? Họ chắc hẳn sẽ từ hôn, nếu từ hôn rồi Tạ Thiếu Văn sẽ chẳng còn đáng giá gì với Điều gia, hẳn ở kinh thành, nàng ở Giang Châu, vậy sau này... Sau này chẳng phải ngay cả trông thấy hắn cũng khó khăn sao?!

Điều Cẩm Ngọc đau lòng khôn cùng, nàng ta không cam tâm, nàng ta bất thần đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, ánh mắt chột hiện vẻ kiên quyết.

Không được, nàng ta nhất định phải nghĩ ra cách, nhất định sẽ có cách.

Bất kể thế nào, việc quan trọng đầu tiên vẫn phải là hủy bỏ lệnh cấm túc. Hơn nữa, đám nô tài như Hạ ma ma luôn luôn phiên canh chừng, muốn làm gì cũng khó.

Điều Cẩm Ngọc tư lự, bất chợt hô to: “Hạ ma ma, Hạ ma ma, mau vào đây!”

Khi Hạ ma ma bước vào, Điều Cẩm Ngọc đang ngồi cạnh bàn bát tiên, tay vuốt ve hoa văn của chiếc hộp gỗ tử đàn trên bàn, thần sắc hơi nôn nóng.

“Tiểu thư có việc phân phó lão nô ư?”

Điều Cẩm Ngọc vội đáp: “Ma ma mang ghế con tới đây ngồi xuống đã.”

Hạ ma ma thấy Điều Cẩm Ngọc tươi cười, thái độ vô cùng mềm mỏng ôn hòa thì bất chợt thấy lo trong dạ, bà mang ghế con tới ngồi xuống, nghe Điều Cẩm Ngọc cất tiếng: “Ma ma à, hiện giờ mẩu thân không có trong phủ, ta lại bị cấm túc, ma ma cũng thấy đấy, đám nô tài mượn gió bẻ măng, dám bỏ bê ta, mấy ngày nay đồ ăn thức uống đều thua xa trước kia. Tuy ta đã gửi thư cho Đại ca và Đại tẩu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, trong khi đó Nhị ca lại là người hồ đồ, Nhị tẩu thì vô dụng, nếu ta không vì mẩu thân mưu tính, biết bao giờ người mới trở về đây.”

Xem Điều Cẩm Ngọc hiểu biết như vậy, Hạ ma ma bỗng thấy cảm động thay Ngô thị, bà rom róm bảo: “Đại tiểu thư nói chí phải, tiểu thư cuối cùng cũng lớn khôn rồi, biết hiếu thảo với phu nhân, phu nhân mà nghe được lời này hẳn là xúc động lắm.”

Điều Cẩm Ngọc nhoen cười tiếp lời: “Trước kia ta nông nổi khờ dại, khiến mẩu thân và ma ma phí công nhọc lòng, giờ mẹ gặp khó khăn, ta tất nhiên phải trưởng thành hơn chứ. Mẹ quay về được hay không nhất định phải xem ý bà nội, bà mà người giận thì sẽ để mẹ trở về, cha vì nể mặt hai anh ta, hẳn sẽ không ngăn cản. Nếu ta khiến bà vui vẻ, chiếm được lòng bà, ngày ngày phân trần giúp mẹ, vậy sau này việc mẹ hỏi phủ sẽ càng thuận tình hợp lý hơn. Có điều bây giờ bà nội toàn nghe kẻ khác gièm pha, ghét bỏ ta, bắt ta ở lý trong viện, dù ta muốn tỏ lòng hiếu thảo cũng không biết nên làm thế nào, ma ma à, chuyện này chúng ta nhất định phải tính cho thật kỹ, không thể cứ ngồi im chờ đợi như vậy.”

Hạ ma ma cũng cho là đúng, bà gật đầu bảo: “Tiểu thư chớ sốt ruột, tiểu thư là cháu gái ruột thịt của lão thái thái, người muốn tốt cho tiểu thư nên mới ra lệnh cấm túc, chỉ cần tiểu thư ngoan ngoãn ở yên trong viện, lão thái thái sẽ tự khắc biết tiểu thư đã sửa đổi thái độ, sớm muộn gì người cũng hủy bỏ lệnh thôi.”

Điều Cẩm Ngọc sao có thể không vội, theo lời Hạ ma ma, chỉ ít cũng phải mất vài ba tháng Quách thị mới nhớ tới nàng, đến lúc đó dù nàng ra được khỏi viện này thì Tạ Thiếu Văn cũng rời Giang Châu từ lâu rồi, phỏng có ích gì!

Nàng ta ra chiều hiểu rõ, nhưng lại nói: “Tuy ta biết thế, có điều mẹ không có trong phủ, thím Tư nhân thể trắng trợn cất đặt nhân thù của Tư phòng vào khắp mọi nơi. Thím Tư luôn bắt hòa với mẹ, thích nhất đem đặt chuyện lung tung về ta và mẹ trước mặt bà nội. Giờ mẹ lại không ở trong phủ, thím ấy chẳng phải càng được thể sao? Dù có là máu mủ ruột rà, bà nội thương yêu ta tới đâu, cũng khó tránh lâu ngày bị tác động. Bởi thế, ta nghĩ nhất định phải tìm người nói giúp ta và mẹ trước mặt bà mới được.”

Hạ ma ma ngẫm cũng đúng, bà ta nói: “Tiểu thư suy nghĩ chu đáo lắm.”

Điều Cẩm Ngọc tiếp ngay: “Người có thể nói giúp trước mặt bà nội cũng chỉ có đám Đại nha hoàn trong viện và Lư ma ma. Lư ma ma rất được bà nội nể trọng, lúc bà nội chưa lấy chồng, Lư ma ma đã là chủ lòng quản mọi sự, sau này còn mang theo cả gia đình cùng tới Diêu gia, bao năm qua những gia nhân cũ bên bà nội chỉ còn độc Lư ma ma, bà nội chắc chắn tin lời bà ấy. Nếu bà ấy chịu giúp ta, thì một lời của bà ấy còn giá trị hơn vô số lời người khác.”

Hạ ma ma chợt chau mày bảo: “Tuy Lư ma ma rất được lão thái thái tin tưởng, nhưng bà ta luôn tận tâm trung thành, chỉ dùng tiền bạc thì khó mà lấy lòng được...”

Hạ ma ma đưa mắt nhìn hộp gỗ tử đàn trên bàn, Điều Cẩm Ngọc cười nói: “Thứ này không phải để tặng Lư ma ma, bà ấy là người đắc lực bên bà nội ta, đồ quý hiếm gì mà chưa từng thấy chứ, mấy món trang sức vật vĩnh này không thể lọt vào mắt bà ấy được.”

“Tiểu thư định làm thế nào?”

Điều Cẩm Ngọc thấy Hạ ma ma khó hiểu thì mới cất tiếng giải thích: “Lư ma ma cả đời chỉ sinh được một cậu con trai, bà lại không may trở thành góa phụ từ lúc còn trẻ, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau từ bấy tới giờ, bà ấy quan tâm nhất là cậu con trai Phúc Sinh. Phúc Sinh hiện giờ 25 tuổi nhưng vẫn chưa lấy được vợ, năm ngoái hẳn ta tình cờ gặp gỡ nha hoàn Diêu Hồng của ta tại hoa viên, vẫn rất yêu thích, còn từng làm ầm lên với Lư ma ma, bắt bà ấy phải cưới bằng được Diêu Hồng về, ma ma chắc cũng rõ chuyện này rồi...”

Đại nha hoàn (nha hoàn nhất đẳng) và nha hoàn nhị đẳng bên người Điều Cẩm Ngọc đều do đích thân Ngô thị chọn lựa kỹ càng, vất vả bồi dưỡng từ đám gia nô trong phủ. Đặc biệt hơn, tuổi tác của Diêu Hồng, Diêu Thanh đều ngang tuổi Điều Cẩm Ngọc, Ngô thị chọn hai người họ dự tính để sau này trở thành nha hoàn hồi môn cho Điều Cẩm Ngọc. Mặc dù tướng mạo họ không bằng nàng ta, nhưng vẫn có phong vận là lướt riêng, lại đều là người trung thành nhân hậu, người nhà của họ Ngô thị nắm rõ như lòng bàn tay, có thể thấy rõ Ngô thị tốn bao công sức với họ.

Phúc Sinh, con trai Lư ma ma sắp 25 tuổi chưa lấy vợ là do hẳn ta tên Phúc Sinh nhưng lại là người không có phúc, Lư ma ma khó nhọc sinh ra hẳn, có lẽ ở trong bụng mẹ lâu quá, nên bẩm sinh hẳn đã là một thằng ngốc. Đã thế thằng ngốc này lại còn thích gái đẹp, vừa trông thấy Diêu Hồng bên người Điều Cẩm Ngọc đã yêu, nhưng Ngô thị vất vả lắm mới bồi dưỡng được hai đứa nha hoàn hữu dụng, sao có thể dâng cho hẳn? Lúc đó Ngô thị vẫn còn quyền thế trong phủ, không cần phải xu nịnh Lư ma ma, bởi vậy khi Lư ma ma ngó ý muốn lấy Diêu Hồng làm vợ cho con trai với lão thái thái, lão thái thái truyền đạt lại cho Ngô thị, Ngô thị từ chối thẳng thừng ngay lập tức.

Khi ấy Điều Cẩm Ngọc biết chuyện cũng tức giận mắng Phúc Sinh là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, khiến Diêu Hồng cảm động tới mức đập đầu cảm tạ sát đất, chẳng ngờ hôm nay mới một năm trôi qua, tình thế đã thay đổi. Nghe khẩu khí của Điều Cẩm Ngọc, rõ ràng nàng ta dứt khoát sẽ dâng Diêu Hồng cho Lư ma ma.

Hạ ma ma chần chừ: “Tiểu thư, dù gì Diêu Hồng đã cũng theo tiểu thư bao năm, nếu thật sự đưa con bé cho Phúc Sinh, chẳng phải sẽ khiến đám hạ nhân sợ hãi nản lòng sao! Huống chi, Diêu Hồng lại là nha hoàn hồi môn do đích thân phu nhân tuyển lựa, hay tiểu thư cứ chờ thêm một thời gian nữa...”

“Chờ gì chứ? Ma ma, giờ ta đã ra nông nổi bị người ta kẻ dao vào cổ, chẳng lẽ còn giương mắt đợi dao hạ xuống hay sao! Nếu Lư ma ma ôm hận trong lòng, liên thủ với thím Tư thừa cơ bỏ đá xuống giếng thì ta làm sao mà ra khỏi viện này được? Mẹ ta càng phải tiếp tục chịu đựng lạnh giá khổ sở ở thốn trang, ma ma à, mẹ ta mới vừa sảy thai, thôn trang kham khổ đủ đường, đám hạ nhân ở đó không hiểu tương tận sự tình, nhờ chúng tương mẹ ta thật sự thất thế, sớm muộn cũng bị cha bỏ thì chắc chắn sẽ khinh rẻ chà đạp mẹ ta! Ma ma là vú nuôi của mẹ ta, nhờ nào mà nhẫn tâm để mẹ ta chịu khổ cực thế ư?”

Thấy Hạ ma ma hoang mang, Điều Cẩm Ngọc càng ti ti: “Diêu Hồng theo ta từ bé, cực chẳng đã ta mới phải quyết định như vậy... Ta hết cách rồi, nó là Đại nha hoàn của ta thì phải biết trung thành với ta, những năm qua ta luôn đối xử tử tế rộng rãi với nó, coi nó như chị em ruột, bây giờ đến phiên nó báo đáp ta rồi. Vả lại Phúc Sinh mặc dù ngốc nghếch, nhưng trông khá tuần tú, Lư ma ma lại rất cưng chiều hẳn, gia cảnh nhà họ cũng được coi là sung túc đủ đầy, Lư ma ma còn cất cử hai đứa nha hoàn cả ngày đi theo hầu hạ Phúc Sinh, Diêu Hồng gả qua đó nghiêm nhiên trở thành thiếu phu nhân một tay lo liệu việc nhà, cũng đâu có thiệt thòi gì nhiều.”

Hạ ma ma nghe vậy đành gật đầu đồng ý, đột nhiên một bóng người từ ngoài lao vào, quỳ phịch xuống đất dập đầu rồi ngẩng lên vừa khóc vừa kêu: “Tiểu thư, tiểu thư đừng đem nô tỳ thương cho người khác, nô tỳ... nô tỳ không lấy chồng đâu!” Hóa ra người xông vào không phải ai khác mà chính là Diêu Hồng.

Điều Cẩm Ngọc nhìn Diêu Hồng khóc lóc khổ sở, đáng thương như hoa lê dầm mưa, hiện vẻ mảnh mai yếu đuối thì càng lúc càng bức tức. Từ trước tới giờ nàng ta vốn không thích việc Ngô thị xếp đặt nha hoàn hồi môn bên mình, ban nãy nghe Hạ ma ma nhắc lại, nàng ta càng cảm thấy khó chịu như bị gai đâm vào ngực. Tạ Thiếu Văn khỏi ngờ anh tuấn, con bé Diêu Hồng này vóc dáng lại mảnh mai như lá liễu, nếu chẳng may lọt vào mắt hẳn thì sao, nàng ta tức tối, vừa thăm mắng Diêu Hồng là hạng lăng lợ dù đồ chủ tử, vừa kiên quyết phải bắt nó làm vợ Phúc Sinh.

Nàng ta quả quyết: “Người đã nghe thấy, thì ta cũng không muốn giải thích nhiều. Chú ý này ta đã quyết, người nghĩ xem, thường ngày ta đối đãi tử tế với

ngươi ra sao, ngươi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời ta chứ. Sau này tới ngày xuất giá, ta sẽ thương của hồi môn thật nhiều. Giờ ta và mẫu thân lâm vào cảnh khốn khó, tình nghĩa “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi” này ta và mẫu thân sẽ ghi nhớ thật kỹ. Cha ngươi tuổi tác đã cao, còn mắc bệnh thấp khớp, mấy năm nay vất vả làm xa phu cho mẫu thân ta, thôi thì cũng tới tuổi nghỉ ngơi hưởng lạc rồi, không cần ngày ngày phải lái xe giữa tiết trời giá rét, tổn hại sức khỏe nữa. Ta cũng sẽ quan tâm nhiều hơn tới cha mẹ và em trai, em gái ngươi. Ngươi yên tâm, sau khi lấy chồng ta sẽ càng trọng dụng ngươi hơn, ngươi có thể quay về bên ta làm quản sự nữa.”

Diệu Hồng hiểu rõ Diệu Cẩm Ngọc cố tình nhắc tới người nhà để ép mình, tức thì tắt ngấm hy vọng, nàng ta chỉ biết liên tục đập đầu khóc kêu: “Tiểu thư, nô tỳ không muốn lấy chồng, nô tỳ là nha hoàn hồi môn đích thân phu nhân chọn cho tiểu thư, cả đời phải theo hầu tiểu thư.” Nàng ta đập đầu côm cốp xuống nền nhà, khiến vàng trán vừa xước vừa rớm máu.

Diệu Cẩm Ngọc càng nghe càng tức, càng nghe càng cảm thấy Diệu Hồng ương bướng ngỗ ngược, song nàng ta vẫn cố nén giận, giả bộ bất đắc dĩ, trào lộng bảo: “Diệu Hồng à, ta hết cách mới phải làm như vậy. Ai bảo hôm đó ngươi vui vẻ nô đùa trong vườn, để cho gã Phúc Sinh kia trông thấy, đó là số mệnh rồi. Giờ mẫu thân không có trong phủ, nếu Lưu ma ma thỉnh cầu lão thái thái hạ lệnh thì ta cũng chẳng thể giúp được ngươi. Ngươi đừng làm loạn nữa, trong chiếc hộp này toàn đồ trang sức ưa thích của ta, ngươi mang về phòng kết hợp với xiêm y, chỉnh trang cho thật tươm tất, chiều nay ta sẽ bảo Hạ ma ma đưa ngươi sang đó. Chuyện này ta đã quyết, ngươi làm âm thầm cũng vô ích, nếu ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ nhớ mãi ân tình này.” Diệu Hồng dần ngừng khóc, nghẹn ngào đập đầu đáp: “Nô tỳ... Nô tỳ lĩnh mệnh!”

Diệu Cẩm Ngọc bấy giờ mới mỉm cười, đỡ Diệu Hồng đứng lên, lại rút một chiếc trâm cài trên đầu xuống dúi vào tay Diệu Hồng, nói: “Ngươi chớ trách ta nhẫn tâm, thực tình ta cũng không nỡ. Nhưng ngươi phải biết rằng, ta sống tốt thì các ngươi mới yên ổn theo được! Chẳng còn cách nào khác cả. Phúc Sinh tuy ngốc nhưng vẫn biết thương hương tiếc ngọc, so với đám công tử quần là áo lượt, vờn ong ghẹo bướm còn tốt hơn nhiều, ngươi gả vào đó rồi sẽ hiểu tâm ý của ta.”

Cho dù Diệu Hồng là người nhất mực trung thành tới đâu thì qua việc lần trước bị Diệu Cẩm Ngọc đánh chửi trước mặt bao kẻ nô tài tại nhị môn, lần này lại lâm vào tình cảnh như vậy cũng khó tránh khỏi hoàn toàn nản lòng thoái chí, nghe Diệu Cẩm Ngọc vờ vịt an ủi, nàng ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ rời đi, Diệu Cẩm Ngọc tất nhiên chẳng màng tới cảm nhận của đứa nha hoàn, nói đôi câu rồi liền cho lui.

Diệu Hồng ra khỏi phòng liền nhìn thấy ngay Diệu Thanh đối nhìn với ánh mắt buồn bã, tức thì lại tuôn lệ đầm đìa. Diệu Thanh bước lên đỡ tay Diệu Hồng, vừa đi vừa nói: “Đừng khóc nữa, dẫu sao vẫn là tiểu thư ban ơn.”

Diệu Thanh đỡ Diệu Hồng về phòng, lại cất lời khuyên nhủ một hồi, Diệu Hồng mới dần nín khóc, có điều nàng ta bấu chặt vào tay Diệu Thanh, lạnh lùng thốt: “Tỷ thấy đấy, hai chúng ta từ lúc 5 tuổi đã ngày ngày theo hầu tiểu thư, tấm lòng trung trinh có nhật nguyệt chứng giám, nhưng giờ muối ra nông nỗi này, tỷ tỷ cũng nên sớm lo liệu trước thì hơn. Lòng dạ tiểu thư không chứa nổi hai ta, trước kia phu nhân còn trong phủ, tiểu thư dù sao vẫn phải hiếu thuận nghe lời, nể mặt người mà đối xử ôn hòa tử tế, nhưng giờ thì khác rồi, tiểu thư ngứa mắt đã lâu, kiểu gì cũng phải xử lý chị em ta thì mới hả, tỷ cứ coi muối là tấm gương rành rành trước mắt mà liệu.”

Diệu Thanh run rẩy đáp: “Muội đừng nghĩ nhiều, hiện giờ tiểu thư... gặp khó khăn, lại một lòng một dạ nhớ nhưng thế tử Võ An hầu nên mới cuống cuống sốt ruột tới vậy, và lại tiểu thư nói không hề sai, người tốt đẹp thì chúng ta mới yên ổn theo được.”

Diệu Hồng buông lời chế giễu: “Chính bởi tiểu thư đương mê đắm ngài thế tử nên mới càng căm ghét chúng ta, tỷ tỷ ngấm lại mà xem, đừng có vờ ngớ ngẩn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Qua trưa hôm đó, Diệu Hồng xiêm áo chỉnh tề được Hạ ma ma đưa khỏi Lạc Du viện, Diệu Thanh nhìn theo bóng lưng lạc lõng của Diệu Hồng mà lòng gợn nỗi xót thương đồng cảm. Nàng và Diệu Hồng đều là nô bộc được sinh ra trong phủ, lại cùng tuổi, mới 5 tuổi đã theo hầu Diệu Cẩm Ngọc, luôn luôn có nhau, thân cận còn hơn chị em ruột thịt, giờ thấy Diệu Hồng bị tiểu thư chà đạp, sao có thể không bất giác lo lắng cho thân mình mai sau?

Hôm sau, trong Phúc Lộc viện, Quách thị ra khỏi tịnh phòng*, ngồi xuống trước bàn trang điểm bằng gỗ khảm hoa lê vàng. Lưu ma ma lấy lược từ trong tay Nhã Chi đích thân cẩn thận chải tóc cho bà. Quách thị ngắm dáng hình mờ ảo trong gương đồng, thở dài nói: “Tóc bạc càng ngày càng nhiều, quả nhiên ta đã già rồi.”

*Tịnh phòng: Phòng tắm

Lưu ma ma cười nói: “Sao lão thái thái lại nói vậy, lão nô thấy người càng ngày càng dẻo dai khỏe khoắn hơn xưa, chỉ ít lão nô còn hầu hạ người được 30 năm nữa ấy chứ.”

Quách thị cười bảo: “Đám con cháu ngày một trưởng thành, ta sao có thể không già đi chứ. Những năm qua bao kẻ hầu cận bên người kẻ còn người mất, may còn có ngươi, chải đầu búi tóc tuy là việc đơn giản, nhưng tay nghề của ngươi vẫn là giỏi nhất.”

Lưu ma ma buông lược, xoa đều dầu trong lòng bàn tay rồi bôi tỉ mỉ lên đầu Quách thị, sau đó búi chặt tóc bà lại, vừa cười vừa nói: “Nghe người nói cứ

tưởng việc gì ghê gớm, lão nô ngày ngày chải đầu búi tóc cho người nào có đáng gì chứ?”

Quách thị đáp: “Chỉ sợ sau này Phúc Sinh lấy vợ sinh con, người cũng trở về vui thú tuổi già bên con cháu, sao còn suốt ngày hầu hạ ta được nữa.”

Lưu ma ma nghe Quách thị nói đến đó thì thăm khấn trong dạ, nhưng về mặt không hề biến đổi, bà cài thêm chiếc trâm để giữ chặt tóc cho Quách thị rồi mới nói: “Hôm qua Đại tiểu thư sai Hạ ma ma dẫn Diệu Hồng tới quỳ lạy lão nô.”

Quách thị mỉm cười, ngoảnh lại cầm tay Lưu ma ma bảo: “Đây là chuyện tốt, ta nhớ Phúc Sinh yêu thích Diệu Hồng lâu lắm rồi, trước kia ta không thể giành con bé nhà hoàn ấy cho người, giờ cuối cùng người cũng được như nguyện, sắp tới có việc vui, người nhớ dặn Phúc Sinh đưa Diệu Hồng tới để ta cũng được hưởng lây không khí vui mừng đấy nhé.”

Lưu ma ma nghe vậy bèn nói: “Lão thái thái thật nhân từ hiền hậu, thằng con ngốc ngếch của lão nô quả có phúc mới được người quan tâm lo nghĩ. Đại tiểu thư đưa Diệu Hồng tới cũng vì nể mặt lão thái thái đấy thôi, Diệu Hồng vừa là nha hoàn bên người Đại tiểu thư, vừa là nha hoàn hồi môn phu nhân đích thân tuyển lựa, lão nô không dám nhận ơn lớn như vậy, nên đã bảo Hạ ma ma đưa Diệu Hồng về rồi.”

Quách thị cười càng tươi, vờ buồn bực bảo: “Tại sao phải thế? Có đưa con dâu tốt đẹp dâng tới tận cửa mà người lại đuổi đi! Phúc Sinh là đứa con duy nhất của người, nếu thằng bé đã thích Diệu Hồng, người đáng lẽ nên vui vẻ nhận thay nó chứ, người chẳng giống một bà mẹ thương con gì cả.”

Lưu ma ma đáp: “Theo lẽ thường lão nô cũng muốn vui vẻ nhận lấy, nhưng hiện giờ Đại tiểu thư đang bị cấm túc, tặng Diệu Hồng cho lão nô tất có hàm ý, bởi vậy lão nô đương nhiên phải hỏi ý kiến người trước.”

Chuyện Diệu Cẩm Ngọc tặng Diệu Hồng cho Lưu ma ma sớm muộn Quách thị cũng sẽ biết, bởi vậy Lưu ma ma mới dứt khoát kể rõ ngọn ngành trước, Quách thị tỏ vẻ hải lòng, vỗ nhẹ vào tay Lưu ma ma, bảo: “Dù gì cũng là tâm ý của Ngọc nha đầu, người cứ vui vẻ nhận lấy, sắp tới là ngày vui của Phúc Sinh, ta cũng muốn dự cảnh náo nhiệt tung bừng. Người là người chân thành trung thực, ý định của Ngọc nha đầu ta hiểu rõ, người yên tâm, cứ chuẩn bị hôn sự cho con trai thật tốt là được.”

Lưu ma ma vội quỳ gối tạ ơn, lúc đứng lên thấy vẻ mặt Quách thị vẫn bình thường thì mới cười nói: “Trước kia khi phu nhân còn trong phủ vốn luôn yêu thương chiều chuộng Đại tiểu thư, lần trước lão nô tới xin người, sắc mặt Đại tiểu thư cũng không tốt cho lắm, vì thế thấy Hạ ma ma đưa Diệu Hồng tới, lão nô thực sự vô cùng kinh ngạc.”

Ngữ khí của Lưu ma ma nghe thì có vẻ trách cứ, nhưng Quách thị bất chợt suy nghĩ sâu xa, dù sao chẳng nữa Diệu Cẩm Ngọc vẫn là đứa cháu ruột của bà, lúc trước tính tình ngang bướng kiêu ngạo, coi thường tất cả, bây giờ nể khổ mới phải đem Đại nha hoàn thân cận tới lấy lòng một kẻ hạ nhân, Quách thị dù có tỏ ra lạnh lùng tới đâu cũng không đành lòng, bà bèn nói: “Ngọc nha đầu vốn bị mẹ nó dạy hư, giờ mẹ nó đi biệt viện, ta cũng phải để con bé học lễ nghĩa quy củ cho chu toàn.”

Lưu ma ma lập tức góp lời: “Mặc dù tính tình Đại tiểu thư hơi bộp chộp nóng nảy, nhưng lão nô thấy Đại tiểu thư rất hiểu thuận với lão thái thái, lễ vật hôm mừng thọ dù không thích hợp, nhưng chắc hẳn cũng phải mất biết bao công sức. Đại tiểu thư lại thẳng tính, không biết đề phòng kẻ gian nên mới liên tiếp bị người khác cho vào tròng. Giờ có lão thái thái đích thân dạy dỗ, lão nô nghĩ sớm muộn gì Đại tiểu thư cũng trở thành thiếu nữ đoan trang nổi danh chốn quyền quý Giang Châu. Dầu sao vẫn là trưởng nữ Diêu gia, ngọc thô rồi sẽ phải tủa sáng.”

Quách thị chợt nhớ tới hôm Ngô thị rời phủ, Diệu Cẩm Ngọc ăn mặc phong phanh quỳ gối dưới trời giăng gió tuyết, liên tục dập đầu “lạnh canh” trên nền đá. Bà lại nghĩ tới hôm mừng thọ, tấm vải thêu tuy đã bị đốt, nhưng từng đường kim mũi chỉ tinh tế sống động vẫn như hiển hiện trước mắt, hẳn Đại nha đầu phải rất kiên nhẫn mới thêu được như vậy.

Nghe Lưu ma ma nói Diệu Cẩm Ngọc bị người bày mưu tính kế, Quách thị thấy cũng đúng, thoát trước bà ta còn không nhận ra, giờ ngẫm kỹ mới thấy con bé Diệu Cẩm Sát ắt hẳn nung nấu ý định từ hôn đã lâu, nếu vậy chuyện Đại nha đầu gặp gỡ thế tử Võ An hầu trong vườn Y Huyền viện rất có khả năng do Diệu Cẩm Sát cố tình sắp đặt.

Quách thị dù không thích Ngô thị, nhưng vẫn biết quan tâm tới cháu trai cháu gái, bà trầm ngâm suy tư rồi cất tiếng hỏi: “Hôm qua thế tử Võ An hầu vào phủ, Đại nha đầu có phản ứng gì không?”

Lưu ma ma đáp ngay: “Mấy ngày nay Đại tiểu thư luôn ở trong phòng, ngoài việc sao chép kinh văn và Nữ giới ra thì chỉ biết thêu hoa đọc sách, ngay cả phòng khách cũng ít khi lui tới, lão nô nghe nói hai hôm nay Đại tiểu thư đang tất bật thêu áo lót cho lão thái thái đấy.”

Quách thị nghĩ qua chuyện lần trước, chắc hẳn con bé đã hiểu chuyện, bèn dặn dò Lưu ma ma: “Bắt đầu từ ngay mai bãi bỏ lệnh cấm túc của con bé.”

Hôm sau khi Cẩm Sát tới Phúc Lộc viện, còn chưa xuống kiệu đã nghe thấy từng tràng cười từ trong phòng vọng ra, nàng khẽ nhướn mày cười. Đến khi vào nhà, quả nhiên thấy Diệu Cẩm Ngọc ngồi cạnh Diêu lão thái thái, đương nũng nịu lắc lắc cánh tay bà. Cẩm Sát vốn biết Diệu Cẩm Ngọc sẽ không bị cấm túc quá lâu, nhưng không ngờ nàng ta có thể ra ngoài nhanh như vậy, nàng thoáng liếc qua Diệu Cẩm Ngọc, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt nàng ta.

Đôi mắt Diệu Cẩm Ngọc ánh về đắc ý, nàng ta niềm nở nói: “Hôm nay Tứ muội tới chậm nhé.”

Cẩm Sát bước lên hành lễ với Quách thị, xong xuôi mới nhẹ nhàng cười đáp: “Đúng vậy, hồi xưa Đại tỷ luôn là người tới thỉnh an muộn nhất, ai dè hôm nay bị muội thay thế rồi.”

Nàng vừa dứt lời, gương mặt Diệu Cẩm Ngọc thoát sững lại, nàng ta nén giận, thấp thòm trộm nhìn lão thái thái. Cẩm Sát chỉ thiếu điều không nói thẳng toẹt ra rằng trước kia nàng ta đâu biết tôn kính lão thái thái, lúc thỉnh an luôn lững thững chậm trễ, ấy vậy mà hôm nay lại xun xoe đon đả, hấp tấp nịnh

bộ.

Lão thái thái không tỏ vẻ gì, trái lại bà vuốt nhẹ lên tấm áo trong màu trắng, cười bảo: “Đây là bộ quần áo lót trong Đại tỷ con mới thêu, con lại xem xem.”

Cầm Sát an vị trên chiếc ghế nhỏ rồi đưa mắt ngắm nhìn, bộ quần áo trong này không giống với thông thường, ống quần gồm hai lớp, lót trong bằng bông. Vạt áo và cổ tay thêu hoa văn Phúc Lộc Thọ tinh xảo, cả bộ trang phục trông vô cùng hoàn mỹ.

Cầm Sát còn chưa lên tiếng, Nhị phu nhân Trương thị đã cười nói: “Người có tuổi các khớp xương thường hay đau buốt, lão thái thái mặc bộ trang phục này của Đại tiểu thư, ban đêm đi tiểu sẽ không sợ nhiễm lạnh, Đại tiểu thư đúng thật vừa thông minh tinh tế, lại vừa ngoan ngoãn hiếu thảo nên mới lưu ý tới điểm nhỏ nhặt như vậy.

Trương thị dứt lời Tam phu nhân liền tiếp ngay: “Cũng bởi lão thái thái bình thường luôn luôn yêu thương săn sóc tiểu bối, nên Đại tiểu thư mới hiếu thuận tôn kính.”

Bọn họ kẻ xướng người họa, đổ cho lão thái thái cao hứng vui vẻ, bà vỗ nhẹ vào tay Diêu Cẩm Ngọc, bảo: “Trường từ ấu cung*, vốn phải như vậy.”

*Trường từ ấu cung nghĩa là bề trên hiền từ thì bề dưới tôn kính.

Tiểu Quách thị khó chịu nhìn Diêu Cẩm Ngọc ngồi sát bên cạnh Quách thị, bèn giả bộ cười đùa: “Đại tiểu thư quả thật chín chắn, mấy năm trước chẳng bao giờ thấy biểu đồ thêu tới Phúc Lộc viện, ai dè hôm nay chẳng những tặng một bộ quần áo trong, còn kèm theo một đôi giày nữa, thật chăm chỉ chịu khó quá. Chả bù cho Tam nha đầu của ta, tay chân vụng về lóng ngóng, lúc nào cũng chỉ biết thêu mỗi cái đai buộc đầu.” Nàng ta vừa nói vừa ra bộ năng nề, dí mạnh tay vào giữa trán Diêu Cẩm Hồng.

Quách thị vốn thích đeo đai buộc đầu, Diêu Cẩm Hồng thường hay thêu cho bà, cơ hồ mỗi tháng đều đưa tới Phúc Lộc viện. Quách thị bóng gió như vậy càng khiến Diêu Cẩm Ngọc giống kẻ xun xoe nịnh bợ, dù vô cùng tức giận, nhưng nếu phản trần thì càng có vẻ giống đang chột dạ, cuối cùng nàng ta bèn ra vẻ tủi thân, mắt đỏ hoe, ngượng ngùng cúi thấp đầu. Quách thị lại tưởng nàng ta ngoan ngoãn hiếu chuyện, liền lờ mờ sang Tiểu Quách thị rồi cất tiếng: “Không được chê cháu gái ta vụng về, Tam nha đầu vốn là đứa thông minh lanh lợi nhất nhà.”

Diêu Cẩm Hồng tức thì nhào vào lòng lão thái thái làm nũng một hồi, Cầm Sát ngồi một bên xem diễn trò, mọi người trò chuyện một lát rồi tự tản ra, ai về viện nấy. Cầm Sát định về Y Huyền viện, nhưng mới ra khỏi Phúc Lộc viện đã bị Nhị phu nhân đuổi theo cản lại, nàng ta tươi cười cất tiếng hỏi: “Mấy hôm trước có phải Tứ tiểu thư từng tới dạo trong vườn? Chẳng biết liệu tiểu thư có nhặt được một chiếc trâm cài phượng điệp khảm vàng* không?”

Cầm Sát ngạc nhiên, thấy Trương thị nhìn mình bằng ánh mắt khẩn khoản thì chỉ cười, lắc đầu nói: “Đúng là mấy hôm trước con từng tản bộ trong vườn, nhưng không hề trông thấy chiếc trâm cài như thím nói, thím đánh mất trâm cài ư?”

Trương thị thở dài nói: “Ta nhớ hôm đó làm rơi chiếc trâm trong vườn, nhưng sai nha hoàn tìm mấy ngày mà vẫn không thấy, chiếc trâm ấy vốn là thứ mà mẫu thân ta thích nhất, dầu sao ta vẫn muốn tìm cho bằng được, vì thế mới mạo muội hỏi Tứ tiểu thư.” Nàng ta dứt lời liền giương mắt nhìn chăm chú vào Cầm Sát rồi hỏi: “Hôm ấy Tứ tiểu thư liệu có nhìn thấy chuyện kỳ lạ gì tại vườn không? Ví như nha hoàn bà vú làm chuyện lén lút vụng trộm? Nếu để ta phát hiện ra đứa nô tài nào cả gan làm chuyện xấu, ta sẽ lột da nó ra!”

Cầm Sát vẫn mỉm cười như cũ, lắc đầu đáp: “Hôm đó ngoài tình cờ gặp gỡ Liên di nương, con chẳng hề trông thấy ai khác. Thím cho người tìm kỹ lại xem, chắc là thím để quên ở đâu đó thôi.”

Trương thị nhìn vẻ mặt Cầm Sát không hề khác lạ, đành gạt đầu tỏ vẻ đã biết, nàng ta nói thêm đôi câu rồi rời đi trước, Cầm Sát ngồi vào kiệu mềm, neho mắt dõi theo bóng lưng Trương thị.

Tại Phúc Lộc viện, Diêu Cẩm Ngọc đương hầu hạ Diêu lão thái thái dùng chén canh huyết yến*, thấy lão thái thái nhắm mắt nằm trên giường La Hán, đáng điệu một mối, Diêu Cẩm Ngọc bèn cúi người thi lễ rồi cất tiếng: “Bà đang mệt, cháu gái xin lui xuống trước.”

*Huyết yến là loại tổ yến có màu đỏ tươi và là loại có giá cao nhất trong số các màu vì hiếm hoi và có nhu cầu tiêu thụ cao. Không phải cơ sở sản xuất nào cũng có loại tổ yến này. Và nếu có đi chăng nữa thì loại huyết yến cũng chỉ có thể thu hoạch 1-2 lần trong năm với tỉ lệ rất nhỏ mà thôi. Số lượng Huyết Yến và Hồng Yến chiếm chưa đầy 10% tổng sản lượng tổ yến trên thị trường thế giới. Người ta cho rằng màu đỏ của Yến Huyết là do trong quá trình làm tổ, chim yến không tiết đủ nước bọt nên đã dùng máu của chính nó để trộn lẫn với nước bọt xây tổ.

Lão thái thái nghe vậy thì mở mắt, trông Diêu Cẩm Ngọc vẫn quỳ gối, thần sắc cẩn thận dè dặt thì bất giác thờ dài, vươn tay ra, đoạn bảo: “Con qua đây.”

Diêu Cẩm Ngọc cầm tay lão thái thái, nghe bà khuyên nhủ: “Thấy con ngoan ngoãn hiếu chuyện thế này ta rất vui, con yên tâm, sai lầm của mẫu thân con không liên quan tới con, con là trưởng tôn nữ* của ta, ta tất nhiên sẽ yêu thương cưng chiều. Sau này hãy ngoan ngoãn học hỏi lễ nghi từ các vị ma ma, chớ hành động thiếu quy củ nữa. Con đoạn trang hiền thực, lại là trưởng nữ Diêu gia, ta sẽ để ý tìm một mối hôn sự thật tốt. Con phải hiểu rằng, con là vị tiểu thư đầu tiên của Diêu gia xuất giá, nếu hôn sự của con không tốt, vậy đám cưới cưới của con biết làm thế nào? Chính bởi vậy, ta sẽ không đối xử hà khắc với con. Và lại, nếu thanh danh của con không tốt, đám cưới cưới cũng sẽ bị vạ lây, cho nên ta mới phải nghiêm khắc hơn với con, con nhất định phải là tấm gương mẫu mực để những đứa em gái khác noi theo.”

*Trưởng tôn nữ: Cháu gái trưởng.

Diêu Cẩm Ngọc xúc động tới rơi nước mắt, gò má đỏ hây hây, nàng ta run giọng đáp: “Bà ơi...” Dứt lời lập tức ôm chặt lấy Quách thị, khóc lóc một hồi,

sau đó nàng ta gạt lệ nói: “Con xin ghi nhớ kỹ lời dặn của bà, từ nay về sau nhất định tu dưỡng tính tình thật tốt, không làm ảnh hưởng tới thanh danh họ Điều ta... Có điều...”

Nàng ta ra chiều oan ức, lại tỏ vẻ phân vân lưỡng lự, sau rồi dứt khoát đứng dậy quỳ xuống thưa: “Có điều con thật sự bị oan, hôm lễ mừng thọ bà, con quả thực bị người khác hãm hại. Con vốn định tới Phúc Lộc viện từ sớm, nhưng đúng lúc đó nha hoàn Bạch Hạc bên người Tứ muội tới xin trà, còn bảo Tứ muội mời con sang trò chuyện, con mới quá bộ sang Y Huyền viện, ai ngờ vừa tới cổng lại bị Liễu ma ma ngăn lại bên ngoài, bảo rằng Tứ muội vừa mới nằm nghỉ, nhờ con thay mặt tiếp đãi thế tử giữm... Con ngốc nghếch, không biết đã rơi vào cạm bẫy kẻ khác bày sẵn nên mới làm mất thể diện của bà nội và Điều gia, nhưng quả thật con không phải hạng nông cạn, mặt trời trán bóng không biết xấu hổ. Mong bà nội hãy hiểu cho con!”

Nhìn Điều Cẩm Ngọc mặt mày giàn giụa lệ châu, Quách thị cuối cùng cũng tin tưởng cháu gái ruột thịt của mình nói thật, bà ta tức thì giờ giọng tức tối: “Một con bé nhỏ côi ăn nhờ ở đậu mà dám gài bẫy hãm hại cháu gái ta sao! Hừ!”

Quách thị vốn không phải người giỏi giang lợi hại, nhưng bà ta may mắn lấy được một người chồng đứng đắn, Điều lão thái gia Điều Giang mặc dù cũng có thiếp thất, nhưng ông phân biệt rõ trường thứ, lại rất tôn trọng Quách thị, bởi vậy mới khiến họ Điều không xảy ra những chuyện tranh giành náo loạn ầm ĩ. Từ lúc Ngô thị bước chân vào Điều gia, nàng ta sử dụng đủ loại thủ đoạn để chiếm quyền hành, nếu không nhờ uy thế của Điều lão thái gia, Quách thị hẳn phải chịu vô số chèn ép từ cô con dâu ghê gớm. Sau khi lão thái gia qua đời, Ngô thị dần dần chiếm hết quyền quản gia từ tay Quách thị, nắm qua tháng lại vững vàng nắm chặt hết gia sự trong tay.

Bởi Quách thị hồ đồ như vậy, nên Điều Cẩm Ngọc chẳng qua mới giả bộ khóc lóc mấy câu đã khiến bà ta tưởng thật. Hơn nữa chính xác cũng do Cẩm Sát mà Điều gia dạo gần đây luôn bị mất mặt, Quách thị vốn đã phật ý từ trước, lòng dạ lại luôn thiên vị người nhà, cho nên vừa nghe Điều Cẩm Ngọc nói vậy đã tưởng rằng cháu gái của mình quả thực bị Cẩm Sát bày trò quỷ phá.

Điều Cẩm Ngọc thấy Quách thị tin tưởng thì lập tức tiếp lời: “Cháu nghe nói hôm qua phụ thân cố tình để thế tử Võ An hầu và Tứ muội gặp gỡ trò chuyện riêng, nhưng không hiểu sao sau đó thế tử Võ An hầu lại bị hai kẻ hộ vệ trao trả Hầu phủ trong tình trạng bầm dập toàn thân, phụ thân sai Điều quản gia lần tìm hai gã hộ vệ đó cả ngày nhưng mãi vẫn không thấy. Nghĩ đến việc trong phủ viện ta có nam giới ra ra vào vào như chỗ không người, cháu quả thực vô cùng sợ hãi. Cháu rất sợ Tứ muội ôm hận trong lòng, sai nam nhân tới gây phiền phức cho cháu. Đêm qua cháu sợ tới mức không dám đi ngủ, phải bảo Hạ ma ma và Tôn ma ma canh cho mới có thể chợp mắt một lát.”

Điều Cẩm Ngọc nói năng quá ác độc, chỉ thiếu điều chỉ thẳng ra rằng nàng ta nghi ngờ Điều Cẩm Sát giấu giếm hai tên gã đàn ông trong phủ! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng những Cẩm Sát mất hết thanh danh, mà còn gánh tiếng nữ nhân dâm dăng đê nhất thiên cổ*. Một cô gái chưa chồng lại dám giấu đàn ông trong viện, thật đúng là chuyện khủng khiếp xưa nay chưa từng có.

*Thiên cổ: Nghìn đời, nghìn xưa.

Có điều chuyện này mà đồn ra ngoài thì không chỉ một mình Cẩm Sát bị hủy hoại thanh danh, Y Huyền viện vốn dĩ nằm trong Điều phủ. Trong nội viện của nữ nhân lại chứa chấp đàn ông, sợ rằng toàn bộ các vị tiểu thư phu nhân Điều gia đều chịu liên lụy, người khác sẽ vừa soi mói họ, vừa hoài nghi sự trong sạch của họ. Bởi vậy Quách thị nghe Điều Cẩm Ngọc nói thế lập tức biến sắc, bà ta vội buông lời quở trách: “Những lời như vậy chớ nhắc lại nữa! Ai bảo con là chưa tìm thấy hai gã hộ vệ đó? Hôm qua cha con đã dẫn người sang nhận tội với phủ Võ An hầu rồi!”

Vì để bảo toàn thể diện của Tạ Thiếu Văn, Điều Lễ Hách sớm lấp liếm chuyện hẳn bị đánh, nghiêm cấm hạ nhân trong phủ bàn tán luận thuyên, đồng thời gấp gáp tìm hai kẻ chết thay áp giải tới Võ An hầu phủ chịu tội.

Điều Cẩm Ngọc cũng biết lời này nghiêm trọng, nàng ta chỉ dám nói trước mặt Quách thị, nghe Quách thị răn đe thì vội tỏ ra đáp ứng, Quách thị bèn bảo: “Con về đi, ta mệt rồi.”

Điều Cẩm Ngọc thấy Quách thị hơi bồn chồn lo lắng, có vẻ vẫn đang suy tư tới những câu ban nãy thì lập tức cúi người thi lễ rồi đi, vừa xoay người khỏi, gương mặt nàng ta lập tức hiện vẻ lạnh lùng xen lẫn mỉa mai.

Điều Cẩm Ngọc thấy Quách thị hơi bồn chồn lo lắng, có vẻ vẫn đang suy tư tới những câu ban nãy thì lập tức cúi người thi lễ rồi đi, vừa xoay người khỏi, gương mặt nàng ta lập tức hiện vẻ lạnh lùng xen lẫn mỉa mai.

Nàng ta vừa đi, Quách thị dần dần suy nghĩ, khó lòng an tâm, bèn vội sai Giang ma ma đi mời Điều Lễ Hách tới. Lúc Điều Lễ Hách vào Phúc Lộc viện thì nhìn thấy Quách thị đương ngồi ngay ngắn tại phòng khách, vẻ như trông ngóng hẳn rất lâu, bà ta cho đám hạ nhân lui hết mới kể lại mối hoài nghi ban nãy của Điều Cẩm Ngọc, Điều Lễ Hách tỏ tường câu chuyện rồi lập tức cất lời: “Mẫu thân chớ tin lời nói càn của Ngọc nha đầu, trong nội viện ta sao có thể có nam giới ẩn thân chứ? Hôm qua thế tử Võ An hầu thụ thương cũng không phải ở nội viện, mà thực chất ở tiền viện, con phỏng đoán nếu thật do người của phủ Trần Quốc công ra tay, hẳn là muốn làm to chuyện thúc Điều gia chủ động từ hôn, nhân cơ hội hạ thủ với Võ An hầu phủ. Từ nha đầu chẳng qua là đứa bé mồ côi, mấy năm nay luôn yên ổn sống qua ngày, sao có khả năng cất giấu cao thủ bên người được. Mẫu thân chớ âu lo, con sẽ ra lệnh cho đám hộ vệ nghiêm canh gác là được.”

Y dứt lời liền nghiêm giọng tiếp: “Đại a đầu quả là đứa ngu ngốc, những lời xằng bậy vô liêm sỉ như thế cũng nói ra miệng được! Phiền mẫu thân sát sao hơn nữa, chớ để nó không hiểu chuyện lại ăn nói hăm hồ gì nữa!”

Quách thị cảm thấy Điều Lễ Hách nói cũng đúng, bèn bảo: “Nó vẫn còn nhỏ tuổi, sợ hãi cũng là chuyện bình thường. Thương thế của thế tử sao rồi, hôm qua con tới biệt viện Hầu phủ, có gặp được thế tử không, thế tử có tức giận Điều gia ta không?”

Điều Lễ Hách cười đáp: “Trời tối thế tử mới tỉnh lại, thương thế... sợ rằng phải dưỡng hơn nửa năm. Có điều mẫu thân không phải lo, thế tử vẫn rất yêu thương Tứ nha đầu, ngài chỉ sợ chuyện này sẽ khiến Võ An hầu tức giận, không cho Tứ nha đầu vào cửa, nên vừa tỉnh lại đã sai người vội về kinh báo tin. Hơn nữa con đã chấp thuận với thế tử, dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa cũng không để Tứ nha đầu chủ động từ hôn, thế tử đã tin việc này do

người của Trần Quốc công phủ gây nên, không liên can gì tới họ Diêu ta, cũng thứ lỗi cho sơ suất của con, xử lý hai gã hộ vệ thể thân xong liền coi như chấm dứt việc này.”

Quách thị bấy giờ mới mỉm cười nói: “Như vậy thật tốt quá. Có điều chị em Cẩm Sát thật quá đáng ghét, những năm qua được họ Diêu ta che chở chăm sóc mà không biết cảm kích, trái lại móc nối với người ngoài hãm hại chúng ta, thực đúng là nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà!”

Diêu Lễ Hách thấy Quách thị lộ vẻ khinh thường chán ghét thì vội khuyên giải: “Từ nhỏ đầu ở nhà ta gần hai năm, con thấy thế tử vẫn rất nặng lòng với nó, tương lai con bé gã qua đó hẳn giữ vị trí phu nhân Hầu phủ, mẫu thân cố gắng nhẫn nại một thời gian, đối xử khách khí hơn nữa. Thế tử coi trọng con bé như vậy, hẳn sau này sẽ cung chiều sủng ái vô vàn, con bé muốn đứng vững trong Hầu phủ không thể không dựa vào con, Từ nhỏ đầu lại chẳng phải hạng ngu ngốc, đến lúc đó nó sẽ hiểu rõ phải đối đãi thế nào với nhà mẹ là Diêu gia ta.”

Trong khi đó tại Y Huyền viện, Cẩm Sát đang nghe Bạch Chi báo lại những chuyện đã nghe ngóng được.

“Hôm đó Nhị phu nhân tới vườn hoa, mang theo Đại nha hoàn Họa Nhi tỷ tỷ, nô tỳ nghe bà vú nói Nhị phu nhân quả thực bị mất trăm cái, Họa Nhi tỷ tỷ còn sai đám nha hoàn trong viện tìm kiếm mãi.”

Cẩm Sát gật đầu tỏ ý đã hiểu, Bạch Chi liền tiếp: “Hai hôm trước tiểu thư sai nô tỳ tìm hiểu chuyện cửa hàng của Tam lão gia, nô tỳ dò la được rằng Cẩm Họa lâu và Lăng Đoạn lâu thuộc quyền của Tam lão gia, hôm ấy màu sắc vải vóc ở Cẩm Họa lâu* xảy ra vấn đề, Tam lão gia phải tới giải quyết nên mới không về bên ngoại với Tam phu nhân. Vải vóc hàng hóa của Cẩm Họa lâu khá nhiều, đôi lúc xảy ra sai sót cũng là chuyện thường tình. Có điều nô tỳ còn nghe thấy chuyện khác nữa...”

*Lâu: Lầu/gác; cửa hàng/tiệm/quán. Cẩm Sát nhướn mày thắc mắc, Bạch Chi nói ngay: “Nghe bà vú gác công kể rằng, dạo gần đây Tam lão gia mê đắm hoa khôi Thái Hà của Vọng Tinh lâu, đương tranh giành chuộc thân nàng ta với một vị thương nhân giàu có từ nơi khác tới, hiện giờ giá bạc chuộc thân đã lên tới mấy vạn lượng bạc, Tam lão gia nóng vội vô cùng, đang xoay xở tiền bạc khắp mọi nơi.” Cẩm Sát thầm giật mình thon thót, vội hỏi: “Chuyện này bắt đầu từ khi nào?”

Bạch Chi đáp: “Hơn nửa năm rồi, Tam lão gia ngày nào cũng tới Vọng Tinh lâu, vung tiền như rác, tú bà thấy Tam lão gia và vị thương nhân kia đều say Thái Hà như điên đảo, bèn càng ngày càng giữ chặt không buông, đặt mọi thêm tiền của bọn họ.”

Nàng dứt lời, Vương ma ma bèn cất tiếng: “Đừng nói nữa, những chuyện dơ dáy này đúng thật làm bẩn tai tiểu thư nhà ta, mà để người khác biết tiểu thư dò la những việc thế này cũng không hay cho lắm.”

Vương ma ma đang nói dở, bỗng dung ngoài sân “rầm” một tiếng, Cẩm Sát bị bắt ngờ nên giật nảy người, Vương ma ma chau mày bực bội xông ra ngoài, chốc lát sau bà trở lại, cúi kinh nói: “Là con bé Lăng San, tiểu thư hạ nó xuống thành nha hoàn nhị đẳng nên nó tức giận, không hiểu tưới hoa thế nào mà đánh đổ cả chậu nước. Lão nô đã quở trách nó, tiểu thư nằm xuống nghỉ lưng một lát đi.”

Cẩm Sát nhoen cười nói: “Đã là thiếu nữ mảnh mai yếu điệu thì ngay cả việc tưới nước chăm hoa cũng cực nhọc rồi, nên để nàng ta rèn luyện thêm, mà ma bảo nàng gánh nước đổ đầy hết các thùng vại trong viện rồi hằng dùng cơm trưa.”

Dứt lời nàng tự cầm sách lên xem, Vương ma ma hiểu ý Cẩm Sát muốn xử trí Lăng San, bà cũng biết tiếp theo làm thế nào, tức thì mỉm cười gọi Bạch Chi cùng ra ngoài lo liệu.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Cẩm Sát đương nằm nghỉ nhắm mắt dưỡng thần trên tháp nữ nhân thì thấy Vương ma ma bước vào trong bẩm chuyện: “Tiểu thư, Lăng San mới đổ đầy một vại nước đã hết hơi kiệt sức, tự tiện trở về, hiện đang ngồi tán dóc với đám Bạch Lộ ở Tây sương phòng*.”

*Sương phòng: Phòng nghỉ đơn giản, thường nằm ở góc viện, chủ yếu để hạ nhân ở. Cẩm Sát cười càn rỡ tươi tắn, đôi mắt lấp lánh trong veo, nàng cất tiếng: “Ma ma bảo Bạch Chi đốc thúc nàng ta, nếu nàng ta không nghe lời Bạch Chi thì để ta qua đó xem sao.” Vương ma ma nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tính toán, gian xảo như con hồ ly giáo hoạt của Cẩm Sát thì bật cười nghe lệnh, đoạn quay người ra ngoài, chốc lát sau Bạch Chi tiến vào, ánh mắt lấp lánh sáng rõ, mỉm cười thưa: “Tiểu thư có lẽ nên đích thân qua đó, nô tỳ thúc giục Lăng San ba lần, nàng ta phất cái lên rồi.”

Cẩm Sát lập tức đứng dậy, Bạch Chi vội khoác thêm một chiếc áo choàng cho nàng. Cẩm Sát bước tới Tây sương phòng, tới trước cửa quả nhiên nghe thấy giọng nói của Lăng San và đám Bạch Lộ. Cẩm Sát ra hiệu cho Bạch Chi, Bạch Chi tức thì tiến lên hô to vào trong: “Lăng San, người dám không nghe lời sai bảo của tiểu thư hả? Tiểu thư sai người đổ đầy thùng nước mới được nghỉ ngơi, người lại dám chây lười, chẳng những không thực hiện mà còn xúi giục đám tiểu nha hoàn lười biếng theo, chẳng lẽ người vọng tưởng bản thân là tiểu thư quyền quý nhất viện hay sao?!”

Bạch Chi vừa dứt lời, trong phòng lập tức vang tiếng Lăng San chửi rủa: “Người đứng là đồ đệ tiện, lúc trước khi ta còn nắm quyền trong viện, không biết là ai ngày ngày nịnh nọt kêu Lăng San tỷ tỷ đây. Sao hiện giờ tiểu thư vừa hạ ta xuống thành nha hoàn nhị đẳng, người liền trở mặt, đã xỉ nhục ta còn mượn danh tiểu thư nữa, đừng tưởng bà cô đây không hiểu mưu đồ của người nhé. Chẳng qua người “cáo mượn oai hùm”, muốn tạo lập uy thế riêng cho bản thân, sao không soi gương lại xem bản thân người có đủ tư cách không chứ!”

“Lăng San tỷ tỷ nói quá chuẩn, có kẻ cứ tưởng được tiểu thư coi trọng liền có thể lấy thúng úp voi ngay, hừ!”

Trong phòng vang giọng tán đồng, sau đó cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, cùng với tiếng chửi rủa của Lăng San là một chậu nước đi kèm. Bạch Chi sớm có chuẩn bị, vội chân chửi nhưng cũng không trốn tránh, chỉ ra chiều sợ hãi kêu to: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nàng vừa kêu vừa vội chắn trước người Cẩm Sát, Cẩm Sát nhú mày nghiêng người đón nước, tức thì lãnh đủ nước dội vào vai. Khắp sân dậy tiếng la hét sợ hãi, đúng lúc đó ngoài cửa vang giọng Từ phu nhân.

“Trời ơi? Chuyện gì thế này? Mau, mau đưa tiểu thư các người vào phòng, trời lạnh thế này, cẩn thận kéo nhiễm lạnh.”

Bạch Hạc vội cời bỏ chiếc áo ướt sũng trên người Cẩm Sát, Đông Tuyết đã sớm chạy vào nhà lấy áo ra choàng lên, quần chặt Cẩm Sát từ trong ra ngoài rồi mới đưa nàng về phòng.

Lăng San thấy người đứng ở cửa hóa ra là Cẩm Sát thì biết đã gây ra họa lớn, lại trông Vương ma ma vừa vận đưa Tứ phu nhân và Tam tiểu thư vào viện thì càng lúc càng cảm thấy sự tình quá kỳ lạ, trong nhất thời chân tay mềm nhũn, ngã bệt xuống đất, mặt mày trắng bệch.

Điều Cẩm Hồng đỡ tay Tiểu Quách thị, Tiểu Quách thị lườm nguýt Lăng San rồi mới vào phòng, Cẩm Sát thả tóc ngồi trên giường, đã thay đồ ngủ bằng gấm, thấy Điều Cẩm Hồng và Tiểu Quách thị thì dọm xuống giường, Tiểu Quách thị vội ngăn lại, nàng ta cất tiếng: “Đừng xuống giường, xem này, tóc tai ướt đầm hết cả, thật là đưa nô tài gan lớn bằng trời! Dám ngang nhiên làm hại chủ tử, nếu để người ngoài biết được thì chả cười đến rụng răng ấy à.”

Cẩm Sát toan lên tiếng, nhưng bất thành linh hất xì hơi một cái, nàng dùng khăn ép chặt mũi rồi cất lời: “Dù sao Lăng San vẫn là người do Đại thẩm* ban thưởng, thường ngày con luôn coi trọng nàng ta, không ngờ... Thím hiểu lầm rồi, nàng ta dù gan lớn tới đâu cũng không dám làm hại con đâu, chỉ là hôm nay con sai nàng ta làm ít việc nặng, chắc nàng ta tức giận vì thế, lại tưởng bên ngoài là Bạch Hạc nên mới... Hắt xì...”

*Đại thẩm: Thím cả, chỉ Ngô thị.

Tiểu Quách thị hừ lạnh nói: “Con là chủ tử, nó lại chỉ là một đứa tôi tớ, con sai bảo gì cũng phải nhất mực nghe theo, sao dám tỏ thái độ tức tối chứ? Hạng nô tài này con không cần phải đỡ lời hộ, để thím trút giận thay cho!”

Lăng San vốn là đại nha hoàn bên cạnh Ngô thị, giống Lăng Yên, Lăng Sương, thường được ưu đãi hơn hẳn đám nha hoàn thông thường. Trước đây khi Ngô thị nắm quyền quản gia, bọn chúng hay vênh váo hống hách, Tiểu Quách thị vốn bất hòa với Ngô thị từ lâu, tất nhiên cũng đôi lần chịu chèn ép từ đám nha hoàn này. Tiểu Quách thị mới nghe thấy chữ “Lăng” đã thấy khó chịu, thêm nữa Lăng San lại phạm phải lỗi lầm lớn như vậy, dĩ nhiên Tiểu Quách thị đâu chịu dễ dàng bỏ qua?

Hơn nữa Ngô thị đã rời phủ, Tiểu Quách thị lại đang bắt đầu tạo lập uy thế khắp nơi, gặp chuyện “nô đại khi chủ*” như vậy, để biểu hiện phong thái chủ mẫu, đương nhiên phải trừng phạt nghiêm khắc đám người Lăng San.

*Nô đại khi chủ: Nô tài khinh thường, đối nghịch chủ nhân

Bởi vậy Cẩm Sát nghe nàng ta nói thế cũng không hề ngạc nhiên, đương muốn giả vờ giả vịt đôi câu thì thấy Điều Cẩm Hồng nắm tay mình bảo: “Tứ muội chớ mềm lòng, hạng nô tài này nếu ở trong viện ta thì đã sớm mất mạng mấy lần rồi. Tứ muội cứ nghỉ ngơi, nghe lời mẫu thân ta.”

Thấy Điều Cẩm Hồng nháy mắt ra hiệu, Cẩm Sát nhoen cười nghe lời, đợi Tiểu Quách thị ra ngoài xử trí, Điều Cẩm Hồng mới cất tiếng đòi công: “Ta mất bao công sức thuyết phục mẫu thân tới đây, Tứ muội định cảm tạ thế nào vậy?”

Cẩm Sát khúc khích trả lời: “Tam tỷ thích thứ gì muội đều sẵn lòng, kể cả phải tặng hết đồ đạc trong Y Huyền viện cho tỷ.”

Ngoài sân rất nhanh vang tiếng đánh gậy xen tiếng hét gào đầu đón của Lăng San, nhưng nàng ta cơ hồ ngay lập tức bị bịt lại miệng, tức thì chỉ còn lại tiếng gậy gõ trầm nặng giáng xuống.

Cẩm Sát hơi nhếch khóe môi, lúc trước nàng cố tình dung túng Lăng San, khiến nàng ta ý thế hống hách vênh váo, Ngô thị gặp chuyện, Lăng San sợ hãi bị liên lụy, liền tỏ ra thành thật được vài ngày, nhưng nàng ta thấy Cẩm Sát không hề xử trí mình thì lại ngửa quen đường cũ, hành xử tùy tiện, sau bị Liễu ma ma phát hiện sai sót, Cẩm Sát nhân thế hạ nàng ta xuống thành nha hoàn nhị đẳng.

Lăng San luôn được đám tiểu nha hoàn nịnh hót lấy lòng, bỗng nhiên trở thành nha hoàn nhị đẳng, lại suốt ngày kham việc nặng nhọc, nàng ta sao chịu nổi, dù biết Ngô thị không ở trong phủ thì phải ngoan ngoãn cúp đuôi làm người, nhưng vốn dĩ từ khi tới Y Huyền viện, nàng ta luôn được trọng dụng, tính cách tự mãn xảo trá đâu dễ sửa đổi trong ngày một ngày hai.

Đám tiểu nha hoàn Bạch Lộ do Lăng San cầm đầu, dạo gần đây hay bị Liễu ma ma bắt lỗi răn dạy, hôm nay thấy Lăng San lại bị quở trách thì hiển nhiên muốn cùng nhau tụ tập bàn bạc nhân thể phát tiết một phen, Cẩm Sát biết thế nên càng cố tình sai Bạch Chi liên tiếp tới chọc giận Lăng San, Lăng San quả nhiên không khiến nàng thất vọng, tự động chui đầu vào rọ. Rơi vào tình cảnh như hiện giờ cũng do một tay nàng ta tự mình chuốc lấy.

Suy tư một lát, Cẩm Sát chuyển sang ngắm nghía đồng vải vóc hoa văn đa dạng mà Điều Cẩm Hồng mang tới, định may thêm một bộ y phục để mặc dịp lễ Tết.

Đến khi Tiểu Quách thị từ ngoài bước vào, nàng vội xuống giường cảm tạ, Tiểu Quách thị lần này nhận lễ, nhấp một ngụm trà rồi cất tiếng: “Đưa nha hoàn bà vú nào mà không nghe lời chủ nhân thì nên xử trí sớm, đỡ để bọn chúng tác oai tác quái làm hư lây những đứa khác. Lăng San vốn do Đại tẩu* đưa tới, đáng lẽ càng phải tuân thủ nghiêm ngặt quy củ chứ, không ngờ dám ý thể xằng bậy, nếu ta không trừng trị nó, chẳng phải cũng khiến Đại tẩu ở thôn trang phát xấu hổ vì hạng nô tài xấu xa này ư. Ta đã bán Lăng San rồi, còn về đám nha hoàn ở cạnh nó...”

*Đại tẩu: Chị dâu cả

Tiểu Quách thị đương nói dở, Điều Cẩm Hồng bỗng xen vào: “Mẹ à, đám nha hoàn đó cũng vô phép tắc lắm, giữ lại chỉ khiến Tứ muội khó chịu thôi, chi bằng mẹ xử trí luôn một thể, rồi chọn mua thêm mấy đứa nha đầu ngoan ngoãn từ bên ngoài vào. Trong viện của con cũng có mấy đứa nha hoàn hư đốn, thôi thì đuổi hết một lượt cho rảnh nợ, con nhân tiện hưởng ké Tứ muội, tuyển thêm hai đứa tiểu nha hoàn thành thật nữa. “

Trước đây Ngô thị nắm quyền quản gia còn từng xếp đặt tai mắt trong Kiều Tâm viện, có điều không thể nhúng tay thay đổi đám nha hoàn thân cận với Diêu Cẩm Hồng, nên bèn xếp người vào đám nha hoàn chuyên làm việc nặng nhọc. Bọn họ vốn dĩ không thể gây nên sóng gió gì, có điều cũng không nên giữ lại trong viện.

Tiểu Quách thị nghe vậy thì tươi cười hiểu ý, Diêu Cẩm Hồng tức thì nhưn mày trêu Cẩm Sát.

Hôm sau lúc Cẩm Sát tới Phúc Lộc viện thỉnh an, Diêu Cẩm Ngọc cũng có mặt ở đó, còn mang theo mấy tấm vải lụa, chọn ra hai tấm đưa lão thái thái xem “Hai tấm vải này hoa văn nhã nhặn thật bà nhỉ?”

Lão thái thái dịu dàng tán thưởng, Diêu Cẩm Ngọc tức thì lại chỉ cho Quách thị xem kiểu dáng xiêm y, Lưu ma ma đứng một bên tươi cười nói: “Đại tiểu thư thật hiểu lão thái thái, hôm trước lão thái thái cũng rất ưng ý kiểu dáng trang phục này đấy.”

Sắp tới cuối năm, nhóm chủ tử Diêu gia gấp rút sửa chữa thêm y phục mới, họ Diêu gia truyền kinh doanh vải vóc đồ thêu, nên tất cả xiêm y trang phục đều đặt làm riêng tại các cửa hàng vải vóc thuộc sản nghiệp. Quách thị nghe vậy mỉm cười trông Diêu Cẩm Ngọc, Diêu Cẩm Ngọc lập tức tỏ vẻ hứng chí bưng bưng, thích thú kêu: “Thật sao? Con vốn biết bà mặc kiểu dáng này sẽ rất đẹp mà, nhưng chúng ta phải chọn chất liệu vải thật tốt, kéo phí hoài bộ trang phục. Bà à, ông chủ đầu thế mang hết vải vóc trong cửa hàng tới cho chị em chúng con chọn được, chi bằng bà cho phép chị em chúng con cùng tới cửa hàng vải chọn lựa nhé, dù gì cũng là cửa hàng nhà mình, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Mấy cô thiếu nữ đương tuổi xuân thì, tất nhiên dào dạt mong ước được ra ngoài vui chơi, Nhị tiểu thư và Ngũ tiểu thư nghe vậy lập tức sáng mắt, Diêu Cẩm Hồng cũng hứng thú, tươi cười nũng nịu với Quách thị: “Đúng vậy, bà cho phép chị em chúng con tới cửa hàng thăm thú nhé. Chị em chúng con mỗi đứa chọn ra vài tấm vải ưng ý, rồi mang về cho bà xem, chẳng phải tốt hơn sao?”

Quách thị bị các nàng mê nheo không nhéo liên tục, lại thấy các nàng thích thú vui mừng, hơn nữa ngắm lại cửa hàng đúng là sản nghiệp nhà mình, có lẽ chỉ cần thông báo trước cho chủ cửa hàng lưu tâm đề ý là được, bà đành mỉm cười nói: “Được, ta đồng ý, có điều Cẩm Ngọc là Đại tỷ tỷ, phải chú ý quan tâm tới đám muội muội.”

Diêu Cẩm Ngọc vội tuân lời, Quách thị bèn sai phái Giang ma ma lo liệu xe ngựa rời phủ. Máy cô tiểu thư tự trở về viện chuẩn bị trước, vừa ra khỏi phòng lão thái thái, Diêu Cẩm Ngọc gấp gáp đuổi theo Cẩm Sát, kéo tay nàng nói: “Lát nữa Tứ muội cũng đi nhé, ta thay xiêm y xong rồi sẽ sang Y Huyền viện tìm muội, chúng ta cùng tới tiền viện, được không?”

Nhìn vẻ mặt tươi cười tha thiết của Diêu Cẩm Ngọc, Cẩm Sát chợt nhớ tới chuyện rời phủ hôm nay có vẻ hơi khả nghi, nàng bèn cười đáp: “Hôm qua muội ngủ không ngon giấc, bây giờ đang mệt lắm, hơn nữa muội đã chọn xong vài vóc may mặc đưa thím Tư rồi. Lát nữa muội không đi đâu, muội phải về đánh một giấc thật cho khỏe, Đại tỷ và các tỷ muội cứ vui đùa thỏa thích nhé.”

Diêu Cẩm Ngọc không dùng đẳng thêm, nàng ta chỉ nói: “Tiếc thật, có điều muội muội xinh đẹp thế này, mặc thứ gì chả đẹp, đề lần khác vậy.”

Thấy nàng ta không hề dây dưa, Cẩm Sát trầm suy tư, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Hơn một canh giờ sau, trong tiệm vải Đức Mẫn Nhai, chủ cửa hàng đích thân tiếp đón nhóm người Diêu Cẩm Ngọc tiến vào, vừa chào hỏi vừa dẫn họ lên nhã gian* trên tầng hai.

*Nhã gian: Phòng riêng.

Tiểu nhị mang tới vài xấp vải, Diêu Cẩm Ngọc tùy tiện chọn ra vài tấm khác nhau, thấy Diêu Cẩm Hồng và Diêu Cẩm Tuệ vẫn đang xúm xít chọn đi chọn lại, nàng liền cười bảo: “Ta đi vệ sinh một lát.”

Diêu Cẩm Hồng quay đầu đáp lại, rồi tiếp tục chăm chú chọn vải, còn Diêu Cẩm Ngọc vừa rời nhã gian liền nhanh chóng xuống lầu, ông chủ cửa hàng sớm đợi bên dưới, thấy nàng ta đi xuống vội bước lên đón, bắn khoăn hỏi: “Cửa sau đang mở sẵn, Đại tiểu thư thật ra muốn đi đâu vậy?”

Diêu Cẩm Ngọc trợn mắt đáp: “Bản cô nương đi đâu sao phải khai báo với người, người chỉ cần dẫn ta tới cửa sau là được, ta ra ngoài một lát rồi về, nếu đám Tam muội hỏi tới, người cứ lấp liếm vài câu cho qua chuyện.”

Ông chủ nghe vậy không dám nhiều lời nữa, đành phải dẫn đường, hẩn nhìn Diêu Cẩm Ngọc dắt theo nha hoàn ra ngoài, quẹo vào ngõ nhỏ mất dạng rồi mới hấp tấp trở lại cửa hàng.

Trong khi đó Diêu Cẩm Ngọc dắt theo nha hoàn Thúy Phù ra khỏi con ngõ, bước vào một quán trà lâu*, nàng ta xưng tên phòng riêng, được tiểu nhị dắt tới trước cửa một gian phòng. Trống ngực nàng ta đập thình thịch, đôi gò má dưới chiếc khăn che mặt thắm hồng, tiểu nhị mở cửa, nàng ta nghiêng mình bước vào, bỏ khăn che xuống, vòng qua tấm bình phong, tức thì nhìn thấy chàng trai ngày đêm mong nhớ đang dựa vào tháp nễ nhân bên khung cửa sổ.

*Trà lâu: Cửa hàng trà có nhiều tầng, nôm na cao cấp hơn hàng trà vỉa hè.

Nhìn kỹ gương mặt tuấn tú đặc những vết bầm, Diêu Cẩm Ngọc bất chợt roi lệ, thảng thốt gọi: “Văn ca ca...”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Người nằm trên tháp quả nhiên là Tạ Thiếu Văn, nhưng chừng như không giống Tạ Thiếu Văn nho nhã anh tuấn mà Điều Cẩm Ngọc luôn ngày nhớ đêm mong. Trên người hắn nhiều chỗ quần vải dày, xương sườn và vai còn bị buộc một tấm ván gỗ cố định. Hắn nằm im trên tháp, nghe Điều Cẩm Ngọc run giọng gọi thì hơi nghiêng đầu sang, gương mặt vốn trắng trẻo tuấn tú giờ hắn từng mảng xanh đen tím bầm, càng làm nổi bật thương tích nặng nề. Điều Cẩm Ngọc biết Tạ Thiếu Văn bị thương rất nặng, nhưng từ trước tới nay trong mắt nàng ta, Tạ Thiếu Văn luôn là một chàng trai cao quý bất phàm, không thể xâm phạm, vậy mà hiện giờ nhìn người như tiền giáng trần lại bị thương thành thế này, Điều Cẩm Ngọc vừa vô cùng sợ hãi, vừa quá đau xót thương, bởi nàng ta một lòng một dạ nhớ thương Tạ Thiếu Văn, nên dù trông hắn thảm hại, nàng ta vẫn chẳng mấy may khinh thường, ngược lại có cơ hội tới gần hắn, nàng ta càng cảm thấy vui mừng hơn hờ. Tạ Thiếu Văn dù bị thương nhưng vẫn toát lên phong thái nho nhã trầm tĩnh, trái tim thiếu nữ của Điều Cẩm Ngọc càng khó kìm chế nổi, cứ đập liên hồi như trống bỏi. Trong khi đó, Tạ Thiếu Văn nhìn gương mặt đầm lệ và đôi mắt long lanh muôn vàn tình ý của Điều Cẩm Ngọc thì bỗng thấy chán ghét khinh thường.

Một vị tiểu thư khuê các như Điều Cẩm Ngọc lại dám lên lút hẹn riêng hắn ra ngoài, Tạ Thiếu Văn đương nhiên hiểu nguyên cớ tại sao, đối với loại thiếu nữ vô liêm sỉ, tự động dâng tới cửa như nàng ta, Tạ Thiếu Văn chẳng mấy may thích thú. Trông điệu bộ si tình của Điều Cẩm Ngọc, hắn không những không cảm động, trái lại càng ghét bỏ thêm, có điều bởi đã quen xử sự nho nhã lễ nghĩa, hắn đành miễn cưỡng kiềm chế, chỉ ôn hòa mỉm cười với Điều Cẩm Ngọc rồi cất giọng hỏi: “Đại muội muội tới rồi à... Trong thư gửi ta Đại muội muội viết không rõ ràng, bây giờ có thể giải thích tí với ta rồi chứ?”

Điều Cẩm Ngọc vội dùng khăn lau lệ, sau đó ra chiều muốn nói lại thôi, liếc qua đám thị vệ Võ An hầu phủ bên cạnh, Tạ Thiếu Văn nâng cánh tay phải lạnh lặn lên, phát tay ra hiệu cho bọn họ tạm thời lui ra ngoài.

Trai gái lên lút gặp gỡ, dù sao cũng không phải chuyện gì hay ho mà quan sát, đám thị vệ không dám nhìn thêm, bèn đồng loạt cúi đầu bước ra ngoài.

Về mặt bọn họ tuy kính cẩn, song trong lòng lại nghĩ khác. Thế tử vốn thụ thương rất nặng, lẽ ra không nên rời phủ, nhưng hôm qua từ lúc nhận được một phong thư, ngài liền sai bọn họ chuẩn bị để hôm nay ra ngoài, đám hạ nhân bọn họ sao dám vặn hỏi chủ tử, bởi vậy đành cẩn thận từng li từng tí đưa thế tử tới chỗ này, chẳng ngờ người thế tử muốn gặp lại là một vị tiểu thư nũng nịu yêu kiều.

Cứ tưởng thiếu nữ này hẳn là Tứ tiểu thư, người có hôn ước với thế tử, ai nấy đã thăm xem thường trong lòng, nhưng nghe họ xưng hô, bọn họ mới vỡ lẽ hóa ra là Điều gia Đại tiểu thư. Cái cô Đại tiểu thư này hẳn đã sớm có tình ý riêng với thế tử nhà họ! Điều Đại tiểu thư là gái chưa chồng, vậy mà có thể làm ra hành động vô liêm sỉ như vậy, kỳ thực ai nấy đều càng lúc càng cảm thấy khinh bỉ.

Bọn họ vừa ra khỏi phòng, Điều Cẩm Ngọc vội bước nhanh tới cạnh tháp, hơi phân vân do dự, rồi quả quyết ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nhìn Tạ Thiếu Văn, nói: “Sao thương thế của Văn ca ca nghiêm trọng vậy, Tứ muội muội... Tứ muội muội thật quá nhân tâm, sao có thể đối xử với huynh như thế!”

Hôm qua Tạ Thiếu Văn nhận thư của Điều Cẩm Ngọc, trong thư nàng ta viết rằng nàng ta biết ai là người hạ thủ với hắn, còn nói biết bí mật mà Cẩm Sát muội muội giấu kín, nhất định phải cho hắn hay, nên mới hẹn hắn hôm nay gặp gỡ. Hôm đó khi tỉnh lại, Tạ Thiếu Văn chỉ nhớ cảnh tượng sau cùng khi hắn đang giơ tay đánh về phía Cẩm Sát muội muội, nàng lại vừa luống cuống vừa hoảng hốt lui về phía sau, còn lại hắn chẳng thể nhớ nổi chuyện gì, bởi vậy cho tới bây giờ hắn không rõ rốt cuộc là ai khiến hắn ra nông nỗi này. Từ bé tới giờ hắn chưa từng chịu nỗi thua thiệt như vậy, nên đương nhiên cực kỳ không cam lòng, càng không biết ai hạ thủ thì càng tức tối khó nhịn. Cho tới hôm trước Điều Lễ Hách tới tạ lỗi, rồi bóng gió ám chỉ do người của Trần Quốc công phủ ra tay, hắn mới chợt bừng tỉnh. Và chẳng ngoài Trần Quốc công phủ ra, hắn cũng không nghĩ ra ai khác. Hắn cũng từng học qua võ nghệ, dù không quá tinh thông song người bình thường đâu dễ gì đã thương được hắn, bởi vậy chuyện lần này cũng chỉ có thể do Trần Quốc công phủ làm được mà thôi. Nhưng người của Trần Quốc công phủ sao lại xuất hiện đúng lúc thế chứ? Cẩm Sát muội muội lại nở lòng giương mắt nhìn hắn bị kẻ khác hành hung ư? Hay thực chất việc hắn ăn no đón là ý tứ của Cẩm Sát muội muội?

Tạ Thiếu Văn càng không hiểu rõ sự tình thì lòng dạ càng như bị dằn vặt giày vò, khổ sở khôn cùng, bởi thế vừa đọc thư của Điều Cẩm Ngọc, hắn quyết tâm phải gặp được nàng ta. Giờ nhìn thấy Điều Cẩm Ngọc, Tạ Thiếu Văn bất chợt nôn nóng, không phải do thân thể nàng ta gần ngay sát cạnh, mà do những lời nàng ta vừa thốt ra.

Hơi thở Điều Cẩm Ngọc quần quanh gò má Tạ Thiếu Văn, nhưng hắn chẳng thèm để ý, chỉ nheo mắt giơ tay lên, tóm chặt lấy cổ tay Điều Cẩm Ngọc, hỏi: “Người có ý gì?!”

Điều Cẩm Ngọc bị Tạ Thiếu Văn tóm lấy, tức thì thuận thế ngã người sát hắn, trong nhất thời hơi thở đàn ông xộc vào mũi, trông ngực nàng ta đập thình thịch, má đỏ hây hây, Tạ Thiếu Văn bóp chặt tay nàng ta, song nàng ta không giãy dụa, trái lại ngược lên nhìn hắn rồi nói: “Đến giờ huynh vẫn không hiểu ư, hôm đó trong thư phòng của phụ thân chỉ có mình huynh và Tứ muội, huynh đã ra nông nỗi này rồi, sao vẫn muốn che giấu giùm Tứ muội chứ?”

Điều Cẩm Ngọc chỉ biết lúc đó trong thư phòng độc có hai người bọn họ, còn rốt cuộc tình hình chính xác thế nào nàng ta nào biết chứ, bởi vậy mới nói năng ậm ừ như vậy. Có điều Tạ Thiếu Văn càng nghe càng cảm thấy quả nhiên hôm đó Cẩm Sát có tình sai người hại hắn, hơn nữa Điều Lễ Hách từng nói lúc y chất vấn Cẩm Sát, nàng lại tỏ ra chẳng biết chuyện gì, tức thì trong lòng hắn lúc này sôi trào nổi hận.

Điều Cẩm Ngọc nhìn rõ vẻ mặt biến đổi liên tục của Tạ Thiếu Văn thì thầm sung sướng, song mắt lại lộ vẻ thông cảm xót xa, giả bộ không đành lòng, lặng lẽ đợi hắn nổi cơn sau khi suy nghĩ kỹ càng xong.

Quả nhiên sau khi Tạ Thiếu Văn định thần lại liền quay sang nhìn chăm chú vào nàng ta, thấy nàng ta tỏ vẻ thông cảm, hắn bất giác nghiêng chặt răng, cả giận nói: “Đại muội muội thử nói rõ ra xem!”

Điều Cẩm Ngọc lập tức đáp: “Văn ca ca một lòng một dạ với Tứ muội muội, nhưng Tứ muội lại... Con bé đó có người trong lòng từ lâu rồi, còn tự tiện hứa hẹn chung thân đại sự với thể tử Trần Quốc công. Văn ca ca đến giờ vẫn không rõ sao?! Muội... Muội thấy thật không đáng giùm huynh... A, Văn ca ca... Đau quá.”

Điều Cẩm Ngọc đích thực nói trúng phỏng đoán trong lòng Tạ Thiếu Văn, hấn đương con tức giận, tức thì lực tay càng thêm mạnh, bóp mạnh tới nỗi nghe thấy cả tiếng rạn xương. Điều Cẩm Ngọc kêu to, mắt nhắm lẹ.

Tạ Thiếu Văn chẳng hề thương tiếc, hấn nắm chặt không buông, neho mắt soi thẳng vào Điều Cẩm Ngọc, tức tối quát: “Sao ngươi dám bôi nhọ thanh danh Cẩm Sát muội muội, bôi nhọ phu nhân tương lai của Võ An hầu phu ta?! Ngươi đúng là đồ ác độc!”

Điều Cẩm Ngọc thấy Tạ Thiếu Văn nháy mắt biến đổi thành một người hoàn toàn khác, toàn thân toát vẻ tàn bạo, mắt đỏ như máu, còn bóp mạnh tới nỗi cơ hồ muốn bẻ gãy tay nàng thì kinh hãi, vừa khóc vừa vội kêu: “Văn ca ca, muội không nói bậy, muội có chứng cứ! Huynh mau buông ra, muội đưa cho huynh xem. Đau quá!”

Tạ Thiếu Văn nghe vậy bèn thả tay ra, Điều Cẩm Ngọc sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, nàng ta xoa nhẹ tay vài lần, rồi mới móc từ trong ngực áo ra một chiếc ngọc bội đưa cho Tạ Thiếu Văn xem: “Huynh và thể tử Trần Quốc công đều là những công tử tài tuấn nổi danh chốn kinh thành, hấn huynh nhận ra miếng ngọc bội này chứ?”

Tạ Thiếu Văn vừa nhìn thấy ngọc bội thì đầu óc chột như trống rỗng, hấn cướp lấy xem kỹ, sắc mặt càng lúc càng tối sầm. Điều Cẩm Ngọc tức thì hơi hưng phấn, ním cười nói: “Ngọc bội này là đồ cận thân của thể tử Trần Quốc công, lúc nào cũng đeo trên người. Đó cũng là tín vật đính ước giữa y và Tứ muội muội. Tứ muội muội cực kỳ coi trọng nó, ban đêm giấu dưới gối ngủ, ban ngày luôn luôn để trong ngực áo, muội mất bao công sức mới lấy được, Văn ca ca chắc hấn tin tưởng rồi chứ.”

Miếng ngọc bội đích thực của thể tử Trần Quốc công, song không phải y đưa cho Cẩm Sát, mà thật ra hôm đó, trước lúc rời Thư Tuyên viện, y đã tháo xuống tặng cho Điều Văn Thanh. Ngọc bội này cũng không phải do nàng ta lấy từ chỗ Cẩm Sát, mà sáng sớm hôm nay nàng ta nghĩ cách trộm ra. Nàng ta không tin, Tạ Thiếu Văn nhìn nó mà vẫn còn có thể tin tưởng Điều Cẩm Sát trong sạch! Giờ phút này Tạ Thiếu Văn chẳng còn để tâm phát hiện ra vẻ đặc ý dặt dào trên mặt Điều Cẩm Ngọc, hấn chỉ siết thật chặt miếng ngọc bội trong tay, ngẫm lại tất cả những biểu hiện sau khi gặp lại của Cẩm Sát, tức thì trong lòng sôi trào cảm giác nhục nhã, phẫn nộ, thất vọng... Bao cảm xúc qua đi, cuối cùng đọng lại chỉ còn nỗi hận thù và ham muốn trả thù điên cuồng. Bây giờ hấn thật sự tin tưởng Điều Cẩm Ngọc nói thật, ngẫm thấy Cẩm Sát đối xử lạnh nhạt, nghĩ nàng nóng lòng hủy hôn chỉ bởi trong lòng sớm đã có kẻ khác, Tạ Thiếu Văn bỗng dưng rùng mình run rẩy. Nàng có tư tình với Dương Tùng Chi ư? Thảo nào, thảo nào hôm ấy ở trên núi, mẩu thân bày mưu hại nàng không thành, trái lại tự rước lấy nhục vào thân! Hèn chi nàng lại cùng xuất hiện với y ở ngoài căn nhà đá! Chẳng trách bức họa rơi trong ngực gã họ Thôi lại là chân dung mẹ hấn! Lúc chị em nàng gặp nạn cũng nhờ có người của Trần Quốc công phủ ra tay cứu giúp, đích thân Dương Tùng Chi còn đưa xe ngựa tới đưa nàng hồi phủ, hôm ấy ở nhị môn Điều phủ Điều Cẩm Ngọc từng chỉ tay chửi bới Cẩm Sát và Dương Tùng Chi, hấn lại chẳng tin, còn bênh vực giúp nàng, giờ nghĩ lại mới thấy bản thân đúng là thằng ngu!

Nếu không phải trong lòng nàng ta đã sớm có ý trung nhân, sao lại dám khẳng khái từ hôn như vậy chứ, nếu không phải Dương Tùng Chi, ai lại dám cướp đoạt hôn thê của hấn chứ, chính vì bọn họ đã ngầm ước định chung thân, người của Trần Quốc Công phủ mới có thể xuất hiện kịp thời tới vậy, sợ rằng kẻ trực tiếp động thủ không phải ai xa lạ, mà chính là thể tử Trần Quốc công cũng nên!

Tạ Thiếu Văn càng nghĩ càng bức tức tới nỗi nghiêng chặt răng, sau một hồi nhắm mắt suy ngẫm, hấn đột nhiên mở trừng mắt nhìn thẳng vào Điều Cẩm Ngọc, Điều Cẩm Ngọc tức thì rom rớm nói: “Văn ca ca chớ tự dầy vò, thật chẳng đáng... Huynh không biết đấy thôi, Tứ muội chẳng hiểu tìm cách gì cầu xin nhóm trưởng bối mà khiến họ bằng lòng giúp nàng ta từ hôn. Đợi xong xuôi đầu đuôi, con bé và thể tử Trần Quốc công hấn sẽ như một đôi chim liền cánh, như cây liền cành.

Tạ Thiếu Văn càng nóng nảy, lạnh lùng hỏi: “Tại sao ngươi biết?”

Điều Cẩm Ngọc lập tức đáp: “Muội và Lục tiểu thư nhà tộc trưởng giao hảo khá tốt, hôm trước Lục tiểu thư sai nha hoàn tới báo cho muội biết. Tộc trưởng đích thị cũng đồng ý việc từ hôn rồi.” Tạ Thiếu Văn nghe vậy, sắc mặt càng hiện vẻ hung dữ, hấn thâm suy tính trong lòng. Chốc lát sau, hấn ra chiều nheo nhả ôn hòa, dịu dàng hỏi Điều Cẩm Ngọc: “Hôm nay đa tạ Đại muội muội giải thích rõ ràng, bằng không hiện giờ ta vẫn bị Điều Cẩm Sát lừa gạt như thằng ngốc chẳng hay biết gì.” Điều Cẩm Ngọc thấy Tạ Thiếu Văn khôi phục phong thái thường lệ, lại đề cập tới Cẩm Sát với ánh mắt sắc bén, nàng ta hiển nhiên biết hiện giờ hấn đang cực kỳ căm hận Cẩm Sát. Nàng ta vô cùng sung sướng, đoạn ngồi dậy sửa lại xiêm y rồi nhỏ nhẹ đáp: “Nhìn cách huynh đối đãi trọng tình trọng nghĩa với Tứ muội, muội thật sự vô cùng cảm động, song thấy Tứ muội đáp lại huynh như vậy, muội không thể không xen vào. Mong Văn ca ca để ý tới bản thân mình nhiều hơn, chớ vì Tứ muội mà đau lòng tổn hại sức khỏe nữa.” Nàng ta dứt lời, Tạ Thiếu Văn cũng gật đầu đáp ứng, hấn vươn tay bảo Điều Cẩm Ngọc: “Đại muội muội tới đây.”

Điều Cẩm Ngọc tỏ ra cực kỳ cảm kích, trong lòng như nở hoa, đôi má dầy hồng thêm, trong ngực đập thình thịch, đôi chân bắt giắc tới gần bên tháp.

Nàng ta lại gần, Tạ Thiếu Văn lại tóm lấy tay nàng, Điều Cẩm Ngọc bất ngờ nũng nịu kêu, gò má càng thêm ửng đỏ, ra chiều kinh hoàng e lệ.

Tạ Thiếu Văn cười thầm, táo tợn vén ống tay áo nàng ta lên, xoa nhẹ vào vết bầm, cất tiếng: “Ban nãy ta nhất thời tức giận làm bị thương tới muội, thật đáng trách quá, muội thứ lỗi cho ta nhé?”

Nhìn đôi tay trắng ngần của hấn xoa nắn cổ tay mình, Điều Cẩm Ngọc cảm thấy mon man tê dại, chân như nhũn ra, nghe Tạ Thiếu Văn dịu dàng dụ dỗ, trông đôi mắt ngập nỗi áy náy và tiếc thương, trái tim nàng ta như muốn vỗ cánh bay lên, đầu óc ngơ ngẩn, toàn thân tựa muốn lung lay bay theo gió.

Nàng ta quyến luyến ngắm Tạ Thiếu Văn, còn chưa kịp trả lời đã bị hấn kéo sát lại, nửa người cũng thuận đà dựa vào tháp. Hấn nhẹ nhàng mon trón ngón tay nàng, vừa cười vừa nói: “Muội thích ta phải không?”

Điều Cẩm Ngọc chẳng ngờ Tạ Thiếu Văn dám hỏi thẳng, hỏi thỏ đàn ông vắn vít bao phủ, ngón tay hần như vô tình như hữu ý vuốt ve vành tai nóng bừng của nàng, trong chốc lát nàng ta thẹn thùng không thôi, hần mi run rẩy không ngừng, song nàng ta vừa chờ mong vừa để mặc Tạ Thiếu Văn trêu ghẹo, ngại ngừng thốt: “Văn ca ca là công tử tài ba tuấn tú hiếm có, thiếu nữ nào gặp gỡ chẳng thương... Muội... Muội cũng không phải ngoại lệ...”

Điều Cẩm Ngọc dút lời mặt đỏ còn hơn gấc chín, cần cổ trắng hồng nõn nà, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Nhìn biểu cảm của nàng ta, Tạ Thiếu Văn nhếch môi mỉa mai, song vẫn dịu dàng quấn một lọn tóc đưa lên mũi ngửi, nhẹ nhàng bảo: “Ta sao lại chê cười muội muội chứ, muội muội dám yêu dám hận, thật là một thiếu nữ chân thành thẳng thắn, kỳ thực so với hạng giả bộ đoan trang hiền thực nhưng thực chất dâm đẳng vô sỉ còn tốt hơn nhiều!”

Điều Cẩm Ngọc nghe mà như mở cờ trong bụng, hôm lễ mừng thọ lão thái thái, Tạ Thiếu Văn luôn một lòng một dạ nhớ thương Điều Cẩm Sắt, chẳng hề thấy được ưu điểm của nàng ta, bấy giờ nàng ta đổ kỵ tức tối khôn cùng, giờ tình thế bỗng trở nên trái ngược, sao có thể không khiến nàng ta hưng phấn tới mức muốn nhảy cẫng lên chứ?

Nàng ta ngo ngẩn tựa hồ đang nằm mơ, bỗng thấy Tạ Thiếu Văn cất tiếng: “Muội muội ái mộ ta nồng nàn tới vậy, ta đâu dám phụ tấm lòng này, nếu muội có thể giúp ta một chuyện, tương lai ta nhất định dùng kiểu tám người khiêng nghênh đón muội vào Võ An hầu phủ làm chính thất phu nhân của Tạ Thiếu Văn ta!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 75 (1,2)

Điều Cẩm Ngọc lại tưởng bản thân đang nằm mơ, Tạ Thiếu Văn dịu dàng nho nhã, khiến nàng ta cảm thấy thân thể tựa hồ phiêu diêu trên mây, nghe hần nói năng quyết đoán, nàng ta chần động nhìn sâu vào hần, khó lòng che giấu nỗi vui mừng khôn xiết.

Vốn dĩ Điều Cẩm Ngọc rất mong được như vậy, hôm nay nàng ta tới với mục tiêu vừa muốn bôi nhọ Cẩm Sắt, khiến Tạ Thiếu Văn sinh lòng hận thù con bé, vừa muốn lựa lời khuyên nhủ để hần đổi ý lấy nàng ta làm vợ. Trước đó khi chuyện Hầu phu nhân hãm hại Cẩm Sắt ở trên núi lộ ra, mẫu thân từng bảo với nàng rằng vì để bảo toàn thanh danh, Võ An hầu phủ hiển nhiên không dám từ hôn, còn nhất định phải kết mối thông gia tốt đẹp, đàng dẽ hết lời đồn nhảm. Nếu đã như vậy, Điều Cẩm Sắt không muốn, vậy nàng thay thế cũng được chứ sao!

Điều Cẩm Ngọc vốn ôm tia hy vọng nhỏ nhoi, không ngờ nàng ta còn chưa mở lời Tạ Thiếu Văn đã chủ động đề cập tới. Nàng ta mừng rỡ tới ngẩn ngơ, định thần lại rồi liền phản chấn hỏi: “Văn ca ca nói thật sao?”

Trong lòng Tạ Thiếu Văn dĩ nhiên khinh miệt vô cùng, hần chợt nghĩ chị em họ Điều đúng là xấu xa cả đôi, ai nấy đều thấy người sang liền bắt quàng làm họ, ham mê quyền quý tới nỗi bất chấp lễ nghĩa liêm sỉ, một con bé mồ côi như Điều Cẩm Sắt có thể trở thành phu nhân Võ An hầu đã là chuyện cực kỳ may mắn, thế mà nàng ta chẳng những không cảm kích, trái lại còn dám dụ dỗ thế tử Trần Quốc công, mưu đồ bám vào gia tộc dòng dõi cao sang. Điều Đại tiểu thư cũng thế cả thôi, ái mộ gì hần chứ, chẳng qua coi trọng vị trí Hầu phu nhân tôn vinh ấy mà.

Giờ đây hần cảm hận Cẩm Sắt khôn kể, thương càng nhiều thì hận càng sâu, mà con hận này hiện giờ không thể trút vào Cẩm Sắt, hần liền thuận thế chuyển dời sang Điều Cẩm Ngọc trước mặt. Nhìn bộ dạng si tình ngây ngốc của nàng ta, hần nổi cơn tà ác, tức thì nhẹ nhàng giờ tay ve vuốt gò má nàng, sờ mó từ trên mặt xuống dưới cổ, thọc tay vào vạt áo, hung hăng nắn bóp đôi gò bồng đảo đầy đặn. Thân thể họ dựa sát vào nhau, hần nhoen cười thì thắm bên tai nàng: “Đại muội muội nở nang động lòng người như thế, ta tất nhiên nói thật mà...”

Tạ Thiếu Văn bóp mạnh, không hề biết thương hoa tiếc ngọc, Điều Cẩm Ngọc bất ngờ đau đớn kêu to, song ngữ điệu nhẹ nhàng của chàng ta dường như khiến cơn đau bỗng hóa thành mật ngọt, đôi mắt nàng thoát đầu ánh lệ long lanh, sau lại bắt gặp ánh vẻ sung sướng. Nàng ta tỏ vẻ sượng sùng e thẹn, dẫu sao vẫn chỉ là một cô tiểu thư chưa từng thân cận với nam giới, mặc dù láng máng hiểu trai gái cùng giường là như thế nào, nhưng chi tiết ra sao thì vẫn không rõ lắm.

Giờ bị Tạ Thiếu Văn bông đùa bốn cợt, nhất thời nàng ta càng lúc càng ngại ngừng, mặt mảy bừng đỏ, nàng ta đương nghĩ nam nữ hoan ái sao lại đau thế nhỉ? Chẳng hiểu sao đám phụ nữ dù phải chịu đau thế này song vẫn nhất mực hân hoan khi thấy nam nhân tới phòng họ... Bất luận ra sao, nàng ta vẫn vui mừng khi Tạ Thiếu Văn tỏ ra thân thiết hơn với mình, cho nên căn bản không phát hiện ra thái độ khác lạ của hần.

Tạ Thiếu Văn lại ra sức nắn bóp, Điều Cẩm Ngọc tức thì định thần lại, nàng ta vội đỏ mặt tách khỏi hần, mắt rơm rớm, thốt giọng trách cứ: “Văn ca ca! Huynh đã nói muốn cưới muội, vậy nên... Nên tôn trọng muội... Đừng làm như vậy nữa!”

Tạ Thiếu Văn vốn chỉ định trêu đùa Điều Cẩm Ngọc, nào biết vì bản thân trước giờ chưa từng chạm vào nữ nhân, cũng không có nha hoàn thông phòng, trong khi hiện giờ Điều Cẩm Ngọc đương tuổi cập kê, vóc dáng yêu kiều là lướt, khiến hần bất chợt động tâm, đang định can rở thêm nữa thì lại bị Điều Cẩm Ngọc né tránh, tức thì liền tỏ ra cụt hứng.

Thấy Tạ Thiếu Văn trầm mặc, Điều Cẩm Ngọc chỉ sợ hần không vui lại đổi ý. Chẳng chóng thì chầy nàng sẽ là người của hần, và chẳng hần là người nàng luôn ngày đêm mong nhớ, chẳng phải trong mơ nàng luôn ước ao tới cảnh tượng này ư? Vậy giờ cần gì phải làm trái ý hần, nhờ lợi bất cập hại thì tính sao bây giờ?

Nàng ta đành nhẫn nhịn, sắp lại gần hán, e thẹn kêu: “Huynh đừng tức giận, muội... Huynh muốn làm gì muội cũng được... Nhưng nhẹ nhàng chút, muội đau lắm...”

Nàng ta vát vả giả bộ ngại ngùng xấu hổ, song Tạ Thiếu Văn lại thấy nàng ta vờ vịt đoan trang, tức thời lòng sinh ghét bỏ, hứng thú bay sạch, càng lúc càng thấy nhạt nhẽo vô vị, ghê tởm tựa hồ nuốt nhảm ruồi nhặng vậy. Huống chi hiện thời toàn thân đương thụ thương, hán làm được gì đâu chứ. Mặt hán lộ vẻ coi thường xen chán ngán, đáng tiếc Điều Cẩm Ngọc đang vờ vịt mắc cỡ nên không dám ngắt đầu nhìn hán, chỉ nghe thấy tiếng thở dài vang lên.

“Thôi, muội muội nói đúng, vừa nãy ta lỗ mắng quá, chờ tới lúc chúng ta thành hôn, tự nhiên...”

Điều Cẩm Ngọc vô cùng xúc động, tim đập dồn dập, đương muốn dịu dàng đáp lại đôi câu, song lại nghe thấy Tạ Thiếu Văn cất giọng nặng nề: “Muội đưa lỗi tại lại gần nghe ta dặn dò tí mi đây.”

Điều Cẩm Ngọc vội nghiêng người nghe hán thì thầm, thoát đầu nàng ta vui sướng, nhưng nghe xong rồi liền cau có, ra chiều tủi thân hỏi hán: “Huynh đã muốn lấy muội, tại sao vẫn khăng khăng để tâm đến Tứ muội thế? Trần Quốc công phù thuộc dòng dõi cao sang quyền quý, chắc chắn không ưng thuận để thế tử ghênh nàng vào cửa, đến lúc đó Tứ muội coi như tự chuốc lấy nhục nhã, Văn ca ca chỉ bằng rộng lượng một chút, buông tha cho muội ấy đi.”

Tạ Thiếu Văn hờn giận nói: “Nàng ta dám làm nhục ta, ta há có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?! Hôn sự này dù có không thành thì cũng phải do chính bản thân ta chủ động thoái lui trước, nào có đạo lý để nàng được lợi! Chỉ cần hủy hoại danh dự của nàng, ta thật muốn xem xem Dương Tùng Chi và nàng ta định làm một đôi chim liền cánh như thế nào!”

Tạ Thiếu Văn hóa ra đang bày cách hủy hoại danh dự của Cẩm Sất!

Thấy Tạ Thiếu Văn khăng khăng cố chấp, Điều Cẩm Ngọc bỗng thấy không vui, dù nàng ta căm ghét Cẩm Sất, thường hay kiểm soát gây sự, lại cũng hiểu đủ loại thủ đoạn đối phó thiếp thất của mẫu thân, nhưng chính bản thân nàng chưa hề làm ra chuyện nham hiểm ác độc gì, nên dẫu sao nghe vậy nàng ta vẫn thấy hơi khiếp sợ.

Hơn nữa, Tạ Thiếu Văn đã hứa sẽ cưới nàng, nhưng nếu làm theo lời hán, chẳng phải Điều Cẩm Sất sẽ được đưa vào Hầu phủ trước nàng sao. Mà nàng muốn gả qua đó, ít nhất cũng phải thu xếp chuẩn bị mất một năm, Điều Cẩm Sất sắp 12 tuổi, hơn một năm sau nàng ta tầm 14, Tạ Thiếu Văn chẳng lẽ lại không chung chăn gối với nàng ta trước ư? Điều Cẩm Sất vượt mặt nàng, trở thành người đàn bà của hán trước, đây chính là lý do tại sao Điều Cẩm Ngọc vô cùng khó chịu.

Thấy Điều Cẩm Ngọc ngần ngại phân vân, cái kinh không vui, Tạ Thiếu Văn trầm giọng hỏi: “Sao? Đại muội muội luôn mồm nói ái mộ ta, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này cũng không dám đương nổi?”

Điều Cẩm Ngọc vội lắc đầu: “Muội... chẳng qua không muốn trong lòng huynh mãi vương hình bóng nàng... Tứ muội đã làm tổn thương huynh, muội đương nhiên nghe lời huynh, giúp huynh đòi lại công bằng.”

Tạ Thiếu Văn bấy giờ mới thư thái, vừa nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay Điều Cẩm Ngọc vừa nói: “Có nàng rồi, ta còn để ý được tới ai? Ta làm vậy chẳng qua để trả thù mà thôi, nàng không cần phải ghen tị, Điều Cẩm Sất vẫn còn nhỏ, nào có tư thái yếu điệu thực nữ như nàng, dù đưa nàng ta vào cửa trước, ta cũng sẽ không động đến. Tương lai chúng ta thành hôn, nàng là chính thất, nàng ta lại chỉ là tiểu thiếp, còn chẳng phải mặc nàng trừng trị sao?”

Điều Cẩm Ngọc mừng rỡ khôn kể, thầm tưởng tượng tới cảnh bản thân xiêm áo đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên cao, Điều Cẩm Sất trái lại chỉ có thể quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ, nghĩ vậy rồi, dù trong lòng có không thoải mái tới đâu chẳng nữa, nghe Tạ Thiếu Văn cam đoan chắc nịch, tức thì bay biến sạch cơn hờn mát, mặt rực sáng, đoạn nói: “Huynh yên tâm, chuyện huynh nhờ vả, muội nhất định an bày thỏa đáng!”

Nàng ta vừa đáp ứng, Tạ Thiếu Văn lập tức buông tay, cười bảo: “Nếu đã vậy, ta an tâm chờ tin của muội. Muội ra ngoài đã khá lâu, nếu bị đám tỷ muội phát hiện ra thì thật không tốt, muội có lẽ nên nhanh chóng trở về đi.”

Bản thân vừa đáp ứng, hán lại lập tức lạnh nhạt, Điều Cẩm Ngọc bất chợt hơi tò vờ nghi ngờ. Tạ Thiếu Văn tinh ý nhận ra, đành miễn cưỡng kìm nén, nhoen cười, dùng ánh mắt suông sẽ đảo qua đảo lại bầu ngực tròn trịa của nàng ta, đoạn bảo: “Sau này chúng ta còn nhiều thời gian, vội gì nhất thời nửa khác...”

Điều Cẩm Ngọc bỗng nhớ tới hành động càn rỡ ban nãy của hán, tức thì mặt lại đỏ bừng, bay sạch nỗi nghi ngờ, thẹn thùng đứng dậy giậm mạnh chân, vội vã là lướt ra ngoài, tới cạnh cửa lại quay đầu nhìn hán, ra chiều vui sướng e lệ, sau mới đẩy cửa bước đi.

Nàng ta cùng nha hoàn Thúy Phù trở về cửa hàng vải, lúc bước vào căn phòng riêng, nhóm người Điều Cẩm Hồng đã chọn xong xuôi vải vóc, đang ngồi dùng trà với nhau, Điều Cẩm Hồng thấy nàng ta bước vào thì cất giọng: “Đại tỷ tỷ về rồi à thế, bọn muội đợi lâu lắm rồi đây.”

Điều Cẩm Ngọc cười đáp: “Lâu gì chứ, tại ta chăm chú quá ấy mà, cũng muộn rồi, các muội chọn xong hết rồi phải không, chúng ta hồi phủ thôi, kéo bà lại mong.”

Ngũ tiểu thư Điều Cẩm Nguyệt năm nay 9 tuổi, đương tuổi hoạt bát, nghe vậy thì hăng hái bảo: “Đại tỷ tỷ, muội còn muốn tới cửa hàng Hạ gia mua mấy loại bánh điểm tâm nữa.”

Điều Cẩm Ngọc hiện giờ chẳng còn lòng dạ nào để ý tới ai khác, nàng ta nghe vậy liền tròn mắt quát: “Muội muốn ăn gì thì sai nha hoàn đi mua là được, bà đang chờ ở nhà kia kia, đừng chậm trễ nữa. Lần này ta phải liên tục cam đoan sẽ để ý tới các muội nên bà mới cho chúng ta ra ngoài, giờ đã chọn xong y phục rồi, nên nhanh chóng trở về thôi.”

Điều Cẩm Nguyệt biết Đại tỷ tỷ chuyên quyền độc đoán, chẳng thèm nghe người ta phản bác, bởi vậy đành phải nghe lời, may còn có Điều Cẩm Hồng biết sai bảo nha hoàn tới mua đồ điểm tâm để nàng ăn trong xe ngựa, thế nên nàng mới lại tươi cười vui vẻ.

Bọn họ về Phúc Lộc viện vào lúc gần chính Ngọ*, lão thái thái hưng phấn cùng ngắm nghía bàn luận vài vốc với họ một lát, sau đó ai nấy tự giải tán về viện dùng cơm.

*Chính Ngọ: Giữa trưa.

Trong Y Huyền viện, Cẩm Sắt vừa đặt lưng, lúc ngủ dậy đã qua trưa, Bạch Chi buộc lại tấm màn màu thiên thanh, thấy Cẩm Sắt vẫn nhắm hờ mắt, uể oải dựa vào thành giường thì cười nói: “Tiểu thư mau dậy đi, trưa ngủ lâu buổi tối hay mất ngủ lắm. Lát nữa mới lái tới cửa, tiểu thư mà vẫn ở trên giường thì chỉ sợ lại mang tiếng lười biếng đấy.”

Cẩm Sắt nghe Bạch Chi reu ghẹo thì càng rúc vào trong chăn, tình nghịch nháy mắt nói: “Mang tiếng cũng chả sao, Bạch Chi chăm chỉ cần mẫn như vậy, lát nữa mới lái đến người tới, ta không ra đâu, Bạch Chi thay ta chọn người, rồi dạy dỗ bọn chúng đến nơi đến chốn mới càng thể hiện ra tài cán của một Đại nha hoàn. Tương lai thanh danh vang xa, thế nào cũng có chàng tình tương tới cầu Bạch Chi cô nương mỹ lệ lại thông tuệ, giỏi giang lại cần cù chịu khó về lo liệu nhà cửa, Bạch Chi thuận lợi kiếm được một anh chàng tốt, nhớ đừng quên vị tiểu thư làm nền là ta đấy nhé.”

Tuy Cẩm Sắt đối xử với hạ nhân rộng rãi, nhưng luôn tỏ ra tao nhã trầm tĩnh, ít khi vui vẻ nô đùa cùng, Bạch Chi chưa hề bị Cẩm Sắt chọc ghẹo như thế, nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó mặt mày ửng đỏ, vừa nhào tới cù léc Cẩm Sắt vừa kêu: “Tiểu thư học thói nói nhăng nói cuội ở đâu đấy hả, tiểu thư có năng thì nô tỳ vẫn sẽ đi mách má ma, ma ma thấy tiểu thư càng lớn càng không hiền thực, nhất định sẽ bắt tiểu thư ngày ngày học quy củ cho coi!”

Cẩm Sắt sợ nhất là ngựa, bị Bạch Chi chọc qua chọc lại nhất thời cong người như con tôm, lăn qua lộn lại, vội vã xin tha, Vương ma ma vào phòng, nhìn bọn họ vui đùa âm ỉ thì chỉ cười bảo: “Bạch Chi định nói gì với ta cơ? Đừng đùa nghịch nữa, đỡ tiểu thư dậy thay xiêm y đi, mới lái đã tới nhậm môn rồi.”

Bạch Chi ngưng cười, mau mắn lấy xiêm y trên kệ xuống, Cẩm Sắt ra khỏi tịnh phòng, vừa mặc xiêm y, vừa hỏi Vương ma ma: “Ma ma vừa từ Thư Tuyên viện trở về à, Mậu Nhi đã chọn được mấy gã sai vặt thành thật rồi chứ?”

Vương ma ma gật đầu đáp: “Tiểu thư yên tâm, tiểu thiếu gia rất quyết đoán, toàn chọn những đứa con nhà nông dân thành thật lành lợi, lão nô chỉ ngồi bên quan sát chứ không xen vào, nếu là lão nô cũng chưa chắc chọn được như thế.”

Hôm đó các vị trưởng bối ra lệnh đuổi hết lũ sai vặt bên cạnh Văn Thanh, Thư Tuyên viện bắt đắc dĩ toàn đám hạ nhân tạm thời, người của Điều gia lại không thể sử dụng tiếp, thà rằng thông qua mới lái tuyển vài gã sai vặt mới tinh nhưng thành thật còn hơn.

Cẩm Sắt mỉm cười tỏ ý đã biết, Vương ma ma tiếp lời: “Hôm nay lúc Đại tiểu thư hồi phủ, Cầu Nhi trong viện tiểu thiếu gia liền ra ngoài, một lát sau đã trở lại, thừa dịp không ai chú ý liền lén vào trong phòng. Tiểu thiếu gia nói miếng ngọc bội đó đã được trả lại. Chị gái của Cầu Nhi là nha hoàn Thúy Phủ bên người Đại tiểu thư, cha hẳn hiện giờ đang phục vụ tại thôn trang, còn bà của hẳn là vị ma ma quản lý phòng bếp trong Thực Đức viện.”

Sáng nay khi trở về từ Phúc Lộc viện, Cẩm Sắt liền nghe tin Thư Huyền viện gặp trộm, song kẻ này chỉ lấy mất miếng ngọc bội của Văn Thanh, Văn Thanh cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái nên không hề để lộ ra, chỉ sai người báo cho Cẩm Sắt. Khi biết miếng ngọc bội do Dương Tùng Chi tặng cho Văn Thanh, lại nghe Vương ma ma kể rõ chi tiết, nàng sức nhớ tới hôm ở nhậm môn từng bị Điều Cẩm Ngọc cố tình xuyên tạc chuyện giữa nàng và Dương Tùng Chi, nhất thời mặt đanh lại, lạnh lùng thốt: “Thím không có trong phủ, Đại tỷ tỷ bỗng dưng không còn người ước thúc quản giáo, ta cũng muốn nhìn xem một mình nàng ta có thể gây ra sóng gió gì.”

Nàng dứt lời liền quay sang dặn Bạch Chi: “Tam tỷ cũng phải chọn nha hoàn, đằng nào lát nữa còn phải tới Kiều Tâm viện học tính toán, vậy ngươi báo mới lái đến người sang Kiều Tâm viện trước, ta thay quần áo xong tự khắc qua đó.”

Bạch Chi nghe lệnh nhanh chóng rời đi, Vương ma ma vấn tóc kiểu Đồng Tâm cho Cẩm Sắt, rồi tìm trong hộp trang sức chiếc trâm Kim Bộ điều nạm vàng khảm ngọc bích lung linh cài lên đầu, đeo thêm cho nàng một đôi khuyên vàng khảm san hô đỏ, một đôi vòng vàng khắc chữ song hi bình an, lại đeo thêm một chiếc khóa ngọc song ngư*, xong xuôi mới hài lòng ngắm nghía.

*Song ngư: Hai con cá.

Cẩm Sắt biết lát nữa chọn nha hoàn đầy tớ, nhất định phải ăn vận thật giàu sang phú quý, nhưng nhìn toàn thân ánh vàng rực rỡ, nàng vẫn không thích lắm, bèn tháo chiếc trâm Kim Bộ điều ra, thế bằng đóa hoa lụa hải đường, nhoen cười lấy lòng với Vương ma ma rồi đứng dậy.

Lúc Cẩm Sắt tới Kiều Tâm viện, trong viện đã có hơn 10 tiểu nha hoàn xếp thành ba hàng. Cẩm Sắt còn chưa vào nhà, Điều Cẩm Hồng đã ra cửa tiếp đón: “Hôm nay muội không tới cửa hàng vải, ta liền mang về giúp muội mấy khúc vải trắng đẹp lắm, mau theo ta vào xem nào.”

Cẩm Sắt cười đáp: “Tam tỷ chọn lựa chắc chắn phải đẹp rồi, không vội, chúng ta trước hết tuyển nha hoàn đã, chớ để bọn họ phải đứng mãi ở đây.”

Điều Cẩm Hồng nói: “Tứ muội suy nghĩ thật chu đáo.” Dứt lời liền sai nha hoàn mang ghế tới để cả hai an tọa, rồi mới tiếp lời: “Viện ta chỉ thiếu ba nha hoàn làm việc vặt thôi, chỗ muội thiếu nhiều người hơn, muội chọn trước đi.”

Dứt lời, nàng sắp lại gần, cười bảo: “Mới lái này là do mợ ta giới thiệu, không phải do bà vú Chu lúc thím cả còn trong phủ, Tứ muội cứ yên tâm.”

Cẩm Sắt tươi cười gật đầu, nhấp một ngụm trà rồi mới cất tiếng trò chuyện với bà vú mặc trang phục đỏ tía, đầu đeo hai chiếc trâm: “Vị này tên gọi là gì?”

Bà vú kia bước lên hành lễ rồi đáp: “Phu quân ta họ Cao.”

Cầm Sát cười nói: “Bà vú Cao, người quanh năm làm nghề, đương nhiên có mắt tìm người. Nếu trong đám nha đầu này có kẻ được người khác nhờ vả trà trộn vào, vậy đừng dẫn tới trước mặt tỷ muội ta, bằng không sau này bọn chúng gây ra sự tình gì, nếu để ta tra được, ắt sẽ báo lại tất thảy cho thím Tư. Đến lúc đó sợ rằng việc buôn bán của người sẽ không thuận lợi được nữa đâu, người thắng thân với ta, ta cũng sẽ hào phóng với người.”

Bà vú Cao không ngờ trông Cầm Sát mảnh mai yếu điệu như thế mà có thể nói năng già dặn tới vậy, kỳ thực trong đám nha đầu này có ba người do Diêu quán gia dắt tới, bà ta vả mồm hôi trăn, thâm nhũ số bạc vừa được thưởng lúc này chắc phải trả về rồi, nếu bị mất uy tín thì sau này còn tiếp tục làm ăn thế nào.

Nghĩ rồi bà ta cúi người thi lễ, nói: “Tiểu thư nghĩ oan cho ta rồi, bọn nha đầu này đều xuất thân gia đình nghèo khó trong sạch ở gần đây, chỉ có 3 đứa đã từng phục vụ ở các phủ khác, phạm vài ba lỗi, ta vốn thấy không có vấn đề gì, nhưng tiểu thư đã đích thân tuyển lựa nha hoàn, ta nghĩ cũng không nên đưa tới trước mặt người, vậy ta sẽ đưa bọn chúng về.”

Cầm Sát tỏ ý đã biết, bà mới lái tức thì đưa ba người ra khỏi hàng, sau đó bảo đám nha hoàn bước lên trước. Cầm Sát trước hết loại bỏ những người ăn vận sặc sỡ, mắt liếc ngang liếc dọc ra trước, sau đó mới bảo từng người xưng tên, hỏi kỹ lai lịch và sở trường. Những người hoặc nói năng áp úng, hoặc tỏ ra ương bướng ngổ ngược, cả những người so vai rụt cổ điệu bộ nhút nhát cũng bị loại hết.

Trong lúc Cầm Sát tuyển người, Bạch Chi trò chuyện đôi câu với Kim Bảo, nói tới chuyện nhóm Diêu Cẩm Hồng rồi phủ, Bạch Chi cất giọng nói: “Ta cứ tưởng nhóm Đại tiểu thư và Tam tiểu thư khó khăn lắm mới được ra ngoài, lại không có trường bồi đi theo quản thúc, chắc phải dạo chơi thật lâu mới về chứ. Tiểu thư nhà ta hôm nay mệt mỏi nên không đi cùng, ta vẫn ước ao được rời phủ dạo chơi như người đấy, nhưng không ngờ mọi người chỉ tới cửa hàng vài lần trở về luôn.”

Kim Bảo chu miệng kêu: “Đừng nói nữa, Ngũ tiểu thư muốn đi mua hai hộp bánh điểm tâm mà Đại tiểu thư còn không cho kia kia, nàng ta bảo ra ngoài đã lâu, sợ lão thái thái lo lắng. Nhưng Đại tiểu thư mới là người mất thời gian nhất, tiểu thư nhà ta vốn muốn tới Thái Ti lâu mua vài món đồ thêu, cuối cùng cũng chẳng được.”

Bạch Chi đang nghịch khăn tay, nghe vậy thì sững lại, đoạn tươi cười nói: “Chà trách hiện giờ Đại tiểu thư được lão thái thái coi trọng, đúng là làm chuyện gì cũng nghĩ tới lão thái thái.”

Đương lúc bọn họ nói chuyện phiếm, Cầm Sát đã chọn xong người, Diêu Cẩm Hồng bảo nhóm tiểu nha đầu giờ bàn tay ra, chọn hai đứa trên tay đầy vết chai, bộ dạng thành thật, rồi sai quản gia thu xếp cho chúng, sau đó cùng Cầm Sát vào phòng.

Trong khi đó, Diêu Lễ Hách với điệu bộ bức bối cúi kinh đang vội bước vào Phúc Lộc viện, ban này lúc y đang thân mật với Giang di nương, bỗng dừng lại nghe thấy đứa đầy tớ báo rằng ba vị trưởng bối trong tộc gồm có cả Diêu Trạch Thanh tới phủ, y vô cùng kinh ngạc, vội tới thư phòng tiếp đón, chẳng ngờ mục đích bọn họ tới là để thông báo rằng dòng họ đã nhất trí giúp Diêu Cẩm Sát thượng kinh từ hôn. Y không thể ngờ được con bé đó lại có thể nhanh chóng xuất hiện trước mặt nhóm trưởng bối, còn thành công thuyết phục bọn họ.

Y thật sự không muốn tuân lời, song thái độ của họ rất cương quyết, hơn nữa Diêu Cẩm Sát được gửi nuôi trong họ, việc hôn sự của con bé một mình y không thể định đoạt được, y lại không thể thẳng thắn ngổ ngược, phản bác ý tứ của các vị trưởng bối. Vì thế cho nên tiền bước bọn họ xong, y liền đi thẳng tới Phúc Lộc viện, lòng thầm trách Quách thị không đối xử tử tế với Cầm Sát, khiến con bé bối chuyện âm ỉ tới vậy.

Lúc y tới nơi, Quách thị đang dựa vào gối, thông thả dùng chén canh long nhãn tổ yến, thấy y bước vào thì đưa chén ngọc xanh cho nha hoàn Nhã Tùng bên cạnh, cười bảo: “Sao lại tới đột ngột thế, các người mau đi chuẩn bị một bát canh cho lão gia...”

Nhã Cúc còn chưa đáp lời, Diêu Lễ Hách trầm giọng bảo: “Lui cả đi.”

Quách thị thấy Diêu Lễ Hách đánh mặt lại, liền thầm lo lắng, bà khoát tay ra hiệu, đám nha hoàn đều lui hết ra ngoài, bà cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Diêu Lễ Hách an vị rồi mới hỏi: “Mẫu thân, mấy hôm nay Tứ nha đầu có gặp gỡ riêng với các vị trưởng bối trong họ không?”

Quách thị chau mày đáp: “Chưa từng, Tứ nha đầu chỉ gặp người trong họ hôm chuyển giao gia sản thôi, mấy hôm nay nó không hề ra khỏi cửa.”

Diêu Lễ Hách thấy Quách thị chẳng biết gì thì càng bức bối thêm, y nói: “Nếu Tứ nha đầu không gặp riêng nhóm trưởng bối, vậy tại sao bọn họ lại bị con bé đó thuyết phục, đồng ý đưa nó vào kinh hủy hôn?! Mẫu thân không sai người theo dõi nó sao!”

Quách thị sững sờ, giật mình hỏi: “Không thể nào, bọn họ sao lại quản việc chẳng liên can gì tới họ như thế chứ?!”

Diêu Lễ Hách càng khó chịu nói: “Ban này gặp mặt, bọn họ bảo vì Võ An hầu phủ không hòa hảo với Trấn Quốc công phủ, nên mối hôn sự này không thể tiếp tục được, họ đã chọn ngày để Tam thúc phụ đưa Tứ nha đầu cùng vào kinh, còn bảo con chinh lý lại cho thỏa đáng sinh lễ năm đó Võ An hầu phủ đưa tới, để ngày mai Tam thúc cử người tới lấy chuyển lên thuyền trước, chuyện này còn có thể là giả sao?”

Quách thị thấy con trai tức tối thì hơi chột dạ, bà nói: “Hôm đó các vị trưởng bối tới tiếp nhận gia sản, vì lo lắng chị em Cầm Sát lại gây rối, nên ta đã sai người quan sát kỹ chúng, nhưng không thấy Tứ nha đầu nói chuyện riêng với bọn họ. Có lẽ nhóm trưởng bối tự đưa ra chủ kiến này cũng nên, Tứ nha đầu chỉ là một đứa trẻ, sao có thể táo gan đến thế. Võ An hầu phủ và Trấn Quốc công phủ liệu sẽ trở mặt thật ư? Bọn họ đã cảm thấy mối hôn sự này không tốt, tất phải có lý lẽ riêng, con thử cân nhắc lại xem.”

Điều Lễ Hách thấy Quách thị chối bỏ trách nhiệm thì cũng hiểu rõ tính tình mẹ mình, giờ sự tình đã vậy, y cũng không biết làm thế nào, chỉ nhấn nhó nói: “Bọn họ đều là thương nhân, hiểu gì chứ! Đại hoàng tử do Lệ phi sinh ra càng lúc càng trưởng thành, lại rất được lòng vua, Trấn Quốc công phủ mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng hoàng hậu đâu thể sinh được con cái. Phụ thân Lệ phi – Triệu Thượng thư là trọng thần đương triều, sớm muộn gì cũng được “nhập các bái tượng”*, Dương Kiến tay cầm trọng binh thì đã sao, y đâu dám mưu quyền soán vị chứ, ngại vàng chẳng chóng thì chầy sẽ là của Đại hoàng tử thôi. Con nghe nói ngay cả Cung Tắt vương và Tây Đô vương cũng đang có ý định theo phe Đại hoàng tử, nhóm tộc trưởng nhất gan sợ phiền, sợ rằng sẽ gây cản trở cho tiền đồ của con mất! Huống chi, con đã cam đoan với thế tử Võ An hầu rằng tuyệt đối không hủy hôn, thế tử vừa mới thứ lỗi cho con, nếu con nghe lời họ thì chẳng phải thành nói một đằng làm một nẻo sao, thế tử còn có thể tha cho con ư?”!

*Nguyên văn là cụm “Nhập các bái tượng”: Có nghĩa là được vào nội các, tham dự vào chuyện cơ mật, quốc gia đại sự. “Bái tượng” nghĩa là nhậm chức tể tướng. Cụm từ này trên baidu có quá ít thông tin nên mình không rõ “nhập các bái tượng”, hay “nhập các bái tướng” có phải là trở thành tể tướng không, nhưng chắc chắn là sẽ trở thành trọng thần trụ cột quốc gia.

Y dứt lời, Quách thị càng sốt ruột âu lo, bà nói: “Vậy bây giờ biết làm thế nào mới được đây? Nhóm tộc trưởng sao có thể hồ đồ như vậy! Và lại tại sao bọn họ nhất định phải dẫn theo Tứ nha đầu thượng kinh hủy hôn chứ?”

Điều Lễ Hách đáp: “Hủy hôn cần có cớ, hôm ở chùa Võ An hầu phủ phát sinh chuyện bề bàng, Tứ nha đầu lại rõ mười câu chuyện, họ mang theo nó để đề phòng Võ An hầu phủ trả đũa lại.”

Quách thị vô cùng lo lắng, chỉ sợ Võ An hầu phủ trút giận lên đầu Điều gia, song bà ta cũng không biết nên làm thế nào, đương mặt ừ ừ mảy châu thì bỗng nghe thấy phía sau bình phong vọng ra tiếng nói.

“Xin cha và bà chớ âu lo, thế tử là người thông tình đạt lý, khoan dung nhân hậu, nếu biết chuyện từ hôn không phải là chủ ý riêng của cha, hẳn cũng sẽ không trách cứ, giận cá chém thớt đâu.”

Điều Cẩm Ngọc bất ngờ xuất hiện từ phòng trong, Quách thị bấy giờ mới nhớ ra hôm nay bà giữ nàng ta lại dùng bữa, sau nàng ta thấy buồn ngủ, lại nũng nịu không muốn trở về Lạc Du viện, nên bà đành cho phép nàng nghỉ ở phòng ẩm đẳng sau, ban nãy do mãi nói chuyện nên bà quên bém mắt, khiến Điều Cẩm Ngọc nghe thấy hết cuộc trò chuyện của họ.

Điều Cẩm Ngọc thấy phụ thân vừa kinh ngạc vừa giận dữ nhìn sang thì tiến lên thì lễ, nói: “Con không cố ý nghe trộm, tại con nằm ở ngay phòng trong...”

Điều Lễ Hách quờ mắt: “Người biết gì chứ, còn không mau ra ngoài!”

Điều Cẩm Ngọc trái lại tiếp tục cất tiếng: “Cha, con vì âu lo thay cha nên mới xen vào. Thế tử bị đá thương trong phủ ta, mặc dù cha đã tới biệt viện Hầu phủ tạ lỗi, song chị em con lại chẳng có biểu hiện gì, như vậy có vẻ không hợp lễ nghĩa. Thế tử một lòng nhớ thương Tứ muội, giờ đây chắc càng mong Tứ muội tới thăm, con thấy chi bằng bảo thám Tử đưa chị em chúng con tới thăm thế tử, thế tử nhìn thấy Tứ muội, nghe em ấy giải thích rõ chuyện từ hôn, chắc hẳn sẽ khoan thứ cho cha thôi.”

Điều Lễ Hách nghe vậy liền đảo mắt, trầm suy tính, ngẫm cũng chỉ còn mỗi cách đó, tức thì gật đầu đáp ứng, Quách thị liền nói: “Lát nữa ta sẽ sai người gọi Tứ nha đầu tới thông báo chuyện này.”

Nửa canh giờ sau, Cẩm Sát tới Phúc Lộc viện, thấy Điều Lễ Hách cũng có mặt ở đó, bộ dạng nhăn mày nhíu mặt thì trong lòng thầm khâm trọng. Nàng thì lễ với Quách thị, nghe thấy bà ta bức bối cất giọng: “Con bé này, nếu đã quyết chí từ hôn, sao không nói rõ ràng với ta, lại dám qua mặt ta và chú con, tới cầu nhóm tộc trưởng, ta còn bị con dối gạt chẳng biết chút gì, cứ tưởng con đã từ bỏ ý định, nghĩ thông suốt hết rồi.”

Cẩm Sát nghe vậy thì biết chắc hẳn Điều Trạch Thanh đã tới tìm Điều Lễ Hách, dù trong dạ rất vui, nhưng nàng vẫn phải tỏ vẻ kinh ngạc, vội hoảng hốt quỳ xuống thưa: “Lão thái thái nói gì vậy, con có tìm tới nhóm tộc trưởng đâu? Chuyện hôn sự vốn do các vị trưởng bối định đoạt, dù con không hiểu chuyện song cũng đâu dám thêm lời, hôm đó được lão thái thái giảng giải, con thấy thoải mái hơn nhiều, cũng không hề nói chuyện này với ai khác.”

Quách thị bảo: “Xem con này, không có thì thôi, ta tiện miệng thì hỏi, trông con phản ứng cứ như thế ta vô có khiển trách ấy. Mà cũng lạ thật, nếu con không tìm tới bọn họ, tại sao bọn họ lại muốn nhúng tay vào chuyện này, ra mặt giúp con từ hôn chứ.”

Cẩm Sát bình tĩnh trả lời: “Từ lúc được gửi nuôi trong tộc cho tới bây giờ, chị em con luôn được các vị trưởng bối quan tâm săn sóc, các vị trưởng bối hẳn là có suy tính và lo nghĩ riêng, dù con không hiểu nhưng nhất định sẽ nghe theo, thật sự không dám ngỗ ngược trái lời. Huống chi, Võ An hầu phủ vốn xem thường con, có lẽ các vị trưởng bối không muốn con gả qua đó, bị người khác khinh khi chà đạp, họ thương xót con, nên mới thay con định đoạt như vậy, con biết bà và chú luôn để tâm lo lắng cho con, song thế tử bất ngờ bị đá thương tại Điều phủ, sợ rằng không khỏi hoài nghi, hiểu nhầm con, nếu Điều gia và Võ An hầu phủ kết oán, bà và chú hẳn cũng không đành lòng gả con qua đó chịu tội chứ.”

Cẩm Sát nói một lèo khiến Quách thị bỗng đứng cứng họng, chẳng còn lời nào để nói, Điều Lễ Hách bèn lên tiếng: “Nếu con quyết chí từ hôn, chúng ta cũng đành theo vậy, nhưng dù sao đi nữa cũng không thể để chuyện này làm tổn hại tới mối giao hảo giữa hai nhà bao năm qua.”

Quách thị tiếp lời: “Năm đó mẫu thân con thường xuyên qua lại Võ An hầu phủ, bây giờ dù con muốn từ hôn, song cũng không thể tuyệt tình quá mức, tránh để người ngoài chê cười. Dù gì đi nữa thế tử thật sự đã bị đá thương ở Điều phủ, ta đã sai người chuẩn bị lễ vật, ngày mai thám Tử sẽ đưa chị em các con tới biệt viện Hầu phủ thăm bệnh. Chúng ta cho phép con từ hôn, vậy con cũng phải nghe theo ý chúng ta đây.”

Thấy Quách thị tỏ ra cưỡng ép, Cẩm Sát thầm cười khẩy, trong lòng tức thì hiểu rõ. Thân ở Điều phủ, nguy hiểm vây quanh vốn đã trùng trùng, nếu thật sự bước chân vào biệt viện Võ An Hầu phủ, vậy chẳng phải là tự dâng dề lên miệng hổ sao, kiểu gì cũng phát sinh đủ chuyện bất ngờ khó phòng bị. Việc

từ hôn mới bắt đầu, sao nàng có thể chạy tới chỗ Tạ Thiếu Văn chứ? Và chẳng hiện giờ hân đầu còn tình ý gì với nàng, chỉ sợ đang cảm tức khôn kể ấy chứ.

Nghĩ vậy, nàng liền tỏ vẻ giận mình, đập đầu sầm sập thưa: “Lão thái thái và thúc phụ mình giám, chuyện thể tử bị đã thương chẳng may may dính dáng tới con. Hôn nữa các vị trưởng bối đã quyết định phải từ hôn, con sao có thể lại tới gặp mặt, nếu thật sự tới Hầu phủ mới khiến người ta chê cười đấy, xin thứ cho con không thể tuân lời.”

Quách thị tức tối phát run, quát: “Hai nhà giao hảo với nhau, một bên xảy ra chuyện, qua lại thăm viếng là chuyện lẽ nghĩa thường tình, ai dám chê trách chứ?! Chuyện này ta và chú người đã định, ngày mai người chỉ cần đi theo là được.”

Cầm Sát bướng bỉnh đáp: “Con nghe nói phu nhân Võ An hầu bị bệnh, vẫn đang ở trong chùa Linh Âm, biệt viện Võ An hầu chỉ có mình thể tử, không hề có nữ quyến thân thích, chị em con tới đó lấy ai tiếp đón? Thế chẳng phải vừa gây thêm phiền hà cho thể tử, vừa hành xử không thỏa đáng sao. Hôn nữa, các vị trưởng bối ra quyết định từ hôn thì sẽ khó tránh khỏi làm mất lòng Võ An hầu phủ, giờ chủ lại bảo chị em con tới thăm bệnh, chẳng phải thành ra đi ngược lại ý trưởng bối ư. Con đã quyết chỉ từ hôn, mong chú và bà đừng thúc ép nữa, bằng không con thà đâm đầu chết ngay tại đây còn hơn bị người ngoài nhạo báng.”

Qua những chuyện gần đây, Cầm Sát tự biết bản thân đã làm mất lòng Điều Lễ Hách, bởi thế nàng nói năng cũng chẳng kiêng dè nữa, Điều Lễ Hách và Quách thị bức bách nàng, không đếm xỉa tới thể diện, nàng đây cũng chẳng sợ phá tung bức màn hòa thuận giả dối, bày tỏ thái độ còn quyết liệt hơn so với bọn họ.

Thấy Cầm Sát đánh mặt, nói năng đầy vẻ đe dọa, cứ như thể Quách thị nói thêm một câu nữa thì lập tức đâm đầu vào tường, nhất thời bà ta tức giận tới mặt mày trắng bệch, run tay chỉ vào Cầm Sát, mãi mà không thốt nổi nên lời.

Mặt khác, Điều Lễ Hách trông Cầm Sát cứng rắn như vậy thì cũng chẳng biết làm thế nào, chẳng nhẽ lại trối nó lại tổng ra khỏi cửa ư, y đành bất lực khoát tay nói: “Thôi thôi, con không muốn thì thôi, đứng lên hẵng.”

Cầm Sát tức thì đứng dậy, cũng chẳng muốn vờ vịt thêm, nàng thi lễ rồi nói: “Nếu không còn chuyện gì khác, con xin cáo lui trước.”

Dứt lời được Điều Lễ Hách gật đầu, nàng liền lui ra ngoài. Cứ tưởng việc này như thế là dứt, nàng chỉ cần không ra khỏi phủ thì sẽ tránh được tất thảy, ai ngờ hôm sau, Cầm Sát vừa dùng bữa xong thì trông thấy Vương ma ma lo lắng bước vào, bẩm: “Tiểu thư, lão nô vừa tới tiền viện, nghe Khâu Sơn bên người Nhị thiếu gia nói lão gia thấy thể tử Võ An hầu đang bị thương, mà trong biệt viện lại không có trưởng bối lo liệu, nên đã mời thể tử tới Điều phủ tĩnh dưỡng, hiện giờ xe ngựa chờ thể tử đang tới, tổng quản đương vội sai người thu dọn lại Thư Hằng viện đấy.”

Cầm Sát tức thì biến sắc, tức tối siết chặt tay, liên thanh nói: “Được! Được lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Vương ma nhìn Cầm Sát bức bối tới nổi mặt mày trắng bệch thì sao có thể không tức tối theo chứ? Bà quả thực vô cùng xót thương cho tiểu thư nhà mình, vốn dĩ là cháu ruột của vị Thủ phụ, thiên kim tiểu thư cao quý vô ngần, song số mệnh lại không hề thuận lợi, tuổi còn nhỏ đã phải đối mặt với tình cảnh lang sói hổ báo vờn quanh. Hạng vô si như Điều gia đây, thực phải khiến người trong toàn thiên hạ biết rõ ngọn nguồn thì bà mới có thể hả lòng hả dạ.

“Tiểu thư đừng tức giận kéo tổn hại đến cơ thể. Chúng ta coi như biết tổng ý đồ của cả cái nhà này rồi, cần gì phải bức bối thêm nữa!”

Cầm Sát đành hít sâu vài hơi, nhoen cười lạnh lùng, tay vỗ nhẹ lên nắp chén sứ men xanh khảm hoa mai, mở lời: “Ma ma nói phải, bình đến tướng chặn, nước lên thì đất ngăn, ta không tin bọn họ đã đưa Tạ Thiếu Văn vào phủ, còn dám trắng trợn khiêng vào Y Huyền viện để bồi nhọ thanh danh của ta! Ma ma, mấy hôm tới người dặn dò nhóm bà vú giữ cửa phải canh chừng cho thật chặt, bất kể ai cũng không được rời viện nếu không có lý do chính đáng, còn cả đám nha hoàn mới được mua vào nữa, ma ma cũng phải theo dõi sát sao cho ta, chớ để bọn họ gây chuyện.”

Vương ma ma đáp ứng, nhìn Cầm Sát bình tĩnh trở lại thì xoay người rời đi, Cầm Sát ngồi thẳng người dậy, dùng thêm một chén trà nhỏ nữa mới đứng dậy ra khỏi phòng, dẫn theo Bạch Chi tới vườn hoa nhỏ phía sau Y Huyền viện. Một lúc lâu sau, trong Y Huyền viện truyền ra tin tức Tử tiểu thư đột nhiên ốm nhẹ.

Lúc tin này truyền tới Phúc Lộc viện, Điều lão thái thái đang ở phòng khách tiếp Tạ Thiếu Xuyên, người tiện thể tới Điều gia làm khách cùng Tạ Thiếu Văn. Tạ Thiếu Xuyên là đường huynh* của Tạ Thiếu Văn, lão Hầu gia của Võ An hầu phủ qua đời, Hầu phủ liền phân gia, Võ An hầu hiện thời là trưởng nam của lão Hầu gia, dưới gối lại chỉ có mình cậu con trai là Tạ Thiếu Văn. Tạ Thiếu Xuyên tuy cũng là con vợ cả, song phụ thân y lại là con vợ thứ, nên lúc ra ở riêng bọn họ chỉ được chia một phần gia sản mà thôi.

*Đường huynh: Anh con chú con bác

Lúc còn sống tại Võ An hầu phủ, Tạ Thiếu Xuyên dù gì cũng được coi là thiếu gia con nhà công hầu, nhưng hiện giờ thì khác, phụ thân y không có công danh, chỉ theo việc làm ăn buôn bán, tuy gia đình giàu sang sung túc, Tạ Thiếu Xuyên lại là con một, nhưng giá trị địa vị thì hoàn toàn khác hẳn Tạ Thiếu Văn. Cùng là con cháu họ Tạ, song y và Tạ Thiếu Văn như thể một người ở trên trời, một người ở dưới đất, thân phận của y hiển nhiên không thể sánh bằng thế tử Võ An hầu phủ.

Hiện giờ y có mặt ở Giang Châu là chuyện hoàn toàn tình cờ, hôm qua y vào thành bàn chuyện làm ăn, bất ngờ nghe nói Tạ Thiếu Văn bị thương, liền nhanh nhẩu tới biệt viện Hầu phủ xem sao, cho nên hiện thời mới cùng Tạ Thiếu Văn vào làm khách Điều phủ.

Lão thái thái đang ân cần thăm hỏi thương thế của Tạ Thiếu Văn thông qua Tạ Thiếu Xuyên thì nghe nói Cẩm Sát sinh bệnh, bà ta liền vội vàng bảo Tiểu Quách thị tức tốc phái người thỉnh đại phu.

Tạ Thiếu Xuyên vô cùng háo sắc, y vốn đã có vợ đẹp ở nhà, thêm cả bốn nàng thiếp thất, nhưng ngày nào cũng thường xuyên lui tới kỹ viện Câu Lan. Trước đó y từng nghe nói vị hôn thê của Tạ Thiếu Văn cực kỳ xinh đẹp, mẹ ruột nàng ta năm xưa còn được mệnh danh là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nên cứ tưởng lần này tới làm khách Điều phủ thì có thể nhìn thấy tiểu mỹ nhân, chẳng ngờ vị Tứ tiểu thư này đột nhiên sinh bệnh, chỉ sợ y càng khó có cơ hội gặp gỡ hơn, y tỏ ra chán nản, thấy Quách thị cũng bồn chồn không yên thì bèn đứng dậy cáo lui.

Quách thị chẳng qua nể mặt Võ An hầu phủ nên mới ngồi hàn huyên với Tạ Thiếu Xuyên, giờ bà ta đương lo lắng không biết bệnh tình Cẩm Sát thế nào, nên tự nhiên cũng không nín giữ, khách sáo dăm ba câu rồi sai nha hoàn đưa y ra ngoài, Tạ Thiếu Xuyên rời phòng, đúng lúc chạm trán với Điều Cẩm Ngọc vì nghe tin Cẩm Sát ngã bệnh nên hấp tấp tới Phúc Lộc viện.

Hôm nay là ngày Tạ Thiếu Văn vào phủ, tuy Điều Cẩm Ngọc biết bản thân khó có cơ hội gặp gỡ hẳn, song thiếu nữ đang yêu nào chẳng thích ăn bận tô điểm thật rực rỡ. Nàng ta búi tóc kiểu Song Điệp, đeo Kim Bộ điều hình đôi bướm cùng bay điểm những hạt ngọc bích trên châu rú xuống, vầng trán sáng bóng vẽ một đoá hạnh hoa nhỏ nhắn xinh xẻo, tai đeo ngọc thạch mắt mèo, dặm phấn nhẹ, môi mọng đỏ.

Điều Cẩm Ngọc vốn xinh xắn hơn những thiếu nữ cùng lứa, lại đang lúc dậy thì, điểm trang như vậy càng thêm phần tươi tắn khả ái, rực rỡ động lòng người.

Nàng ta vận áo gấm màu tím tay rộng, vạt áo hơi thấp, để lộ áo trong màu vàng nhạt thêu mẫu đơn đỏ thắm, váy hoa xòe màu xanh phi thủy, giày đính trân châu tinh xảo. Xiêm y trên người nàng ta thêu hoa văn đương thịnh hành ở Giang Châu, cả bộ trang phục tôn rõ những đường cong mỹ miều trên cơ thể, toát vẻ tươi tắn diễm lệ vô song.

Tạ Thiếu Xuyên bất ngờ chạm trán tiểu mỹ nhân, tức thì dừng bước, ngây ngẩn ngấm Điều Cẩm Ngọc với ánh mắt suông sã. Ánh mắt y lướt qua bộ ngực đầy đặn căng tròn, đầu óc bất chợt liên tưởng miên man, y nuốt nước miếng đánh ực.

Điều Cẩm Ngọc nhìn thấy nam giới trong nội viện thì cũng vô cùng ngạc nhiên, chàng trai này mặc trường bào màu xanh liễu, tóc buộc kim quan, trông trắng trẻo thư sinh, tướng mạo khá tuấn tú, nhưng vẻ mặt thì lại gian tà, còn dám ra bộ đào hoa ngăm ngăm nàng. Điều Cẩm Ngọc vừa tức vừa thẹn, mặt mũi bùng đỏ. Nàng ta bất giác so sánh y với Tạ Thiếu Văn, tuy trang phục bọn họ tương đồng, nhưng tướng mạo của y thì chỉ đáng xách dép cho Tạ Thiếu Văn mà thôi, càng chẳng cần bàn đến phong thái khí chất, nàng ta nghĩ mà tức giận, khinh bỉ liếc xéo y rồi mới vội bước lên bậc thang vào phòng.

Tạ Thiếu Xuyên nhìn thấy rõ ánh mắt khinh khi của Điều Cẩm Ngọc, có điều y là tay chơi gái lão làng, kinh nghiệm tình trường phong phú, gặp gỡ đủ hạng đàn bà, nhìn thấy đủ loại tư thái. Cho nên y chẳng hề bận tâm tới vẻ khinh thường của Điều Cẩm Ngọc, chỉ thầm nhếch môi cười rồi ngấm tiếp, y dõi nhìn Điều Cẩm Ngọc vén rèm thêu chữ Phúc Thọ xanh lục, nghiêng người vào phòng, trong đầu hiện thời đặc bóng hình vòng eo thon và cái mông nhỏ vênh lên của nàng ta.

Đến khi rèm cửa buông hẳn xuống, y mới xoay người lại, vừa bước tiếp vừa hỏi tiểu nha hoàn bên cạnh: “Vị tiểu thư ban nãy là ai?”

Tiểu nha hoàn biết thế tử Võ An hầu là khách quý của Điều gia nên không dám chậm trễ vị Tạ công tử đi kèm này, vội trả lời: “Đó là Đại tiểu thư của Điều phủ ạ.”

Tạ Thiếu Văn vừa cười cười vừa lẩm bẩm: “Hóa ra là Điều Đại tiểu thư...”

Điều Cẩm Ngọc vào phòng, thi lễ với Quách thị rồi ngồi xuống ghế con, thấy Quách thị mặt ủ mảy chau thì đứng dậy tự mình rót trà cho bà: “Bà đang lo lắng bệnh tình của Tứ muội sao?”

Quách thị than thở: “Tự dưng lại ngã bệnh, vốn cứ tưởng đưa thế tử vào phủ rồi, để con bé và thế tử tiếp xúc gần gũi hơn, nó sẽ nhận ra thế tử ưu tú thế nào, rồi từ bỏ ý định hủy hôn, nhưng ai ngờ thế tử đã nằm im trên giường chẳng nhúc nhích được, con bé đó lại bỗng nhiên sinh bệnh, thật đúng là...”

Hôm qua Cẩm Sát sống chết không chịu tới biệt viện Hầu phủ, Điều Cẩm Ngọc bèn hiến kế đưa thế tử vào nhà, Quách thị giờ đây vô cùng coi trọng cô cháu gái này, nên mới nói thẳng suy nghĩ trong lòng ra.

Cẩm Sát đã làm lớn chuyện hủy hôn tới mức này, tự nhiên không thể dễ dàng đổi ý, mà cách duy nhất khiến Điều gia được Võ An hầu phủ xem trọng là làm thỏa mãn tâm nguyện của vị thế tử này, cho nên dù bà ta và Điều Cẩm Ngọc không nói hẳn ra miệng, song ai nấy đều ngầm hiểu mục đích chính của việc đưa thế tử vào phủ. Có điều Tạ Thiếu Văn đang bị thương như vậy, Cẩm Sát lại cũng ốm đau không rời giường nổi thì việc đó xem chừng khó thành, Quách thị đương nhiên phải âu lo suy nghĩ.

Điều Cẩm Ngọc cười thưa: “Bà nghĩ mà xem, Tứ muội đang yên đang lành sao bỗng dưng lại ngã bệnh? Mà còn vừa đúng lúc thế tử vào phủ nữa?”

Quách thị chợt hiểu ra ẩn ý trong lời Điều Cẩm Ngọc, bất giác bức bối nói: “Cái con nha đầu quỷ quái này!”

Điều Cẩm Ngọc tươi cười bưng trà tới, nói: “Bà uống chén trà cho nhuận họng, Tứ muội tuy thông minh nhạy bén, nhưng hiện giờ thể tử đã ở trong nhà ta, bà cần gì phải lo âu chứ? Nội viện rộng lớn như vậy, chưa biết chừng Tứ muội lại ngẫu nhiên gặp thể tử ở chỗ nào đó thì sao. Hơn nữa, Tứ muội đột nhiên ngã bệnh, vậy chúng ta mời đại phu tốt nhất tới chữa trị là được, sức khỏe muội muội cũng khá tốt, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ ổn ngay thôi. Bà đừng lo quá, lát nữa để cháu thay mặt bà tới thăm Tứ muội xem sao.”

Quách thị nhấp trà, cảm thấy độ nóng vừa phải, hương trà thơm mát vẫn vương, lại nhìn vẻ tươi cười ngọt ngào của Điều Cẩm Ngọc thì nhất thời thấy thoải mái đôi chút, bà gật đầu vỗ nhẹ tay Điều Cẩm Ngọc rồi bảo: “Ngọc nha đầu trưởng thành thật rồi, còn biết san sẻ ưu phiền với bà nữa.”

Điều Cẩm Ngọc càng cười tươi rói, nũng nịu dựa tay Quách thị trò chuyện một hồi lâu nữa.

Do mấy hôm trước Chu đại phu liên hợp với Ngô thị giấu diếm chuyện sảy thai, khiến Điều Lễ Hách tức tối đuổi thẳng cổ, nên Điều gia hiện giờ chưa tìm được đại phu thay thế, Tiểu Quách thị bèn sai người ra ngoài mời đại phu khác tới khám cho Cẩm Sát.

Nửa canh giờ sau đại phu tới Y Huyền viện, Cẩm Sát nằm trên giường, vươn tay ra khỏi tấm rèm che để đại phu bắt mạch, vị đại phu thấy trên mu bàn tay Cẩm Sát đặc nốt mẩn đỏ li ti thì cất tiếng hỏi: “Ngoài những vết mẩn đỏ này, tiểu thư có triệu chứng gì khác không?”

Bạch Chi lập tức đáp: “Tiểu thư nhà ta còn cảm thấy mệt mỏi toàn thân, buồn nôn suốt, ban nãy mới nôn một trận đấy.”

Vị đại phu gật đầu tỏ ý đã biết, lại hỏi: “Tiểu thư có từng chạm qua được thảo gì không?”

Cẩm Sát đáp: “Ban nãy từng tới vườn hoa chăm chút sửa sang hoa cỏ, những chậu hoa đó đều là loại bình thường, trước kia cũng chưa từng xảy ra tình trạng này... A, hình như ta có chạm vào một loại cây lá đỏ, cứ tưởng đó chỉ là hoa đại nên tiện tay rút lên, chẳng biết có liên quan gì không?”

Đại phu tức thì cười nói: “Đó không phải hoa đại, mà là một loại thảo dược thuộc giống gừng, loại cây này có vài phần độc tính, người bình thường chạm vào cũng không sao, có lẽ thể chất của tiểu thư hơi khác, nên mới bị dị ứng.”

Tiểu Quách thị nghe vậy thì giật mình, vội hỏi: “Có độc ư? Phải làm thế nào bây giờ, đại phu mau kê thuốc giải độc đi!”

Vị đại phu chỉ cười đáp: “Tiểu thư mới chạm qua thôi, không nghiêm trọng, chỉ cần bôi thuốc mấy ngày là các vết mẩn đỏ sẽ tự tan đi, cũng không để lại sẹo.”

Tiểu Quách thị thở phào nhẹ nhõm, sai nha hoàn đưa đại phu xuống kê đơn, đại phu đứng dậy, căn dặn thêm: “Tiểu thư nên tránh ra gió kéo các nốt mẩn lại lan rộng, lâu khỏi.”

Vương ma ma đáp ứng rồi tiễn đại phu rời phòng. Bạch Hạc vén màn che lên, Tiểu Quách thị nhìn gương mặt vốn trắng nõn của Cẩm Sát giờ nổi đầy mẩn đỏ thì chau mày nói: “Chăm hoa vốn là việc của bọn hạ nhân, con không nên tùy tiện như vậy, giờ cả người đều phát ban, nếu để lại sẹo thì biết tính sao hã. May mà không có gì nghiêm trọng, sau này đừng có tự chăm hoa nữa.”

Cẩm Sát nhoen cười đáp ứng, Tiểu Quách thị phân phó đám nha hoàn dăm câu, rồi cũng rời đi. Trong phòng chìm vào yên tĩnh, Cẩm Sát cảm sách lên đọc, miệng nở nụ cười.

Căn bệnh này do chính tay nàng tạo ra, sở dĩ nàng phải dùng cách này là bởi bị phát ban thì không thể ra gió, lại cũng chẳng cần uống thuốc, bôi thuốc mờ mấy ngày là tan, như vậy nàng vừa có thể ở lý trong phòng không ra ngoài, vừa khỏi cần uống thuốc, kéo có kẻ lại mó máy tay chân, có điều bệnh này hơi ảnh hưởng tới sắc đẹp, song tiện lợi nhiều bề. Tạ Thiếu Văn không thể ở mãi trong Điều phủ, nàng không rời phòng, đám người quý kẻ đa đoan kia tự khắc sốt ruột cấp bách, trong lúc nóng nảy sẽ không thể đề ra được kế hoạch chu toàn, hành sự ắt hẳn để lộ sơ sót.

Nàng tin rằng, rất nhanh thôi, lão thái thái và cô chị gái của nàng sẽ không chờ nổi, nàng đang moi mắt chờ mong đây. Quả như Cẩm Sát dự liệu, nàng mới đọc sách được một canh giờ, bỗng nghe thấy bên ngoài vang tiếng Bạch Chi thỉnh an.

“Thỉnh an Đại tiểu thư.”

“Tứ muội khỏe hơn chưa?”

Giọng nói của Điều Cẩm Ngọc đầy vẻ ân cần thân thiết, Cẩm Sát đặt sách xuống, ra hiệu cho Vương ma ma, Vương ma ma tức thì ra ngoài đón.

“Đại tiểu thư tới thăm ư, tiểu thư dùng thuốc xong đã khỏe hơn rất nhiều rồi, nhưng đang kêu buồn chán đây, may mà có Đại tiểu thư tới thăm, mời Đại tiểu thư vào phòng.”

Điều Cẩm Ngọc thấy Vương ma ma ra nghênh đón thì cười bảo: “Ta cũng nghĩ muội muội không được ra khỏi phòng chắc buồn chán lắm, nên mới tới thăm.”

Nàng dứt lời liền dẫn theo Diệu Hồng vào phòng, thấy Vương ma ma muốn đi theo thì lại bảo: “Ta thích nhất uống trà do ma ma pha, dạo này vì hai chị em hiểu lầm nhau nên ta ít lui tới Y Huyền viện, giờ đang thèm lắm đây.”

Vương ma ma không thể thoái thác, buộc lòng đáp: “Đại tiểu thư coi trọng lão nô quá, lão nô đi pha trà ngay.” Dứt lời liền ra hiệu cho Bạch Chi rồi mới ra ngoài.

Bạch Chi toan vén rèm lên lại bị Diệu Hồng nhanh tay làm trước, Diệu Cẩm Ngọc ngoảnh lại nói: “Tứ muội thích yên tĩnh, ta và muội ấy hẳn huyền đôi câu, không cần người hầu hạ, hơn nữa ở đây có Diệu Hồng là đủ rồi, Bạch Chi cứ lui xuống trước.”

Nàng ta dứt lời thấy Bạch Chi vẫn chau mày đứng im tại chỗ thì cao giọng: “Sao? Bạch Chi dám không nghe lời ư? Hôm trước còn nghe thấy chuyện Tứ muội muội hiền hậu quá nên bị đám nô tài “nô đại khi chủ”, đề đầu cười cổ, nào ngờ hiện giờ tận mắt trông thấy mới tin là thật, mẫu thân ta dù không ở trong phủ, song lão thái thái ắt hẳn không khoan thứ cho đám hạ nhân ngỗ ngược trong viện này đâu.”

Rõ ràng đám nô tài “nô đại khi chủ” đó là do Ngô thị xếp vào, qua miệng Diệu Cẩm Ngọc thì cứ như thể do Cẩm Sát không biết quản giáo hạ nhân vậy! Bạch Chi tức tối siết chặt tay, không thể không tuân lời.

Diệu Cẩm Ngọc dẫu sao vẫn là chủ tử, nếu nàng khẳng khái không nghe, bị phạt chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ sợ người ngoài lại tưởng tiểu thư không biết quản giáo, khiến đám nô tài được thể vênh váo, ngay cả nha hoàn sát người cũng là đứa không tuân lời chủ tử.

Thầm nghĩ Diệu Cẩm Ngọc hẳn không thể làm gì tiểu thư ngay tại Y Huyền viện, có lẽ nàng ta tới chỉ để tìm hiểu xem tiểu thư bệnh thật hay giả, Bạch Chi bèn cúi người thì lễ đáp: “Xin nghe lời Đại tiểu thư, nô tỳ đi chuẩn bị bánh điểm tâm Đại tiểu thư thích ăn.”

Diệu Cẩm Ngọc bấy giờ mới xoay người bước vào phòng, Diệu Hồng nói gót theo sau, Bạch Chi đứng dưới cầu thang, dõi mắt nhìn rèm cửa hạ hẳn xuống, dẫu sao vẫn thấy lo lắng không yên, bèn ngoắc Đồng Tuyết tới, ra hiệu đứng đây nghe ngóng động tĩnh bên trong rồi mới trở gót.

Cẩm Sát ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng trò chuyện ngoài cửa, nàng bỗng cảm thấy Diệu Cẩm Ngọc xem ra càng ngày càng tiến bộ, càng lúc càng biết suy tính. Diệu Cẩm Ngọc bước vào phòng, Cẩm Sát trong lòng thầm đề phòng, ngoài mặt thì tươi cười nhìn nàng ta.

Dù đã nghe nói Cẩm Sát phát ban đầy mặt, nhưng tận mắt nhìn thấy, nàng ta vẫn sững sốt không thôi, không ngờ Cẩm Sát dám tự làm hại tới dung nhan, nàng ta nhìn chăm chú vào Cẩm Sát, cười khẩy: “Tứ muội luôn khiến ta phải kinh ngạc, ta cũng phải học hỏi theo thôi.”

Nghe Diệu Cẩm Ngọc xỏ xiên, Cẩm Sát chỉ vờ cười, chẳng thêm đáp lời, nơi này không có người ngoài, nàng cũng chẳng buồn diễn vở kịch tình chị em thâm thiết với nàng ta.

Diệu Cẩm Ngọc tự ngồi xuống bàn bát tiên, gõ nhẹ lên mặt bàn khảm lê, chẳng nói chẳng rằng. Cẩm Sát thấy nàng ta không lên tiếng, nhất thời chưa rõ nàng ta tới với ý đồ gì, bèn quay sang bảo Diệu Hồng: “Ta còn chưa chúc mừng Diệu Hồng nhì, người vốn là thân tín đắc lực nhất của Đại tỷ tỳ, ta cứ tưởng người còn phải hầu hạ tỷ ấy lâu dài, không ngờ người lại xuất giá nhanh tới vậy, bao giờ tới ngày vui, ta nhất định sẽ tặng nữ trang* cho.”

*Nguyên văn là “thêm trang”, nghĩa là tặng đồ nữ trang như trâm cài, lược bằng ngọc, gỗ... khi thiếu nữ xuất giá.

Hôn sự của Diệu Hồng và Phúc Sinh coi như đã định, Lưu ma ma đang chọn ngày lành tháng tốt để tổ chức lễ cưới, đón Diệu Hồng vào cửa. Diệu Hồng thấy Cẩm Sát vừa buông lời, Diệu Cẩm Ngọc liền hơi khó chịu thì vội thì lễ nói: “Nô tỳ vốn đã tới tuổi lấy chồng, nô tỳ xuất thân hèn kém, may nhờ có tiểu thư ban ơn nên mới được gả làm vợ người. Nô tỳ xin cảm tạ phần thưởng của Tứ tiểu thư trước.”

Nàng ta dứt lời thấy Cẩm Sát chỉ cười chứ không tiếp tục, còn Diệu Cẩm Ngọc tươi cười thoải mái thì thì lễ lần nữa, nói: “Tiểu thư, y phục xuất giá của nô tỳ vẫn còn thiếu vài hoa văn đa dạng nữa, nghe nói Bạch Chi tỷ tỷ tinh thông thêu thùa may vá, nô tỳ muốn tới tìm Bạch Chi nhờ vả một phen.”

Diệu Cẩm Ngọc đáp ứng, Diệu Hồng bèn buông chiếc hộp trong tay xuống rồi rời phòng, căn phòng tức thì chỉ còn lại có Cẩm Sát và Cẩm Ngọc, Diệu Cẩm Ngọc đánh mắt nhìn Cẩm Sát, hỏi: “Ta thật không hiểu nổi tại sao Tứ muội phải quyết chí từ bỏ hôn sự với Võ An Hầu phủ! Liệu rằng người thanh cao thực sự, hay trong lòng đã có người khác rồi?”

Thấy Diệu Cẩm Ngọc mĩa mai chế giễu, Cẩm Sát cũng lười phản bác, chỉ nói: “Hôm nay Đại tỷ tỳ tới đây để nói những lời này sao?”

Diệu Cẩm Ngọc hừ lạnh: “Muội bị bệnh, ta hiển nhiên phải qua thăm, đám hạ nhân hẳn cũng muốn nhìn cảnh chúng ta hòa thuận vui vẻ chứ. Hừ, người tưởng ta muốn tới đây sao?”

Nàng ta dứt lời, thấy Vương ma ma bước vào phòng thì không nói thêm nữa, dùng xong trà liền cáo lui. Cẩm Sát thấy vậy thì neho mắt bảo Vương ma ma: “Tìm kỹ trong phòng xem có phát hiện thứ bất thường gì không!”

Nàng còn lâu mới tin Diệu Cẩm Ngọc tới đây chỉ vì muốn mang tiếng tốt, nhân thể châm chọc đôi câu. Vương ma ma thấy ban nãy Diệu Cẩm Ngọc nhất quyết muốn ở riêng với Cẩm Sát thì cũng thấy hơi kỳ quái, bà liền tuân lời cùng đám Bạch Hạc dò xét kỹ càng. Song bọn họ tìm đi kiểm lại trong phòng khách và phòng ngủ nhưng vẫn không phát hiện ra thứ gì bất thường.

Cẩm Sát nhàn nhây, thấy nhóm Vương ma ma lo lắng không thôi thì đành cười nói: “Có lẽ do ta suy nghĩ nhiều, chắc hẳn nàng ta chỉ muốn được thoải mái châm chọc ta cho nên mới khẳng khái đòi trò chuyện riêng.”

Vương ma ma vẫn âu lo, bèn thả Chúa Sơn Lâm vào phòng, để nó ngửi qua chén trà Diệu Cẩm Ngọc từng dùng, lại dụ nó bay quanh phòng xem có phát hiện ra gì không, thấy cuối cùng nó vẫn bình thường thì rốt cuộc mới yên lòng.

Cẩm Sát khúc khích cười, ôm Chúa Sơn Lâm, vỗ về lên bộ lông của nó, cười bảo: “Ma ma à, Chúa Sơn Lâm của ta đâu phải con cún chứ! Ma ma nhìn xem, trông nó tui thân chưa kia.”

Mấy hôm nay Chúa Sơn Lâm có vẻ quen thuộc với đám người Vương ma ma nhiều hơn trước, mặc dù nó chỉ ăn đồ Cẩm Sát cho, nhưng cũng không bài xích khi thấy bọn họ sắp tới gần. Giờ nó đang nằm tỏ trên giường, giường đôi mắt đen nhánh trông Cẩm Sát, kêu rầm rì, quả giống như một đứa trẻ đáng

thương. Cẩm Sắt dứt lời, nó liền mở nhẹ vào ngón tay nàng, khiến Cẩm Sắt ngửa ngáy tới nỗi bật cười khanh khách.

Bạch Chi lắc đầu cười, cất tiếng: “Tiểu thư, ban nãy Diệu Hồng và nô tỳ hàn huyên, nàng ta dường như không bằng lòng với hôn sự đó cho lắm. Trước khi rời đi còn bảo nô tỳ rằng nàng ta vô cùng ao ước được như nô tỳ và các vị ma ma bên người tiểu thư, được tiểu thư trân trọng, đối đãi như với thân nhân.”

Cẩm Sắt nghe vậy thì ngừng chơi đùa với Chúa Sơn Lâm, Chúa Sơn Lâm đương con đùa nghịch, vẫn hứng chí mở tiếp vào tay Cẩm Sắt, thấy nàng không có phản ứng gì, lại gắng sức mở mạnh hơn, tức thì bị Cẩm Sắt phát mạnh vào đầu mới găm giữ vài tiếng, giương cánh lên che đầu lại, không đùa nghịch nữa.

Cẩm Sắt thâm suy tư, rồi nhoen cười, nghe thấy Liễu ma ma nói: “Tiểu thư, làm người ai chả có nhân tâm, Diệu Hồng trung thành tận tâm với Đại tiểu thư, Đại tiểu thư lại không hề xót thương, trái lại còn chà đạp nàng, đúng thật khiến người ta dễ nản lòng thoái chí.”

Cẩm Sắt thấy vậy chỉ tươi cười bảo: “Nàng ta đã nói vậy, hẳn hai ngày tới sẽ còn có hành động khác, nếu nàng tìm tới đây, cứ đối đãi bình thường là được. Sắp tới là sinh nhật của Tam tỷ tỷ, ta đoán nếu bọn họ muốn ra tay, thì chắc hẳn sẽ chọn dịp này. Gặp chiều thì đỡ chiều, đừng quá lo.”

Trong khi đó tại Thư Hằng viện, Tạ Thiếu Xuyên đang ở trong phòng Tạ Thiếu Văn dùng điểm tâm, thấy Tạ Thiếu Văn ưỡn oải bụng sách xuống, y liền gian manh đảo mắt, mở lời: “Văn đệ đang bị thương mà vẫn chăm chỉ nỗ lực như thế, sang năm ắt hẳn thi đậu Trạng Nguyên, đỗ cả ba kỳ* ấy chứ! Tương lai công thành danh toại, nhất định phải giúp đỡ ca ca với nhé.”

*Ba kỳ ở đây là đỗ cả thi Hương, thi Hội, thi Đình, tương ứng với các tên gọi Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên.

Tạ Thiếu Văn vốn chẳng hề coi trọng Tạ Thiếu Xuyên, nghe vậy thì chỉ cười khẩy, đầu óc vẫn đang nhớ tới Cẩm Sắt. Hắn hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua mà nét mặt càng lúc càng cau có. Tạ Thiếu Xuyên vốn nghe được vài ba chuyện từ đám hạ nhân, mặc dù không hiểu nội tình, song y cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên phát hiện ra cậu em họ này hiện giờ như biến thành một người khác, sợ rằng lần này tới Điều gia cũng vì mưu đồ riêng.

Thấy Tạ Thiếu Văn mặt ừ mảy chau, y chợt nảy ra ý tốt, vừa không muốn cậu em họ chần chừ của mình bị chuyện tình ái ngày ngày dần vất, vừa thăm nhớ tới nàng Đại tiểu thư ban nãy, y bèn vừa gẩy hạt dưa, vừa toe toét cười nói: “Văn đệ đang u sầu vì Điều Tứ tiểu thư đối xử lạnh nhạt ư? Chân trời nào mà chẳng có cô thơm, nàng ta đã muốn hủy hôn, Văn đệ thỏa mãn tâm nguyện của nàng ta đi vậy, chẳng qua chỉ là một con bé sa cơ thất thế, lại lãnh cảm vô tâm, Văn đệ cần gì phải lo lắng cho tương lai của nàng. Lui hôn rồi nàng ta ắt sẽ thấy ngay sai lầm, còn đệ thì sau này hẳn có đầy giai nhân thanh tú vòn quanh.”

Tạ Thiếu Văn tức tối siết chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, còn chưa kịp đáp, Tạ Thiếu Xuyên đã nhanh nhẩu tiếp lời: “Ha ha, Văn đệ đúng là người trọng tình trọng nghĩa. Cần gì vì một con bé mà phải buồn bã tới vậy chứ... Ôi xời, nếu thật không cam lòng, vậy dùng thủ đoạn đưa nàng vào cửa là được, đã vào cửa rồi là coi như nằm trong lòng bàn tay đệ, chẳng phải muốn gì được nấy sao? Con gái ấy mà, một khi trở thành đàn bà rồi thì dù có thanh cao trong sạch tới đâu cũng phải chịu thua mà thôi, chờ tới lúc nàng ta một lòng một dạ theo đệ, đệ lại tỏ ra chẳng thèm, đá văng nàng ta ra, như thế mới gọi là sung sướng khoái chí.”

Tạ Thiếu Văn biết y là kẻ chuyên lấy nữ nhân ra để đùa cợt mua vui, lòng thầm khinh thường, mặt đành lại, nói: “Im ngay! Cẩm Sắt muội muội là hôn thê của ta, Nhị ca nói năng cho cẩn thận!”

Tạ Thiếu Xuyên thấy hắn tức tối thì thầm mỉa mai, song ngoài mặt vẫn cười nói: “Văn đệ đã không thích thì ta không nói nữa vậy. Chẳng qua là thấy âm ức thay đệ thôi, à, ban nãy ghé Phúc Lộc viện, ta tình cờ chạm trán Điều Đại tiểu thư, ôi chao, nàng ta đúng là một tiểu mỹ nhân. Nghe nói Điều Tứ tiểu thư tuy nhỏ tuổi hơn, nhưng dung nhan còn xinh đẹp diễm lệ hơn Đại tiểu thư, hèn chi mà Văn đệ không hề đụng tới nữ nhân, mê mẩn si mê tới vậy.”

Tạ Thiếu Văn cảm tức gườm Tạ Thiếu Xuyên, Tạ Thiếu Xuyên đành chấp tay thi lễ, nói: “Thôi được rồi, ta không nói nữa, không nói gì nữa!”

Tạ Thiếu Văn bấy giờ mới nhắm mắt dưỡng thần, hắn ngẫm tới những câu nói của y, sự nhớ tới điệu bộ đáng ghét của Điều Cẩm Ngọc hôm ở trà lâu, bất giác nhếch môi cười lạnh. Hắn mở mắt nhìn Tạ Thiếu Xuyên, hỏi: “Sao? Nhị ca thích Điều Đại tiểu thư à?”

Ánh mắt Tạ Thiếu Xuyên chợt sáng lên, cơ hồ chỉ chờ Tạ Thiếu Văn nói ra câu ấy, y đứng dậy bước tới trước giường, nhớ tới dáng người nõ nang của Điều Cẩm Ngọc, mắt liền hiện vẻ mê đắm mơ màng, y nói: “Văn đệ biết đấy, ta vốn không tài giỏi gì cho cam, chỉ thích nhất là mỹ sắc. Nhìn Điều Đại tiểu thư như thế, ta sao có thể không sốt ruột nóng lòng, nếu Văn đệ có thể giúp ta gặp lại nàng ấy, thì thật đúng là ân nhân của ta rồi.”

Hiện giờ trong lòng Tạ Thiếu Văn luôn đan xen yêu hận với Cẩm Sắt, tuy muốn hủy hoại sự trong sạch của nàng, khiến nàng chịu nhục, song hắn không hề thích việc Điều Cẩm Ngọc tìm mọi cách hãm hại nàng. Hắn dường như coi Cẩm Sắt là vật sở hữu riêng của hắn, chỉ mình hắn có quyền đùa bỡn, quăng quật, còn kẻ khác thì đừng hòng nhúng tay vào. Hơn nữa vì hắn cảm hận Cẩm Sắt vô tình bạc nghĩa, đem lòng yêu kẻ khác, nên cũng thâm hận lấy những người không tuân thủ chuẩn mực đạo đức, hành vi hôm đó của Điều Cẩm Ngọc, trong mắt hắn đúng thật đáng tội chết muôn lần. Và lại hắn không hề coi trọng Điều gia, nên giờ nghe thấy Tạ Thiếu Xuyên nói vậy, hắn liền cười lạnh, buông giọng: “Nào đáng gì đâu, Nhị ca cứ chờ đi, đệ đệ sẽ tặng Đại tiểu thư cho Nhị ca sớm thôi. Nhị ca là con trưởng của chú, lại là con cháu Hầu phủ ta, huynh thích ai thì chính là may mắn của người đó.”

Tạ Thiếu Xuyên không ngờ mong muốn lại dễ dàng trở thành sự thật như vậy, y vui mừng tới ngẩn người, lát sau định thần lại liền chấp tay thi lễ với Tạ Thiếu Văn, bảo: “Nếu sự thành, sau này Văn đệ bảo gì ta nhất định làm nấy.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Đúng như Cẩm Sát dự liệu, hôm sau Diệu Hồng quả nhiên mò tới. Đương nhiên nàng ta không dám đi thẳng vào Y Huyền viện, mà nhân lúc tình cờ gặp Bạch Hạc tới phòng bếp lấy thức ăn thì lên đưa cho Bạch Hạc một tờ giấy.

Lúc Bạch Hạc mang tờ giấy trở về Y Huyền viện, Cẩm Sát đang tận hưởng bầu không khí sớm mai mát mẻ trong lành, đứng dựa hành lang cho Chúa Sơn Lâm ăn. Từ sau khi Chúa Sơn Lâm trở về, Cẩm Sát bèn bảo Liễu ma ma đưa ít bạc cho phòng bếp để mỗi ngày có thịt tươi cho nó. Lần đầu nhìn thấy Chúa Sơn Lâm ăn thịt, đám người Vương ma ma còn giật mình kinh hãi, bọn họ cứ tưởng nó là một con vẹt, tuy cũng có loại vẹt ăn thịt, không thích ăn thóc lúa, song chẳng có con vẹt nào lại chỉ chăm chăm chén thịt sống như nó, bởi vậy đám người Vương ma ma lâu dần cũng phát hiện ra sự khác thường. Bạch Hạc và hai tiểu nha hoàn bê hộp đồ ăn tới, Cẩm Sát gấp một miếng thịt trong cái khay Kiềm Nhi đang cầm, ném bừa vào không trung, Chúa Sơn Lâm lập tức dang cánh phi lên đón, Cẩm Sát thích thú ném tiếp, Chúa Sơn Lâm xem chừng thấy động tác của Cẩm Sát quá chậm, lúc thì bay qua lộn lại chờ đợi, lúc lại vọt lên rồi bỏ nhào xuống nhanh như chớp, sau đó mới đón miếng thịt kia, chọc cho Cẩm Sát thích chí vui vẻ. Một chim một người hăng say đùa giỡn, khiến Bạch Hạc cũng hào hứng sôi nổi theo. Cẩm Sát dùng kẹp trúc giả bộ nhোáng vung miếng thịt ra, Chúa Sơn Lâm phi lên tìm song không thấy, lúc phát hiện ra bản thân bị chủ nhân mang ra như thì tức tối rít lên, Cẩm Sát thấy nó chuẩn bị nhào tới thì vội ném miếng thịt lên. Sau đó nàng lại gấp thêm một miếng, tiếp tục trêu tức nó ba lần liên tiếp, khiến Chúa Sơn Lâm phải bay vòng vòng trong viện, Cẩm Sát khanh khách cười xấu xa, chọc giỡn Chúa Sơn Lâm, làm nó cáu tiết lao thẳng vào người nàng.

Cẩm Sát don đả ném thịt ra cho nó, song Chúa Sơn Lâm không màng đến đồ ăn nữa, nó chỉ rít dài lao thẳng vào Cẩm Sát, đám nha hoàn kinh hãi hét toáng lên. Ở cạnh Chúa Sơn Lâm lâu, Cẩm Sát phát hiện nó rất có linh tính và tin cậy nàng, cho nên mới dám đùa giỡn với nó như vậy, song bây giờ thấy nó phi như bay, móng vuốt sắc nhọn lóe sáng dưới ánh mặt trời, Cẩm Sát mới nhớ ra Hải Đông Thanh vốn hoang dã hung dữ, sao nàng có thể không may mắn sợ hãi chứ?

Cẩm Sát biến sắc, trợn trừng mắt lùi ngược về phía sau, ai dè Chúa Sơn Lâm nháy mắt đột nhiên chuyển hướng, quất gió vào mặt Cẩm Sát, phi tới găm miếng thịt trong cái khay Bạch Chi đang cầm, đậu xuống đầu tường, thông thả gặm nhấm, vênh mồm ưỡn ngực, rít dài về phía Cẩm Sát.

Điệu bộ này của nó khiến Cẩm Sát bất thần nhớ tới hôm Hoàn Nhan Tông Trạch xuất hiện trên đầu tường cũng với tư thái kiêu căng như vậy, nhìn nó trêu ghẹo, đắc ý hả hê, Cẩm Sát vừa tức vừa buồn cười, chu môi trợn mắt lườm nguýt nó, cái kinh tới nỗi mặt mày đỏ ửng. Bạch Chi thì vỗ ngực thờ phào, luôn mồm quở mắng Chúa Sơn Lâm.

Chúa Sơn Lâm càng lúc càng thích thú, rít dài lên rồi bay mất dạng. Bạch Chi thấy vậy hơi âu lo: “Tiểu thư, nó cứ bay loạn như vậy liệu có bị người ta bắn chết không...”

Cẩm Sát dỗi về phía nó biến mất, cười bảo: “Người tưởng Hải Đông Thanh dễ bị bắn hạ thế ư? Hải Đông Thanh bay vừa cao vừa nhanh, lại rất cảnh giác, người bình thường làm sao bắn hạ nổi nó, chạm được đến lông cánh nó còn khó nữa là. Hồi đó Thiên Khải đế của Đại Chu vốn rất thích Hải Đông Thanh, khiến cho các vị vương công quý tộc bỏ ra biết bao tiền của chỉ để mua được loài ưng quý này, Đại Chu từng có luật rằng, phạm nhân mắc tội bị lưu đầy tới biên giới phía Bắc, hễ ai bắt được Hải Đông Thanh thì sẽ được chuộc tội, chuyện này truyền khắp các trạm dịch*. Sau đó phương Bắc Đại Chu xảy ra chiến loạn, Hải Đông Thanh càng lúc càng trở nên khan hiếm, lúc ấy có hai người tên Hình Pháp, Hình Đồ bắt được một cặp Hải Đông Thanh dâng lên triều đình, chẳng những được miễn tội chết, mà còn có thể thoát kiếp nô bộc, trở thành lương dân**, cho nên có thể thấy Hải Đông Thanh khó bắt thế nào. Bởi vậy, Bạch Chi đừng lo lắng quá, vả lại, nó vừa hù dọa người như vậy, người lại còn lo cho nó thế sao.”

*Trạm dịch: Là trạm trung chuyển văn thư bằng ngựa thời phong kiến.

**Lương dân: Dân thường, dân lành.

Cẩm Sát dút lời, Liễu ma ma liền cười nói: “Lão nô cũng nghe nói Hải Đông Thanh vốn quý hiếm, tiểu thư ngẫu nhiên sở hữu một con, quả là chuyện thần kỳ.”

Cẩm Sát chỉ nhoen cười, cũng không giải thích thêm. Liễu ma ma không biết nguồn gốc của Hải Đông Thanh, nên vẫn tưởng nó bỗng dưng tìm tới nàng, nhưng Cẩm Sát thì biết đối với Đại Cẩm, Hải Đông Thanh còn quý báu hơn cả thời Đại Chu, bởi Hải Đông Thanh là thánh vật hoàng gia Bắc Yên tôn sùng, năm xưa chính bởi loại ưng này mà Đại Chu mất nước.

Những năm cuối thời Đại Chu, Thiên Khải đế xa hoa ngạo mạn, năm nào cũng phái sứ thần ép Thiết Ly phải dâng Hải Đông Thanh, mỗi lần các vị sứ thần này tới luôn khiến người Thiết Ly phải khốn khổ, chẳng những ra sức bóc lột tiền tài vật chất, còn yêu sách đòi mỹ nữ hầu hạ mua vui, bọn họ chẳng hề bận tâm tới việc các thiếu nữ đó đã xuất giá hay chưa, hoặc thuộc dòng dõi cao quý hay không, chỉ mặc sức lãng nhục, ức hiếp chà đạp.

Cảnh này càng lúc càng khiến người Thiết Ly nung nấu nỗi căm hờn Đại Chu, cho đến khi sứ thần Đại Chu táo tợn chà đạp thể tử của thủ lĩnh Kim bộ* Hoàn Nhan A Tể, khiến y tức giận bắn chết sứ thần, nổi dậy phản Chu, chính thức mở màn thời kỳ Bắc Yên tiến quân vào Trung Nguyên.

*Bộ ở đây là bộ lạc.

Hoàn Nhan A Tể dẫn Kim bộ tập hợp, thống nhất với 8 bộ lạc người Thiết Ly khác, cùng nam công Đại Chu. Thiên Khải đế Đại Chu lại là người hồ đồ tàn bạo, không biết trị quốc, vốn đã khiến dân chúng lầm than khắp chốn, trước nguy cơ sụp đổ quốc gia, y không những không phát hiện ra, ngược lại vẫn ngày đêm ca múa hoan lạc như trước, điều đó càng khiến binh mã Thiết Ly hăng hái rạo rục, thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó, thẳng tay tiêu diệt

Đại Chu, còn nhân ý đồ thâm tóm Trung Nguyên, thiết lập nên quốc gia Bắc Yến. Dưới khí thế chèn ép của Bắc Yến, Hoàng Vương Đại Chu buộc phải lui về Giang Nam, lấy Phụng Kinh làm kinh thành, thành lập nên Đại Cẩm, từ đó về sau hai quốc gia giữ cục diện ngang bằng.

Hoàn Nhan A Tề chính là tổ phụ* của Hoàn Nhan Tông Trạch, người Thiết Ly vốn sở hữu khí chất dũng mãnh như ưng, Bắc Yến được lập nên cũng chủ yếu do Hải Đông Thanh, nên hoàng gia Bắc Yến liền tôn Hải Đông Thanh thành thánh vật, lấy làm ký hiệu hoàng thất, trong suy nghĩ của người Thiết Ly, Hải Đông Thanh vô cùng cao quý, tượng trưng cho khí thế hào hùng thiêng liêng của người anh hùng dựng nước.

*Tổ phụ: Ông nội.

Những năm gần đây Bắc Yến ngày một hùng mạnh, có ý đồ tiến công Đại Cẩm, thống nhất thiên hạ, nên thánh vật Hải Đông Thanh của hoàng gia Bắc Yến tự khắc cũng trở nên càng lúc càng tôn quý, còn quý hiếm hơn nhiều so với thời Đại Chu. Sở dĩ Cẩm Sát hiểu được chuyện này, vì kiếp trước lúc còn ở kinh thành, nàng chỉ thấy trong cung và các gia tộc công hầu vương tôn mới có thể nuôi dưỡng Hải Đông Thanh, nhà bình thường dù có tiền cũng chẳng mua nổi.

Con Hải Đông Thanh mà Hoàn Nhan Tông Trạch tặng nàng có móng vuốt trắng trong như ngọc, sợ rằng cả Đại Cẩm cũng chỉ có một, quả là báu vật vô giá, hiếm có khó tìm. Có điều nó cũng tự cao quá đi, dám đùa bỡn lại chủ nhân đích thực là nàng, thật đáng ghét làm sao!

Cẩm Sát nghĩ mà cau kinh giậm mạnh chân xuống đất, đoạn quay người vào phòng, Bạch Hạc xem đám tiểu nha hoàn dọn đồ ăn lên rồi cũng cầm tờ giấy Diệu Hồng lên đưa vào theo, trình lên cho Cẩm Sát. Cẩm Sát chẳng ngạc nhiên, mở ra liếc qua rồi sai Vương ma ma đốt đi, hóa ra Diệu Hồng hẹn Cẩm Sát tối nay gặp gỡ tại khu vườn phía sau Y Huyền viện.

Vương ma ma liếc qua tờ giấy, tức thì chau mày, thấy Cẩm Sát không nói gì thì nhất thời không rõ ý tứ nàng, bèn cất tiếng: “Tiểu thư muốn tối nay tới đó ư? Diệu Hồng dù sao chẳng nữa cũng đã theo Đại tiểu thư 7, 8 năm, đích thị là tâm phúc thân tín của nàng ta, tuy hiện giờ vì chuyện hôn sự mà hiềm khích với nhau, nhưng lão nô thấy nàng rất đáng ngờ, sợ rằng có trả đó tiểu thư?”

Cẩm Sát cười đáp: “Diệu Hồng có đáng tin hay không ta chưa biết, nhưng việc nàng ta hẹn gặp ở vườn ắt hẳn không có nguy hiểm gì. Thế tử Võ An hầu vẫn nằm liệt giường, khó có khả năng được khiêng tới. Mà cho dù hắn được khiêng tới thì cũng hành sự bất tiện, làm gì nổi ta chứ. Hơn nữa, Y Huyền viện hiện giờ coi như toàn người trung thành, nếu có gì bất thường, ta có thể thuận lợi trở về ngay. Diệu Hồng xem ra khá thông minh, sợ ta không tin nên mới hẹn gặp tại vườn ngay sau Y Huyền viện. Nếu ma ma không yên lòng, đêm xuống đi cùng ta là được.”

Vương ma ma nghe vậy mới thoải mái giãn mày, cười bảo: “Trải qua bao chuyện sợ hãi, lão nô càng ngày càng thần hồn nát thần tính rồi. Tiểu thư nói chí phải, chắc Đại tiểu thư đã khiến Diệu Hồng hoàn toàn nản lòng thoái chí, nên nàng ta đành phải tới nhờ tiểu thư hỗ trợ. Nếu nàng ta chịu giúp đỡ, tiểu thư nhất định có thể gặp đỡ hóa lành mọi chuyện.”

Đến khi trời tối hẳn, Vương ma ma giúp Cẩm Sát đeo khăn che, lại khoác thêm áo choàng dày, bọc nàng cơ hồ kín như bưng, sau đó cùng Bạch Hạc, Bạch Chi lặng lẽ rời viện với Cẩm Sát. Bốn người tới hậu viện, sớm có bà vú kính cẩn đứng chờ, đằng sau Y Huyền viện là một căn viện nhỏ thông với vườn hoa, phía Đông viện là hồ nước và những hòn giả sơn cùng đủ loại cây cối hoa cỏ, giờ tuy là mùa đông, cây cối đã bớt vẻ điêu linh tàn úa, song dưới ánh trăng mờ ảo vẫn toát vẻ bí ẩn dị thường.

Bọn họ vừa tới nơi, Diệu Hồng liền xuất hiện từ sau một hòn giả sơn, Bạch Chi và Bạch Hạc vội đưa mắt dò xét xung quanh, thấy bốn bề đều tĩnh lặng thì mới gật đầu với Cẩm Sát, rồi tản ra canh chừng.

Vương ma ma đỡ Cẩm Sát ngồi xuống phiến đá bằng phẳng, Diệu Hồng tiến lên thỉnh an, cười nói: “Thỉnh an Tứ tiểu thư, nô tỳ biết tiểu thư nhất định sẽ tới.”

Cẩm Sát đáp: “Nơi này rất lạnh, ta lại sợ trúng gió, Diệu Hồng đừng quanh co, cứ nói thẳng ra xem.”

Diệu Hồng thấy Cẩm Sát đeo khăn che mặt, khiến nàng ta không nhìn rõ diện mạo, song nghe giọng nói ôn hòa của nàng thì bèn tiến gần hơn, nói: “Tứ tiểu thư thích thẳng thắn, nô tỳ cũng không vòng vo thêm nữa. Nô tỳ nghĩ Tứ tiểu thư hẳn đoán được lão thái thái đưa thế tử Võ An hầu vào phủ để làm gì, bằng không người cũng sẽ không đột nhiên ngã bệnh...”

Diệu Hồng dứt lời, thấy Cẩm Sát không đáp, cũng không phản bác thì mạnh dạn tiếp lời: “Mặc dù lấy có bị bệnh có thể giải nguy nhất thời, song tiểu thư và thế tử cùng ở trong một nhà, nếu có người cố tình ra tay hãm hại, Tứ tiểu thư dù muốn trốn cũng trốn không thoát, khó đảm bảo lần sau sẽ không mắc bẫy. Nô tỳ được Đại tiểu thư tin nhiệm nên biết được tin tức vô cùng hữu dụng với Tứ tiểu thư, nô tỳ sẵn lòng nói cho người biết, để người có thể tin tưởng nô tỳ, sau đó cứu giúp nô tỳ thoát khỏi tay gã hôn phu ngu si!”

Thấy Diệu Hồng tỏ ra căm phẫn, Cẩm Sát chỉ mỉm cười đáp: “Diệu Hồng là người trung thành, luôn được Đại phu nhân coi trọng, lại càng được Đại tỳ tỳ tin tưởng, vậy mà dám phản bội chủ nhân, thực khiến ta giật mình quá.”

Nghe Cẩm Sát châm chọc, Diệu Hồng biết nàng ta còn chưa tin tưởng mình, tức thì cũng không vội, chỉ cười gằn rồi nói: “Nô tỳ biết Tứ tiểu thư không tin nô tỳ, nhưng nô tỳ vẫn muốn thử xem, Tứ tiểu thư đối mặt với hung hiểm, nô tỳ cũng là người bị ép tới bước đường cùng. Người đã bị bức đến bước này rồi thì chỉ còn biết lo được cho bản thân mà thôi, chắc Tứ tiểu thư cũng hiểu mà. Huống chi, lòng trung cũng phải dâng dâng người, nô tỳ một lòng một dạ trung thành, nhưng trái lại Đại tiểu thư không hề trân trọng, còn chà đạp xỉ nhục nô tỳ, nô tỳ hiển nhiên không thể không tìm đường thoát. Nô tỳ không muốn cả đời phải hầu hạ một thằng ngốc, càng không muốn con cái sinh ra cũng là đồ ngu. Đối với nữ nhân, lấy chồng tựa như bắt đầu một kiếp khác, nô tỳ sinh ra đã không có tư cách bước vào gia đình giàu sang quyền quý, song cũng không muốn tự làm khổ chính mình.”

Vương ma ma thấy Diệu Hồng nhắc tới Diệu Cẩm Ngọc với thái độ căm phẫn thì nét mặt bớt cảnh giác đôi phần, bà thấy Cẩm Sát không lên tiếng thì bèn cất giọng hỏi: “Sao người biết mưu tính của lão thái thái và Đại tiểu thư? Người muốn nhờ vả tiểu thư chúng ta cái gì? Tiểu thư đâu được lão thái thái

coi trọng, ốc còn không mang nổi mình ốc*, sợ rằng muốn giúp người cũng lực bất tòng tâm”

*Nguyên văn là cụm “thân bất do kỷ”, hàm nghĩa bất đắc dĩ phải làm việc gì đó.

Diệu Hồng chắc mẫm Vương ma ma đã tin, ánh mắt liền sáng rỡ, vội bảo: “Ma ma yên tâm, miễn Tứ tiểu thư tin nô tỳ, nô tỳ khác có cách giải nguy cho cả đôi bên.”

Cầm Sát bấy giờ mới hứng thú cất tiếng: “Thế ư? Vậy mời Diệu Hồng nói rõ ra xem, thân ta giờ như sống trong hàng hùm ồ sói, lòng lo lắng khôn nguôi, nếu Diệu Hồng có cách hữu dụng, sau này ta đương nhiên phải báo đáp rồi.”

Diệu Hồng tức thì vui mừng hơn hờ, quý phục xuống, đập đầu sát đất rồi thưa: “Cảm tạ Tứ tiểu thư chịu tin nô tỳ. Mai là sinh nhật Tam tiểu thư, tối mai lão thái thái sẽ thưởng cho Tam tiểu thư một bàn tiệc, để Tam tiểu thư mời các vị tiểu thư tới Kiều Tâm viện cùng thưởng thức. Trước lúc đó Đại tiểu thư sẽ tới mời Tứ tiểu thư đến dự, Tứ tiểu thư không đi không được, lão thái thái đã đặt sẵn rồi. Lão thái thái và Đại tiểu thư mưu tính, đêm mai sai Lưu ma ma đổ thuốc mê vào trong rượu mà đám nha hoàn bà vú của tiểu thư dùng. Sau đó chờ Tứ tiểu thư say rượu chuyển choáng, sẽ bảo Diệu Thanh đỡ người tới Thư Hằng viện, Kiều Tâm viện và Thư Hằng viện chỉ cách nhau một bức tường, Đại tiểu thư đã cắt đặt bà vú mở sẵn cửa thông hai viện, đến lúc đó nhốt Tứ tiểu thư và thể tử trong cùng một phòng, khi đám nha hoàn tỉnh dậy đi tìm người thì tất thấy đã muộn. Sau này dù có người cố gắng tìm hiểu thực hư câu chuyện thì cũng chẳng ích gì, dấu sao thanh danh của tiểu thư cũng đã bị hủy hoại rồi.”

Vương ma ma tức trắng mặt, Cầm Sát thấy mưu đồ của họ chẳng khác những gì bản thân sở liệu thì chỉ nhoen cười, bảo: “Vậy người định ứng phó thế nào?”

Diệu Hồng vội đáp: “Tiểu thư không muốn gả cho thể tử Võ An hầu, nhưng nô tỳ... Nô tỳ bằng lòng thay tiểu thư chịu nạn!” Dứt lời, thấy Cầm Sát nở nụ cười thì hơi đỏ mặt, song ánh mắt vẫn sáng ngời, hăng hái nói: “Nô tỳ đã thuyết phục Diệu Thanh đổi cho nô tỳ đưa Tứ tiểu thư tới Thư Hằng viện. Tiểu thư chỉ cần giả bộ say rượu đi cùng nô tỳ tới tiền viện, đến lúc đó nô tỳ và tiểu thư sẽ đổi xiêm y cho nhau, tiểu thư đưa nô tỳ vào trong phòng với thể tử, vậy coi như tiểu thư thoát nạn, nô tỳ tuy bị hủy hoại trong sạch, song sẽ không phải lấy Phúc Sinh. Tiểu thư xem, làm vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường ư?”

Cầm Sát ra chiều tư lự, cất giọng hỏi: “Người không sợ sau này Đại tỷ tỷ trút giận lên thân nhân của người ư?”

Diệu Hồng tươi cười đáp: “Tứ tiểu thư đang nói đùa ư, chắc Tứ tiểu thư cũng biết rõ hiện giờ Diêu gia rất sợ đắc tội Võ An hầu phủ. Khi bọn họ phát hiện người ở cùng thể tử là nô tỳ, lão thái thái cũng đành phải đưa nô tỳ cho thể tử thôi, nô tỳ đã trở thành người đàn bà của thể tử, lão thái thái chẳng lẽ lại dám trút giận lên đầu người nhà của nô tỳ sao? Và chẳng, nếu nô tỳ thật sự lọt vào mắt xanh của thể tử, chưa biết chừng có thể cầu xin ngài ra mặt lấy lại thân thể* của người nhà ấy chứ.”

*Thân thể: Khế ước bán mình của đây đó. Cầm Sát nghe vậy thì trầm tư, lát sau mới mỉm cười đứng dậy, đích thân tới đỡ Diệu Hồng lên, ân cần cảm tạ nàng ta, bảo: “Diệu Hồng quả nhiên có thể giải nguy giúp ta, hôm nay ta có thể yên tâm say giấc nồng được rồi.”

Diệu Hồng cũng cười, thì lễ rồi nói: “Tạ Tứ tiểu thư khen ngợi, nô tỳ cũng vì bản thân nên mới phải tính toán như vậy. Từ lúc nô tỳ đính ước với Phúc Sinh, Đại tiểu thư luôn sai người theo dõi gắt gao, tối nay nô tỳ cố gắng lắm mới tìm được cơ hội ra ngoài, giờ nếu không trở về thì e sẽ bị phát hiện...”

Cầm Sát bèn thả tay Diệu Hồng ra, bảo: “Vậy người mau mau trở về đi.”

Diệu Hồng lập tức thì lễ rồi hấp tấp rời đi. Vương ma ma thấy nàng nhanh chóng mất dạng thì tiến lên đỡ Cầm Sát trở về Y Huyền viện, vừa đi vừa tươi cười nói: “Đại tiểu thư dùng Diệu Hồng để lấy lòng Lưu ma ma, song lại bất ngờ khiến tiểu thư được lợi.”

Bạch Chi cũng cười tiếp lời: “Ngày mai lúc Đại tiểu thư nhìn thấy Diệu Hồng ở bên thể tử Võ An hầu, chỉ sợ tức tới hộc máu mất.”

Thấy bọn họ ai ai cũng thoải mái nhẹ nhõm, Cầm Sát chỉ cười vỗ nhẹ vào tay Vương ma ma, đoạn bảo: “Trở về đã rồi nói sau.”

Hôm sau, Diêu Cẩm Hồng tổ chức sinh nhật trong Kiều Tâm viện, mời khá nhiều các vị tiểu thư khuê các tới chơi. Hiện giờ Ngô thị thất thế, Tiểu Quách thị mãi mới có cơ hội quần gia, nên đương nhiên tổ chức vô cùng linh đình thịnh soạn, Cầm Sát nghe nói rất nhiều vị tiểu thư khuê tú tới dự, cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt. Trong khi đó Cầm Sát do trên mặt vẫn đang phát ban, nên không tới dự, chỉ sai Bạch Chi sang đưa quà mừng.

Kiều Tâm viện sôi động cả một ngày, tận lúc xẩm tối, khách khứa mới dần ra về, đến khi màn đêm buông xuống, Diêu Cẩm Ngọc quả nhiên cùng Nhị tiểu thư Diêu Cẩm Tuệ, Ngũ tiểu thư Diêu Cẩm Nguyệt tới Y Huyền viện. Vương ma ma đón ba người vào phòng, Cầm Sát đã ngồi sẵn trên giường đợi.

“Hôm nay trông Tứ muội khỏe hơn nhiều đấy, các vết mẩn đỏ nhạt bớt rồi.” Diêu Cẩm Ngọc vừa nói vừa bước tới trước giường, tươi cười nhìn Cầm Sát.

Cầm Sát cũng cười đáp: “Đúng vậy, có điều mặt mũi muội thể này thật khó ra ngoài gặp người khác. Đại tỷ tỷ và Nhị tỷ tỷ tới chỗ muội làm gì thế?”

Diêu Cẩm Tuệ đáp: “Ta định tới thăm muội từ hôm qua, nhưng sợ làm ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của muội, cho nên giờ mới tới được. Hôm nay là sinh nhật Tam muội, sáng sớm ta đã qua đó, ban nãy lúc khách khứa vẫn dần, ta đương nhắc tới Tứ muội, Kim Bảo bất ngờ lại tới báo rằng lão thái thái thưởng một bàn tiệc rượu cho Tam muội, Tam muội mời các chị em trong nhà sang đó cùng thưởng thức. Bởi thế ta mới cùng Đại tỷ tỷ và Ngũ muội muội tới Kiều Tâm viện, đi qua Y Huyền viện, nhớ tới muội nên tất nhiên phải vào rủ rồi.”

Nàng ta dứt lời, Diêu Cẩm Ngọc tiếp ngay: “Ban ngày bận tiếp khách, nên chị em trong nhà khó trò chuyện lâu được, hôm nay là sinh nhật của Tam muội, chị em chúng ta đáng lẽ phải vui đùa thoải mái cùng nhau chứ, chị em ta còn ở bên nhau được 1, 2 năm nữa chứ nấy, bà nội ấy hẳn nghĩ vậy nên

mới ban thưởng tiệc rượu. Tứ muội nằm chết dí trong phòng cả ngày rồi, toàn là chị em trong nhà với nhau, không phải lo mặt mày xấu xí đâu, đừng có thoải thác không đi đấy nhé.”

Nàng ta dứt lời liền thấy bên ngoài vọng tới giọng nói của Bạch Hạc, sau đó mọi người thấy Kim Bảo bước vào, nàng ta trông Diêu Cẩm Ngọc và Diêu Cẩm Tuệ cũng ở đó thì tươi cười bước lên thi lễ với cả ba người, rồi thưa với Cẩm Sát: “Chắc Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đã nói với Tứ tiểu thư chuyện lão thái thái thưởng tiệc rượu rồi, tiểu thư của nô tỳ sai nô tỳ tới mời Tứ tiểu thư, tiểu thư bảo nếu Tứ tiểu thư đang bệnh không thể uống rượu, vậy sang dùng mấy món ăn vặt, uống nước suông cũng được. Hôm nay là buổi sinh nhật cuối cùng trước lễ cập kê của tiểu thư, Tứ tiểu thư không thể không nể mặt đấy.”

Diêu Cẩm Ngọc thấy Cẩm Sát tỏ ra lưỡng lự, bèn tươi cười bảo: “Đạo này thấy Tứ muội và Tam muội thân thiết lắm mà, dù Tứ muội không nể mặt lão thái thái, thì ắt hẳn cũng sẽ nể mặt Tam muội thôi.”

Diêu Cẩm Tuệ cũng góp lời: “Đi đi mà Tứ muội, khó được dịp vui vẻ như vậy, Diêu phủ có vài ba vị tiểu thư, nếu Tứ muội không tới, chị em ta cũng thấy buồn. Tứ muội mặc nhiều thêm một chút, lại bảo bà vú đặt sẵn kiệu ở hành lang, hẳn sẽ không bị gió lùa vào mặt đâu.”

Diêu Cẩm Nguyệt cũng thân thiết nắm tay Cẩm Sát bảo: “Tứ tỷ tỷ đi đi nhé, bánh điểm tâm lão thái thái thưởng ngon lắm đấy.”

Diêu Cẩm Ngọc đưa Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư tới mời mọc, bàn tiệc lại là của Diêu Cẩm Hồng, nếu nàng vẫn khước từ thì coi như đã đắc tội với tất cả các vị tiểu thư Diêu phủ, chẳng biết sau này đám hạ nhân sẽ đàm tiếu nàng cao ngạo, lạnh lùng thế nào đây. Vả lại, người ta đã bày sẵn mưu kế, sao có thể để con cá nhỏ lọt lưới chứ, dù nàng không đáp ứng bọn họ, Quách thị hẳn vẫn có cách ép nàng vào mặt đâu.

Cẩm Sát thăm mĩa mai, song ngoài mặt vẫn phải tươi cười, nàng vỗ vào tay Diêu Cẩm Nguyệt, vờ hỏi: “Muội không sợ ta tới ăn hết điểm tâm của muội ư?”

Diêu Cẩm Nguyệt bẽn lẽn: “Không sợ, Tứ tỷ tỷ làm gì cũng trang nhã, tỷ mới ăn xong một cái, muội đã ăn xong ba cái rồi.”

Lời vừa dứt, Cẩm Sát và Diêu Cẩm Tuệ đều phá lên cười, Cẩm Sát xuống giường, nói: “Vậy muội không thay y phục nữa nhé, đỡ khiến Tam tỷ tỷ chờ sốt ruột.”

Cẩm Sát hiện giờ chỉ mặc xiêm y màu sen xanh đơn giản, Diêu Cẩm Ngọc thăm nhủ chỉ cần nó chịu tới Kiêu Tâm viện, còn mặc gì cũng chẳng muốn quan tâm. Nó không ăn vận chỉnh tề, mặt mũi lại đầy vết mẩn đỏ, chắc hẳn Tạ Thiếu Văn sẽ càng không thích.

Bởi vậy nàng ta lập tức tiếp lời: “Cũng được, Tam muội tính tình thường hay nóng nảy, chúng ta mau lên nào.”

Cẩm Sát sai Vương ma ma phủ thêm áo choàng cho mình, rồi cùng mọi người rời phòng. Lúc đến Kiêu Tâm viện, Diêu Cẩm Hồng đích thân đưa nhóm người Cẩm Sát vào phòng, còn Vương ma ma, Bạch Chi, Bạch Hạc và các nha hoàn bà vú khác thì theo một vị ma ma tới sương phòng bên cạnh dùng tiệc.

Trong phòng chính, các vị tiểu thư ngồi gần nhau, Diêu Cẩm Hồng ân cần xem xét mấy nốt mẩn đỏ trên người Cẩm Sát, niềm nở hỏi han. Mọi người bắt đầu dùng bữa, Diêu Cẩm Ngọc dẫn đầu chúc rượu Diêu Cẩm Hồng, bầu không khí trong phòng tức thì càng lúc càng sôi nổi.

Diêu Cẩm Hồng vốn đã chúngh choáng say vì ngấm rượu cả ngày, giờ bị Diêu Cẩm Ngọc chúc thêm mấy chén, lại nhân không khí tung bừng náo nhiệt, vắng mặt trưởng bối, nên nàng ta và Diêu Cẩm Tuệ càng lúc càng tu rượu như nước lọc, thậm chí cả Ngũ tiểu thư cũng nhấp môi mấy chén, Diêu Cẩm Ngọc xúi Diêu Cẩm Hồng và Diêu Cẩm Tuệ vài câu, bọn họ liền lè nhè ép Cẩm Sát uống rượu cùng.

Cẩm Sát thấy Cẩm Ngọc chỉ vì muốn chúc rượu nàng mà bản thân nàng ta cũng phải uống bao nhiêu chén thì thầm giễu cợt, song cũng không cự tuyệt, bởi nàng đã khâu sẵn vài bông trong tay áo, nhận chén nào là đổ luôn vào. Dù đôi lúc bắt buộc phải uống do Diêu Cẩm Ngọc chăm chú theo dõi, song cũng không hề hấn gì, bởi từ lượng của nàng vốn rất khá, hơn nữa trước khi nhóm Diêu Cẩm Ngọc tới, nàng đã uống thuốc giải sẵn rồi.

Nửa canh giờ sau, qua một hồi chúc ép, ai nấy đều ngà ngà say, Diêu Cẩm Hồng uống nhiều nhất nên gục xuống đầu tiên, được nha hoàn đỡ vào phòng nghỉ. Còn Diêu Cẩm Ngọc thấy Cẩm Sát bắt đầu mơ màng thì chừng như chưa yên tâm hẳn, liền tiếp ép rượu mọi người thêm, cuối cùng, Nhị tiểu thư và Ngũ tiểu thư uống nhiều tới mức lão đảo ngã lăn ra bàn.

Ngũ tiểu thư ói mửa một lúc lâu, Diêu Cẩm Ngọc bèn sai nha hoàn của bọn họ đưa từng người trở về.

Cẩm Sát không thấy đám Bạch Chi đâu thì thầm đoán đã tới lúc, cũng giả bộ đau đầu choáng váng, gục đầu vào tay, nhắm tịt mắt lại.

Trước đó Diêu Cẩm Ngọc đã dùng thuốc giải rượu, song ban nãy vì để ép Cẩm Sát cũng phải uống, nên nàng ta uống còn nhiều hơn so với Cẩm Sát, thần sắc hơi mơ hồ choáng váng, cổ mãi mới thấy Cẩm Sát ngã xuống, liền hấp tấp đứng dậy ra khỏi phòng. Diêu Hồng sớm chờ sẵn bên ngoài, thấy Diêu Cẩm Ngọc bước ra thì thi lễ, nói: “Diệu Thanh bỗng nhiên bị đau bụng, tiểu thư có gì cần phân phó ạ?”

Diêu Cẩm Ngọc bẽn lẽn bảo: “Tứ muội say rồi, nha hoàn của muội ấy lại chẳng thấy đâu, người giúp ta đưa Tứ muội về.”

Diêu Hồng vội tới đỡ Cẩm Sát, Cẩm Sát vờ chân nam đá chân chiêu dựa vào nàng, Diêu Cẩm Ngọc vừa vội vã đi trước dẫn đường, vừa thi thoảng ngoảnh lại xem Cẩm Sát, thấy con bé vẫn nhắm mắt ngã vào Diêu Hồng, ra chiều say quá cần câu thì neho mắt cười khẩy.

Lúc tới cửa viện, thấy Diêu Cẩm Ngọc không rời đi theo kế hoạch, Diêu Hồng ngạc nhiên hỏi: “Tiểu thư mau trở về đi, qua cửa này là tới Thư Hằng viện thế tử đang ở rồi, bên đó đã có người chờ sẵn, một mình nô tỳ đỡ Tứ tiểu thư tới cũng được mà.”

Điều Cẩm Ngọc lạnh lùng liếc Điều Hồng, bảo: “Ta tự biết phải làm thế nào, ngươi cứ làm theo kế hoạch định sẵn là được.”

Điều Hồng chau mày, thầm nghĩ nếu dựa theo kế hoạch, vậy Đại tiểu thư không nên tới đây, mà đáng lẽ phải trở về viện giả bộ say rượu, sau đó nghe chuyện Tứ tiểu thư đột nhiên mất tích thì mới ra ngoài chứ.

Thấy Điều Cẩm Ngọc nôn nóng hấp tấp, Điều Hồng đành phải vỗ nhẹ vào tay Cẩm Sát, đỡ nàng đi tiếp.

Sở dĩ Điều Cẩm Ngọc vội vã tới vậy là bởi trước đó nàng ta nhận được phong thư Tạ Thiếu Văn tự tay viết, bảo nàng ta tới nay cùng tới Thư Hằng viện, hẳn đã chuẩn bị một chuyện cực kỳ bất ngờ cho nàng ta. Việc này vốn dĩ không ổn cho lắm, nàng ta sợ bọn nha hoàn biết chuyện bằm lại cho lão thái thái, lão thái thái lại sai người canh giữ, khiến nàng ta không gặp được hắn, nên bèn giấu diếm không cho đám người Điều Hồng biết.

Từ sau hôm lên lút gặp gỡ Tạ Thiếu Văn tại trà lâu, Điều Cẩm Ngọc càng ngày càng tương tư thành bệnh, giờ bỗng có thể gặp hắn, nàng ta hiển nhiên khó lòng kìm chế dụ hoặc, huống chi phải tự tay dâng Cẩm Sát cho hắn, trong lòng nàng ta vốn đã khó chịu, giờ được hắn đích thân mời mọc, đương nhiên càng vui như mở cờ trong bụng.

Nàng ta mau mắn cùng Điều Hồng vào Thư Hằng viện. Thư Hằng viện vô cùng tĩnh lặng, ba người bọn họ vừa bước vào, Điều Cẩm Ngọc liền thấy gã sai vặt Tri Mặc của Tạ Thiếu Văn xuất hiện.

“Mời Đại tiểu theo tiểu nhân, thế tử đang chờ ạ.” Hắn dứt lời liền quay sang bảo Điều Hồng: “Mau đưa Tứ tiểu thư vào chính phòng.”

Điều Cẩm Ngọc sững sốt, cất tiếng hỏi: “Thế tử không ở trong phòng ư?”

Tri Mặc cười nói: “Đại tiểu thư cứ đi theo tiểu nhân là được, thế tử đã chuẩn bị sẵn một bát ngò lớn cho tiểu thư, Đại tiểu thư chớ rề rà nữa.”

Điều Cẩm Ngọc vốn đang say rượu, nghe vậy thì nhất thời không suy nghĩ thêm, hơn nữa hai lần trước đó bọn họ đều liên lạc qua Tri Mặc, nên nàng ta cũng không nghi ngờ gì, chỉ xoay người tới gần Cẩm Sát, cất giọng mỉa mai: “Tứ muội khỏi cần giả bộ nữa, ta biết ngươi không hề say!”

Nàng ta dứt lời, thấy Cẩm Sát chột cứng đờ người thì lập tức phá lên cười, nhìn sang Điều Hồng, bảo: “Điều Hồng, ngươi diễn giỏi lắm, hôm nay công đầu là của ngươi! Ngươi giúp ta chuyện này, ta đương nhiên sẽ không đưa ngươi cho gã Phúc Sinh kia, lão thái thái cũng đã đồng ý rồi, ngươi cứ yên tâm.”

Cẩm Sát nghe vậy thì bưng tỉnh, ra chiều hoang mang, khó tin nhìn Điều Hồng. Điều Hồng thả mạnh tay đang đỡ Cẩm Sát ra, lui về sau từng bước, thì lễ với nàng rồi đồng dạng nói: “Mong Tứ tiểu thư thứ lỗi, cả nhà nô tỳ đều là hạ nhân Điều gia, nô tỳ lại được Đại tiểu thư tín nhiệm, số mệnh của nô tỳ thuộc về Đại tiểu thư, nô tỳ không thể làm chuyện có lỗi với Đại tiểu thư được.”

Cẩm Sát nhất thời mặt mày tái mét, lưng lay chực ngã, lát sau nàng nhìn sang Điều Cẩm Ngọc, cất giọng hỏi: “Hóa ra Đại tỷ tỳ vốn không hề có ý định đưa Điều Hồng cho Phúc Sinh, tất thấy đều chỉ là diễn trò sao?”

Điều Cẩm Ngọc nhoen cười, bộ dạng vừa hả hê vừa nham hiểm, đáp: “Sai rồi, thoạt đầu ta quả thực muốn đưa Điều Hồng cho Phúc Sinh, nhưng sau đó trông Điều Hồng ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, ta bắt đầu dĩ không đành lòng, bèn tính cách khác, dầu sao đã đắm lao thì phải theo lao, ta bèn dụ muội muội mắc bẫy, giờ xem ra, Tứ muội muội thông minh sáng suốt của ta cũng chỉ được cái danh hảo, tỷ tỳ ta đây vẫn bản lĩnh hơn ngươi nhiều.”

Cẩm Sát nghiêng môi, đột ngột đẩy mạnh Điều Cẩm Ngọc ra, toan tìm đường thoát, Điều Cẩm Ngọc vội quát: “Bắt lấy nó!”

Điều Hồng tức thì túm được Cẩm Sát, lời nàng trở về, Cẩm Sát hững hờ còn trợn mắt gầy dựa, Điều Cẩm Ngọc bèn thích chí cười khanh khách, nheo mắt nói: “Muội đừng phí hơi tốn sức nữa, chạy kiểu gì cũng không thoát khỏi tay Điều Hồng được đâu, tốt nhất ngoan ngoãn chờ trong phòng thế tử đi. Chẳng phải muội không muốn gã cho chàng, không muốn trở thành chính thê của chàng sao? Hôm nay chị đây sẽ khiến em gái được như nguyện, từ nay về sau chỉ có thể chịu nhục làm thiếp mà thôi.”

Ước chừng do men rượu ngấm dần, Điều Cẩm Ngọc càng lúc càng khó nén cơn thích thú, thần sắc toát vẻ điên cuồng, dứt lời, thấy Cẩm Sát phát run cả người thì bèn ra lệnh cho Tri Mặc: “Tiện nhân này vốn lắm mưu nhiều kế, đánh ngất nó đi, đỡ khiến một mình Điều Hồng lại không ứng phó nổi.”

Tri Mặc tuân lời, Cẩm Sát dợm hô to, song Điều Hồng một tay nhanh chóng che kín miệng nàng, một tay giữ chặt người nàng, khiến nàng khó lòng vùng vẫy, Tri Mặc lập tức ra tay, Cẩm Sát tức thì đau đớn ngất đi, chân tay mềm nhũn, ngã thẳng vào lòng Điều Hồng.

Điều Cẩm Ngọc thấy vậy càng thích chí, sau đó mới theo Tri Mặc tới Đông viện, Điều Hồng dợm muốn cất tiếng khuyên nhủ Điều Cẩm Ngọc, song do dự chần chừ rồi lại thôi, chỉ nhanh chóng đỡ Cẩm Sát đang hôn mê tới chính phòng.

Có điều nàng ta chưa đi được vài bước, đột nhiên thấy sau gáy tê rần, tiếp đó cả người như mất hết sức lực, đột nhiên ngã quỵ xuống. Nàng ta vừa ngã, Cẩm Sát đang dựa vào người nàng cũng thuận đà trôi theo, song khác với Điều Hồng đang nằm lẩn dưới đất, cả cơ thể nàng rơi vào vòng tay một người khác, người ấy đỡ lấy bờ eo thon của nàng, ôm trọn trong lòng, người này không phải ai xa lạ, mà chính là Hoàn Nhan Tông Trạch.

Gã ôm lấy nàng, thuận đà ngấm kỹ, ánh trăng trong trẻo len qua tán cây soi nghiêng vào gương mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của nàng, khiến dung nhan càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhìn nàng bình thản nằm trong lòng mình, gã bất giác mỉm cười, đôi mắt xanh gọn về mê đắm, dưới ánh trăng mờ lung huyền ảo, gã cúi người xuống, tay nhẹ phớt qua mặt nàng, dè dặt chạm vào đôi má đỏ hồng do men rượu.

Da nàng vừa mềm mại vừa ẩm áp, khiến lòng gã tựa hồ muốn tan ra thành nước, gã ngấm kỹ hàng mày cong thanh tú như làn khói, đôi mi dày im ắng,

chiếc mũi nhỏ xinh xinh và làn môi anh đào hoàn mỹ, càng ngắm, gã càng cảm thấy thiếu nữ trong lòng sao quá đỗi lôi cuốn dụ hoặc, khiến người khác càng lúc càng trầm mê.

Vấn vít quanh mũi là hơi thở thơm mát như hoa lan, lại tựa hồ mang theo cả hơi rượu nồng nàn, nhẹ nhẹ bay vào lòng gã, khiến gã bất thần ngẩn ngơ hoảng hốt. Gã ngắm vẻ tĩnh lặng của nàng không muốn rời mắt, một lúc sau đành buông giọng thờ dãi, vỗ nhẹ vào đôi má nàng, rồi ấn chặt vào nhân trung của Cẩm Sắt.

Cẩm Sắt chậm chậm tỉnh lại, đôi mày hơi chau, hàng mi như cánh bướm dần xòe ra, nàng tỉnh táo lại, nhìn rõ gương mặt Hoàn Nhan Tông Trạch thì bất giác kinh ngạc, giật mình hỏi: “Sao lại là ngài!”

Hoàn Nhan Tông Trạch cười toe toét, bảo: “Tỉnh rồi ư, tủy mỡ nhân của ta...”

Gã dứt lời liền cúi sát nhìn nàng, hơi thở vương vấn vờn quanh, về mặt đắm đuối say mê. Cẩm Sắt bấy giờ mới nhận ra mình đang nằm trong lòng Hoàn Nhan Tông Trạch, tức thì tỉnh hẳn, đẩy Hoàn Nhan Tông Trạch ra, trầm giọng: “Thôn Thảo đâu!”

Dứt lời liền liếc thấy Thôn Thảo đang đứng đằng sau đó chừng ba bước chân, cúi đầu chẳng dám lên tiếng, Cẩm Sắt nhìn thấy y mới bớt giận, song cũng không mấy may kinh ngạc. Rõ ràng nàng đã sớm biết Thôn Thảo sẽ có mặt ở đây, mà thực ra, việc Thôn Thảo xuất hiện vốn do lúc Cẩm Sắt phát hiện thấy điểm đáng nghi ở Diệu Hồng, bèn sắp đặt như vậy.

Diệu Cẩm Ngọc tưởng nàng bị trúng kế, lại chẳng hay Cẩm Sắt đã tương kế tựu kế, lừa ngược lại Diệu Cẩm Ngọc.

Sơ hở của Diệu Hồng ở chỗ đêm qua nàng tỏ ra quá bình thản, cũng kín kẽ quá mức. Thử hỏi một đứa nô tài theo chủ nhân hơn 10 năm, lần đầu làm chuyện phản bội mà lại có thể bình tĩnh thản nhiên như vậy? Hơn nữa Diệu Hồng chỉ là một đứa nha hoàn Diệu gia, dù có lớn mật tới đâu cũng không dám bày kế với Tạ Thiếu Văn.

Cẩm Sắt liếc qua Diệu Hồng đang nằm sõng soài trên đất, không bận tâm tới việc tại sao Hoàn Nhan Tông Trạch lại có mặt ở đây, nàng ra lệnh cho Thôn Thảo: “Tới thay xiêm y cho nàng ta!”

Thôn Thảo vội đặt gói vải trên vai xuống, cởi nút, lấy một bộ xiêm y bằng gấm và một bộ trâm cài bằng vàng đi kèm ra. Y lột trang phục bên ngoài của Diệu Hồng, choàng đồ mới vào, cài trâm cài lên đầu, lại đeo thêm khăn che mặt rồi đỡ Diệu Hồng dậy. Cẩm Sắt ngắm nàng ta rồi cười bảo: “Trông còn giống một vị tiểu thư hơn cả ta ấy nhỉ.”

Nói rồi nàng cởi áo choàng ra đưa cho Thôn Thảo, Hoàn Nhan Tông Trạch tranh cầm lấy, Cẩm Sắt liếc qua hắn, chẳng nói chẳng rằng, chỉ vội bước tới chính phòng. Thôn Thảo vác Diệu Hồng đi bên cạnh, thấy chính phòng đã ở ngay trước mặt, bèn chuyển Diệu Hồng sang vai Cẩm Sắt, Cẩm Sắt toan dìu Diệu Hồng tới chỗ đèn đuốc sáng bùng, Hoàn Nhan Tông Trạch lại nhanh tay dứt vào miệng Diệu Hồng một thứ gì đó trước.

Cẩm Sắt ngạc nhiên, nhướn mày hỏi: “Ngài cho nàng ta ăn gì vậy?”

Hoàn Nhan Tông Trạch láu lỉnh chớp mắt, cười gian xảo, bảo: “Đồ tốt.”

Thấy gã không nói thêm, nàng cũng không nhiều lời, bèn kéo Diệu Hồng tới chính phòng, còn chưa tới nơi đã thấy gã sai vặt do Tạ Thiếu Văn chờ sẵn bước lên đỡ, hỏi: “Sao lâu thế hả.”

Cẩm Sắt cúi đầu, ra chiều ngoan ngoãn thưa: “Tứ tiểu thư uống nhiều rượu quá, nô tỳ kéo mãi mới tới được đây, sắp tới giờ rồi, tiểu ca mau đưa người vào đi.”

Gã sai vặt vội gật đầu đáp ứng, biết Diệu Tứ tiểu thư mắc bệnh không được ra gió, nên nhìn Diệu Hồng đeo khăn che mặt cũng không thấy lạ, chỉ vội vàng đưa nàng ta vào trong phòng.

Cẩm Sắt bấy giờ mới xoay người nhanh chóng tháo chạy, do trước đó nàng uống vài chén rượu, giờ tâm tình buông lỏng nên bất giác thấy ngà ngáy say, vừa vòng qua ảnh bích, chân tay tức thì hơi lảo đảo, chưa kịp đứng vững lại thì chợt thấy có người tiếp cận, thân thể bỗng chốc nhẹ bẫng, treo lơ lửng giữa không trung, cả người được Hoàn Nhan Tông Trạch ôm trọn vào lòng.

Cẩm Sắt cau kinh lờm gã, còn chưa cất lời đã nghe thấy gã nhướn mày nói: “Nàng không muốn biết cô chị gái tốt đẹp của nàng đi đâu ư? Ngoan, ta đưa nàng đi xem kịch hay.”

Cẩm Sắt đang choáng váng hết cả đầu óc, nghe vậy thì chợt nổi hứng tò mò, hơn nữa, căng thẳng hồi lâu, nàng cũng chẳng còn sức mà mắng gã, nên đành thuận theo, Hoàn Nhan Tông Trạch tức thì vui vẻ, ôm Cẩm Sắt đuổi theo hướng Diệu Cẩm Ngọc mất hút ban nãy.

Lát sau, Cẩm Sắt tựa vào lòng Hoàn Nhan Tông Trạch, ngồi trên chạc cây cách đình nghỉ chân không xa, nhìn thấy một đôi nam nữ đương quán lấy nhau, người con gái chẳng phải chính là Diệu Cẩm Ngọc đó sao? Song dù Cẩm Sắt mất mũi kèm nhem tới đâu, cũng nhìn thấy rõ ràng, chàng trai đó lại chẳng phải Tạ Thiếu Văn!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Lại nói về Điều Cẩm Ngọc, trước đó nàng ta theo Tri Mặc tới Đông viện, bước vào đình nghỉ chân, Tri Mặc liền cười nói: “Đại tiểu thư ở đây chờ một chút sẽ biết ngay chuyện bất ngờ mà thế tử dành tặng Đại tiểu thư là gì, tiểu nhân xin lui xuống trước.”

Y dứt lời liền cười tà rồi đi. Điều Cẩm Ngọc cảm giác nụ cười của y hơi kỳ quái, định cất tiếng hỏi, song Tri Mặc không để ý tới nàng, chỉ nhanh chân chạy mất. Điều Cẩm Ngọc càng lúc càng say rượu, đầu óc trĩu nặng, khó chịu khôn kể, chỗ này xung quanh lại toàn là rừng cây tĩnh mịch, mờ mịt u tối, trước mắt nàng ta cơ hồ đặc một màu đen, chẳng nhìn rõ được gì.

Có điều nghĩ tới việc Tạ Thiếu Văn chuẩn bị điều bất ngờ cho mình, nàng ta vẫn hưng phấn khó tả, nàng ta vịn tay vào lan can, đang định khom lưng ngồi xuống thì đột nhiên đụng phải một người, người đó còn bế bổng nàng ta vào lòng nữa!

Điều Cẩm Ngọc thoát đầu cả kinh, cứng đờ người, nghe giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân vang vọng bên tai: “Đại muội muội khiến ca ca chờ lâu quá, muốn ta chết vì nôn nóng sao...”

Cả người bị nam nhân ôm chặt vào lòng, giọng nói thâm thì lòn vòn bên tai, đương lúc nói chuyện, y còn cố tình dùng miệng mon tron vành tai nàng, Điều Cẩm Ngọc cứ ngỡ đó là Tạ Thiếu Văn, tức thì sung sướng khôn kể, thân thể mềm nhũn, run rẩy kêu: “Văn ca ca...”

Người đang ôm Điều Cẩm Ngọc sao có thể là Tạ Thiếu Văn? Y thực ra chính là người vừa chạm trán nàng ta tại Phúc Lộc Viện đã nổi sắc tâm – Tạ Thiếu Xuyên. Y nghe Điều Cẩm Ngọc nũng nịu gọi tên Tạ Thiếu Văn thì cũng không phản bác, chỉ khẽ cười bảo: “Tay nàng thật vừa trắng vừa mịn.”

Đương lúc y táo tợn sờ nắn tay nàng, Điều Cẩm Ngọc thấy y càng lúc càng suông sã thì vừa sợ, vừa hồi hộp, lại vừa cảm thấy ngọt ngào như mơ, ra chiều ốm ở ông ọ, tình trong như đã mặt ngoài còn e. Tạ Thiếu Xuyên thấy Điều Cẩm Ngọc không tránh thì càng lúc càng được dâng chân lân cận, vừa cắn nhẹ vào vành tai, cắn cổ trắng nõn của nàng ta, vừa ra sức xoa bóp.

Điều Cẩm Ngọc chưa từng được nam giới trêu đùa như vậy, trong chốc lát thân thể dần mềm nhũn, xụi lơ trong lòng Tạ Thiếu Xuyên, để mặc Tạ Thiếu Xuyên nhanh chóng cởi bỏ vạt áo, luồn tay vào trong, da thịt đôi bên vừa tiếp xúc, Điều Cẩm Ngọc kinh hãi, đúng lúc đó có cơn gió lạnh thổi qua ngực, nàng ta bất thành linh định thần lại, vội giãy dụa bảo: “Huynh đừng làm thế nữa! Mau thả muội ra!”

Tạ Thiếu Xuyên chẳng hề ưng thuận, vẫn một tay xoa nắn, một tay giữ chặt Điều Cẩm Ngọc. Điều Cẩm Ngọc khó bề thoát khỏi, chợt nghe bên tai lại vang giọng nói: “Ta chẳng muốn buông, Đại muội muội mỹ miều như vậy, khiến ca ca phải ngày đêm mong nhớ, dẫn vật khôn nguôi, khó chịu muốn chết à, muội muội thuận theo tâm ý ta nhé.”

Điều Cẩm Ngọc đương thanh tỉnh, nghe vậy chợt cảm thấy có điều bất thường, bèn sốt sắng toan quay đầu lại, cất giọng hỏi: “Huynh chẳng phải đang bị thương nặng phải nằm một chỗ sao?!”

Tạ Thiếu Xuyên vừa giữ chặt tay, không để nàng ta quay lại nhìn thấy mặt, vừa đáp: “Ai bảo ta bị thương nặng chứ? Đại muội muội không ngắm kỹ mà xem, với thân phận của ta nào có ai dám tùy tiện dẫm thương chứ? Chẳng qua là vết thương da lông, ta giả bộ để giấu điểm người ngoài ấy mà, bằng không sao có thể khiến cha ta đồng ý từ hôn, sao có thể dễ dàng vào Điều phủ, tiếp cận Đại muội muội chứ? Chẳng lẽ Đại muội muội muốn nhìn cảnh ta âu yếm với Tứ tiểu thư trong phòng hơn là với nàng bây giờ ư?”

Mặc dù Điều Cẩm Ngọc vẫn cho rằng giọng nói của Tạ Thiếu Văn hôm nay sao mà khác lạ, song do ngửi thấy mùi rượu trên người hắn nên cứ tưởng tất thấy là bởi men rượu bùng phát. Và chẳng chính tay Tạ Thiếu Văn đã viết thư hẹn gặp, Tri Mặc cũng là tâm phúc của hắn, Điều Cẩm Ngọc lại đang mù quáng vì tình, cũng chẳng buồn ngờ vực thêm, bởi vậy càng không nhận ra người phía sau thực chất nào phải Tạ Thiếu Văn. Thật ra, chỉ cần nàng ta tỉnh táo thêm chút nữa, hoặc thương ngày hơi đề phòng Tạ Thiếu Văn thì sẽ nhận thấy điểm bất thường, vì Tạ Thiếu Văn chưa bao giờ gọi Cẩm Sắt là Tứ tiểu thư, có điều vốn dĩ từ trước tới giờ, Điều Cẩm Ngọc chưa từng mang lòng hoài nghi hắn.

Ban nãy do thấy hơi khác lạ nên nàng ta mới hơi ngạc nhiên, giờ nghe Tạ Thiếu Xuyên thuyết phục, đầu óc nàng ta nhất thời lại trở nên mơ màng, lòng bỗng thấy hưng phấn xen lẫn ngọt ngào. Nàng ta tin vì hắn thật sự muốn hủy hôn cho nên mới giả vờ bị thương, lại nghe thấy câu nói cuối cùng của hắn, tức thì nổi cơn ghen ghét, chỉ sợ hắn thật sự trở về âu yếm Cẩm Sắt, bèn cũng vội vã sờ soạn người hắn, dán chặt vào lòng hắn, e lệ kêu: “Huynh nói thật sao?”

Tạ Thiếu Xuyên nhếch môi cười khẩy, đáp: “Tất nhiên, nếu ta nói dối dù chỉ nửa câu thôi cũng sẽ không được chết từ tế!”

Điều Cẩm Ngọc tưởng như được uống liều thuốc an thần, yếu điệu kêu: “Đừng nói linh tinh!”

Tạ Thiếu Xuyên cả cười, tiếp tục sờ soạng một hồi lâu, thấy nàng ta khó kiềm chế nổi, thân thể cứ run lên từng chập thì thích thú ôm nàng ta dậy. Điều Cẩm Ngọc sợ hãi muốn ngẩng lên, song y cản lại, cười bảo: “Muội muội có nghe thấy tiếng trái tim ta đập rộn ràng không, nó đang phấn khởi vì muội đây.”

Điều Cẩm Ngọc chú tâm nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, liền cảm thấy hạnh phúc khôn kể, nhớ tới việc Cẩm Sắt đang mê man nằm trong phòng chờ đợi Tạ Thiếu Văn thì càng lúc càng đắc ý. Trước đó nàng ta còn khó chịu vì phải tự tay dâng Cẩm Sắt cho hắn, giờ phút này cứ tưởng Tạ Thiếu Văn toàn tâm toàn ý chiều chuộng thương yêu, nên mới càng vênh vào tới mức mù quáng.

Do uống quá nhiều rượu, hơi men phát tác, đầu óc nàng ta vốn đã mơ màng lung tung, lại được Tạ Thiếu Xuyên tận tâm dẫn dắt, Điều Cẩm Ngọc lúc này

thật sự đã chìm đắm trong hạnh phúc, vừa chăm chú nghe tiếng lòng hân, vừa thẹn thùng nhoeo cười.

Đến khi Diêu Cẩm Ngọc hơi tỉnh táo lại thì đã thấy bản thân ở trước một gian phòng. Tạ Thiếu Xuyên đã vắng cửa ra, vội vã hướng tới chiếc giường lớn. Diêu Cẩm Ngọc kinh hãi, ngẩng đầu nhìn y, song vì trong phòng không thắp nến, tối như hũ nút nên nàng ta không thể nhìn rõ dung mạo y, chỉ nghe thấy y cất tiếng.

“Đại muội muội đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng thôi...”

Dứt lời, y đặt nàng xuống giường, gấp gáp cởi bỏ xiêm y, đè cả người xuống. Màn che bay phất phơ quanh giường, ánh trăng bên ngoài như lặn dưới mây đen, Diêu Cẩm Ngọc mở to mắt tới đâu cũng không nhìn rõ được gương mặt y, thấy y vội cởi quần áo thì càng không dám xem thêm.

Tạ Thiếu Xuyên bắt đầu giở trò với Diêu Cẩm Ngọc, nháy mắt đã lột sạch xiêm áo trên người nàng ta, Diêu Cẩm Ngọc bấy giờ mới sợ hãi né tránh, kêu gào: “Huynh mau buông ra! Chúng ta không thể như thế này được!”

Tạ Thiếu Xuyên giờ giọng đỡ dành: “Sao lại không thể? Đại muội muội yên tâm, ta đã gửi thư cho phụ thân báo rằng sẽ lấy muội làm vợ rồi. Chẳng lẽ đến lúc cha ta tới gặp Diêu bá phụ* định hôn ước, nàng lại không muốn gả cho ta nữa ư?”

*Bá phụ: Bác trai.

Diêu Cẩm Ngọc nghe Tạ Thiếu Xuyên bảo đã gửi thư báo kết hôn về phủ, tức thì trong đầu tràn ngập ảo tưởng, chốc thì nghĩ bản thân chuẩn bị trở thành Hầu phu nhân, chốc lại tưởng tượng ra cảnh thiếp thất Cẩm Sát quỳ gối cầu xin tha thứ, cho nên Diêu Cẩm Ngọc càng khó lòng từ chối. Hơn nữa Tạ Thiếu Xuyên rất giỏi tán tỉnh dụ dỗ đàn bà, Diêu Cẩm Ngọc lại là một cô tiểu thư khuê các chưa từng thân mật với đàn ông, bị y treu đùa tới mức mụ mị đầu óc, thân thể mềm oặt, và chẳng do men rượu phát tác, dù bị y cợt nhả như vậy song cũng chẳng còn sức mà chống cự, đành phủ phục dưới thân y, bộ dạng vừa e sợ vừa ý lại, chỉ có thể yếu ớt gọi Văn ca ca.

Nghe Diêu Cẩm Ngọc gọi tiếng Văn ca ca, Tạ Thiếu Xuyên bèn cúi đầu hung hăng miết mạnh môi nàng, Diêu Cẩm Ngọc sung sướng ngất ngây, thân thể nhẹ bẫng như trôi dạt tựa phương nào, nàng ta càng lúc càng cảm thấy vừa nóng bỏng tê dại, vừa bứt rứt xen lẫn ngất ngây khôn xiết, Tạ Thiếu Xuyên điên cuồng miết miết, Diêu Cẩm Ngọc thì mặt mày vốn ửng hồng vì rượu, nay càng xấu hổ đỏ bừng lên, không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ vòng tay ôm chặt lấy Văn ca ca yêu dấu của mình.

Mặt khác, Cẩm Sát ngồi trong lòng Hoàn Nhan Tông Trạch trên chạc cây, trông thấy hết vở kịch trong đình.

Nàng xem qua tình hình liền biết rõ rằng Diêu Cẩm Ngọc bị Tạ Thiếu Văn bày mưu lừa bòn. Nhất thời nàng quả thực không biết nên cảm thấy vui mừng, hay nên tỏ ra thương cảm cho Diêu Cẩm Ngọc.

Hạng đàn ông như Tạ Thiếu Văn mà Diêu Cẩm Ngọc cũng dám tin tưởng, kiếp trước sợ rằng dù nàng không giăng kế hủy diệt Hầu phủ, Diêu Cẩm Ngọc cũng khó lòng sống hạnh phúc suốt đời với hân, Tạ Thiếu Văn vốn dĩ không phải người mà nữ nhân có thể yên tâm phó thác cả cuộc đời.

Nhìn cảnh trong đình, Cẩm Sát chau mày nghĩ, Tạ Thiếu Văn một mặt mưu tính hủy hoại thanh danh mình, mặt khác lại tùy tiện bòn cợt Diêu Cẩm Ngọc, để nàng ta rơi vào tay kẻ vô liêm sỉ, nàng sao có thể không càng lúc càng tức tối chứ?! Sắc mặt nàng tối sầm lại, đôi tay siết chặt lên.

Hoàn Nhan Tông Trạch phía sau nàng chừng như sợ bản mặt, chẳng hề xem cảnh trong đình, ngược lại, gã chăm chú dõi theo biểu hiện của Cẩm Sát, thấy nàng tỏ vẻ khó chịu thì bỗng hơi hối hận vì đã đưa nàng tới đây, khiến nàng trông thấy cảnh nhơ nhớp này.

Gã hơi nghiêng người về phía Cẩm Sát, nhẹ giọng hỏi: “Tạ Thiếu Văn đâu phải hạng tốt đẹp gì, đáng để nàng giận ư?” Gã dứt lời liền lấy tay gỡ nhẹ nắm tay đang siết chặt của nàng, ra chiều an ủi.

Cẩm Sát không ngờ Hoàn Nhan Tông Trạch phát hiện ra tâm tư mình, bèn ngoảnh lại liếc xéo gã, buông lỏng tay, bực bội đáp: “Ngài cũng chẳng tốt đẹp hơn đâu!”

Hoàn Nhan Tông Trạch đang ngồi sau lưng nàng, dù gã không ôm nàng vào lòng, song khoảng cách giữa hai người khá gần, hơn nữa sợ nàng ngã nên gã phải đặt hồ tay lên lưng nàng, bởi vậy, Cẩm Sát vừa quay đầu, cả người liền như nằm gọn trong lòng gã, gương mặt hơi sượt qua, Hoàn Nhan Tông Trạch tức thì cứng đờ người, hít thở khó khăn.

Cẩm Sát sực thì đụng vào trán gã, nhìn mắt gã chột ánh vẻ khác thường thì không dám nhìn thêm nữa, vội vàng xoay người lại, cau mày chẳng nói chẳng rằng.

Hoàn Nhan Tông Trạch ngờ ngẩn ngẩng gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, dưới ánh trăng, dung nhan càng thêm tươi đẹp tuyệt mỹ, làn da trắng ngần, chiếc mũi thẳng nhỏ nhắn, cánh môi mềm mại, đỏ tươi xinh xắn, vầng trán rộng, chiếc cằm thanh tú, đôi mắt sáng trong veo, tất cả hòa quyện toát lên vẻ êm đềm như nước.

Những sợi tóc mai của nàng tung bay theo gió, vờn qua mũi gã, cọ vào lòng gã. Gã bèn lui về sau một chút, song hương thơm như hoa lan vẫn quấn quanh bên người, như thể chậm chậm giầy vò lòng gã vậy.

Có điều tiếng động trong đình càng lúc càng lớn, Hoàn Nhan Tông Trạch không dám ngẩng nàng nữa, vội lùi về sau, thầm trách bản thân, đáng lẽ không nên đưa nàng tới đây. May mà chốc lát sau đó, Tạ Thiếu Xuyên nhanh chóng ôm Diêu Cẩm Ngọc đi chỗ khác, Hoàn Nhan Tông Trạch mới có thể bề Cẩm Sát nháy xuống.

Gã vừa buông, Cẩm Sát liền bước nhanh về phía nội viện, Hoàn Nhan Tông Trạch ton tốt đuổi theo, cười hi hi bảo: “Sao nàng lại không để ý tới ta nữa rồi?”

Ban nãy nán lại đây lâu, giờ Cẩm Sát chỉ sợ trong viện bắt đầu tìm người, nên tất nhiên phải vội vã quay về. Thấy Hoàn Nhan Tông Trạch theo sau, nàng biết có đuổi gã cũng không đi, chỉ sợ lại theo tới nội viện thì hỏng, nên nghe gã cất giọng, nàng bèn quay lại, nhìn chằm chằm vào gã, bảo: “Vương gia đúng là rảnh rồi tới mức hể hững lên là tùy tiện đột nhập vào nhà người khác, đây chẳng phải hành vi của bọn đầu trộm đuôi cướp ư?”

Hoàn Nhan Tông Trạch tươi cười đáp: “Ta đâu có tùy tiện, lần trước chẳng phải vừa vặn tới cứu nàng ư, lần này thì... Chốc nữa nàng sẽ phải cảm tạ ta đấy.” Dứt lời, gã bèn sáp lại gần nàng, giờ giọng lưu manh: “Hành vi giống đạo tặc ư? Kỳ thực ta cũng muốn được như thế lắm...”

Gã nói xong liền bắn cho nàng ánh mắt mờ ám, Cẩm Sát giật mình, nhìn gương mặt hơi phớt hồng của gã dưới ánh trăng, sức nhớ lại tình cảnh ngại ngùng ban nãy ở trên cây, bèn cúi kính tròn mắt quát: “Ngài đang nghĩ cái quái gì thế hả?!”

Hoàn Nhan Tông Trạch chớp chớp mắt, nói: “Ta chả nghĩ gì cả, vậy Cẩm Sát đang nghĩ tới chuyện gì vậy?” Dứt lời liền khoanh tay cười tủm tỉm.

Cẩm Sát bị gã trêu đùa cả mặt, tức tối nói: “Nếu không nghĩ chuyện linh tinh thì sao mặt mũi ngài lại ửng hồng thế kia!”

Nàng dứt lời, Hoàn Nhan Tông Trạch tức thì làm bộ tủi thân, sang sang cười, liền thanh gật đầu bảo: “Phải rồi, phải rồi, đúng là ta đang nghĩ chuyện linh tinh, được chưa!” Dứt lời lại tiếp tục chăm chú nhìn nàng.

Cẩm Sát càng lúc càng bức bối tới nỗi mặt đỏ tía tai, hung hăng giẫm mạnh lên chân gã, rồi xoay người đi mất.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy điệu bộ nàng như vậy thì trong lòng chợt dâng niềm ngọt ngào, cũng không hề thấy đau, trái lại còn thấy vô cùng vui sướng. Gã vừa giả vờ ôm chân kêu đau, vừa nhảy lò cò đuổi theo, bị Cẩm Sát lừa cho, bèn nhếch miệng cười gian tà, lặng im dõi theo bóng nàng khuất dần trong đêm tối.

Trong khi đó, Tạ Thiếu Văn nằm trên giường, lẳng lặng nhìn thẳng nhóc sai vặt đưa Diệu Hồng vào. Thăng nhóc sai vặt đặt người xuống cạnh Tạ Thiếu Văn, rồi vội vã rời phòng. Do Tạ Thiếu Văn một mặt sợ Cẩm Sát bỏ trốn, một mặt thấy bản thân hiện thời bị thương, thân thể bất tiện, nên đã dặn gã sai vặt phải khóa chặt cửa phòng.

Thăng nhóc sai vặt đứng ngoài canh, bắt đầu liên tưởng lung tung tới chuyện trong phòng, hần xoa xoa tay, nghiêng người nghe ngóng động tĩnh, song vừa mới dán người vào cửa phòng đã thấy sau gáy tê rần, choáng váng ngã nhào xuống đất.

Thôn Thảo thấy thăng nhóc mềm nhũn dưới đất, bèn đá thêm vài cái rồi mới túm người lên, vứt vào xó tường xa xa.

Trong phòng, Diệu Hồng nằm trên giường, mặt đeo khăn che, chỉ lộ cằm cổ.

Tạ Thiếu Văn bóp chặt tay nàng ta, cảm tức nói: “Cẩm Sát muội muội đừng trách ta, nếu không phải do nàng phản bội ta trước, ta cũng không đối xử với nàng như vậy! Ai bảo nàng không tuân lễ nghĩa, dám tự động ước hẹn chung thân đại sự với Dương Tùng Chi chứ!”

Hắn dứt lời lại bóp chặt tay Diệu Hồng, vuốt ve cằm cổ trắng nõn, tựa hồ vô cùng yêu thương, lại tựa hồ vô cùng căm hận, lạnh lùng thốt: “Địa vị của Dương Tùng Chi tôn quý như vậy, sao có thể dễ dàng lấy nàng chứ? Nàng đừng mơ tưởng nữa, y chẳng qua chỉ đùa giỡn với nàng đấy thôi! Đáng hận làm sao, nàng thà làm trái lễ giáo, tự tiện ước định với y mà chẳng thèm đoái hoài tới hôn ước của chúng ta, chẳng thèm gả làm vợ ta! Hôm nay ta phải cho nàng biết, Tạ Thiếu Văn ta không phải người mà nàng có thể đối xử tùy tiện!”

Hắn dứt lời liền siết chặt cằm cổ Diệu Hồng, nàng ta hơi gầy dựa phản kháng, rên hừ hừ, Tạ Thiếu Văn ngửi thấy mùi rượu, cứ tưởng nàng ta đương say, bèn tiện tay tháo chiếc khăn che mặt xuống, làm lộ hẳn ra gương mặt Diệu Hồng sáng rõ dưới ánh nến.

Tạ Thiếu Văn bỗng giật nảy người khi nhìn thấy thiếu nữ xa lạ. Còn Diệu Hồng thì cả người nóng rẫy, thân thể như thiêu như đốt, miệng đắng lưỡi khô, run rẩy toàn thân, đầu óc cũng vô cùng mơ màng hỗn loạn, cơ thể tựa hồ như đang chìm đắm trong sự kích thích đến tận cùng.

Đương lúc thần trí nửa tỉnh nửa mê, nàng ta chợt thấy có người vuốt ve, khiến cơ thể chợt dịu lại, cảm giác mê đắm tê dại tràn ngập, làm nàng ta bật thốt thành tiếng. Song đúng lúc nàng ta đang thấy thoải mái dễ chịu thì người đó lại dừng lại, khiến nàng ta giật mình vặn vẹo người, đột nhiên choáng tỉnh.

Nàng ta chưa thấy rõ nam nhân trước mắt là ai, chỉ vội vàng nắm lấy tay người đó, lại vội vã cò tung xiêm y trên người ra, vừa cầm tay hắn ấn vào làn da nóng bỏng trần trụi, mắt ánh vẻ mơ màng mờ lung, vừa bật thốt: “Khó chịu quá, nóng quá đi...”

Thấy Diệu Hồng mặt mũi đỏ bừng, trán đượm đầy mồ hôi, thân sắc mơ màng, Tạ Thiếu Văn hần nhiên kinh hãi, vội đánh tiếng gọi bên ngoài, song đáp lại hắn chỉ là khoảng không yên tĩnh. Bấy giờ hắn mới phát hiện ra, bản thân ị rơi ngược vào bẫy của kẻ khác, hắn cố gắng đẩy Diệu Hồng sang một bên, nhìn con đau gãy vỡ, toan đứng dậy. Song Diệu Hồng như người phát điên, một mực túm chặt lấy Tạ Thiếu Văn, hắn lại đang bị thương, chỉ cử động được tay bên phải, còn Diệu Hồng thì càng lúc càng điên dại, khiến hắn thoáng chốc rơi vào tình trạng phù phục dưới người nàng ta.

Do muốn hủy hoại thanh danh Cẩm Sát, nên hiện giờ hắn chỉ vận đồ lót, bị Diệu Hồng giằng kéo một lát đã bay sạch cả bộ y phục. Diệu Hồng liêu lĩnh như vậy là do nàng ta bị Hoàn Nhan Tông Trạch cho ăn thuốc, hơn nữa, tuy nàng ta chỉ là thiếu nữ, song thân là Đại nha hoàn chốn nhà cao cửa rộng, sao có thể không hiểu biết chút gì về chuyện trai gái chứ, trong cơn kích động, nàng ta bất chấp tất cả, chẳng hề để tâm tới thương thế của Tạ Thiếu Văn, giằng co, đụng chạm mạnh mẽ tới mức khiến hắn ta đau đớn vã đầy mồ hôi lạnh.

Tạ Thiếu Văn giãy dụa phản kháng, song Diệu Hồng nhanh chóng ôm chặt lấy hắn, cò tung tiết khô*, vừa sờ soạn lung tung, vừa điên cuồng thốt: “Gia,

nô tỳ khó chịu quá...”

*Tết khó: Quần lót.

Trước đó nhìn xiêm y của Diệu Hồng, Tạ Thiếu Văn cứ đinh ninh nàng ta là một vị tiểu thư của Diệu gia, giờ thấy nàng ta tự xưng nô tỳ, hắn càng lúc càng tức giận. Hắn là người đọc sách thánh hiền, từ trước tới giờ lại luôn tự cao ngạo mạn, luôn coi mình xuất chúng hơn người, lúc này lại bị một đứa nô tỳ thấp kém ép buộc dưới thân, muốn vùng ra cũng chẳng được, hiển nhiên là vô cùng nhục nhã.

Mặt khác, Cẩm Sát không về Y Huyền viện ngay mà lặng lẽ tới Kiều Tâm viện, bước vào phòng Diệu Cẩm Hồng. Trong phòng, Kim Bảo đang ngồi tựa vào bàn chộp mắt, nghe được động tĩnh liền bình tĩnh, thấy người đến là Cẩm Sát thì ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy, Cẩm Sát cười bảo: “Hai đứa nha hoàn của ta say khướt chẳng còn biết trời trăng gì nữa, ta cũng hơi quá chén, đang nặng đầu quá, liệu ta có thể nghỉ tạm ở chỗ Tam tỳ một lúc không, lát nữa chắc ma ma của ta sẽ phái người qua đón.”

Kim Bảo nghe loáng thoáng bên ngoài vẫn vang tiếng cười đùa thì biết nhóm nha hoàn bà vú vẫn đang say sưa, bèn tươi cười đáp: “Tứ tiểu thư mau lên giường, nô tỳ đi lấy khăn ẩm và canh giải rượu tới ngay.”

Diệu Cẩm Hồng vẫn nằm ngủ mê mết trên giường, Cẩm Sát thấy vậy liền khoát tay bảo: “Ta nằm ở giường La Hán cũng được, kéo lại đánh thức Tam tỳ tỳ. Người cũng không cần phải vội, cứ nghỉ ngơi tiếp đi.” Dứt lời nàng liền bước tới phía giường La Hán bên cạnh cửa sổ.

Thấy Cẩm Sát khép mắt lại, Kim Bảo bèn lấy một chiếc chăn gấm đắp lên người nàng, đoạn nhẹ nhàng nhón chân, ghé vào bên giường tiếp tục nghỉ ngơi.

Cẩm Sát mới nằm được một lát, bên ngoài bỗng dung nhốn nháo ầm ĩ, hóa ra là Lưu ma ma bên người Diệu Lão thái thái tới, Cẩm Sát nhếch miệng cười khẩy, che chăn kín mặt, bắt gác chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngoài sân, Lưu ma ma bước vào sương phòng, đám nha hoàn bà vú Y Huyền viện say xỉn ngã lăn ra bàn, còn nha hoàn trong viện Diệu Cẩm Ngọc thì vẫn đang nốc rượu ừng ực, bà ta thăm mò cờ trong bụng, sau đó ra chiều giận dữ quát: “Các vị tiểu thư đã tàn tiệc rồi mà đám nô tài các người trái lại vẫn còn nhốn nháo thế này ư! Ăn uống mau lên rồi giải tán đi, kéo lại quấy nhiễu Tam tiểu thư nghỉ ngơi.”

Dứt lời chau mày nhìn sang Bạch Chi và Bạch Hạc, bảo: “Tứ tiểu thư còn đang ốm, vậy mà đám nha hoàn này chẳng để tâm gì hết, mau gọi bọn chúng tỉnh dậy! Ta tới Y Huyền viện, thấy Tứ tiểu thư vẫn chưa trở về, Vương ma ma đang sốt ruột lắm đấy.” Nói rồi lại bảo: “Ta đi xem Tứ tiểu thư thế nào.”

Bà ta nói xong thì đã có người hắt trà lạnh lên mặt đám Bạch Chi, bọn họ tức thì tỉnh dậy, đúng lúc đó Lưu ma ma lại bước vào, ra chiều hoàng hốt, giận dữ nói: “Tứ tiểu thư mất tích rồi, đám nô tỳ các người muốn chết hay sao mà hầu hạ như thế hả! Còn không mau theo ta tìm người!”

Đám Bạch Chi liếc nhau, vội vàng tỏ ra sợ hãi, chốc lát sau Lưu ma ma liền dẫn người lùng sục khắp nơi.

Trong chính phòng, Kim Bảo thấy bên ngoài nhốn nháo thì nghiêng tai lắng nghe, đinh ninh rằng Lưu ma ma đang quở mắng đám nha hoàn nên chẳng để tâm lắm, tiếp tục nhắm mắt lại.

Lưu ma ma vừa phát hiện ra Cẩm Sát mất tích, bên Phúc Lộc viện cũng lập tức phái người hăm hở tới phụ giúp tìm kiếm. Sự tình ầm ĩ cả phủ viện, Kiều Tâm viện chật ních người, Lưu ma ma đương nhiên phát hiện ra ngay cửa thông giữa nội viện và ngoại viện đang mở, bèn lập tức dẫn người vọt sang.

Trong khi đó Diệu Cẩm Ngọc nằm trong lòng Tạ Thiếu Xuyên, hững hờ tỏ vẻ xấu hổ, vỗ nhẹ vào ngực hắn, thốt: “Em đã là người của chàng, chàng nhất định... nhất định phải lấy em đây, bằng không... em chẳng thể sống nổi đâu.”

Tạ Thiếu Xuyên tuy chẳng tốt đẹp gì nhưng không phải hạng thích ép buộc phụ nữ, đơn giản vì y sợ việc cưỡng bức sẽ làm giảm độ hứng thú trong chuyện chăn gối, nên y mới phải cố công lừa gạt Diệu Cẩm Ngọc, khiến nàng ta tưởng nhầm y là Tạ Thiếu Văn. Y rất hiểu đàn bà, dù thân phận thanh cao tôn quý tới đâu, một khi đã thất thân thì coi như cuộc đời chấm hết, chỉ có thể mặc lũ đàn ông thích gì làm nấy. Bởi vậy khi Diệu Cẩm Ngọc đã thuộc về y, y cũng chẳng buồn đối gạt thêm, vừa cười vừa mân mê thân thể nàng ta, cười bảo: “Đại muội muội yên tâm, mặc dù ta đã có vợ có con, nhưng vẫn rất yêu thương các nàng thiếp thất, Đại muội muội lại khiến ta mất hồn tới vậy, ta tất nhiên sẽ đưa nàng vào phủ.”

Diệu Cẩm Ngọc tức thì ngây ngẩn, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm mình, Tạ Thiếu Xuyên thấy vậy càng phá lên cười: “Ta và nàng chẳng phải đã thoả hiệp nhau lúc ở viện của lão thái thái đấy sao, lẽ nào Đại muội muội không nhận ra ta à?”

Diệu Cẩm Ngọc càng lúc càng luống cuống, mặt cắt không còn giọt máu, gắng sức xé toang tấm màn che ra, ánh trăng chiếu vào tuy mờ ảo nhưng cũng khiến nàng nhìn rõ được dung mạo Tạ Thiếu Xuyên! Nàng ta chừng như đờ đẫn tới nỗi quên hết tất thảy, chỉ hoảng hốt tròn trĩnh mắt với vẻ không thể nào tin nổi.

Nhờ nỗi sợ hãi mà hơi rượu lập tức bay biến sạch, đầu óc càng tỉnh táo dần, nghĩ mình vừa thất thân trong tay Tạ Thiếu Xuyên, Diệu Cẩm Ngọc tức thì khó thở, sợ hãi chực muốn ngắt đi, Tạ Thiếu Xuyên thấy vậy bèn ôm chặt nàng ta, bảo: “Đại muội muội hà tất phải như vậy, ta biết nàng cảm mến Tạ Thiếu Văn, nhưng bây giờ nàng đã thuộc về ta rồi, đừng nghĩ viễn vông nữa, yên tâm đi, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng.”

Diệu Cẩm Ngọc nằm trong vòng tay y mà cả người cứng đờ như khúc gỗ, quả thực tránh sự đụng chạm của y như tránh rắn rết vậy, nàng ta chỉ biết lúc này phải nhanh chóng thoát khỏi y, chớ để người khác phát hiện thấy, tức thì đẩy mạnh y ra, nhặt qua loa xiêm y choàng lên người rồi chạy một mạch ra ngoài. Tạ Thiếu Xuyên thấy vậy thì không vội kéo nàng ta lại, y cũng nhặt quần áo trên đất lên khoác vào rồi nổi gót theo.

Mặt khác, Lưu ma ma đang dẫn người chạy ào tới Thư Hằng viện, chuẩn bị tới chính phòng.

Trước đó bọn họ đã thỏa thuận, thăng nhóc sai vặt của Tạ Thiếu Văn sẽ đứng ngoài canh, chờ mọi người kéo tới thì vu oan rằng Điều Cẩm Sắt say rượu nên tự mò tới chỗ này. Nhưng hiện giờ không thấy thăng nhóc đó đâu, Lưu ma ma cứ tưởng xảy ra biến cố gì đó thì càng vội vã bước tới hành lang, nghe trong phòng vọng tiếng trai gái thì bụng liền chặc chẽ, đoán rằng Tạ Thiếu Văn ngại ngủ nơi sai thăng nhóc đó tránh ra xa, bà ta liền gào lên: “Sao cửa lại khóa thế này, bên trong rõ ràng có người mà! Hình như ta nghe thấy tiếng nữ nhân, có lẽ nào... Mau, mau phá cửa ra!”

Bà ta dứt lời liền lui xuống, để hai bà vú cao to bước lên trước phá tung cửa rồi mới dẫn người xông vào, mọi người cùng nhìn vào trong, xiêm y nữ nhân vương vãi khắp nơi, trên giường không một bóng người, bình phong thì nằm ngổn ngang, dưới nền nhà, một đôi nam nữ trần truồng quấn lấy nhau, cô gái ngồi bên trên, tư thế vô cùng dâm dăng!

Cô gái nghe thấy tiếng động thì ngược khuôn mặt vương đầy tóc tai tán loạn lên, Lưu ma ma lập tức nhận ra đó là Diệu Hồng! Bà ta ngây người, còn Tạ Thiếu Văn thì vừa tức vừa nhục, tiện tay vợ bừa đồng tách chén rơi vãi dưới đất lên, ném mạnh vào đám người trước cửa, giận dữ quát: “Cút hết đi!”

Trong khi đó, Điều lão thái thái được Nhã Chi đỡ, vội vã tới xem tình hình, bọn họ vừa bước qua Thư Hằng viện thì trông thấy một người lao ra, nương theo ánh trăng, phát hiện ra đó là một cô gái. Sau lưng cô gái đó còn có một chàng trai, y vừa đuổi theo vừa hô: “Đại muội muội chờ chút, đừng chạy!”

Nhóm người Điều lão thái thái dừng chân, cô gái kia dường như vô cùng sợ hãi chàng trai đang đuổi theo, một mặt liên tục ngoái lại trông, một mặt hoảng hốt chạy, không hề phát hiện ra đằng trước có người. Bởi quá vội vàng nên nàng ta đột nhiên vấp chân ngã nhào xuống, do khoảng cách khá gần, lại được ánh trăng chiếu sáng, gương mặt nàng ta lẫn bộ xiêm y lộn xộn đều hiện ra vô cùng rõ ràng.

Điều lão thái thái mở to mắt nhìn, cơ thể tức thì loạn choạng, Nhã Băng cũng sợ hãi kêu: “Đại tiểu thư!”

Điều Cẩm Ngọc toan đứng lên thì nghe thấy tiếng gọi, đành ngẩng lên nhìn, thấy Quách thị và một đám nha hoàn bà vú đứng ngay trước mặt thì tay chân bắt chợt mềm nhũn ra, co quắp lại, gương mặt trắng trẻo chuyển sang tái mét, thêm vào đó là bộ dạng nhếch nhác, tóc dài xõa tung, thân sắc sợ hãi, quả thực khiến nàng tra trông như ma quỷ vậy.

Ngay sau đó Tạ Thiếu Xuyên cũng đuổi tới nơi, y còn vừa đi vừa buộc lại đai lưng, điều bộ so với Điều Cẩm Ngọc cũng chật vật không kém. Trông bộ dạng hai người bọn họ như vậy, ai nấy đều biết đã xảy ra chuyện gì. Quách thị không thể đứng thẳng nổi, may mà có nha hoàn dìu chắc mới không ngã xuống. Đúng vào lúc này, Điều Lễ Hách dẫn theo một đồng người tới, rõ ràng là nội viện ồn ào đã kinh động tới nhóm thiếu gia ở tiền viện, Văn Thanh và Tam thiếu gia Điều Văn Khoa, Tứ thiếu gia Điều Văn Mẫn, Thất thiếu gia Điều Văn Cường cơ hồ đều đồng loạt chạy tới, trong nháy mắt biết bao ánh mắt kinh ngạc đều đổ dồn vào Điều Cẩm Ngọc đang ngã ngồi dưới đất, trong viện tuy chật ních người, nhưng lại tĩnh lặng như tờ.

Thấy Điều Lễ Hách cứng đờ người, đánh mặt lại, tức tối ghim thẳng ánh mắt giận dữ vào Điều Cẩm Ngọc, Tạ Thiếu Xuyên bấy giờ mới thất chặt đai lưng, tiến lên chắn trước nàng ta, chấp tay thi lễ rồi thưa với Điều Lễ Hách: “Văn bối xin lỗi Điều lão thái thái và Điều lão gia, tôi nay văn bối uống rượu quá đà, nhất thời không kiểm chế được... Bất luận thế nào Điều Đại tiểu thư đã là người của văn bối, văn bối cũng thật lòng cảm mến nàng, hai bên tình đầu ý hợp, văn bối nguyện ý lấy Điều Đại tiểu thư làm di nương. Mặc dù không thể cưới hồi đăng hoàng, nhưng văn bối nhất định sẽ trân trọng nàng ấy, tiện nội* cũng là người khoan dung độ lượng, chắc chắn sẽ không hà khắc với Điều Đại tiểu thư, mong lão thái thái và lão gia tác thành.”

*Tiện nội: Là cách gọi vợ mình một cách khiêm tốn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 79(2)

Tạ Thiếu Xuyên dứt lời bèn lôi từ trong ngực áo ra một tấm khăn trắng, bên trên loang lổ vết máu. Thấy Tạ Thiếu Xuyên vừa không biết xấu hổ, vừa chẳng hề tôn trọng Điều Cẩm Ngọc một chút nào, càng không để tâm tới thể diện Điều gia, lại thấy ai nấy xung quanh đều trung về mặt khiếp sợ, dán chặt mắt vào hai người họ, Điều lão thái thái liền biết chuyện này có muốn cũng không giấu nổi, nhất thời trước mặt tối sầm lại, nói chẳng nên lời, tức giận tới nỗi hôn mê bất tỉnh.

Điều Lễ Hách cũng bức tức tới mức cả người run lên từng chập, y nhìn Điều Cẩm Ngọc ngã ngồi sau lưng Tạ Thiếu Xuyên, toàn thân nhếch nhác, ngay cả cái yếm cũng lộ hẳn một nửa ra ngoài, bộ dạng mất hồn mất vía thì chỉ hận không thể lập tức bóp chết đứa con gái hư đốn này.

Tại đất Giang Châu, dù sao chẳng nữa y cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm, tốt xấu thế nào cũng là vị quan Đồng Tri lục phẩm, ấy vậy mà hiện giờ lại rơi vào cảnh bề mặt trước đám tiêu bồi và gia nhân, bảo sao y không giận dữ tới độ mặt đỏ tía tai chứ. Y tròn mắt nhìn trừng trừng Tạ Thiếu Xuyên, mãi mà chẳng thốt nên lời, trông vô cùng đáng sợ. Nếu Tạ Thiếu Xuyên chỉ là con em gia đình bình thường thì đã dễ giải quyết, y có thể thỏa sức đánh què chân hấn để trút giận, song hấn lại là người nhà họ Tạ, lúc trước Tạ Thiếu Văn bị đả thương ở Điều phủ, bây giờ nếu Tạ Thiếu Xuyên xảy ra sự tình gì thì Điều gia đúng thực không biết phải ăn nói sao với Võ An Hầu phủ.

Giờ sự đã rồi, người nhà họ Điều ai nấy đều thấy rõ sự tình, chỉ còn cách ra sức lấp liếm, không để đám hạ nhân đồn đãi lung tung. Nhưng trên đời này có bức tường kiên cố nào mà không bị lọt gió chứ, làm sao có thể che giấu mãi, huống hồ vô số người còn tận mắt chứng kiến nữa?

Hơn nữa dù có bịt kín miệng đám gia nhân Điều gia, thì xem nhân phẩm của Tạ Thiếu Xuyên, đám nô tài nhà họ Tạ chắc cũng chẳng màng tới thể diện của họ Điều.

Thêm vào đó, chuyện Tạ Thiếu Văn mưu hại Điều Cẩm Sát, Điều Lễ Hách cũng biết rõ mười mươi, y chỉ lo mọi người không tỏ, nên cơ hồ đã làm âm tới mức không ai trong phủ là không biết đến, Điều gia đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, e rằng không ít phủ đệ xung quanh đều đang đoán già đoán non xem xảy ra chuyện gì.

Chuyện này hẳn nhiên không thể che giấu được, hiện giờ phải tìm cách xử lý thật gọn ghẽ để cứu vớt lại chút thể diện họ Điều. Song chuyện tới mức này, y biết làm thế nào cho phải đây?! Điều Cẩm Ngọc còn là trưởng nữ của y nữa!

Điều Lễ Hách càng nghĩ càng tức điên lên, Văn Thanh thâm giễu cợt, ra chiều lo lắng gợi ý cho Điều Văn Mẫn: “Tứ ca, giờ là lúc huynh nên thể hiện lòng hiếu, mau mau khuyên nhủ thúc phụ đi.”

Điều Văn Mẫn bưng tỉnh, vội vã tiến lên xoa lưng giúp Điều Lễ Hách để hít thở, rồi kính cẩn cất giọng âu lo: “Phụ thân bớt giận, Đại tỷ là trưởng nữ của phụ thân, cũng là tấm gương sáng cho anh chị em chúng con, Đại tỷ ty xưa nay được mẫu thân dốc lòng dạy dỗ, vốn luôn đoan trang hiền thực, hôm nay... chắc do lỡ quá chén nên mới... Nếu Tạ thiếu gia đã nói vậy, phụ thân nên thành toàn cho họ.”

Điều Văn Mẫn rõ ràng đang đổ thêm dầu vào lửa, càng khiến lửa giận của Điều Lễ Hách bùng cháy, Điều Lễ Hách tức tối thét: “Nghiep chương, ta phải đánh chết ngươi!” Dứt lời liền xông lên đá mạnh vào người Điều Cẩm Ngọc.

Cú đá này vừa dễ trút giận, vừa dễ cho mọi người và Tạ Thiếu Xuyên xem, cho nên y đá khá mạnh, làm Điều Cẩm Ngọc lăn xa vài vòng, may mà không trúng vào chỗ hiểm. Điều Cẩm Ngọc đau đớn co quắp lại, khóc lóc gào lên: “Cha, con bị oan mà, con thật sự bị người ta hãm hại!”

Giờ sự tình đã vậy, Điều Cẩm Ngọc có bảo chữa thế nào cũng chẳng ai tin, Điều Lễ Hách thâm hận đứa con gái thành sự không đủ, bại sự có thừa này, toan muốn động thủ tiếp thì bị Điều Văn Khoa và Điều Văn Mẫn can ngăn.

Quần gia đứng bên cạnh trông tình hình này bèn nhanh chóng giải tán lũ hạ nhân. Nha hoàn day nhân trung giúp Quách thị tỉnh lại, bà ta mệt mỏi mở mắt, thấy Điều Lễ Hách vẫn muốn trừng trị Điều Cẩm Ngọc thì rút cuộc không đành lòng, thốt: “Con bé dù sao vẫn là một vị tiểu thư, con phải giữ thể diện cho nó chứ.”

Điều Lễ Hách gầm lên: “Nó gây ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, còn cần thể diện gì nữa! Lôi đứa đòi phong bại tục này xuống cho ta, lát nữa cho người tới bẩm nhóm tộc trưởng xử trí, ta nhất định phải chính tay bắt nó ném mùi gia phong họ Điều!”

Quách thị biết Điều Lễ Hách đang cố thể hiện cho mọi người xem, chuyện đã không thể lấp liếm được, vậy chỉ còn cách đường hoàng xử lý. Bởi vậy Quách thị không nhiều lời nữa.

Điều Lễ Hách vừa dứt lời thì Lưu ma ma bước tới, trông tình thế này thì vô cùng sững sờ, sợ đến mức mặt thoát trắng bệch, không dám bẩm báo chuyện Tạ Thiếu Văn.

Song Quách thị trông thấy Lưu ma ma thì liền dấy lên tia hy vọng cuối cùng. Miễn là Điều Cẩm Sát cũng bị hại, vậy mọi sự coi như không uổng công, hơn nữa chuyện Điều Cẩm Sát và Tạ Thiếu Văn vừa vặn có thể chuyển dời sự chú ý của mọi người, lấp liếm giùm Điều Cẩm Ngọc, bà ta vội vã hỏi Lưu ma ma: “Tìm thấy Tứ tiểu thư chưa?”

Lưu ma ma nhún nhó thưa: “Dạ chưa... Lão nô dẫn người tới viện của thế tử, thế tử... Thế tử xem trọng Diệu Hồng bên người Đại tiểu thư, đã... đã thu dùng rồi...”

Quách thị biến sắc, thiếu điều ngất thêm lần nữa, Điều Lễ Hách cũng bức bối thở mạnh như trâu, khó mà tin nổi chuyện này. Ngay lúc đó, một nhóm người xuất hiện, mọi người quay qua nhìn, dẫn đầu là Tứ phu nhân và Tam tiểu thư, bên cạnh Tam tiểu thư lại chính là Điều Tứ tiểu thư Điều Cẩm Sát nghe đồn mất tích!

Nàng vận áo xanh non thêu hoa mai trắng, cổ áo viền chỉ bạc, váy màu trắng nhạt, khoác áo choàng lông sóc màu hạt dẻ, tay ôm lò sưởi tơ vàng. Nàng khoan thai bước tới, mặt đeo khăn che, dù không thấy rõ dung mạo nhưng vóc dáng và phong thái ấy chắc chắn là của Tứ tiểu thư.

Văn Thanh thấy Cẩm Sát tới thì vội nghênh đón: “Ty tỷ! Lão thái thái nói chị bị mất tích, làm em sợ quá.”

Cẩm Sát ngạc nhiên, thì lễ với Quách thị và Điều Lễ Hách rồi nói: “Con uống hơi nhiều, đầu đau như búa bổ nên nghỉ tạm trong phòng Tam tỷ tỷ. Có chuyện gì vậy ạ?”

Lão thái thái nghe Cẩm Sát nói vậy thì liếc sang Điều Cẩm Hồng, Điều Cẩm Hồng cũng hành lễ rồi cất tiếng: “Nãy giờ Tứ muội luôn ở cạnh con, mà cũng lạ, hôm nay con uống say quá, đám nha hoàn cũng vui vẻ quên hết trời trăng nên quên không nhắc với nhóm Bạch Chỉ, giờ đã tìm thấy Tứ muội rồi, tổ mẫu và thúc phụ xin chúc lo nữa...”

Điều Cẩm Hồng dứt lời mới nhìn thấy Điều Cẩm Ngọc nhếch nhếch dưới đất thì lộ vẻ khó hiểu, bất giác im bật. Tiểu Quách thị thì hiểu ngay chân tướng sự việc, nàng ta thâm nhủ rõ ràng Quách thị bày kế hãm hại Điều Cẩm Sát, nhưng trái lại rơi thẳng vào bẫy của người ta, mà nàng ta lại hoàn toàn không được biết trước, trước giờ nàng ta cứ ngỡ Quách thị coi trọng nhất là mình, chẳng ngờ lại bị giấu điểm kín kẽ tới mức này, nàng ta tất nhiên không thể thoải mái nổi.

Điều Cẩm Ngọc gặp chuyện bề bộn, đương nhiên cũng ảnh hưởng tới thanh danh Điều Cẩm Hồng, Tiểu Quách thị lại càng thêm oán trách lão thái thái. Nàng ta tới diu Quách thị, tiện bề ca cẩm: “Đại tiểu thư đúng là chiều quá hóa hư, lúc Đại tẩu còn ở trong phủ luôn nuông chiều con bé, lúc Đại tẩu rời phủ thì lại được mẫu thân thương xót, cho nên mới cả gan gây loạn như thế.”

Quách thị bực bội lờm Tiểu Quách thị, Tiểu Quách thị đành ngại ngừng lẩm bẩm: “Con nói đâu có sai...”

Điều Lễ Hách không còn tâm trạng nào ở lâu thêm, phất áo bỏ đi. Nhóm thiếu gia Điều Văn Khoa và Văn Thanh cũng không tiện ở lại, liền lần lượt xin cáo lui. Quách thị bảo bà vú đưa Điều Cẩm Ngọc đi, rồi bản thân được nha hoàn đỡ lên kiệu mềm ngồi trở về.

Điều Cẩm Ngọc nghe Điều Lễ Hách muốn giam mình lại, rồi còn phải mời nhóm tộc trưởng tới xử trí thì nhất thời sợ ngầy cả người. Sau lại thấy Cẩm Sát và Điều Cẩm hồng cùng tới, nàng ta ngỡ ngàng tới nỗi mở to hai mắt nhìn, trông Quách thị cũng dọm bỏ đi thì đột nhiên hoàn hồn lại.

Nếu nàng ta thật sự bị giam lại thì chỉ sợ không còn cơ hội gặp lại phụ thân và tổ mẫu, mẫu thân hiện giờ lại không có trong phủ, làm gì có ai ra mặt giúp nàng được, chẳng lẽ cứ thế chờ nhóm tộc trưởng tới xử phạt? Xảy ra sự tình nhường này, nếu người thân không che chở, vậy người trong tộc nhất định sẽ bắt nàng phải phải trầm mình tự vẫn mất!

Điều Cẩm Ngọc nghĩ mà lạnh người, vội vã xông lên quỳ xuống trước kiệu, hai tay túm chặt lấy cửa kiệu khóc lóc: “Tổ mẫu không thể không giúp con, con ra nông nỗi này đều vì lo liệu thay người nên mới bị kẻ xấu mưu hại, tổ mẫu...”

Lời còn chưa dứt, Quách thị đã tức tới lấy bầy cả người. Vì thấy hơi áy náy với Điều Cẩm Ngọc nên bà ta mới nói đỡ vài câu với Điều Lễ Hách, vậy mà con bé chết tiết này còn dám vạch trần mọi chuyện trước mặt mọi người, bà ta bất giác chẳng còn thấy day dứt gì nữa, chỉ đùng đùng lửa giận trong đầu, nghiêng răng quát: “Còn không mau lui nó đi!”

Nhóm bà vú xách Điều Cẩm Ngọc lên, cổ kiệu của Quách thị từ từ mất hút. Điều Cẩm Ngọc thấy ngay cả Quách thị cũng không để tâm tới mình thì sợ tới mức chân tay mềm oặt ra.

Nàng ta ngây ngẩn để mặc đám bà vú lôi đi, chợt trông thấy Cẩm Sát đứng gần đó đang nhìn chăm chăm mình thì bỗng nhiên điên cuồng giãy dụa, bỏ nhào tới chỗ Cẩm Sát, kêu the thé: “Điều Cẩm Sát! Tất cả là tại ngươi, là ngươi hại ta! Đồ ác độc, hại mẹ ta rồi còn không buông tha cho cả ta nữa! Giờ thấy ta như vậy ngươi vui rồi chứ? Ta phải giết ngươi!”

Hai bà vú không ngờ Điều Cẩm Ngọc tự dưng phát rồ lên, đến khi định thần lại thì nàng ta đã vọt tới ngay trước mặt Cẩm Sát, dù đám Bạch Chỉ mau mắn che chắn, nhưng khăn che trên mặt Cẩm Sát vẫn bị Điều Cẩm Ngọc giằng xuống.

Dung nhan thanh lệ hiển hiện, Điều Cẩm Ngọc nhìn thấy rõ bộ dạng nhếch nhác của mình in trong đôi mắt đen nhánh kia, đôi mắt ấy ánh vẻ lạnh lẽo xen lẫn mỉa mai thương xót.

Mặt tựa phù dung*, mắt như làn thu thủy**, vừa xinh đẹp thanh tú, vừa dịu dàng đoan trang, vẻ đẹp khiến người khác phải ngỡ ngàng, phong thái cao ngạo thanh thoát như đoá mai trắng, chẳng khoe mà tự hiển. Dù không cười không nói, chỉ đứng yên cũng toát lên vẻ ôn hòa trầm tĩnh, thanh nhã ung dung, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, con ngươi vừa chuyển, rung động lòng người.

*Phù dung: hoa sen.

**Làn thu thủy: làn nước mùa thu.

Đó lại là Điều Cẩm Sát, là người mà nàng ta căm ghét nhất, là Điều Cẩm Sát mà nàng ta oán hận nhất!

Nhìn Cẩm Sát như vậy, không hiểu sao Điều Cẩm Ngọc thoáng chốc mất hết sức lực, lệ tuôn ào ạt, ngay cả bản thân mình cũng không rõ tại sao.

Cẩm Sát dời mắt khỏi nàng ta, vịn tay Bạch Chỉ rời đi cùng Điều Cẩm Hồng. Tan cuộc, Điều Cẩm Ngọc và Tạ Thiếu Xuyên giống như hai kẻ bị mọi người vứt bỏ, ở lại tới cuối cùng. Tạ Thiếu Xuyên thấy người đi hết liền nhìn sang Điều Cẩm Ngọc. Trông xiêm y nàng ta tán loạn, tóc tai rối tung, mặt nhem nhuốc nước mắt, tựa hồ mắt hôn mắt vừa thì hơi đau lòng, đầu gì cũng là mỹ nhân mới sùng ái, y lấy ra hai thỏi bạc, nhét vào tay mỗi bà vú, dặn dò: “Xin phiền hai vị má má để tâm nhiều hơn tới Đại tiểu thư!”

Điều Cẩm Ngọc nghe thấy thế càng thêm hận, nghiêng răng thét: “Ngươi không cần làm bộ làm tịch đâu!”

Cử chỉ điên cuồng của Điều Cẩm Ngọc đối lập hẳn với phong thái ôn hòa nhã nhặn của Cẩm Sát, Tạ Thiếu Xuyên thầm nhủ một bên là giai nhân tựa trăng sáng, thanh lệ thoát tục, một bên thì như hạng đàn bà chanh chua nơi phố chợ, xấu xa đáng ghét. Y đã chiếm được thân thể Điều Cẩm Ngọc, mọi việc coi như xong, Điều Cẩm Ngọc không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay y, cho nên y cũng chẳng thêm kiên nhẫn với nàng ta nữa.

Y lạnh lùng nheo mắt, đáp lại: “Ngươi đã thuộc về ta, tốt nhất nên biết điều một chút. Nếu muốn sống tử tế thì chỉ còn đường bước vào Tạ phủ thôi, đừng cứng đầu cứng cổ nữa!”

Dứt lời liền phui tay bỏ đi, để lại Điều Cẩm Ngọc đau đớn chìm trong nước mắt.

Mặt khác Quách thị trở về Phúc Lộc viện, uể oải nằm trên giường. Nhà Bàng thấy sắc mặt bà ta xám ngoét thì cất giọng khuyên nhủ: “Lão thái thái chớ nghĩ nhiều. Trương ma ma đưa người tới Y Huyền viện vẫn chưa trở về, Tứ tiểu thư dù có thông minh tới đâu cũng không thể tránh thoát cả hai bầy được, càng không thể ngờ rằng lão thái thái vốn đồng thời chuẩn bị sẵn mưu kế khác, lát nữa Trương ma ma nhất định sẽ mang tin tốt trở về. Lão thái thái nên chợp mắt một lát, Đại tiểu thư thật hồ đồ bất hiểu quá, tự mình mắc bẫy còn giờ giọng oán trách người, lão thái thái chớ đau lòng nữa.”

Quách thị hơi nhẹ nhõm, lẩm bẩm: “Mong rằng ở Y Huyền viện sẽ thuận lợi...”

Bấy giờ trong Y Huyền viện, đèn đuốc sáng choang, Trương ma ma dẫn theo bảy đoàn bà vú nha hoàn từ Phúc Lộc viện tới, cao giọng hét rằng trong viện lão thái thái có trộm, bọn họ truy bắt thì thấy kẻ trộm nhảy vào Y Huyền viện, cho nên nhất định phải vào lùng sục.

Lúc Vương ma ma và Liễu ma ma bước ra ngoài thì thấy đám bà vú canh cổng không thể ngăn cản được nhóm người Trương ma ma, bọn họ hùng hổ xông vào, huyên náo tới mức tất cả nha hoàn Y Huyền viện đều tỉnh giấc, nhất thời trong viện đầy ắp người.

“Trương ma ma làm gì vậy? Dù trong phủ thật sự có trộm đi chăng nữa cũng làm gì có chuyện hơn nửa đêm rồi còn sục sạo khắp nơi thế này, càng không thể tùy tiện vào viện của tiểu thư tìm người được, may mà hiện giờ tiểu thư không ở trong viện, nếu không các người bịa chuyện như vậy, sao có thể không ảnh hưởng tới thanh danh người chứ? Ai cũng đừng hòng lục soát, ta phải tới tìm lão thái thái cáo trạng!”

Thấy Vương ma ma lao tới dọa nạt, Trương ma ma cũng gần cổ cãi lại: “Người nói sai rồi, nếu thật sự kẻ trộm nhảy vào đây thì phải mau chóng tìm ra mới không làm liên lụy tới thanh danh Tứ tiểu thư chứ, lão nô cũng vì nghĩ tốt cho tiểu thư thôi!”

Dứt lời không đợi co thêm, lập tức vung tay, lệnh cho đám bà vú tản ra lục lọi: “Còn không nhanh nhen lên! Lão thái thái tuy chưa bị mất gì, nhưng vô cùng sợ hãi, người đang chờ chúng ta về bẩm báo đây! Lục soát sương phòng của đám nô tỳ và dây nhà sau cho ta!”

Bảy đoàn nô bộc tức thì đẩy dạt đám người Vương ma ma sang một bên rồi xông lên. Hẳn nhiên Trương ma ma vũ trang đầy đủ tới đây, dẫn theo toàn bà vú chuyên làm việc nặng, ai nấy tay cầm gậy gộc, đám nha hoàn chân yếu tay mềm Y Huyền viện không thể nào ngăn nổi, nháy mắt ngã xiêu xiêu vẹo vẹo dưới đất.

Trông đám bà vú vội vã chạy tới sương phòng và dây nhà sau, Vương ma ma và Liễu ma ma hiểu ý liếc nhau, ai nấy đều kinh ngạc. Bọn họ sức nhớ tới hôm Diêu Cẩm Ngọc bắt thường tới thăm Cẩm Sát, nhưng rõ ràng sau đó bọn họ đã lật tung cả gian phòng lên mà có tìm thấy gì đâu!

Có điều trông đám Trương ma ma chỉ tập trung nhắm vào dây sương phòng mà không tới lục lọi chính phòng, bọn họ liền cảm thấy có điểm quái lạ. Vương ma ma tức khắc phân phó nha hoàn Y Huyền viện đi theo bọn họ, đương nhiên không phải để hỗ trợ, mà để phòng tránh bọn họ cố tình bày trò tìm ra thứ gì đó rồi đổ vấy tiếng xấu cho Cẩm Sát.

Liễu ma ma hiểu ý Vương ma ma, nhanh chân bám đuôi Trương ma ma. Trương ma ma dẫn người xông thẳng vào phòng ở của Đại nha hoàn Bạch Chi, Liễu ma ma cũng bước vào theo, nhìn bọn họ bới tung khắp nơi lên mà tức tối quát: “Các người tìm trộm cơ mà, nhìn xem chỗ này làm sao giấu nổi ai cơ chứ!”

Bà vừa dứt lời, một bà vú liền mở toang tủ quần áo, sục sạo làm rơi ra một chiếc hộp gỗ tử đàn. Chiếc hộp vừa rơi xuống, đám Trương ma ma đồng loạt sáng mắt lên, lập tức ngừng tìm kiếm.

Liễu ma ma trông thần sắc bọn họ như vậy liền biết ngay nguồn cơn là do chiếc hộp này! Trong Diêu phủ, ma ma quản sự ở một phòng nhỏ riêng, được hai tiểu nha hoàn hầu hạ, Đại nha hoàn bên người lão thái thái cũng được hưởng đãi ngộ tương tự, Đại nha hoàn của các vị tiểu thư thì hai người chung một phòng.

Gian phòng này vốn là chỗ ở của Bạch Chi Và Lăng San, sau này Lăng San bị gáng thành nha hoàn nhị đẳng rồi đuổi ra ngoài, từ bấy tới giờ chỉ mình Bạch Chi một phòng. Hôm Diêu Cẩm Ngọc dẫn theo Diêu Hồng tới, bọn họ cứ ngỡ nàng ta định ra tay ở phòng Cẩm Sát, nhưng sau khi lật tung cả phòng lên mà không thấy gì thì đành bỏ qua. Bây giờ ngẫm lại, Liễu ma ma mới phát hiện ra, hẳn nhiên hôm ấy Diêu Cẩm Ngọc cố tình dời sự chú ý lên người mình, để Diêu Hồng thật sự ra tay!

Hóa ra không phải Diêu Cẩm Ngọc bắt thường, hay trong phòng Cẩm Sát có đồ lạ, mà thực sự chính là con bé Diêu Hồng kiếm có tới phòng Bạch Chi để giờ rồi!

Diêu Cẩm Ngọc dây công bày kế hẳn nhiên không phải để hại Bạch Chi, chắc chắn là nhắm vào tiểu thư! Ất hẳn trong chiếc hộp này có thứ quái dị!

Liễu ma ma càng nghĩ càng sợ tới lạnh người, Vương ma ma vừa bước tới, nhìn thấy chiếc hộp gỗ tử đàn trên đất cũng thoát tái mặt. Bởi chiếc hộp trông vô cùng tinh xảo, làm bằng gỗ tử đàn hảo hạng, ánh màu đen bóng, chạm trổ hoa văn tinh mỹ, trên mặt hộp còn khảm viên hồng ngọc to tướng, lấp lánh dưới ánh lửa, chiếc hộp trông vừa đẹp đẽ vừa thâm trầm, tản mát hương gỗ khắp nơi.

Nhìn chiếc hộp sang trọng nhường này, hẳn nhiên không thể là đồ vật của nha hoàn được, đồ vật trong hộp chắc chắn cũng vô cùng quý giá. Chiếc hộp này quả thực vô cùng kỳ lạ.

Trương ma ma mừng rỡ nhặt chiếc hộp lên, ra chiều ngạc nhiên hỏi: “Bạch Chi sao có thể sở hữu thứ đồ đáng giá thế này? Chẳng lẽ nàng ta trộm đồ của Tứ tiểu thư! Lão thái thái đang tìm trộm, nào ngờ một kẻ còn chưa thấy đâu lại phát hiện ra một kẻ khác ở ngay đây, chả trách người ta thường nói cướp nhà thì khó phòng!”

Bà ta dứt lời liền nghe thấy ngoài sân vọng tới giọng nói: “Đồ ngậm máu phun người!”

Mọi người quay lại nhìn thì thấy Bạch Chi đỡ tay Cẩm Sát bước tới, Bạch Chi mặt mũi hầm hầm, nhìn xoáy sâu vào Trương ma ma. Trương ma ma thấy Cẩm Sát yên lành trở về thì thầm kinh ngạc. Song bà ta vẫn tỏ ra bình tĩnh, cầm chiếc hộp tiến tới thì lễ với Cẩm Sát. Sau đó hướng sang Bạch Chi nói: “Lão nô nói sai ư, Bạch Chi vốn chỉ là một đứa nô tài, làm sao có thể sở hữu thứ đồ quý giá nhường này, rõ ràng nó trộm của Tứ tiểu thư còn gì! “

Đám nha hoàn trong viện cũng xôn xao mờ mờ, ai nấy đều đổ dồn ánh mắt về phía chiếc hộp.

Bạch Chi tức đỏ bừng mặt, toan cãi lại, nhưng bị Cẩm Sát can ngăn. Cẩm Sát cũng hơi lo lắng, chỉ vì chiếc hộp này mà Trương ma ma dám đại náo Y

Huyền viện, hẳn thứ đồ trong hộp không phải bình thường, cho nên Cẩm Sát cũng không ngạc nhiên khi Trương ma ma một mực khiến tất cả mọi người tin rằng đó là đồ của nàng.

Giờ sự tình không rõ, đành phải lấy bất biến ứng vạn biến, nếu nàng rối loạn trước thì sợ rằng sẽ rơi thẳng vào bẫy của kẻ địch.

Trương ma ma thấy Cẩm Sát ngăn Bạch Chi lại thì nhìn sang Cẩm Sát, bà ta nghĩ tới vật trong hộp, sắc mặt liền lộ vẻ khác thường, đoạn nói: “Tứ tiểu thư, đây có phải là chiếc hộp của người không?”

Cẩm Sát nhoen cười đáp: “Ma ma làm náo loạn cả viện lên, hẳn nhiên không thêm đề tâm tới thể diện của ta. Chiếc hộp này có phải của ta hay không cũng đâu quan trọng, ma ma rõ ràng đã nhận định nó chính là của ta mà. Ta thấy ngạc nhiên quá đỗi, ma ma vốn theo lệnh tới bắt trộm, nhưng sao lại như đã biết rõ trong phòng Bạch Chi có chiếc hộp này mà xông thẳng tới? Vừa tìm thấy hộp thì kẻ cắp cũng chẳng màng, chỉ một mực đề tâm tới việc nó có phải của ta hay không...”

Trương ma ma vốn tưởng hễ đổ tội cho Bạch Chi thì Cẩm Sát sẽ ra mặt bảo vệ Đại nha hoàn mà công nhận chiếc hộp này đúng là của mình, song không ngờ Cẩm Sát lại hoàn toàn bình tĩnh, không rơi vào bẫy, bà ta bắt buộc phải ép Cẩm Sát thừa nhận, bởi vậy lại cao giọng: “Tiểu thư nói gì vậy, lão nô thay tiểu thư vạch trần kẻ trộm là sai sao? Nếu Đại nha hoàn ý vào sự sủng ái của chủ tử mà thích gì làm nấy, tiểu thư lại che chở cho nó, như vậy sẽ khiến người khác đàm tiếu rằng tiểu thư là người dễ bị lừa dối, nuôi nấng nên đứa nô tài chèn ép chủ nhân.”

Cẩm Sát cười bảo: “Thật cảm tạ ma ma đã dạy dỗ, chưa bàn tới việc liệu chiếc hộp này có phải của ta hay không, nếu ma ma đã để ý tới nó đến thế, vậy chắc thứ bên trong quả là rất quý giá, chi bằng ma ma mở ra để mọi người cùng xem rốt cuộc là thứ gì mà khiến ma ma phải làm ầm lên như vậy.”

Trương ma ma thầm nhủ cho dù Cẩm Sát nhất quyết không nhận, nhưng chỉ cần mở hộp ra, nàng ta đương nhiên vẫn mang tiếng xấu, bởi vậy bà ta cũng không giằng co nữa, cười giễu Cẩm Sát, mở tung nắp hộp ra.

Ai nấy mở to mắt trông, tức thì ngạc nhiên khôn kể, dù Cẩm Sát vốn thâm chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng thấy rõ đồ vật trong hộp rồi cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Trong chiếc hộp gỗ tử đàn tinh xảo, giữa lớp vải lụa đỏ tươi là một củ cà rốt đỏ au, lại còn bị ai đó cắn mất một góc lớn nữa.

Ban nãy xảy ra tình thế Trương ma ma náo loạn, Cẩm Sát giằng co, mọi người đều đoán chắc trong hộp phải là thứ gì ghê gớm lắm, bởi vậy ai nấy đều nghênh ngó cổ ngó cho thật rõ, xem thứ quý giá gì khiến Trương ma ma bất chấp lễ nghĩa, nửa đêm nửa hôm tới lũng sục Y Huyền viện.

Không chỉ nhóm nha hoàn Y Huyền viện hiếu kỳ, mà đám bà vú theo Trương ma ma từ Phúc Lộc viện cũng vô cùng mong ngóng, bởi Trương ma ma đã nói, hễ việc thành, bọn họ sẽ được trọng thưởng tới ba mươi lượng bạc, cho nên bọn họ cực kỳ tò mò, không hiểu rốt cuộc trong chiếc hộp đó có cái gì mà có thể khiến lão thái thái thưởng nhiều như vậy.

Trông thấy chiếc hộp quý giá thì ai cũng phấp phồng trông chờ, nhưng chẳng ai đoán được thứ trong hộp lại là một củ cà rốt bị cắn dở. Trong nhất thời ai nấy ngạc nhiên há hốc mồm, chớp mắt lia lịa, nhất thời đương trường rơi vào cảnh dở khóc dở cười.

Rõ ràng chính bản thân Trương ma ma cũng không ngờ vật trong hộp đã bị đánh tráo, bà ta nhìn trân trân vào chiếc hộp, đôi tay bắt gặp run lên.

Cẩm Sát ngạc nhiên hồi lâu rồi định thần lại, sự nhớ tới lời Hoàn Nhan Tông Trạch nói lúc ở Thư Hằng viện, gã chẳng bảo rồi nàng ắt hẳn sẽ phải cảm tạ gã sao, chuyện này chắc do gã động tay rồi. Cẩm Sát theo dõi phản ứng ngạc nhiên của mọi người, rồi lại trông về mặt kính hãi như thể khó lòng tin nổi của Trương ma ma, tức thì bật cười khanh khách, Trương ma ma sượng sùng vô cùng, Cẩm Sát làm bộ cầm khăn che miệng, nhoen cười nói: “Ma ma còn muốn chất vấn về lai lịch của chiếc hộp này nữa không?”

Trương ma ma thấy đôi mắt Cẩm Sát ánh về mìa mai giễu cợt thì sắc mặt thoát hồng thoát trắng, hẳn là Tứ tiểu thư đã sớm tường tận mọi chuyện, còn cố tình dỗi co châm chọc mình. Trương ma ma bực bội cực kỳ, nhưng chuyện thành ra thế này, bà ta cũng không thể tiếp tục dây dưa nữa, chưa biết chừng Tứ tiểu thư lại nhân cơ hội trừng trị mình thì hổng, bà ta liền cúi người hành lễ rồi nói: “Tứ tiểu thư nói đúng lắm, lão nô nào dám chất vấn người. Ban nãy lão nô nôn nóng quá, cũng bởi một lòng lo lắng cho tiểu thư, nên mới xử sự có phần bất kính. Vả lại nhìn chiếc hộp này quý giá quá, nên lão nô bất chợt sinh lòng nghi ngờ cô nương Bạch Chi. Thứ lỗi cho lão nô lắm lời, nhưng sau này Tứ tiểu thư chớ nên ban tặng những thứ đáng giá thế này cho nha hoàn nữa, tránh để kẻ khác lợi dụng.”

Bạch Chi cười khẩy, cất giọng châm biếm: “Hiểu lầm ư? Tại sao chả thấy ai khác ngoài Trương ma ma hiểu lầm vậy? Ở đây chẳng ai là không rõ, bà kiểm soát làm loạn Y Huyền viện, tra xét khắp mọi nơi, còn bắt tiểu thư phải giao bằng được chiếc hộp ra cơ mà? Để ta xem thứ bà dựa vào đâu mà dám đổ oan cho ta, hôm nay ta nhất định phải nhờ lão thái thái giải thích cho rõ ràng!”

Bạch Chi dứt lời liền xông tới túm chặt lấy cánh tay Trương ma ma lôi ra ngoài, Trương ma ma biết Bạch Chi vốn là đứa ghê gớm, giờ bị nàng ta lôi lôi

kéo kéo, bị đám nô tỳ Y Huyền viện vây quanh, ai cũng tỏ vẻ khinh khỉnh xem thường, bà ta tức thì nhụt chí hẳn. Nghĩ tới việc lát nữa trở về khó tránh khỏi bị Quách thị trừng phạt vì hồng chuyện, nếu thêm cả việc Bạch Chi tố cáo thì tội chồng thêm tội, bà ta đành không dám kiêu ăng nữa, khề khàng nói: “Lão nô nhất thời hồ đồ, mong Bạch Chi cô nương chớ để bụng...”

Thấy Trương ma ma tỏ vẻ hối lỗi, Bạch Chi càng ra sức véo mạnh vào tay bà ta, khiến bà ta bật rên khe khẽ.

Bọn họ lôi nhau đi, nhóm bà vú Phúc Lộc viện cũng cúi đầu ỉu xiu theo, Y Huyền viện nhanh chóng khôi phục về yên tĩnh, Cẩm Sắt được Vương ma ma đỡ vào phòng, Bạch Hạc nghĩ lại chuyện đáng sợ ban nãy, bất giác thốt lên: “Ban nãy nô tỳ sợ chết mất, cứ tưởng Trương ma ma toại nguyện rồi chứ, may mà tiểu thư phát giác ra mưu mô của bà ta, ha ha, tiểu thư có trông thấy vẻ mặt xám ngoét lúc bà ta nhìn thấy củ cà rốt không!”

Vương ma ma nghe vậy thì quay sang Cẩm Sắt, hỏi: “Rốt cuộc chuyện là thế này vậy tiểu thư?”

Vương ma ma nghĩ, thứ trong chiếc hộp ắt hẳn không phải do Cẩm Sắt đánh tráo, vì nếu nàng đã biết từ trước, hẳn sẽ không giấu bọn họ. Hơn nữa lúc mở hộp ra, chính Cẩm Sắt cũng vô cùng kinh ngạc. Chiếc hộp đó càng không phải đồ của Bạch Chi, ban nãy con bé coi bộ rất tức tối, không giống như đang giả vờ. Vương ma ma thực sự không rõ đầu đuôi sự việc thế nào.

Cẩm Sắt thấy Vương ma ma tỏ ra nghi hoặc thì cũng không biết phải giải thích thế nào, đành nháp ngụm trà, cất tiếng: “Có lẽ do bằng hữu của ta ra tay giúp đỡ.”

Chuyện Tạ Thiếu Văn bị đánh lần trước Cẩm Sắt cũng nói như vậy, Vương ma ma thấy nàng không muốn nhiều lời, bèn dịu giọng đáp: “Tiểu thư không sao là tốt rồi.”

Một mối cả ngày trời, Bạch Hạc và Đông Tuyết hầu hạ Cẩm Sắt đi tắm, xong xuôi đầu đó, Cẩm Sắt choàng thêm áo khoác tím nhạt bên ngoài, ngồi xuống trước bàn trang điểm, tự quấn qua tóc, cắm một cây trâm ngọc giữ lại.

Vương ma ma lấy làm lạ hỏi: “Tiểu thư bận rộn cả ngày, nên sớm đi nghỉ thôi, chẳng lẽ vẫn muốn xem sách ư?”

Cẩm Sắt ngoảnh lại nhìn, bắt gặp ánh mắt hoài nghi xen lẫn ngạc nhiên của Vương ma ma thì không hiểu sao gương mặt bất chợt hơi đỏ lên, nàng trả lời qua loa: “Ma ma cũng vất vả lo lắng cho ta rồi, người mau trở về nghỉ ngơi đi.” Dứt lời liền đứng dậy đẩy Vương ma ma ra ngoài, khiến bà đành phải rời phòng trong tâm trạng nghi hoặc không thôi.

Cẩm Sắt thông thả bảo Bạch Hạc đốt thêm đèn cho sáng, rồi tựa lưng vào gối đọc sách, có điều hôm nay nàng quả thực rất mệt, nên chốc lát sau liền thiếp đi. Bạch Hạc thấy Cẩm Sắt nửa nằm nửa ngồi thì nhẹ nhàng đứng dậy dập tắt đèn, sau đó rút quyển sách khỏi tay nàng, đỡ nàng nằm xuống. Cẩm Sắt ngo ngoáy một lát rồi chìm sâu vào giấc ngủ, Bạch Hạc khề khàng buông màn che xuống, lui ra ngoài.

Trong khi Cẩm Sắt dần say ngủ, ở Thư Hằng viện dường như sẽ là một đêm dài dằng dặc. Chính phòng đã được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, nhưng Tạ Thiếu Văn không nằm ở đó, hẳn được người hầu đưa vào sương phòng bên cạnh để tắm rửa thay y phục.

Hiện giờ hẳn nằm thẳng cẳng trên giường, hẳn học đòi theo tấm màn đung đưa theo gió, tay siết chặt lại, tức tối đập thẳng xuống ván giường. Trong phòng không đốt đèn, lộ vẻ âm trầm u ám, ánh trăng trong vắt rọi vào phòng, soi rõ vẻ mặt lạnh lẽo hung ác.

Hắn không ngừng hồi tưởng tới cảnh cả lũ người hầu ồ ạt xông vào phòng, nhớ lại mọi chuyện xảy ra khi nãy, nhớ tới việc nhục nhã dưới thân một con hầu, Tạ Thiếu Văn không khỏi tức giận tới phát run cả người. Nhục nhã, căm hận, không cam lòng... Nghĩ tới cảnh lúc cửa phòng mở ra, ai nấy đều nhất tề soi mói hắn với đủ loại sắc thái biểu cảm, hắn liền hận không thể giết chết tất cả bọn họ.

Giờ đây hắn không hề muốn ở lại Diệu phủ chút nào, nhưng thương thế trên người lại nghiêm trọng hơn, ban nãy đại phu còn bảo nếu hắn không đường thương cần thận, e rằng sẽ dễ trở nên tàn phế, thậm chí có điều dưỡng tốt tới đâu, cánh tay cũng không thể hồi phục như trước được nữa.

Cảm giác sống dở chết dở, bất lực này quả thực còn khổ sở hơn cả cái chết. Tạ Thiếu Văn càng nghĩ đôi mắt càng vằn đỏ như máu. Hắn bắt thần nghĩ tới Cẩm Sắt, nghĩ tất cả những chuyện này đều do nàng ban tặng, tức thì chỉ hận không thể bóp nát cổ nàng... Không, hắn hận không thể giữ nàng ta bên cạnh, ngày ngày hành hạ giày vò, khiến nàng ta cũng phải nếm mùi phản bội, nếm vị đắng nhục.

Càng nghĩ, vẻ mặt hắn càng thêm phần ác độc, bỗng trong căn phòng tĩnh mịch đột nhiên vang tiếng nước nổ nghẹn ngào, song như thể quá sợ hãi, âm thanh ấy vừa vang lên đã vội im bật. Tạ Thiếu Văn nhìn về góc phòng, thấy một bóng dáng đang cuộn mình trong góc, chính là Diệu Hồng.

Sau khi Diệu Hồng tỉnh táo lại, nhớ tới việc bản thân đã làm lúc trước thì liền sợ hãi khôn tả. Nàng ta thầm tính cách đào tẩu, nhưng khi ai nấy đều đi rồi, Tạ Thiếu Văn lại sai người đưa nàng ta tới bên cạnh hắn, ban nãy nàng ta vừa quý lạy vừa khóc lóc van cầu, vàng trán dập nát, song Tạ Thiếu Văn chỉ liếc qua với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khiến nàng ta khó lòng tiếp tục.

Cầu xin một mối mà không có tác dụng, thấy Tạ Thiếu Văn nằm bất động, không để ý tới mình, nàng ta bèn rúc sâu vào góc. Song trông vẻ mặt độc ác của hắn tàn đầy sát khí, nàng ta bất giác không kim được mà khóc nức lên. Bỗng dưng khiến hắn chú ý tới, Diệu Hồng sợ hãi đảo mắt liên tục, sợ tới nỗi tim đập thùm thụp, cơ thể run lẩy bẩy, e rằng hắn ta sẽ không tha cho nàng đâu!

Bây giờ nàng ta muôn phần hối hận, đáng lẽ không nên nhẫn tâm giúp lão thái thái và Đại tiểu thư mưu hại Tứ tiểu thư, dù có phải gả cho Phúc Sinh thì cũng tốt hơn trăm lần so với hiện tại. Tạ Thiếu Văn cứ nhìn trừng trừng vào Diệu Hồng, khiến nàng ta càng lúc càng kinh sợ, bức bối tới độ muốn điên lên mất. Nàng ta không chịu nổi nữa, vội quỳ sát đất, liên tục dập đầu kêu: “Thề từ tha mạng, thề từ tha mạng, nô tỳ nào dám hãm hại thế tử, cũng tuyệt đối không dám bày mưu tính kế chi đâu... Tất cả đều do phu nhân, lão thái thái, Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư đẩy. Hôm thế tử tới mừng thọ, phu nhân đã bày kế để Tứ tiểu thư không thể xuống giường, giúp Đại tiểu thư thừa cơ chiếm lấy hôn sự với ngài. Việc Tứ tiểu thư gặp nạn trên núi cũng do phu nhân bày

muru ám hại, Tứ tiểu thư và thế tử Trần Quốc công thật sự trong sạch, miếng ngọc bội của thế tử Trần Quốc công vốn là tín vật ngài ấy đưa cho Ngũ thiếu gia, sau này Đại tiểu thư sai Thủy Phù tìm cách trộm lấy để lừa ngài, mọi chuyện không hề liên quan tới nô tỳ! Hôm nay nô tỳ làm việc cũng theo kế hoạch trước đó của Đại tiểu thư, nhưng không hiểu sao tự dưng lại hôn mê, rõ ràng trước đó Tứ tiểu thư đã bị Tri Mặc đánh xỉu, nô tỳ thật khó mà hiểu nổi... Nô tỳ vốn không cố tình mạo phạm ngài, mong ngài tha cho nô tỳ...”

Trong lúc cực kỳ hoảng loạn, Diệu Hồng tuân một lèo từ đầu tới cuối, những mong thoát tội, bảo toàn tính mạng. Nàng ta nói năng tuy lộn xộn, nhưng Tạ Thiếu Văn nghe mà cau chặt mày, mặt mũi thoát dữ dần, thốt: “Người nói miếng ngọc bội đó không phải vật đính ước mà thế tử Trần Quốc công tặng cho Cẩm Sắt sao?”

Diệu Hồng thấy Tạ Thiếu Văn cất giọng hỏi, lại tưởng có cơ lập công chuộc tội, bèn vội vã giải thích: “Hôm đó thế tử Trần Quốc công nể tình Tứ tiểu thư cứu giúp Quận chúa nên mới đích thân đưa tiểu thư về, hàn huyên đôi câu tại nhị môn rồi chuyển sang Thư Hảng viện ngay. Nô tỳ đi theo Đại tiểu thư nên nhìn thấy rõ, thế tử và Tứ tiểu thư giữ lễ cực kỳ nghiêm ngặt, miếng ngọc bội đó quả thực do Đại tiểu thư sai người lén trộm lấy, sau đó thì giả lại nguyên chỗ cũ, thế tử không tin thì có thể phái người tới xem, Ngũ thiếu gia luôn để miếng ngọc bội đó dưới gối.”

Tạ Thiếu Văn nổi trận lôi đình, tức tối kêu: “Điều Cẩm Ngọc! Giỏi, giỏi lắm!”

Diệu Hồng không dám ngẩng đầu nhìn, nghe thấy vậy vội vừa khóc vừa nói: “Vốn là lỗi của Đại tiểu thư, không liên quan tới nô tỳ, ban nãy... ban nãy chắc do Tứ tiểu thư hại nô tỳ, thế tử hãy tha cho nô tỳ đi...”

Tạ Thiếu Văn định thần lại, liếc nhìn gương mặt ngập lệ của Diệu Hồng, nhoen cười nham hiểm: “Người yên tâm đi, ai nấy trong Điều phủ đều biết ta xem trọng người, đã thu dùng rồi, vậy ta cũng sẽ mở lời xin người với Điều Lễ Hách, ta sẽ đối xử thật tốt với người!”

Hắn dẫn giọng như rít qua từng kẽ răng, Diệu Hồng chợt thấy lạnh toát sống lưng, trong lòng dấy lên dự cảm chẳng lành, quả nhiên liền nghe thấy Tạ Thiếu Văn gọi hai gã sai vặt tới, chỉ vào nàng rồi nói: “Thường nó cho hai người, đừng chơi đùa nó tới mất mạng là được.”

Diệu Hồng xui lợ như một bãi bùn nhão, gương đôi mắt ngập nước cầu khẩn Tạ Thiếu Văn, Tạ Thiếu Văn dõng dạc quát tháo, lạnh lùng thốt: “Còn không mau kéo con tiện nhân này xuống!”

Hai gã sai vặt đầu dấm trì hoãn thêm, vội bước lên kéo nàng ta xuống, Diệu Hồng một mồm khôn cùng, những muốn ní non van lơn, nhưng miệng vừa toan thốt thì đã bị bịt kín lại.

Trong phòng chìm vào tĩnh lặng, Tạ Thiếu Văn một lần nữa ngẩng nhìn lên đỉnh màn, song đầu óc như trống rỗng, hần đầu đón nhấm chặt mắt lại, lặng lẽ rơi lệ.

Canh hai, chính phòng Y Huyền viện, ánh trăng như nước xuyên qua đám lá cây lao xao rì rào chiếu vào phòng, bóng cây trên bệ cửa sổ lác lác theo gió, ánh trăng trong vắt len lỏi khắp nơi, soi xuống tầng đá trơn bóng như gương, kéo dài bóng hình ai, chập chờn lay động, tĩnh lặng yên bình.

Ánh trăng thỉnh thoảng như sáng hắt lên, rọi khắp căn phòng, bên cạnh tầng đá xuất hiện một bóng người, bóng dáng ấy lạnh lẽo như con báo, lướt qua cửa sổ, là bóng của một chàng trai cao ráo. Gã xoay người nhẹ tay đóng chặt cửa, trên đất thoáng hiện bóng người đeo đao nơi mạn sườn, chính là Hoàn Nhan Tông Trạch.

Gã đóng cửa xong vẫn nán lại, chưa vội bước tới bên giường, mà đi thẳng tới bên vách ngăn. Hôm nay người hầu đêm là Bạch Hạc, Hoàn Nhan Tông Trạch lấy một chiếc bình sứ nhỏ ra, lắc qua mũi nàng ta, rồi mới xoay vào nội thất.

Vén gợn một góc màn lên liền nhìn thấy Cẩm Sắt nằm yên trên giường, Hoàn Nhan Tông Trạch nhoen miệng cười, cúi người chăm chú ngắm nàng.

Tư thế ngủ của nàng coi bộ rất hiền lành, nàng nằm thẳng, chấn đắp ngang ngực, tay để lên trên, mái tóc đen bóng, hàng mày như khói, môi mềm mại, mặt tựa hoa đào, da thịt như ngọc tạc, hàng mi dày che giấu đôi mắt đen láy long lanh, dáng nằm thật dịu dàng điềm tĩnh xiết bao, khiến người khác mới ngắm nhìn thôi đã vô cùng đủ rung động.

Hoàn Nhan Tông Trạch bắt giác càng ngắm càng mê, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lớt, xen lẫn vẻ ngại ngùng bất đắc dĩ vang lên.

“Ngài ngắm đủ chưa!”

Hoàn Nhan Tông Trạch ngẩn ra, Cẩm Sắt mở bừng đôi mắt trong trẻo như nước nhìn gã, rõ ràng đã tỉnh hẳn. Hoàn Nhan Tông Trạch hơi xấu hổ, gã mỉm cười thốt: “Hóa ra nàng đã tỉnh rồi.”

Dứt lời gã ghé sát vào người nàng, mắt lấp lánh sáng rỡ, ánh vẻ tìm tòi: “Tỉnh rồi mà không chịu mở mắt, rõ ràng Vi Vi bằng lòng để ta ngắm nhìn đúng không?”

Cẩm Sắt đã quen thói được voi đòi tiên của Hoàn Nhan Tông Trạch, cũng không giận, nghe cách gã xưng hô, bèn nhìn thẳng vào gã, thờ dài nói: “Vương gia quả nhiên sai người theo dõi ta.”

Ban nãy khi phát hiện đồ vật trong hộp đã bị đánh tráo, Cẩm Sắt liền đoán ra ngay ắt hẳn do Hoàn Nhan Tông Trạch làm, nhưng chiếc hộp đó chính nàng cũng chưa từng nhìn thấy, làm sao mà gã biết được? Chỉ có một khả năng duy nhất là Y Huyền viện đã bị gã phái người theo dõi, giờ lại nghe hắn gọi nhũ danh của mình, Cẩm Sắt càng thêm đoan chắc. Nghĩ tới việc nhất cử nhất động của mình đều bị kẻ khác dõi theo rồi báo cáo với gã, nghĩ tới việc lần nào gã cũng tự tiện xen vào chuyện của mình, Cẩm Sắt không thể không tức giận, nhưng nếu hôm nay không nhờ có gã, thì chuyện Y Huyền viện chỉ sợ sẽ không suôn sẻ tới vậy được.

Nàng biết gã không có dụng ý xấu, cũng biết bản thân đã nhận ân tình của gã thì không nên lăm điều, cũng hiểu rõ sự chênh lệch thân phận giữa bọn họ, và lại nàng sao dám đắc tội với gã, hẳn nhiên nên tươi cười tạ ơn. Nhưng nàng luôn thấy ảm ức bức bối, không thể tỏ ra kính cẩn hơn được, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thần sắc ủ ê.

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy vậy thì thầm suy tính, ánh mắt gã chợt sáng ngời, gã nhìn nàng, bảo: “Chẳng qua vì ta sợ Tạ Thiếu Văn gây phiền phức cho nàng đấy thôi, dù sao hôm đó ta mới là người ra tay đánh hắn, nên không thể cứ để mặc nàng lo liệu được. Nàng yên tâm, trước giờ người theo dõi Y Huyền viện đều là nữ, chốc nữa ta sẽ sai người rút hắn.”

Cầm Sát thấy gã mau mắn giải thích bằng thái độ niềm nở thì mới thả an tâm, từ từ nở nụ cười. Nàng vừa ngồi dậy, vừa bảo gã: “Vương gia ngồi đi, hôm nay tiểu nữ thật sự vô cùng cảm kích ngài.”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng tươi cười thì trái lại chau mày, gã không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng nhờ vào trực giác nhạy bén, gã cảm nhận được nỗi ưu tư của nàng, gã cảm thấy tuy nàng tươi cười dịu dàng, nhưng thái độ như thể cách người ngàn dặm. Gã chẳng nói chẳng rằng, lát sau mới bảo: “Nàng đang giận ư?”

Thấy gã dè dặt cẩn thận, Cầm Sát lại mỉm cười vô cùng chân thành, không giống như đang giả bộ, nàng thoải mái đáp: “Ta biết ngài tốt với ta, cũng thực lòng cảm tạ ân tình của ngài, có điều lần sau hành động, mong ngài đánh tiếng trước được không?”

Hoàn Nhan Tông Trạch biết nàng không tức giận nữa thì trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, song vẫn thấy hơi mất mát, thấy Cầm Sát cũng không giọng cự tuyệt, mà ngữ khí vô cùng ôn hòa, tỏ ý thương lượng, gã vui vẻ gật đầu, bảo: “Ta vừa sợ nàng gặp nguy hiểm, vừa sợ nàng không chịu nhận giúp đỡ, nên mới... Sau này ta sẽ không tùy tiện nữa.”

Cầm Sát không muốn bàn mãi về chuyện này, tránh để bầu không khí đặc về cổ quái, nàng liền cười hỏi: “Vương gia có thể cho tiểu nữ biết, trong chiếc hộp kia chứa vật gì không?”

Hoàn Nhan Tông Trạch ngắm nàng, nàng ngồi trên giường, gập chân lại, đầu hơi nghiêng sang một bên, nhìn gã với đôi mắt vừa đen láy như ngọc, lại vừa sáng trong tựa nước, lòng bỗng rung động, nhớ tới vật trong hộp, mặt liền lộ vẻ ngại ngùng, nháy mắt đỏ lựng lên, hắng giọng, úp mở: “Thứ đồ đó ta đã sai người trả lại Phúc Lộc viện cho lão bà bà kia rồi, sáng mai nàng sẽ biết thôi.”

Gã dứt lời ánh mắt chợt nheo lại, hiện vẻ thâm trầm sắc sảo, thần sắc thoát lạnh lẽo, cả người toát đầy vẻ đề phòng.

Cầm Sát thấy sắc mặt gã quái lạ, ăn nói lấp lửng, lại thấy gã tự dung tỏ vẻ bức bối thì liền biết đồ trong chiếc hộp ắt hẳn không phải thứ tốt đẹp gì, trong lòng cũng thấy hơi lo lắng. Nhưng đoán mãi mà chẳng ra, nàng bèn cụp mắt xuống, không hỏi nhiều nữa.

Trái lại Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng lẳng lặng không nói, nét mặt vẫn điềm nhiên bình thản thì lòng chợt dấy niềm thương xót. Nàng dừng dừng ơ hờ, không tức giận cũng không buồn bức, có lẽ do quá quen với việc ám hại của người nhà họ Diêu rồi. Từ lúc quen biết nàng, gã luôn nhìn nàng đối mặt với đủ loại khó khăn, song vẫn luôn tỏ ra gan dạ, thông minh, điềm tĩnh mà sắc sảo nhạy bén, lòng gã bất chợt mềm mại hẳn.

Nhưng dù nàng có thông tuệ, nhạy bén tới đâu thì vẫn không lường nổi sự đề hèn bỉ ổi của nhà họ Diêu, nghĩ tới mưu kế của Diêu lão thái thái, đôi mắt gã lại hiện vẻ âm u lẫn nữa, gã cố hít sâu kìm nén tâm tình, rồi mới nhìn sang trang phục của nàng, miệng nở nụ cười.

Cầm Sát vận xiêm y tím nhạt, tóc búi chỉnh tề, hiển nhiên đoán được tối nay gã sẽ mò tới, gã dứt khoát ngồi phịch xuống đất, ngả ngón hỏi: “Nàng đang đợi ta hả?”

Cầm Sát chẳng đáp, gã càng cười ha hả, vẻ mặt ra chiều vui sướng xen lẫn ngốc nghếch, hỏi: “Nàng không đáp ta cũng đoán được rằng nàng đang đợi ta, cửa sổ không cài chặt then, ta đẩy nhẹ đã mở rồi.”

Thấy gã hiểu lầm, Cầm Sát cũng chỉ thân nhiên đáp: “Tiểu nữ biết ngài nhất định đến đòi công. Để cửa sổ mở vì tiểu nữ không muốn ngài phá cửa, khiến đám nha hoàn thức dậy hết, mất công tiểu nữ lại phải tìm cách gạt bọn họ.”

Hoàn Nhan Tông Trạch cười toe toét, nhìn chăm chú Cầm Sát, nói: “Vi Vi hiểu ta thật đấy, có điều nếu ta không tới thì sao?”

Cầm Sát nhướn mày mỉa mai: “Thế ư?”

Hoàn Nhan Tông Trạch ngượng ngùng sờ mũi, tỏ vẻ giận dữ, song lại thấy nàng vẫn trầm tĩnh, không hề xấu hổ như gã. Gã tức nghẹn, nói chẳng ra lời, thầm thì với lòng sớm muộn sẽ có ngày được quang minh chính đại ở bên nàng, rồi “hừ” một tiếng, ngoảnh đầu sang chỗ khác, không thèm nói nữa.

Hắn không lên tiếng, cũng không có ý rời đi, Cầm Sát thờ dài, buộc lòng hỏi: “Vương gia mất tích lâu ngày, có lẽ ở kinh thành đang loạn lắm, tiểu nữ nhớ sắp tới lễ mừng thọ Hoàng thượng Bắc Yến rồi, Vương gia định bao giờ rời Giang Châu vậy?”

Thấy nàng vừa mở lời đã nhắc khéo hồng đào mình đi, gã tức thì chán nản nhìn nàng, mấy hôm nay gã quả thật bận rộn, nhìn nàng tươi cười hòa nhã, ít về xa cách, gã bất giác giãn mày, đáp: “Hôm nay phụ hoàng ta đã phái sứ thần tới Phụng Kinh, đêm nay ta sẽ xuất phát...”

Cầm Sát chẳng ngờ gã nói đi là đi ngay, ngạc nhiên nhìn gã, Hoàn Nhan Tông Trạch dịu dàng hỏi: “Luyến tiếc ta à?”

Cầm Sát bị ghẹo thì bức bối, không thèm nhìn gã nữa. Gã mềm lòng, lại chau mày, thờ dài nói: “Lần này là đi thật, lúc nàng hồi kinh, e rằng ta cũng đã về tới Bắc Yến, chuyện này xa cách phải tới nửa năm...”

Gã dứt lời liền chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt long lanh, thấy Cẩm Sát vẫn buống bình không tiếp chuyện thì cứ ngó nàng trân trân. Cẩm Sát thấy gã quá cố chấp, bèn đáp: “Tiểu nữ nghe nói dân chúng Thiết Ly duy trì chế độ một vợ một chồng, nữ nhân có thể tự do chọn lựa hôn phu, còn có thể cưới ngựa rong ruổi trên phố nữa, có thật như vậy không?”

Hoàn Nhan Tông Trạch thấy nàng chịu mở miệng thì vui vẻ, nhưng nghe nàng cố tình lái sang chuyện khác thì cũng không khăng khăng đòi hỏi nữa, càng thích thú khi thấy nàng hỏi cuộc sống của tộc Thiết Ly hơn. Gã hào hứng, cất cao giọng nói: “Tất nhiên rồi, người Thiết Ly hết như thảo nguyên bao la bát ngát, nhiệt tình hào sảng, không chịu gò bó. Thiếu nữ Thiết Ly cũng không giống các vị tiểu thư người Hán ru rú nơi khuê phòng, bọn họ lớn lên trên lưng ngựa, càn cù dũng cảm, giỏi giang cưỡi ngựa bắn cung. Người Hán luôn xem thường người Thiết Ly ta, coi thường con gái Thiết Ly không thông tỏ văn chương, thô tục lỗ mãng, kỳ thực con gái Thiết Ly tuy không hiểu cảm kỳ thi họa, nhưng giỏi giúp chồng chăm con, lo liệu việc nhà đầu vào đáy, cũng có thể cầm cung cưỡi ngựa, chinh chiến sa trường, hời cao tổ phụ* còn tại thế, trong đội kỵ binh của người có rất nhiều những nữ tướng dũng mãnh thiện chiến như Tiểu Ki, Cô Na vậy. Nữ giới Thiết Ly mạnh mẽ phóng khoáng như nam giới, đầu giống nữ tử Đại Cẩm, quen với lễ nghi cô hủ, trông ai cũng hết ai chứ! Nữ nhân và nam nhân thoải mái bên nhau, muốn cười muốn khóc, muốn yêu muốn hận thế nào đều tùy thích, có thể hoàn toàn tự do tìm kiếm, chọn lựa ý trung nhân.”

*Cao tổ phụ: Ông sơ.

Đôi mắt Cẩm Sát lấp lánh ý cười, nàng cất giọng: “Nữ nhân thông tỏ thì vẫn chưa chắc đã là người hiểu biết chuyện đời. Thiếu nữ người Hán tuy giỏi giang thì từ ca phú, nhưng rất hiếm có bậc can đảm giữa chốn quân thoa, vừa có thể cưỡi ngựa bắn cung, tham chiến sa trường, vừa có thể giúp chồng dạy con, chèo chống gia đình như vậy.”

Hoàn Nhan Tông Trạch không ngờ nàng lại nhận xét thế, mắt ánh vẻ sáng ngời, cười nói: “Vi Vi nghĩ vậy thật sao?”

Cẩm Sát gật đầu, mỉm cười hòa nhã: “Tiểu nữ nghe nói khi đàn ông Thiết Ly ra trận, phụ nữ không những vừa phải chăm con phụng dưỡng phụ mẫu, còn vừa phải làm nông nữa, so sánh với người Hán, nữ nhân Thiết Ly quả tài ba hơn nhiều. Trong các gia đình bá tánh thông thường, nam nhân luôn tôn trọng thế tử, kể cả trong những gia tộc phú quý cũng ít khi có chuyện nạp thiếp.”

Lúc nàng trò chuyện, đôi mắt sáng sủa mê ly bừng sáng vô ngần, nét mặt phơi phới rạng ngời, thần thái lạnh lợi, sinh động khôn xiết. Vẻ mặt nàng vô cùng tự nhiên, giọng nói dịu dàng, hơi lộ vẻ hồn nhiên, quyến rũ khó tả.

Hoàn Nhan Tông Trạch nhìn sâu vào mắt nàng, lòng xốn xang, gã cất tiếng cười sang sảng, gương mặt rạng rỡ, hăng hái nói: “Hàng năm vào lễ Thượng ị*, nam nữ Thiết Ly đập diu đập thanh**, các chàng trai ngắt hoa tề thái* cài trước ngực, còn các cô gái thì điểm xuyết bên tóc mai, ai nấy phóng ngựa thỏa thích, sáng khoái tự do. Đến lễ Khiêu Nguyệt****, già trẻ gái trai đều ăn vận chỉnh tề, thanh niên thổi khèn trúc dẫn đầu, các cô gái, thậm chí cả phụ nữ có chồng đều có thể đi theo người mà họ ái mộ, nhảy múa theo điệu khèn, ca múa hoan lạc suốt đêm dưới trăng sáng... Hết buổi lễ, nếu có lòng ưng ý ai thì sẽ trao tặng dải lụa, đôi phương bằng lông cũng sẽ hồi đáp tương tự. Sau đó cạy nhờ mối mai, đính ước cưới gả, lễ Khiêu nguyệt nào ta cũng là người nhận được nhiều dải lụa nhất đây...”

*Lễ Thượng ị (上巳节): Gọi nôm na là lễ cầu mát, diễn ra vào ngày 3/3 âm lịch hàng năm, tương truyền đây còn là lễ mừng ngày sinh của Tây Vương Mẫu và Hiến Viên Hoàng Đế trong lịch sử Trung Hoa. Vào ngày này, người dân thường tắm rửa ở các con sông để tiêu trừ bệnh tật, tai họa, làm sạch thể xác và tinh thần cũng như thể hiện tín ngưỡng cầu phúc. Tại thời hiện đại, ngày lễ được mở rộng sang các hoạt động như hò hẹn, thả diều, tổ chức tiệc gần các con sông. Ở Hàn Quốc và Nhật Bản cũng có ngày lễ này.

**Hội đập thanh là một hoạt động thường đi kèm với tục tảo mộ trong Tết Thanh minh.

Truyện Kiều có viết: Thanh Minh trong tiết tháng ba. Lễ là tảo mộ, hội là đập thanh.

***Hoa tề thái: Một loại cỏ, hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu (Theo QT)

***Lễ Khiêu nguyệt (跳月节): Gọi nôm na là lễ nhảy dưới trăng. Đây là một ngày lễ truyền thống trọng đại của dân tộc thiểu số A Tề ở Trung Quốc, được tổ chức vào ngày 8/4 dương lịch hàng năm để tế lễ Hỏa thần, cầu Hỏa thần tạo phúc cho nhân loại, tránh việc tàn sát bữa bãi.

Hoàn Nhan Tông Trạch vừa nói vừa nhìn xoáy vào nàng, chăm chú tựa như không hề chớp mắt, gã thấy nàng chẳng biết tự lúc nào đã gổ đầu lên chân, hơi nghiêng mặt, đôi môi hồng thắm vui vẻ nhướn cao, ngoan ngoãn nghe từng lời gã miêu tả.

Gã bối rối, lòng ngập xuyến xao. Chợt cảm thấy một người ngồi trên giường, một người ngồi dưới đất, chuyện trò vô cùng hòa hợp, ánh trăng len lỏi khắp phòng, dát lớp bạc lên mọi vật, khung cảnh đẹp tựa thơ tựa họa, muốn say lòng người.

Gã không khỏi càng ghé sát thêm vào người nàng, gương ánh mắt nóng bỏng, tươi cười mê mẩn: “Nếu Vi Vi bằng lòng, sau này hãy theo ta tới xem lễ Khiêu nguyệt của người Thiết Ly nhé?”

Cẩm Sát cup mắt xuống, hừng hờ đáp: “Con gái Thiết Ly phóng khoáng thật thà, niềm nở nhiệt tình, tương lai ắt hẳn Vương gia sẽ tìm được Vương phi cùng làm bạn nhảy múa dưới trăng thôi...”

Nàng còn chưa dứt lời, cổ tay đã bị gã tóm chặt lấy, gã cau có buống bình trừng nàng, nàng lại chỉ đáp trả bằng ánh mắt tĩnh mịch như hồ nước sâu, không một gợn sóng. Hoàn Nhan Tông Trạch siết nàng, vàng trán đỏ đầy mồ hôi, gân xanh ẩn hiện, còn Cẩm Sát vẫn cười ơ hờ như cũ, ra chiều vô tội, chẳng hiểu tại sao gã phải nổi nóng như vậy.

Lửa giận của gã biến mất giữa đôi mắt như làn thu thủy ấy, rốt cuộc gã đành buông tay, tức tối thốt: “Điều Cẩm Sát, nàng thật nhẫn tâm!”

Dứt lời liền xoay người về phía khác, hững hờ còn hồn dỗi không thôi, trong phòng nhất thời chìm vào tĩnh lặng. Chẳng biết đã qua bao lâu, tới khi sắc trời bên ngoài dần sáng lên, Hoàn Nhan Tông Trạch mới định thần lại, lòng chỉ muốn ngồi mãi bên nàng, chẳng cần trò chuyện cũng được. Nhưng chợt có tiếng đồ quyen vang lên, báo hiệu đám thị vệ đang sốt ruột thúc giục, gã đành gồng người lên, quay đầu lại, bỗng thấy nàng đã gối đầu lên chân, thiếp đi tự bao giờ.

Hoàn Nhan Tông Trạch buồn bực nhìn nàng, rồi đưa tay xoa xoa đôi chân tê rần, đoạn sấp lại gần, chăm chú ngắm dung nhan lúc ngủ của nàng, tay vuốt dọc theo góc cạnh khuôn mặt nàng trong khoảng không, gã đứng dậy bước nhanh tới bên song cửa sổ, rồi vụt biến mất giữa làn sương buổi sớm.

Cầm Sát nghe tiếng cửa mở thì cũng mở mắt, ngồi lẳng lặng thêm nửa khắc*, nhìn sắc trời ngày một sáng hơn, bèn đứng dậy, khoác thêm áo choàng ra ngoài xem Bạch Hạc thế nào.

*Một khắc = 15 phút.

Mặt khác, Trương ma ma bị Bạch Chi vừa mắng vừa đuổi khỏi Y Huyền viện, lùi thui cảm hộp, dắt theo đám bà vú trở về Phúc Lộc viện báo cáo sự tình, lão thái thái nhìn củ cà rốt cắn dở trong chiếc hộp mà nổi cơn lôi đình, phát bệnh ngay trong đêm. Đã vậy sáng hôm sau, mấy vị lão thái thái trong họ còn dường như ngầm ngầm hẹn trước với nhau, cùng tới thăm Điều phủ.

Quách thị nghe nói bọn họ tới thì biết ngay là vì chuyện đêm qua, bà ta gắng gượng ngồi dậy, vội sai Lư ma ma đưa bọn họ vào phòng.

Các vị lão thái thái bước vào, thấy mặt mày Quách thị tái nhợt, mặt mũi tựa lưng vào gối, lộ vẻ ốm o thì đành nuốt lại bao lời trách cứ, chỉ cất tiếng hỏi Điều phủ dự định xử lý chuyện Điều Cầm Ngọc thế nào.

Quách thị biết Điều gia xảy ra sự tình tai tiếng nhường này, ắt ảnh hưởng tới toàn bộ thanh danh của thiếu nữ chưa chồng trong họ, dù bọn họ giờ giọng cật vấn cũng không dám bất bình, chỉ đành nín nhịn, hồ thẹn thốt: “Hiện giờ Ngọc nha đầu đã bị nhốt lại, con bé nhất thời hồ đồ, thực sự đang rất ăn năn hối lỗi, đêm qua còn nghĩ luẩn quẩn tới mức đâm đầu vào tường...”

Quách thị còn chưa dứt lời, lão thái thái Tây phủ An thị liền mỉa mai châm biếm: “Nó mà chết thật thì có khi lại bảo toàn được thanh danh nữ nhân họ Điều đấy.”

Quách thị nghe vậy, rồi lại trông An thị tỏ vẻ khinh khỉnh, nhất thời nghẹn họng không biết đáp trả ra sao, chợt nghe bên ngoài vang tiếng nha hoàn bẩm báo.

“Lão thái thái, các vị tiểu thư nghe nói người ngã bệnh thì theo các vị phu nhân tới thỉnh an.”

Quách thị hiểu ngay Tiểu Quách thị dẫn mọi người tới giải vây, bèn vội bảo Lư ma ma ra đón, chốc lát sau Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Tứ phu nhân dẫn đầu vào trước, các vị tiểu thư theo sau, ai nấy chào hỏi xong xuôi liền ngồi xuống ghế nhỏ.

Cầm Sát thấy Quách thị đỏ bệnh thật thì thầm giễu trong lòng, chắc hẳn củ cà rốt cắn dở đó khiến Quách thị tức tối lắm đây. Tuy trong lòng thích thú, nhưng ngoài mặt nàng vẫn phải niềm nở hỏi han.

Quách thị tạm thời thoải mái đôi chút, chẳng ngờ lúc Nhã Băng dâng trà, không hiểu sao lại trượt ngã, đập vào giá đựng đồ, nàng ta hét lên, khay trà trong tay rơi thẳng xuống đất, vỡ nát tứ tung.

Mọi người ngay tức khắc kinh ngạc vô ngần, nhưng không phải vì đồng chén vỡ, mà vì thứ rơi xuống từ chiếc hộp trắng men trên giá đựng đồ.

Thứ đó được làm bằng gỗ, nhưng không rõ loại gỗ nào, phần đầu hơi nhọn, phần đuôi thì tròn, xung quanh phần đầu hơi lõm lại, dưới đáy còn khắc hình vân tay tinh xảo, tròn bóng như ngọc thạch.

Cầm Sát ngẩng người, gương mặt thoát đồ lụng, rồi lại thoát tái nhợt, đôi tay giấu trong tay áo run rẩy siết chặt lại.

Trong phòng tức thì lặng như tờ, các vị lão thái thái kinh hãi nhìn chăm chăm vào vật dưới đất, còn Tiểu Quách thị thì bật thốt lên, đỏ mặt chỉ vào thứ đó.

Đám Điều Cầm Tuệ ngơ ngác nhìn nhau, thấy sắc mặt các vị thái thái, phu nhân đều biến đổi khác lạ thì không dám nói gì. Duy có Điều Cầm Nguyệt bởi vẫn còn nhỏ, không biết quan sát sắc mặt người khác, thấy không khí bỗng ngưng kỳ dị, lại không hiểu thứ rơi dưới đất có gì đặc biệt, bèn lấy làm lạ hỏi: “Nhị tỷ tỷ, đó là gì vậy? Em chưa từng thấy bao giờ...”

Nàng chưa dứt lời, Tiểu Quách thị đã định thần lại, vội đứng lên, bảo bọn họ: “Tổ mẫu các con có chuyện cần bàn gấp, tổ mẫu đã hiểu tấm lòng hiếu thuận của các con rồi, các con mau về trước, chớ làm phiền các vị tiên bối trò chuyện.”

Điều Cầm Hồng và Điều Cầm Tuệ chừng như chợt hiểu ra gì đó, mặt liền đỏ dấy, vội vã đứng lên lời Điều Cầm Nguyệt vẫn toan mở miệng hỏi cùng Cầm Sát lui ra ngoài.

Rời khỏi phòng, hứng gió thổi qua, Cầm Sát mới chợt nhận thấy chẳng biết từ lúc nào, cả người nàng đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Thứ mà Điều Cầm Nguyệt không biết là gì đó, kiếp trước ở Võ An hầu phủ, nàng đã từng nghe đám bà vú nhắc tới trong lúc bọn họ tán gẫu, thứ đó gọi là “xa linh”, nghe nói xuất xứ từ Xa quốc* ở từ phía Nam Đại Cầm.

*Ngày nay là Myanmar – Miến Điện.

Dài khoảng bốn, năm tấc*, ngâm vào trong nước nóng sẽ dần cứng lên, thường để bán cho những vị phu nhân góa chồng sống nhà phú quý, hoặc cho các vị lão nhân, thiếp thất bị thất sủng, cung nữ, phi tần già cả trong cung, thậm chí cả những ni cô có chút của cải. . .

*Tấc: 1 dm = 10 cm (phân) = 0,1 m (thước)

Thứ đó dùng để làm gì ai nấy đều dễ dàng đoán được, nếu hôm qua nó thực sự nằm trong chiếc hộp gỗ tử đàn, vậy thanh danh của nàng coi như bị hủy hoại cả đời! Nhớ tới dáng vẻ âm trầm của Hoàn Nhan Tông Trạch hôm qua, nàng vẫn còn sợ hãi khôn nguôi, chưa bao giờ lại thấy cảm kích một người, cũng chưa bao giờ cảm hận người khác tới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Edit: ~Mộc~ @ kitesvn

Beta: Minh Hạ

Xa Linh đó là vật đắt đỏ, chỉ có những người phú quý có địa vị mới dùng nổi. Hơn nữa, xa linh trong phòng của lão phu nhân cực kỳ tinh xảo, vừa nhìn đã biết là hàng thượng phẩm, nếu như phối hợp với chiếc hộp gỗ tử đàn khảm hồng ngọc thì sẽ chẳng ai tin thứ đồ quý giá lại là của Bạch Chi.

Nếu như hôm qua vật này thật sự bị lục ra từ trong phòng của Bạch Chi, liệu rằng mọi người sẽ nhìn nàng với ánh mắt kính hãi và khinh bỉ tới nhường nào, sẽ dùng loại từ ngữ bẩn thỉu khó nghe thế nào để chửi rủa, lên án nàng đây. Nếu như hôm qua ở bên Thư Hằng viện nàng cũng bị trúng bẫy, thì quả là chết không có chỗ chôn!

Hiện giờ, tính cả tuổi mẹ nàng mới chỉ mười hai, lão phu nhân lại dùng tới thủ đoạn này để đối phó với nàng mà cũng không sợ người khác dấy lòng nghi ngờ, không sợ nhân đó bị người khác mưu hại, vậy thì rõ ràng Điều gia đã sốt ruột lắm rồi, chỉ một lòng muốn dâng nàng tới Võ An Hầu phủ để làm dịu lửa giận của Võ An Hầu và Tạ Thiếu Văn.

Điều Lễ Hách chỉ biết nghĩ đến tiền đồ tươi đẹp của y, dung túng cho Quách thị làm xằng làm bậy. Y là kẻ có tầm nhìn thiên cận, lại nhát gan, sợ phiền phức, gặp chuyện lại chỉ biết đẩy kẻ khác ra để giải nguy. Loại người như vậy, mặc dù kiếp trước may mắn thăng tới hàng nhị phẩm, nhưng hẳn nhiên khó giữ được vinh hoa cả đời. Huống chi ở kiếp trước, Điều Lễ Hách dựa vào Võ An Hầu phủ, đi theo phái Đại hoàng tử. Lúc Võ An Hầu phủ bị xét nhà, tịch thu gia sản cũng chính là khởi đầu sự thất bại của Đại hoàng tử, Điều Lễ Hách có thể bảo toàn vinh hoa được bao lâu?

Có thể dự đoán được kết cục của Điều Lễ Hách và Ngô thị tuyệt đối không thể tốt đẹp, đáng tiếc kiếp trước nàng không thể đợi được đến lúc đó. Còn bây giờ bọn họ dám mưu hại nàng, vậy nàng cũng chẳng ngại dùng chút mưu mẹo, để Điều Lễ Hách và Quách thị sớm trải nghiệm nỗi khổ nhân gian!

Cầm Sát nghĩ vậy, sắc mặt chợt sa sầm xuống. Nhóm Điều Cẩm Hồng và Điều Cẩm Tuệ đi trước, nhận thấy Cầm Sát vẫn còn phía sau, Điều Cẩm Hồng bèn quay lại nhìn, bỗng phát hiện Cầm Sát đang đứng trên bậc tam cấp, toàn thân toát vẻ lạnh lùng, mắt ánh đầy vẻ lạnh lẽo xen lẫn hận thù. Điều Cẩm Hồng sững sờ, bỗng liên tưởng tới lúc sáng nay, Ngân Bảo từng nhắc đến chuyện tới qua Trương ma ma nào loạn Y Huyền viện mà không thu được kết quả gì.

Sao lại trùng hợp thế chứ! Hôm qua người của lão phu nhân nào loạn Y Huyền viện nhưng chỉ lôi được ra một chiếc hộp trống không, khiến ai nấy cười chê, vậy mà hôm nay bỗng dưng trong phòng lão phu nhân lại nhảy ra một chiếc hộp, thứ rơi ra khiến mọi người đều phải kinh hãi.

Huống hồ, nếu trong phòng của lão phu nhân chứa thứ đồ như vậy đi chẳng nữa, thì sao lại có thể để hờ hênh như thế, đúng hôm nay lại vừa khéo rơi ra ngay trước mặt nhóm phu nhân trong tộc. Hơn nữa, nha hoàn Nhã Băng là tay chân đắc lực của lão phu nhân, thường ngày xử sự vô cùng chín chắn linh hoạt, nào có mỗi việc dâng trà cũng để xảy ra chuyện.

Chuyện này rõ ràng ẩn giấu nguồn cơn khác. Ngẫm lại, trước đây trong phủ ngầm lan truyền tin đồn, rằng kẻ đánh Tạ Thiếu Văn thực chất không phải người mà bá phụ giao nộp tới biệt viện của Võ An hầu, kẻ thật sự ra tay đã biến mất khỏi Điều gia từ lâu rồi. Hơn nữa, phòng của lão phu nhân từ xưa đến nay luôn có người canh giữ, người bình thường vốn chẳng thể bước vào. Nghĩ vậy, nhất thời Điều Cẩm Hồng dõi nhìn Cầm Sát bằng ánh mắt kính sợ.

Lát sau, Cầm Sát ổn định lại tâm tình, bỗng phát hiện Điều Cẩm Hồng nhìn mình bằng ánh mắt nghiền ngẫm sâu xa, rồi thấy nàng ta chợt biến sắc mặt, Cầm Sát liền hiểu ra, trước giờ Điều Cẩm Hồng vốn là người thông minh, chắc nàng ta cũng đã đoán ra chút ít. Nàng thay đổi thái độ, mỉm cười dịu dàng. Điều Cẩm Hồng gượng gạo gật đầu với nàng, rồi xoay lại, vừa đi vừa trò chuyện với nhóm Điều Cẩm Tuệ.

Cầm Sát trầm suy tư, Điều Cẩm Hồng hẳn đã sinh lòng e ngại nàng, với tính cách của Điều Cẩm Hồng, nàng ta sẽ không hòa theo lão phu nhân để bày mưu tính kế hãm hại nàng, nhưng chắc chắn cũng không muốn thân thiết với nàng như trước nữa. Cầm Sát đành thờ dài tiếc nuối. Chẳng chóng thì chày nàng cũng sẽ ra tay với họ Điều, không bàn tới chuyện gia đình Điều Lễ Hách, lão phu nhân vốn vô cùng thương yêu Điều Cẩm Hồng, dù nàng ta có

thông minh tới đâu, thì đầu sao vẫn hi là một cô tiểu thư chưa tới tuổi cập kê, lòng dạ vẫn ít nhiều ích kỷ, càng không thể đối đãi tử tế với người làm tổn thương bà nội mình được, dù cho thực chất Diêu lão phu nhân có đối xử độc ác với kẻ khác tới đâu, thì trong mắt Diêu Cẩm Hồng, bà vẫn là bậc trưởng bối hiền từ của mình.

Cẩm Sắt đã sớm hiểu hết tất thấy, nhưng đầu gì vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Nàng thầm thở hắt ra một hơi, sau đó vịn tay Bạch Chi, ngồi vào kiệu mềm, rời khỏi Phúc Lộc viện.

Mặt khác, trong chính phòng của Phúc Lộc viện, các vị tiểu thư đã rời khỏi được một hồi lâu nhưng bầu không khí trong phòng vẫn đầy bức bối, im lặng như tờ. Quách thị đương ngồi ngàng ngàng, mắt nhìn chăm chăm vào Xa Linh dưới đất, sắc mặt thoát đỏ, thoát trắng lại thoát xanh, chừng như chẳng dám nhìn vào mặt các vị lão phu nhân trong dòng họ.

Đầu óc của bà ta hoàn toàn trống rỗng, mồ hôi trên người túa ra ướt áo, lúc thì nhìn chăm chăm vào Xa Linh, lúc thì gườm gườm nhìn sang Nhã Băng đang chết đứng tại chỗ.

Nhã Băng cảm nhận được ánh mắt của lão phu nhân, nàng ta ngừng đầu lên nhìn, đầu tóc lão phu nhân xỏ tung tán loạn, mặt đầy vẻ dữ tợn, giường đôi mất sắc lạnh gườm nàng, như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nhã Băng đã hầu hạ Quách thị nhiều năm, nàng ta hiểu rõ tính cách của Quách thị. Năm xưa, khi lão thái gia vẫn còn sống, mỗi khi xảy ra chuyện gì, lão phu nhân đều đẩy nha hoàn ra chịu tội thay. Giờ lão phu nhân bị mất mặt như thế này, há có thể bỏ qua cho nàng ta?

Nhã Băng tức thì mềm nhũn cả người., nàng ta biết mình không thể không nhận tội, thân thể run lấy bầy, lão đảo ngẩng thẳng xuống đất.

Quả nhiên, Quách thị thở hắt ra, run tay chỉ thẳng vào Nhã Băng, tức tối quát: “Đồ ăn cháo đá bát, thật không ngờ ngươi dám hãm hại ta! Còn không mau nói ra ngươi lấy thứ này từ đâu, cô tình đề lộ ra thế nào, thừa dịp hãm hại ta ra sao!”

Nhã Băng trợn tròn mắt, lệ tuôn như mưa, bất chấp đụng phải những mảnh sứ vỡ trên mặt đất, nhào lên, vừa dập đầu vừa van xin: “Xin lão phu nhân tha mạng! Nô tỳ thật sự không biết tại sao vật đó lại ở chỗ này. Nô tỳ đột nhiên vấp phải, thật sự không biết xảy ra chuyện gì!”

Quách thị thấy Nhã Băng vẫn ngu ngốc không hiểu ngầm ý thì hận đến nổi nghiêng chặt răng lại mà rằng: “Câm miệng! Bình thường ta đối xử với ngươi tử tế, không ngờ ngươi dám sinh lòng hãm hại! Ất hẳn do vài ngày trước ta không bằng lòng đưa ngươi tới chỗ Đại lão gia làm thiếp, nên ngươi mới thầm oán hận, thừa dịp mưu hại ta! Các vị lão phu nhân đều là người tai thính mắt tinh, sao có thể không nhìn thấu tâm tư độc ác của ngươi chứ? Thứ đồ nhơ nhuốc đó sao có thể đặt ở chỗ hờ hênh tới vậy được? Chỉ có mấy kẻ hầu hạ thân cận như các ngươi mới có thể tới lui căn phòng này, nếu không phải do ngươi cố tình, thì sao lại vừa khéo đụng phải vật kia được! Ngươi còn không mau thành thật khai báo! Nếu bây giờ ngươi nhận tội, ta còn có thể niệm tình hầu hạ nhiều năm mà tha cho người nhà của ngươi. Còn nếu ngươi vẫn cứ kháng kháng, thì đừng trách ta không niệm tình chủ tớ!”

Nhã Băng nghe vậy ngừng đầu nhìn Quách thị, mặt bà ta ánh vẻ tàn ác, đôi mắt hiện rõ vẻ cảnh cáo lạnh lẽo, nhất định ép nàng phải gánh tai họa. Chuyện đã đến nước này, nếu Nhã Băng vẫn một mực kháng kháng thì chỉ làm chuyện thêm âm ỉ, khiến lão phu nhân càng thêm mất mặt mà thôi. Thay vào đó nàng ta thừa nhận vì mạng hận trong lòng nên mới hãm hại lão phu nhân, đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu mình, bà ta mới có thể vớt vát được chút thể diện.

Ngay cả lý do hãm hại, lão phu nhân cũng đã bịa đặt xong xuôi, Nhã Băng sao có thể không hiểu ý tứ của lão phu nhân chứ? Có điều, nếu như thật sự nhận tội thì nàng chắc chắn mất mạng, hiện giờ nàng ta mới mười sáu tuổi thôi! Nàng không muốn chết, không muốn chết chút nào cả!

Nhã Băng vô cùng hoảng sợ, không thể nhận tội theo ý của phu nhân được. Nàng ta ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, hoảng hốt bỏ tới trước mặt các vị phu nhân trong tộc, dập đầu liên tục: “Nô tỳ bị oan mà! Nô tỳ thật sự không hãm hại lão phu nhân, xin các vị lão phu nhân mở lòng thương xót cứu lấy nô tỳ, nô tỳ không muốn chết, không muốn chết đâu!”

Hiển nhiên Nhã Băng đã hoảng loạn vô ngần, nói năng cứ như thể tát vào mặt Quách thị vậy. Quách thị tức giận thở phì phò, hăng còn sai bảo đám bà vú kéo Nhã Băng xuống. Mấy vị lão phu nhân cau mày, hoặc tỏ vẻ xem thường, hoặc lắc đầu tránh né.

Tây phủ lão phu nhân An thị bật cười mỉa mai. Năm xưa lúc chưa ở riêng, Quách thị và An thị thường bắt hoa, hay xích mích hục hặc. Sau nay ở riêng, An thị lúc nào cũng cảm thấy bản thân chịu thiệt thòi nên đã trở mặt thành thù với Quách thị. Hôm nay bà ta nghe tin Diêu phủ xảy ra chuyện xấu thì vội tới chọc tức Quách thị, giờ lại nhảy ra chuyện này, bà ta sao dễ dàng bỏ qua cho Quách thị?

An thị cất giọng giễu cợt: “Chẳng trách Đại tiểu thư làm ra chuyện bại hoại như thế, đúng là thượng bất chính, hạ tắc loạn! Đại tẩu đừng trách ta nói thẳng, năm xưa lúc phụ thân mẫu thân vẫn còn tại thế, mỗi lần Đại tẩu phạm lỗi, đều đẩy đám nô tỳ ra chịu tội. Lúc đó ta đã thấy kỳ quái, sao lúc nào cũng là lỗi của tội nô tỳ? Sao mà đám nô tỳ ngoan ngoãn cứ đến tay Đại tẩu lại đều học thói lẩn chui vậy? Ôi dào, Đại tẩu chớ vội cãi lại, chẳng có ai ngu ngốc cả đâu. Nếu Nhã Băng thật sự ôm hận trong lòng, muốn hãm hại Đại tẩu thì cũng sẽ không đường hoàng ra tay để mà đâm đầu vào chỗ chết chứ? Hơn nữa, lúc này Đại tẩu còn bảo, căn phòng này thường ngày chỉ có những người thân cận mới được vào, Đại tẩu lại là lão phu nhân tôn quý trong phủ, ai tới cũng phải thể hiện thái độ cung kính thôi. Nếu đã như vậy, thứ đồ quý giá này được để trên giá* cũng phải thôi.”

*Nguyên văn là Bách bảo các (百宝阁): Các là giá để đồ. Bách bảo các là cái giá để những vật quý báu.

An thị dứt lời, thấy Quách thị giận đến toàn thân run rẩy, đôi môi lấy bầy chẳng phát ra được tiếng nào, bà ta lại nhoen cười nói tiếp: “Thật ra Đại tẩu hà tất phải thẹn quá hóa giận thế, Đại bá* qua đời được năm, sáu năm rồi, Đại tẩu không chịu nổi cô đơn tịch mịch cũng phải thôi... Ha ha, ta hiểu mà. Hơn nữa, có phải là lên lút quan hệ với đàn ông đâu, chỗ chị em đâu với nhau, sẵn lòng giấu giếm Đại tẩu mà. Ôi, có điều ta muốn khuyên Đại tẩu, chúng ta dù sao cũng tới tuổi làm bà cả rồi, làm việc gì cũng thật cẩn thận, tránh dấy hư danh tiêu bối. Đại tẩu xem xem, Đại tiểu thư vốn là thiếu nữ mon mọn đào tơ, bây giờ lại... Chà chà, Đại tẩu không sợ bản thân hủy hoại gia phong, sau này nhắm mắt xuôi tay, chẳng còn mặt mũi nào tới gặp Đại bá sao?”

Quách thị nghe những lời này của An thị, lại nhìn vẻ mặt của mọi người đang hướng về phía mình, bà ta chợt cảm thấy vô cùng bế bàng, không biết giấu

mặt vào đầu. Bà ta tức tới tím bầm mặt, miệng mở to, mắt trợn trừng, mấp máy hồi lâu mà chẳng thốt được câu nào. Bỗng nhiên miệng bà ta méo sang một bên, ngã thẳng xuống giường.

“Lão phu nhân! Mau đi mời đại phu!” Lưu ma ma hoảng hốt, vội hô to rồi bỏ đến bên giường, thấy Quách thị trợn ngược mắt lên, hiện toàn lòng trắng, cả người co giật, trông rất kinh khủng.

Nhóm An thị thấy thế liền đứng dậy, từ lâu An thị đã không còn phải sống dựa vào Diêu gia nữa, nhận thấy Quách thị như thể tức giận tới mức trúng gió, bà ta hơi kinh ngạc, sau đó mỉa mai nói: “Chẳng qua ta chỉ hơi đông dài, Đại tẩu sao lại ra nông nổi này chứ... Đáng lẽ nên nghỉ thoáng ra chứ. Chuyện của Đại tiểu thư để hôm khác hằng bàn, ta không phiền lão phu nhân nghỉ ngơi nữa, ta về trước đây.”

Bà ta nói xong liền vịn lấy cánh tay của nha hoàn, xoay người nghênh ngang rời khỏi. Nhóm phu nhân trong tộc cũng không nán lại thêm, lần lượt cáo từ.

Trong nhóm phu nhân có một người là Hoàng thị, con dâu của tộc trưởng Diêu Bình Ưông. Sau khi về đến Diêu phủ phía Tây thành, nàng ta được gọi tới tiền sảnh hỏi chuyện. Nàng ta kể lại hết những chuyện mắt thấy tai nghe cho tộc trưởng, Diêu Bình Ưông nghe xong ngọn nguồn lạch sông rồi, tức tối đến nỗi đập nát chén trà trên bàn, cả giận thốt: “Đúng là bại hoại gia phong! Cả nhà bọn họ định bôi xấu danh tiếng cả dòng tộc chăng!”

Trong nhóm phu nhân có một người là Hoàng thị, con dâu của tộc trưởng Diêu Bình Ưông. Sau khi về đến Diêu phủ phía Tây thành, nàng ta được gọi tới tiền sảnh hỏi chuyện. Nàng ta kể lại hết những chuyện mắt thấy tai nghe cho tộc trưởng, Diêu Bình Ưông nghe xong ngọn nguồn lạch sông rồi, tức tối đến nỗi đập nát chén trà trên bàn, cả giận thốt: “Đúng là bại hoại gia phong! Cả nhà bọn họ định bôi xấu danh tiếng cả dòng họ chăng!”

Hoàng thị và phu quân của nàng ta, Diêu Trạch Minh, thấy cha tức giận rung cả râu thì vội vàng bước lên trước, một người vuốt lưng giúp phụ thân hạ hỏa, còn một người thì mở lời khuyên: “Người trong họ đông đảo, gia tộc nào mà chẳng có vài ba kẻ mất nết chứ? Ngay cả hoàng gia cũng thường xuyên gây chuyện tai tiếng mà, phụ thân đừng tức giận nữa, kéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Diêu Bình Ưông nghe vậy, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, than thở: “Diêu Giang vốn là người khôn khéo, sao có thể nuôi dạy nên hạng con cháu thế này chứ! Xưa kia ta đã biết Diêu Quách thị là kẻ ngu xuẩn, thật chẳng ngờ Diêu Giang mới tạ thế được có năm, sáu năm mà cả phủ viện lại hỗn loạn tới vậy! Thật đáng thương cho hai đứa trẻ... Một gia tộc mà không có người làm quan thì sớm muộn gì cũng tàn yếu lụn bại, không có địa vị. Cha cứ ngỡ Diêu Lễ Hách cũng khá tháo vát giỏi giang, con trai lớn của y cũng trẻ tuổi tiền đồ hứa hẹn, nên khó tránh khỏi đôi lúc mất nhấm mất mờ cho qua mọi chuyện, chỉ mong tương lai bọn họ nỗ lực nỗ lực, có thể giúp đỡ người trong họ một tay, bây giờ xem ra...”

Diêu Bình Ưông vừa nói vừa thở dài, neho mắt lại, cất giọng hỏi Hoàng thị: “Con nói vị thế tử Võ An Hưu kia coi trọng một đứa nha hoàn Diêu phủ, chưa thừa gười gì mà đã thu dùng rồi sao?”

Hoàng thị liền đáp: “Đêm qua ở Diêu phủ, trừ chuyện của Đại tiểu thư ra thì chính là việc này, thế tử và đứa nha hoàn tên Diêu Hồng ở cùng một phòng. Có nhiều người nhìn thấy như vậy hẳn nhiên không thể nào là giả được. Có điều, con dâu có nghe nói thế tử Võ An Hưu vốn đang trọng thương, hành động bất tiện. Mà hôm nay y lại đòi Diêu gia đứa nha hoàn đó, viện cớ thật lòng yêu thích nên mới chưa đánh tiếng đã kim lòng không dặng mà ra tay. Song con bé nha hoàn lại ngã bệnh, hơn nữa tình hình của thế tử Võ An Hưu cũng không được tốt cho lắm... Con thấy kỳ quái nên đã bảo Chung Dũng thăm dò kỹ càng, kết quả biết được, tối qua lúc mọi người xông vào phòng của thế tử, trong phòng hỗn loạn nháo nhào, cửa phòng bị khóa ở bên ngoài, thế tử Võ An Hưu bị đè ngựa dưới đất, bộ dạng thẹn quá hóa giận, đứa nha hoàn thì mặt mũi đỏ ửng, thần trí không tỉnh táo, như thể bị thuốc... Hơn nữa, hôm qua mọi chuyện ầm ĩ tới vậy là do không thấy Tứ tiểu thư đâu, đám hạ nhân xông đến Thư Hằng viện để tìm, nhưng chẳng ngờ thấy chuyện bại hoại đó, còn Tứ tiểu thư thì lại yên lành nghỉ ngơi trong phòng Tam tiểu thư.”

Hoàng thị là phận con dâu, vừa nói vừa lộ vẻ lúng túng xấu hổ, nhưng vì nàng ta biết sự việc nghiêm trọng nên cũng không dám giấu, nói hết mọi sự.

Diêu Bình Ưông nghe vậy liền hiểu ra điều bất thường ngay. Nghe nói khi ở kinh thành, thế tử Võ An Hưu chưa từng động tới nha hoàn, không lý nào bây giờ thân mang thương tích, còn hành xử ngông cuồng như vậy trong phủ đệ của người khác. Còn đứa nha hoàn đó nếu thật sự được coi trọng thì hiện giờ phải đắc ý hoan hỉ lắm chứ, sao tự dưng lại lăn ra ốm?

Ông trầm ngâm tư lự, nhớ đến việc Cẩm Sát gặp chuyện trên núi, lúc về phủ vẫn điềm tĩnh như thường, khiến Ngô thị phải chịu thiệt thòi, chật vật vô cùng. Ông ta nghĩ đến đây liền sáng tỏ tất cả, thở dài một hơi rồi nói: “Đúng là xứng danh cháu trưởng của ngài Thủ phụ, tuổi còn nhỏ như thế mà tâm tư hết sức tỉ mỉ thâm trầm, con bé đang ép Diêu thị trở mặt với Võ An Hưu phủ, dốc hết sức giúp nó từ hôn đây...”

Dứt lời, Diêu Bình Ưông nhắm mắt suy nghĩ, sau đó cất lời với Diêu Trạch Minh: “Nếu Diêu Quách thị trúng gió thật thì lại là chuyện may mắn, có điều Đại tiểu thư đã gây ra chuyện tai tiếng nhường này, trường nữ Diêu thị lý nào lại phải gả cho một tên vô tích sự* chứ, vậy thì sau này thiếu nữ họ Diêu còn gả được cho ai?! Chi bằng tìm cách giải quyết thấu đáo nhân lúc chuyện còn chưa bị lan truyền rộng rãi. Dù gì cũng đã đắc tội với Võ An Hưu phủ, cũng không sợ bởi vậy mà gia tăng oán hận nữa, nếu không chỉ khiến cho thế tử nói Diêu thị chúng ta yếu hèn sợ sệt. Chi bằng cứ kiên cường đến cùng, thể hiện tỏ tư thái không sợ cường quyền, giữ vững nền nếp gia phong của dòng họ. Con tới tìm các vị chú bác, truyền lại ý tứ của ta cho mọi người rõ. Sau khi các chi thương nghị xong thì cùng đến phủ Đồng Tri, mau chóng xử lý thỏa đáng chuyện này.”

*Nguyên văn là từ “Bạch thân”: Chỉ người không có công danh, chức vị.

Diêu Bình Ưông suy nghĩ một lát rồi tiếp tục: “Chuyện lui hôn cũng không thể trì hoãn thêm được nữa, con bảo Ngũ thúc công* tạm ngừng việc làm ăn buôn bán lại, trước tiên phải nhanh chóng kết thúc chuyện từ hôn, chuẩn bị vài ngày tới đưa Tứ tiểu thư lên kinh!”

*Thúc công: Chú. Ngũ thúc công: Chú Năm.

Diêu Trạch Minh nghe vậy liền hiểu ra phụ thân muốn dùng tính mạng của Diêu Cẩm Ngọc để cứu vãn thể diện họ Diêu, hoàn toàn trở mặt với Võ An Hưu phủ. Nghe vậy y trầm suy xét, cảm thấy phụ thân suy tính rất đúng, bèn thưa vâng rồi nhanh chóng rời đi.

Một canh giờ sau, các vị trưởng bối họ Điều cùng đến phủ Đồng Tri để gặp Điều Lễ Hách, bấy giờ Điều Lễ Hách đang vì chuyện của Quách thị mà vừa tức vừa vội, y đang ở trong Phúc Lộc viện, sắc mặt tái mét, bức bối tới nỗi chẳng thể ngồi yên. Nghe nói các vị trưởng bối cùng tới, nhất thời cảm thấy cực kỳ phiền não. Đến khi bước vào phòng khách nơi tiền viện, nghe xong mục đích của bọn họ, y nhất thời kinh ngạc đến nhảy dựng khỏi ghế thái sư, hoảng sợ kêu: “Các vị chú bác chẳng lẽ muốn con vì đại nghĩa mà không quản người thân*, tự tay giết chết con bé sao?”

*Nguyên văn là “quân pháp bất vị thân”.

Điều Trạch Minh nhìn vẻ mặt kích động của Điều Lễ Hách, bất giác trầm giọng nói: “Đại tiểu thư quý phủ gây ra chuyện bại hoại gia phong họ Điều, sắp sửa lan truyền đến hết các góc ngách của Giang Châu này, chuyện này há có thể coi như chuyện không quan trọng sao? Các vị tiểu thư chưa xuất giá của họ Điều ta cưới gả thế nào đây? Dưới gối của người chỉ có một đứa con gái, nhưng gia đình các huynh đệ người vẫn còn có thiếu nữ chưa tới tuổi cập kê, cứ coi như vì các cháu gái của người mà nên xử trí cho công bằng, bọn trẻ đều lớn lên trước mắt người cơ mà. Huống chi, có đứa con gái như vậy, tiền đồ quan trường của người cũng bị ngăn trở, gả trưởng nữ dòng chính làm thiếp cho một tên vô tích sự, người chịu nổi, nhưng thanh danh cả dòng họ ta chịu sao nổi!”

Điều Trạch Minh dứt lời, mọi người liền tỏ vẻ tán đồng. Điều Trạch Thanh nhìn thấy Điều Lễ Hách bủn rủn trên ghế thái sư, bèn trầm giọng chót hạ: “Lễ Hách, người tự suy xét cẩn thận, chuyện này là quyết định chung của dòng họ, nếu người không phục thì chỉ còn cách tự tập lại ở từ đường, để tộc trưởng chủ trì, dìm chết đứa nghiệp chướng, chấn chỉnh lại gia phong của Điều thị.”

Tất cả bọn họ cực kỳ kiên quyết, Điều Lễ Hách chợt bái hoài cả người. Nhóm Điều Trạch Thanh đứng dậy, chuyện này các chi đều đồng lòng quyết định như vậy, bọn họ đến đây chỉ là để báo kết quả cho Điều Lễ Hách chứ chẳng phải để bàn bạc. Dù cho trong họ, Điều Lễ Hách làm quan tới chức cao nhất, nhưng y cũng không thể không nghe theo quyết định của dòng họ, khó lòng phản bác.

Nhóm Điều Trạch Thanh rời khỏi, Điều Lễ Hách vẫn ngồi trong phòng tới tận lúc trời chuyển tối, khó mà hạ quyết tâm nổi. Hồ dữ còn không ăn thịt con, tuy Điều Cẩm Ngọc chẳng giỏi giang gì nhưng đầu sao vẫn là trưởng nữ mà Điều Lễ Hách thương yêu. Y vốn muốn giành cho Điều Cẩm Ngọc cái danh phận quý thiếp, tuy rằng chẳng thể nở mày nở mặt được nhưng cũng coi như là kết quả tốt nhất rồi. Vậy nhưng không ngờ tới các vị trưởng bối trong họ lại những tay vào.

Hơn nữa, đêm qua y tự mình đến Lạc Du viện để tra hỏi Điều Cẩm Ngọc. Theo những gì con bé nói thì rõ hóa ra thế tử Võ An hầu liên thủ với Tạ Thiếu Xuyên để đưa bốn con gái y, còn hôm qua Tạ Thiếu Văn cũng trúng phải mưu kế tương tự, hẳn nhiên đã căm hận Điều gia tới xương tủy rồi. Từ nay y cũng chẳng thể nào cậy nhờ vào Võ An Hầu phủ nữa, cho dù có thể thì nỗi hận trong lòng y cũng khó mà tan được.

Để Điều Cẩm Ngọc làm thiếp cho Tạ Thiếu Xuyên đã là sự nhượng bộ lớn nhất của y, chỉ vì sự trong sạch của Điều Cẩm Ngọc đã mất, nếu Tạ Thiếu Xuyên mà không cần thì con bé chỉ còn mỗi con đường chết. Bấy giờ nghe xong quyết định của gia tộc, Điều Lễ Hách lại suy đi tính lại, cuối cùng y vẫn cảm thấy danh tiếng của bản thân quan trọng, lại nghĩ đến việc Điều Cẩm Ngọc đến Tạ phủ làm thiếp cũng sẽ rất gian nan, y siết chặt tay, khép lại đôi mắt vẫn đỏ, cuối cùng ra lệnh: “Đi sắc một âm thuốc cho Đại tiểu thư...”

Trong Y Huyền viện, Cẩm Sát nghe tin lão phu nhân trúng gió, lại nghe chuyện người trong họ vừa tới gặp Điều Lễ Hách, sau đó Điều Lễ Hách cứ một mình ở mãi trong phòng khách đến hơn một canh giờ, trong lòng nặng trĩu tư lự. Đặt quyển sách trong tay xuống, nàng ngấm nhìn chiếc đèn Dương Giác* nhấp nháy trước gió đêm, hồi lâu sau mới khép mắt lại, mặt chẳng lộ rõ buồn vui.

*Dương Giác: Sừng dê.

Canh ba đêm đó, Cẩm Sát bị từng hồi âm thanh ồn ào vang vọng đánh thức. Nàng mở mắt, nghe ngóng âm thanh bên ngoài, đột sau lại âm ỉ hơn đột trước, bất giác trong lòng hơi xao động. Nàng ngần ngợ ngấm màn che trên đỉnh đầu hồi lâu rồi mới xoa xoa vàng trán đang nhâm nhâm đau. Nàng ngồi dậy, cất tiếng gọi Bạch Chi.

Chốc lát sau Bạch Chi mỉm cười bước vào, nàng ta vui vẻ treo màn che giường lên rồi bảo: “Tiểu thư đừng dậy vội, xem chừng tối nay tiểu thư không an giấc được rồi, nô tỳ gọi nha hoàn mang nước lên ngay.”

Cẩm Sát nghe vậy thì vụt qua suy nghĩ, chớp mắt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Chi tươi cười, nháy mắt nói: “Tiểu thư đoán thử xem?”

Cẩm Sát còn chưa đáp, Vương ma ma và Liễu ma ma đã cùng nhau đi vào, sắc mặt hai người đều lộ vẻ nghiêm nghị nặng nề. Thấy Cẩm Sát đổi mắt nhìn, Vương ma ma bước nhanh lên trước rồi nói: “Vừa nãy có tin Đại tiểu thư ở Lạc Du viện nghĩ quần nên thất cổ tự vẫn. Nghe nói lúc đám nha hoàn phát hiện ra thì đã tắt thở... Lão gia nghe tin thì thiếu điều ngất lịm ngay tại chỗ, lập tức sai hộ vệ đuổi Tạ thiếu gia đi, ngay cả thế tử Võ An Hầu cũng bị mời ra khỏi phủ rồi. Bấy giờ trong phủ từ trên xuống dưới đều hỗn loạn hết cả lên. Bọn hạ nhân đồn đoán do hôm đó Đại tiểu thư bị Tạ Thiếu Xuyên cưỡng bức, nên hôm nay mới tự vẫn để bảo toàn danh dự, thật đáng thương biết bao.”

Cẩm Sát nghe vậy, dù rằng trong lòng đã đoán ra từ lâu, nhưng sắc mặt vẫn toát vẻ trắng nhợt, nàng thậm siết chặt nắm tay lại. Vương ma ma tiến gần lại, nói: “Nhưng có việc hơi kỳ quái...”

Vương ma ma thấy Cẩm Sát nhìn mình thì tiếp tục: “Thi hài của Đại tiểu thư đặt tại Lạc Du viện, lão gia sai người canh giữ nghiêm ngặt, không cho các vị phu nhân vào phòng xem. Hơn nữa Hạ ma ma bỗng dưng mất tích..... Lão gia còn ra lệnh rằng, Đại tiểu thư làm bại hoại gia phong, bây giờ đã tự vẫn rồi thì nên để nàng ta được sớm ngày an nghỉ, linh cửu không cần phải quản bảy ngày nữa, ngày mai lập tức an táng!”

Cẩm Sát nghe vậy, khòe mắt chợt ánh vẻ suy tư, nàng định thần lại, cất giọng dằn dò: “Không được bàn tán chuyện này thêm nữa, các người cứ coi Đại

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vong Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82

Trong viện đã được lên đèn từ sớm, hạ nhân đang ồn ào bàn luận về nguyên nhân vì sao Diêu Cẩm Ngọc tự tử, vừa nhìn thấy Cẩm Sắc đi ra mọi người liền im lặng, cúi đầu cung kính hành lễ, Cẩm Sắc đứng trên bậc thang cẩn thận nhìn xuống những nô bộc đang hành lễ trong sân, môi nàng hơi cong lên, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuyết trắng của nàng hiển hiện ra ý cười tư giễu.

Mặc dù thời gian trước nàng đã thay đổi một đám nô tỳ, đám nô tỳ tuy không dám ở trước mặt thì cung kính sau lưng lại coi thường nàng, nhưng dĩ nhiên cũng không giống như bây giờ thờ cũng không dám thờ mặt, tất cả đều rất cẩn thận. Cẩm Sắc tất nhiên biết bọn họ là vì chuyện của Điều Cẩm Ngọc chết mà bị kích động, bên cạnh đó lại nhìn thấy Ngô thị bị đưa ra khỏi phủ, lão thái thái bị trúng gió, bây giờ Đại cô nương táng mạng cũng không còn, lúc này họ mới hiểu rõ nên không dám coi khinh nàng như trước nữa.

Cầm Sắc đến bên ngoài Lạc Du viện, từ rất xa nàng đã thấy được bên ngoài viện đã treo đèn trắng, có thể thấy được chiếc khăn tang ở trong gió đêm tung bay mang theo cả tiếng khóc than. Trong đó tiếng khóc của Tứ phu nhân là lớn nhất, từ xa đã nghe được tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế.

Cảm Sắc nhìn thấy ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt Tiểu Quách thị nhìn thật thê lương nhưng lại không hề thấy một giọt nước mắt nào, đúng là làm khó cho bà ta nãy giờ gào khan cả cổ mà vẫn có thể kiên trì tiếp tục được. Chuyện Điều Cẩm Ngọc tự sát, người bên ngoài nghe xong chỉ có thể nghĩ là do Tạ Thiệu Xuyên ác độc làm bẩn trong sạch của nàng ta , họ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, họ cũng nghĩ đến người đã chết nên không hề chửi rủa nàng ta , mà đối với thanh danh của các cô nương Điều gia việc này lại càng thêm có ích.

Mà nay Diêu Cẩm Ngọc lại bị vấy bẩn trong chính phủ đệ của mình, chuyện này tất cả mọi người đều biết, Diêu thị làm sao có thể che chở cho nàng ta ?! Đêm hôm qua, ở Thư Hằng viện Cẩm Sắc thấy cảnh Diêu Cẩm Ngọc chật vật như vậy thì nàng đã biết chuyện sẽ thành như thế này rồi. Nhìn thấy nhóm người bị cầm vào bên ngoài cửa Lạc Du viên, nàng đã hiểu rõ tình thương của cha đối với con gái của Diêu Lễ Hách.

Văn biết Diêu Lễ Hách là loại người ích kỉ, ông ta sẽ không đem đưa con gái bị vấy bẩn cản trở con đường làm quan của mình để ở trong lòng, chuyển thành ra như bây giờ ông ta cũng xem như còn có chút tính người. Ông ta làm cho cái chết của Diêu Cẩm Ngọc biến thành tự sát tại tội, sau đó ông ta còn cấm không cho mọi người đi vào, rồi lại tuyên dương con gái Diêu gia trinh liệt, mấy người Tiểu Quách thị cũng đoán được ý này, thế nên bọn họ mới phối hợp bày ra vẻ khóc than thảm thiết ở ngoài viện.

Họ mặc kệ tình huống của Diêu Cẩm Ngọc là như thế nào, được đưa đi đâu, họ chỉ biết từ nay về sau trưởng nữ của Diêu gia thật sự đã chết. Nếu Diêu Cẩm Ngọc thực sự còn sống cũng chỉ có thể mai danh ẩn tích kéo dài hơi tàn, đối với một tiểu thư khuê các bị gia tộc vứt bỏ mà nói, vừa không có thân phận, lại đang là thời loạn lạc, phải chịu đựng cái gì đối mặt với cái gì người bình thường nghĩ đều có thể biết được. Diêu Cẩm Ngọc là người được nuông chiều từ bé, đối với nàng ta việc còn sống mới thực sự là địa ngục, có thể sống sót được hay không cũng còn phải tùy vào số phận của nàng ta nữa.

Cầm Sắc nhìn một chút là đã nhìn thấy rõ Diệu Cầm Ngọc, ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt nàng ta tái nhợt, đôi mắt vì khóc đã sưng đỏ, khi nàng ta nhìn thấy Cầm Sắc thì vội quay đầu đi. Cầm Sắc thấy vậy về mặt cũng không có gì thay đổi, nàng chỉ đứng xa xa, cũng không bước lên phía trước. Nàng cũng chỉ là muốn đi xem qua một chút, nàng cũng hiểu đạo lý không thể vội vàng.

Cầm Sắc đứng đó một lúc lâu sau, liền thấy được Điều Lễ Hách cực kì bị ai được Điều Văn Kiệt đỡ đi ra khỏi Lạc Du viện, mặt Điều Lễ Hách đã đầy nước mắt, nửa người dựa vào trên người Điều Văn Kiệt. Thấy hai người đi ra, nhóm người Tiểu Quách thị đi lên nghênh đón, nói vài lời khuyên giải an ủi, lúc đó Điều Lễ Hách mới nói với Tiểu Quách thị: “Ngọc nha đầu thật là mệnh khổ, ta làm phụ thân thật có lỗi với nó, tối nay ta sẽ ở lại linh đường thủ lĩnh cho nó, trò chuyện với nó. Ngày mai ta sẽ đưa tang cho Ngọc nha đầu, mẫu thân hiện đang bị bệnh, phu nhân của ta lại đang ở biệt viện, việc đưa tang đành nhờ vả em dâu”

Tiểu Quách thị nghe vậy liền cười nói: “Anh chồng yên tâm, em dâu sớm đã phân công cho bọn hạ nhân thay nhau xử lý chuyện này, tuy cũng không quá rầm rộ, nhưng cũng không quá bối nhọ Ngọc nha đầu.”

Điều Lễ Hách nghe vậy thì mặt mày gật nhẹ đầu, vừa bảo nhóm người Tiểu Quách thị ra về liền quay người chăm chú nhìn Cầm Sắc, ngọn đèn chiếu lên khăn tang ở phía sau mặt ông ta tung bay, về mặt ông ta nháy mắt liên trở nên âm lệ, ánh mắt lợi hại nhìn xuyên qua đám người chiếu thẳng vào Cầm Sắc. Trên mặt Cầm Sắc buồn rầu không hề thay đổi, nàng cảm thấy được người Vương ma ma cứng đờ, nàng liền vỗ vỗ tay bà như vậy mới khiến cho Vương ma ma cúi đầu làm lễ với Điều Lễ Hách.

Điều Văn Kiệt đang đỡ bên người Điều Lễ Hách cũng theo sau nhìn sang, thấy sắc mặt Cầm Sắc vẫn không hề thay đổi, hần đột nhiên buông Điều Lễ Hách ra, phần nộ hướng phía nàng lao tới. Động tác của hần rất nhanh, trong giây lát liền đến bên cạnh Cầm Sắc, đám người Vương ma ma hoảng sợ chần chừ phía trước người cho nàng. Điều Văn Kiệt liền quát lớn: “Mày trả lại mạng cho em gái tao!”

Vương ma ma bước lên phía trước ngăn lại Điều Văn Kiệt, sau đó liền hô to: “Tại sao Nhị thiếu gia lại có thể nói như vậy? Người trong tộc đã cho phép cô nương nhà chúng tôi từ hôn, thế từ Võ An Hầu vào trong phủ cũng không phải là ý của cô nương nhà chúng tôi, còn công từ họ Tạ cũng là lão gia nghênh đón vào phủ, làm sao mọi người có thể biết được hần là loại súc sinh như vậy, còn việc Đại cô nương chết, tất cả các cô nương đều vô cùng đau xót. Nhị thiếu gia làm sao có thể trút giận lên người cô nương nhà chúng tôi như vậy được chứ!”

Điều Văn Kiệt làm sao có thể nghe lọt lời Vương ma ma nói gì, hần đẩy hai cái làm Vương ma ma té ngã, rồi lại đẩy ra hai người Bạch Chi, Bạch Hạc bên người Cầm Sắc, tiếp đó hần nâng tay liền muốn tát lên mặt Cầm Sắc, Cầm Sắc nhủu mày lùi về phía sau, lùi ba bước liền vướng phải cổ kiệu ở phía sau, nàng chỉ thấy được có một bóng đen chợt lóe lên trước mặt. Thấy tay to của Điều Văn Kiệt sắp tát vào mặt mình, nàng theo quán tính liền nhắm lại.

Nàng chưa cảm thấy được đau đớn ở trên mặt, đã nghe được bên tai truyền đến tiếng nói lạnh lùng: “Điều nhị công tử thật ghê gớm” Giọng nói đó vừa xong liền nghe thấy bên cạnh có tiếng hét thảm thiết, Cầm Sắc liền mở to mắt ngay lập tức thấy tay trái Điều Văn Kiệt đang nắm lấy tay phải, ngã xuống với sắc mặt tái nhợt cùng vụn vụn. Nàng kinh ngạc quay đầu thấy được ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dương Tùng Chi.

Bóng đêm che khuất khuôn mặt hần khẽ nhếch cang trở nên sắc bén, đôi mắt lạnh lẽo lại phảng phất giống như có tia lửa, đáy mắt dấy lên một ngọn lửa. Bóng dáng lạnh lùng mà cao ngất của hần đứng bên cạnh nàng, đang nhìn chăm chăm Điều Văn Kiệt nằm co quắp trên đất.

Giọng nói của hần lạnh lẽo mang theo nhọt nhọt kinh thường, thể hiện bản tính lãnh ngạn (lạnh lùng + cứng rắn), sự phẫn nộ mang theo nghiêm nghị cùng nhuệ khí làm người ta không dám nhìn thẳng. Điều Văn Kiệt không biết là bị thương quá đau hay là do bị Dương Tùng Chi dọa sợ, cả người hần ta co quắp, run rẩy bất hoàn toàn không dám lại đi nhìn Dương Tùng Chi

“Chi, chi không sao chứ?” Bên cạnh truyền đến giọng nói quan tâm của Văn Thanh. Cầm Sắc lúc này mới thấy được thì ra từ tiền viện chạy tới không chỉ có Dương Tùng Chi mà còn có Văn Thanh, Lý Quan Dịch cùng Điều Trạch Thanh. Cầm Sắc đang cảm thấy kì lạ Dương Tùng Chi có thể xông vào nội viện Điều gia một cách trắng trợn như vậy thì ra là đi cùng với Tộc lão.

Khi đang nói chuyện, Văn thanh đã chạy tới bắt lấy tay Cầm Sắc, Cầm Sắc thấy trong mắt đệ đệ chứa đầy vẻ lo lắng, nàng bắt giác vỗ vỗ tay đệ đệ an ủi, trên mặt Văn Thanh lộ vẻ sợ hãi một lúc sau mới run giọng nói: “Đại tỷ vừa mới đi, trong lòng Nhị ca chắc chắn đang rất khổ sở, nếu làm như vậy có thể dễ chịu một chút. Tỷ tỷ... tỷ tỷ hãy cố chịu một tát ấy đi, tỷ cũng đừng có trách Nhị ca được không...”

Cầm Sắc nghe xong cũng chảy nước mắt, vô cùng tủi thân. Mà bên kia Lý Quan Ngôn lại hướng Điều Trạch Thanh châm chọc cười, nói: “Trước kia có nghe nói qua về lễ giáo của Điều gia, cũng là gia tộc lớn số một số hai ở Giang Châu. Ta nghe nói Điều đại cô nương vì bị kẻ xấu lăng nhục mà tự sát để giữ gìn trinh tiết nên liền đến đây để phúng viếng, thật không ngờ lại có thể trông thấy huynh trưởng của đại cô nương ở trước mặt mọi người lại có thể trắng trợn ức hiếp muội muội trong tộc mà côi yếu đuối. Bản Tiểu tướng hôm nay cũng coi như là có thể nhìn rõ, tuy là cùng cha cùng mẹ nhưng không nhất thiết là có thể đoan chính như Đại cô nương.”

Điều Trạch Thanh nghe vậy trên mặt liền một trận nóng lên, nét mặt già nua hiện lên vẻ xấu hổ, tiếp theo mới tiến lên từng bước phẫn nộ quát: “Đưa hần tha đi xuống, phạt quỳ từ đường ba ngày, nếu còn không ăn năn liền tiếp tục quỳ, cho đến khi chịu ăn năn hối lỗi mới cho trở về.”

Thấy Điều Trạch Thanh đêm khuya đến, Điều Lễ Hách biết chắc là đến kiểm tra. Hần đã dựa theo quyết định của dòng họ. Điều phủ hiện nay đã không còn Điều đại tiểu thư, Điều Lễ Hách chắc chắn Điều Trạch Thanh sẽ không truy cứu nữa, ông ta cảm thấy nhẹ nhõm đang định tiến lên chào hỏi, lại nghe thấy Điều Văn Kiệt bị phạt. Mặc dù lo lắng cho con nhưng không dám phản bác lại Tộc lão, sẽ bị ghép tội bất hiếu.

Hần giọng nói lễ phép mà bi thương: “Là cháu không dạy dỗ tốt Văn Kiệt, cháu đã biết sai rồi, còn thỉnh ông chú bớt giận.....” Nói xong lời này mới chăm chú nhìn về Cầm Sắc nói: “Từ nha đầu không sao phải không? Nhị ca của con cũng là bị chuyện Đại tỷ con chết làm cho đầu óc không được tỉnh táo, đều không phải là cố ý nhắm vào con, con đừng để trong lòng, nề mặt của bác mà tha thứ cho nó, bác thay nó xin lỗi con.”

Điều Trạch Thanh phạt Điều Văn Kiệt đi quỳ không phải là từ đường nhỏ của Điều phủ mà từ đường lớn của Điều tộc, quỳ từ đường đều là con trai trong tộc phạm vào sai lầm lớn, mất mặt xấu hổ, bị mọi người chỉ trích không nói, chủ yếu nhất là chịu tội.

Trong từ đường đều có quản lý hình phạt người trong tộc ngày đêm chấp hành, mà người chấp hành ở đây đều thiết diện vô tư, dĩ nhiên sẽ không thiên vị

Điều Văn Kiệt, tảng đá dùng để quỳ ba ngày ở từ đường cũng không phải là dễ dàng gì, cũng có thể bị quỳ đến tàn phế, cho nên Điều Văn Kiệt là muốn mất nửa cái mạng, ít nhất trở về cũng phải tí mi điều đường mây tháng.

Nghe Điều Trạch Thanh muốn phạt điều văn kiệt quỳ từ đường, Điều Lễ Hách sao có thể không sợ hãi cho được, mà nhiều người như vậy nhìn thấy sai lầm của Điều Văn Kiệt, Điều Lễ Hách không thể phản bác quyết định của dòng họ, chỉ có thể xuống tay từ trên người Cẩm Sắc. Hắn ăn nói khép nép như vậy với Cẩm Sắc, đó là muốn buộc Cẩm Sắc cầu tình giúp Điều Văn Kiệt.

Cẩm Sắc sao có thể làm theo tâm nguyện của Điều Lễ Hách? Nàng nghe vậy lúc này liền run giọng nói: “Đại tỷ tỷ..... Đại tỷ tỷ a.....”

Cẩm Sắc vừa nói nước mắt liền rơi xuống, nửa dựa vào Văn Thanh dùng khăn che mặt liền khóc thảm thiết. Kia đáng đáp rõ ràng là do nghe được Điều Lễ Hách nhắc tới Điều Cẩm Ngọc mà vô cùng thương tâm, căn bản là không nghe được bất kì chuyện gì khác.

Điều Lễ Hách thấy vậy thì tức giận đến cả người phát run, mà xui lợ Điều Văn Kiệt đã bị người kéo đi xuống. Tiếng cầu cứu của Điều Văn Kiệt cũng xa dần, Điều Lễ Hách chỉ cảm thấy tim mình như bị đao cắt, hai tay nắm chặt, giống như chỉ có thể nắm như vậy mới miễn cưỡng có thể khôi phục về mặt, hắn suy yếu bị quần gia nâng dậy, hướng Điều Trạch Thanh nói: “Chú cũng thấy rồi đây, con gái đáng thương của cháu tự biết là làm ô uế dòng họ nên tự sát tại tội, nay mẫu thân lại bị bệnh, trong phủ loạn thành một đoàn. Cháu lo lắng mẫu thân, mất đi con gái yêu, đã lao lực quá độ, Chú còn có cái gì phân phó liền sai khiến quần gia đi làm, cháu không thể tiếp chuyện được.”

Nghe ông ta nói xong Điều Trạch Thanh nhìn quanh Lạc Du viện, nhân tiện nói: “Tự sát cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, lại không thể vào phần mộ tổ tiên, ngày mai đưa tang cũng đừng làm phô trương, theo ta thấy nên giảm bớt lễ nghi đi, cũng có thể sớm ngày làm cháu nó đi được an lòng.”

Điều Lễ Hách nghe vậy cả người phát run, chảy nước mắt giả nua đáp ứng, sau mới hướng hai người Dương Tùng Chi và Lí Quan Dịch thờ dài, nói: “Đa tạ thể từ cùng Lý Nhị gia đến phúng viếng con gái, tại hạ thể xác và tinh thần mệt mỏi, không thể tiếp chuyện.”

Ông ta đi rồi, Điều Trạch Thanh mới nói với Cẩm Sắc: “Sắp tới con sẽ theo ta đến kinh thành, con nên chuẩn bị tốt hành lý của mình đi”

Ngày trước khi phải nghe theo lời gia tộc lệnh cho Cẩm Sắc chuẩn bị hành trang để vào kinh, cùng với sinh lễ của Võ An Hầu phủ đều được nâng lên thuyền. Cẩm Sắc mặc dù thấy đại cục đã định, nhưng khi nghe Điều Trạch Thanh nói lại vẫn như như trước nao nao, trong lòng có loại cảm xúc khó tả. Nàng vẫn nhớ từ lúc trọng sinh tới nay đủ loại khó khăn cùng cố gắng, hốc mắt nàng hơi đỏ, ánh mắt lóe lóe, lúc này mới cúi đầu hành lễ nói:

“Con đều đã chuẩn bị tốt rồi, cảm tạ ông chú đã nghĩ đến. Văn Thanh nhà con nó không hiểu chuyện, mà nay chú lại vì chuyện của Đại tỷ mà thương tâm quá độ, Văn Thanh ở phủ khó tránh khỏi thêm phiền phức, làm cho chú phải phân tâm lo lắng cho nó, chẳng lẽ đây không phải bất hiếu? Lại nói, con và Văn Thanh từ biệt nhà bên ngoại cũng đã hơn bốn năm, ông ngoại cùng bà ngoại tuổi đã cao, con suy nghĩ muốn cùng mang em trai vào kinh, trước cũng muốn đi thăm nhà bên ngoại, còn mong ông chú cho phép.”

Sự việc như thế xảy ra, Điều Lễ Hách hận không thể lột da nàng, Cẩm Sắc vào kinh tất nhiên là lo lắng để Văn Thanh ở lại Giang Châu. Có chuyện vừa rồi của Điều Văn Kiệt, lại có Dương Tùng Chi cùng Lí Quan Dịch ở đây, Điều Trạch Thanh không thể không đồng ý, liền đáp ứng rồi cùng đám người tiểu Quách thị nói hai câu nói, liền trở về phủ.

Mà Lạc Du viện bên này mọi người cũng ra về, Dương Tùng Chi cùng Lí Quan Dịch là muốn cùng Văn Thanh đi tiền viện, hôm nay ở lại khách viện Điều gia.

Cẩm Sắc đoán chắc là Bình Nhạc quận chúa nghe nói điều gia đêm vô cùng hỗn loạn, không yên lòng nên mới kêu Dương Tùng Chi cùng Lí Quan Dịch xuống núi suốt đêm đến Điều phủ, nàng vô cùng cảm động, nhìn hướng Dương Tùng Chi, hắn cũng đang chăm chú nhìn nàng, một đôi con người sớm đã không còn tàn khốc như vừa rồi, dưới ánh trăng tỏa ra sắc thái ấm áp làm an ổn lòng người.

Thất ánh mắt Cẩm Sắc lộ ra cảm kích, hắn chỉ cười nhợt nhạt, nói: “Nhị tỷ lo lắng nàng, hôm qua mẫu thân đã đến Giang Châu, thật ra còn hai ngày nữa Nhị tỷ hết ở cử, chúng ta cũng sẽ về kinh. Mẫu thân bà ấy rất muốn trông thấy nàng, rất cảm tạ nàng đã cứu mẹ con tỷ tỷ. Nàng và Văn Thanh nếu không ngại có thể cùng chúng ta vào kinh, ta sẽ tự đi nói với Điều lão thái gia.”

Cẩm Sắc nghe vậy trong lòng liền biết Dương Tùng Chi thấy tình cảnh vừa rồi nên trong lòng không yên tâm, hắn là có ý tốt. Nhưng Cẩm Sắc không theo Điều Trạch Thanh vào kinh, lại đi theo người của Trần Quốc Công phủ cũng không có cách gì giải thích được, cho nên nàng chỉ cười một tiếng, nói: “Ngài yên tâm, ông chú làm người chính trực, đối đãi tỷ đệ rất là khoan dung. Vốn nghĩ là trong hai ngày tới tiểu nữ sẽ tới thăm hỏi Văn tỷ tỷ, không nghĩ tới..... Như thế chắc chỉ có thể gặp lại ở Kinh thành.”

Dương Tùng Chi biết ý Cẩm Sắc muốn cự tuyệt liền cũng không nhiều lời nữa, thoáng nhìn hai mắt nàng nói: “Kinh thành gặp lại.”

Cẩm Sắc hướng hắn cười, lúc này mới hướng Lí Quan Dịch, cúi người hành lễ, ân cần nói: “Đa tạ Lý công tử có thể đến phúng viếng đại tỷ tỷ.....”

Cẩm Sắc nói xong muốn nói lại thôi, Lí Quan Dịch thấy nàng như vậy ngược lại nói, nói: “Điều tứ cô nương cứu chị dâu, cùng huyết mạch duy nhất của anh trai, đối với ta mà nói đó là ơn nghĩa lớn, có cái gì cứ việc nói thẳng.”

Cẩm Sắc thế này mới sắc mặt thẹn thùng lại cúi đầu hành lễ, nói: “Tiểu nữ có một thỉnh cầu không an phận, còn mong Lý công tử có thể đồng ý, cậu của tiểu nữ hiện nhận chức huyện lệnh ở Miên Lĩnh, tiểu nữ lại nghe nói vùng Miên Lĩnh hiện nay hình như có chút không yên ổn, rất lo lắng cho cậu nhỏ, ban đầu tiểu nữ tuổi nhỏ, ngoài tầm tay với. Nay được nhận biết công tử, liền da mặt dày muốn nhờ, không biết.....”

Cẩm Sắc chưa nói hết lời, Lí Quan Dịch liền sáng khoái cười, nói: “Ta tưởng tứ cô nương hỏi chuyện gì, thì ra là vì thế. Vùng Miên Lĩnh năm trước gặp tai họa, náo loạn nạn trộm cướp, quả thật không phải là nơi thái bình, Tứ cô nương lo lắng cậu cũng là chuyện nên làm. Tứ cô nương chỉ sợ là muốn bảo

ta gửi Nhị thúc một phong thư nhờ hân chiếu cố nhiều hơn Ngũ gia phải không, từ cô nương xin yên tâm đó là việc nên làm, thực nên như thế. Đã để Từ cô nương phải mở miệng, thật là ta suy nghĩ không chu toàn, Từ cô nương tha thứ ta tắc trách.”

Miền Lĩnh nằm quá gần biên quan phía nam của Đại Cẩm, mà Nhị thúc của Lý Quan Dịch cầm quân trấn giữ vùng phía nam, chủ yếu đóng quân tại Tùng Giang Quan không xa Miêu Lĩnh, cho nên mặc dù Cẩm Sát chưa nói hết lời, Lý Quan Dịch đã hiểu rõ ý tứ của nàng.

Lý Quan Dịch nói xong liền hướng Cẩm Sát vái chào, Cẩm Sát cả kinh, liền nghiêng người né qua, nhưng tâm trạng liền buông lỏng, trên mặt đã lộ ra nụ cười, vội vàng cảm tạ.

Mất thấy Văn Thanh cùng đám người Dương Tùng Chi đi xa, nàng mới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, mỗi nàng giương cao, hơi thở lúc này chỉ là lạnh lạnh của hơi nước vào ban đêm, trong lòng thả lỏng, sao trời lấp lánh sáng ngời, bầu trời mênh mông mà rộng lớn.

Ngày hôm đó trời còn chưa sáng hẳn, quan tài của Điều Cẩm Ngọc được nâng ra Lạc Du viện, đưa ra khỏi Điều phủ, đưa tang qua loa, tình hình rất thê lương. Trưởng nữ Điều gia, lại có kết cục như vậy, cũng làm cho bọn hạ nhân thổn thức không thôi, từ đó mấy lời bàn tán về Điều phủ mới thoáng tan một ít.

Hôm sau, Cẩm Sát mang theo Liễu mama, Vương mama, Bạch Chi cùng vài cái thân cận nô tỳ, ngồi ầm kiệu ra Điều phủ. Lúc lên xa ngựa, nàng quay lại nhìn Điều phủ ở phía sau.

Ánh mắt nàng xuyên qua cửa lớn đỏ thẫm cao lớn mà uy nghiêm, dừng lại ở chữ phúc được khắc trên tường xây làm bình phong ở cổng, không nhận được liền nhẹ nhàng gọi lên khoe môi.

Cái gọi là, trong họa có phúc, trong phúc cũng có họa. Điều Lễ Hách tự cảm thấy ở Giang Châu đã là ở trên vạn người, phú quý vô cùng, có từng nghĩ tới phúc họa trước giờ luôn gần bó, giống hẳn có những hành vi không đúng đắn, dung túng người nhà, lại tự cho là có thể lấy thùng úp voi, tham lam thiên cận, lại không biết được sống yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy, phú quý như vậy liệu có năng lực giữ được đến bao lâu?

“Tỷ, làm sao vậy?”

Trong xe vang lên tiếng của Văn Thanh, Cẩm Sát thấy Văn Thanh lộ ra thần sắc lo lắng nhìn mình, lúc này mới cười tiến vào xe ngựa, hướng Văn Thanh nháy mắt, nói: “Không có việc gì, từ kinh thành trở về có lẽ đã là cảnh còn người mất, tỷ tỷ nhìn nhiều một chút Điều phủ, nhớ lại những ngày chúng ta ở đây.”

Văn Thanh nghe vậy lại đẩy ra cửa sổ xe cũng nhìn về cổng lớn Điều phủ, nheo mắt nói: “Đúng! phải nhớ thật kỹ, ta Điều Văn Thanh sẽ không bao giờ quên mọi chuyện ở đây!”

Cẩm Sát thấy trên khuôn mặt non nớt, trẻ con của em lại thoáng hiện ra vẻ mặt cứng rắn cùng lạnh thấu xương, ánh mắt hơi hơi chột lóe, mới cười khép lại cửa sổ, nói: “Cảnh vật nhớ kỹ cũng vô dụng, con người không thể vì sống yên ổn mà liền quên trước đây chịu nhục, cũng không nên bị cừu hận tra tấn, con người một khi trầm mê vào cừu hận thì lòng dạ sẽ không thể rộng rãi, tầm mắt sẽ không thể coi mở. Không nên quên nỗi nhục trước đây phải luôn cảnh tỉnh chính mình. Mậu ca nhi, đệ phải luôn nhớ kỹ, mọi chuyện do sủng mà quý (cao quý), do quý mà phú (giàu có), do phú mà kiêu (kiêu ngạo), do kiêu mà phải chết, đây là một cái quy luật tất nhiên. Ngày sau tỷ đệ chúng ta nếu được hưởng an nhàn, cũng nên lấy nỗi nhục này để luôn luôn cảnh giác chính mình, không nên quan tâm thiết hơn, khi sống yên ổn phải nghĩ đến ngày trước gian khổ, phải mọi lúc không quên phấn đấu cùng nghiêm khắc kiểm chế bản thân.”

Cẩm Sát tỷ đệ một đường đi tới bến đò Phụng Kinh đã là hơn mười ba ngày sau, năm nay do khí hậu rét lạnh. Vừa lập đông, ở phía nam Giang Châu đã đổ xuống hai đợt tuyết nhỏ, mà Phụng Kinh càng gần phương bắc lại vừa qua trận tuyết lớn quả nhiên là rét vô cùng.

Vừa đúng ngày hôm đó lại có tuyết rơi, lọt vào trong tầm mắt là bến đò một màu trắng xóa, tuyết lớn dường như đã đem bầu trời cùng mặt sông hợp lại làm một, nhìn không ra sự khác biệt.

Bởi vì sắc trời đã không còn sớm, trên bến đò, những con thuyền so với ngày thường ít đi một chút, nhưng thuyền đến Phụng Kinh vẫn tấp nập. Cho dù thời tiết không đẹp lại gần về chiều nhưng bến đò vẫn ồn ào, náo động không thôi. Tàu buôn cùng khách nhân qua lại nườm nượp, mọi người đều rất vội vàng, chung quanh đều là tiếng hét to cùng thúc giục.

Cẩm Sát và Văn Thanh lần này bị người trong tộc toàn quyền giao phó cho Điều Trạch Thanh. Điều Trạch Thanh một nhà buôn bán rất mở rộng, ở kinh thành cũng có cửa hàng cùng biệt viện, trước khi lên kinh ông đã cho người người truyền tin cho quân sự ở kinh thành chuẩn bị tốt biệt viện, tiếp đến lại cho quân gia dẫn người đi trước.

Chỉ có Cẩm Sát theo Điều Trạch Thanh xuống thuyền, cũng không gặp quân sự Phụng Kinh dẫn người tới. Thấy việc ở bến đò bận rộn, tiếng người tiếng động hỗn tạp, quân sự cùng đi với Điều Trạch Thanh liền trấn an nói: “Hôm nay việc công không được thuận lợi, chỉ sợ Điều quân sự nhất thời khó tìm lại đây, lão thái gia cùng từ cô nương không ngại thì lên thuyền trước, tiểu nhân đi tìm tìm người.”

Điều Trạch Thanh nghe vậy gật đầu, vừa muốn phân phó Cẩm Sát lên thuyền, lại nghe một giọng lưu manh phát ra từ phía mạn thuyền.

“A, sao lại có một tiểu mỹ nhân ở đây thế này, quả nhiên là đáng người tốt, tướng mạo tốt, đứng ở trước gió tuyết thế này chắc là rất lạnh phải không, làm cho Tam gia ta rất đau lòng đó, không bằng đến trong lòng Tam gia sưởi ấm cho nàng, gia là người thương hương tiếc ngọc, nhất định thương yêu nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

“Tiểu nương tử này đứng trong gió tuyết, hiển nhiên là đang đợi Tam gia của chúng ta tới thương tiếc đó mà.”

“Ánh mắt Tam gia rất cao đấy, tiểu nương tử đứng là có phúc khí.”

.....

Giọng nói kia vừa vang lên lại kéo theo vài giọng khác, lời nói vô cùng càn rỡ. Nghe vậy Diêu Trạch Thanh và Văn Thanh nhìn lại đã thấy một gã mặc cẩm bào có vạt áo màu đỏ tía hoa văn trải rộng cùng màu, khoác áo choàng lông hồ ly màu vàng, đầu cài trâm vàng, bên cạnh còn gắn hai đóa hoa phù dung bằng lụa. Gã mang theo một đám hơn mười tên sai vặt hấp tấp đi về phía bên này.

Gã nam tử tự xưng là tam gia kia chắc lại là một tên ăn chơi trác tán ở kinh đô đây mà, da mặt gã trắng nõn, mà lại còn đánh một tầng phấn, ngũ quan tạm coi như đoan chính nhưng khí chất toát ra lại làm cho người ta không thể gạt bừa, đáy mắt gã có một quang xanh đen, ánh mắt gã mê ly lại hưng phấn nhìn chăm chăm vào Cẩm Sắc ở bên cạnh.

Lúc này trong lòng Diêu Trạch Thanh có chút lo lắng mà quay đầu về phía Cẩm Sắc nói: “Mau vào trong thuyền đi.”

Văn Thanh cũng biến sắc, theo bản năng liền chắn trước mặt Cẩm Sắc. Lúc này Cẩm Sắc mặc chiếc áo choàng lông chồn trắng rộng rãi, nàng vội kéo mũ trùm đầu lên chỉ để lộ ra non nửa khuôn mặt, đỉnh đầu lại được Vương mẹ che ô. Vì sợ gió tuyết thổi vào, cho nên Vương mẹ đem ô chắn hướng gió thổi tới. Cẩm Sắc thực xác định, từ chỗ phát ra âm thanh kia cũng chỉ có thể xem được váy của nàng mà thôi, huống chi lại cách một màn tuyết rồi. Cái gã tên tam gia kia căn bản là không có khả năng nhìn thấy rõ bộ dạng của nàng.

Mà những người này đột nhiên tiến đến, nàng vừa mới lên thuyền, chân còn chưa đứng vững mà những người này lại không hề báo trước đã xông ra, việc này rõ ràng là bọn họ đã sớm xác định rõ mục tiêu, đoán chắc mười mươi là bọn họ vì nàng mà đến, hơn nữa quân gia của Diêu gia chưa dẫn người tới đón, chỉ sợ cũng không phải chuyện bất ngờ rồi.

Từ trước tới nay từ hôn luôn là chuyện hết sức trọng đại, nữ tử bị từ hôn coi như xong cả đời, còn nam tử bị từ hôn mặc dù so ra đỡ hơn nhưng thanh danh cũng hao tổn sau này cũng sẽ bị trở ngại rất nhiều. Vũ An hầu sao có thể cam tâm để nàng, một người sa cơ thất thế, đi từ hôn thế tử bảo bối của hần chứ.

Cho nên, Cẩm Sắc liền hiểu trên đường vào kinh chắc chắn sẽ có rất nhiều cản trở, nhưng nàng cũng không ngờ đến chỉ mới bước lên đất Phụng kinh mà phiền toái đã tìm đến.

Nghe xong lời nói của Diêu Trạch Thanh, đầu Cẩm Sắc cũng không ngoài lại nhìn mà liền xoay người nắm tay Vương ma ma đi vào trong khoang thuyền.

Nhưng nàng vừa quay người lại, bên phía tam gia liền trở nên nóng nảy, hô to một tiếng, “Mỹ nhân muốn chạy! Mau ngăn lại cho tam gia!”

Hắn hô xong thì có hơn mười gã sai vặt hùng hổ xông tới. Nghĩ rằng lên Phụng Kinh liền có người đến đón, cho nên Diêu Trạch Thanh đến kinh thành cơ bản cũng không mang theo bao nhiêu hạ nhân. Vốn đã thiếu người mà sự việc xảy ra lại vô cùng đột ngột tất nhiên là không kịp ngăn cản.

Nhìn thấy ba hộ vệ Diêu gia xông lên cản trở bị mấy gã sai vặt hành hung, Diêu Trạch Thanh mặc dù thấy sự tình có chút kỳ quái nhưng vẫn tự mình tiến lên hướng gã tam gia kia chào, nói: “Lão phu ở Giang Châu.....”

Ai ngờ Diêu Trạch Thanh chưa nói xong, gã tam gia kia đã vung tay đâm vào mặt của ông. Thời trẻ Diêu Trạch Thanh cũng tung hoành khắp nơi nên cũng có học chút võ nghệ, ông nghiêng người tránh được nguy hiểm, trong lòng đã xác định mấy gã này là nhắm vào Diêu gia.

Ông đang kinh hãi thì bên kia mấy gã sai vặt đã sắp bắt được Cẩm Sắc, Cẩm Sắc thấy tình thế nguy cấp, biết chắc là không thể lên thuyền lại nên nàng đứng im, chăm chú nghĩ biện pháp. Không ngờ cách đó không xa lại chợt vang lên tiếng vỗ ngựa, tiếp theo truyền đến một giọng nói như vừa mĩa mai vừa tức giận.

“Hoàng tam nhi, người thật đúng là hơn mười năm như một ngày, nửa điểm tiến bộ cũng không có, cả ngày trừ bỏ làm chút việc khi nam đạo nữ *, người còn có bản lĩnh nào khác không?! Chẳng trách cha người – phủ doãn Phụng Kinh – chán ghét nên vứt bỏ người, ba ngày hai bữa đều có roi tới hầu người.”

*Khi nam đạo nữ: ức hiếp nam nhân, cướp đoạt nữ nhân (mình chưa liên tưởng được câu thành ngữ nào của Việt Nam ý nghĩa giống vậy. Bạn nào biết chỉ mình nha)

Cẩm Sắc nghe tiếng nhìn lại, giữa màn tuyết trắng xóa xuất hiện một thiếu niên đánh ngựa tiến đến, hần mặc bộ vũ thiên trường bào, cổ áo cổ tay đều có viền lông chồn tía, quần áo trên người hần đều được thêu hoa văn màu tối, thắt lưng màu đen có đính những viên ngọc bích rực rỡ, trên đầu vai là áo khoác màu đen được viền lông thú, cả người hần hơi nghiêng về phía trước, khoe môi hơi nhếch lên mang theo ba phần chê cười, bảy phần khinh thường

nhìn gã tam gia kia.

Phía sau hắn còn có năm sáu gã sai vặt mặc áo xanh, cả nhóm người đạp tuyết mà đến, bước chân họ cuốn theo những bông tuyết chưa kịp rơi xuống thối chúng bay lên cao.

Ánh mắt Cẩm Sắc dừng lại ở khuôn mặt của nam tử kia, thấy mặt hắn như Quan ngọc, mày liễu mắt phượng, cái mũi thanh tú, môi mỏng tươi đẹp tựa như cánh hoa đào, đỏ sẫm giống như có thể chảy ra máu. Rõ là nam sinh nữ tướng, dung mạo hắn mặc dù vô cùng xinh đẹp nhưng lại không hề mang đến cảm giác như nữ nhân. Dáng người hắn cao ngất, đôi mắt xéch híp lại thành một đường, con ngươi như có tia sáng hiện ra, lông mi hắn dài cong vút theo khóe mắt xéch mà hơi hơi cong lên lại càng tăng thêm vài phần tà mị.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cẩm Sắc, mặt hắn cũng liền chuyển hướng lên người Cẩm Sắc, sau đó lạnh nhạt mà rời đi, đáy mắt hắn thoáng hiện lên vẻ chán ghét. Tâm Cẩm Sắc đau xót, hốc mắt lúc này đã đỏ ửng, âm áp ề ề, nhưng cũng chẳng phân biệt được trong lòng rốt cuộc là vui mừng hay là bi thống.

Vương ma ma nâng tay Cẩm Sắc cũng hơi hơi run, giọng bà run run nói: “Cô nương, là biểu thiếu gia!” Bà nói xong, Văn Thanh cũng a một tiếng kêu lên.

Đôi mắt Cẩm Sắc chớp chớp lúc này mới chậm rãi tràn ra ý cười, bên kia Hoàng Tam gia nghe vậy nên sắc mặt khẽ thay đổi, hắn nhíu mi tiến lên lạnh lùng nói: “Liêu Thư Ý, các ngươi như vậy là có ý gì?! Chuyện Tam gia ta làm là ý tứ của nương nương trong cung, ngươi hiểu rõ việc không liên quan đến mình thì đừng quản, không nên làm việc xoi hòng bông không.”

Người đến không phải ai khác đúng là trưởng tử của đại cữu cữu Cẩm Sắc, cháu đích tôn của phủ Liêu Thượng Thư - Liêu Thư Ý, hắn nghe xong lời nói của gã Hoàng tam thiếu gia kia về mặt không có may mắn biến hóa mà chỉ đem thân mình hơi chồm về phía trước, tiếp theo hắn không nói lời nào nhưng lại vung cương ngựa hướng Hoàng tam gia phóng tới, bộ dáng như là muốn đạp chết hắn mới hả dạ.

Hắn vừa động, mấy gã sai vặt theo sau cũng theo đi theo sau lưng, hơn mười gã sai vặt nhìn thấy thiếu gia nhà mình sắp bị ngựa đạp, làm sao còn dám đi đây đưa với Cẩm Sắc, nhất thời chúng liền hô lên vây quanh Hoàng tam thiếu gia, mà Diêu Trạch Thanh cũng liền cho người Diêu gia đưa Cẩm Sắc lên trên thuyền.

Cẩm Sắc đứng ở trên boong thuyền nhìn về phía bên bờ, thấy được mấy gã sai vặt mà Liêu Thư Ý mang theo có thân thủ rất cao, Hoàng tam gia cùng mấy gã sai vặt bị Liêu Thư Ý đuổi chạy vòng quanh, rất thảm hại, Văn Thanh ở một bên vỗ tay thét to.

Một lát sau Hoàng Tam gia thấy sự tình không xong, lại bị thương vài chỗ, hắn bỏ lại hai câu nói hung ác rồi mang theo gã sai vặt thảm hại đi khỏi. Cẩm Sắc thấy Liêu Thư Ý quay đầu ngựa lại liền vội nâng váy lao xuống boong tàu, tiến lên chắn trước ngựa Liêu Thư Ý. Nàng kéo xuống mũ trùm đầu liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ vô song cùng Liêu Thư Ý không mấy khác biệt, rõ ràng là hai người cùng chung huyết mạch.

Liêu Thư Ý không nghĩ tới Cẩm Sắc lại đột nhiên lao tới, hắn không sợ nguy hiểm mà giữ chặt cương ngựa, sau đó hắn trừng mắt chăm chú nhìn Cẩm Sắc, Cẩm Sắc thấy hắn híp mắt trừng mình nhưng ẩn dưới đáy mắt hắn hiện lên một tia khản trương cùng thân thiết. Lông mi nàng run lên chấn động rồi xuống hai hàng lệ nóng, môi khẽ nở nụ cười, kêu: “Ca ca.....”

Liêu Thư Ý so với Cẩm Sắc lớn hơn sáu tuổi, vì Cẩm Sắc không có huynh trưởng, cho nên từ nhỏ nàng chưa từng gọi hắn là Liêu Thư biểu ca, mà vẫn luôn kêu là ca ca, tiếng gọi đó vô cùng thân thiết lại thêm vài phần ý lại. Liêu Thư Ý nghe vậy ánh mắt lóe sáng, nhưng rốt cuộc sắc mặt hắn vẫn lạnh hai phần, lời kéo dây cương liền từ bên người Cẩm Sắc phóng đi, Cẩm Sắc theo bản năng muốn túm giữ hắn, nàng gất gao nắm góc áo hắn nên bị kéo theo con ngựa chạy mấy bước, Văn Thanh hoảng sợ hô to một tiếng, chạy vội tới.

Liêu Thư Ý tức giận trừng mắt với Cẩm Sắc, rồi lại nói lòng cương ngựa, hắn từ trên cao lập tức nhìn xuống Cẩm Sắc, Cẩm Sắc lại kêu lớn: “Ca ca..... Ca ca!”

Cẩm Sắc giống như chỉ biết nói hai câu này, tiếng hô càng lúc càng lớn, nước mắt lại rơi.

Liêu Thư Ý nhìn khuôn mặt Cẩm Sắc càng ngày càng giống tổ mẫu cùng bác, lại nghe nàng gọi như vậy, nhất thời nổi lòng dậy sóng. Hắn nhớ rõ Cẩm Sắc trước đây mỗi khi có việc nhờ hắn thì luôn lộ ra khuôn mặt như họa uy khuất một tiếng như thể kêu hắn làm cho tâm hắn cũng muốn mềm thành một đoàn mà cái gì cũng đều chiều theo nàng. Sau đó nàng sẽ giống như con mèo nhỏ vừa trộm được thịt mà chớp chớp mắt cười vui sướng.

Nay lại nghe nàng gọi như vậy, lại thấy ánh mắt Cẩm Sắc tràn đầy tủi thân cùng mong chờ, thương tâm cùng quật cường. Liêu Thư Ý chỉ cảm thấy thật phiền lòng cùng khó chịu, liếc mắt thấy Diêu Văn Thanh cũng chạy tới, lúc này hắn dùng sức vung tay một cái hất Cẩm Sắc ra, giương roi ngựa lên, hắc mã dưới người cũng nhanh đạp tuyết phóng đi.

Cẩm Sắc bị hắn hất ra té trên mặt đất, mắt thấy Liêu Thư Ý đã đi xa, nàng cắn cắn môi, cố kiềm nước mắt lại, sau đó mới để Văn Thanh nâng nàng đứng dậy, Văn Thanh nhận lấy khăn tay từ Vương ma ma giúp Cẩm Sắc xoa xoa hai tay dính đầy bông tuyết, thấy bàn tay nàng đã ửng đỏ, tơ máu như ẩn hiện, hắn bất giác dậm chân nói: “Trước đây đại biểu ca là người hiểu rõ tỷ tỷ nhất, mà nay..... Mà Tỷ cũng thật là, biết rõ đại biểu ca trong lòng có oán hận, sao còn cố lôi kéo làm gì.”

Cẩm Sắc nghe vậy cười rút tay về, mặt mày rõ ràng hiện lên vui mừng, vỗ vỗ vai Văn Thanh, nói: “Tỷ tỷ không có việc gì.”

Diêu Trạch Thanh nhìn thấy rõ tất cả, nghe Cẩm Sắc gọi công tử khí chất bất phàm kia là ca ca thì liền biết đó là công tử bên họ ngoại của Cẩm Sắc, hắn than nhẹ một tiếng, xa xa nhìn thấy quân sự đã tìm được đám người Diêu quân gia tới đón, xe ngựa vội vàng chạy lại đây. Ông ta lo sợ tên Hoàng tam công tử kia đi rồi lại quay trở lại nên vội phân phó Cẩm Sắc và Văn Thanh lên xe.

Cầm Sắc lên xe ngựa, dựa vào gối mềm, ôm ấm lỏ do Bạch Chi đưa, đôi tay bị gió tuyết thổi lạnh như băng mới chậm rãi khôi phục độ ấm. Lúc này nàng mới cảm nhận được một tia ấm áp chậm rãi lan rộng theo đầu ngón tay tiến vào trong lòng.

Đại biểu ca tuy là câu giận, nhưng tốt xấu gì hắn đối với nàng vẫn còn quan tâm, vẫn chưa vì đại cữu cữu mất đi mà hoàn toàn hận nàng và Văn Thanh, bằng không hắn cũng sẽ không xuất hiện ngay lúc đó. Hắn mặc dù một câu cũng không muốn nói với nàng, nhưng chỉ mắng hoàng tam công tử hai câu rõ ràng là đưa cho nàng một hồi chuông cảnh báo.

Nếu nàng nhớ không lầm, Phương Kinh phủ doãn chính là em vợ Triệu Vạn Phong của phụ thân Lê phi, không nghĩ tới Lê phi nhưng lại thay phủ Vũ An Hầu ra mặt, Văn Tần ở hậu cung do Lê phi sai khiến như thiên lôi sai đâu đánh đó, nên Lê phi như vậy là có qua có lại. Việc trong Hậu cung từ trước đến nay cùng triều đình đều có nhiều liên hệ. Xem ra Đại hoàng tử vô cùng coi trọng Vũ An Hầu phủ, Lê phi nhúng tay chỉ sợ cũng là vì muốn hưởng hoàng hậu tranh công.

Đại biểu ca có lẽ sợ nàng chỉ lo đề phòng Vũ An Hầu phủ lại bỏ qua Đại hoàng tử cùng Lê phi, nên mới tới giải vây đồng thời nhắc nhở nàng sao?

Lúc Liêu Thư Ý trở lại phủ Thượng Thư thì tuyết đã ngừng rơi, trên đường trải một tầng tuyết dày trắng xóa, phản chiếu ánh sáng làm quang cảnh trở nên bừng sáng. Liêu Thư Ý từ trên ngựa lập tức nhảy xuống, đi nhanh vào phủ, nhắm thẳng Tùng Hạc viện của lão Thái quân mà đi.

Trong ồn ào các Tùng Hạc viện, lão thái quân Trương thị đang ngồi ngay ngắn ở cạnh bên trái tháp mỹ nhân, từ bàn nhỏ dứt từng miếng bánh hạt dẻ cho tiểu tôn nhi đang vui vẻ há miệng chờ ăn bên cạnh. Bà thấy cháu sau khi nuốt xong lại mở to đôi mắt đen trong vắt nhìn chằm chằm vào đĩa bánh ngọt thì liền bị chọc cười, đối với đứa trẻ đang chu chu môi đòi ăn nói: “Duệ nhi à, con thật giống với bộ dáng trước đây của tam nhi đều thích ăn mấy đồ béo ngọt như thế.”

Bé Duệ nhi là con nhỏ mới sinh năm trước của Liêu tam lão, vừa tròn chín tháng, đang là lúc ngây thơ đáng yêu nhất. Con dâu của Liêu tam lão già - Lưu thị đứng ở một bên, thấy Trương thị cười cao hứng, nhân tiện nói: “Nương! Vì chuyện ít ngày nữa mạng vài vị chất nữ vào cung tham dự thọ yến của Hoàng hậu chắc cũng mệt mỏi rồi, đứa nhỏ lại phá phách, vẫn là để con dâu bế đi.”

Lão thái quân nghe vậy liền cười véo véo hai má phúng phính của Duệ nhi, sau đó mới để Lưu thị bế đứa nhỏ.

Bên kia Đại phu nhân Hải thị vẫn đứng bên cạnh lão Thái quân chưa đi ra, liền đầy nhẹ tiểu nhi từ Liêu Thư Ngạn đứng bên cạnh, Liêu Thư Ngạn hiểu ý tứ của mẫu thân, vội cười nhào vào bên chân tổ mẫu làm nũng nói: “Bà nội, Ngạn nhi cũng muốn bà nội dứt ăn bánh hạt dẻ.”

Liêu Thư Ngạn là cháu trai đứng hàng thứ , là đứa nhỏ mồ côi phụ thân của đại lão gia khi vẫn còn trong bụng mẹ, nay mới ba tuổi tướng mạo đã cực kì giống đại lão gia đã mất. Liêu lão thái gia cùng Trương thị luôn nhớ rõ năm xưa lúc đứa nhỏ này chưa chào đời đã không có phụ thân, nên cũng đối hắn vô cùng yêu thương.

Thấy hắn chạy tới, Trương lão thái quân liếc mắt nhìn về phía ánh mắt tha thiết của Hải thị, trong lòng bất giác thờ dài, khi nghe tiếng nói của Ngạn nhi rồi lại nhìn thấy đôi mắt đen tròn đang chớp chớp của đứa nhỏ Trương thị thấy trong lòng mềm đi , bà cười vỗ vỗ đầu đứa nhỏ rồi cũng dứt hẳn hai miếng bánh ngọt. Nghe đứa nhỏ nói hôm nay vừa học xong một bài thơ cổ liền tán thưởng hai câu, sau đó lại nghe đứa nhỏ rung đùi đắc ý đọc lên.

Bên kia Lưu thị bế tiểu nhi từ lều sang một bên đang cùng tam lão gia cùng nhau đùa với đứa nhỏ, nói: “Lão gia xem, Duệ nhi lại mọc thêm hai cái răng này.”

Mừng thọ của Hoàng hậu, lễ vật lão Thái quân giao cho tam lão gia đi tìm, tam lão gia hôm nay muốn tới để bẩm báo, nên mới cùng tam phu nhân cùng nhau bế đứa nhỏ sang đây.

Tam lão gia là thứ xuất, mẹ đẻ là Vương di nương là di nương duy nhất còn sót lại của Liêu lão thái gia, nên cũng liền ở tại Liên Hà viện.

Tam lão gia mỗi tháng đều đi qua ở với Vương di nương hai lần, nhưng lại ngày ngày đến Tùng Hạc viện thỉnh an lão thái quân, hắn vừa đầy tháng liền được nuôi dưới danh nghĩa của Trương lão thái quân, cũng được nuôi dạy với ba con trai trưởng của Liêu lão thái gia, Liêu lão thái quân đối ông ta như con ruột, coi ông ta như con trai trưởng mà nuôi dạy. Môn phong Diêu gia thanh chính, Liêu lão thái gia dạy con nghiêm khắc , tam lão gia đối với Trương lão thái quân kính yêu có thừa, nhưng đối với mẹ ruột lại lạnh nhạt rất nhiều.

Thê tử của ông ta – Lưu thị xuất thân là dòng dõi thư hương, Lưu thị là danh gia vọng tộc ở Thanh Châu, Lưu thị là con vợ cả cũng là vợ do Trương lão thái quân tỉ mỉ vì ông ta chọn lựa, dịu dàng hiền thực, hai người kết hôn xong cảm tình vô cùng tốt. Nay nghe xong lời nói của thê tử, Tam lão gia nhìn xuống quả nhiên thấy tiểu nhi từ lại mọc ra một cái răng.

Bên kia Ngạn nhi đọc thơ, được lão thái quân khen ngợi, vừa vặn liền nghe được lời nói của Lưu thị, hắn tính tình trẻ con cũng chạy qua, nháo muốn đi xem răng nanh của tiểu đệ đệ. Đại phu nhân Hải thị thấy con không nghe lời, lại thấy hắn cùng tam lão gia và tam phu nhân đầu cúi gần nhau nhìn Duệ nhi trong lòng Lưu thị, một cảnh gia đình ở chung ấm áp, về mặt bà lúc này liền thay đổi, ánh mắt có chút nóng lên, hai tay nắm chặt rồi hướng Ngạn nhi nóng giận hô một tiếng: “Ngạn nhi, lại đây!”

Bà ta hô một tiếng có chút đột ngột, dẫn tới mọi người đều quay lại nhìn, Hải thị sắc mặt khẽ biến, nhẹ giọng nói: “Đệ đệ của con còn nhỏ, coi chừng làm bị thương hắn, còn không mau lại đây với mẫu thân.”

Ngạn nhi tủi thân chu miệng, nhưng Duệ nhi y y nha nha nắm lấy tay hắn giống như không muốn hắn đi, hắn hết nhìn Duệ nhi, lại nhìn Hải thị, rốt cuộc chậm rãi đi qua chỗ Hải thị. Lão thái quân đem tất cả đều xem rõ ràng, trong lòng lại thờ dài, tiếp theo mới nói với Hải thị: “Hoàng hậu thừa dịp ngày sinh thiết yến trong cung, từ Tam phẩm mệnh phụ trở lên cùng cô nương chưa lấy chồng đều được đi dự tiệc, quý phủ chúng ta có ba vị cô nương, Mẫn nha đầu cùng Thanh nha đầu thì không sao, để mẫu thân các nàng tự do hỗ trợ chuẩn bị, Hương nha đầu để cho người giúp nàng. Cô nương trong phủ chúng

ta mặc dù không phải là xinh đẹp nhất nhưng quần áo là không thể để cho người ta chê cười.”

Dương hoàng hậu không muốn bày vẽ nên từ trước sinh nhật đã miễn cho các mệnh phụ tiến cung chúc mừng. Nhưng lúc này Hoàng hậu lại thiết yến nghe nói là do thể tử của Giang Hoài vương Diêm quốc, di của hoàng hậu Hoa Dương phu nhân cầu xin trước mặt Hoàng hậu giúp con trai thứ lựa thể tử. Mà Hoàng hậu cũng muốn vì thể tử Trần Quốc công chọn lựa cô nương, cho nên mới thiết yến hậu cung.

Liêu gia cũng không nghĩ đến hai mối hôn nhân này cho nên đối với ăn mặc của các cô nương cũng không nhiệt tình, Trương lão thái quân cũng là lần đầu tiên đề cập đến chuyện này. Hương nha đầu bà vừa nói tới là đích trưởng nữ của Liêu tứ lão gia, mà Tứ lão gia nhậm chức ở xa, lão thái quân thông cảm Tứ phu nhân, lại lo lắng cho con trai nhỏ, liền cho phép tứ phu nhân theo tới nơi nhậm chức, nên đích trưởng nữ được nuôi ở bên cạnh lão Thái quân.

Hải thị nghe vậy, liền đứng lên, nói: “Nương xin yên tâm, hai ngày nay thân thể Hương nha đầu có chút khó chịu, con dâu liền đi xem thế nào. Ngan nhi một lát nữa ngủ trưa, hẳn ở đây lại làm phiền đến mẫu thân, con dâu liền mang hẳn về.”

Lão thái quân nghe xong giật đầu, Hải thị hành lễ lui ra ngoài, liền nghe bên trong tam lão gia nói: “Mẫu thân, lần này cửa hàng đang thiếu hàng hóa, con trai đã kêu Mã quân sự đến Giang Châu nhập vào một số hương liệu, hôm nay vừa vận đến kinh, mà con trai còn nghe nói thuyền buồn Liêu gia cũng là hôm nay đến kinh.”

Hắn nói xong, động tác thổi bọt trà của Trương lão thái quân hơi dừng lại một chút, bên kia Liêu tam cô nương đã là nâng lên ánh mắt sáng ngời nói: “Tam thúc, không biết Cẩm Sắc muội muội cùng Mậu ca nhi có ở trên thuyền không?”

Nàng nói xong thấy Tam lão gia hơi giật mình nhưng không đáp nên mới nghĩ đến chuyện đại bá sau khi qua đời. Hai ba năm nay trong phủ liền không ai đề cập đến đôi biểu đệ muội Liêu gia do bác lưu lại này. Mới đầu nàng cũng chỉ nghĩ đến chuyện ở chung cùng Cẩm Sắc trước đây, nhất thời hưng phấn, mới thốt ra lời nói như vậy.

Ngoài phòng, Hải thị chưa chịu đi cũng nghe được lời nói của Liêu Thư Tĩnh, nhất thời tay liền nắm chặt đến tê rần, đợi Ngan nhi kinh hô một tiếng, Hải thị mới hồi phục lại tinh thần, vỗ vỗ con, lôi kéo hẳn xuống bậc thang.

Trong phòng Liêu Thư Tĩnh tự thấy xấu hổ, Liêu nhị cô nương Liêu Thư Mẫn tới kéo nàng, nói: “Ta tham gia cung yến xiêm y vẫn phối hợp không được ưng ý, Tam muội muội đi giúp tỷ xem được không, không mẫu thân lại mắng ánh mắt ta vụng về.”

Liêu Thư Tĩnh nghe vậy liền đứng lên, Lưu thị thấy lão thái quân không nói lời nào cũng đứng lên, nói: “Một lát nữa Duệ nhi cũng nên đi ngủ, con dâu trước bế hẳn trở về.”

Mấy người liền cáo lui đi ra Tùng Hạc viện, Liêu Thư Mẫn mang theo nha hoàn vừa đi qua hành lang gấp khúc, đi tới Mẫn Nùng viện của mình, liền nghe thấy bên ngoài cửa tròn, Hải thị đang cùng Ngan nhi nói chuyện.

“Mẫu thân, tam tỷ tỷ nói tới Cẩm Sắc muội muội cùng Mậu ca nhi là ai, Ngan nhi sắp có bạn chơi cùng sao?”

Tiếp theo liền vang lên giọng nói mang theo chút tức giận cùng bén nhọn của Hải thị, “Bọn họ không phải là bạn cùng chơi với người, người không có phụ thân đó là do bọn họ làm hại, Ngan nhi về sau không cho phép nói tới bọn họ! Ngan nhi nhớ kỹ, người không có phụ thân liền không có chỗ dựa, chỉ có thể dựa vào chính mình để trở nên nổi bật, người nhất định phải nghe lời mẫu thân nói, cố gắng học hành, đừng giống như đại ca người, tương lai mẫu thân hoàn toàn dựa vào người.”

Ngan nhi nghe vậy cái hiểu cái không liền đáp ứng, mà bên kia cửa tròn Liêu Thư Mẫn nghe được liền thay đổi sắc mặt, nàng đi nhanh xuyên qua cửa tròn một mặt hướng Ngan nhi vẫy tay, một mặt cười hướng Hải thị hành lễ, nói: “Đại bá mẫu dạy lục đệ đệ học hành chăm chỉ tất nhiên là tốt, nhưng cũng không nên nói những lời làm cho cho hẳn lầm đường lạc lối. Không nói đến đại bá có phải do tỷ đệ Cẩm Sắc tỷ hại chết không, mà đại bá mẫu lại dạy bảo lục đệ như vậy là không ổn, Lục đệ còn nhỏ, đại bá mẫu dạy hẳn mang cừu hận sâu nặng cũng không sợ tương lai tính tình hẳn cố chấp lại tà nịnh sao?”

Hải thị nghe vậy lúc này liền trừng trừng mắt, cảm tức nhìn Liêu Thư Mẫn, nói: “Người là tiểu bối mà dám giáo huấn bá mẫu là ta đây sao? Trước giờ ta không biết thì ra Mẫn nha đầu lại có nhiều đạo lý như vậy. Đệ muội đem người giáo dưỡng cũng thật độ lượng, nhưng cũng bởi vì người chết không phải là cha người, người tất nhiên sẽ không hiểu được!”

Bà ta nói xong liền dẫn Ngan nhi bước nhanh rời đi, nha hoàn Bích Giang thấy sắc mặt Liêu Thư Mẫn khó coi, liền khuyên nói: “Nhị cô nương không phải không biết tính tình của đại phu nhân, không nên nhắc đến đại lão gia, nhị cô nương cần gì phải đi kiếm phiền toái chứ.”

Liêu Thư Mẫn nghe vậy thì thờ dài, nói: “Sao có thể mặc kệ chuyện của Cẩm Sắc cùng Mậu ca nhi.....”

Bích Giang lại nói: “Chuyện này cũng không có biện pháp, đại phu nhân cùng đại lão gia cảm tình rất tốt, đại lão gia cứ như vậy ra đi, đại phu nhân mới ba mươi tuổi đã phải ở góa, trong bụng còn có Lục thiếu gia chưa ra đời, vừa ra sinh đã không có phụ thân, chuyện như vậy sao có thể không hận cho được. Nhị cô nương làm sao không biết lão Thái quân cùng lão Thái gia đầu có trách cứ Liêu cô nương cùng Liêu thiếu gia? Nhưng dù sao đại lão gia là vì Liêu gia mà ra đi, đại phu nhân muốn ôn ào, lão Thái quân cũng chỉ có thể dung túng, một bên là ngoại tôn cơ khổ mồ côi, một bên lại là con dâu tuổi còn trẻ đã phải thủ tiết, nói cho cùng đứa nhỏ do đại phu nhân sinh ra là đại thiếu gia cùng lục thiếu gia mới là họ Liêu, là cháu đích tôn của Liêu phủ. Chuyện này cũng chỉ có thể tự đại phu nhân coi bỏ mới xem như kết thúc được, cô nương vẫn nên đừng quan tâm, mà có muốn quan tâm cũng chỉ vô dụng.”

Liêu Thư Mẫn nghe vậy đi di chân, rồi lại nói: “Chẳng lẽ đại bá phụ mất, thì những người còn sống không cần sống sao? Chuyện này nếu đại ca ca có thể nghĩ thông suốt thì tốt rồi, có hẳn khuyên đại bá mẫu, cố gắng còn có thể có chút tác dụng. Chỉ tiếc đại ca ca từ khi nhìn thấy thi thể đại bá phụ được đưa

trở về liền thay đổi tính tình, ngay cả Quốc Tử Giám cũng không đi, suốt ngày ăn chơi ở bên ngoài, cũng không biết cùng loại người nào lui tới, đại bá mẫu răn dạy cũng không nghe.....”

Liêu Thư Mẫn nói xong cảm giác được Bích Giang lôi kéo ống tay áo của nàng, nàng nhìn lại đã thấy Bích Giang liên tiếp nháy mắt với nàng, Liêu Thư Mẫn giật mình nhìn theo tầm mắt của Bích Giang liền thấy Liêu Thư Ý vung tay áo bào, đi nhanh qua trước cửa tròn, tất nhiên là hắn đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Trong Tùng Hạc viện, sau khi đám người rời đi, Liêu Tam lão gia Liêu Chí Minh mới hướng Trương thị thông báo: “Con đã phái Mã quản gia đi đến Giang Châu để mua hương liệu theo lời mẫu thân, con cũng âm thầm điều tra chuyện của Vi Vi và Mậu Nhi. Mã quản gia làm việc đâu ra đấy nên mọi chuyện đều thỏa đáng hết rồi. Bây giờ ông ta đang đứng ở cửa sau chờ mẫu thân gọi đến hỏi chuyện”

Việc phái Mã quản gia đến Giang Châu thực sự là chủ ý của Trương thị. Mấy năm nay, bà vì cái chết của con trai mà trong lòng dường như có một vách ngăn với tỷ đệ Cẩm Sát. Tuy biết việc này không thể trách hai đứa trẻ, nhưng suy cho cùng thì đứa con cả ruột thịt của bà cũng vì xích mích với Diêu gia nên mới xảy ra chuyện, mà tỷ đệ Cẩm Sát lại là huyết mạch của họ. Do đó trong lòng bà cũng không cách nào không hoài nghi, bên cạnh đó bà còn nhìn thấy thù hận của con dâu trưởng quá nặng cho nên ba năm trở lại đây bà vẫn dằn lòng mà đối xử thờ ơ lãnh đạm với hai đứa nhỏ.

Nhưng theo từng năm trôi qua, khi bà cũng đã dần dần tiếp nhận việc ra đi đột ngột của con trai trưởng mà không còn bi thương như trước thì nỗi day dứt đối với đứa con gái duy nhất lại càng ngày càng sâu. Kỳ thực Trương thị đã bàn bạc qua với phu quân việc đón tỷ đệ Cẩm Sát về phủ lần nữa. Nhưng suốt ba năm không đoái hoài tới mà bây giờ lại tùy tiện đến đưa người đi thì vô cùng không ổn. Hơn nữa, khúc mắc trong lòng con dâu trưởng vẫn chưa được gỡ. Thêm việc hai ông bà hơn ba năm nay thấy tỷ đệ Cẩm Sát không có thư từ qua lại nên cũng thấy chạnh lòng cảm thấy hai đứa không hiểu chuyện. Hai ông bà lại càng nghĩ chắc cả hai tỷ đệ sống ở Diêu gia rất tốt. Nếu không thì sao chúng chẳng thêm gửi thư báo tin tức qua lại.

Suy nghĩ như vậy nên việc này cứ bị kéo dài. Mãi cho đến Tết Trùng Dương, khi Hoài Dương vương phủ mở yến tiệc, Liêu lão thái quân và Võ An Hầu phu nhân đều nhận lời mời dẫn theo các tiểu thư trong phủ tới dự. Trương thị mới phát hiện rằng trong yến hội, phu nhân Võ An Hầu phủ dường như có ý xem xét những tiểu thư của các phủ khác. Cùng với việc khi phu nhân Võ An Hầu nói chuyện với Giang Hoài Vương phi lại lộ ra sự bất mãn đối với hôn sự của Tạ Thiếu Văn mà lại có ý yếu mến Minh Hà Quận chúa của của Giang Hoài Vương phủ.

Thấy vậy, Trương thị lúc đó cũng thầm lo lắng. Sau khi về nhà thì bà kêu ca phàn nàn với chồng mình vài tiếng rằng quả là đáng lo. Liêu Thượng thư chỉ cười bảo vợ mình cả nghĩ. Dù sao thì Võ An Hầu phủ cũng là gia tộc có thanh danh địa vị ở kinh thành, không đến nỗi làm ra loại chuyện tham phú phụ bần, không niệm tình xưa như vậy. Trương thị sau khi được phu quân mình khuyên nhủ cũng xem như an lòng. Sau đó không đến nửa năm thì bà lại nghe tin Võ An Hầu phu nhân dẫn theo thế tử đến Giang Châu chúc thọ Diêu lão thái thái.

Sau khi Liêu Thượng thư trở về vẫn còn trêu ghẹo vợ mình vài câu, nói bà hồi trước đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Trương thị nghe vậy thì lắc đầu cười tự giễu. Nhưng Võ An Hầu phu nhân vừa rời đi chưa đến một ngày, Vân Tần trong cung lấy lý do rằng yếu mến Minh Hà Quận chúa nên xin Thánh Thượng đem Quận chúa đến gần cung Vân Song bầu bạn.

Việc này lại khiến Trương thị càng bất an hơn, suy đi nghĩ lại hết bốn ngày mà vẫn không yên lòng được. Lúc đó bà mới lặng lẽ phân phó Tam lão gia, lệnh ông phái người thích hợp đến Giang Châu, lấy lý do là mua sắm đồ đi xem xét tình huống. Nên lúc này mới có chuyện quản gia đứng đợi để chờ hỏi chuyện.

Mấy ngày nay, Võ An Hầu phủ bị Thôi gia ở Giang Châu đến gây sự, bọn họ chỉ tay máng Võ An Hầu phu nhân yêu đương vụng trộm không thành, ngược lại giá họa cho con dâu trưởng lại. Sau khi sự việc bị vạch trần thì giết người diệt khẩu. Chuyện âm mưu này khiến cả thành sôi sục. Bản thân Trương thị có nghe nói đến việc này, bà biết ở Giang Châu thật sự xảy ra chuyện. Nhưng cũng không rõ ràng chân tướng vụ việc nên mấy ngày rồi vẫn không thể an giấc. Hôm nay nghe thấy Mã quản gia đang đứng ở cửa sau chờ gọi hỏi chuyện thì đương nhiên nhanh miệng lệnh cho nha hoàn đi triệu người đến.

Tam lão gia thấy Trương thị vẻ mặt nôn nóng thì vừa tự châm thêm trà cho bà vừa khuyên nhủ: “Mẫu thân cứ thả lỏng tâm tình, tuy rằng chưa hỏi cận kề, nhưng từ chỗ quản gia nghe nói thì Vi Vi và Mậu Nhi đều ở trên thuyền vào kinh lần này của Diêu gia, hai đứa nhỏ có tộc nhân chăm sóc nhìn có vẻ cũng không có vấn đề gì.”

Trương thị nghe vậy, vẻ mặt mới trở lại bình thường, gật đầu nói: “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt. Nếu thật sự là hai đứa trẻ này có việc gì thì sau này ta còn mặt mũi nào đi gặp muội muội đáng thương của con chứ.”

Trương thị nói xong thì hai mắt ửng hồng, mặt Tam lão gia cũng lộ vẻ đau thương, ông thở dài một tiếng rồi nói: “Bốn huynh đệ chúng con chỉ có một tiểu muội là Hoa nhi, muội ấy bạc phước nên ra đi sớm chỉ để lại hai đứa nhỏ này. Phụ thân, mẫu thân và những người làm thúc thúc như chúng con đương nhiên phải chiều cố hai đứa nhiều hơn. Nhưng mấy năm nay vì chuyện của đại ca mà để hai đứa trẻ phải thua thiệt. Giờ đây đại ca cũng đã đi được một khoảng thời gian rồi. Không bằng lần này hai đứa nó vào kinh, con đến nói chuyện với Diêu gia, để mẫu thân đem Vi Vi và Mậu Nhi về bên mình nuôi dưỡng đi.”

Trương thị nghe vậy chưa kịp trả lời thì tiếng của Phùng ma ma từ ngoài đã vọng vào, thì ra là Mã quản gia đến. Trương thị vội kêu nha hoàn đi dẫn người vào, Mã quản gia vừa mới hành lễ, Trương thị đã hỏi đến tin đồn Vạn thị vụng trộm với người khác ở kinh thành mấy ngày qua.

Vài hôm này Mã quản gia ở Giang Châu đã dùng mọi cách tìm hiểu sự việc nên vô cùng rõ ràng, ông tỉ mỉ đem việc hôm thọ yến của Diêu lão thái thái, đám hạ nhân Diêu gia đồn rằng Diêu Đại tiểu thư mơ ước hôn sự của muội muội, trên núi Tiểu Hàn Vạn thị mưu hại Cẩm Sát bắt thành ngược lại liên lụy danh dự bản thân, tỳ đệ Cẩm Sát trên đường hồi phủ gặp bắt trắc, người trong họ Diêu trách phạt Ngô thị, cùng với việc sau đó Ngô thị bị phạt đưa đi biệt viện; thế tử Võ An Hầu bị đánh, từng chuyện từng chuyện nói ra hết.

Trương thị ngồi một bên nghe mà sắc mặt sớm đã càng lúc càng khó coi, khi nghe đến Văn Thanh ở trước mặt các nguyên lão trong tộc của Diêu gia nói rằng nếu bản thân chết đi, gia sản sẽ chia đều cho mọi người trong tộc thì trong lòng Trương thị đã rõ ràng tất cả, nhịn không được mà giận run cả người.

Tam lão gia cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy, đợi Mã quản gia nói xong, ông thấy sắc mặt Trương thị đã trắng bệch, vành mắt đỏ lên, hiển nhiên lúc này bà đã không còn tỉnh thần đề hồi ký càng, ông vội lệnh cho Mã quản gia lui ra. Đợi cho hạ nhân lui ra hết, Trương thị liền cầm tách trà đặt trên bàn ném xuống đất, tách trà rơi xuống vỡ tan tành* thì bà mới cảm thấy con tức giận trong lòng vơi đi một chút, rồi rơi lệ nói: “Đều do mẩu thân hồ đồ, còn để cho hai đứa trẻ chịu nhiều khổ sở như vậy, không biết mấy năm này hai đứa nhỏ làm sao chịu đựng nổi. Mẩu thân vẫn cứ nghĩ rằng Vi Vi và Mậu Nhi chưa từng gửi thư báo qua đây thì đương nhiên sống rất tốt, lại vì việc của đại ca nguoi năm đó mà chúng ta và người của Diêu gia xích mích, chúng nó lo lắng người của Diêu gia nên không dám cùng bên này gần gũi, nhưng không ngờ rằng người nhà Diêu gia lại đề tiện, vô liêm sỉ như thế, theo tình huống này chỉ sợ rằng thư từ của hai đứa trẻ đều bị lén giữ lại cũng không chừng.... Không được, con mau đi hỏi thăm xem đám người Vi Vi bây giờ đang trụ ở đâu, mẩu thân phải đem bọn nhỏ đưa trở về liền.”

*nguyên bản là tứ phân ngũ liệt

Tam lão gia thấy Trương thị vì vô cùng lo lắng mà đứng lên, liền vội vàng đỡ bà dậy rồi khuyên: “Mẩu thân chớ hoảng hốt, cho dù muốn đón về thì thế nào cũng phải bàn bạc qua với phụ thân mới được, bọn nhỏ bây giờ đã vào kinh rồi, cũng không cần vội trong hôm nay. Lại nói, hai đứa trẻ đi đường mệt nhọc, cũng nên để chúng nó nghỉ ngơi một phen, nếu mẩu thân lúc này đi qua đó, cũng chỉ một phen đau buồn mệt nhọc. Hơn nữa, trong phủ thế nào cũng phải chuẩn bị trước tiểu viện cho Vi Vi và Mậu Nhi, chuyện này còn phải nói qua với đại tẩu một tiếng, nếu cứ giấu đại tẩu mà đem tỳ đệ Vi Vi đón về thì chỉ sợ trong lòng đại tẩu càng sinh ra nhiều khúc mắc. Đại tẩu chừng quản việc bếp núc, nếu tẩu ấy không buông được khúc mắc với hai đứa trẻ thì chỉ sợ bọn nhỏ vào phủ cũng không được bình an.”

Trương thị nghe vậy thì thở dài, hồi lâu sau mới nói: “Con nói phải, nhưng đại tẩu con cái gì cũng tốt, duy chỉ có tầm nhìn là quá hạn hẹp, chỉ sợ một đoạn thời gian cũng không hiểu được...”

Tam lão gia lại cười nói: “Mẩu thân quá lo lắng rồi, trước kia đại tẩu chỉ coi hai đứa nhỏ là huyết mạch của Diêu gia, nằng nặt người nhà Diêu gia đã hại đại ca, đương nhiên cũng không tha thứ cho hai tỳ đệ Vi Vi. Nhưng nếu tẩu ấy biết được những nỗi khổ mà hai đứa đã chịu ở Diêu gia, thì suy nghĩ trong lòng sẽ có thay đổi. Lại nói, nếu đại tẩu không hiểu, Ý Nhi hiểu thì cũng như nhau thôi, việc Vi Vi vào kinh lần này, con đã tự quyết định cho Ý Nhi biết một chút tin tức, mẩu thân đoán xem thế nào?”

Ánh mắt Trương thị sáng ngời, Tam lão gia lại vừa cười nói: “Ý Nhi nghe nói tỳ đệ Vi Vi hôm nay đến kinh thành, cũng không hiểu sao nó biết được Phủ doãn* Tam công từ từ sáng sớm đã dẫn theo người đi qua bến phà, khi nãy nó cũng vừa mới chọn một vài tên sai vặt tay chân lạnh lẽo hướng về phía bến phà mà đi rồi.”

*Phủ doãn: một chức quan thời xưa chỉ vị quan đứng đầu một phủ được đặt tại kinh đô. Phẩm vị của quan Phủ doãn thường là Tam phẩm.

Trương thị sau khi nghe xong liền thở dài, lại nhíu mày nói: “Nói cho cùng vẫn là thân nhân cùng chung huyết mạch, lần này Vi Vi vào kinh là vì chuyện từ hôn, chỉ sợ Võ An Hầu khó lòng chấp nhận bị một người sa cơ thất thế làm mất mặt trước mọi người, hôn sự này phải do Diêu gia hủy thì mới được, không thể để Võ An Hầu phủ đoạt trước. Con nói đúng, bây giờ hai đứa nhỏ đã đến kinh thành, đón trở về cũng không phải việc nhất thời là xong, việc cấp bách bây giờ là hủy hôn. Để mẩu thân cẩn thận suy nghĩ lại việc này, nhưng chỗ hai đứa trẻ thì người hãy phái vài kẻ thân tín âm thầm chiếu cố đi, mẩu thân khó lòng lại tin tưởng người Diêu gia.”

Tam lão gia nghe vậy liền đáp ứng, sau đó lại khuyên nhủ Trương thị vài câu rồi mới rời đi.

Lúc này Cẩm Sát cũng đã đến một phòng ở biệt viện của Diêu Trạch Thanh tại Phụng Kinh, biệt viện này nằm giữa một ngõ hẻm tối đen phía thành Đông, biệt viện có hai cửa ra và hai cửa vào, mặc dù không quá lớn nhưng cực kỳ sạch sẽ. Vương ma ma và Liễu ma ma chỉ huy đám nha hoàn đem hành lý thu dọn xong, Cẩm Sát đã tùy ý ăn một chút rồi nằm lên trên giường. Mấy ngày qua toàn ở trên thuyền, xuống đất ngược lại chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Sau khi nàng tỉnh dậy đã là một canh giờ sau, Vương ma ma vất khăn giúp Cẩm Sát lau mặt sau đó cười nói: “Lư quản gia đã chờ tiểu thư một lúc lâu, tiểu thư bây giờ có muốn gặp y không?”

Cẩm Sát nghe vậy lập tức đưa tách trà trong tay cho Bạch Chi, vội vã xuống giường nói: “Ma ma mau giúp ta chỉnh trang lại một chút, Bạch Chi đi truyền lời mời Lư quản gia vào ăn các*.”

*ăn các: gian phòng nhỏ có đặt lò sưởi nhưng thông với phòng lớn.

Bạch Chi tuân mệnh rồi đi, Vương ma ma giúp Cẩm Sát mặc vào một chiếc áo nhỏ màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo dày màu xanh ngọc, trên cổ áo thêu hình loài thú may mắn của biển*, sau đó kết tóc kiểu thập tự kết, lại cài trâm bằng vàng hình hoa thực được đang nở rồi mới đỡ Cẩm Sát vào ăn các.

*ý nói Huyền Vũ. Người TQ xưa có quan niệm rằng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ và Kỳ Lân là ngũ đại hộ thú ban phúc lành và bình

an cho mọi người. Huyền Vũ tính thủy nên biển thuộc phạm vi bảo hộ của Huyền Vũ.

Trong nhón các, có một nam nhân nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, trên người mặc xiêm y tơ lụa Sơn Dương Hồ đội đã lâu, thấy Cẩm Sát tiến vào liền vội vàng đứng dậy tiến lên hai bước hành lễ nói: “Lão nô Lưu Quyền thỉnh an tiểu thư.”

Lưu Quyền là phu quân nha hoàn hồi môn Từ Quyền của mẫu thân Liễu Hoa năm đó, y vẫn luôn giúp mẫu thân quản lý một tiệm bán thuốc. Cẩm Sát thấy y hành lễ liền bước vội lên hai bước khiêm tốn đỡ dậy nói: “Mấy năm nay Lưu thúc cực khổ rồi, ngồi xuống hẳn nói.”

Lưu Quyền nghe vậy vẻ mặt rung động, vành mắt đỏ hoe nói: “Tiểu thư và tiểu thiếu gia đi một lần liền hơn ba năm, bây giờ cũng xem như hồi kinh rồi.”

Hai người ngồi xuống lại hàn huyên vài câu, Lưu Quyền mới nhớ đến phải bẩm báo sự việc nên vội nói: “Những việc tiểu thư giao phó lão nô đã dựa theo căn dặn trong thư mà làm xong rồi, bốn hôm trước khi lão nô chạy đến Bạch gia thôn thì quan binh đang chuẩn bị đốt thôn, lão nô phải dùng bạc khơi thông các điểm mấu chốt mới đưa được hai xe Bạch Trục Thảo* ấy vào thôn, bây giờ dân chúng trong thôn đa phần đã đỡ hơn rồi. Sáng hôm nay quan binh thấy các thôn dân đều đã khá hơn liền biết bệnh dịch không phải ôn dịch nên đã bỏ lệnh cấm đối với Bạch gia thôn để các thôn dân rời thôn rồi.”

Bạch Trục Thảo (white clover):

[IMG]

Cẩm Sát nghe vậy sắc mặt vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Việc này cũng là do nàng phái người đưa thư phân phó Lưu Quyền làm trước khi thuyền đến Phụng Kinh, Bạch gia thôn mà Lưu Quyền nói đến nằm bên cạnh Phụng Kinh, vì đột nhiên xuất hiện bệnh dịch nên bị Phủ doãn phái binh lính đến phong tỏa. Do Bạch gia thôn gần kinh thành nên quan phủ không dám xem nhẹ dù các đại phu vẫn chưa thể xác định chứng bệnh mà thôn dân mắc phải là ôn dịch. Nhưng quan phủ lấy nguyên tắc dù giết ba ngàn cũng không thể để cho dịch bệnh lan rộng đến kinh thành nên đã quyết định giết hết toàn bộ thôn dân.

Nhưng kỳ thực bệnh đó căn bản không phải là ôn dịch, chỉ là bệnh dịch bình thường mà thôi, cho dù không có thuốc thì khoảng mười ngày sau sẽ từ từ bình phục, nếu dùng Bạch Trục Thảo thì càng mau dứt bệnh*. Khi đó trong thôn có lão nhân đến nói với binh lính phong tỏa thôn về Bạch Trục Thảo này, nhưng bọn binh lính căn bản không quan tâm đến sự sống chết của dân chúng, chỉ lo sợ phiền phức, e ngại phải gánh trách nhiệm nên chỉ biết tuân mệnh Phủ doãn mà hỏa thiêu Bạch gia thôn.

*nguyên gốc là thuốc đến bệnh tiêu ý nói có thuốc thì bệnh sẽ khỏi ngay.

Kiếp trước, toàn bộ Bạch Gia thôn đều chết trong đồng tro tàn, sau đó việc này truyền tới Giang Châu, từng khiến cho dân chúng nghị luận trong một thời gian dài. Chỉ vì năm đó quan phủ hỏa thiêu Bạch Gia thôn cách lễ Vạn Thọ ba tháng, trước sinh nhật Hoàng Hậu bảy ngày nên Cẩm Sát nhớ rất kỹ việc này và thời gian phát sinh sự việc.

Lần này vào kinh, đây là việc đầu tiên mà nàng kêu Lưu quân gia đi làm. Thứ nhất, có thể trọng sinh, nàng không đành lòng để những dân chúng vô tội đó phải uống mạng, hơn nữa đây cũng là việc mà nàng phải làm.

Tuy rằng năm đó ông nội có thanh danh, nhưng người đi rồi thì việc cũng nhạt phai*, danh tiếng mà ông nội để lại đã không thể bảo hộ nàng và em trai, bây giờ nàng cần tạo danh tiếng cho bản thân gấp, cần lập nên tiếng tăm và nhân mạch của mình.

*nguyên gốc là người đi trà lạnh.

Nhớ đến hôm nay ở bến phà đụng phải Phủ doãn Tam công tử, khóe môi Cẩm Sát nhếch lên nụ cười lạnh lùng, khi chớp mắt con ngươi thâm chuyển động.

Cẩm Sát lại phân phó Lưu Quyền vài việc, tiễn bước Lưu Quyền chưa được bao lâu, Văn Thanh liền hấp tấp xông vào, Cẩm Sát thấy cậu vẻ mặt hớn hở, chạy đến nổi đầu đầy mồ hôi thì liền cười lệnh Bạch Hạc vắt khăn rồi tự mình giúp cậu lau mặt, lúc này mới hỏi: “Mới vừa chạy đi đâu chơi thế?”

Văn Thanh cầm tay Cẩm Sát đẩy ra, hai mắt sáng rực nói: “Tỷ tỷ, đệ nghe được một tin tức trên phố, tỷ đoán xem là chuyện gì?”

Trong lòng Cẩm Sát có chút hiểu ra, thấy Văn Thanh thật hào hứng, liền vội mờ mịt lắc đầu, lúc này Văn Thanh uống vội hai hớp trà, chân mày giương lên rồi cười nói: “Dân chúng bên ngoài đều đang bàn tán việc vị Vũ Anh Vương Bắc Yên bị đày tại Giang Châu chúng ta cách đây không lâu. Nói là Bắc Yên hoàng đế nghe đến ai từ mất tích, long nhan nổi giận, liền phái Sứ thần qua đây, Lễ bộ Thượng thư và Sứ thần Bắc Yên thương nghị không thành, dưới sự hăm dọa hùng hổ của người Bắc Yên, Hoàng thượng liền giáng tội Tri phủ Giang Châu, chỉ có Khương đại nhân bị giải vào kinh thẩm vấn, vốn đã định chém đầu, ai ngờ mấy hôm trước vị Vũ Anh Vương mất tích nhiều ngày kia được tìm thấy ở trấn Thanh Hà, sau khi hồi kinh thì giúp Khương đại nhân cầu tình, hôm nay Hoàng thượng đã tha Khương đại nhân, còn đồng ý phục chức cho ngài ấy.”

Cẩm Sát nghe vậy nhún mày, chỉ nói Hoàn Nhan Tông Trạch thực biết bớt việc, lúc trước hẳn đáp ứng nàng sẽ không để Điều Lễ Hách nhậm chức Tri phủ, bây giờ Khương đại nhân phục chức, đương nhiên Điều Lễ Hách chẳng được gì nữa.

Thấy Văn Thanh vẫn còn vui vẻ, Cẩm Sát bất giác cười nói: “Việc này đâu liên quan gì đến đệ, sao lại vui vẻ như vậy.”

Văn Thanh liền dùng đôi mắt trong vắt đầy ý cười đánh giá Cẩm Sát, nói: “Đương như tỷ thông minh quá hóa hồ đồ rồi, từ khi Vũ Anh Vương gặp nạn ở Giang Châu, Điều Lễ Hách liền cảm thấy chức Tri phủ đã là đồ trong túi, việc Khương đại nhân bị định tội Điều Lễ Hách cũng góp sức không ít, nhưng giờ việc không như mong muốn, Khương đại nhân lại được phục hồi nguyên chức, không nói Điều Lễ Hách bận rộn không công một hồi, lại bỗng dưng

đắc tội quan trên, Khương đại nhân sao có thể bỏ qua cho y? Quan hơn một cấp đề chết người, gần đây gièm pha của Diêu gia lại nhiều lắm, Khương đại nhân sao không nhân cơ hội này mà gây khó dễ cho Diêu Lễ Hách chứ, để thấy vị trí Đồng Tri của Diêu Lễ Hách cũng ngồi không yên đâu.”

Cầm Sát thấy Văn Thanh nói rõ ràng mạch lạc, rung đùi đắc ý nàng bắt giắc yêu thương mà vuốt ve mái tóc đen bóng của cậu, Văn Thanh lại nhú mày, trầm giọng nói: “Lần này vị Vũ Anh Vương đó giúp tỷ đề ta báo thù, chỉ đáng tiếc là không cùng dân tộc. Bắc Yên lấy lý do Vũ Anh Vương mang trọng thương, mà Đại Cầm ta lại không thể giao ra hung thủ để bắt Hoàng thượng đem một phần đất đai nhượng lại cho Bắc Yên*, bây giờ Vũ Anh Vương đã được đón về Bắc Yên, bị chém một đao liền đổi về một phần lớn thành thị, vị Vũ Anh Vương này quả là quý nhân số một từ xưa tới nay mà.”

*nguyên văn là: “đem đất đai toàn bộ nhượng lại cho Bắc Yên”. Cái chỗ (.....) là tên địa danh ý, mà nó mất đâu rồi, search thử mấy bản txt trên mạng cũng không thấy nên mình đề vậy cho dễ hiểu.

Cầm Sát nghe thấy sự chế giễu trong lời nói của Văn Thanh, ánh mắt lóe nhanh một chút, lại chưa nói gì nhiều, chỉ bảo cậu ra ngoài chơi hơn nửa ngày nên về nghỉ ngơi sớm một chút rồi thôi. Đợi cho Văn Thanh đi khuất, Cầm Sát đùa với Chúa Sơn Lâm một chút, nghĩ đến việc Hoàn Nhan Tông Trạch giúp Khương Tri phủ cầu tình cũng lắc đầu cười, gãi cằm như vậy càng khiến Diêu Lễ Hách khó chịu hơn là trực tiếp đoạt đi chức quan, chỉ sợ lúc này Diêu Lễ Hách như kiến bò trên chảo nóng, ngày đêm khó yên rồi.

Hôm sau, Cầm Sát dậy thật sớm, ngồi trước bàn trang điểm tùy ý hai người Vương ma ma và Liễu ma ma giúp nàng tỉ mỉ trang điểm, không vì lý do gì khác, nguyên nhân chính là hôm nay là ngày mà Diêu Trạch Thanh đến Võ An Hầu phủ từ hôn.

Việc này đáng lý ra Cầm Sát nên lánh mặt không đi cùng mới phải, nhưng tâm tình nàng rất tốt nên muốn ngồi nấp trong xe nhìn các sinh lễ đó bị trả về thì lòng mới thoải mái.

Nàng thay một bộ áo gấm nhiều lớp thêu cảnh hoa Hải Đường nhụy đỏ vòng quanh, bên dưới là váy màu đỏ như bạc viền rải rác hoa nhỏ màu đỏ tía bên mép váy, trên đầu chải kiểu triều vẫn kể, cài một đôi trâm Bát bảo kim ty có treo hạt ngọc*, lại đeo vào một dây chuyền ngọc bằng vàng** rồi mới cười đứng lên. Khi ra khỏi phòng nàng liền gặp Văn Thanh đang sai từng bước dài tiến tới, hôm nay cậu mặc một kiện nho bào màu xanh ngọc, tinh thần sáng láng, thấy Cầm Sát thì hai mắt cong lên, cười nói: “Tỷ, sinh lễ đều đã đặt lên xe hết rồi, Thái Thúc công đang muốn xuất môn, chúng ta cũng mau xuất môn thôi, để đã thu xếp bà vú ở cửa hậu rồi, chúng ta lên đi ra, sẽ không bị Thái Thúc công phát hiện đâu.”

*chỗ này là nói cặp trâm của Cầm Sát có treo ngọc thông xuống, mà sợi dây treo bằng tơ vàng. Minh càng dịch nó càng tối nghĩa nên đề vậy luôn rồi chú thích =.=

**cái này cũng như trên, cái dây nó bằng vàng ý.

Cầm Sát thấy Văn Thanh cười vui vẻ, liền nâng khoe môi xinh đẹp nở nụ cười, mà Vương ma ma thấy hai người cười như vậy thì lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Cũng chỉ có tiểu thư mới đem việc từ hôn xem như chuyện vui thôi.”

Cầm Sát nghe thế thì nghiêng đầu nhìn Vương ma ma, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải là một việc vui sao?”

Vành mắt Vương ma ma liền đỏ lên, thở dài nói: “Tiểu thư vui là tốt rồi.”

Cầm Sát cùng Văn Thanh từ cửa sau đi ra, xe ngựa đã sớm chờ sẵn, sau khi cả hai ngồi lên, xe ngựa liền lọc cọc di chuyển ra khỏi ngõ nhỏ, Văn Thanh thoáng vén lên một góc màn xe thì thấy người của Diêu gia đang khiêng từng rương lớn nhỏ đi phía trước, bọn họ theo sự chỉ huy của Diêu Trạch Thanh đi nhanh về phía Võ An Hầu phủ.

Bình thường khi đưa sinh lễ phải có pháo trúc mở đường, kèn trống theo sau. Mà đoàn người Diêu gia cả hai thứ đều không có, các nô tài mang lễ vật chỉ có bộ mặt tức giận, hùng hùng hổ hổ, nhưng nhìn đến các rương gỗ và dây lụa đỏ thắt trên nắp rương thì rõ ràng là lễ vật dùng để kết hôn. Thái độ khác thường như vậy lập tức dẫn đến dân chúng trên đường nhao nhao đến hỏi thăm, mà Diêu Trạch Thanh đã sớm phân phó. Hạ nhân Diêu gia phàm là bị hỏi đến đều lớn tiếng trả lời nói Võ An Hầu phủ mắt cao hơn đầu, Diêu gia kết không nổi mối hôn sự này, nên đi từ hôn.

Mấy ngày nay, chuyện Thôi gia đại náo Võ An Hầu phủ đã truyền khắp kinh thành, bây giờ dân chúng lại nhìn thấy Diêu gia muốn từ hôn với Võ An Hầu phủ thì làm sao mà không tò mò cho được, lúc này người đi theo sau đám người Diêu gia để xem náo nhiệt càng đến càng đông, chưa ra khỏi thành Đông mà họ đã ùn ùn kéo đến* chen lấn xô đẩy nhau.

*nguyên gốc là hạo hạo đặng đặng; hạo hạo: mệnh mệnh, đặng đặng: lay động. Ý nói rất nhiều người ùn ùn (để hóng chuyện đấy).

Xe ngựa của Cầm Sát bị rớt lại ở đằng xa, nhưng ngồi trong xe nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng nghị luận của dân chúng bên ngoài.

“Diêu Tứ tiểu thư này đã là bé gái mồ côi sa cơ thất thế, vậy mà hôm nay muốn hủy hôn với Võ An Hầu phủ, chỉ sợ trong việc này còn có nguyên nhân khác.”

“Ôi, mấy ngày nay Thôi gia ở Giang Châu đại náo Võ An Hầu phủ chẳng phải nói phu nhân Võ An Hầu có nhân tình sao, ta vốn dĩ không tin, nhưng hôm nay nhìn thấy chỉ sợ có tám chín phần mười là thật rồi.”

“Nói phải, thật không ngờ mà, các quý phu nhân giàu sang này ở trước mặt người khác thì đoan trang nhã nhặn, sau lưng thì những chuyện như vậy cũng có thể làm.”

“Ta thấy vị tiểu thư Diêu gia này hôm nay từ hôn chỉ sợ còn phát sinh trắc trở, Đại tiểu thư Võ An Hầu phủ dù gì cũng là nương nương trong cung mà nghe nói còn rất được sủng ái, Võ An Hầu lại là trọng thần của triều đình, dòng dõi như vậy há có thể cho Diêu gia đến từ hôn, việc này.... khả khả,

chưa chắc cuối cùng là ai từ hôn ai đâu.”

“Nói đúng lắm, phải nói thế từ Võ An Hâu đó nghe đồn tuần tú lịch sự, học thức lại vô cùng tốt, tuổi còn nhỏ đã thi đỗ tú tài, vị tiểu thư Diêu gia đó cũng là mất cao hơn đầu, phu quân tốt như thế mà lại đẩy ra ngoài, nếu ta mà có được vị hôn phu như vậy thì đừng nói mẹ chàng có tình nhân, cho dù là mẹ chàng xuất thân từ thanh lâu thì ta cũng sẽ không so đo.”

Bên ngoài chẳng biết vị phụ nhân* nào la lên một câu như vậy, lập tức khiến mọi người cười ầm ầm trên ghế, tiếp sau vang lên một giọng nói oang oang của ai đó.

*nguyên tác là bà nương (婆娘): có nghĩa là người phụ nữ có chồng nên mình đổi là phụ nhân (cũng có nghĩa tương tự) để nghe hay hơn.

“Ai nói thế từ Võ An Hâu đó là người tốt ? Bà nó, ông đây mới từ Giang Châu hành thương gấp* trở về, một người bà con xa của đệ muội** ta đang làm công ở Diêu gia, ông đây từ y biết được rõ ràng mọi chuyện ! Gã thế từ Võ An Hâu đó bề ngoài tỏ vàng nạm ngọc nhưng bên trong thói rửa, ở Kinh thành thì rất biết giả bộ, đến Giang Châu liền lộ ra bộ mặt, lại ở trong Diêu phủ người ta mà dụ dỗ nha hoàn, chưa được chủ tử người ta đồng ý đã thu dùng nha hoàn đó. Chuyện này không nói, vậy mà đường huynh hấn dẫn theo lại ở Diêu gia làm xằng làm bậy, gã đường huynh của hấn say rượu rồi ô nhục đại tiểu thư nhà người ta, trường tử của vị Diêu Tứ tiểu thư từ hôn hôm nay đã thất cổ tự vẫn để tạ tội với tổ tiên rồi. Tình cảm của Diêu tứ tiểu thư này và tỷ ty luôn thâm hậu, trước kia phu nhân Võ An Hâu đã hăm hại nàng, bây giờ lại phát sinh chuyện như vậy, e rằng đã hận Võ An Hâu phủ, hôn sự này há có thể không từ ?”

*gốc là (跑商): ý nói thương nhân mới chạy nhanh từ đâu về. Chỗ này nói như vậy là chỉ tin Diêu Cẩm Ngọc tự tử là mới đây, nếu thương nhân hồi kinh bình thường thì không thể nào biết được tin này (vì tốc độ không nhanh).

**đệ muội = em dâu

Người này nói năng lớn tiếng, lại có bằng cớ, đạo lý rõ ràng nhất thời khiến cho một đám dân chúng lú lờ không thôi, từng tiếng nghị luận ầm ầm nổ ra, chỉ tay máng cả nhà Võ An Hâu.

Cẩm Sát nghiêng tai lắng nghe, dù sao thì nàng vẫn cảm thấy tiếng la hòi này rất quen tai, thấy Văn Thanh mặt mang ý cười, hứng thú tràn trề, nàng nhất thời liền nhớ đến, tiếng nói đó chẳng phải là của Thôi Thảo sao !

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Bên ngoài tiếng dân chúng nghị luận không dứt bên tai, trước giờ chuyện nữ tử từ hôn đúng là hiếm thấy, hơn nữa Cẩm Sát lại ở vị trí thấp kém hơn, cho nên dân chúng thấy nàng từ hôn biết chắc chắn có nguyên do nào đó, lại thêm chuyện ồn ào của Thôi gia, mọi người đều có ý nghiêng về phía Cẩm Sát nên cũng có nhiều chê trách với Võ An Hâu phủ.

Cẩm Sát nghiêng tai lắng nghe một lúc liền ung dung cười rồi nhắm hai mắt lại dựa lưng vào vách xe ngựa nghỉ ngơi. Nhưng mà Văn Thanh lại hăng hái bưng bưng lắng nghe về mặt vô cùng thoải mái.

Đến khi đoàn người Diêu Lễ Hách tới Võ An Hâu phủ thì sắc trời đã không còn sớm, ánh sáng yếu ớt của mặt trời khi về chiều làm những hàng đình đồng ánh lên những tia sáng vàng rực rỡ trên nền đỏ thẫm khiến cửa lớn Hâu phủ càng thêm rạng rỡ. Cửa lớn Võ An Hâu phủ đóng chặt, bên ngoài bị một đám người vây kín, mấy gã sai vặt đang vây quanh một lão gia đang ngồi trên tấm thảm được trải dưới đất mà uống canh, đây chẳng phải là phụ thân của Thôi Lương – Thôi Nhất Kỳ hay sao.

Ông ta cùng Diêu Trạch Thanh đều là người làm ăn buôn bán tâm đắc ở Giang Châu, cho nên vừa nhìn thấy liền nhận ra ngay. Ông ta thấy đoàn người Diêu Trạch Thanh nâng một dãy hòm gỗ lim to nhỏ khác nhau, mà các hòm đều được mở ra, bên trong nào là châu báu đồ cổ, rồi tranh chữ gấm vóc, Thôi Nhất Kỳ liền biết ngay là Diêu Trạch Thanh là đến thay Diêu tứ tiểu thư từ hôn.

Mà đoàn người Diêu Trạch Thanh cũng đã đến Võ An Hâu phủ, Diêu Trạch Thanh liền ra lệnh mọi người đem tất cả các rương đều mở ra, mục đích cũng là để cho dân chúng xem rõ ràng Diêu gia bọn họ cũng không hề tham lam sinh lễ năm đó của Võ An Hâu phủ.

Nay đến trước cửa Võ An Hâu, Diêu Trạch Thanh xuống xe ngựa, liền liếc mắt Hoàng quân sự. Hoàng quân sự hiểu ý, liền cao giọng nói với dân chúng đang vây xem.

“Hỡi dân chúng Phụng Kinh, ngày trước Giang Châu Diêu thị nữ Diêu tứ tiểu thư của chúng tôi cùng thế tử Võ An Hâu từng có chỉ phúc vi hôn, khi đó Diêu tứ tiểu thư vẫn là cháu gái ruột của Thủ Phụ gia, phụ thân cũng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, là nguyên lang tiền đồ rực rỡ, cửa hôn nhân này thật sự là môn đăng hộ đối, ông trời tác hợp. Nhưng hôm nay đã qua nhiều năm, Diêu tứ tiểu thư gia đạo sa sút, mà Võ An Hâu phủ lại như mặt trời ban trưa, trên đời này kết thân giai coi trọng một cái môn đăng hộ đối. Nay hiện tại cửa hôn nhân này đã không coi là môn đương hộ đối, Võ An Hâu phủ phú quý, thế tử gia chí hướng rộng lớn, Tứ tiểu thư của chúng tôi hiện thực đoạn chính, am hiểu ý người, rộng lượng bao dung. Nàng tự ti cho thân phận mình thấp bé, chỉ là gia đình bình thường, không muốn trèo cao quyền quý, lại càng không muốn tổn hại tình nghĩa nhiều năm của hai nhà, cản trở phú quý của Hâu phủ

là trở ngại cho tiền đồ của thế tử Võ An Hầu, cho nên liền cầu với tộc lão trong tộc giúp làm chủ từ hôn, tộc lão thấy được tấm lòng lương thiện tinh khiết của Diêu tứ tiểu thư nên đã đồng ý việc này. Hôm nay ta Diêu thị lão thái gia tự mình mang theo sinh lễ năm đó Võ An Hầu phủ đưa tứ tiểu thư cùng hôn thư của thế tử Võ An Hầu đến xin từ hôn. Đây là danh sách sinh lễ là năm đó Võ An Hầu phủ đưa tới, bên trên còn có con dấu riêng của lão Võ An Hầu, các hương thân xin hãy đến xem, kiểm tra một lần danh sách, cầu mong các hương thân hỗ trợ đối chiếu, cũng là giúp Diêu gia chúng ta làm chứng!”

Lời nói của Hoàng quân gia rất tinh diệu, ông chỉ nói mấy câu đã đem Diêu gia đề ở chỗ thấp, mặc dù mỗi câu cũng không chửi bới Võ An Hầu phủ, mà còn nâng cao phú quý, nhưng từng câu từng chữ đều lộ ra Võ An Hầu phủ ngại bản yêu phủ, không nhớ tình bạn cũ, ngược lại là Cầm Sát thâm minh đại nghĩa, rất có cốt khí, không muốn làm trở ngại tiền đồ người khác.

Mà sau khi ông ta đưa ra bản danh sách để cho dân chúng làm chứng, càng biểu hiện Diêu gia không tham tiền tài của người, không yêu phú quý. Nhưng lại ngăn chặn về sau Võ An Hầu phủ lấy chuyện sinh lễ này để chửi bới Cầm Sát, nói xấu Diêu gia.

Mọi người nghe xong lời nói của Hoàng quân sự liền oanh một tiếng nổ tung, đều nghị luận âm ỉ.

“Xem đi ! Quả thật là Võ An Hầu phủ khi bản yêu phủ!”

“Nhưng mà Diêu gia tứ tiểu thư này cũng là người rộng rãi, bất kể bị phu nhân Võ An Hầu hãm hại mà còn thoải mái đem trả sinh lễ như vậy, có thể thấy được là người thanh cao tinh khiết.”

“Năm đó tổ phụ cùng phụ thân Diêu tứ tiểu thư đều là quan thanh liêm, Diêu tứ tiểu thư có khí khái như vậy có thể thấy được là kẻ tục từ khí tiết của hai vị Diêu đại nhân, cũng không có gì lạ!”

“Quả thực có con dấu riêng của lão Võ An Hầu, quả là sinh lễ năm đó.”

“Yên tâm, có tất cả chúng tôi đều nhìn rõ ràng, nhất định làm chứng cho Diêu thị, làm nhân chứng cho Diêu tứ tiểu thư!”

.....

Mọi người hét to, rất nhiệt tình, Hoàng quân sự thờ dài nhìn mọi người sau đó mới mời hai người dân ở một bên đọc to danh sách sinh lễ. Bên kia đều có hạ nhân đem vật trong rương lấy ra cho dân chúng thăm tra.

Mà ở bậc thang, Diêu Trạch Thanh đang nắm tay Thôi Nhất Kỳ hàn huyên, ông ta thấy sắc mặt Thôi Nhất Kỳ khô vàng, da bọc xương, chỉ gần một tháng không thấy mà dường như đã già đi hai mươi tuổi, nhất thời liền nhíu mi thờ dài, nói: “Người đã mất rồi, lão đệ cần phải nghỉ ngơi một chút, phải quan tâm hơn tới thân thể mình mới tốt. Chỉ mới có mấy ngày, sao đã.....”

Ông ta nói xong lại là thờ dài, từ khi đến Kinh Thành tới nay Thôi Nhất Kỳ đều vội vàng bên ba ở bên ngoài, nhưng Võ An Hầu phủ thế lớn, án tử của Thôi Lương Phụng Kinh phủ doãn căn bản là không chịu để ý, ông ta cho dù có làm âm lên nữa cũng không có người thay Thôi gia ra mặt. Nghĩ đến con trai độc nhất chết thảm, Thôi Nhất Kỳ ngày đêm không yên, lại thêm ức hiếp của Võ An Hầu phủ đối với bọn họ, Thôi Nhất Kỳ làm sao có thể không gầy xơ xương được chứ.

Ông ta lúc này tha hương gặp bạn cũ, lão lệ giàn giụa, nghẹn ngào xua tay khôn kè. Quân gia ở một bên thấy vậy lại rơi lệ tiếp lời nói: “Diêu lão thái gia không biết, án tử của thiếu gia phủ doãn không nhận mà chỉ nói thiếu gia là người Giang Châu, án mạng phát sinh ở Giang Châu, phải từ quan viên Giang Châu thụ lý. Lão gia không còn cách nào khác, từ ngày thứ hai đến Kinh Thành liền nâng thi thể thiếu gia đặt ở trước cửa Hầu phủ, mà chưa tới hai ngày đã xuất hiện một đội quan binh nói chúng tôi gây rối vô lý, ảnh hưởng yên bình ở Phụng Kinh, đem lão gia tống vào lao ngục, mấy người lão nô ở bên ngoài lo lắng lòng như lửa đốt, dùng không ít bạc mới cứu lão gia ra được, lão gia bị bệnh hai ngày, mà hôm qua vừa có thể xuống giường hôm nay liền mang theo mấy người nô tài tới đây tìm người.”

Ngày đó Thôi Lương vì là biết được làm chuyện ác không giống bình thường đùa giỡn phu nhân trên đường, hoặc chiếm đoạt thôn nữ bình thường, hẳn cũng sợ gặp rắc rối, cho nên đem sự việc giấu diếm rất kỹ, thăm nghĩ chờ sự việc thành công, lúc đó chiếm được vài phần kính trọng của phụ thân. Cho nên chuyện hẳn cùng Võ An Hầu phủ hợp mưu hại Cầm Sát, cũng chỉ có gã sai vặt theo người hẳn rõ ràng, nhưng gã sai vặt sau sự việc lại không thấy đâu.

Thôi gia lúc đó bị buộc tội giết người mà lo lắng không thôi lại bỏ qua chuyện của Thôi Lương cho nên ngày đó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, thôi lão gia đến bây giờ cũng không biết rõ ràng. Chỉ theo những người dân ở trên núi ngày đó chứng kiến sự tình từ đầu đến cuối kể lại. Thôi Lương là một gã vô liêm sỉ, hay chơi đùa phu nhân, cho nên thôi lão gia thật sự tin tưởng sự việc là Vạn thị yêu đương vụng trộm không thành, ngược lại giết người diệt khẩu.

Thôi Nhất Kỳ đối với chuyện Ngô thị tham lợi bỏ túi riêng, muốn chiếm không gia sản của Văn Thanh cũng có nghe nói, cho nên Cầm Sát tỷ đệ ở Diêu phủ tình huống như thế nào, Thôi Nhất Kỳ rất rõ ràng. Cho nên ông ta căn bản là không tin Cầm Sát có năng lực hãm hại Võ An Hầu phủ nhân cùng con trai nhà mình, cho nên đến bây giờ ông ta cũng chưa từng hoài nghi tới Cầm Sát một phần, chỉ đem tất cả hận ý đều đổ lên đầu Võ An Hầu phủ.

Nay ông ta gặp Diêu gia tiến đến từ hôn, tự nhiên liền coi Diêu gia thành chiến hữu, cùng Diêu Trạch Thanh nắm tay rơi lệ nửa ngày, tiếp theo ông ta mới kịp phản ứng lại, dùng ống tay áo lau lau nước mắt, cầm tay Diêu Trạch Thanh, rồi mới để quân gia lên tiếng làm dân chúng an tĩnh lại, khi mọi người đều nhìn qua, ông ta mới để gã sai vặt đỡ xuống bậc thang, hướng dân chúng nói.

“Mấy ngày nay chắc mọi người đều đã nghe thấy chuyện con trai ta bỏ mạng. Lão hủ cũng không dám dối gạt mọi người, con ta ở nhà chính là tam đại đơn truyền, khó tránh khỏi nuông chiều, cũng coi như là xưng bá ở Giang Châu, bị không ít hương thân quê nhà coi là tai họa, đây là tại hạ không có giáo

đường tốt con trẻ, hấn rơi vào kết cục này cũng là trừng phạt đúng tội, nhưng mà nhưng mà người đầu bạc tiễn người đầu xanh, bảo ta làm sao có thể chịu được..... Con ta làm việc bất nhân thất đức, nếu là quan phủ ra mặt trừng trị hấn, tiểu lão nhân ta không nói hai lời, tự tay trói chặt hấn đưa đến quan nha, nhưng hôm nay.....”

Thôi Nhất Kì nói xong, chậm rãi thở dài, lại nói tiếp: “Ngày đó Vạn quản gia là tổng quản biệt viện Võ An Hầu phủ cùng con ta ở Tiên Hạc Lâu uống rượu mua vui, trò chuyện với nhau thật vui, không ít người đều nhìn thấy. Sau lại vào ngày mười lăm con ta tới Linh Âm tự, trước sau cùng Võ An Hầu phu nhân vào chùa, ngày đó con ta gặp chuyện không may, Võ An Hầu phu nhân gặp sự tình bại lộ, liền nói xấu Diêu tứ tiểu thư, bắt đả đĩ trên người con ta lại mang theo tội chứng, đó là bức họa của Hầu phu nhân. Bức họa bị mọi người nhìn thấy, Võ An Hầu phu nhân liền thẹn quá thành giận, thế này mới giết con ta diệt khẩu. Võ An Hầu phủ coi mạng người như cỏ rác, con ta chết thật oan uổng, lạm dụng quyền lực, tống tiểu lão nhân vào ngục, ý đồ bình ôn việc này, xin các hương thân quan tâm để ý, làm chủ cho tiểu lão nhân ta!”

Mấy ngày nay chuyện Thôi gia đại náo Võ An Hầu phủ đã nháo ồn ào huyền náo, đây cũng là lần đầu tiên dân chúng nghe được sự tình từ trong miệng Thôi Nhất Kì. Nghe ông ta nói đúng trọng tâm, cũng không một mạch chỉ mắng Võ An Hầu phủ, ông ta còn thừa nhận con trai nhà mình hành vi không hợp thì mọi người càng tin ông ta thêm vài phần cộng thêm hai phần đồng tình với ông ta. Lại nhìn thấy ông ta tóc xám trắng, mặt mũi lại cực kỳ bi ai, thân mình khô héo, liền cảm thấy Võ An Hầu phủ trợ trên.

“Nguyên lai thật sự là Võ An Hầu phu nhân thông dâm không thành, ngược lại giá họa cho Diêu tứ tiểu thư!”

“Chuyện này thật đúng là nghe rộn cả người, không biết xấu hổ !”

“Nói vậy, cũng khó trách Diêu gia đứng ra làm chủ giúp tứ tiểu thư từ hôn, có chủ mẫu như vậy, trên dưới Hầu môn một nhà làm gì có được người tốt nếu mà gả tới không phải làm hồng cả đời khuê nữ nhà người ta sao.”

“Vô liêm sỉ như vậy còn ngại bản yêu phú, vậy mà lại có công tích chối tội, thật sự là thói đời treu ngoi”

“Còn thôi gia công tử kia tuy nói là có hành vi không tốt , nhưng cũng chỉ do trẻ tuổi ngông cuồng , chi sợ hấn cũng là bị Võ An Hầu phu nhân câu dẫn nên mới làm chuyện sai lầm, ai biết..... Ai, cũng là người đáng thương.”

.....

Mọi người sôi nổi nghị luận tình thế đều nghiêng về một bên, chủ yếu là chỉ trích Võ An Hầu phủ.

Xe ngựa Cẩm Sắt đỗ rất xa đứng bên ngoài đám người, nàng nghe mọi người nghị luận nhưng cũng cảm thấy không ngoài dự tính. Nói cho cùng nàng và Thôi gia có thân phận cùng gia thế đều thấp hơn Võ An Hầu cùng Vạn thị rất nhiều, lại là người thấp nhưng không sợ cường quyền, sự ra khác thường tất có điều kì lạ, cho nên mọi người cũng cảm thấy từ lời nói của bọn họ thấy được chân tướng. Dĩ nhiên, dân chúng vây xem ở đây cũng không tránh khỏi có không ít nô bộc nhà giàu, mà trên đời này nghèo thường ghét giàu. Võ An Hầu lại đóng cửa từ chối tiếp khách, không hề lộ diện, đây chẳng phải là biểu hiện chột dạ sao, như vậy tình thế tự nhiên sẽ nghiêng về một bên.

Hạ nhân Diêu gia đã sớm gõ cửa đưa bái thiếp, tất nhiên Võ An Hầu cũng phải biết sự tình ồn ào bên ngoài, vậy mới cho người mời Diêu Trạch Thanh vào phủ.

Diêu Trạch Thanh lại trấn an Thôi Nhất Kì hai câu, xong mới vào phủ, một đường bị dẫn tới phòng khách Hầu phủ, đợi ông ta chờ đến sốt ruột mới thấy Võ An Hầu Tạ Tăng Minh khoan thai mà đến.

Tạ Tăng Minh vào phòng khách liền chấp tay với Diêu Trạch Thanh, nói: “Công vụ bận rộn, công vụ bận rộn, để Diêu lão thái gia chờ lâu .”

Diêu Trạch Thanh nhìn Tạ Tăng Minh vẻ mặt đầy ý cười cũng vội vàng đứng dậy, chào qua hai người rồi cùng ngồi xuống, Diêu Trạch Thanh cũng không vòng vo mà trực tiếp đem hôn thư dâng lên, nói: “Sự việc ở Giang Châu chắc Hầu gia cũng đã nghe nói, Hầu phu nhân không thích nữ tử Diêu gia , thế từ lại vừa ý nhà hoàn Diêu gia tất cả trên dưới Diêu gia cũng đều ủng hộ từ cùng nhà hoàn kia..... như vậy cũng xem như ở trước mặt mọi người cho nhà đầu Cẩm Sắt một cái tát , ý tứ của phu nhân cũng thể từ chắc chắn là ý tứ của Hầu gia ngài, Hầu phủ nếu không muốn cùng Diêu gia kết thân, Diêu gia ta cũng không có đạo lý vội vàng gả nữ nhi, lão hủ hôm nay tiến đến là trả lại hôn thư cùng sinh lễ, Hầu gia ngài là cánh tay đắc lực của triều đình, thân mình đại nghĩa, chắc cũng sẽ không khó xử Diêu gia ta.”

Tạ Tăng Minh nghe Diêu Trạch Thanh nói xong, trên mặt tươi cười không thay đổi, chỉ là lãnh ý tỏa ra từ ánh mắt rất lợi hại. Hấn bùng chén trà trà lấy nắp trà hốt vài cái, chậm rãi thổi thổi bọt trà nhẹ nhấp hai ngụm, rồi mới nói: “Nếu Diêu gia cố ý muốn từ hôn, bản Hầu tự nhiên không có đạo lý nào lại bắt ép cưới cho được Diêu tứ tiểu thư. Nhưng mà từ hôn thì phải để Hầu phủ ta đưa ra, nếu ta đường đường Hầu phủ bị gia đình thương nhân bình thường từ hôn, thể diện của bản hầu cũng thể diện của Văn Tàn nương nương trong cung đều có thể bị ném đi chẳng phải sao ?! Ngộ thị thanh danh bị hao tổn, Ngộ nhi ở Diêu phủ gặp phải đòn hiểm, việc này Hầu phủ còn chưa tính sổ với Diêu gia người, nhưng nay Diêu gia người lại dám tìm đến tận cửa, còn tìm dân chúng đến phản xử, vậy thì bản Hầu cũng muốn nói đôi câu, để tránh cho dân chúng bị lừa gạt mà cũng nhân tiện giúp dân chúng hiểu rõ bản chất của Diêu gia các người!”

Tạ Tăng Minh nói xong liền đứng dậy, đi nhanh hướng tới cửa lớn, Diêu Trạch Thanh cũng hiểu Võ An Hầu sẽ không tùy ý để Diêu gia xấp đặt có thể dễ dàng từ hôn được, nay lại thấy ông ta không chút hoang mang như vậy thì cảm thấy hơi kinh hãi, hấn vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Cửa lớn Hầu phủ đóng kín cuối cùng cũng được đẩy ra, dân chúng thấy Võ An Hầu đi ra, nhất thời ồn ào hô lên, có người tính tình nóng nảy lại gan lớn đã a chửi ầm lên.

Tạ Tăng Minh nhưng cũng không hoảng hốt, nâng tay lên, trầm quát một tiếng, “Các hương thân thông thả nghe bản Hầu nói vài câu, mấy ngày nay bản

hầu đóng cửa từ chối tiếp khách, để Thôi gia tùy ý ở cửa Hầu phủ ta làm xằng làm bậy, đây cũng không phải là bản hầu chột dạ, thật ra là bản hầu thông cảm Thôi lão gia đau lòng mất con nên không đành lòng lại khó xử ông ta. Bản hầu cho rằng thanh giả tự thanh, các hương thân ánh mắt là sáng như tuyết, nhất định sẽ không nghe theo mấy lời nói xấu bản Hầu phủ vô căn cứ, bản Hầu cũng không muốn để kẻ gian dối trắng thay đen, hoa ngôn xảo ngữ, lừa gạt mọi người..... Bản hầu hôm nay liền ra mặt làm rõ việc này.”

Tạ Tăng Minh nói rõ xong liền nhìn thoáng qua Thôi lão gia đang hung tợn trừng mắt giống như muốn lột da ông ta, nói: “Các hương thân cũng đều nghe được, vừa rồi Thôi gia lão gia tự nhận không có thể giáo dưỡng tốt con trai, cũng đã nói con trai là ác bá ở Giang Châu, là bại hoại ở quê nhà, thử hỏi có thể dưỡng ra con nối dòng như vậy làm sao trong nhà có môn phong gì chứ? Cái gọi là gian nhất chính là thương nhân, người như vậy lời nói sao còn có khả năng tin tưởng? Bất luận thế nào, Thôi lão gia người luôn mềm mại nhục nhủ, có thể đưa ra được chứng cứ rõ ràng không?! Không có chứng cứ rõ ràng lại dám bịa đặt nói xấu cáo mệnh phu nhân, chỉ dựa vào điểm này, bản Hầu liền có thể đem người đến công đường, cho vào ngục để điều tra. Đương nhiên bản Hầu cũng không thật sự lấy quyền khinh người, nếu không người vào nhà tù cho dù có dùng bao nhiêu bạc cũng không có người dám thả người đi ra.”

Tạ Tăng Minh nói rõ xong, Thôi Nhất Kỳ thấy hán đối trắng thay đen như vậy, tức giận đến cả người phát run nửa ngày đều nói không nên lời, mà Tạ Tăng Minh thấy vẻ mặt dân chúng đã có chút buồn lòng, lúc này liền lại lớn tiếng nói: “Các hương thân, thế tử của ta hiền lành đoan trang, quản lý Hầu phủ việc bếp núc rõ ràng, đối hạ nhân tử tế, giúp chồng dạy con, ở Phụng Kinh mỹ danh lan xa. Con ta nhân phẩm quý trọng, lại là thanh niên tài tuấn nổi danh ở Phụng Kinh, có phẩm tính cao thượng, cũng không tham luyến sắc đẹp, sao đến Giang Châu xong tính tình lại đại biến như vậy được? Có câu tục ngữ nói cường long không áp địa đầu xà, cho dù Hầu phủ ta có môn đình cao tới đâu, đến Giang Châu cũng không áp chế lại được Thôi gia cùng Diêu thị, bản hầu thật không tin phu nhân lại.....”

Tạ Tăng Minh nói rồi đôi mắt lại đỏ lên, rơi vài giọt lệ, dĩ nhiên nói không nên lời, hán nghiêng người khẽ lau lệ, nói: “Bản hầu không rõ vì cái gì mà Thôi gia cùng Diêu gia lại muốn liên thủ nói xấu hầu môn, ta chỉ biết là Thôi gia cùng Diêu gia đều là nhà giàu ở Giang Châu, việc buôn bán cũng có nhiều lui tới..... Chỉ biết là thế tử Hầu phủ ta ở Diêu gia gặp đòn hiểm, nay còn nằm trên giường bệnh sinh tử không rõ, không thể hỏi Kinh, mà Diêu tứ tiểu thư lại ở lúc ngộ nhĩ gặp nguy nan mà đưa ra từ hôn! Đương nhiên nếu Hầu phủ ta quả thực ngại bản yêu phụ, ngộ thế sao có thể cùng thế tử không ngại xa ngàn dặm mà mang thọ lễ đến Giang Châu mừng thọ Diêu lão thái thái?”

Hán nói xong xua tay khờ kỉnh, vẻ mặt rất ủy khuất bắt đầu dĩ, nghiêng người liếc mắt quân gia một cái, quân gia lúc này liền lớn tiếng nói: “Các hương thân, thiếu gia Thôi gia rõ ràng là bị chim ưng gây thương tích, Triệu phủ doãn ở Phụng Kinh đã làm khám nghiệm tử thi kiểm nghiệm xác chết, xác thực bị ngoại thương mà chết, làm sao có thể nói là ta Võ An Hầu phủ coi mạng người như cỏ rác chứ?! phu nhân nhà ta cùng Hầu gia tình cảm keo sơn, tình thâm nghĩa trọng, cho dù phu nhân có thực sự làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy đại trượng phu Hầu gia sao lại có thể nhẫn được sỉ nhục này, khắp nơi biện bạch cho phu nhân? Phu nhân nhà ta chưa bao giờ gặp qua công tử Thôi gia, nói chi đến chuyện giết người diệt khẩu chứ?! Hầu gia luôn nề tình cũ năm đó không đành lòng nói rõ chân tướng nhưng nay xem ra.....”

Quân gia lắc đầu thờ dãi sau mới phản phò cho hạ nhân: “Đem tỳ nữ Diêu gia mời ra đây!”

Gã sai vật nghe vậy lên tiếng trả lời mà đi, quân gia mới lại nói: “Các hương thân hãy thông thả mà suy nghĩ, phu nhân cùng thế tử của chúng ta đến Giang Châu, Diêu gia lại gấp gáp, vội vàng lên Kinh nóng lòng muốn từ hôn là vì sao chứ? Theo hạ nhân Hầu phủ ta báo lại, lúc phu nhân cùng thế tử ở Giang Châu, Diêu tứ tiểu thư lại cực kì lạnh nhạt với phu nhân, trái lại đi lại gần gũi với gia đình quyền quý trong kinh, lão gia xin thử cho lão nô hôm nay nói nói một số lời bất kính. Chỉ sợ là Diêu tứ tiểu thư mất cao hơn đầu, đã nhìn được nơi tốt hơn Hầu phủ, muốn vào gia đình quyền quý khác, cho nên mới nóng lòng từ hôn như vậy!”

Một lời của Quân gia nhất thời làm cho dân chúng phía dưới nghị luận ầm ầm, hiển nhiên tình thế đã có biến hóa khác.

“Võ An Hầu phủ nói như vậy, cũng không phải không có lý đâu!”

“Leo lên gia đình quyền quý khác, ta thấy sao có thể được chứ, gia thế như Võ An Hầu phủ mà thế tử lại xuất chúng như vậy, liệu còn có gia đình nào có thể so sánh với mối hôn nhân tốt như vậy sao?”

“Điều này cũng chưa chắc, gia đình phú quý ở Kinh Thành phú hơn nữa cũng có mà, nghe nói thời gian trước Trần quốc công phu nhân ra kinh cũng là đi Giang Châu đây, nghe nói là Bình Nhạc quận chúa sinh nở ở Giang Châu.....”

“Ha ha, nếu thật sự là Trần quốc công phủ, vậy thì khẩu vị Diêu gia quả thật rất lớn đó, từ hôn cũng không có gì quái.”

“Không thể nào, cái này đúng là ông nói ông đúng bà nói bà đúng, mọi chuyện đúng là không thể tưởng được.”

.....

Diêu Trạch Thanh thấy tình thế mới một chút đã chuyển biến quá nhanh, nhất thời sắc mặt liền thay đổi, mà dân chúng lại đang vô cùng kích động, ông ta nhất thời cũng không biết nói như thế nào đành mang vẻ mặt khó coi đứng ở một bên.

Trong chốc lát đã thấy một nữ tử phía trên mặc áo màu hồng, phía dưới mặc chiếc váy dài xanh thẫm, buộc khăn màu nâu, giống như là một nha hoàn bị gã sai vật Võ An Hầu phủ dẫn đi ra, mọi người lúc này mới yên tĩnh lại nhìn xem. Tỳ nữ kia thế nhưng lại không quý bái Võ An Hầu, ngược lại quý lạy lễ với Diêu Trạch Thanh, thúy thanh nói: “Nô tỳ Diêu Hồng thỉnh an lão thái gia.”

Dân chúng nghe vậy liền biết tỳ nữ này cũng không phải là người của Võ An Hầu phủ, mà là hạ nhân Diêu gia lại thấy ả ta từ trong Võ An Hầu phủ đi ra, nhất thời tất cả đều biết chắc chắn chuyện sẽ có chuyển biến mới, hưng phấn dị thường mở to hai mắt nhìn, nghiêng tai lắng nghe, giống như rất sợ mình lỡ nghe sai mất một chữ.

Điều Trạch Thanh căn bản là không biết Diệu Hồng, trong lúc nhất thời cũng thấy sự việc có chút không rõ ràng, sững sờ đứng ở đó, mà Võ An Hân phủ đã tiên phát chế nhân (*), Tạ quán gia không đợi Hoàng quán gia nói lời nào với Diệu Hồng: “Cô nương có khúc mắc gì thì hãy nói với các hương thân ở đây, các hương thân nhất định có thể giúp cô giải quyết.”

(*) Tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu

Diệu Hồng nghe vậy đứng lên, xuống bậc thang nhẹ nhàng cúi người với dân chúng vây xem, xong mới nói: “Nô tỳ là tỳ nữ thân cận của đại tiểu thư Điều gia, nô tỳ đáng nhẽ không nên đi ra nói chuyện, nhưng thật sự là thể chịu được khi nhìn đại tiểu thư cùng tứ tiểu thư cố ý làm vậy, thấy ảm ức thay cho Võ An Hân thế tử, cũng không thể để các hương thân bị lừa gạt để cho người ta lợi dụng được nên mới không thể không ra đây nói rõ sự thật.”

Diệu Hồng nói xong hít một hơi, rồi lại tiếp lời: “Tứ tiểu thư cùng đại tiểu thư tình cảm thâm hậu, nên chuyện gì cũng chưa bao giờ đối gạt đại tiểu thư, cho nên theo nô tỳ biết, Tứ tiểu thư thật ra trước kia đã có người thương ở trong lòng nhưng mà người kia lại không phải là thế tử Võ An Hân. Nô tỳ cũng không dám tiết lộ người đó là ai, chỉ có thể khẳng định Tứ tiểu thư từ hôn cũng không phải là ý định mới xuất hiện giống như trong lời nói của Điều gia. Mà đại tiểu thư lại ngưỡng mộ phong thái của Tạ nhị thiếu gia, cho nên mới xảy ra chuyện hồ đồ đó. Mọi người nói đại tiểu thư tự sát để giữ gìn trinh tiết nhưng điều này là vô căn cứ! Thư hỏi tiểu thư ái mộ Tạ nhị công tử, sao có thể tự sát tại tội được chứ?”

Mọi người nghe Diệu Hồng nói xong tất cả đều cảm thấy khiếp sợ, nghị luận xôn xao, nàng ta liền lại vội vàng quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Nô tỳ dám thề với trời, những lời nô tỳ nói câu nào cũng là sự thật, nếu có một câu là giả liền bị sét đánh chết, không thể siêu sinh!”

Dân chúng nghe được Diệu Hồng thề độc như vậy, liền cũng nửa tin tưởng lời nói của ả ta. Lại thêm ở thời này đều khiển trách nặng nề với nữ tử chỉ thoáng phạm phải hành vi sai lầm, tội cũng sẽ bị nâng lên thêm mấy chục lần, hơn nữa thế nhân đa số đều đứng ở trên lập trường của nam tử nên đều khoan dung bọn họ, đối với nữ tử lại rất khắc nghiệt. Nữ tử muốn phản kháng cũng chỉ nư trúng chọi đá mà thôi hoàn toàn không có tác dụng.

Thấy Diệu Hồng thề như vậy sao lại không tin? Âm thầm vừa mới còn chỉ mắng Võ An Hân phủ nháy mắt liền quay trở lại chửi mắng Cẩm Sát.

“Này Điều gia tiểu thư sao lại có thể vô si như vậy? Đã không tuân thủ nữ tắc lại còn dám vô liêm sỉ đến từ hôn, này cũng quá kinh thế hãi tục !”

“Nô tỳ này là tỳ nữ bên người của Điều đại tiểu thư, chắc là biết được tình hình thực tế, mới vừa rồi Thôi gia cùng Điều gia cũng chỉ là tự mình nói vậy thôi, mà Võ An Hân phủ còn có nhân chứng nữa, vậy thì Võ An Hân phủ thật sự là bị oan uổng rồi.....”

“Ta nghĩ cũng chưa chắc, tỳ nữ này cũng là tỳ nữ của Điều gia sao có thể đến kinh thành được? mà lại từ Võ An Hân phủ đi ra, chưa chắc sẽ không làm chuyện phản bội chủ đâu.”

.....

Bên này mọi người nghị luận ồn ào, Điều Trạch Thanh thì lại sứt đầu mẻ trán, mà Võ An Hân Tạ Tăng Minh lại tung cái tin tức khiếp sợ hơn nữa.

“Các hương thân, Điều gia nói đại tiểu thư tự sát tạ tội, hơn nữa đã phát tang nhiều ngày trước, bản hầu hôm nay cũng để cho các hương thân gặp một người, các hương thân thấy người này tất nhiên có thể hiểu rõ được tất cả sự việc!”

Ông ta nói xong liền phân phó cho quản gia ở phía sau: “Người đi, tự mình đem Điều đại tiểu thư mời ra đây!”

Điều Trạch Thanh nghe vậy sắc mặt biến đổi lớn, trừng mắt nhìn quản gia kia, quản gia nhưng lại quả thực lên tiếng vội vàng mà đi. Điều Trạch Thanh thấy Tạ Tăng Minh thần thái trấn định, mắt lộ ra chế cười cùng lãnh ý nhìn về phía ông ta, nhất thời sắc mặt liền trắng bệch, hai tay nắm ướt đầm mồ hôi.

Ông ta ngày đó đến trước Điều phủ, thấy tình cảnh ở phía trước Lạc Du viện cũng liền biết trong đó có trá, chính là không ngờ Điều Lễ Hách lại dám làm như vậy, ông ta thầm nghĩ mọi chuyện chắc đã được dàn xếp ổn thỏa, cũng định đi làm rõ sự việc nhưng lại nhất thời mềm lòng, nghĩ Điều gia phát tang Điều Cẩm Ngọc thì việc này liền tính kết thúc, mà Điều Lễ Hách xong mọi chuyện chắc chắn sẽ đem Điều Cẩm Ngọc giấu giếm ổn thỏa, cho nên ông ta cũng không có tình vạch trần việc này.

Nhưng hẳn cũng không thể nào nghĩ tới Điều Cẩm Ngọc lại rơi vào tay Võ An Hân, nay tình thế phát triển trở nên như vậy, Võ An Hân thật có thể nói là đánh cho Điều gia trở tay không kịp, ai có thể nghĩ được Điều Cẩm Ngọc đã chết sẽ nói cái gì, mà cũng không cần nàng ta nói gì cả, chỉ cần mọi người nhìn thấy nàng ta còn sống, chắc chắn cũng sẽ không thể tin tưởng Điều gia được nữa!

Mà đang ở trong xe ngựa, sắc mặt Cẩm Sát cũng trắng bệch, cả người cứng đờ. Văn Thanh lại cả kinh mở to hai mắt nhìn, vội vàng bắt lấy tay Cẩm Sát, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh!

Vừa mới Võ An Hân đôi trắng thay đen, nói hươu nói vượn đã làm hấn tức giận khôn kể, sau lại thấy Diệu Hồng đi ra hấn lại càng thêm nghiến chặt răng, mặt đỏ tươi, hận không thể đi ra đánh ả ta một trận, nay biết được Điều Cẩm Ngọc đang ở trong Võ An Hân phủ, phần nộ của hấn liền tan đi trong lòng liền trầm xuống, vô cùng kính sợ.

Mắt Cẩm Sát neho lại, thật sự nàng cũng không nghĩ tới xảy ra chuyện biến kinh hãi như vậy. Ngày đó nàng cũng phát hiện Điều Cẩm Ngọc chưa chết, hơn nữa cũng đã kêu Tác Thảo hai người bí mật tìm Điều Cẩm Ngọc, vì chắc chắn sẽ xảy ra sự tình kinh hãi nhưng không ngờ hai người Tác Thảo bỏ không ít sức tìm mấy ngày cũng không phát giác một chút dấu vết để lại. Nay xem ra, nàng ta đã sớm rơi vào tay Võ An Hân, khó trách tìm mãi không thấy người.

Thấy Văn Thanh đã muốn hoảng, Cẩm Sát thở phào nhẹ nhõm, thế này mới vỗ vỗ tay hấn, nhẹ nhàng nói: “Địch nhân chỉ mới ra có một chiêu, người đã bị đánh toi bời, tự loạn đầu trận tuyến, vậy thì trận này thật sự thua hoàn toàn. Người muốn làm đại sự, đó là cho dù núi Thái Sơn có đổ xuống đầu cũng

có thể trấn định, chỉ có như vậy mới có thể tìm được sơ hở của kẻ địch, chuyển bại thành thắng..... Chớ hoảng sợ, từ từ xem xét mới được.”

Văn Thanh nghe vậy buông tay Cẩm Sát ra, hít sâu vài hơi sau mới nói: “Tạ tỷ tỷ dạy bảo, đệ đệ nhớ kỹ.”

Cẩm Sát gạt đầu, bên kia từ trong Võ An Hầu phủ một cô gái đã chậm rãi đi ra, nàng ta được một vị ma ma nâng ra, Cẩm Sát thấy đúng là Điều Cẩm Ngọc cùng Hạ ma ma cùng mất tích với nàng ta.

Cẩm Sát hít mắt, ánh mắt chiếu thẳng vào vẻ mặt tiếc hận của Võ An Hầu đang đứng ở cửa phủ Hầu gia, thâm nghĩ, Tạ Tăng Minh quả thực không giống Tạ Thiếu Văn còn trẻ chưa hiểu chuyện, thủ đoạn quả thực, xuất kỳ bất ý(*), một phát liền trúng đích!

(*)Xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Cẩm Sát gắt gao nhìn chăm chăm Điều Cẩm Ngọc được Hạ ma ma đỡ ra khỏi Hầu phủ, chỉ mấy ngày không gặp, Điều Cẩm Ngọc giống như đã thay đổi thành một người khác, hai mắt vô thần, thân ảnh gầy yếu, hai gò má phần nộn hồng hào ngày xưa nay lại hiện ra một màu vàng như sáp nến, lõm xuống phía dưới cằm trở nên bén nhọn, mặt chỉ còn da bọc xương.

Cẩm Sát nhìn Điều Cẩm Ngọc, thấy nàng như già đi hàng chục tuổi, vẻ mặt ngưng đọng như chết lặng, như bị một thứ gì đó tra tấn đến tê liệt, thể xác như đã mất đi linh hồn.

Cẩm Sát còn nhớ rõ, ngày đó Điều Cẩm Ngọc bị phát hiện quần áo không chỉnh tề ở cùng Tạ Thiếu Xuyên, nàng mặc dù sắc mặt tái nhợt, bị té ngã, thất thân nghèo túng, nhưng ít nhất còn có thể nhìn ra rõ ràng là một người có linh hồn sinh động hữu tình, mà nay nhìn lại nàng ấy giống như nghe được người gọi mới nói chuyện cùng người khác.

Mới cách có chưa đầy một tháng mà Điều Cẩm Ngọc đã sống như thế nào để thành bộ dáng thế này! Một Điều Cẩm Ngọc không có sự tức giận, một Điều Cẩm Ngọc tiền đồ đen tối...Cẩm Sát thấy căng thẳng trong lòng, mâu quang chớp động không thôi. Tiếp theo nàng bèn nâng tay chạm đến trâm cài bằng vàng trên đầu, chỉnh lại trâm cài một chút mới nói với Văn Thanh: “Mời tỷ tỷ xuống xe.”

Mà nhóm dân chúng nhìn thấy chủ tử Điều Cẩm Ngọc đi ra, lại thấy sắc mặt Điều Trạch Thanh sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm cô nương có vẻ vui mừng kia mà nhất thời đã rõ mọi chuyện. Vị cô nương thân hình khô héo kia nhất định là đại cô nương của Điều gia. Điều đại cô nương đã làm đám tang nay lại phát hiện là giả chết, việc như vậy mà Điều gia còn có thể làm ra thì những lời vừa rồi của Điều gia thật không thể tin tưởng được!

Trong lúc nhất thời mọi người chỉ cảm thấy bị lừa gạt tình cảm, vẻ mặt phần nộ lại hèn mọn giương mắt hướng về phía Điều gia, tiếng chửi rủa ầm ầm nổi lên bốn phía, những lời này so với trước lại khó nghe hơn.

“Thật sự là chưa từng gặp qua người chẳng biết xấu hổ như vậy, ngay cả tự sát cũng có thể làm giả, lẽ nào không sợ bị ông trời một sét đánh vào nhà tổ hay sao?..”

“Xem ra những lời nha hoàn kia nói đều là tình hình thực tế, Điều đại cô nương quả thật là tự nguyện đem thân cho Tạ gia công tử, là một khuê tú, nhưng lại không biết kiềm chế như thế thật sự là không biết xấu hổ mà!”

“Đúng vậy, Điều đại cô nương này như thế, Điều gia tứ cô nương có thể tốt hơn chỗ nào đây, Võ An Hầu thế từ bị nữ tử như vậy tổn hại thanh danh thật sự không đáng giá!”

“Bọn họ vẫn muốn lừa gạt người ta, vì điều này mà lấy lý do từ hôn, theo ta thấy, Điều gia cô nương này nên bị thả trôi sông! Cũng may Võ An Hầu gia sớm đã có chuẩn bị, bằng không chẳng phải là bị kẻ gian hại mất hết thanh danh à.”

Võ An Hầu nghe những lời này, trên mặt đã có nét tươi cười mơ hồ, mà Điều Trạch Thanh hoàn toàn không ngờ được sự tình xảy ra lại lớn như vậy, hẳn bị nhóm dân chúng chỉ trích khiến sắc mặt trắng bệch, cả người đều toát ra mồ hôi lạnh.

Bên kia Tạ Tăng Minh tiến lên hai bước hơi hơi giơ tay lên, đợi mọi người yên tĩnh lại, hắn mới tiến đến gần Điều Cẩm Ngọc đang ngất ngốc đứng ở một bên nói: “Người là đại cô nương của Điều gia, Điều Cẩm Ngọc trưởng nữ của Giang Châu Đồng Tri Điều Lễ Hách?”

Tạ Tăng Minh hỏi xong, Điều Cẩm Ngọc thân mình có chút cứng đờ, tiếp theo nàng ta bỗng rơi lệ, Tạ Tăng Minh thấy nàng không nói chỉ rơi lệ, nhất thời liền có chút không kiên nhẫn. Nhưng nghĩ đến chuyện tình Điều gia đại cô nương gặp phải, trong lòng hắn liền hiểu rõ, hắn hơi hơi xoay người hạ giọng nói: “Trả lời cho tốt, cho bản hầu gặp được người ở nơi này, ta vẫn có thể đem người đưa trở về!”

Điều Cẩm Ngọc nghe vậy dòng lệ ngưng lại, lắc lắc thân mình, lại gạt đầu nói: “Phải! Phải Ta là Điều Cẩm Ngọc, là đại tiểu thư của Đồng Tri phủ, ta không muốn về.....”

Điều Cẩm Ngọc vẻ mặt hiện lên vẻ điên cuồng, Tạ Tăng Minh liền không đợi nàng nói xong đã lớn tiếng đánh gãy lời nàng: “Các vị hương thân, vị này là Điều đại cô nương, người mà đã bị báo tử do tự sát của Điều gia. Điều lão gia cũng phải biết chứ?” Hân hướng Điều Trạch Thanh mỉm cười mà hỏi, Điều Trạch Thanh tất nhiên là không còn gì mà chống đỡ.

Tạ Tăng Minh lại liếc mắt sang Điều Hồng, Điều Hồng vội bước tới bên Điều Cẩm Ngọc khóc nói: “Cô nương, nô tỳ không thể khuyên ngài, để cho ngài cùng Tạ công tử làm nên việc hồ đồ kia, nô tỳ muôn lần đáng chết. Nhưng mà, nay thanh danh lão gia cùng tộc lão của Điều thị bị cô nương phá hỏng, cũng may Tạ công tử còn một lòng ngưỡng mộ cô nương, cô nương mới có thể có nơi dung thân. Cô nương báo tang, chưa từng thấy tứ cô nương đau buồn đến như thế nào, còn thăm muốn từ hôn. Cô nương đã đến tình cảnh này hẳn vì chính mình lo lắng một chút, tứ cô nương chưa từng coi cô là tỷ muội mà đối đãi, cô nương cần gì lại thay tứ cô nương che lấp, hãy nói cho các hương thân biết sự thực, đừng để thế tử bị thế nhân hiểu lầm là bị từ hôn.”

Điều Hồng nói lời này vốn là nhắc nhở Điều Cẩm Ngọc, khiến cho nàng nhớ tới việc phá hoại Cẩm Sát, nhớ tới việc muốn yêu Tạ Thiếu Văn, nên cùng nàng ta đang liên thủ nói xấu Cẩm Sát, mà Điều Cẩm Ngọc quả thật cũng có phản ứng, nàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cuộn cuộn các loại cảm xúc, tiếp theo nàng ta một cái tát đột nhiên đánh lên trên mặt Điều Hồng, lạnh lùng nói: “Là người! Là người, đem đó nếu không có người ta làm sao mà rơi xuống tình cảnh như thế này, ta giết người!”

Điều Hồng bị bộ dáng của Điều Cẩm Ngọc dọa sợ tới mức cả kinh, nàng té ngã, sợ run một chút rồi lúc này mới vội nói: “phải, phải đều là do nô tỳ, nô tỳ nên ngăn đại cô nương. Đại cô nương mau đem chuyện của tứ cô nương nói ra đi, Hầu gia cùng thế tử đều là người rộng lượng, không thể để các ngài ấy chịu oan. Cô nương vào Tạ phủ, có Hầu gia chiếu cố mới không bị khi dễ, sao đến giờ cô nương vẫn còn lo nhớ tình tỷ muội, không vì chính mình mà lo nghĩ nhiều một chút!”

Điều Cẩm Ngọc bị hai nha hoàn lôi kéo, nghe được lời nói của Điều Hồng, nàng thân mình như chấn động, đang muốn mở miệng nói, từ đám người bên ngoài lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

“Đại Tỷ!”

Điều Cẩm Ngọc nghe tiếng quay lại nhìn, thấy Văn Thanh nâng Cẩm Sát từ trong đám người đi đến, Cẩm Sát lộ ra khuôn mặt đầy nước mắt, đôi mắt ánh lên nét kinh hi lại vừa buồn thương nhìn nàng, dưới ánh mặt trời khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn tuyệt mỹ như vậy, nước mắt rơi xuống khuôn mặt nàng tựa như những bông hoa Lê trắng nhuộm những giọt sương sau cơn mưa, rất cao thượng mà lại thanh nhã.

Nhìn Cẩm Sát chậm rãi đi lại, Điều Cẩm Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng như bị cấu nhéo, trong lòng rộn lên loại cảm giác cùng tâm tình không nói rõ được.

Nhìn Cẩm Sát, nàng ta nghĩ tới rất nhiều chuyện. Nàng ta nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Cẩm Sát, khi đó Cẩm Sát vẫn là thiên kim Thủ Phụ Phủ, khi đó nàng ta theo phụ thân cùng mẫu thân đang đến kinh thành, lúc đó Cẩm Sát mới năm tuổi, phần điều ngọc mài, nàng ôn nhu lôi kéo tay nàng ta gọi nàng ta là đại tỷ, nàng lôi kéo nàng ta đi dạo chơi trong vườn Thủ Phụ Phủ.

Khi đó, nàng ta hèn mọn mà hâm mộ nàng như vậy, một lòng vì được kết giao với thiên kim Thủ Phụ gia mà vui mừng thoải mái, đến khi trở lại Giang Châu còn luôn nhớ tới, tự tay may hà bao mong chờ đưa tới kinh thành.

Sau đó Điều Cẩm Sát mang theo linh vị phụ thân trở về gia tộc, nàng ta cũng vẫn tỉ mỉ chăm sóc nàng, hèn mọn cẩn thận đối đãi với vị muội muội mới tới này. Tại thời điểm nào mà phần tình cảm này thay đổi, là vào lúc vị muội muội nhỏ hơn nàng mấy tuổi đã có thể xuất khẩu thành văn, khiến đám tỷ muội vẫn thường phụng bồi vị đích trưởng tỷ là nàng ta nay lại liên tục tấn thưởng tài trí của vị muội muội này? Hay là lúc muội muội luôn có thể khiến mẫu thân tấn thưởng và yêu thương? Hoặc là khi các tộc muội không còn vây quanh nàng ta bàn về các mẫu thân thừa đa dạng, các loại gấm vải... mà lại vây quanh muội muội nghe chuyện kinh thành phồn hoa? Phụ mẫu vì muội muội mà tu sửa Y Huyền Viện, mỗi khi có thứ tốt mẫu thân đều đưa tới Y Huyền Viện trước, rồi còn bảo nàng ta phải nhường nhịn? Hoặc là vào lúc ngẫu nhiên nghe được nhóm nô tỳ nói về muội muội tuy chỉ là một bé gái mồ côi nhưng lại được yêu thích hơn cả đại cô nương ruột thịt của Điều phủ?

Điều Cẩm Ngọc đã không còn nhớ rõ, chỉ biết khuôn mặt của người này, dáng người này, lòng ghen tị khiến nàng ta không còn có thời thơ ấu trong sáng vô lo vô nghĩ, vì người này mà sinh hận, mọi thời khắc đều muốn so đo. Cuối cùng nàng ta muốn đoạt lấy những gì thuộc về muội muội, chiếm hết về cho chính mình, nàng ta điên cuồng khát vọng có một ngày có thể cao cao tại thượng nhìn xuống vị muội muội này, cũng khiến thế nhân hiểu rằng Điều gia còn có một đích trưởng nữ là Điều Cẩm Ngọc!

Nếu không có Điều Cẩm Sát, nếu Điều Cẩm Sát vẫn là thiên kim của Thủ Phụ gia, liệu có thể không có những bất đồng hôm nay không?, nàng ta như cũ vẫn có thể làm đại cô nương vô lo vô nghĩ của Điều gia, đợi mẫu thân vì nàng ta chọn lựa phu quân, có phải nàng ta cũng như ngàn vạn nữ tử bình thường trên đời giờ phút này đang ở lầu trên trong lòng ngọt ngào mặt mũi nhuộm hồng thêu may giá y?

Điều Cẩm Ngọc nghĩ tới đây trước mắt đã là một mảnh sương mù, dung nhan Cẩm Sát cũng trở nên mơ hồ, mà Cẩm Sát lúc này đã đi tới trước mặt Điều Cẩm Ngọc, nàng rơi lệ tiến lên ôm lấy nàng ta.

“Đại tỷ tỷ! Tỷ còn sống, còn sống, thật tốt quá!”

Cẩm Sát run giọng ôm lấy Điều Cẩm Ngọc, rồi ở bên tai nàng thấp giọng thì thầm, nói: “Theo lời Điều Hồng nói, đại tỷ tỷ có thể tưởng tượng nếu tỷ thừa nhận sẽ có hậu quả gì? Tộc nhân sẽ tha cho đại tỷ tỷ sao? Nữ nhân Điều thị trọng nhất là thanh danh, sợ nhất là việc tổn hại danh dự, đại tỷ tỷ dĩ nhiên cũng thế, tỷ muốn tộc nhân hận đại phòng của thúc phụ sao? Hay là muốn thím bị thúc phụ giận chó đánh mèo, đuổi ra ở biệt viện? Tiền đồ của Tường thúc phụ và hai vị ca ca bị mất ở trong tay đại tỷ tỷ, bọn họ không hận tỷ sao?! Đại tỷ tỷ của ta, tộc nhân muốn tỷ chết, dù có là Võ Anh Hầu cũng không che chở nổi cho tỷ!”

Tốc độ nói của Cẩm Sát cực nhanh, nàng vừa nói hết thân mình Điều Cẩm Ngọc liền run lên, tiếp theo nàng ta giãy dụa muốn đẩy nàng ra, chỉ là Cẩm Sát lại cố sống cố chết ôm nàng ta. Cũng không biết là Điều Cẩm Ngọc căn bản vô lực giãy giụa hay là nàng ta nghe mấy lời của Cẩm Sát, chút ý muốn né tránh lúc ban đầu kia đã không còn tăm hơi.

Nhận thấy được tấm thân gầy trơ xương trong tay mình, tâm Cẩm Sát phát lạnh, lúc này mới đẩy nàng ta ra, thấy ánh mắt chớp động của Điều Cẩm Ngọc, hốc mắt đã lưng tròng nước mắt, nàng liền biết lời nói của mình Điều Cẩm Ngọc tất nhiên là nghe rõ, trong lòng nàng ta cũng đã có tính toán, Cẩm Sát liền an tâm.

Lúc Văn Thanh giúp đỡ Cẩm Sát lao tới, nhóm dân chúng nghe Cẩm Sát gọi Điều Cẩm Ngọc là đại tỷ tỷ, liền tự giác tránh ra. Thấy Cẩm Sát ôm Điều Cẩm Ngọc khóc rống, bọn họ mới phản ứng lại, đều đoán rằng vị này chẳng phải chính là người muốn tử hôn Điều tứ cô nương sao.

“Tứ cô nương! Hoàn cảnh cô nương của chúng ta đã như vậy, còn nhớ tới tỷ muội thân tình, không muốn nói ra chuyện tình tứ cô nương. Tứ cô nương xin cô đáng thương cho cô nương của ta, chúng ta đến chỗ Điều lão thái gia cầu tình cho cô nương đi!”

Lúc này Điều Hồng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cũng phản ứng lại, quỳ tới bên chân Cẩm Sát dập đầu nói, nói xong nàng ngẩng đầu lên, vẻ cầu xin nhìn Cẩm Sát, tư thái kia quả nhiên là bộ dáng trung thành một lòng vì Điều Cẩm Ngọc suy nghĩ.

Cẩm Sát xoay người lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Điều Hồng, chậm rãi buông Điều Cẩm Ngọc ra, tốc độ nhanh như chớp, vẫy tay liền hung hăng giáng một cái tát lên mặt Điều Hồng. Điều Hồng hoàn toàn không dự đoán được trước mặt bao người, lại chịu tình cảnh này, Điều Cẩm Sát thế mà lại dám động thủ đánh nàng ta, mặt nàng ta đau đớn, người ngây ra sững sờ, chỉ ngơ ngác nhìn Cẩm Sát.

Cẩm Sát vẻ mặt tràn lệ, lật tay liền lại giáng ra một cái tát, ba ba hai tiếng, kinh động cả một mảnh tỉnh mạch trước cửa Võ An Hầu phủ, ngay cả Tạ Tăng Minh cùng Điều Trạch Thanh cũng đều ngây ngẩn cả người.

Cẩm Sát đánh xong mới thừa dịp tất cả mọi người còn đang ngây người, mắt rung lệ trừng mắt nhìn Điều Hồng, âm thanh lạnh lùng nói: “Đồ điều nô nhà người, trước mặt mọi người nói hươu nói vượn, nói xấu chủ tử! Còn dám nhiều lời một câu, ta liền thay đại tỷ tỷ xử lý người!”

Nàng nói xong, Điều Hồng đầu tiên là bị khí thế của nàng dọa sợ, chỉ cảm thấy con người Cẩm Sát lạnh lẽo, lại giống như có thể phát ra quang ảnh đao kiếm, khiến cả người nàng ta cũng phát lạnh mà chấn động. Nhưng sau đó nàng ta nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, thân mình co rúm lại về mặt e ngại.

Mọi người thấy vậy, lúc này liền phần nộ.

“Điều tứ cô nương này ngày thường nhất định là người độc ác, trước mặt mọi người cũng dám ngược đãi nha hoàn như thế, may mà Võ An Hầu phủ sớm phát giác bộ mặt thật của nàng ta.”

“Thật đúng là mặt dày, tình thế này mà vẫn dám lộ diện, còn dám kiêu ngạo ương ngạnh như thế! Thủ phụ gia làm sao có thể dưỡng ra cô nương như vậy, chỉ sợ anh linh của hai vị Điều đại nhân cũng không thể an bình.”

Cẩm Sát lại giống như căn bản không có nghe đến những thanh âm đó, nàng tiến lên vài bước hướng đến Võ An Hầu đang đứng trên bậc thang mà quỳ xuống, tiếp theo liền chảy lệ cung kính dập đầu.

Mọi người thấy vậy âm thanh chửi rủa không hèn mà cùng ngừng lại, không rõ Cẩm Sát đây là muốn làm gì, chẳng lẽ nàng biết sai lầm nên ăn năn thỉnh cầu Võ An Hầu tha thứ?

Cẩm Sát quỳ xuống, Văn Thanh cũng quỳ gối theo, giữ thân thể của nàng, hai người cùng hướng Tạ Tăng Minh khấn đầu một cái, Cẩm Sát cũng không đợi phản ứng của Tạ Tăng Minh, liền nói: “Cúi đầu này là tỷ đệ ta cảm ơn ân nghĩa Hầu gia năm đó khi tổ phụ ta bệnh chết, đứng ra chủ trì đại cục, giúp tỷ đệ chúng ta mang linh vị về quê. Hầu gia hôm nay đem tiểu nữ bức đến tận đây, tiểu nữ từ không đủ tài, lại vạ vạ không thể liên lụy thanh danh nữ tử Điều thị ta, làm việc bất hiếu kia, cho nên..... Hầu gia xin thứ cho tiểu nữ đắc tội!”

Cẩm Sát nói xong liền tự đứng lên, xoay người hướng dân chúng vây xem trong phủ, nói: “Các hương thân muốn khiển trách tiểu nữ, dù thế nào cũng muốn dìm chết tiểu nữ, cũng nên cho ta vì mình mà biện giải đôi lời, há có thể nghe lời nói của một bên liền định tội tiểu nữ, tiểu nữ dù chết cũng không phục. Tiểu nữ oan uổng, tiểu nữ có thể thề trước mặt mọi người, nếu tiểu nữ có làm gì sai lẽ pháp, không tuân thủ nữ tắc, nếu tiểu nữ trong lòng có người, nếu tiểu nữ có một lời nói dối.....”

Cẩm Sát nói xong lại hướng đôi mắt lạnh lẽo hướng về phía Điều Hồng, từng lời từng lời nói: “Tiểu nữ sẽ bị vạ tiền xuyên tâm mà chết, sau khi chết âm hồn tan biến, trọn đời không siêu, sinh.”

Điều Hồng bị đôi mắt lạnh lẽo của Cẩm Sát nhìn đến lạnh cả người, trong lòng dâng lên nỗi sợ, nàng ta chỉ cảm thấy mặt trời nhỏ cao kia cũng không thể xua đuổi cỗ lệ khí âm lạnh kia, nàng ta run lên, nghĩ đến những lời trái lương tâm của mình cùng lời thề kia thì liền có chút khiếp đảm.

Cẩm Sát vốn không tin lời thề vừa nói, nhưng nàng cũng biết nhóm dân chúng này rất tin tưởng những việc như vậy. Cho nên Điều Hồng thề, nàng liền lập lời thề càng độc hơn so với Điều Hồng. Quả nhiên dân chúng thấy Cẩm Sát sắc mặt thản nhiên không sợ, làm việc lại cực có phong cách quý phái, lại thấy nàng tuổi nhỏ, nhất thời trong lòng lại có chút dao động, nhưng họ vẫn nhớ kỹ chuyện Điều Cẩm Ngọc giả chết, mà vẫn không thể tiêu tan.

Mà Cẩm Sát cũng không vội, nàng thề xong lại bức Điều Hồng, nói: “Điều Hồng, nếu lời thề của ngươi là thật lòng, vậy cần gì phải áp a áp úng, ngươi mau nói người sau lưng sai bảo ngươi là ai. Hôm nay trước mặt dân chúng, ngươi mau đem người ấy nói ra, tránh khiến các hương thân hoài nghi ngươi

là ăn nói bừa bãi!”

Điều hồng bị Cẩm Sát ép buộc, không biết nên trả lời như thế nào, những lời nàng ta vừa mới nói là do quân gia của Võ An Hầu phủ dạy cho nàng ta. Nàng ta dù sao cũng mới mười lăm tuổi, mấy ngày nay lại trải qua các loại tra tấn của Tạ Thiếu Văn sớm đã như chim sợ cành cong, ngày đêm hoảng loạn, đầu óc cũng bối rối mà một mảnh hỗn độn, hơn nữa bị Cẩm Sát dọa, lời của nàng ta vốn là nói xấu Cẩm Sát, giờ phút này nàng ta làm sao còn có thể biết được nên đối đáp như thế nào nên chỉ theo bản năng nhìn về phía Tạ Tăng Minh cùng quân gia trên bậc thang.

Cẩm Sát thấy nàng như thế, trong lòng an tâm một chút, dĩ nhiên đã xác định, chỉ sợ Điều Hồng cùng Điều Cẩm Ngọc cũng vừa mới bị Võ An Hầu đưa vào trong phủ, Tạ Tăng Minh còn chưa kịp làm tốt công tác tư tưởng cho các nàng, bằng không Điều Cẩm Ngọc sẽ không có trạng thái như vậy, Điều Hồng cũng không có khả năng chỉ bị buộc hỏi hai câu liền tay chân luống cuống.

Nàng nhẹ giọng mà cười, lại đột nhiên nhướn mày nói: “Như thế nào? Chẳng lẽ việc này Võ An Hầu gia còn rõ ràng hơn so với Điều Hồng người sao?”

Tạ Tăng Minh cũng không nghĩ tới Cẩm Sát sẽ đột nhiên xuất hiện lúc này, càng không thể nghĩ đến tình thế thành ra như vậy, nàng không những không hoang mang lo sợ khốc thành một đoàn, ngược lại dám đứng ra dưới sự chỉ huy của nhóm dân chúng dùng vẻ mặt thần nhiên tùy ý ép hỏi Điều Hồng. Hắn sắc mặt trầm xuống, quân gia thấy vậy liền lớn tiếng nói: “Điều Hồng nhớ tình nghĩa với Điều gia, không muốn trước mặt mọi người khiến tứ cô nương người khó coi, tứ cô nương sao lại nổi bức bách nàng như vậy!”

Cẩm Sát nghe vậy liền nở nụ cười, nói: “Hay cho một câu nhớ tình nghĩa của Điều gia! Trước mặt mọi người nói xấu hai vị chủ tử, hãm hại Điều gia cô nương vào hoàn cảnh như thế, làm hại ta cùng đại tỷ tỷ bị thế nhân chửi rủa, đó là nhớ tình nghĩa của nàng ta sao? Đó là chân thành của nàng ta sao?”

Nàng nói xong thấy vị quân gia á khẩu không trả lời được hướng mắt sang Văn Thanh, Văn Thanh liền phần hận chỉ vào Điều Hồng, lớn tiếng nói: “Nàng ta nói xấu hai vị tỷ tỷ tốt của ta, mọi người không cần tin nàng ta, nàng ta chính là nha hoàn ngày đó Võ An Hầu thả từ tư thông ở Điều phủ, người trong Điều gia đều có thể chứng minh nàng ta tự tiện cử, dụ dỗ phản chủ, sớm đã bị Điều gia không tha, đem đuổi ra Điều phủ. Không nghĩ tới nàng ta theo Võ An Hầu thể tử, lại còn dám ghi hận trong lòng có ý đồ trả thù Điều gia! Các vị hương thân, một kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ như vậy, là nô tỳ mà một lòng bán chủ cầu vinh, lời của nàng ta có thể tin sao?”

Mọi người vừa thấy thái độ chột dạ cùng phản ứng của Điều Hồng, lại nghe thấy Điều Hồng đã là người của Tạ Thiếu Văn, tự nhiên lại dao động vài phần. Tạ Tăng Minh vốn là người có thân phận, tự cao, không muốn cùng Cẩm Sát tranh cãi trước mặt mọi người, nhưng hôm nay mắt nhìn tình thế sắp nghịch chuyển, hắn cũng bất chấp mọi thứ, giọng mang theo châm biếm nói: “Điều tứ cô nương quả thật là thông minh nhanh nhẹn, cũng quá khéo miệng, Điều Hồng chỉ là một nha hoàn nhất gan yếu đuối, lại bị khí thế của cô nương dọa sợ nên tất nhiên là rụt rè, tứ cô nương cũng đừng lấy việc này dòi đi sự chú ý của mọi người, sao không làm sáng tỏ chuyện Điều đại cô nương giả chết trước đi?”

Lời này của Tạ Tăng Minh quả rất ác độc, đúng là vạch trần việc Điều Hồng áp a áp úng là do ngày thường ở Điều gia bị Cẩm Sát ức hiếp, nay sợ hãi thành quen, hắn là khiến mọi người ngờ vực Cẩm Sát bình thường là người tàn nhẫn. Hơn nữa hắn biết rõ hôm nay hắn có ưu thế do có chuyện của Điều Cẩm Ngọc, đây mới là điểm mấu chốt khiến Điều gia hết đường chối cãi.

Cẩm Sát quả thật là dòi đi lực chú ý mọi người, nay bị hai câu của Tạ Tăng Minh chỉ ra, nàng hơi hơi kinh hãi, hai tay nắm chặt, cúi người nói: “Chuyện đại tỷ tỷ giả chết xin thứ cho tiểu nữ không thể làm sáng tỏ, thật ra tiểu nữ vẫn nghĩ đại tỷ tỷ thực sự đã qua đời Nàng tại sao chết rồi mà sống lại?, lại xuất hiện ở trong này, tiểu nữ thật sự cũng không rõ, chuyện này đáng ra càng nên do Hầu gia làm sáng tỏ mới đúng chứ? Mọi người Điều gia ai cũng nghĩ đại tỷ tỷ không chịu nổi bị nhục, tự sát tạ tội, nay nàng lại lộ diện ở Hầu phủ, Hầu gia xa tận kinh thành mà thật sự là có năng lực thông thiên. Nhưng mà đại tỷ tỷ có thể sống, tiểu nữ lại cực kỳ cao hứng, nếu Hầu gia cứu đại tỷ tỷ, tiểu nữ còn phải cảm ơn Hầu gia ngài. Có điều, tiểu nữ chỉ là một nữ nhi yếu đuối, Hầu gia lại từng bước ép sát muốn đưa tiểu nữ vào chỗ chết như thế, không sợ ngày sau chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ, Hầu phủ sẽ bị người thiên hạ phi nhổ sao?”

Cẩm Sát nói lời này cũng chỉ ra nghi hoặc trong lòng mọi người, Điều đại cô nương nếu là giả chết, Điều gia tự nhiên là đem nàng an trí thoải đáng, nàng tại sao xuất hiện vào lúc này, hơn nữa nàng còn từ trong Hầu phủ đi ra, nói sao thì cũng rất khó tin, chẳng lẽ Võ An Hầu thủ đoạn lại lợi hại như thế, lẽ nào sự tình hôm nay là một âm mưu đã sớm được tính toán, mặc kệ Võ An Hầu phủ có phải bị oan hay không, nhưng từng bước ép tiểu cô nương như vậy quả thực có chút độc ác. Nếu là nữ tử tầm thường, chỉ sợ giờ phút này đã khóc đến hôn mê rồi.

Tạ Tăng Minh nghe vậy con ngươi híp lại, gương giọng nói: “Nữ tử yếu đuối? Điều tứ cô nương nếu quả là tiểu nữ tử, sẽ không tiến đến từ hôn, cũng sẽ không đem Hầu phủ ta làm vào hoàn cảnh bị người hoài nghi chỉ mắng như hôm nay! Điều tứ cô nương hiện tại biểu hiện so với bản hầu còn trấn định tự nhiên hơn, thì làm sao giống như tiểu nữ tử yếu đuối đây?”

Cẩm Sát nghiêng răng, biết giờ phút này không thể cùng Võ An Hầu đối đầu, về mặt nàng lúc này liền biến đổi, nước mắt liền thi nhau rơi xuống, vô hạn ủy khuất bị thương nói: “Nếu không phải bị buộc tới đường cùng, trên đời này làm gì có người nữ tử nào kiên trì muốn từ hôn? Nếu không phải danh tiết đã bị nghi ngờ, mắt thấy sẽ chết không chốn dung thân, tiểu nữ làm sao đi ra trước mặt mọi người, làm sao bị buộc lập lời thề độc. Tiểu nữ trấn định, đó là bởi vì tiểu nữ không thẹn với lương tâm, tiểu nữ đường đường chính chính, sao phải e ngại ác nhân nói xấu!”

Cẩm Sát nói xong nước mắt chỉ còn lại một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhoi đã tràn đầy vẻ kiên nghị, nàng lại hướng Điều Cẩm Ngọc, nhẹ hô: “Đại tỷ tỷ sao lại cam tâm tùy ý để cho bọn họ bôi xấu danh dự vì tội dâm ô, một tiếng cũng không dám nói ra sao?! Ta biết đại tỷ tỷ từ sau sự kiện kia tâm như đã chết, nhưng mà đại tỷ tỷ, dù tỷ có chết tâm đi nữa cũng nên vì đề ý đến cảm nghĩ người nhà, đại tỷ tỷ tùy ý để người nói xấu, thúc phụ, thím cùng các ca ca sẽ đau lòng như thế nào đây, làm thế nào mà đối diện thế nhân! Đại tỷ tỷ, Võ An Hầu thể tử đã hủy đường huynh của người, người liền không hận một chút nào sao, đến bây giờ còn một mạch trốn tránh sao? Nếu đã như vậy, vị đại tỷ tỷ đó đã chết rồi, thời gian chịu khổ chịu gian nan kia đúng thật là đều coi như không!”

Tiếng kêu này của Cẩm Sát, không ngờ Điều Cẩm Ngọc cả người chấn động, mà Hạ ma ma cũng đã khóc rống không thôi. Cẩm Sát không biết Điều Cẩm Ngọc sau khi rời phủ đã trải qua những gì, nhưng Hạ ma ma đi theo nàng từ khi ra phủ đã thấu hiểu mọi điều. Bà nghĩ đến thời gian qua đã trải qua

đu loại tư vị, trong lúc nhất thời bị phần , nước mắt tựa như đê vỡ, đúng là khó có thể tự kiềm chế.

Đêm đó Diêu Lễ Hách lặng yên đến Lạc Du viện, đem quyết định của nhóm tộc lão báo cho đại cô nương biết, đại cô nương cả người giống như bị dọa choáng váng, khóc cầu lão gia nửa ngày, nhưng lão gia mặc dù vô cùng đau đớn nhưng hoàn toàn không có biện pháp, cuối cùng lão gia rút cuộc vì tình cảm cha và con gái, giao cho đại cô nương năm ngàn lượng ngân phiếu, sai nàng suốt đêm cùng đại cô nương ra phủ.

Đây cũng chính là cực hạn cuối cùng của lão gia rồi ,lão gia rất sợ nhóm tộc lão phát hiện manh mối sẽ đuổi theo không tha, cũng sợ tộc nhân Diêu gia phát hiện manh mối trong đó, liền kêu hai người suốt đêm ra khỏi thành, có thể trốn được bao xa thì trốn bao xa. Bà là người theo nữ tặc, lại nhiều năm ở bên trong viện phủ, căn bản là không hiểu bên ngoài hành tẩu phải làm việc như thế nào, mà đại cô nương lại càng không cần phải nói nữa.

Lại thêm cả hai trong lòng lo sợ, vội vội vàng vàng khó tránh khỏi suy nghĩ không chu toàn, khắp nơi sơ sót, lại là hai nữ nhân một già một trẻ, chưa đến hai ngày liền bị người phát hiện, ngân phiếu bị lấy mất , gặp kẻ xấu thấy đại cô nương không dám lộ thân phận, liền biết nàng nhất định là bị gia tộc đuổi đi , không có nơi để dựa vào , bèn lên con phố rồi cường bức đại cô nương, sau đó đem hai người bán cho một kỹ viện.

Từ đó về sau cô nương phải trải qua những gì mọi người khó có thể nghĩ đến, mãi đến mấy ngày trước người của phủ Võ An Hầu tìm đến, mới đem bà cùng đại cô nương cứu ra, suốt đêm đưa tới kinh thành. Mà đại cô nương từ ngày bị cưỡng bạo trong cánh rừng người đã có chút hốt hoảng, không tinh táo . Hai người đem qua đến Hầu phủ, liền bị quân gia bức hôm nay đi ra làm chứng.

Tạ quân gia còn nhận lời đại cô nương, hôm nay chỉ cần đại cô nương ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không đem chuyện nàng từng vào thành lâu nói ra , còn có thể khiến Tạ Thiếu Xuyên đem đại cô nương về làm thiếp.....

Nhưng kì thật bà cùng đại cô nương đều hiểu, mặc dù đại cô nương thực sự được làm thiếp, cả đời cũng sẽ không được sủng ái , một thiếp thất không được sủng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi kết cục tự tử . Huống chi, hôm nay đại cô nương thuận theo ý Võ An Hầu, ngày sau tộc trưởng cùng tộc nhân cũng sẽ không buông tha nàng, chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo lên lão gia phu nhân cùng nhóm thiếu gia.

Nghĩ đến Ngô thị, Hạ ma ma tâm như đao cắt, chỉ cảm thấy vạn phần xin lỗi bà , phu nhân trước khi ra phủ giao đại cô nương cho bà chiếu cố, vậy mà bà..... Lại đương mặt nhìn đại cô nương đi tới bước đường này!

Cầm Sát thấy sắc mặt Hạ ma ma không ngừng thay đổi, lúc này nàng liền hướng bà nói:“Ma ma, đại tỷ tỷ nàng mất hết can đảm, cũng xấu hổ không dám nói rõ sự việc ngày ấy, nhưng ma ma cũng không thể hồ đồ theo! Ngài là nữ mẫu của thím, thím cũng rất xem trọng ý lại ngài, thím nay đang ở biệt viện dưỡng thương, Hạ ma ma không phân ưu giùm tỷ tỷ, chẳng lẽ còn muốn thím vì đại tỷ tỷ mà càng thêm thương tâm rơi lệ sao?”

Cầm Sát nói xong thấy Hạ ma ma biến sắc, liền hướng nhóm dân chúng nói:“Diệu Hồng luôn miệng nói đại tỷ tỷ cùng công tử Tạ gia có tư tình, nhưng Tạ công tử và đại tỷ tỷ chỉ gặp mặt có một lần, hẳn lại lớn hơn đại tỷ tỷ mấy tuổi, trong nhà đã cưới kiều thê, hẳn đứng nhất giới thư sinh, đại tỷ tỷ cũng là đích trưởng nữ của quan lục phẩm, thử hỏi đại tỷ tỷ tại sao lại hồ đồ xem trọng Tạ công tử?! Lại bất chấp lễ giáo cùng hắn làm ra việc hồ đồ như thế ? Nếu đúng như lời Diệu Hồng nói, tại sao đại tỷ tỷ của ta giờ phút này lại gầy gò xương như vậy, dung nhan tiêu tụy như thế?”

Mọi người nghe Cầm Sát nói lại xem bộ dáng Diệu Cẩm Ngọc, lúc này liền hồ nghi, Cầm Sát đã than thở khóc lóc nói:“Đại tỷ tỷ từ sau ngày ấy liền có chút thần trí không rõ, nói trắng ra nàng chính là một thiếu nữ bị hãm hại, nàng có làm gì sai đâu, nhưng lại bị buộc đến tận đây ?! Quả thật thúc phụ yêu thương nữ nhi, xét cho cùng đó cũng là một mảnh chân tâm, tiểu nữ cả gan dám hỏi, nếu như loại chuyện này phát sinh trong nhà các hương thân, nếu đứa con các người yêu thương bị người chà đạp, các người liền nhẫn tâm đem nàng xử tử để mong bảo toàn thanh danh sao?!”

Nàng vừa hỏi xong, mọi người đã lộ vẻ thôn thức đồng tình ,mà Hạ ma ma đúng là một tiếng quỳ gối xuống, nói:“Ngày đó cô nương nhà chúng ta quả thật thất cổ tạ tội , nhưng bị lão nô phát hiện, mới cứu lại một mạng, từ quý môn quan đi rồi lại bị kéo trở về. Lão gia nghe tin tức đến nơi, không đành lòng mà nghĩ ra kế sách, để lão nô mang theo đại cô nương suốt đêm rời khỏi Diêu phủ, tìm đến nơi không người quen biết bắt đầu lại từ đầu. Nhưng lão nô cùng đại cô nương đi chưa đến mấy ngày liền bị người của phủ Võ An Hầu tìm được, bọn họ đem chủ tớ lão nô trói gô đưa vào Hầu phủ, còn uy hiếp hai người lão nô, nếu không nghe lời liền giết chết lão nô cùng đại cô nương, còn nói nếu lão nô cùng đại cô nương nghe lời, liền để cho một con đường sống, đưa đại cô nương vào Tạ phủ làm di nương!”

Hạ ma ma nói như vậy, lời nói Diệu Hồng mới nói đã mất vài phần tin tưởng, nhóm dân chúng vốn thấy Diệu Cẩm Ngọc từ Hầu phủ đi ra, mà bộ dáng Tạ Tăng Minh lại như đã định liệu trước, nghĩ đến Diệu Cẩm Ngọc thật là tự nguyện cùng công tử Tạ gia làm chuyện cầu thả , đối với nữ nhi dâm uế của Diêu gia, lại có hành vi lừa gạt thể nhân tự nhiên chán ghét , nay không ngờ sự tình lại lần nữa biến chuyển, mà ma bên cạnh Diêu đại cô nương lâm trận phản chiến, cản ngược lại Võ An Hầu phủ một ngum.

Mà xem bộ dáng Diêu gia đại cô nương, thực tại cũng không giống cam tâm tình nguyện mà giống như bị tàn phá đến nỗi sống không bằng chết, điên điên khùng khùng hơn . Nếu việc này thực phát sinh ở người bên mình, phát sinh ở trên người họ thương yêu, nhìn thấy bộ dáng con mình như vậy, thì sao nhẫn tâm trách móc nặng nề , chỉ sợ chắc chắn họ cũng sẽ giống Diêu gia lừa dối mọi người mà tiến bước nữ nhi thôi .

Nghĩ như vậy , tâm tình mọi người đã trầm xuống một phen, mà lúc này Tạ Tăng Minh thật sự có chút hoảng hốt , hẳn thấy phản ứng từ đầu đến cuối của Diệu Cẩm Ngọc đã có chút ngoài ý muốn, hẳn thực sự nàng cũng cản ngược lại hắn một ngum.

Cầm Sát không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Diệu Cẩm Ngọc, trong lòng nàng chắc chắn , nàng đối với Diệu Cẩm Ngọc rất quen thuộc , kiếp trước hết thấy về Diệu Cẩm Ngọc nàng đều hiểu, mặc kệ là khi là tỷ muội hay khi là địch nhân, nàng dám nói, trên đời này người hiểu Diệu Cẩm Ngọc nhất đó là nàng.

Diệu Cẩm Ngọc cùng Ngô thị đều là người mạnh mẽ, rất trọng sự ngưỡn mộ của mọi người cùng thanh danh mặt mũi, bằng không Ngô thị sẽ không ản nhẫn ba năm, lại càng không đối với nàng và Văn Thanh sử dụng phương pháp lừa sủng, Diệu Cẩm Ngọc cũng sẽ không ản nhẫn khắp nơi, ở kiếp trước, lạ sau nàng trở thành thiếp thất, cũng vẫn rất quan tâm nàng, chiếu cố nàng, cho đến khi nàng ta ở Hầu phủ địa vị đứng vững, sau khi có được thanh danh

tốt mới lộ ra thái độ dữ tợn .

Nữ nhân Điều Cẩm Ngọc này mạnh mẽ lại coi trọng mặt mũi như vậy, sau nhiều chuyện tình như vậy, lúc này lại vì một đường sống vô vọng, vì cuộc sống tạm bợ mà chính mồm thừa nhận ái mộ Tạ Thiếu Xuyên, tự nguyện cùng Tạ Thiếu Xuyên cầu tha?!

Cầm Sát biết được, nàng giờ phút này nhất định có thể hiểu được, làm như thế nào mới có thể bảo toàn thanh danh, mới có thể không đến mức liên lụy người nhà. Mặc dù Điều Cẩm Ngọc hận nàng, lúc này, nàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đứng ở một bên, chỉ vì các nàng đều là nữ tử Điều thị!

Hơn nữa Điều Cẩm Ngọc không phải kẻ ngốc, đến bây giờ nàng ta tất nhiên cũng đã suy nghĩ cẩn thận, nàng ta rơi vào hoàn cảnh này, đều là do Tạ Thiếu Văn và Tạ Thiếu Xuyên ban tặng, so với nỗi hận Cầm Sát, thì Điều Cẩm Ngọc càng hận người nhà Tạ gia hơn mới phải.

Quả nhiên, Điều Cẩm Ngọc đang đứng thẳng bất động rồi chợt cũng chậm rãi ngẩng đầu lên hướng về Cầm Sát, thấy ánh mắt Cầm Sát rõ ràng mà chắc chắn nhìn chính mình, nàng lộ ra một chút chua xót lại hoảng hốt cười, tiếp theo nàng liền hô lớn: “Cha, nương, nữ nhi làm mất mặt các người! Nữ nhi bất hiếu, nay xin tạ tội với liệt tổ liệt tông Điều gia! Tạ Thiếu Xuyên, Tạ Thiếu Văn, Điều Cẩm Ngọc ta dù làm lệ quỷ cũng sẽ không buông tha các người!”

Điều Cẩm Ngọc nói xong, đúng là chạy vội ra ngoài, hướng thẳng về phía con sư tử bằng đá trước cửa phủ Võ An Hầu, Cầm Sát thấy nàng xoay người, hơi hơi khép mắt mới hô một tiếng, “Đại tỷ tỷ! Mau ngăn lại nàng!”

Lúc này âm thanh của nàng tự nhiên là không người có thể phản ứng kịp, chỉ nghe phanh một tiếng vang lên đầu đã Điều Cẩm Ngọc đập lên con sư tử bằng đá kia, tiếp theo liền thấy nàng ngã xuống máu chảy đầy đầu!

Cầm Sát nhìn một màn này, cho dù trong lòng có hận Điều Cẩm Ngọc, cho dù sớm có chuẩn bị, không muốn trợ giúp, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn đau xót. Nàng chạy qua đem Điều Cẩm Ngọc ôm vào trong ngực, Điều Cẩm Ngọc giờ chỉ còn lại một chút hơi thở, nàng ta mở to hai mắt thất thần nhìn chăm chăm nàng, máu dọc theo cái trán chảy xuống mặt, thấy Cầm Sát mâu quang chớp động hiện vẻ phức tạp, miệng nàng ta mấp máy, nhưng lại vô lực không phun ra được một câu, Cầm Sát tựa đầu thấp xuống, đem lỗ tai tới bên môi Điều Cẩm Ngọc, chỉ nghe nàng đứt quãng nói.

“Nếu cókiếp sau....., chỉ cầu..... không cùng..... Người..... Quen biết.....”

Cầm Sát nghe vậy không biết vì sao yết hầu căng thẳng, mà Điều Cẩm Ngọc hai tròng mắt đã mất đi một chút sắc thái cuối cùng, chậm rãi ra đi mãi mãi. Cánh tay Cầm Sát ôm Điều Cẩm Ngọc trở nên vô lực, thân hình Điều Cẩm Ngọc liền rơi ra ngoài.

Nhìn dung nhan Điều Cẩm Ngọc ngã vào trong vũng máu, Cầm Sát hộc mắt ửng đỏ, thế giới này đối nữ tử thật bất công, tỷ muội khuê các thuốc súng tràn ngập, xét đến cùng bất quá là vì cái danh phu vinh thế quý, vì sinh tồn, kết quả của Điều Cẩm Ngọc như thế này, có thể nói là do Ngô thị một tay tạo thành. Nói đến Điều Cẩm Ngọc chỉ là một cô nương mười lăm tuổi, cũng là người đáng thương.

Cùng là nữ tử, Cầm Sát cũng từng chịu thế tục làm hại, thấy Điều Cẩm Ngọc có kết quả này, sao không có tư vị kiếp trước, sao không thể nào không sinh ra loại tình cảm thương hại, nàng nhắm mắt lại, lúc này mới khóc kêu một tiếng “Các hương thân, Võ An Hầu phủ bức tử muội của ta như vậy, ta Điều Cẩm Sát xin thề, nỗi nhục hôm nay, nợ máu của Điều thị ngày sau chắc chắn sẽ đòi lại hết!”

Chính mắt chứng kiến loại việc thảm thiết này, dân chúng vậy xem làm sao còn có thể tin lời nói của Diệu Hồng, đối với chuyện Điều Cẩm Ngọc trá tử cũng đều bị một màn này làm tan biến, lại cảm thấy Võ An Hầu quả thật khinh người quá đáng, bức một thiếu nữ tử phải tự sát, thật không giống chuyện người đức độ có thể làm ra.

Mà cũng chính là lúc này, xe ngựa của phủ Trần quốc công cuộn cuộn mà đến, Dương Tùng Chi nhảy xuống khỏi lưng ngựa, giúp đỡ Trần quốc công phu nhân xuống xe, nhóm nô tài của quốc công phủ mở ra, hai người bị nô bộc vây quanh mà tiến lại đây, mà vài cái bà tử phía sau áp tải hai người, rõ ràng đó là Thu Bình cùng gã sai vặt mặt tích của Thôi phủ.

Cầm Sát mắt nhìn thấy mấy người, tâm thần buông lỏng. Vừa rồi nàng vừa được biết Điều Cẩm Ngọc ở Võ An Hầu phủ, liền kêu Tác Thảo đi Trần quốc công phủ trước tìm kiếm giúp đỡ, nàng đoán rằng chuyện ngày đó ở Linh Âm Tự, Bình Nhạc quận chúa cùng Dương Tùng Chi không thể không làm gì, nay nhìn thấy Thôi Lương bên cạnh gã sai vặt, liền biết suy đoán của chính mình là không sai, cũng biết nguy hiểm hôm nay xem như chân chính vượt qua rồi.

Cho nên Cầm Sát nói xong, thân mình liền mềm nhũn, té xỉu ở trên người Điều Cẩm Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

“Tỷ tỷ!” Mắt thấy Cầm Sát té xỉu, Văn Thanh liền kinh hô một tiếng chạy vội tới, bên kia Dương Tùng Chi cũng cả kinh nhưng hần chỉ nhìn chăm chăm về phía nàng, rồi hần lại nhớ đến lời nói trước đó của Diệu Hồng cho nên nắm tay giấu ở trong tay áo nắm chặt rồi lại buông ra cố nhịn xuống để không lộ ra sắc mặt lo lắng.

Nhưng Trần quốc công phu nhân đã bước nhanh lại, bà thấy Văn Thanh vô cùng lo lắng rồi lại thấy sắc mặt Cẩm Sát tái nhợt, trên gương mặt nàng còn vương nước mắt nhìn rất đáng thương, lúc này bà liền phân phó Triệu ma ma bên người, nói: “Mau đem Diêu cô nương đưa lên xe ngựa của bản phu nhân chăm sóc.”

Triệu ma ma khi còn ở Giang Châu đã rất yêu thích và cảm kích Cẩm Sát, nay thấy nàng cùng Diêu Cẩm Ngọc ngã vào nhau, trên gương mặt nàng còn lay dính vết máu, nhìn vào giống như ngã vào trong vũng máu khiến ai nhìn cũng đều cảm thấy ghê người, Triệu mẹ bất giác lộ vẻ thương tiếc và phần nộ, nói: “Thật đáng thương, đường đường là gia thế Hầu gia nhưng lại bức bách hai thiếu nữ tử như thế!”

Nói xong bà liền phân phó nha hoàn gọi phu xe đem xe ngựa chạy tới, trải qua một màn này, dân chúng dĩ nhiên đã thay đổi thái độ, họ đối với Cẩm Sát chỉ còn lại sự đồng tình, nay thấy nàng té xỉu cũng sớm tránh đường để xe ngựa chạy lại đây, Triệu ma ma cùng bọn nha hoàn cẩn thận đem Cẩm Sát bế lên xe ngựa, lúc này Diêu Trạch Thanh đã bước xuống bậc thang đi về phía Trần quốc công phu nhân.

Vừa rồi Diêu Trạch Thanh bị sự xuất hiện đột ngột của Diêu Cẩm Ngọc làm cho trở tay không kịp, hấn chưa nghĩ ra đối sách mà Cẩm Sát đã hiện thân, tiếp theo nàng còn giang tay ngăn con sóng dữ làm cho Diêu Trạch Thanh có chút không nói lên lời. Nay thì đại cục đã định, hấn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hơn nữa, vừa mới lấy lại vẻ tự nhiên, hấn lại nghe những câu nói sắc bén của Cẩm Sát, Diêu Trạch Thanh liền cảm thấy tiền đồ của nàng quả thật không thể lường trước, đối với tỷ đệ Cẩm Sát hấn cũng coi trọng thêm vài phần, khi thấy nàng bảo toàn thanh danh cho Diêu thị, trong lòng hấn lại sinh vài phần thương tiếc cùng quan tâm.

Nay hấn thấy ngay cả mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương là Trần quốc công phu nhân cũng coi trọng quan tâm Cẩm Sát như thế thì lại có chút hối hận thái độ đậm nhạt của nhóm tộc lão đối với tỷ đệ Cẩm Sát trước kia, hấn lại nhớ tính tình Cẩm Sát rộng rãi ôn hòa, là đứa nhỏ biết lễ nghĩa nên mới hơi hơi yên tâm, nhưng cũng âm thầm cảnh tỉnh chính mình, lần này trở về nhất định phải cùng người trong tộc nói rõ sự việc xảy ra khi vào kinh lần này, nhất định không thể lại khất khe với đối tỷ đệ này.

Trần quốc công phu nhân nói vài câu cùng Diêu Trạch, rồi mới hướng đến Thôi Nhất Kỳ, nói: “Thôi lão gia chắc phải quen biết người phía sau của bản phu nhân chứ hả?”

Thôi Nhất Kỳ sớm nhìn thấy gã sai vặt bị nhóm nô bộc Trần quốc công phủ túm chặt, nếu như không phải hấn sợ va chạm với quý nhân thì đã sớm không kiềm chế nổi mà chạy lại ép hỏi, nay hấn thấy Trần quốc công phu nhân chỉ hướng gã sai kia hỏi, hấn liền bước lên phía trước hành lễ, xong mới nói: “Tiểu dân có biết người này, hấn là con trai độc nhất của nhị quân sự trong phủ tiểu dân tên Uông Thái, cũng là gã sai vặt bên người của đứa con không biết nặng nhẹ của tiểu dân. Ngày đó tiểu nhi đi chùa Linh Âm, có mang theo hạ nhân, đó chính là Uông Thái này.”

Dân chúng vây xem thấy Trần quốc công phu nhân đột nhiên đến, nhưng lại trôi theo hai người liền biết sự tình lại có biến hóa nên nhanh chóng mở to hai mắt mà xem, sau đó họ lại thấy thái độ Trần quốc công phu nhân đối với Cẩm Sát lại hiểu rõ bà tất nhiên là đứng về phía tỷ đệ Cẩm Sát.

Dân chúng ở kinh thành tất nhiên là rất hiểu rõ chuyện triều chính, kiến thức cũng so với dân chúng ở châu quận tầm thường thâm sâu hơn một chút, bọn họ dĩ nhiên cảm giác được thiệp sự của Trần quốc công phủ, chỉ sợ chuyện từ hôn này của Diêu gia, đã không còn là việc hai nhà Diêu gia cùng Võ An Hầu phủ, mà có lẽ liên lụy đến sự tranh chấp trong hậu cung của hoàng hậu cùng Lệ phi, Văn Tần, lại càng có thể liên quan đến chuyện trong triều đình.

Cho nên người của Trần quốc công phủ vừa xuất hiện, không khí liền trở nên có chút trầm lại, mọi người đều ngậm miệng, vô cùng để ý rồi mới cẩn thận đứng lên. Khi người kia bị người của Trần quốc công phủ đem vào lại khiến cho trong mắt bọn họ lại nhiều thêm vài phần hưng phấn.

Nay nghe nói gã sai vặt bị trôi kia là gã sai vặt bên người Thôi công tử, mọi người dù là cẩn thận, cũng không tránh khỏi nhỏ giọng bàn tán.

Mà Võ An Hầu căn bản là không lường được Diêu Cẩm Ngọc sẽ đâm đầu tự tử quyết đoán như thế, hấn càng không nghĩ tới Cẩm Sát còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể gặp nguy không loạn, tuyệt địa phản kích. Lại thấy Trần quốc công phu nhân áp theo gã sai vặt Thôi gia cùng Thu Bình lại đây, da đầu hấn lại run lên, trong lòng bàn tay đổ cả mồ hôi, vắt hết óc nghĩ ra đối sách.

Hiển nhiên, Trần quốc công phu nhân cũng không nguyện cho hấn có thời gian suy tính, bà hỏi xong Thôi Nhất Kỳ kia thì liền hướng về phía Tạ Tăng Minh nói: “Võ An Hầu luôn luôn tuân thủ lễ pháp, trời cao sập xuống cũng không thay đổi sắc mặt, hôm nay sao lại như đã thay đổi bản tính, nhìn thấy Bản phu nhân nhưng lại quên chào hỏi?”

Hoàng thất Đại Cầm cục kỳ để ý đến lễ nghĩa, thánh tổ gia khi lập quốc đã đề ra pháp luật, không cần biết là chức quan cao hay thấp, ở trước mặt hoàng thất đều phải hành lễ như nhau. Cho nên Võ An Hầu mặc dù là nhất phẩm, nhưng Trần quốc công phu nhân cũng là cáo mệnh phu nhân nhất phẩm, trên người Trần quốc công phu nhân còn chảy dòng máu của tiên đế, cho nên Tạ Tăng Minh phải hành lễ đối với bà. Vừa rồi hấn nhất thời vội vàng, đúng là đã quên chào hỏi, giờ phút này nghe Trần quốc công phu nhân nhắc nhở, hấn liền bước lên phía trước hành lễ, nhưng mà ở trong mắt nhóm dân chúng lại coi phản ứng kéo dài chậm chạp của hấn là có ý tứ khác.

Thấy vậy, Trần quốc công phu nhân cũng không đợi Võ An Hầu phản ứng mà quay lại chỉ người bị kéo theo là Thu Bình nói: “Hầu gia có quen biết nàng ta không?”

Thu Bình vốn là tỷ nữ bên người Vạn thị, lại sinh ra trong phủ Võ An Hầu, không biết đã theo Vạn thị tham dự bao nhiêu cung yến, đến thăm bao nhiêu hộ quyền quý, trong kinh không ít phu nhân cùng tiểu thư đều biết nàng ta, cho nên Võ An Hầu có muốn nói không nhận ra Thu Bình cũng không được, nên khi nghe vậy hấn chỉ đành nói: “Đây là nô tỷ Hầu phủ ta, tên là Thu Bình, nhưng mà nàng ta đã theo phu nhân đi Giang Châu trước, nay sao lại đi cùng phu nhân?”

Trần quốc công phu nhân nghe vậy cười, nói:“ Thu Bình không chỉ là nha hoàn Hầu phủ mà còn là nữ nhi của Vương tổng quản và Khương ma ma, vị lão ma ma mà phu nhân Hầu phủ Võ An Hầu nể trọng nhất, bà ấy thân là đại nha hoàn bên người Võ An Hầu phu nhân, bản phu nhân không có nói sai chứ?”

Võ An Hầu nghe xong, trong lòng phát lạnh, nhưng trên mặt chỉ có thể làm ra vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười nói:“Phu nhân thế mà lại rất rõ ràng việc của Hầu phủ ta.”

Trần quốc công phu nhân liền cười, cao giọng nói:“Ngày đó người bị phát hiện ở trong phòng cùng Thôi gia công tử chính là nô tỳ Thu Bình này, mà ngày đó đi cùng Thôi công tử lên núi cũng là gã sai vặt tên gọi Ưông Thái kia, có hai người này ở đây không lo không làm rõ việc ngày hôm đó rồi.”

Trần quốc công phu nhân nói xong liền thấy sắc mặt khó coi của Võ An Hầu , nên bà vừa cười vừa hướng đến Thôi Nhất Kì, nói:“Thôi lão gia xin hãy yên tâm , hôm nay bản phu nhân nhất định giúp người điều tra rõ chân tướng cái chết của Thôi công tử ! Nhất định sẽ không để ác nhân chống chế, hoặc là để kẻ ác lấy quyền lấn át người lành!”

Trần quốc công phu nhân nói xong, Dương Tùng Chi liền lớn tiếng nói với nhóm dân chúng:“Các hương thân, vừa rồi lời nói của mẫu thân hấn mọi người cũng đều nghe được. Mấy ngày nay Thôi gia kiện Võ An Hầu phu nhân hành vi không hợp, lại đòi kẻ gian đền mạng , việc này là có thật mới khiến Điều gia từ hôn. Chuyện này vốn là việc nhỏ, mới vừa rồi Hầu gia mời Điều gia đại cô nương ra đây, mọi người thế mà lại quên mất chuyện chính , hiện nay cũng nên trở về chủ đề của hôm nay rồi chẳng phải sao ?”

Lời của Dương Tùng Chi rõ ràng là đang nói Võ An Hầu tâm địa xấu xa, dùng việc Điều Cẩm Ngọc chết để dời đi lực chú ý của mọi người, trên thực tế là vì muốn che lấp lời gièm pha dành cho Võ An Hầu phu nhân. Mọi người vừa nghe cũng cảm thấy sự việc chẳng phải là như vậy, trong nhất thời tiếng bàn tán lại nổi lên .

“Rốt cuộc vẫn đúng là kẻ làm quan nắm quyền lớn , rất gian trá!”

“Quyền lớn thì sao chứ, còn không phải là vẫn bị cho đội nón xanh à!”

“Thê tử hồng hạnh ra tường, vẫn còn có mặt mũi đi ra ngoài! Làm quan đúng là không dễ dàng, đến nước này mà thê tử còn muốn tự tử chống đối, haiz , nếu là nhà người bình thường, dâm phụ đến mức này á à thì sớm đã bị đánh chết rồi !”

Võ An Hầu nghe những lời này, sắc mặt há có thể đẹp đẽ, hấn trừng mắt nhìn Dương Tùng Chi, trầm giọng nói:“Thê tử là có ý gì!”

Dương Tùng Chi vừa rồi nhìn thấy Cẩm Sát ngã vào trong vũng máu, liền hận không thể đánh Tạ Tăng Minh, đến bây giờ trước mắt hấn vẫn còn nhớ cảnh Cẩm Sát ngã xuống, hấn hận chính mình tới chậm . Nay thấy sắc mặt giận dữ của Tạ Tăng Minh, mặt hấn cũng cực kì lạnh lùng, môi nở một nụ cười lãnh khốc, nói:“ Hầu gia sao lại tức giận như thế? Hầu phủ bị đám người không biết tốt xấu quấy rầy, nay bản thê tử cùng mẫu thân thay Hầu gia tìm được người có thể làm sáng tỏ việc này, giải trừ phiền toái cho Hầu phủ, Hầu gia chẳng lẽ không cảm ơn chúng ta sao?”

Tạ Tăng Minh nghe hấn nói như vậy tức đến hai mắt muốn phun hỏa, nhưng mọi người đang nhìn hấn ta, hấn ta cũng không thể khiến Trần quốc công phủ phiền lòng nên chỉ đành hừ lạnh một tiếng, nói:“Trần quốc công phu nhân cùng thê tử quả nhiên là nhiệt tình giúp người, không biết hai người này như thế nào lại đến được trong tay Trần quốc công phủ vậy nhỉ ? Hai ngày trước, Bản hầu cùng trần quốc công còn vì nạn trộm cướp mà tranh chấp một hồi, không ngờ quốc công gia cùng phu nhân, Thê tử vẫn quan tâm Hầu phủ như trước, Quốc công gia thật sự là người khoan dung độ lượng!”

Tạ Tăng Minh nói xong, sắc mặt của Trần quốc công phu nhân cũng không hề biến sắc mà tươi cười ôn hòa nói:“Lão gia ta luôn luôn là người khoan hồng độ lượng, ông ấy cùng Hầu gia là đồng liêu thì sao có thể không đề tâm đến nhau , tiền triều từng có Nguru tướng quốc cùng Tư Mã đại nhân thường thường vì chính kiến bất đồng mà tranh chấp khiến ngay cả hoàng đế cũng đau đầu , nhưng hai người ấy vẫn là chí giao thân thiết. Khi Nguru tướng gia ốm chết, Tư Mã đại nhân cũng không có tâm làm triều mà từ quan quy điền. Lão gia nhà ta nghe nói có người đến Hầu phủ nháo chuyện nên sợ Hầu gia khó xử thì lại ảnh hưởng việc vào triều mà không thể vì triều đình phân ưu, vì thế mới chú ý nhiều đến việc này.....”

Trần quốc công phu nhân nói xong lại cười, nói:“Về phần hai người này vì sao lại ở trong tay bản phu Nói đến cũng vô cùng khéo, ngày đó Võ An Hầu phu nhân đến Linh Âm Tự là vì thăm tiểu nữ, lúc mà Võ An Hầu phu nhân và Điều cô nương đang ở phía sau núi ngắm hoa, vừa hay Tùng Chi cùng Tiêu gia tam lang cũng ở nơi đó nên trùng hợp chứng kiến sự việc này. Gã sai vặt này thấy chủ tử đã chết, sợ bị Thôi lão gia xử phạt bèn chạy trốn khỏi Linh Âm Tự, bản phu nhân lần này về kinh vô tình gặp hấn ở Hà trấn, con ta liếc mắt một cái liền nhận ra hấn nên tự nhiên phải bắt hấn mang về kinh thành vì Hầu gia phân ưu , về phần Thu Bình thì..... Ha ha, nàng ta là nô tỳ của Hầu phủ, một lát nữa vẫn nên để Hầu gia tự mình hỏi nàng ta đi.”

Bà nói xong, Thôi Nhất Kì bên kia sớm đã không chờ nổi , tiến lên kéo vạt áo Ưông Thái, nói:“Nói, thiếu gia rốt cuộc là vì sao mà chết!?”

Ưông Thái lúc này nước mắt dâng lên, dập đầu bộp bộp , nói:“Lão gia, thiếu gia là bị..... Là bị Võ An Hầu phu nhân làm hại ạ!”

Một câu nói đinh đảng tới Võ An Hầu phu nhân của hấn nhất thời vang vang một lúc lâu , mà Võ An Hầu lại giận không thể tiêu tán nhắc chân lên muốn đi đá Ưông Thái, tức giận nói:“Khá lắm,ngươi dám hồ ngôn loạn ngữ ở đây !”

Một cước này của Tạ Tăng Minh mang theo khí thế như sét đánh , hấn vốn là võ tướng, võ công trứ danh Đại Cẩm là cước chân bình ổn, năm đó hấn mới vừa vào kinh đô đã có danh xưng Tạ đại lang chân sắt, một cước này của hấn nếu đá vào ngực Ưông Thái chính là muốn giết người , nếu không hôm nay hấn sẽ vô vàn khó khăn mở miệng nói chuyện . Nhưng hấn vừa nhắc chân lên, Dương Tùng Chi bên kia cũng ra tay, hai người nháy mắt liền đánh qua đánh lại hai chiêu.

Mọi người chưa thấy rõ thì hai người đã ngừng động tác, mà tay phải của Võ An Hầu đang bị Dương Tùng Chi gắt gao nắm chặt, bốn mắt nhìn nhau, một bên là lửa giận tăng vọt, uy vuôo ạt, một bên là lạnh thấu xương, đứng là hậu sinh khả uý.

Nhưng hần lại thấy Dương Tùng Chi hơi hơi hí mắt, cười lạnh một tiếng, “Võ An Hầu muốn ở trước mặt mọi người giết người diệt khẩu sao?”

Tạ Tăng Minh hiểu rõ sự việc bất thành, hôm nay không thể một lần nữa ra tay, bằng không dưới ánh mắt bao người như vậy hần ta thực sự sẽ mang tiếng giết người diệt khẩu, cho nên hận khí dâng trào. Trần quốc công phu nhân trầm giọng nói, “Chi nhi không thể vô lễ với Hầu gia, Hầu gia biết được người bên gối không dịu dàng hiền thực nên nhất thời tức giận cũng khó tránh khỏi.”

Tạ Tăng Minh nghe xong lời này lại tức nghẹn một hơi, Ôn Thái lúc này cũng đã lớn tiếng nói: “Đầu tháng chín, tiểu nhân cùng thiếu gia đi mua mấy món ăn quý và đồ điểm tâm, ở nơi đó tiểu nhân vô tình gặp Võ An Hầu phu nhân mới tới Giang Châu, Võ An Hầu phu nhân thấy thiếu gia tuân thủ lịch sự, lúc ấy liền nói vài lời ngụ ý, thiếu gia cũng có chút bị dụ hoặc nên chưa kịp hỏi phủ liên kêu tiểu nhân đi tìm hiểu thân phận vị phu nhân đó. Biết được phu nhân đúng là quý nhân từ kinh thành đến, thiếu gia nào dám lỗ mãng, chỉ còn cách ở trên lầu uống rượu giải sầu. Chỉ không ngờ tới qua mấy ngày, lúc thiếu gia đã phai nhạt tâm tư, quân sự của Hầu phủ lại đến tìm thiếu gia, nói Đạo Phu nhân mời thiếu gia gặp mặt ở trong Linh Âm Tự, thiếu gia tất nhiên là không hề từ chối mà vội vàng mang theo tiểu nhân đến Linh Âm Tự, nhưng lại không nghĩ tới thiếu gia đi lần này, đúng là..... Đúng là gặp phải bất trắc, lại mất mạng không thể xuống núi trở về.....”

Thôi Nhất Kì nghe nói việc này quả thực có liên quan đến Vạn thị, lúc này lệ rơi đầm đìa, hần nắm lấy Ôn Thái nửa ngày cũng không nói ra được một câu mà chỉ có thể vô lực loạng choạng, sau đó lại nghe thấy Ôn Thái nói: “Đêm hôm ấy Võ An Hầu phu nhân kêu vị tỷ nữ tỷ bên người này truyền lời cho thiếu gia, nói là đối với thiếu gia vừa thấy đã yêu, thương nghị nửa ngày liền quyết định địa điểm gặp ở trong điện Thanh Lộ của Linh Âm Tự. Thiếu gia trọng chữ tín, lại cũng muốn gặp lại phu nhân, nên bèn chuẩn bị trước kêu tiểu nhân vụng trộm đánh một chìa khoá của khách viện dành cho nam tử và nữ tử của Linh Âm Tự. Đêm đó tiểu nhân vụng trộm mở sẵn cửa của Tu Tâm viện, quả thực Võ An Hầu phu nhân đúng hẹn đến Thanh Lộ điện, đêm đó bà ấy cũng mang theo vị Thu Bình tỷ tỷ này. Phu nhân để hai người bọn ta canh giữ ở ngoài điện rồi vào trong điện cùng thiếu gia..... Ở chung khoảng hai tuần trà mới đi ra.”

Mọi người nghe đến đó làm sao còn nhịn nổi, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ tự nhốt mình trong đại điện, còn không phải là *****, rõ ràng quá rồi! Thời gian hai tuần trà kia đã cho Tạ Tăng Minh đội vài cái nón xanh rồi chứ, nghĩ đến Võ An Hầu phu nhân lại có thể làm ra việc dâm uế đó ở trước mặt phật tổ, mọi người sao có thể không hèn mọn chửi rủa một phen, rồi lại dùng ánh mắt thương xót cùng đưa cột nhìn Tạ Tăng Minh. Tạ Tăng Minh nghe Ôn Thái nói có lý lẽ rõ ràng trình tự, sắc mặt đã thay đổi mấy lần, tức giận nói: “Người có biết nói xấu nhị phẩm cáo mệnh phu nhân là tội gì không hả?”

Ôn Thái nghe vậy lại không ngại nói: “Lão gia cùng thiếu gia đối với một nhà tiểu nhân không tệ, thiếu gia nay gặp nạn mà mất mạng, tiểu nhân có chết cũng muốn đem chân tướng báo cho thế nhân biết, kẻ làm ác sẽ bị báo ứng, huống chi những câu tiểu nhân nói đều là sự thật, cũng không nói sai lời nào!”

Ôn Thái nói xong rồi cuộc cũng không dám nhìn mặt Tạ Tăng Minh, lại nói: “Đêm đó khi thiếu gia trở lại khách viện thì vô cùng hưng phấn, ngài ấy còn viết một bài thơ, rồi vẽ một bức họa của phu nhân nữa. Cả một đêm thiếu gia không ngủ, hôm sau trời còn chưa sáng thiếu gia đã mang theo tiểu nhân đến phía sau núi, tiểu nhân hỏi, thiếu gia nói là phu nhân có việc nhờ. Thiếu gia đưa tiểu nhân tới phía sau núi rồi chỉ đợi ở một chỗ trong rừng sau đó thiếu gia cứ nhìn bức họa phu nhân ngây ngô cười không thôi. Tiểu nhân chỉ nghĩ phu nhân hẹn gặp thiếu gia, không ngờ rằng sau một lúc thiếu gia nhìn nhìn sắc trời liền thu hồi bức họa, mang theo tiểu nhân đi tiếp. Hai người Tiểu nhân vừa đi lên, chỉ thấy một nữ tử đang chạy từ xa xa đến, thiếu gia lúc này liền hét lớn một tiếng rồi tiến lên vài bước bế nàng kia vào căn nhà đá cách đó không xa, ngài ấy bắt tiểu nhân canh giữ ở cửa, không lâu bên trong liền vang lên âm thanh hoan ái, tiểu nhân chỉ nghĩ rằng đó là Võ An Hầu phu nhân nên còn thầm nghĩ vị phu nhân này lá gan thật lớn, cũng không ngờ rằng sau đó có vài người chạy đến, trong đó lại có cả Võ An Hầu phu nhân. Võ An Hầu phu nhân lúc ấy liền ồn ào nói Điều gia cô nương không biết đi đâu, sau đó còn kêu người bắt thiếu gia cùng nàng kia đi ra, tiểu nhân đến lúc này mới nhìn rõ, cô nương kia kia đúng là Thu Bình.”

Ôn Thái nói tới đây, mới ngừng đầu nhìn về phía Thôi lão gia lúc này đã giận đến không thể nói lên lời: “Chuyện sau đó lão gia đều đã biết rồi.”

Thôi lão gia nghe nói con mình quả thật là vì Võ An Hầu phu nhân mà chết, chỉ hận nghiền răng, tức giận hô, “Yêu phụ! Yêu phụ!”

Nghe xong lời Ôn Thái dân chúng liền hiểu rõ mọi chuyện, việc này rõ ràng là Võ An Hầu phu nhân cùng Thôi gia công tử có tư tình, hơn nữa ta còn nhờ tình lang đi hủy trong sạch của Điều tử cô nương nhà người ta, ý đồ để lấy có từ hôn, điều này quả thực so với phán đoán trước kia của mọi người đáng giận gấp mấy chục lần, nữ nhân như vậy nên bị lăng trì xử tử!

Mọi người phấn nộ, hưng phấn, kẻ đứng ở phía sau không thể nghe rõ Ôn Thái nói chuyện, lại vội vàng hỏi người đằng trước, mà người đằng trước tất nhiên là cực kì vui vẻ đem lời Ôn Thái nói lại một lần, hơn nữa lời nào nói ra còn đầy cảm phẫn.

Những âm thanh này vào trong tai Tạ Tăng Minh, quả thực câu nào câu đó đều sắc nhọn như đao, từng nhát từng nhát đâm thẳng vào lòng hần, hần bắt giác run giọng nói: “Hồ ngôn loạn ngữ! Điều là nói bậy hết!”

Ai ngờ hần nói xong, Ôn Thái lại từ trong vạt áo lấy ra hai tờ giấy, nói: “Tiểu nhân có chứng cứ, đó không phải là những nói nói bậy, hai trang giấy này, một là bức họa đêm đó thiếu gia nhà ta đã họa Võ An Hầu phu nhân, hai là thơ tình của thiếu gia viết cho phu nhân! Còn nữa, đây là chìa khóa Từ Tâm viện mà ngày đó tiểu nhân vụng trộm đánh thêm một chiếc! Hơn nữa Thu Bình cũng có thể chứng thật lời nói của tiểu nhân là thật hay không.”

Thấy hần còn có vật chứng trình lên, Tạ Tăng Minh trong lúc nhất thời tâm tư thực sự có chút lung lay, huống chi hần sớm liền biết được thế tử có ý từ hôn, hần còn từng khuyên bà ta, việc này không thể nóng vội, sợ nháo lớn sẽ gặp chuyện không hay. Hơn nữa hai năm nay, trong phủ có thêm hai vị nữ thiếp, hần cũng thực sự có chút vắng vẻ phu nhân, chẳng lẽ bà ta thực sự làm chuyện vô liêm sỉ như vậy?!

Tạ Tăng Minh muốn đoạt lấy hai tờ giấy trong tay Ôn Thái, lần này Dương Tùng Chi thờ ơ lạnh nhạt không ngăn trở hần. Tạ Tăng Minh nhìn hai tờ giấy kia, ánh mắt tựa như muốn phun ra một mối lửa giận, mà sắc mặt hần cũng đã xanh mét, thấy bức họa kia đúng là bức họa rơi ra từ trong lòng Thôi Từ Lương ngày đó, Vạn thị mặc dù có mặc quần áo, nhưng ánh mắt và vẻ mặt thật sự yêu mị thấp kém. Đến khi xem đến bức thơ tình kia Tạ Tăng Minh

liền choáng váng, trước mắt như biến thành màu đen.

Dương Tùng Chi tựa như không hài lòng phản ứng của Tạ Tăng Minh, bèn đem bức thơ tình kia đọc lên, thơ viết rằng : Kỹ năng đây vốn hàng nữ lưu, sau lưng phu tướng thường vụng trộm. Tân Lôi âu yếm Thôi gia lang, dầm dề xuân tâm không tự do. Mắt ý mi tình thấu phong lưu, mắt long lanh đôi mắt đẹp cộng **. Sau điện la trưởng bộ ngực sữa, nhỏ giọt lộ giọt mầu đơn tâm

Thơ này nói đúng ra là một bức liêu bút, Dương Tùng Chi tuy rằng cũng biết có loại thơ này, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, càng không biết thơ này lại tục như vậy, hần vừa đọc xong nhất thời liền đỏ mặt , càng không cần nói tại sao Tạ Tăng lại có thái độ kia.

Bài thơ này đúng là một bài dâm thơ khiến người ta khinh thường, hơn nữa câu thơ thứ hai viết : Tân Lôi âu yếm Thôi gia lang, dường như là nói ra điều gì đó, khuê danh của Võ An Hầu phu nhân không phải chính là “Tân Lôi” sao, Trần quốc công phu nhân tựa như sợ nhóm dân chúng không biết tác dụng của câu thơ này, bèn hướng ánh mắt đến Triệu ma ma ở phía sau , Triệu ma ma liền kinh hô kêu một tiếng, nói:“A,câu thơ thứ hai kia..... Tân Lôi không phải.....không phải là khuê danh của Võ An Hầu phu nhân sao!”

Nàng nói xong liền giống như phát hiện mình lỡ lời , vội bưng kín miệng, lộ ra vẻ mặt vô cùng hối hận.

Mà nhóm dân chúng nghe bài dâm thơ kia liền nhớ đến vị Thôi công tử kia nửa đêm gặp mặt Võ An Hầu phu nhân xong khi trở về liền viết nên bài thơ này thì đã cảm thấy thật ghê tởm, nay lại nghe Triệu ma ma kinh hô kêu lên, cảm xúc liền tăng cao thêm vài phần, khó tránh khỏi lớn tiếng nói vài lời ngoa ngoắt.

“Đòi phong bại tục mà , thế này quá là đòi phong bại tục rồi !”

“Hắc hắc, không thể tưởng được Võ An Hầu phu nhân tuổi đã lớn ,mà vẫn có mị lực như vậy. Lại còn là cái phường dâm sắc, không biết ở trên giường thì kêu to đến thế nào đây, vị Thôi công tử chẳng qua cũng là quý phong lưu chết dưới hoa mầu đơn mà thôi.”

“Ha ha, ta đây cực kỳ hâm mộ ? được nếm qua tư vị của nhị phẩm cáo mệnh phu phu nhân, có chết cũng cam nguyện nha”

.....

Tâm tư Tạ Tăng Minh vốn đã lo lắng , nay bên tai lại tràn ngập lời nói dâm uế khó nghe này, hần làm sao còn có thể chịu được, hai tay hần run run hận không thể hét lớn một tiếng bèn đem hai tờ giấy kia xé nát.

Bài thơ đó là giả , Mặc dù Trương quốc công đã sai người am hiểu bút tích đối chiếu với nét bút của Thôi Lương mà làm ra , tuy là rất khó phát thật giả, nhưng cũng không chắc không ai nhìn ra , cho nên Dương Tùng Chi mới luôn luôn chọc giận Tạ Tăng Minh, muốn hần tự mình hủy đi vật chứng này, nay thấy hần quả thực đã mất lý trí, liền bắt giác khinh miệt nhếch khóe môi.

Bên kia quán gia của Võ An Hầu phủ kinh hô một tiếng, nhưng dĩ nhiên là đã chậm, hần thấy Hầu gia nhà mình đã loạn, lúc này liền hướng đến Thu Bình nổi giận nói:“Thu Bình, Hầu gia cùng phu nhân đối với người không tệ, người vì cố gì mà theo người ngoài nói xấu phu nhân?! Khế ước bán mình của cả nhà người còn ở trong tay phu nhân , giờ phút này người tình ngộ còn kịp, Hầu gia còn có thể niệm tình chủ tớ mà tha cho cả nhà của người!”

Hần khiển trách xong, Thu Bình lại bật cười. Ngày đó nàng ta làm chuyện xấu , Cẩm Sát đã từng nhắc nhở nàng ta , nói Vạn thị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cả nhà bọn họ, lúc đó nàng ta còn nghĩ là do Cẩm Sát muốn li gián quan hệ của nàng ta cùng Vạn thị, nhưng lời Cẩm Sát nói không lâu thì đã ứng nghiệm.

Vạn thị muốn một nhà họ chết ở Giang Châu thì sẽ thỏa đáng hơn, như vậy trong Hầu phủ ở kinh thành có thể giảm đi rất nhiều lời đồn nhảm, cho nên trong lúc đợi về kinh, Vạn thị liền đối phó với cả nhà nàng ta để rảnh tay, nếu không phải mẫu thân nghe lời Diêu tử cô nương mà sớm có cảnh giác thì một nhà ba người bọn họ chỉ sợ sớm đã bị độc chết, biến thành âm hồn lệ quỷ.

Dù là mẫu thân sớm có cảnh giác, đêm đó đưa nàng ta đi trốn, nhưng bà lại không thể tránh thoát khỏi đuôi giết của Vạn thị, mẫu thân nàng ta bị bắt trở về, dĩ nhiên là bị Vạn thị đánh chết. Mà nàng ta cùng phụ thân mặc dù trốn thoát, nhưng cũng ăn không ít khổ, chẳng những vậy còn bị người Hầu phủ phái tới tìm kiếm chung quanh.

Trong sạch của nàng ta bị hủy, mẫu thân chết thảm, một nhà bọn họ vốn trung thành đến cỡ nào, nhưng sự đối xử của ngày đó khiến trong lòng nàng ta sao có thể không hận! Sau khi bàn bạc với phụ thân, nàng ta liền đầu phục Trần quốc công phủ, tìm đến sự bảo hộ của Trần quốc công phủ, cũng chính là mụ chuyện này để đạt được mục đích báo thù rửa hận.

Trong lòng Thu Bình vốn đã hận thấu xương, nay nàng ta lại nghe trong lời nói của quán gia có vài phần uy hiếp sao có thể dễ hần toại nguyện, oán hận trong lòng chỉ càng thêm đậm, nàng ta bịch bịch quỳ trên mặt đất, lúc này đau đớn khóc lớn, nói:“Lão gia, hai năm nay ngài cùng chiều Vương di nương cùng Hồ di nương, phu nhân một mình phòng không chiếu bóng, trong lòng oán hận, ngài ấy chỉ là nhất thời luan quân trong lòng mới làm ra chuyện hồ đồ này, lão gia, xin ngài tha thứ cho phu nhân đi..... Ngài cũng nên vì mặt mũi lão gia tử mà tha thứ phu nhân!”

Lời này của Thu Bình cũng chính là đẩy Vạn thị vào con đường vạn kiếp bất phục!

Tạ Tăng Minh choáng váng đầu óc, sắc mặt tái nhợt, nhất là lòng hần vốn đã có chút mằm mống hoài nghi, lại nghĩ đến chuyện này sẽ sớm trở thành chuyện cười lan truyền nhanh nhất trong thiên hạ, cả đời hần khó mà có cơ hội đứng thẳng lưng lên. Hơn nữa con trai trưởng của hần cũng sẽ bị hủy trên tay một mẫu thân như vậy, nói đến nương nương trong cung, chỉ sợ cũng sẽ chịu ảnh hưởng thật lớn vì việc này mà bị bọn nữ tử ác độc sai lang trong hậu cung cười nhạo không thôi.

Thấy sắc mặt của Võ An Hân đã vô cùng thâm tím mắt hồng mắt vía, trong lòng Thu Bình rất vui sướng, lại nói: “Phu nhân không nên tìm mối hôn nhân tốt khác cho thế tử mà nên nghe lời khuyên của Hân gia, cần phải từ từ, không nên nóng vội. Nô tỳ hầu hạ thế tử đã lâu, nên biết thế tử là người trọng tình nghĩa, Điều tứ cô nương cùng thế tử năm xưa sớm đã định hôn ước, Nếu Điều tứ cô nương thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thế tử vốn thương hoa tiếc ngọc chỉ sợ cũng sẽ vô cùng thương tâm, nô tỳ không đành lòng nhìn thế tử thương tâm, ngày đó mới không theo phản phò của phu nhân đem Điều tứ cô nương dụ vào trong phòng đá kia, nhưng nô tỳ nào biết vừa đem Điều tứ cô nương an trí thỏa đáng, Thôi gia công tử không ngờ phát giác ra nô tỳ, hân hiểu lầm nô tỳ thành Điều tứ cô nương, nô tỳ lúc ấy vô cùng sợ hãi, muốn nói cho hân biết là nhận sai người nhưng không ngờ tới Thôi công tử khiến cho nô tỳ hôn mê bất tỉnh..... Hu hu, nô tỳ bị chà đạp, nhưng phu nhân lại trách cứ nô tỳ làm hỏng việc, phu nhân còn đem mẩu thân của nô tỳ đánh chết!”

Thu Bình nói xong liền khóc thảm thiết hai tiếng mới tiếp tục: “Trong lòng nô tỳ biết phu nhân cũng sẽ không buông tha nô tỳ, nên nô tỳ mới cùng phụ thân suốt đêm trốn khỏi biệt viện, nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ phu nhân, phu nhân vẫn đối đãi nô tỳ không tệ, mặc dù phu nhân đánh chết mẩu thân của nô tỳ, nô tỳ cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội phu nhân, nên nô tỳ sớm đã quyết định cùng phụ thân cùng nhau tìm nơi mai danh ẩn tích, nhưng mà không được như mong muốn, phụ thân bị bệnh nặng, trên đường chạy trốn được thiếu gia đẩy cứu giúp, sau đó nô tỳ và phụ thân trùng hợp gặp được tướng quốc quân phu nhân, phụ thân nô tỳ từ trước đến nay được Hân gia coi trọng, một lòng trung thành với Hân gia, cũng không nguyện để Hân gia sống trong sự phản bội kia, hơn nữa khế ước bán mình của hai phụ tử nô tỳ còn ở Hân Phủ, vì vậy nô tỳ mới cùng phụ thân trở về kinh thành.”

Nhóm dân chúng nghe nói Vạn thị yêu đương vụng trộm lại muốn hãm hại Cẩm Sát đã giận không thể tha, lại nghe Thu Bình nói Vạn thị giết người diệt khẩu như thế nào, càng cảm thấy người này âm độc ngoan lạnh, thật đúng là đệ nhất thâm phụ, độc phụ trong triều đại. Trong lúc nhất thời tất cả đều phần nộ vô cùng, lớn tiếng hô muốn Tả Tạng Minh cho Vạn thị trả giá.

Thôi Nhất Kỳ nghe xong lời nói của Thu Bình, càng thêm nghi ngờ con mình là bị Vạn thị giết chết, cũng hướng Võ An Hân phần nộ quát: “Độc phụ như thế phải quăng vào chảo dầu, lăng trì xử tử!”

Cẩm Sát vốn đang giả bộ bất tỉnh, lúc nàng bị nâng vào trong xe ngựa liền mở mắt, ngồi ở trong xe ngựa nàng đem động tĩnh bên ngoài nghe rõ ràng rành mạch, không nghĩ sự tình lại bị Trần quốc công phủ làm không một kẽ hở như vậy, nàng một mặt đối với thủ đoạn của Trần quốc công phủ cứng lưỡi, một mặt trong lòng lại vô cùng vui sướng, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, Vạn thị đều hại nàng quá mức. Mà Cẩm Sát cho tới bây giờ cũng không còn là người nhân từ, nương tay với người khác nữa, đối với Vạn thị nàng nửa điểm đồng tình cũng không có, nghĩ đến năm đó khi tổ phụ cùng cha mẹ đều còn sống, Vạn thị từ ái quan tâm bọn nàng, giờ càng cảm thấy như bị một con sói đội lốt cừu tính kế, chỉ cảm thấy ghê tởm không thôi.

Mà Văn Thanh cũng vậy, lúc ở Linh Âm Tự hân chỉ hận không thể uống máu, ăn thịt Vạn thị, vừa rồi Võ An Hân lại ác độc như vậy, làm hại tỷ tỷ bị người ta chửi mắng suốt nửa cả đời bị hủy diệt rồi, hiện tại thấy vợ chồng Võ An Hân gặp đã kích nộ như thế, rồi lại thấy Võ An Hân đã tức giận đến trong ngực chấn động không thôi nói không ra lời, Văn Thanh chỉ muốn vỗ tay cười to.

Cẩm Sát ngoài cảm thấy vui vẻ ra thì lại càng cảm thấy thoải mái, từ sau khi trọng sinh nàng đã trù tính cho việc từ hôn, nay mắt thấy đại cục đã định rồi, nàng tất nhiên cảm thấy như bỏ được tảng đá treo trên ngực. Cả người buông lỏng, thoải mái.

Giờ phút này bên trong hoàng cung, đương kim thiên tử của Đại Cẩm Chu Hậu Húc đang cùng huynh đệ cùng cha khác mẹ Chu Kỳ Vọng Cao đang xem một bộ tranh của nhóm tân cung nữ.

Chu Hậu Húc tham luyến sắc đẹp, ngu ngốc vô năng, mà vị Ngô vương huynh đệ này của hân cũng không phải thứ tốt gì là một con ngựa đực chính hiệu, cũng là đệ tử của phái háo sắc, hai người thường cùng ở chung ngắm tranh mỹ nhân, Chu Hậu Húc thấy tiểu mỹ nhân trong tranh kia đáng người yêu điệu, bộ dạng xuất chúng, ánh mắt như bắn mị quang khiến lòng nhộn nhạo, nhưng về mặt lại đoan trang hiền thực, liền vỗ tay cười to, nói: “Tam đệ tranh này người là từ nơi nào tìm thấy, quả nhiên là tuyệt, tuyệt!”

Chu Kỳ Vọng Cao nghe vậy liền cười, nói: “Hoàng huynh cũng biết, thần đệ nổi tiếng thích tranh mỹ nhân, mấy kẻ dưới quyền cũng đều biết, lại nhớ kỹ thần đệ coi như được hoàng huynh yêu thích, tự nhiên không tránh được vơ vét mỹ họa khắp nơi mong từ thần đệ lấy lòng hoàng huynh.”

Chu Hậu Húc liền vừa cười, nói: “Mỹ nhân như vậy nếu có thể có được, đó mới là tuyệt.”

Chu Kỳ Vọng Cao liền cười nói: “Hậu cung của hoàng huynh ba ngàn người đẹp, người nào chả xinh đẹp hơn mấy phần so với mỹ nhân trong tranh này, nói đến thương hoa tiếc ngọc, hoàng huynh quả nhiên là trọng phu trong đám nam nhân! Cũng chỉ cần nói đến mỹ nhân ở hậu cung, người nào không bị hoàng huynh làm cho mê mẩn như nhập ma, đều là do hoàng huynh ôn nhu săn sóc, không khiến mỹ nhân thất vọng, theo ý thần đệ đám người ra trận giết địch đều là măng phu, chẳng phải anh hùng gì cả, phải giống như hoàng huynh đây làm cho nữ nhân mê say mới là nam nhân trong đám nam nhân!”

Lời của Chu Kỳ Vọng Cao nói với thiên tử như vậy thật có thể nói là cực kỳ vô lễ, nhưng Chu Hậu Húc nghe vậy lại mừng rỡ hai mắt loé tinh quang, vui sướng cười ha ha, liền thanh hỏi: “Trọng phu trong đám nam nhân? Ha ha, tam hoàng đệ đúng là muốn đồ trầm thoải mái.”

Chu Kỳ Vọng Cao vội hỏi: “Lời này đâu chỉ có một mình thần đệ từng nói, trong kinh không ít dân chúng cũng cho rằng như thế, hoàng huynh không tin thần đệ sẽ an bài vài dân chúng tiến cung diện thánh, để thánh thượng tự mình hỏi.”

Chu Hậu Húc nghe vậy sắc mặt sáng ngời, tiếp theo lại xua tay nói: “Thôi đi, thôi đi, nếu làm vậy chắc chắn sẽ lại bị nghe tướng quốc công lái nhai, nói cái gì nào là không an toàn, thích khách, nào là vì triều chính, phiền muốn chết. Đệ có tài thì vì trăm tìm vài vị mỹ nhân ở trong dân gian đó mới là chính sự, trăm tin đệ có thể làm được.”

Chu Kỳ Vọng Cao nghe xong chỉ cười một tiếng, cũng không tiếp tục kiên trì, mà lại nói: “Hoàng huynh thương hương tiếc ngọc, cũng không khó xử mỹ nhân, đó chỉ là một cung nữ có tư sắc tầm thường, hoàng huynh nếu không trách thần đệ xin nói thẳng, chút nhan sắc như thế so với vị cô nương định ước với thế tử của Võ An Hân quả thực là kém xa.”

Chu Hậu Húc nghe hần nói như vậy lại hỏi :“Hoàng đế nói rõ xem ?”

Lời này vốn là lời Chu Kỳ Vọng Cao đang muốn nghe, nên vội trả lời:“ Ha, hoàng huynh đúng là không biết, Võ An Hân Thế tử sớm đã định ra việc hôn nhân với cháu gái của Điều Thủ Phụ, nhưng nay Điều gia suy tàn, Võ An Hân phủ liền không muốn đến mối hôn sự này nữa , Võ An Hân phu nhân vội vàng tìm người phá hư thanh danh Điều gia cô nương, mượn cớ này đạt mục đích từ hôn. Nhưng kẻ không thành, Điều gia cô nương chủ động từ hôn trước , Võ An Hân và Thế tử liền vội hồi thanh danh, muốn ép hôn cô nương người ta, hôm nay khi thần đệ tiến cung chính là lúc Võ An Hân phủ đang rất náo nhiệt, thần đệ nhìn Điều gia cô nương kia thế lực mỏng manh, chỉ sợ cuối cùng cũng vẫn phải tiến vào cửa phủ Võ An Hân .”

Chu Hậu Húc nghe xong lời này, lại có lời nịnh nọt của Chu Kỳ Vọng Cao, làm sao lại không muốn biểu hiện một chút, lúc này hần liền vỗ long án, cả giận nói:“Buồn cười! Võ An Hân phủ quá mức cần rồi! Trẫm nghe nói Võ An Hân thế tử tướng mạo tuấn mỹ, đã có danh tiếng trong dân. sao có thể bắt buộc cô nương người ta như vậy, thật không phải là hành động của đại trượng phu!”

Nói xong, Chu Kỳ Vọng Cao liền cười nói:“Ai, chỉ đáng tiếc Điều gia cô nương không gặp được nam tử như hoàng huynh, hoàng huynh thực là một nam nhi thế gian ít có, cũng là Điều gia cô nương mệnh bạc.”

Chu Hậu Húc nghe vậy nhân tiện nói:“Hừ, việc này trẫm muốn quan tâm xen vào, người đâu, mau đi truyền khẩu dụ của trẫm, Võ An Hân phủ ý thế hiếp người, trẫm lệnh cưỡng chế lập tức trả lại hôn thư và ngày sinh tháng đẻ cho Điều cô nương, giải trừ hôn ước, Võ An Hân nếu như không phục, liền gọi hần tới gặp trẫm!” Hần nói xong thấy thái giám lĩnh mệnh lệnh muốn đi, bèn sợ chưa đủ, lại gọi hần lại, nói thêm,“Cũng là Võ An Hân phủ đuối lý trước, nên bồi thường Điều gia cô nương, nước ta vốn đã có luật pháp, nếu nhà gái hành vi không hợp, nhà trai có thể từ hôn, cũng không cần trả lại đồ cưới, trẫm lần này đặc chuẩn cho Điều gia cô nương không cần trả lại sinh lễ cho Võ An Hân phủ!”

Thái giám nghe xong, thấy hoàng đế không ra lệnh gì thêm nữa, lúc này mới lĩnh mệnh đi ra , Chu Kỳ Vọng Cao liền trưng ra một vẻ mặt khâm phục về phía hoàng đế thờ dài quỳ lạy, nói:“Hoàng huynh thật là nam trung anh kiệt, thần đệ bội phục, bội phục!”

Chu Hậu Húc vui sướng cười to vài tiếng, làm sao còn nhớ rõ chuyện đáp ứng Vân Tần trong lúc tình mê kia?!

Hần cười xong, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói:“Ai nha, Điều cô nương nếu như từ hôn, vậy chuyện hôn nhân chẳng phải là sẽ bị chậm trễ hay sao ? Nàng gia đạo lại sa sút, chỉ sợ cũng khó gặp được phu quân như ý, trẫm nhớ rõ năm đó thế tử của Điều trạng nguyên có danh xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nghĩ đến nữ nhi của nàng cũng sẽ không kém, không bằng trẫm chuyện tốt thì làm cho hết, liền đem Điều gia cô nương tiến cung phong cho nàng danh thất phẩm bảo lâm?”

Chu Kỳ Vọng Cao nghe vậy kinh hãi, hần vốn làm việc này vì có người nhờ vả, nếu Điều gia cô nương thực vào cung, hần chẳng phải là làm việc vô ích lại còn đắc tội người kia sao , thấy hoàng đế kích động muốn gọi người, Chu Kỳ Vọng Cao nhân tiện nói:“Hoàng huynh, Điều gia cô nương nay tuổi còn nhỏ, có thể có dung mạo gì. Hơn nữa, có ân đức của hoàng huynh, cho Điều gia cô nương từ hôn với Hân phủ, chuyện nàng tìm lại một mối hôn sự khác cũng không có gì đáng lo ! Ngoài ra, nếu nàng tiến cung chỉ sợ Vân Tần nương nương sẽ ồn ào nháo chuyện, rồi lại khó xử Điều cô nương, hảo tâm của hoàng huynh chẳng phải sẽ thành chuyện xấu hay sao? Quan trọng là Vân Tần nương nương sẽ vì chuyện như vậy mà thương tâm.”

Chu Hậu Húc vừa nghe, liền nhớ ra hần từng đáp ứng với Vân Tần đứng ra làm chủ cho Võ An Hân phủ, nên nhất thời chột dạ, liền xua tay nói:“Thần đệ nói rất đúng, là trẫm suy nghĩ không chu toàn, cũng may không làm sai việc !”

Chu Kỳ Vọng Cao thế này mới âm thầm lau mồ hôi một phen, hắc hắc nở nụ cười.

Lại nói đến vị thái giám mà hoàng đế phái đến Võ An Hân phủ, lúc hần đến nơi vừa đúng là lúc Thu Bình kể xong sự tình, dân chúng đang vô cùng phấn nộ. Từ xa đã nghe dân chúng hô to rất kinh người.

“Đem hôn thư ra đi!”

“Trả lại ngày sinh tháng đẻ cho Điều cô nương!”

“Từ hôn! Từ hôn!”

.....

Kiều công công đi đến, thấy không chỉ riêng gì trước cửa phủ Võ An Hân mà còn có dân chúng từ các ngõ nhỏ xung quanh, quả nhiên là muôn người đều đổ xô ra đường, ai ai cũng đang kích động, hần chấn kinh một chút, lúc sau mới sai tiểu thái giám tiến đến mở đường.

Nghe nói thánh chỉ đến, Võ An Hân chỉ nghĩ rằng là ý chỉ do nữ nhi trong cung cầu đến, hần trong lòng dấy lên một tia hy vọng, bước lên phía trước đón Kiêu công công, mọi người còn đang quỳ xuống, Kiêu công công đã lớn tiếng tuyên chỉ.

“Truyền khẩu dụ hoàng thượng: Võ An Hân phủ ý thế hiếp người, chuyện Điều thị từ hôn trẫm không thể không quản, trẫm lệnh Võ An Hân phủ phải nhanh chóng trả lại hôn thư, ngày sinh tháng đẻ cho Điều cô nương, giải trừ hôn ước. Do Võ An Hân phủ vô lý trước, trẫm đặc chuẩn Điều thị không cần trả lại sinh lễ năm đó, Võ An Hân nếu không phục, kêu hần tiến cung gặp trẫm! Khâm thủ!”

Kiều công công nói xong, Tạ Tăng Minh liền sửng sốt, hần chỉ cảm thấy có một chậu nước đá đổ xuống đầu , một luồng hơi lạnh lẽo trong người không rõ từ đâu chạy đến, còn Dương Tùng Chi khỏe môi đã mở một chút ý cười, chưa bao giờ hần thấy dương kim thánh thượng cũng có lúc thánh minh như thế, hần theo bản năng quay đầu nhìn Cẩm Sát đang ngồi ngốc bên xe ngựa, tuy xe ngựa che mắt tầm mắt hần, nhưng hần lại phảng phất như nhìn thấy Cẩm Sát thanh lệ mỉm cười.

Mà nhóm dân chúng cũng kịp phản ứng lại y, đồng loạt đứng lên hoan hô vang dậy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Tạ Tăng Minh không thể ngờ được, trong hoàng cung làm sao có thể truyền ý chỉ từ hôn xuống, vốn sự tình âm ỉ tới mức này ông ta chỉ có con đường cáo ngự trạng mới có thể lật ngược thế cờ. Nhưng hôm nay một đạo thánh dụ truyền xuống, con đường này coi như đã bị cắt đứt.

Hơn nữa, Hoàng thượng lại nói Võ An Hầu phù duối lý trước, kêu Diêu thị không cần trả lại sinh lễ, như vậy sự việc hôm nay xem như bị Hoàng đế kết luận chắc chắn sự tình chân tướng chính là phu nhân nhà mình thông dâm, còn muốn hãm hại con dâu tương lai để từ hôn.

Có thánh dụ của Hoàng đế, ông ta về sau đối với việc này muốn cải thêm cũng là vô dụng, nói không đúng còn có thể bị người có tâm lý đó làm có để bất chệt, nói ông ta tự cho mình có công mà kiêu ngạo, không phục thánh ý, đối với thánh thượng bất kính vân vân.

Tạ Tăng Minh nghĩ vậy sao có thể dễ chịu? Rõ ràng nương nương hôm qua đưa tin xuống bảo ông ta không cần lo lắng, đã xin được hoàng thượng ân chuẩn sẽ làm chủ cho Võ An Hầu phủ nhưng sao tình huống hôm nay lại tương phản?!

Kiều công công truyền xong thánh dụ, Tạ Tăng Minh nửa ngày cũng không có phản ứng, tiếp theo hắn mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Công công, thánh dụ có phải là đọc sai rồi?”

Kiều công công nghe vậy, lúc này sắc mặt trầm xuống, hai mắt dựng thẳng, trầm giọng nói: “Võ An Hầu có phải đối với thánh ý không phục, tự mình lĩnh chỉ gặp mặt thánh thượng, tội danh giả truyền thánh ý ta không dám đương nổi!”

Kiều công công là thái giám bên người của Minh Hiếu đế, là người không thể đắc tội. Trong lúc tình thế cấp bách, Tạ Tăng Minh không suy nghĩ mà hỏi câu như thế khiến cho Kiều công công nổi giận, ông ta cũng không dám nói gì nữa, chỉ biết dập đầu nói: “Vi thần lĩnh chỉ tạ ơn.”

Kiều công công thấy Võ An Hầu lĩnh ý chỉ, quay sang cùng Trần quốc công phu nhân từ biệt, liền mang theo cung nhân rời đi. Có thánh dụ, lại bị dân chúng chửi mắng không ngớt, Tạ Tăng Minh tuy không cam lòng nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể phát tay áo chán nản vào Hầu phủ, một lát liền cho quân gia đem hôn thư cùng canh thiếp của Cẩm Sắt đi ra.

Chỉ mất chút thời gian, Trần quốc công phu nhân đã kêu bọn hạ nhân đem chuyện Cẩm Sắt ở Linh Âm tự cứu Bình Nhạc quận chúa cùng cứu em bé mới ra đời bị dị vật chặn hô hấp lan truyền cho dân chúng đang vây xem.

Dân chúng nghe hết sự việc đều khen ngợi Cẩm Sắt tâm địa thiện lương, phẩm hạnh cao thượng, hơn nữa còn thông minh thánh thiện, sáng suốt cơ trí. Không ít dân chúng vì tin theo Võ An Hầu phủ dùng lời khó nghe chửi rủa Cẩm Sắt đều tỏ vẻ xin lỗi, còn bởi vậy lại thêm ngưỡng mộ Võ An Hầu.

Cẩm Sắt ngồi ở trên xe, nghe hết những lời của dân chúng ở bên ngoài thì vô cùng cảm khái, chỉ cảm thấy dân chúng tâm tư quá đơn thuần, gió chiều nào theo chiều ấy, quá dễ lừa gạt, nhưng cũng là đáng yêu và thẳng thắn nhất. Một khi biết mình đã sai lầm rồi, liền sáng khoái thân nhiên nhận lỗi, tốt hơn nhiều so với bọn người tuy đọc sách thánh hiền lại là tiểu nhân lừa dối đôi lấy thanh danh không biết là tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Cẩm Sắt cũng vô cùng cảm động và biết ơn ý tốt của Trần quốc công phu nhân, nàng biết bà ấy kêu hạ nhân đem chuyện mình cứu người lan truyền ra ngoài là vì giúp nàng tạo thanh danh tốt, sau là cho tất cả mọi người biết được nàng có ơn đối Trần quốc công phủ, tương lai nàng và Văn Thanh ở kinh thành cũng có chỗ dựa, không bị người ta quá mức khinh thường.

Bên kia Võ An Hầu phủ đem hôn thư cùng canh thiếp trả lại, Diêu Trạch Thanh lúc này mới nói với Cẩm Sắt lấy thỉnh hôn thư trong tay Cẩm Sắt. Ông quay sang từ biệt Trần quốc công phu nhân liền trực tiếp cầm hai phen hôn thư đi tới nơi lưu trữ hôn phối của Lễ bộ.

Cẩm Sắt nghe được lời nói của Diêu Trạch Thanh, khóe môi nhếch lên đúng lúc rèm che của xe ngựa được vén lên, Cẩm Sắt chợt thấy Trần quốc công phu nhân được Hạ ma mã nâng tay đi lên xe ngựa, môi nàng còn đang mỉm cười đôi mắt cong cong vừa vịn lọt vào trong đôi mắt đen trầm lắng của Trần quốc công phu nhân.

Hôm nay Trần quốc công phu nhân mặc một thân áo dài màu mận chín phía trên được thêu những bông hoa mẫu đơn bằng tơ vàng rực rỡ, áo khoác mỏng bên ngoài màu vàng nhạt được thêu hoa văn chìm hình mây vô cùng tinh xảo, trên đầu đội Bát Bảo lĩnh lung cùng đồ trang sức bằng vàng ròng quý hiếm, dây buộc đầu được thêu hoa văn tường vân chính giữa có viên ruby đỏ sậm, toàn thân phủ quý bức người.

Viên ruby giữa trán của bà thật lớn, phản chiếu ánh sáng chói mắt càng làm cho khuôn mặt được chăm sóc tỷ mỉ của bà càng thêm trẻ trung, nhưng đôi mắt kia lại là sự trầm ổn được lắng đọng lại qua nhiều năm tháng, như chiếu ra thứ ánh sáng có thể xuyên thấu lòng người. Cẩm Sắt vì thực hiện được mong muốn mà cười vui sướng, bất ngờ đối diện với đôi mắt sắc bén của Trần quốc công phu nhân, trong lòng căng thẳng, vội điều chỉnh lại sắc mặt, nhẹ cúi người nói: “Hôm nay nếu không có phu nhân, tiểu nữ chỉ sợ thanh danh đã bị hủy, được phu nhân trọng nghĩa cứu giúp, tiểu nữ vô cùng cảm kích.”

Nàng vừa cúi đầu, tay đã bị Trần quốc công phu nhân giữ chặt, Cẩm Sắt đứng dậy, liền thấy được Trần quốc công phu nhân mỉm cười nhìn mình, nói:

“Lớn lên càng ngày càng giống mẫu thân người, mẫu thân người năm đó khi còn ở khuê phòng, không chỉ có mỹ danh truyền xa, còn hiền thực dịu dàng, đoan trang, ở Kinh Thành là khuê tú (*) nổi tiếng số một số hai, không nghĩ tới nữ nhi của nàng ta cũng xuất chúng như vậy, thật là trò giỏi hơn thầy.”

(*) Khuê tú: con gái nhà quyền quý.

Cầm Sát nghe vậy mặt ửng hồng lên, vội nói: “Phu nhân chê cười tiểu nữ, tiểu nữ không kịp được mẫu thân chỉ dạy nhiều.”

Trần quốc công phu nhân ở trong xe ngồi xuống, kéo Cầm Sát tới bên người bà, cũng là cười lắc đầu, nói: “Người ấy, thật là một đứa nhỏ khiêm tốn, nhưng người nói vậy chẳng phải là nói bản phu nhân không có mắt nhìn người sao?”

Cầm Sát nghe xong thì không biết trả lời như thế nào, sắc mặt thẹn thùng cúi thấp đầu, Trần quốc công phu nhân liền vỗ tay nàng, nói: “Người là đứa nhỏ tốt, so với mẫu thân người càng nhạy bén, càng ung dung cũng càng cơ trí càng trầm ổn, cũng nghĩ ra được nhiều chủ ý hơn mẫu thân người..... Vừa rồi nếu ta không đến, người cũng có thể giải quyết được. Lại nói, ta đến cũng là vì Trần quốc công phủ, người không cần cảm kích.”

Cầm Sát cảm thấy Bình Nhạc quận chúa tính tình sáng khoái, cũng không ngờ rằng tính tình ấy lại là kế tục từ Trần quốc công phu nhân, nghe xong lời nói của Trần quốc công phu nhân, Cầm Sát lại càng không biết nên nói như thế nào cho phải. về mặt nàng liền có chút thận trọng, Trần quốc công phu nhân thấy vậy, cười nói: “Vân tỷ tỷ của người nay đã ở trong Quốc công phủ, sau này năng đến Quốc công phủ đấy!”

Cầm Sát vội đáp ứng, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu rất vang.

“Điều tứ tiểu thư có phải ở phía trước?”

Văn Thanh đang đứng ở bên cạnh xe ngựa, nghe tiếng quay lại nhìn, đã thấy Lưu quân sự dẫn hơn mười người đẩy ra đám người qua đường đang nhanh chóng đi sang bên này, trong giây lát những người này đã đến bên cạnh.

Lưu quân sự vừa nhìn thấy Văn Thanh liền bước lên phía trước làm lễ, Văn Thanh biết được Lưu quân sự là người lớn tuổi, vội nghiêng người né qua. Lúc này mới nhìn mấy người phía sau, thấy mấy người trong tay đều nâng theo rổ còn có sọt, vô cùng kinh ngạc nói: “Lưu bá, có chuyện gì vậy?”

Lưu quân sự nghe vậy lại lớn giọng nói: “Tiểu thiếu gia không biết đấy thôi, mấy người này đều là thôn dân ở Bạch gia thôn ngoại ô Phương Kinh, hai ngày trước Bạch gia thôn bị quan binh của Phương Kinh phủ bao vây, nói thôn dân nhiễm ôn dịch, muốn đốt thôn. Trong thôn có một lão nhân nói rằng dùng Bạch Trục thảo có thể chữa khỏi bệnh của thôn dân. Lúc ấy lão nô trùng hợp nghe được chuyện này, cũng chỉ nghĩ giống như quan binh, thôn dân là vì thoát chết mới nói như vậy để lừa gạt quan binh để chạy khỏi thôn. Cho nên trong thư của lão nô gửi tiểu thư hỏi tiểu thư cùng thiếu gia khi nào thì vào kinh, nhân tiện đề cập với tiểu thư việc này, cố ý dặn tiểu thư trăm ngàn đừng đừng tới gần Bạch gia thôn, chính là sợ có thôn dân trốn tới, đụng phải tiểu thư làm tiểu thư cùng tiểu thiếu gia nhiễm bệnh. Không nghĩ tiểu thư nghe xong việc này, cho người hỏi âm ngay trong đêm, cho lão nô đem Bạch Trục thảo tồn ở trong kho đều vận tới Bạch gia thôn tặng thôn dân cứu người.”

Lưu quân sự giọng nói rất lớn, làm cho không ít dân chúng vây quanh, nghe xong lời nói của Lưu quân sự, bọn họ biết ngay dân chúng mang theo mấy đồ này tất nhiên là muốn cảm tạ Điều gia tiểu thư.

Chợt nghe Lưu quân sự lại nói: “Tiểu thư gởi thư có nói thà rằng ít kiếm chút tiền bạc, thà rằng tin là có, cũng muốn cho người đi điều tra mà nhất thời tổn hại mạng người nhiều như vậy. Lão nô phụng mệnh làm việc, ngày đó thôn dân dùng Bạch Trục thảo nấu thuốc nhưng lại thật sự chữa lành bệnh. Hiện tại quan binh đã rút lui. Sáng sớm hôm nay, các thôn dân này đều là vào thành nói lời cảm tạ, nghe lão nô nói đây đều là ý tứ tiểu thư, bọn họ nhất định xin lão nô mang theo bọn họ tới gặp mặt tiểu thư nói lời cảm tạ, tiểu thiếu gia, tiểu thư nàng có ở trong này không?”

Văn Thanh đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả nên khi nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc. Mà Cầm Sát cùng Trần quốc công phu nhân trong xe ngựa tự nhiên cũng nghe lời của Lưu quân sự ở bên ngoài. Trần quốc công phu nhân nhìn chăm chú Cầm Sát cười nói: “Đi ra ngoài nhìn bọn họ đi, đây là chuyện tốt.”

Thôn dân tiến đến nói lời cảm tạ, đều là do Cầm Sát cố ý an bài nên văn cảm thấy rất bình thường nhưng giờ bị Trần quốc công phu nhân nói như vậy, Cầm Sát cảm thấy có chút ngượng ngùng, cảm thấy những việc mình làm hình như đều bị bà nhìn thấu, hai gò má nàng đỏ hồng mà đứng lên bước ra ngoài.

Mà bên ngoài, thôn dân đang cố gắng năn nỉ Văn Thanh cho phép bọn họ được gặp mặt Cầm Sát.

“Điều tiểu thư không có ở nơi này sao? Điều thiếu gia để chúng tôi trông thấy ân nhân cứu mạng đi, mười mấy người chúng tôi đại diện cho các thôn dân mà đến, nếu là gặp không được Điều tiểu thư, trở về biết ăn nói như thế nào với các thôn dân trong thôn.”

Bọn họ đang nói thì thấy một bên cửa của xe ngựa mở ra, từ bên trong có một tiểu thư ăn mặc đơn giản bước ra, tiểu thư đó tuổi có vẻ còn nhỏ nhưng lại đã lộ ra cực kì xinh đẹp, thanh cao thoát tục, vẻ mặt dịu dàng điềm tĩnh, đôi mắt trong suốt của nàng đang nhìn tới, đó là sự trong suốt dịu dàng, tản ra sự thân thiện cùng lo lắng. Cử chỉ của nàng thông dong mà tao nhã toát ra từ trong xương tủy như từ khi sinh ra đã có, cho dù trong bất kì tình huống nào chỉ cần nàng vừa xuất hiện liền làm cho người ta không thể bỏ qua.

Mọi người sùng sốt, trực giác được vị tiểu thư như tiên nữ này nhất định chính là lương thiện lại nhiệt tâm, chính là Điều tứ tiểu thư đã cứu toàn thôn của bọn họ, quả nhiên liền nghe thiếu gia Điều gia nhìn thấy tiểu thư đó đi ra liền hô một tiếng tỷ tỷ.

Mọi người nghe xong liền cùng nhau quỳ xuống, đi đầu là một lão hán tóc trắng xoá, ông ta dẫn hơn mười người quỳ xuống trước Cầm Sát, nhân tiện nói: “Điều tiểu thư đã cứu Bạch Gia thôn gần tám trăm mạng người, xin nhận một lạy của chúng tôi!”

Nói xong liền khẩu đầu với Cẩm Sát, Cẩm Sát cứu người chủ yếu là xuất phát từ đồng tình, sau mới có thêm chút tâm tư, nay thấy thôn dân Bạch Gia thôn như thế, nàng xấu hổ sắc mặt ửng hồng, vội vàng đề Văn Thanh giúp xuống xe ngựa, tránh đi khẩu đầu của thôn dân, hoảng hốt nói với Văn Thanh: “Nhanh đi nâng lão gia gia đứng lên!”

Văn Thanh nâng lão hán dậy, thôn dân cũng đều đứng lên theo, Cẩm Sát mới tiến lên hai bước, ôn hòa quan tâm nói: “Lão gia gia cùng thôn dân đều đã tốt hết chưa ạ?”

Lão hán vội vàng cười nói: “Đều tốt lắm, đều tốt lắm, nhờ Điều tiểu thư đưa tới thảo dược cứu mạng, nay các thôn dân đều đã lành bệnh. Bạch Trục thảo là dược liệu quý trọng, quan sai căn bản sẽ không mua thóc cho thôn dân, các thôn dân đa số cũng đều không có tiền mua thuốc, huống chi lúc ấy thôn bị vây, cũng không mua được thuốc. Lúc này nếu không có Điều tiểu thư, thôn chúng tôi đã bị quan phủ hỏa thiêu thành tro rồi, thôn dân chúng tôi đều đã trở thành cô hồn dã quỷ rồi, Điều tiểu thư đúng là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn đó!”

“Đúng vậy, nhà của tôi có cháu nhỏ mới ra đời chưa đầy ba tháng, còn có con dâu nữa lại đang mang thai, một nhà mấy mạng người suýt nữa thì bị thiêu sống, may mắn nhờ Điều tiểu thư mà đều gặp dữ hóa lành. Điều tiểu thư có ơn cứu mạng, chúng tôi cho dù có chết cũng không thể báo hết ơn này. Về sau nếu tiểu thư có cần dùng đến Bạch Gia thôn, chúng tôi dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ.”

“Đúng vậy, tiểu thư nhất định phải cho chúng tôi cơ hội báo ân! Bằng không trong lòng chúng tôi không thể an tâm được.”

“Điều tiểu thư, những thứ này đều là thôn dân nhờ chúng tôi mang đến cho tiểu thư, tiểu thư nhất định phải nhận lấy đó.”

.....

Mọi người nhao nhao nói, đều là lời cảm kích khôn kể, lão hán đi đầu lấy ra từ rong tay áo một gói to đưa tới cho Văn Thanh, nói: “Bạch Trục thảo quá quý trọng, chúng tôi không thể lấy không của tiểu thư được, Điều tiểu thư vì cứu người mà bị tổn thất rất lớn, số ngân lượng này có thể chưa bằng một phần mười tiền thuốc Điều tiểu thư bỏ ra, nhưng lại là các thôn dân tích góp cả đời, vạn mong Điều tiểu thư gia nhận lấy trước, số bạc còn lại chúng tôi sẽ từ từ đưa tới.”

Văn Thanh nghe vậy mang số bạc kia đẩy trở về, nói: “Số bạc này ta cùng tỷ tỷ không thể lấy, nếu là lấy chẳng phải phụ đi tâm ý ngày đó tỷ tỷ một phen cứu người sao? Bạch Trục thảo cho dù có là dược liệu quý trọng thế nào đi chăng nữa, nếu không đi cứu người mà cứ để ở khổ phòng thì cũng không khác gì một đồng phế thải. Tỷ tỷ đem Bạch Trục thảo tặng cho Bạch Gia thôn cũng là để phát huy hết tác dụng của nó mà thôi.”

Cẩm Sát gặp Văn Thanh nói chuyện đạo lý rõ ràng, vô cùng khéo léo, ánh mắt hiện lên ý cười, cũng vội hỏi: “Trong thôn vừa mới xảy ra sự việc như vậy, coi như là gặp phải thiên tai, lão gia gia vẫn nên đem ngân lượng này về đi, trả lại cho mọi người, để mọi người dùng số bạc này mua chút đồ tâm bổ cho người sinh bệnh trong nhà, để cho bọn nhỏ được ăn thức ăn mặn. Mấy đồ này mọi người mang đến ta đều nhận, tâm ý cũng đều lĩnh, sau này ta cùng đệ đệ nếu có việc nhờ vả, tất nhiên cũng sẽ không khách khí nhờ vả mọi người.”

Thôn dân nghe vậy lại tiếp tục một trận cảm tạ, bọn họ bên này hàn huyên, dân chúng vây xem cũng nhìn tỷ đệ Cẩm Sát đều lộ ra tán thưởng, ca ngợi hết lời.

“Điều gia tiểu thư rõ ràng là người có tâm từ bi, một vị tiểu thư tốt như vậy, suýt nữa liền bị một nhà Võ An Hầu làm hỏng!”

“Nói phải đấy, một tiểu thư cao thượng lại thiện lương như vậy, may mà đã từ hôn, bằng không vào Võ An Hầu phủ toàn những kẻ gian tà còn không biết bị khi dễ đến như thế nào nữa đâu.”

“Một nhà Võ An Hầu đúng là có mắt không trông, Điều tứ tiểu thư không chỉ con người lớn lên xinh đẹp, tâm lòng thiện lương, lại trí tuệ, tuổi còn nhỏ đã hơn người. Sau hai năm nữa sẽ trưởng thành không chắc chắn sẽ là tuyệt đại giai nhân đấy.”

“Dĩ nhiên rồi, mẫu thân của Điều tứ tiểu thư năm đó cũng là mỹ nhân đứng đầu kinh thành đó, Điều tứ tiểu thư tất nhiên trò giỏi hơn thầy, chỉ không biết tương lai quý công tử nhà ai có thể có phúc khí cưới nàng làm vợ.”

.....

Mọi người nghị luận sôi nổi, đều là những lời khen ngợi. Bên này Cẩm Sát cùng thôn dân nói chuyện xong, để cho hạ nhân Điều gia nhận lấy những thứ mà thôn dân mang tới, nàng biết thôn dân trở về phải mất mấy dặm đường xa liền cùng thôn dân nói lời tạm biệt. Nàng nhìn bọn họ đi xa ánh mắt tràn ngập ý cười, chỉ cảm thấy trọng sinh liền nên như thế, không phải vì báo thù, mà là vì làm cho càng nhiều người có được hạnh phúc.

Văn Thanh gặp Cẩm Sát nở nụ cười, liền cũng ha ha ngây ngô cười theo, chỉ vì hắn biết được mỹ danh cùng hiền danh của tỷ tỷ sau này, trí tuệ cùng cơ trí của tỷ tỷ sẽ được truyền khắp kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Dương Tùng Chi cách Cẩm Sắt mấy bước chân có chút kinh ngạc nhìn nàng, chỉ cảm thấy nàng cực kì bất đồng so với ngày xưa, ánh sáng ấm áp dịu nhẹ vào đồng chiếu lên thân thể của nàng ánh lên màu da của nàng trắng hơn tuyết, một đôi mắt trong suốt mang ý cười dịu dàng, giống như hai hồ nước sâu trong vắt yên tĩnh bị gió thổi mà hơi lăn tăn gợn sóng, làn nước lay động dưới ánh sáng càng thêm trong vắt.

Cánh môi nàng ẩn hiện ý cười nhu hòa mà tuyệt lệ như minh châu tỏa sáng xinh đẹp mà trong suốt chiếu sáng toàn bộ khuôn mặt. Bình thường Cẩm Sắt cũng là thích cười, thậm chí là lúc nào nhìn nàng, khóe môi đều lộ ra ý cười dịu dàng, nhưng mà ý cười kia luôn làm cho hắn cảm thấy thiếu chút chân tình.

Mà giờ phút này nàng cười giống như mặt trời tỏa sáng, mang theo nồng đậm ấm áp. Giống như hoa Hải Đường sau cơn mưa lớn bị nước mưa mặc sức rửa sạch. Giống như giữa trưa có luồng gió mát thổi đi khô nóng, trong sáng thư thái, làm người ta chỉ cần liếc mắt một cái liền không thể dời ánh mắt được, trong tâm chỉ vì nụ cười này mà chấn động, mà nụ cười kia giống chỉ như trong nháy mắt đã khắc sâu vào trái tim không thể nào quên.

Nghĩ đến Cẩm Sắt vừa mới lui việc hôn nhân, Dương Tùng Chi lại không nhịn được cũng giờ lên khóe môi. Mà giờ phút này Cẩm Sắt giống như cũng cảm giác được hắn sung sướng, mắt đẹp lưu chuyển nhìn sang, đôi mắt nàng như Hắc diệu thạch rạng rỡ phát sáng, Dương Tùng Chi không biết vì sao trong lòng đột nhiên khản trương, bản năng rũ mắt xuống, giống như đang rình coi bảo vật mình khát vọng, mơ ước đã lâu lại bị chủ nhân của bảo vật đó phát hiện hắn đang rình coi, tim hắn cũng đập cuồng loạn không thể chậm lại được.

Tiếp theo hắn lại cảm thấy không đứng lại nâng mắt nhìn Cẩm Sắt, mà bên kia Cẩm Sắt cũng đã dời đi ánh mắt, đang nói nhỏ gì đó cùng Văn Thanh. Hắn trong lòng một trận thất vọng, nắm chặt tay, thầm mắng chính mình một câu vô dụng. Hắn bên này tự mình khó chịu đâm chân, bên kia Cẩm Sắt và Văn Thanh đã bàn bạc tốt một sự kiện, Cẩm Sắt nhìn Văn Thanh cười gật đầu, Văn Thanh đi hai bước hướng dân chúng chưa tản ra còn đang vây xem lớn tiếng nói.

“Các hương thân, nhận được ân chuẩn của hoàng thượng sinh lễ của Võ An Hầu phủ không cần trả lại, ta cùng tỷ tỷ bàn bạc sau quyết định đem tiền tài đó dùng để mở một hiệu thuốc bắc, hiệu thuốc này cứ sau mười ngày lại có một ngày chữa bệnh từ thiện, vì dân chúng bị bệnh mà chẩn bệnh bốc thuốc miễn phí, mà hiệu thuốc bắc này cụ thể như thế nào chữa bệnh từ thiện cứu người, ta cùng tỷ tỷ sẽ bàn bạc thêm. Chờ hiệu thuốc bắc bắt đầu kinh doanh, còn thỉnh mọi người đến ủng hộ.”

Mọi người nghe Văn Thanh nói xong, nao nao sau đầu trầm trồ khen ngợi. Hiện nay cuộc sống của dân chúng Đại Cẩm đa phần đều khốn khổ, dân chúng nghèo khổ bình thường ăn đã không đủ no còn nói gì đến chữa bệnh, ở kinh thành cũng là có hai hiệu thuốc bắc lớn như vậy, mỗi tháng đều mở chữa bệnh từ thiện, nhưng cái gọi là chữa bệnh từ thiện bất quá là đại phu ngồi công đường xử án chỉ giúp người ta chẩn bệnh miễn phí mà thôi còn viết đơn thuốc cùng bốc thuốc lại phải bỏ tiền mới được.

Mà nay tiểu thư Điều gia cùng tiểu thiếu gia lại muốn mở một hiệu thuốc cứ mười ngày liền chữa bệnh từ thiện một lần mà còn miễn phí bốc thuốc, như vậy là làm thâm hụt tiền buôn bán, hoàn toàn là vì cứu người đó, mọi người sao có thể không khiếp sợ cảm động, cho nên sau một lúc ngẩn người ai cũng hết lòng ủng hộ.

Phân sinh lễ của Võ An Hầu phủ Cẩm Sắt một chút cũng không cần, nếu nàng lưu lại tương lai thế nào cũng bị người ta lấy đó để xuyên tạc, nói nàng là tham tài. Càng chủ yếu là, có hiệu thuốc bắc chữa bệnh từ thiện này, không chỉ trợ giúp nàng có được thanh danh tốt, còn có thể mọi lúc nhắc nhở mọi người hành động bất nhân bất nghĩa của Võ An Hầu phủ, có được chuyện tốt như vậy có gì Cẩm Sắt không có đạo lý gì mà không làm.

Khi Cẩm Sắt trở lại Điều phủ đã là giữa buổi chiều, Vương ma ma cùng Liễu ma ma tất nhiên đều biết được sự việc phát sinh ở trước cửa Võ An Hầu, hai người vừa nghĩ mà sợ nhưng cũng cao hứng, đem già trẻ một nhà Tạ Thiếu Văn nguyên rủa một trận, mới tính dần dần nguôi giận, mới vui cười rộ lên.

Nghĩ đến Điều Cẩm Ngọc đập đầu vào đá tự tử, Liễu mama khó tránh khỏi cảm thán, nói: “Đại tiểu thư thật rất kiên cường, làm chuyện gì cũng phải biết tránh điều thị phi, lại không biết nhìn người, rơi vào kết cục như vậy cũng làm cho người ta..... Ai, năm đó khi lão thái gia còn sống lão nô nhìn Tạ Thiếu Văn thật sự là người tốt, lúc đó là mùa đông, cùng tiểu thư ở trong vườn nhặt được con chim bị thương, nuôi một năm ai ngờ nó đột nhiên bay mất, Tạ Thiếu Văn còn từng cùng tiểu thư thương tâm một thời gian dài, một người có lòng thương như vật nay lại trở thành người có lòng dạ sắt đá như vậy chứ.”

Từ lúc Tạ Thiếu Văn ở Điều phủ làm mất thể diện sau, Vương ma ma cùng Liễu ma ma cũng không còn gọi hắn là thể tử, sửa lại gọi thẳng tên.

Cẩm Sắt nghe vậy cũng chỉ cười lạnh nhạt, Tạ Thiếu Văn làm sao lại có lòng dạ sắt đá, tâm địa của hắn không biết từ lúc nào đã bị đôi vợ chồng vô sỉ kia ở Võ An Hầu phủ hun đen rồi.

Vương ma ma thấy sắc mặt Cẩm Sắt khẽ biến liền kéo góc áo Liễu mama, Liễu ma ma mới vội vàng chuyển đề tài, nói: “Không nói cái này, khó khăn lắm mới có ngày tiểu thư cùng mọi người đều vui vẻ, lão nô đi phòng bếp chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị mấy món ăn ngon mà tiểu thư thích được không!”

Cẩm Sắt nghe vậy mỉm cười đứng dậy kéo lại Liễu ma ma đang muốn đi ra ngoài nói: “Ma ma vừa nói tới đồ ăn mấy con sâu tham ăn trong bụng ta đã bị câu lên rồi. Hôm nay ta còn muốn thỉnh ma ma cùng vài nha đầu uống rượu, ma ma lấy hai mươi lượng bạc cho người đi chọn mua chút nguyên liệu nấu ăn mới làm một bữa tiệc lớn, hôm nay ta muốn uống rượu ăn thịt, ai đều không cần ngăn cản ta nha.”

Liễu mẹ nghe xong xác định Cẩm Sắt trong lòng vẫn có chút không quá thoải mái, cầm tay Cẩm Sắt đáp ứng mới bước nhanh đi ra ngoài.

Cẩm Sắt quay người thấy Vương ma ma trong mắt rung rung thì bất giác ngăn ra, lúc này nàng mới hiểu thì ra là mọi người hiểu lầm rồi, nàng mua rượu hoàn toàn bởi vì cao hứng, hoàn toàn không có nửa phần thương tâm. Nàng tiến lên hai bước, làm nũng ôm lấy thắt lưng Vương ma ma, giống như con mèo nhỏ trong lòng bà cọ cọ, meo meo nói: “Vú nuôi là sợ Vi Vi từ hôn liền không gả được nữa sao?”

Vương ma ma thấy nàng như vậy mắt chứa lệ nở nụ cười, vuốt ve đầu nàng, nói: “Sao có thể như vậy, tướng mạo tiểu thư xinh đẹp như vậy, gả cho Tạ Thiệu Văn đó là hoa tươi cắm bãi phân trâu, giờ không có hôn ước đó nữa tiểu thư tự nhiên là có thể gả tới dòng dõi tốt hơn chứ, có cả ngàn thanh niên tốt muốn cùng tiểu thư dắt tay tới đầu bạc đây chứ, đến lúc đó còn không tức chết một nhà Võ An Hầu sao.”

Cầm Sát nghe Vương ma ma nói gì mà hoa tươi cắm bãi phân trâu thì phì cười, Tạ Thiệu Văn chỉ rời kinh thời gian bất quá chỉ mới một tháng mà thôi, mà giá trị con người lại tụt dốc không phanh, chỉ sợ rằng từ Kinh Thành mỹ nam tử biến thành một đồng phân thối.

Nàng cười khanh khách ở trong lòng Vương ma ma, rồi mới ngẩng nhìn Vương ma ma chớp chớp hai mắt, nói: “Có rất nhiều mối hôn sự tốt đang chờ bỏ tiểu thư đấy, không cho phép vũ nuôi lại buồn đâu. Mà cho dù gả không ra cũng không đáng ngại, có Văn Thanh cùng các ma ma, Bạch Chi cùng mọi người ở cùng ta, mỗi ngày muốn ngủ đến khi nào thì ngủ đến lúc đó, muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, vừa vui vẻ lại tự tại, như thế thì phải vỗ tay vui mừng đó!”

Vương ma ma nghe Cầm Sát nói linh tinh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ xinh đẹp giống như nụ hoa hé nở, phấn điểm ngầy thơ, bất giác cung chiều mà nheo nhẹ chiếc mũi xinh đẹp của nàng trách nàng nói lời không hay.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến giọng nói của Bạch Chi: “Tiểu thư, một vị lão ma ma ở trong cung tới nói là phụng ý của quý nhân trong cung tới gặp tiểu thư, đã chuẩn bị vào viện rồi.”

Cầm Sát nghe vậy bất giác cả kinh, hôm nay có ý chỉ từ trong cung xuống làm nàng cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ tới nghĩ lui liền thấy là Hoàng Hậu chiếu cố, nhưng nàng thử thăm dò hỏi Trần Quốc công phu nhân, Trần Quốc công phu nhân lại nói không có nhắc tới chuyện từ hôn của nàng trước mặt Hoàng hậu, liền làm cho Cầm Sát có chút buồn bực. Nay nghe nói là có người trong cung tới, nàng nghĩ đến trước tiên chắc là người của Hoàng hậu, nhưng nghĩ tiếp thì chỉ sợ là Văn Tần đã biết chuyện xảy ra trước cửa Võ An Hầu phủ, cho người tìm nàng tính sổ, nếu là Văn Tần thì động tác của nàng ta cũng quá nhanh đi.

Kiếp trước, Cầm Sát cũng chỉ gặp qua vị tỷ tỷ này của Tạ Thiệu Văn một lần mà thôi, dung mạo nàng ta cực minh diễm, là một nữ tử có tính cách rất mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết không phải là người dễ sống chung.....

Trong lúc Cầm Sát suy nghĩ, Vương ma ma cũng đã thay đổi sắc mặt, có chút lo lắng kéo tay Cầm Sát, Cầm Sát liền cười chớp chớp mắt nhìn bà rồi đứng lên, Vương ma ma phủ thêm cho nàng một cái áo choàng lông hồ ly bạc, Cầm Sát liền bước ra khỏi phòng.

Nàng vừa đi hết hành lang, liền nhìn thấy Tiêu ma ma quản sự nhị môn dẫn theo vài tỷ nữ mặc cung trang đang tiến tới, vị ma ma đi đầu đoán chừng khoảng năm mươi tuổi, tóc điểm sương, chắc là người dẫn đầu, diện mạo mặc dù chỉ tầm trung, nhưng lại có một đôi mắt trong suốt không hợp với tuổi, ánh mắt bà ôn hòa cười thân thiện nhìn Cầm Sát.

Cầm Sát thấy vậy, trong lòng cũng trở nên bình tĩnh lại, vị ma ma đó mặc cung trang màu xanh lá liễu, khoác áo khoác xanh sẫm có viền lông chồn tía, trên người bà ngoài chiếc trâm ngọc thượng hạng được cắm trên búi tóc ra thì chẳng mang thêm một món trang sức nào khác, tuy vậy khí chất tỏa ra bất phàm nàng liền biết là vị ma ma được trọng dụng cũng không dám khinh thường, vội vàng bước xuống bậc thềm, đang định cúi người làm lễ, nhưng chưa kịp mở miệng vị ma ma kia đã tiến lại gần cúi người nâng Cầm Sát dậy, nói: “Lão nô cũng chỉ là cung nữ thân phận ti tiện, tiểu thư là cháu ruột thủ phụ, thiên kim của trạng nguyên lang, tiểu thư làm thế lão nô khó tránh mang tội chết. Huống chi, tiểu thư đã cứu nhị tiểu thư nhà ta, là ân nhân của Trần Quốc công phủ, đáng ra phải nhận đại lễ của lão nô mới phải.”

Cầm Sát nghe vậy liền biết vị này chắc chắn là ma ma bên người của hoàng hậu nương nương từ khi còn ở chốn khuê phòng, tất nhiên không dám nhận đại lễ của bà, hai người nói vài câu khách sáo qua lại, vị Tôn ma ma này mới cười nói: “Hoàng hậu nương nương có thưởng, Điều tiểu thư lĩnh thưởng.”

Cầm Sát nghe xong vội vàng lui lại phía sau, Bạch Chi đem gói quỳ đã chuẩn bị từ trước đặt xuống, Cầm Sát cung kính quỳ, Tôn ma ma mới xướng lên: “Điều tiểu thư hiền lương thực đức, thuần thiện đôn hậu, nhạy bén vô song, bản cung vui mừng sâu sắc, đặc biệt thưởng cho ngọc như ý một đôi, đồ trang trí bằng Bạch Ngọc một đôi, gổ khắc hoa bằng Thanh ngọc một cái, đồ trang sức Lan phi điệp bằng diên ngọc một bộ, trâm cài gắn hoa tím một đôi, ngọc bội thanh ngọc được trạm trổ khéo léo một đôi, đồng châu ba mươi viên, gấm yếm là Vân Châu một khúc, lông chồn tía thượng đẳng.....”

Cầm Sát cũng nghĩ tới hoàng hậu sẽ có thưởng nhưng lại không ngờ nhiều như vậy, đến khi Tôn ma ma khó khăn xướng xong, nàng mới dựa vào Bạch Chi nâng mà cúi đầu kính sợ lĩnh ân.

Tôn ma ma cười nói: “Hậu cung của Hoàng thượng mỹ nhân ba ngàn, nương nương đứng đầu chính cung, hậu cung nhiều việc phải xử lý. Hôm nay chúng cung phi đến cung Càn Ninh thỉnh an Hoàng hậu, khí sắc Văn Tần cực kỳ không tốt, nương nương cũng vì thế mà sầu lo, nghe nói chuyện tiểu thư từ hôn thì phi thường cao hứng, cho nên mới kêu lão nô ra cung vội tới chúc mừng tiểu thư.”

Cầm Sát nghe vậy liền ngạc nhiên, theo lời Tôn ma ma nói vậy thì thủ dụ đó của hoàng đế lại không phải hoàng hậu xin sao, nàng cười cảm tạ, mới nói: “Hôm nay đều nhờ nương nương vì tiểu nữ xin được ý chỉ, tiểu nữ mới có thể thuận lợi từ hôn, ma ma nhất định phải thay tiểu nữ gửi lời tạ ơn nương nương.”

Tôn ma ma lại nói: “Tiểu thư cảm tạ sai người rồi, nương nương cũng không biết hôm nay tiểu thư muốn từ hôn, sao có thể đi xin ý chỉ được.” Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ Tôn ma ma cũng vô cùng buồn bực, thấy sắc mặt Cầm Sát hiện ra ngạc nhiên, cũng hảo tâm nói cho nàng biết: “Sáng sớm hôm nay Hoàng thượng vào đường tâm điện, cũng chỉ có Ngô vương yết kiến vạn tuế gia, Điều gia có phải từng có giao tình với Ngô vương chăng?”

Cầm Sát nghe nói lời này lại càng ngạc nhiên hơn, Ngô vương chắc chắn không có nửa phần quan hệ cùng Điều thị. Mà xuất thân của mẹ đẻ Ngô vương này cũng chỉ là một cung nữ cầm đèn, từ nhỏ Ngô vương đã không được tiên đế sủng ái, nay được phong vương cũng là sự việc sau khi Hoàng thượng đăng cơ, hẳn là một tên vương gia nhân dân chỉ biết tham quyền sắc đẹp, mà khi tổ phụ cùng phụ thân còn trên đời cũng sẽ không cùng hắn có giao tình gì..... Chẳng lẽ là thủ đoạn của Hoàn Nhan Tông Trạch sao?

Cầm Sát nghĩ, lại âm thầm lắc đầu, dù cho thế nào đi nữa Ngô vương cũng là huyết mạch của tiên đế, cũng sẽ không thể bị vương gia Bắc Yến - Hoàn Nhan Tông Trạch điều khiển mới đúng.

Cầm Sát nhất thời cũng không hiểu rõ được, vẻ mặt chỉ nhoáng lên một cái liền lại khôi phục tươi cười điềm tĩnh, nói: “Tạ ma ma báo cho tiểu nữ biết.”

Tôn ma ma thấy nàng ứng đối khéo, thông dong nhàn nhã, không quan tâm hơn thua, tuy tuổi còn nhỏ mà xử sự thỏa đáng, liền cảm thấy thích hơn hai phần, cười nói: “Sắp tới là sinh nhật của hoàng hậu nương nương, nương nương thiết yến trong cung, nương nương sớm đã muốn gặp mặt tiểu thư, đến ngày đó tiểu thư nhất thiết phải tham gia yến tiệc trong cung đấy.”

Cầm Sát nhớ rõ trong cung yến, ngoại tử mẫu cùng vài vị biểu tỷ cũng sẽ đến dự tiệc, nên cũng rất muốn tham gia buổi thịnh yến đó, nay nghe Tôn ma ma nói tất nhiên liền vui mừng đồng ý, ai biết nàng vừa mới tiễn Tôn ma ma rồi đi, liền có vui mừng lớn hơn đang tới.

Cầm Sát trở lại phòng trong, cởi áo choàng cùng giày bước lên giường, dựa vào gối mềm lớn thêu hoa văn sóng nước màu xanh nhạt cảm sách lên chuẩn bị xem, đã thấy Liễu ma ma vội vàng vàng thậm chí nghiêng ngả lão đảo chạy vội tiến vào, đôi mắt bà đầy nước mắt, vì chạy quá nhanh nên khi dừng lại còn hỏn hển thở phì phò, mang về mặt kích động nhìn Cầm Sát.

Cầm Sát cùng Vương ma ma, Bạch Chi vừa nhìn thấy tất cả đều ngạc nhiên, Cầm Sát vội vàng ngồi dậy nói: “Ma ma làm sao vậy? Mau, mau lấy chén trà cho ma ma.”

Bạch Chi vội vàng đi châm trà, lại nghe thấy giọng nói run rẩy của Liễu ma ma: “Tiểu thư..... Chúc mừng tiểu thư, lão nô vừa mới cùng quân gia ra phủ mua đồ, vừa ra cửa hồng đã thấy xe ngựa Liễu phủ, là nhị cửu phu nhân đi cùng lão thái quân đến thăm tiểu thư đó!”

Bạch Chi nghe vậy trên tay run lên, nước trà nóng đổ vào tay nàng nhưng nàng cũng không cảm đau, chỉ kinh hi nhìn Cầm Sát. Mà Cầm Sát lại giống như không có phản ứng gì, ngồi cứng ngắc ở trên giường, nửa ngày mới trừng lớn ánh mắt, không thể tin được hỏi: “Người nói ai? Ai tới thăm ta ?!”

Nghe vậy Liễu lại lập lại lần nữa, đôi mắt trong suốt của Cầm Sát đột nhiên nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Đúng rồi, nàng sao lại có thể nghĩ chỉ khi tham gia cung yến mới có thể nhìn thấy tổ mẫu cơ chứ! Nàng thật sự là ngốc mà, ngoại tử mẫu yêu thương nàng như vậy, bà cũng chỉ vì đại cử cử mất mà nhất thời khó có thể đối mặt với nàng cùng đệ đệ thôi, tình thương của bà đối với tỷ đệ nàng sao có thể thay đổi được?! Cũng đã qua ba năm, ngoại tử mẫu nghe chuyện của tỷ đệ nàng, tất nhiên sẽ biết những năm gần đây tỷ đệ nàng chịu ủy khuất, bà cùng ngoại công sao có thể không đau lòng thương tiếc, không tha thứ tỷ đệ nàng cơ chứ?!

Cho dù là ở kiếp trước, danh tiết nàng bị hủy trở thành một tiểu thiếp ti tiện ở Võ An Hầu phủ, ngoại tử mẫu cũng không hề vứt bỏ nàng, nhiều lần phái ma ma bên người cùng nha hoàn đến Hầu phủ tặng đồ cho nàng, mà cũng chính là nàng không có mặt mũi nào nhìn bà cùng ngoại công, rất sợ vì nàng mà làm nhục thanh danh Thượng Thư phủ cho nên. Bây giờ nghĩ lại, nàng quả thật là vô cùng ngu xuẩn, sao lại có thể đi thương tổn ngoại tử mẫu vẫn luôn yêu thương mình như vậy. Nàng cũng không biết được liệu khi ngoại tử mẫu bệnh mà ra đi có từng oán hận qua nàng hay không, có từng cũng giống như nàng mang theo muôn vạn tiếc nuối mà đi?

Ở kiếp trước, khi ngoại tử mẫu biết nàng chịu ủy khuất, giống như không có gì mà tha thứ cho những sai lầm của nàng, chỉ còn lại có lòng tràn đầy thương tiếc, huống chi là kiếp này? Là nàng sai lầm rồi, nàng ngốc, rất ngu ngốc, sao có thể nghi ngờ tình thương ngoại tử mẫu đối với nàng cơ chứ!

Chỉ cần nghĩ tới đây nước mắt Cầm Sát giàn giụa, tung người nhảy xuống giường đi giày liền như một trận gió lao ra ngoài.

“Tiểu thư chưa mặc áo choàng đâu!” Vương mẹ vội vàng cầm lấy áo choàng đuổi theo ra khỏi phòng, ngoài sân cũng đã không có bóng dáng Cầm Sát đâu nữa.

Trước cổng tròn nhị viện Cầm Sát đã thấy mấy người Liễu lão thái quân, mắt nhìn nhị cửu mẫu nàng ngoại tử mẫu chỉ cách mấy bước, Cầm Sát đột nhiên dừng lại bước chân, không hề chớp mắt nhìn Liễu lão thái quân. Nàng càng nghĩ muốn nhìn cho rõ ràng nhưng nước mắt dâng lên trong hốc mắt càng dường như muốn đối địch với nàng, càng lúc chảy càng nhiều, sương mù trong mắt khiến nàng chỉ nhìn thấy được ngoại tử mẫu cũng dừng bước thân mình cũng hơi lão đảo, may nhờ nhị cửu mẫu đứng lúc đỡ lấy.

Cầm Sát lau nước mắt, lúc này mới nhìn Liễu lão thái quân được rõ ràng, khi nàng cùng tổ phụ về quê ngoại tử mẫu vẫn là đầu đầy tóc đen, dung nhan không già. Cũng chỉ mới qua ba năm, giờ đã có tóc bạc, khuôn mặt cũng già đi không ít, từ hai gò má phúc hậu mượt mà đã trở nên gầy gò ảm đạm, Cầm Sát sao có thể không biết lý do cơ chứ.....

Chỉ trong vòng có năm năm, hai người con thương yêu nhất ra đi, khi mẫu thân mất cũng đã làm cho thân mình ngoại tử mẫu đã yếu đi rất nhiều, đừng nói chi đến đại cử cử, đại cử cử là trưởng tử của ngoại công cùng ngoại tử mẫu, hai vị lão nhân đối với ông kỳ vọng cao, ông bất ngờ mất đi, người đầu bạc tiền người đầu xanh sao có thể không làm cho hai vị lão nhân ngày đêm đau thương chứ.

Cầm Sát nghĩ thế, nước mắt vừa mới lau liền lại bắt đầu chảy xuống, vốn tưởng rằng đã quên đi nhưng khi nhìn thấy thân nhân, nhìn thấy trưởng bối yêu thương mà mình có thể ý lại, những ủy khuất ở cả hai kiếp liền lại cuộn cuộn dâng lên trong lòng nàng, nỗi cô tịch cung tuyệt vọng, bi thương khi tự sát ở kiếp trước giờ khắc này lại lần nữa hiện lên rõ ràng, làm nàng giống như đứa nhỏ khổ sở yếu ớt mà được nhìn thấy mẫu thân.

Hai mắt nàng dẫn lệ đầy sưng mù nhìn thấy ngoại tử mẫu giang rộng cánh tay với nàng, Cầm Sát kếp vẩy chạy về nơi ấm áp kia, nước mắt ào ào rơi xuống, không phân rõ là vui hay buồn.

Nàng nhào vào trong lòng Liễu lão thái quân liền bị Liễu lão thái quân ôm chặt, bên tai truyền đến tiếng nói nghẹn ngào của ngoại tử mẫu: “Con của ta a,

chớ khóc, chớ khóc..... Là lỗi của ngoại công cùng ngoại tổ mẫu, là chúng ta có lỗi với người cùng mậu ca nhi.....”

Giờ phút này Cẩm Sát làm sao còn có thể ngừng được nước mắt, mũi người được hơi thở, hương thơm ám áp quen thuộc, nước mắt nàng lại càng giàn giụa, chỉ có thể lẩm nhẩm gọi .

Thấy hai người cứ ôm nhau khóc, nhị phu nhân vốn định khuyên, nhưng yết hầu lại giống bị một cái gì đó nghẹn lại khó chịu vô cùng, một lúc lâu sau bà mới có thể lấy khăn lau khô mắt, nói: “Mẫu thân, đứa nhỏ này đi ra vội vàng, sao ngay cả áo choàng cũng khoác. Vì vì cũng mau nín khóc, vốn là chuyện vui, nếu là chuyện vui mà lại khóc thế này nếu bị người ta nhìn thấy chẳng phải là bị chê cười sao.”

Lúc này Cẩm Sát mới chậm rãi ngừng nước mắt, nàng nâng lên đôi mắt bị nước mắt tẩy sáng nhìn Liễu lão thái quân, lấy khăn tay tự mình lau nước mắt cho ngoại tổ mẫu, xong mới nói: “Là Vi Vi không tốt, luôn chọc ngoại tổ mẫu thương tâm, để cháu gái đỡ ngoại tổ mẫu vào nhà.” Nói xong vội vàng phân phó Bạch Chi đi gọi Văn Thanh, mà nàng cũng không muốn buông tay Liễu lão thái quân thủ dù chỉ trong giây lát.

Mọi người cùng vào phòng khách, Cẩm Sát đỡ Liễu lão thái quân cùng ngồi xuống ghế mỹ nhân cạnh cửa sổ, Liễu lão thái quân cẩn thận đánh giá Cẩm Sát một lúc lâu đôi mắt bà lại đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Đã lớn rồi, càng ngày càng giống bộ dáng mẫu thân con lúc chưa lấy chồng.”

Cẩm Sát thấy Liễu lão thái quân đau buồn, vội vàng cười nói: “Dạ phải, dung mạo mẫu thân con giống ngoại tổ mẫu, vậy thì cháu gái cũng càng lúc càng giống như ngoại tổ mẫu rồi. Ngoại công thật sự là rất có phúc khí đó, cưới được một đại mỹ nhân như ngoại tổ mẫu thế nên mẫu thân với con mới được thơm lây đó.”

Liêu nhị phu nhân nghe vậy liền cười nói: “Xem con cái nha đầu này, có bao nhiêu là sở trường mà nịnh hót cũng thật là hay, ngay cả phụ thân cùng mẫu thân cũng đem ra nói được.”

Cẩm Sát cũng cẩn thận nhìn phu nhân Liêu nhị lâu đến mức khiến nhị phu nhân cũng thấy ngạc nhiên, sau nàng mới giựt mình nghi hoặc hỏi: “A! Đã ba năm năm tháng nhị cửu mẫu hình như là trẻ ra đó? Chẳng lẽ trên đời này lại có phương thuốc giúp giữ gìn nhan sắc sao?”

Liêu nhị phu nhân bị trêu ghẹo bởi tiểu bối như Cẩm Sát, sắc mặt ửng đỏ, trừng mắt liếc nhìn Cẩm Sát, hai người trêu ghẹo làm cho Liễu lão thái quân cũng có ý cười, lại ôm lấy Cẩm Sát, thế này mới lộ ra tình cảm đau lòng cùng phần hận nói: “Năm đó mẫu thân con còn tại trên đời, thấy phu nhân Võ An Hầu cũng thực tốt lắm, cũng cực kỳ yêu thích người, không thể ngờ được lại là loại người như vậy! Chuyện này từ đầu đến cuối rốt cuộc là như thế nào, người nói rõ ràng cho ngoại tổ mẫu nghe đi, ngoại tổ mẫu sẽ để cho cháu gái ta vô duyên vô cớ bị người khi dễ.”

Cẩm Sát nghe vậy liền tựa đầu tựa vào cánh tay Liễu lão thái quân rồi alwsc nhẹ cánh tay bà nói: “Từ nay về sau Vi Vi cùng Võ An Hầu phủ chẳng có tí quan hệ nào nữa rồi, hôm nay thế diện Võ An Hầu phủ coi như là bị ném đi rồi, sau này coi như ai cũng không nợ ai, ngoại tổ mẫu cũng không cần để ý tới chuyện này nữa, được không ạ?”

Nhị phu nhân cũng vội vàng khuyên: “Đề loại người như vậy làm cho tức giận không đáng giá chút nào, mẫu thân nếu đau lòng Vi Vi thì sau này thương này nhiều hơn một chút. Hôn nữa có thể từ hôn là chuyện tốt, gia đình như vậy ai có thể để con cháu mình đi chứ, tương lai con nghĩ mẫu thân nên vì Vi Vi mà lựa chọn một mối hôn sự thật tốt mới được.”

Liêu nhị phu nhân thấy lòng Cẩm Sát tràn đầy vui mừng, giống như từng đau buồn, lại tự hạ nhân biết được chuyện phát sinh ở cửa Hầu phủ, biết được mối hôn sự này chỉ sợ là Cẩm Sát một lòng muốn lui, ánh mắt liền giãn ra, nói: “Hôm qua ta và ngoại công của người còn thương nghị làm sao có thể lui mối hôn sự này cho người đây, không ngờ tới hôm nay ngoại công người ra phủ tìm phương pháp chưa trở về, người liền tự lui việc hôn nhân, quả nhiên là đã lớn rồi. Lần này cũng là nhờ tới Trần quốc công phủ, chờ người và Văn Thanh ở Liêu phủ ôn hòa, tổ mẫu mang người đi cảm ơn Trần quốc công phu nhân.”

Cẩm Sát nghe được Liễu lão thái quân nói đón nàng và Văn Thanh đến ở Liêu phủ, trong lúc nhất thời quả nhiên là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, liền sùng sốt, nhị phu nhân thấy nàng như thế liền cười nói: “Hai vị cậu của người, tam mợ cùng vài biểu tỷ cũng đều rất nhớ tới người đó, đã trở về kinh thành, tự nhiên phải về nhà chứ.”

Cẩm Sát nghe vậy liền nở nụ cười, nhưng cũng nghe rõ ràng, nhị cửu mẫu cũng chưa đề cập đại cửu mẫu cùng đại biểu ca, nàng thấy Liễu lão thái quân mỉm cười cùng chờ mong nhìn chính mình, do dự nói: “Ngoại tổ mẫu cùng nhị cửu mẫu hãy nghe con nói, Vi Vi nghĩ rằng tạm thời không trở về Liêu phủ.....”

Cẩm Sát nói chưa nói xong, trên khuôn mặt từ ái của Liễu lão thái quân đã không còn ý cười, ánh mắt cũng trở nên ưu thương mà đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Liêu lão thái quân nghẹn ngào một chút, cầm tay Cẩm Sát cũng có chút hơi run rẩy, nói: “Đứa nhỏ, chắc là trong lòng người cũng oán trách ngoại công cùng ngoại tổ mẫu mấy năm nay lơ là hai tỷ đệ người..... Cha mẹ các người đều lần lượt ra đi, ngoại công cùng ngoại tổ mẫu đáng nhờ nên thương yêu người nhiều hơn mới phải, nhưng mà chúng ta..... Chúng ta lại vì chuyện đại cửu cửu của người gặp phải bất hạnh nên trở mặt với Diêu gia, rồi lại đem

phần nộ đồ hết lên đầu hai đứa nhỏ vô tội các người, ngoại công cùng ngoại tổ mẫu tự cho mình là hiểu rõ lòng người, nhưng lại vì Điều gia một lòng muốn tranh đoạt tỷ đệ các người mà liền cho rằng bọn họ nhất định sẽ đối đãi với các người rất tốt lại không hiểu đạo lý vì tiền tài mà con người ta có thể làm ra bất kì chuyện đồi bại nào, đều là lỗi của ngoại công cùng ngoại tổ mẫu!”

Cầm Sát nghe Liễu thái quân nói ra những lời như vậy, sưng mù lại dâng đầy hai mắt, cũng vì hiểu lầm của mình mà áy náy bất an, vội hỏi: “Ngoại tổ mẫu đừng nói như vậy, ngoại tổ mẫu có thể không vì khúc mắc trước đây mà tha thứ Vi Vi cùng Mậu ca nhi, Vi Vi đã cảm thấy như là rơi vào hũ mật rồi. Hiện tại không phải Vi Vi không muốn theo ngoại tổ mẫu về nhà, mà là không thể như vậy làm. Nghĩ đến đại cửu mẫu cũng chưa có chuẩn bị nghênh đón chúng con, tổ mẫu mặc dù vì yêu thương tỷ đệ chúng con nhưng như vậy sẽ làm tổn thương tới tâm tình của đại cửu mẫu, Vi Vi cùng Mậu ca nhi cho dù là có thể về nhà cũng sẽ không vui vẻ gì. Huống chi lúc trước đại cửu mẫu là người yêu thương con cùng đệ đệ nhất, nhưng mà vì chúng con mà đại cửu mẫu mới..... con cùng đệ đệ sao lại có thể nhẫn tâm làm cho đại cửu mẫu thêm khổ sở. Lại không thể vì ham muốn cá nhân mà theo người hời phũ, lại gây thêm khó khăn cho người làm cho tội của con cùng đệ đệ càng thêm nặng.”

Cầm Sát vốn là nghĩ chờ cho Hải thị dần dần tiếp nhận chuyện nâng cùng đệ đệ đã hồi kinh xong mới vào phủ, lại nhớ tới chuyện nhờ vả Lý Quan Dịch trước kia, cho nên không tính tới chuyện vừa vào kinh đã đi bá kiến ngoại tổ mẫu, nay nàng vẫn muốn giữ nguyên ý muốn đó. Kiếp trước nàng đã mất đi rất nhiều thứ, kiếp này nàng không muốn lại mất đi bất kì một người thân nào nữa, lại càng không nguyện vì mình mà làm tổn thương tới người đã từng vô cùng yêu thương mình như vậy.

Nghe Cầm Sát nói những lời như vậy, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng lại lộ ra nước mắt, ánh mắt tràn đầy lệ quang trong suốt, ánh mắt toát ra khí chất trầm tĩnh như lan, Liễu lão thái thái vô cùng cảm thán.

Bà cảm thán ngoại tôn nữ tuy còn nhỏ nhưng đã suy nghĩ chu toàn, vô cùng hiểu thuận, vui mừng tuy rằng không có ai dạy bảo ngoại tôn nữ của bà cũng chưa từng mất đi tấm lòng thuần thiện, càng không có bị đám ghê tởm Điều gia làm mất đi tấm lòng sáng ngời, về phương diện khác bà lại vạn phần đau lòng cùng áy náy, Vi Vi của bà đã ăn bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu ủy khuất, tuổi còn nhỏ đã phải làm việc trầm ôn, suy nghĩ chu toàn như vậy.

Bà yêu thương vô về tóc Cầm Sát, cô kìm lại nước mắt muốn chảy ra, đang thương xót cho đứa nhỏ này, bên ngoài đã truyền đến tiếng thỉnh an của Liễu mẹ với Văn Thanh. Trong chớp mắt, Văn Thanh đã vào phòng. Liễu lão thái quân nhìn sang, liền thấy ngoại tôn nhỏ bé nay quả nhiên đã thay đổi rất nhiều, trên người mặc áo dài gấm màu xanh lam, bên hông là đai lưng có gắn hoa văn bằng điện ngọc, trên đầu đội ngọc quan có gắn vàng ròng chói sáng, bên ngoài khoác áo choàng gấm được thêu chỉ bạc lóng lánh, làm nổi bật khuôn mặt hấn như quan ngọc, vóc người cao ngất, cũng đã có chút phong thái của một vị tiểu thiếu gia rồi.

Cầm Sát thấy Liễu lão thái quân nhìn Văn Thanh không nói lời nào, ánh mắt có khiếp sợ cùng vui mừng, giống như không nghĩ tới Văn Thanh đã lâu không gặp nay đã có bộ dáng của tiểu nam tử, nàng liền bật cười. Văn Thanh là cố ý giả dạng vì hôm nay nàng muốn đi từ hôn, cho nên Văn Thanh khi ở Giang Châu đã kêu Bạch Dịch đi tiệm may mua một bộ xiêm y giả dạng chút. Hắn hôm nay vì muốn làm chỗ dựa cho nàng, cho nên hôm nay hắn mặc đều chiếu theo cách ăn mặc của nam tử, lại thêm vóc dáng hấn so với bạn cùng tuổi cao hơn chút, cho nên khi vừa nhìn liền rất giống như nam tử tám mười hai mười ba tuổi, chỉ là nhìn khuôn mặt mới có thể thấy được vẫn còn non nớt cùng ngây ngô.

Văn Thanh hiển nhiên cũng sửng sốt, đại khái là có chút không thích ứng với một đầu tóc bạc của Liễu lão thái quân hoàn toàn khác với ngoại tổ mẫu tuổi trẻ ung dung ngày trước.

“Vui mừng tới choáng váng sao, còn không mau lại đây đập đầu với ngoại tổ mẫu.”

Cầm Sát nói xong liền cũng đứng lên, nàng vừa rồi cũng mãi thân thiết với Liễu lão thái quân nên đã quên hành lễ. Văn Thanh nghe thấy tỷ tỷ oán trách mặt nhanh chóng đỏ lên, vội vàng tiến đến, Bạch Hạc cùng Đông Tuyết để đệm quý xuống, Cầm Sát và Văn Thanh dập đầu quý xuống, lại lần nữa hành lễ với nhị phu nhân, xong lúc đó mới ngồi xuống tiếp tục hàn huyên.

Liều lão thái gọi Văn Thanh ra trước mặt, kéo tay hắn hỏi đã quen với cuộc sống ở Kinh Thành chưa. Lúc ở Giang Châu chắc cũng có mời tiên sinh, vào Kinh chắc cũng vị tiên sinh ấy dạy học phải không, rồi lại hỏi chuyện học hành thế nào.

Văn Thanh cung kính trả lời, lúc đầu còn có chút câu nệ, lúc sao hình như cũng cảm nhận được yêu thương của ngoại tổ mẫu, có lẽ là trí nhớ được đánh thức, liền cũng thoải mái tự tại hơn, cùng Cầm Sát trái phải vây quanh lấy lòng Liễu lão thái quân, làm cho bà vui đến cười ra tiếng. Mà nhị phu nhân thỉnh thoảng cũng tham gia câu chuyện, không khí trong phòng vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Mà lão thái quân thấy Cầm Sát kiên trì muốn ở biệt viện Điều gia trước, lại luôn miệng đảm bảo Điều Trạch Thanh đối với tỷ đệ bọn họ rất khoan dung, nên mới chiều theo ý nàng. Lúc sau lại nghe thấy nàng nói vài hôm nữa cũng tham gia cung yến của Hoàng hậu nương nương liền liên tục nói tốt, bảo Cầm Sát hôm đó nhất định phải hội tụ với mấy vị tỷ tỷ.

Mãi cho đến khi mặt trời khuất bóng, sắc trời mờ tối, Liễu lão thái quân cùng nhị phu nhân mới chịu để tỷ đệ Cầm Sát tiễn ra cửa lớn, lưu luyến chia tay rồi đi Điều phủ.

Ngày hôm nay Cầm Sát vui vẻ vô cùng, mấy ma ma cùng nhóm nha hoàn cũng biết nàng hôm nay cao hứng, ở trong phòng khách bày hai bàn tiệc lớn, một bàn là Cầm Sát lôi kéo hai người Vương mama cùng Liễu ma ma ngồi, một bàn khác là Bạch Chi, cùng với mấy tiểu nha hoàn và thô sử bà tử, tất cả mọi người cùng uống rượu nhắm đồ ăn, đến khuya mới giải tán. Cầm Sát uống có chút nhiều, bị Bạch Chi cùng Bạch Hạc đỡ vào trong phòng, ngã xuống giường liền ngủ say.

Bạch Chi thật cẩn thận giúp nàng cởi áo ngoài, xoa tóc, lại sợ nàng khát nước để sẵn một ly nước ấm, sau lại dùng khăn nóng lau mặt cho Cầm Sát, rồi mới rút xuống gối dựa sau lưng nàng. Đầu Cầm Sát vừa dính tới giường, liền thoải mái mà hừ hừ hai tiếng, tươi cười ngọt ngào rồi an bình lật người lăn vào trong giường nằm úp xuống bất động, làm cho Vương mama cùng Bạch Chi, Bạch Hạc đều che miệng buồn cười.

Cầm Sát ngủ thẳng tới hừng đông mới mơ mơ màng màng mở mắt, mở mắt ra lại không thấy khó chịu sau khi say rượu, chỉ cảm thấy đau đớn sau cổ, nằng giật giật đầu, nhưng cảm thấy sau đầu có vậy cứng gì đó. Nàng nhủ mi ngạc nhiên xoay người xem xét, phía trên mặt chiếc gối bằng mem xù xanh là hạt châu lớn chừng lòng bàn tay được mài tỉ mỉ thành hình giọt nước lẳng lẳng nằm đó, hạt châu được nối với sợi dây là những hình bán nguyệt nối với nhau thật xinh đẹp, sợi dây làm bằng vàng ròng tinh xảo phản chiếu dưới ánh sáng ban mai càng làm nổi bật lên viên ngọc phía dưới, nằm trên gối men xanh càng thêm trong suốt diễm lệ, tỏa sáng trước mắt người xem.

Cầm Sát xưa nay luôn thích những đồ vật tinh xảo xinh đẹp, nhìn món đồ đẹp như vậy ánh mắt liền sáng ngời, chỉ là tiếp theo liền hừ một tiếng xoay người nằm sấp xuống, đầu ngón trắng trẻo của nàng nhẹ nhàng gảy nhẹ hạt châu hình giọt nước bên dưới sợi dây, bất ngờ một mùi hương thơm xông vào mũi, mùi hương thanh nhã tựa như có một hương vị âm áp thấm vào lòng người, cực kì đặc biệt. Nàng dùng đầu ngón tay vờ vẽ hạt châu mới phát hiện sự kì diệu tuyệt vời trong đó, Cầm Sát nén không được thở dài một hơi.

Đem hạt châu đó để trong lòng bàn tay thưởng thức, lúc này mới nhìn thấy rõ bên trong màu đỏ trong suốt của hạt châu có chứa một con bướm đang giương cánh trông rất sống động, ánh sáng màu xuyên thấu qua màu đỏ trong suốt của hạt châu làm cho con bướm bên trong càng thêm sắc sỡ, quả nhiên là một khối hổ phách tinh mỹ khó gặp.

Hổ phách ở Đại Cầm là một vật phẩm quý giá khó gặp, một khối hổ phách tinh mỹ tuyệt luân như thế này là báu vật vô giá có thể thấy mà không thể cầu. Người ta vẫn nói Hổ phách này là nước mắt của hồ hòa với máu rồng mà thành. Trong “Ghi chép về ngọc thạch” của tiền triều có nói tới hổ phách có từ khi trời đất mới hình thành, nói rằng nó hấp thụ tinh hoa của trời đất, không chỉ có thể trừ tà hóa giải sát khí, lại là vật tuyệt diệu dùng để an thần định khí, không chỉ có như thế mà còn vì nó hấp thụ tinh hoa của trời đất cho nên còn có thể điều hòa âm dương nam nữ, nữ tử sử dụng càng lâu dài càng có thêm nhiều con cháu.

Vì thế mới khiến cho hổ phách là vật phẩm yêu thích của các phu nhân quý tộc, đêm qua nàng ngủ ngon vô cùng, nàng vẫn cho rằng do khúc mắc trong lòng đã giải sau đó lại uống rượu, nhưng mà xem ra chỉ sợ công lao của khối hổ phách này cũng không nhỏ đâu.

Một vật xinh đẹp như vậy, cũng không biết là Hoàn Nhan Tông Trạch tìm thấy được ở đâu.

Đúng vậy, ở bên trong chính khuê phòng của mình lại phát hiện một đồ vật vốn không nên xuất hiện, Cầm Sát căn bản cũng không cần suy nghĩ nhiều liền biết chắc chắn là Hoàn Nhan Tông Trạch cho người mang tới.

Sau đầu nàng tự nhiên xuất hiện một món đồ, khuê phòng bị đột nhập, mới đầu còn có chút tức giận, nhưng cũng chỉ một chút liền dịu xuống. Nàng nằm thẳng ở trên giường đem dây chuyền kia quấn quanh tay cổ tay rồi lay động khối hổ phách hình giọt nước tinh tế thưởng thức.

Cầm Sát vừa mới dùng xong bữa sáng, người của Liêu phủ liền đến, là Liêu lão thái quân phái Phong Lan đến tặng đồ. Phong lan là ma ma bên người của Liêu lão thái quân, trước kia là nha hoàn bên người, nay đã thăng lên làm quản sự nương tử, Cầm Sát lời kéo bà hàn huyền một trận, sau đó bà mới nói rõ ý đồ đến.

Bà hôm nay tới là đem tới cho Cầm Sát xiêm y cùng đồ trang sức do lão thái quân vừa hồi phủ đã suốt đêm cho người chuẩn bị để Cầm Sát dùng vào ngày tham gia cung yến. Cầm Sát cũng biết, nhưng thấy đó là áo dài gấm màu đỏ, váy dài được chiết lại ở thắt lưng, phía sau váy có vạt dài lay động, thân váy là dùng chỉ vàng thêu hình mẫu đơn, điểm xuyết những viên ruby. Vạt áo cùng dải lụa bên hông được đính những viên trân châu tinh mịn, bên dưới thắt lưng có những viên ruby lớn rủ xuống theo sườn váy.

Áo khoác ngoài không tay nhỏ màu hồng lựu được thêu hoa chữ phúc bằng chỉ bạc, biên áo không tay được viền lông chồn bạc, dưới ánh sáng chiếu vào trong phòng làm cho bộ xiêm y kia càng thêm lung linh biến ảo, quả nhiên là phi thường hoa lệ.

Mà bộ trang sức tinh mỹ bằng vàng ròng cũng là rất khác biệt, trâm cài là hình bướm bướm bằng bạch ngọc đậu trên hoa hải đường, con bướm đậu trên hai viên trân châu lớn, từ mỗi viên trân châu rủ xuống là hai chuỗi kim châu, mỗi chuỗi Kim Châu gắn một viên ruby sáng chói, quả nhiên là trong suốt phát sáng.

Cầm Sát nhìn mấy thứ này hồi lâu mới cứng lưỡi nói: “Ta nhớ kỹ trước khi rời khỏi Kinh Thành ngoại tử mẫu vẫn thích xiêm y, trang sức mộc mạc, hôm nay sao lại mang đến xiêm y cùng trang sức hoa lệ như vậy chứ.”

(Editor: ta ngồi tả mấy món trang sức này muốn nổ đầu, hoa hết cả mắt, tốn không biết bao nhiêu công sức hu hu hu.)

Phong Lan nghe vậy liền cười nói: “Lão thái quân qua hai năm cũng không còn như năm đó, người càng lớn tuổi liền càng thích náo nhiệt vui mừng, nhìn các tiểu thư trang điểm xinh đẹp cũng cảm thấy vui mừng. Lão thái quân nghe nói tiểu thư cũng muốn tham gia cung yến, chỉ sợ tiểu thư không kịp chuẩn bị xiêm y, liền theo dáng người tiểu thư kêu tam lão gia đi cửa hàng tìm thợ may suốt đêm là thành bộ xiêm y này, màu sắc cùng kiểu dáng đều là mới nhất Phượng Kinh trong năm nay đó, đồ trang sức cũng là do lão thái quân tự mình chọn lựa. Sợ mặc không hợp người, nên mới kêu nô tỳ vội đưa tới, để tiểu thư ướm thử nếu không thích hợp liền đổi lại.”

Cầm Sát nghe vậy mặc dù không muốn phụ tâm ý của ngoại tử mẫu, nhưng mà nếu mặc bộ xiêm y này cũng có chút quá mức, nàng cười nói: “Không biết ba vị tỷ tỷ chuẩn bị xiêm y như thế nào? Ta nghe nói lần này Hoàng hậu nương nương làm cung yến, là vì muốn chọn lựa thể tử phi cho Trần quốc công thế tử cùng Giang Hoài vương thế tử?”

Phong Lan nghe Cầm Sát hỏi như vậy liền biết suy nghĩ trong lòng nàng, cười hồi đáp: “Ba vị tiểu thư đều chọn những màu sắc tươi sáng, lão thái quân có nói tiểu thư cứ yên tâm mặc đồ đưa tới, hai vị thế tử nay tuổi cũng không còn nhỏ, cung yến ngày mai chính là nơi các khuê tú tụ tập, muôn tia nghìn hồng, nương nương cùng phu nhân Giang Hoài Vương tất nhiên là muốn chọn độ tuổi phù hợp với các vị thế tử, nhất định là có rất nhiều sự lựa chọn. Tiểu thư tuổi còn nhỏ, cho dù có mặc nổi bật thế nào cũng không cướp nổi bật của người khác được đâu. Huống chi mặc đẹp để quý giá một chút cũng tốt mà.”

Cầm Sát nghe xong cũng liền hiểu ý của ngoại tổ mẫu, đây là dưới chân thiên tử, người phú quý nhiều hơn so với Giang Châu nhiều, nàng cho dù có ăn mặc đẹp để quý giá cỡ nào đi nữa cũng sao có thể so với các nương nương cùng công chúa trong cung được chứ? Ngày mai chỉ sợ có rất nhiều bóng hồng xuất hiện phải làm cho người ta hoa mắt, nàng mặc thế này cũng không thu hút. Mà nàng vừa mới đại náo Võ An Hầu phủ, ngày mai nhất định sẽ bị mọi người soi mói nên ăn mặc phú quý một ít, cũng có thể bớt bị chê bai hơn, tranh thủ thêm hai phần xem trọng của người khác. Chỉ sợ đây cũng là vì ngoại tổ mẫu không muốn để nàng phải ủy khuất mà thôi.

Nếu đã như vậy, tâm ý của ngoại tổ mẫu Cầm Sát sao có thể không nhận chứ, nàng liền cười đi đến sau bình phong thay đổi xiêm y, không nghĩ tới ngoại tổ mẫu hôm qua mới nhìn thấy nàng có một chút, xiêm y này lại rất vừa vặn, Cầm Sát trong lòng cảm thấy ấm áp. Phong Lan cũng sợ hãi than hai tiếng, sau mới nhận mệnh mang theo lời cảm ơn của Cầm Sát trở về phòng mệnh với lão thái quân.

Vừa tiến bước Phong Lan, Cầm Sát vuốt ve xiêm y, ánh mắt ẩn hiện ý cười, nàng chỉ mong hiện tại liền có thể tới ở Liễu phủ ngay, làm bạn bên người tổ mẫu. Nhưng tin tức của cậu nhỏ bên kia còn phải chờ thêm, mặt khác chuyện đại cứu cứu chết vào năm đó cũng chưa tìm được bất kì dấu vết gì, hiện giờ cũng chưa phải là lúc vào Liễu phủ.....

Hoàng cung, trong cung Dực Thanh, Lệ phi ngồi trên ghế thái sư, mà phía dưới chính là Vân Tần khóc hoa lê đài vũ, vô cùng xinh đẹp.

Lệ phi nghe nàng ta khóc đến phiền lòng, nhưng lại không thể khiển trách nàng cũng chỉ nhẫn nại khuyên nhủ: “Hảo muội muội, muội chớ khóc, còn khóc nữa tâm tỷ tỷ đều rối bời. Giờ chuyện của mẫu thân muội cũng đã không còn đường lui, muốn lật lại bản án, không phải là đi đánh vào mặt của Hoàng thượng sao. Muội muội cũng nên mở rộng tâm lòng, Hầu gia cũng sẽ nể mặt muội muội cùng thế tử chắc cũng sẽ không trách móc quá nặng nề với phu nhân đâu.”

Lệ phi nay đã trung niên, tuy bảo dưỡng rất tốt nhưng trên khuôn mặt cũng không thể tránh được có chút dấu vết của năm tháng, bà ta có đại hoàng tử bên cạnh, nhà mẹ đẻ cũng coi như có thể chống ở phía trước, ở phía sau chính là vị trí trong cung cũng chỉ dưới Hoàng hậu, xưa nay bà ta am hiểu nhất chính là mối chào người mới tụ lại xung quanh, cũng cố thế lực cho bản thân cùng đại hoàng tử. Ban đầu bà ta cực kì coi trọng tân sủng Vân Tần, thật không ngờ Võ An Hầu phủ lại làm ra chuyện gièm pha lớn đến vậy.

Nay Võ An Hầu phủ đang bị Trần quốc công chèn ép, không biết lúc nào sẽ bị một miếng nuốt trọn, Võ An Hầu phủ nay không bằng xưa, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ lãng phí công lao bà ta mấy năm nay bồi dưỡng Vân Tần này.

Tạ Thiên Quyên nghe Lệ phi nói xong, cũng không vui được ngược lại càng thêm ưu sầu, nói: “Nương nương, muội muội nay đã trở thành trò cười cho toàn hậu cung rồi, nhưng mà muội muội cũng chỉ cần nhìn một chút liền cũng qua, nhưng muội muội cũng không thể không để ý tới mẫu thân được. Cho dù phụ thân có thật sự hoài nghi mẫu thân, cũng có lẽ sẽ không chịu tha thứ mẫu thân. Mẹ đẻ chịu khổ thân làm nữ nhi há có thể thoải mái sao? Nương nương hãy giúp muội muội với.....”

Lệ phi nghe xong liền thờ dài, nói: “Muội muội rất hồ đồ, muội cứ suốt ngày khóc sụt sùi thế này cũng không phải cách, không bằng hãy trang điểm xinh đẹp đi tranh sủng của Hoàng thượng, được Hoàng thượng sủng ái thì trong hoàng cung này ai dám giễu cợt muội chứ? Các phi tần đó không phải nói muội tám phần sẽ bị thất sủng sao? Vậy muội liền làm cho các phi tần khác im miệng! Muội được sủng ái, Võ An Hầu sao có thể dám không nể mặt muội mà xử lý của mẹ đẻ của muội chứ?! Muội muội nên thừa dịp trong lòng Hoàng thượng còn có chút áy náy với người mà tranh thủ thì hơn.”

Tạ Thiên Quyên nghe Lệ phi nói xong, liền lấy khăn lau nước mắt nói: “Tỷ tỷ nói phải, muội muội thật quá hồ đồ. Chính là phụ thân một lòng phụ tá đại hoàng tử điện hạ, lời nói của nương nương phụ thân tất nhiên là sẽ nghe, còn xin nương nương thay mẫu thân muội nói vài lời tốt đẹp trước mặt phụ thân.”

Lệ phi thấy Tạ Thiên Quyên đã thông suốt, tất nhiên là cười đáp ứng, nói: “Muội yên tâm, bản cung nghe nói hôm nay hồng mai ở thư mai viên nở vô cùng xinh đẹp, muội muội nếu không ngại thì vào trong đó ngắm hoa đi, đi ngắm cảnh tiện thể tranh thủ giải sầu.”

Đôi mắt Tạ Thiên Quyên sáng ngời, khi chuẩn bị cáo lui thì lại nhớ tới một sự việc, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên thoáng hiện lên vẻ tàn khóc dữ tợn, nói: “Nương nương, Điều tứ tiểu thư kia làm thanh danh của Võ An Hầu phủ của muội mất hết, muội muội thật không cam lòng, nhất định phải đem nàng tra tấn tới sống không bằng chết mới có thể bỏ qua. Nhưng nàng ta lại ở ngoài cung, thật sự là ngoài tầm tay của muội muội, lại nghe nói tướng mạo của Điều tứ tiểu thư kia cũng là xuất chúng, ngày mai nàng sẽ tham gia cung yến của Hoàng hậu, muội muội muốn để cho Hoàng thượng ngẫu nhiên bắt gặp Điều tứ tiểu thư đó, chớ nàng nhập cung sau lại chậm rãi thu thập!”

Lệ phi nghe vậy liền tức giận đến hai tay nắm chặt tay vịn mới có thể cố không hiện ra vẻ giận dữ, trong lòng lại thầm mắng Tạ Thiên Quyên chỉ được mỗi khuôn mặt xinh đẹp lại ngu không ai bằng. Hiện nay trong cung không có người mới tươi đẹp, Hoàng thượng mới chú ý tới ả ta hai phần, ả lại có thể tự cho mình rất có địa vị sao, lại muốn cùng với một nữ tử tuổi trẻ mạo mĩ, lại có thù sâu như biển với mình tiến cung tranh sủng sao!

Tạ Thiên Quyên thấy Lệ phi mãi không thấy nói gì, liền mặt lộ vẻ không yên lòng nói: “Nương nương..... chẳng lẽ ý tưởng này của muội muội không ổn sao?”

Lệ phi thế này mới nói: “Muội muội cũng vì báo thù mà sốt ruột, tỷ tỷ cũng có thể hiểu được, nhưng mà Điều tứ tiểu thư này mà vào cung chẳng phải là muốn tranh sủng ái với muội muội? Lại nói nếu làm như vậy chẳng phải là tự tay đưa tới trợ giúp cho Hoàng hậu sao? Điều tứ tiểu thư kia chỉ là một bé gái mồ côi làm được gì cơ chứ, tất cả chỉ là do may mắn thôi. Với lại lần trước ở bến tàu cũng là do đệ đệ háo thắng kia của ta khinh địch mới để nàng chạy thoát, cung yến vào ngày mai, Điều gia tiểu thư vào cung rồi, với địa vị của muội muội ở trong cung hiện nay còn không phải có rất nhiều biện pháp làm cho nàng sống không bằng chết sao.”

Tạ Thiên Quyên nghe xong mới đắm chiêu đồng ý, sau mới bước nhanh ra Dực Thanh cung. Chờ tới khi đi cách xa nơi của Lệ phi, lúc này bước chân nàng ta mới chậm lại, nhìn ánh mặt trời chiếu xuống cung điện, lạnh lùng lộ ra một chút châm biếm.

Sau đó nửa canh giờ, ở trong Thư Mai viên, Nguyễn Phi đang làm bạn cùng Hoàng đế đang vui cười dạo chơi thưởng mai, nhưng vừa mới tiến vào rừng mai liền nghe thấy tiếng khóc bị đè nén từ sâu trong rừng mai truyền đến, hai người cảm thấy ngạc nhiên đi tới bắt gặp một nữ tử mặc cung trang mộc mặc đang ngồi dưới gốc mai rơi lệ, cánh hoa mai bay lượn xung quanh nàng ta từ từ rơi xuống bờ vai mảnh khảnh, nhưng nàng ta lại hình như không biết vẫn còn đang rơi lệ vô cùng ưu thương.

Chu Hậu Húc liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, đang hoài nghi trong cung từ khi nào lại có mỹ nhân bậc này sao hắn lại không biết. Nhưng hắn cũng liền bước vội hai bước nhìn rõ sùnon mặt mỹ nhân, lại không ngờ lại là Vân Tần vẫn luôn mặc cung trang hoa lệ tươi đẹp. Hắn ngạc nhiên vô cùng nhưng liền nhớ tới hôm qua mình đã làm chuyện có lỗi với Tạ Thiên Quyên. Hắn vội vàng ra dấu bằng ánh mắt cho Nguyễn phi, xoay người muốn rời đi trước.

Nhưng chỉ vừa mới xoay người, phía sau lại vang lên tiếng gọi của Vân Tần.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng!”

Nghe được tiếng gọi của Vân Tần, Chu Hậu Húc vội vàng bước nhanh hơn, nhưng mà hình như Vân Tần ở phía sau giống như cũng vội vàng đuổi theo gọi tiếp hai tiếng. Chu Hậu Húc bất đắc dĩ nên cũng chỉ đành phải đứng lại. Lúc quay đầu lại thêm phần ngạc nhiên, chỉ thấy nước mắt trên khuôn mặt Vân Tần đã được lau sạch sẽ, chỉ còn lại một đôi mắt to ướt át còn vương chút lệ ý, trong mắt nàng ta đầy bi thương, nhưng trên mặt lại lộ ra tươi cười rức rờ.

Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi nhạt như nước, nhưng lại xinh đẹp có chút bất đồng với ngày xưa, nàng ta mặc chiếc váy mềm mại màu xanh nhạt có hoa văn mẫu đơn, trăm cái hoa mai có viền trắng châu rũ xuống không chỗ nào không lộ ra xinh đẹp. Nhất là thương tâm lộ rõ trên khuôn mặt nàng ta nhưng nhìn thấy hắn lại cố gắng cười vui, càng làm cho trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thương tiếc.

Hắn chưa kịp nói gì, Tạ Thiên Quyên đã cười nói: “Hoàng thượng cùng Nguyễn phi tỷ tỷ đến ngắm hoa sao, nô tì mấy ngày không thấy Hoàng thượng, nhất thời tình thế cấp bách, mới có thể quấy rầy nhã hứng của Hoàng thượng cùng tỷ tỷ ngắm hoa dạo chơi, nô tì..... Nô tì xin cáo lui.....”

Nàng nói xong lại nâng đôi mắt đầy luyến tiếc nhìn Chu Hậu Húc, mãi cho tới khi ánh mắt của Chu Hậu Húc cứng lại mới có ý muốn xoay người cáo lui, nhưng vừa uốn éo người quay đi nàng ta lại kêu lên một tiếng, tiếp theo liền giống như bị trật chân ngã về phía sau, nhưng ngã lại ngã vào trong lòng Chu Hậu Húc, khuôn mặt nàng ta đỏ lên, đôi mắt trong veo như nước chớp chớp nhìn Chu Hậu Húc, giống như kinh hoàng đôi tay nhỏ bé ở trong ngực hắn nặng nề vuốt ve vài cái, nũng nịu than nhẹ một tiếng “Hoàng thượng.....”

“Ái phi làm sao vậy?”

Thấy Chu Hậu Húc đáp lại, Tạ Thiên Quyên ủy khuất nói: “Vừa đuổi theo Hoàng thượng có chút gấp gáp, hình như bị trật chân mất rồi, nô tì không sao đâu, Hoàng thượng vẫn nên cùng tỷ tỷ thưởng mai đi ạ.” Nàng ta nói xong lại có ý muốn đứng lên, nhưng còn chưa kịp đứng lên đã lại thờ gấp một tiếng ngã xuống trong khuỷu tay Chu Hậu Húc.

Chu Hậu Húc nghe xong lời nói của nàng ta, lại thấy nàng ta cũng không hề có nửa điểm trách cứ mình, lúc này làm sao còn nhớ rõ ý muốn chạy trốn lúc vừa rồi chứ, ôm lấy Tạ Thiên Quyên ôn nhu an ủi.

Nguyễn phi ở một bên thấy Tạ Thiên Quyên rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, lại thấy Hoàng đế một lòng đều ở trên người Tạ Thiên Quyên. Mặc dù trong lòng hận tới nghiến răng nghiến lợi nhưng nàng ta vẫn tỏ ra hiền thực hiểu ý, nói: “Nếu muội muội bị thương, Hoàng thượng nên đưa muội muội trở về trước đi, nô tì chút nữa còn muốn tới giúp đỡ giải quyết một số việc trong cung của Hoàng hậu, từ đây đi qua đó cũng thuận đường thôi.”

Hoàng đế sớm đã bị Tạ Thiên Quyên trêu chọc tới không nhịn được nữa, nghe vậy nhìn cũng chưa nhìn tới Nguyễn phi, ôm lấy Tạ Thiên Quyên bước nhanh mà đi, Tạ Thiên Quyên ở trong lòng hắn cũng hiện lên ý cười, lại nói: “Hoàng thượng đối với nô tì thật tốt, nô tì..... Nô tì làm sao mới có thể báo đáp hết cho Hoàng thượng bây giờ.....”

“Vân Tần không phải biết rõ nên báo đáp trăm như thế nào sao, trăm vẫn luôn yêu Thiên nhi thiện lương am hiểu ý người mà.”

Vân Tần hiểu được ý ám chỉ trong lời của Chu Hậu Húc, cười duyên hai tiếng, giả vờ giận dữ đánh vào trong ngực hắn, trong lòng lại nghĩ đến kiếp nạn của Hậu phủ lúc này, nàng nhất định phải chặt chẽ bắt lấy tâm của Hoàng đế, mới có thể báo thù rửa hận, được đến điều mà nàng ta muốn, mới có được vị trí cao nhất, hô phong hoán vũ ở phía sau mà không ai có thể lại ngăn cản được nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Ở cung yến của Hoàng hậu, các phu nhân và tiểu thư thường là theo Hoàng hậu cùng tản bộ trong Ngự Hoa viên ngắm hoa, sau đó được cùng Hoàng hậu nương nương dùng ngọc thiện ở đình Long Phượng trong Ngự Hoa viên.

Cho nên ngày hôm nay các phu nhân cùng tiểu thư đã chuẩn bị xong xuôi từ khi trời còn tờ mờ sáng, tất nhiên Cẩm Sát cũng không ngoại lệ, Vương ma ma tự mình giúp nàng trang điểm thay quần áo, Cẩm Sát cũng cố gắng dùng qua chút điểm tâm cùng một chén cháo tổ yến sau đó mới rời viện.

Lúc nàng tới được Hoàng cung thì trời đã sáng choang, nhưng mà bầu trời âm u nhìn như sắp có tuyết rơi, gió cũng mạnh hơn. Nhưng cũng không thể ảnh hưởng tới không khí vui mừng trong cung, dù sao cũng là ngày sinh của chính cung nương nương, trước cửa cung đỡ không ít xe ngựa của các phủ đệ. Cẩm Sắt vừa xuống xe liền có thái giám tới đón, cung kính hành lễ với Cẩm Sắt, nói: “Nô tài là thái giám ở Càn Ninh cung, Hoàng hậu nương nương phân phó nô tài tới đón Điều tiểu thư vào Càn Ninh cung nói chuyện, tiểu thư mời lên xa liễn.”

Cẩm Sắt nghe vậy mỉm cười gật đầu, “Làm phiền công công.”

Nàng nói xong ra hiệu cho Bạch Chi, Bạch Chi vội vàng từ trong tay áo lấy ra một hà bao đưa cho vị công công kia, vị công công kia cũng không từ chối vui vẻ thu vào tay áo, thái độ cực kì nhiệt tình chiếu cố Cẩm Sắt lên xa liễn. Cẩm Sắt ngồi xong, thấy Bạch Chi lo lắng đứng ở bên ngoài xa liễn, cười nói: “Nhìn sắc trời hình như sắp có tuyết rơi, người về phủ trước đi, khi cung yến chấm dứt lại đến đón ta cũng được.”

Tiến cung không thể mang theo nô tài trong phủ, trong cung đã có cung nữ chiếu cố các phu nhân và tiểu thư. Bạch Chi nghe Cẩm Sắt nói, chỉ cười cười cúi người, lại kiên trì đứng chờ ở đó. Đêm qua Vương ma ma đã dặn dò nàng rất kĩ, sợ vị Vân Tần kia ở trong cung có ý xấu với tiểu thư, kêu nàng hôm nay nhất định phải cảnh giác chút. Nhưng mà giờ Bạch Chi thấy Hoàng hậu lại coi trọng tiểu thư nhà mình như vậy, tâm tình đang buộc chặt thoáng thả lỏng chút. Vị Vân Tần kia cho dù có kiêu ngạo cỡ nào đi nữa cũng không qua được chính cung Hoàng hậu, nghĩ đến có chỗ dựa là Hoàng hậu, tiểu thư chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Thấy Bạch Chi đáp ứng, Cẩm Sắt mới thả màn che xa liễn xuống, vị thái giám kia liền phân phó hai tiểu thái giám bên cạnh, nói: “Điều tiểu thư là người do nương nương tự mình phân phó ta tới đón, các người phải nâng cho ổn định, làm tiểu thư tức giận thì cần thận da các người.”

Tiểu thái giám vàng da, liền nâng xa liễn đi tới. Bên trong Hoàng cung không thể cười đùa, đa số các phu nhân tới yết kiến đều là để thái giám dùng loại xa liễn này nâng người đi các cung. Nói là xa liễn chứ kỳ thật không khác kiệu là mấy, chính là vì đang là mùa đông cho nên xung quanh có vây màn, đem xa liễn sửa lại thành cổ kiệu mà thôi.

Xuyên qua khe hở do màn che bị gió thổi Cẩm Sắt thấy nơi nơi đều là tường đỏ ngói vàng trải dài liên tiếp, đình đài lầu các san sát nối tiếp nhau, uy nghiêm trang trọng, nàng vội vàng lại rũ mắt xuống. Chỉ cảm thấy khi con người bị vây trong những bức tường cấm cung này dường như đều trở nên nhỏ bé, chỉ có thể thần bất do kỷ mà chìm nổi giữa lốc xoáy quyền thế mà thôi.

Đợi cho tới khi đến được bên ngoài Càn Ninh cung, mấy tiểu thái giám mới hạ Cẩm Sắt xuống, Cẩm Sắt được vị công công kia giúp đỡ nâng xuống xe, đã nhìn thấy vị ma ma ngày hôm trước đến Điều phủ ban thưởng đứng hầu ở một bên, Cẩm Sắt vội vàng có lễ, Tôn ma ma liền cười nói: “Hoàng hậu nương nương đang cùng Quốc công phu nhân, Giang Hoài vương phi nói chuyện, đoán chừng tiểu thư cũng sắp đến, liền cho nô tỳ tới nghênh đón, tiểu thư mau mời.”

Cẩm Sắt vội vàng cười gật đầu, nàng rũ mắt theo Tôn ma ma vào đại điện, vừa vào đã thấy Trần quốc công phu nhân ngồi cùng một vị phu nhân mặc trang phục sắc sỡ đang ngồi trên ghế thái sư đặt ở một bên, còn có một nữ tử tuổi con trẻ khác ngồi trên ghế bọc gấm lông lấy ở bên cạnh, ba người ngồi nói chuyện cùng nữ chủ đang ngồi ngay ngắn ở tháp mỹ nhân.

Cẩm Sắt không dám nhìn nhiều, trong lòng biết vị nữ tử ngồi ở tháp mỹ nhân tất nhiên là Dương Hoàng hậu, nàng liền bước lên phía trước quỳ xuống, nói: “Tiểu nữ Điều Cẩm Sắt kính chúc Hoàng hậu nương nương phương hoa vĩnh trú, phúc thọ kéo dài.”

Dương Hoàng hậu mặc áo màu đỏ nam vàng viền váy được thêu hoa văn nổi màu tím tranh hoa điều, bên ngoài là áo khoác không tay màu vàng ánh kim được thêu hoa văn nổi hình lá trúc, bên dưới là váy màu hồng lựu thêu hoa cúc rực rỡ, trên đầu đội bộ trang sức phượng vĩ bằng vàng ròng có đính hồng ngọc, tôn lên khí chất đoan trang mà ung dung lại lộng lẫy.

Hoàng hậu đang cười nói chuyện cùng mẫu thân và di, thấy Cẩm Sắt tiến vào liền nhìn tới, thấy khuôn mặt Cẩm Sắt quá giống Liễu Hoa làm cho trong lòng cảm thấy đau xót. Lại thấy khí chất Cẩm Sắt xuất chúng, cử chỉ thông dong, không hề nịnh hót không kiêu ngạo cúi chào càng thêm hai phần yêu thích và coi trọng, nói: “Mau mau đứng lên, đến bên người bản cung để bản cung nhìn kĩ xem nào.”

Hoàng hậu nói xong, đã có tiểu cung nữ tiến lên nâng Cẩm Sắt dậy, Cẩm Sắt không dám ngược mắt chậm rãi tiến lên, cho tới khi Dương Hoàng hậu kéo tay nàng, nàng mới thoáng cười nâng nhìn thoáng qua Hoàng hậu một chút. Liền thấy tướng mạo Dương Hoàng và Dương Tùng Chi có sáu bảy giống nhau, nhất là thần sắc tỏa ra từ khuôn mặt thì lại càng giống.

Càng làm cho Hoàng hậu tăng thêm hai phần anh khí cùng mạnh mẽ, lại thiếu mất vài phần quyền rũ mà nữ tử nên có. Mẫu thân khi còn sống cũng có nói với Cẩm Sắt về Dương Hoàng hậu, nói tính cách của Hoàng hậu hào phóng mà cứng rắn, là nữ trung hào kiệt. Một nữ tử như vậy nếu gặp được nam nhân tốt, thì sẽ kính yêu có thêm, nhưng đối với Minh Hiếu để tham luyện sắc đẹp mà nói lại thiếu đi vị nữ nhân, cũng khó trách từ khi Dương Hoàng hậu vào làm chủ đông cung tới giờ cũng không quá sùng ái.

Cẩm Sắt nghĩ vậy nhưng trên mặt cũng không hề thay đổi, Dương Hoàng hậu thấy ánh mắt Cẩm Sắt trong suốt sạch sẽ, tươi cười dịu dàng nhân nhả, liền nói với Trần quốc công phu nhân: “Mẫu thân nói quả nhiên không sai, nha đầu này quả nhiên cùng Hoa nhi giống nhau đều là người có tính tình trầm tĩnh.”

Nói xong mới vỗ tay Cẩm Sắt nói: “Bản cung và mẫu thân người là khăn tay giao(*), khi đó bản cung cũng là khách quen của Liễu phủ, cùng mẫu thân người tình như tỷ muội, mấy ngày không thấy liền nhớ tới phát hoảng. Sau đó bản cung lại gả vào đông cung, ra cung cũng không dễ dàng, không bao lâu sau mẫu thân người cũng gả ra ngoài, do vậy gặp mặt lại càng khó hơn..... Mẫu thân người lấy được phu quân tốt, bản cung cũng thật cao hứng cho nàng, nhưng lại không nghĩ tới..... Ai, không nói chuyện này. Người cũng đừng xem bản cung là người ngoài, về sau có chuyện gì cứ nói với bản cung, bản cung làm chủ thay người, tuyệt không để người khác khi nhục người.”

(*)Khăn tay giao: là bạn gái chơi thân trước khi xuất giá

Cầm Sát từ trong giọng nói của Dương Hoàng hậu nghe ra được tình cảm của Hoàng hậu và mẫu thân, trong lòng nàng cảm kích, nhẹ nhàng đáp dạ, bên kia cô gái ngồi bên người Giang Hoài vương phi lại đột nhiên mở miệng kinh ngạc nói: “Vị này là người tranh cãi âm ỉ với Võ An Hầu ở trước cửa Võ An Hầu phủ đây sao, chính là vị Điều gia muội muội tự mình lui việc hôn sự với Võ An Hầu gia đây sao?”

Cầm Sát nghe vậy trong lòng liền thấy hồi hộp, chuyển mắt nhìn, thấy vị tiểu thư đang nói nhìn có vẻ sắp cập kê, dung mạo kiêu diễm, đang cười nhìn lại, trên mặt nàng hiện lên vẻ hiếu kì cùng ngây thơ, ý cười trong mắt vô cùng trong trẻo không làm cho người ta cảm thấy phản cảm. Nhưng lời nói của nàng kia lại làm cho người ta không vui nổi, bị nàng ta nói như vậy giống như đánh đồng Cầm Sát với hình tượng người đàn bà đánh đá chanh chua, hơn nữa giống như làm chuyện đồi phong bại tục.

Cầm Sát thấy cô gái này có dung mạo tương tự Giang Hoài vương phi, liền biết chắc nàng ta là vị tiểu thư duy nhất của Giang Hoài Vương phủ - Nhu Nhã quận chúa, liền nói: “Hôm qua đáng ra là tộc lão tới từ hôn, tiểu nữ cùng đệ đệ cũng chỉ là xin phép tộc lão cho phép ra cửa nhìn lại Thủ Phụ phủ, sau đó lại nghe dân chúng bàn luận nói đại tỷ tỷ lại ở Võ An Hầu phủ, lòng tiểu nữ vô cùng kinh ngạc lại mừng rỡ mới vội tới Hầu phủ..... để cho Quận chúa chê cười rồi.”

Giang Hoài vương phi nghe vậy trừng mắt liếc nhìn Nhu Nhã quận chúa, cười nói: “Điều tiểu thư đừng để ý, đó cũng không phải là chuyện cãi nhau của mấy đứa nhỏ, sao có thể nói là tranh cãi âm ỉ được chứ!”

Bà dứt lời, lại cười nói với Hoàng hậu: “Đứa nhỏ này không biết giữ mồm giữ miệng, nhìn Điều tiểu thư bình đạm như nước, sau vài năm các tiểu thư toàn thành xem ra kém nàng đây. Lại không biết ngày đó ai là người dùng ống lau hô to Văn nhi là uế vật vậy nhỉ?”

Giang Hoài vương phi vừa nói xong, Nhu Nhã quận chúa liền nghịch ngợm thè lưỡi, ra vẻ mình hoàn toàn vô tội, Cầm Sát chưa kịp nghĩ gì thì đã nghe vậy nhìn hướng Giang Hoài vương phi.

Bà hôm nay mặc triều phục, mặc dù tuổi không còn trẻ, nhưng dung mạo vẫn còn vô cùng xinh đẹp. Giang Hoài vương phi là nữ nhi của Ngụy vương, nhưng vì là thứ xuất cho nên khi chưa gả vẫn chưa nhận phong hào quận chúa, bà gả cho Giang Hoài vương làm vợ kế, thứ tử Giang Hoài vương là con ruột của bà, mà Giang Hoài vương thế tử là Giang Hoài vương phi trước kia lưu lại, ngoài ra Giang Hoài vương còn có hai người con trai trưởng cùng ba người con vợ kế, lại chỉ có Nhu Nhã quận chúa là nữ nhi duy nhất, phi thường chiều chuộng.

Cầm Sát cúi đầu với Giang Hoài vương phi, thẹn thùng nói: “Vương phi không biết đây thôi, tiểu nữ mặc dù nhìn có vẻ là tính tình yên tĩnh nhưng thật cũng rất bướng bỉnh, cũng từng né tránh nhóm ma ma vụng trộm chạy đến bên dòng suối chơi đùa. Nhớ rõ khi theo tổ phụ hồi hương, thuyền tạm nghỉ ở Hồ Sơn, tiểu nữ chuẩn êm rồi thuyền, từng thấy vài tiểu hài tử nhà nông dùng ống lau uống nước. Tiểu nữ ngày đó cũng vì tính thế cấp bách, nghĩ thế cũng tùy tiện thử một lần, nay nghĩ đến còn thấy ngày đó thật sự lỗ nhăng.”

Giang Hoài vương phi nghe vậy cả cười, nói: “Đứa nhỏ này quả nhiên thành thật, tiểu hài tử quậy phá một chút cũng là ngây thơ vui vẻ, mà Nhã nha đầu này của ta ngày thường đó là một hầu tử(con khi), ca ca cùng đệ đệ của nàng chiều nàng tới tới hư rồi.....” bà nói xong liền nhìn Trần quốc công phu nhân cười nói, “Tỷ tỷ còn nhớ rõ chuyện trước đây có một lần tỷ tỷ và ta gạt nhóm ma ma chạy tới trong vườn chơi đùa, bị ông mặt chích cho mặt mũi sưng vù sao?”

Trần quốc công phu nhân cũng cười lên, trong phòng nhất thời trở nên vui vẻ hòa thuận, ba người lớn nói chuyện, Cầm Sát cũng ngồi ở ghế nhỏ và Nhu Nhã quận chúa cùng nhau nghe, Nhu Nhã quận chúa thường thêm vài câu chọc cười, Cầm Sát lại một mạch mỉm cười nghe. Nàng ngồi đó lâu lâu có thể cảm nhận được ánh mắt Nhu Nhã quận chúa liếc sang, trong lúc nhất thời cũng không hiểu rõ.

Cũng may chỉ chốc lát sau, cung nhân liền tiến vào bẩm báo thời gian đã tới, các vị phu nhân cùng các tiểu thư đều đã chờ lâu, Hoàng hậu đứng dậy, Nhu Nhã quận chúa liền bước lên phía trước đỡ, Hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng, nàng liền hi hi cười, ai ngờ tiếp theo Hoàng hậu liền đem cánh tay khác nâng lên hướng Cầm Sát.

Cầm Sát hơi hơi sững sốt, vội vàng cúi mắt tiến lên đỡ Hoàng hậu, bên kia Nhu Nhã quận chúa liền cười nói: “Hoàng hậu biểu tỷ phong nhã hào hoa, thế nào lại cần tới hai người nâng, Nhu Nhã có vẻ là dư thừa rồi. Ngay cả mẫu thân đều nói Điều muội muội dung mạo vô song, người ta mới không cần cùng nàng đi cùng một chỗ rồi bị so sánh đâu.”

Nàng nói xong lại là hi hi cười liền buông tay Hoàng hậu, thân mình nhẹ nhàng xoay tròn ngược lại giúp đỡ Giang Hoài vương phi, nói: “Mẫu thân, nữ nhi nói rất đúng phải không?”

Giang Hoài vương phi điểm điểm đầu nàng, mới nói: “Người cái con khi này, mẫu thân kêu người đỡ người không chịu, di người xưa nay thương người nhất, đi, đi tìm di của người đi !”

Nhu Nhã quận chúa liền lại đỡ lấy tay Trần quốc công phu nhân, lấy lòng khoe mẽ nói: “Di, mẫu thân ghét bỏ Nhã Nhã rồi, di là tốt nhất, đừng có đuôi Nhã Nhã đấy.”

Trần quốc công phu nhân cười đáp ứng, Nhu Nhã quận chúa liền lại đòi khi cung yến chấm dứt muốn tới chơi Trần quốc công phủ, đòi ở lại Trần quốc công phủ cho tới khi Bình Nhạc quận chúa hết ở cử mới thôi. Trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy giọng nói lú lú của nàng.

Cầm Sát vẫn cúi mắt, trên mặt tươi cười, Hoàng hậu lại vỗ tay nàng, nói: “Nhu Nhã bị chiều hư rồi, lòng dạ có chút hẹp hòi người đừng chấp nàng làm gì.”

Cầm Sát liền cười nói: “Nhu Nhã quận chúa sinh động nhiệt tình, khó trách được vương gia cùng vương phi xem như hòn ngọc quý trên tay, tiểu nữ thật là hâm mộ vô cùng.”

Hoàng hậu nghe vậy lại vỗ vỗ tay nàng, cũng không nhiều lời nữa, đoàn người đến Lưu Sắc điện có nhóm mệnh phụ đang chờ, tiếng hô thông báo của cung nhân vang lên, các phu nhân quý nữ bên trong liền đều quỳ xuống cung nghênh, đợi Hoàng hậu hô bình thân mọi người mới đứng dậy.

Mọi người vừa ngẩng đầu lên liền thấy được Cẩm Sát đứng bên cạnh Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu được một vị tiểu thư tuổi có vẻ còn nhỏ đã có dung mạo tuyệt sắc nâng đỡ, lại là một vị tiểu thư lạ mặt tất cả đều rất ngạc nhiên, sau đó đồng loạt đều tinh tế đánh giá Cẩm Sát.

Cẩm Sát hôm nay mặc đúng là bộ xiêm y ngày hôm qua Liêu lão phu nhân đưa đến Diêu phủ, áo gấm màu đỏ mềm mại như nước làm hai gò má phần nộn của nàng càng giống như bông hoa kiều diễm, váy dài thắt lại ngang lưng càng tôn lên dáng người cao gầy của nàng, váy dài quét đất lay động phía sau, có vẻ cực kì cao nhã, những viên rubi đính trên váy theo gió lắc lư, cùng những viên trân châu đính ở vạt áo càng tăng thêm vẻ rực rỡ.

Áo khoác bao lấy chiếc cổ duyên dáng, lông chồn bạc viền xung quanh cổ áo nhẹ nhàng cọ lên chiếc cằm nhỏ nhắn như được tỉ mỉ điêu khắc của nàng, hai chuỗi kim châu rủ xuống từ trâm Bạch ngọc hình bướm đậu trên hoa hải đường theo từng bước chân của nàng mà lay động, bướm bướm xinh đẹp lay động như muốn bay lên vô cùng sinh động tinh xảo, toàn thân nàng giống như tỏa ra khí chất cao quý tao nhã tự nhiên từ trong xương tủy, các phu nhân nhìn thấy không nhận được mà nhỏ giọng thảo luận.

“Vị bên cạnh Hoàng hậu không biết là quý nữ nhà ai, tướng mạo thật tốt.”

“Còn nữa, khí chất cũng xuất chúng, nhìn là biết không phải gia đình bình thường có thể dưỡng ra, nhưng mà gần đây cũng không có nghe nói có nữ nhi của phiên vương, hoặc nữ quyến của danh gia vọng tộc nào mới trở về kinh cả.....”

“Chẳng nhẽ lại là vị Diêu gia tiểu thư cơ trí cứu Bình Nhạc quận chúa ở Giang Châu, rồi lại từ hôn với Võ An Hưu thế từ ngày hôm qua đó chứ?, mọi người nhìn nàng đi chẳng phải là lớn lên rất giống với mẫu thân của nàng đó sao.”

“Là nàng rồi, ta đã nói rồi mà, một nhà Diêu gia có hai trạng nguyên, vị Diêu tiểu thư này khi còn bé cũng từng được tiên đế tán thưởng đấy, tới khi trưởng thành như vậy cũng là đúng thôi.”

“Ai, rốt cuộc cũng chỉ là một bé gái mồ côi, mặc dù được Hoàng hậu xem trọng, có Trấn quốc công phủ giúp đỡ che chở cho nàng thì sao chứ, cao số như vậy cũng khó nói sau khi từ hôn với Võ An Hưu phủ lại tìm được một cửa hôn nhân tốt, cũng thật là đáng tiếc cho tướng mạo tốt đến vậy.”

“Mặc kệ nói như thế nào, lui mối hôn sự với Võ An Hưu phủ là chuyện tốt, gả cho người có gia đình như vậy cho dù phú quý thì sao chứ, chỉ sợ cũng hưởng không được vài năm, đã bị làm hại tới tánh mạng không còn.”

.....

Nhất thời, Mọi người lại nghị luận chuyện tình ở Võ An Hưu phủ ngày hôm qua, Liêu lão phu nhân cũng ở trong điện, nghe người ta khen ngợi Cẩm Sát, trên mặt đã lộ ra ý cười kiều ngạo, nhưng khi nghe thấy mọi người nói tới chuyện Cẩm Sát cao số sau này khó gả ra ngoài lại cảm thấy vô cùng khó chịu, Liêu lão phu nhân tất nhiên liền cảm thấy mất hứng. Tiếp theo lại nghe mọi người chỉ trích Võ An Hưu phủ trên mặt lại có ý cười, mà Liêu Thư Mẫn ở một bên kéo tay bà, nói: “Tổ mẫu, tổ mẫu, Vi Vi muội muội đã trở về, tổ mẫu khi nào thì đón muội muội vào phủ vậy? Muội muội lần này trở về kinh thành, có phải sẽ không đi Giang Châu nữa phải không?”

Giọng nói của Liêu Thư Mẫn lúc này có vẻ hơi lớn, các phu nhân nghe vậy quay lại nhìn, thấy Liêu lão phu nhân mỉm cười gật đầu, nói: “Vi Vi muội muội cùng đệ đệ của ngươi đã làm phiền trưởng bối trong tộc mấy năm nay, về sau cũng nên để Liêu gia chúng ta chăm sóc rồi, tổ mẫu tất nhiên là muốn để Vi Vi muội muội cùng đệ đệ của ngươi có thể làm bạn lâu dài ở bên người tổ mẫu. Chờ muội muội vào phủ, các người cần phải cùng muội muội ở chung thật tốt biết chưa.”

Diêu Thư Mẫn liền vỗ tay, nói: “Tất nhiên rồi tổ mẫu, trước đây con rất thích Vi Vi muội muội nhu thuận, nay muội muội có thể hàng năm ở tại quý phủ, không còn gì có thể tốt hơn. Chính là cháu gái về sau chỉ sợ là muốn thất sủng của tổ mẫu rồi.”

“Tổ mẫu có bốn người con trai lại chỉ có mỗi tiểu bác là nữ nhi nên yêu thương vô cùng, Vi Vi muội muội lại nhu thuận từ nhỏ, không có dượng cùng tiểu bác yêu thương, tổ mẫu tất nhiên phải yêu thương nhiều hơn một chút rồi. Tổ mẫu yên tâm, chờ muội muội vào phủ, ba tỷ muội chúng con sẽ cùng nhau chăm sóc tốt cho nàng mà.” Diêu Thư Tình cũng cười nói.

Năm đó chuyện trưởng tử Liêu gia mất các phu nhân ở trong kinh tất nhiên là đều biết rõ, cũng đều biết nguyên nhân năm đó Liêu gia và Diêu gia ở Giang Châu trở mặt, không ít người còn cười năm đó Liêu Thượng Thư đem nữ nhi duy nhất gả đến Diêu gia là tính sai, kết quả là tự nhiên mất không nữ nhi, còn mất luôn tánh mạng trưởng tử. Mấy năm nay cũng chưa bao giờ nghe nói Liêu gia làm gì cho tỷ đệ Cẩm Sát, liền nghĩ rằng tỷ đệ Cẩm Sát không có khả năng lại được ngoại tổ gia che chở, ai ngờ nay Liêu lão thái quân lại nói ra những lời như vậy.

Diêu gia tiểu thư nếu có thể sinh trưởng ở bên người Liêu lão thái quân được ngoại tổ mẫu yêu thương tình huống lúc này lại khác đi. Hộ bộ Thượng Thư là trọng thần, con cháu Liêu gia cũng đều có tiền đồ, huống chi có Liêu gia che chở, đệ đệ Diêu Cẩm Sát khả năng chắc chắn sẽ thành tài. Mà ở tại ngoại tổ gia, tương lai sau này Diêu tiểu thư xuất giá, không thể thiếu được sẽ có thêm phần đồ cưới của Liêu gia, Liêu lão thái quân Trương thị lại xuất thân từ vọng tộc, quang cảnh năm đó khi Liêu Hoa xuất giá mọi người còn chưa quên được đâu.

Có đồ cưới của Liêu gia, lại còn có gia nghiệp to lớn Diêu gia lưu lại, đồ cưới của Diêu tiểu thư tất nhiên không ít đâu, chỉ cần nghĩ như vậy thì đây lại là một mối hôn nhân tốt lắm.

Chúng phu nhân tham gia cung yến ngày hôm nay, không ít người là trong nhà có con cháu cũng đến tuổi kết hôn, thấy vậy không ít người tâm tư đã rục rịch, lại lặng lẽ quan sát Cẩm Sát.

Mà bên kia nhóm cung phi đang thỉnh an chúc thọ Hoàng hậu, Cẩm Sát nâng tay Hoàng hậu sâu sắc nhận thấy được ánh mắt âm độc chiếu thẳng tới, nàng không cần ngần đầu cũng biết người đó là Tạ Thiên Quyên, bị một cái độc xà nhìn chăm chăm như vậy, may Cẩm Sát bắt giác nhận lại, âm thầm cảnh giác.

Sau khi Hoàng hậu và chúng phi tần hàn huyền xong liền nói với mọi người: “Hôm nay bản cung mời mọi người đến chủ yếu là ngắm hoa, năm nay hoa mai trong Ngự Hoa viên nở thật sự rất đẹp, chỉ sợ một lát nữa trời sẽ đổ tuyết, thừa dịp lúc này sắc trời còn đang tốt, các phu nhân cùng bản cung đi dạo ngắm hoa trước vậy.”

Mọi người đồng thanh nói vâng dạ, có nhóm cung phi vây quanh Hoàng hậu, Cẩm Sát thấy không thích hợp đứng ở bên người Hoàng hậu nữa, nàng chậm rãi lui ra phía sau, xung quanh tìm người Liễu gia, lại nghe được một tiếng gọi thanh thúy mà mang theo vui thích từ bên cạnh vang lên.

“Vi Vi!”

Cẩm Sát quay đầu liền thấy một đôi tỷ muội sinh đôi và vài tiểu thư cùng tuổi bước nhanh tới, đôi tỷ muội sinh đôi ăn mặc không khác nhau mấy, tướng mạo lại dị thường ngọt ngào vô cùng chói mắt, Cẩm Sát nhìn thoáng qua đã thấy được các nàng.

Nàng đầu tiên là ngăn ra, tiếp theo liền vui vẻ nở nụ cười, đôi song sinh này là đôi đích nữ của lại bộ viên ngoại lang, tên gọi Chính Văn Quân và Chính Văn Tĩnh. Lại bộ viên ngoại lang từng là môn đệ của tổ phụ, cho nên khi Cẩm Sát còn ở kinh, cùng tỷ muội họ Chính vô cùng quen thuộc, trong vài khăn tay giao cũng có đôi tỷ muội như hoa này.

Hai người mặc dù diện mạo giống nhau, nhưng tính tình lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một người cực điềm tĩnh, một người lại hoạt bát thái quá, mặc dù đã bốn năm không gặp, Cẩm Sát chỉ cần nhìn lướt qua đã nhận ra người vừa mở miệng gọi đang không ngừng ngoắc tay với nàng tất nhiên là muội muội Chính Văn Quân.

Nàng vội vàng cười tới đón, vui vẻ nắm tay Chính Văn Quân nói: “Văn Quân tỷ tỷ.” Nói xong mới nhìn sang người đang đứng một bên yên tĩnh mỉm cười nhìn nàng đôi mắt tỏa sáng “Văn Tĩnh tỷ tỷ.”

Nàng vừa gọi xong, mọi người lại cười to, quay sang nhìn Chính Văn Tĩnh. Chính Văn Tĩnh bị Cẩm Sát gọi thì ngăn ra lập tức thay đổi sắc mặt từ điềm tĩnh sang có vẻ như đang tức giận mà vui vẻ trừng to đôi mắt, nói với Cẩm Sát: “Vi Vi sao vẫn thông minh như vậy chứ, người ta đã cố ý giả dạng làm thành bộ dáng của tỷ tỷ, Vi Vi sao vẫn có thể phân biệt ra vậy.”

Chính Văn Quân nghe vậy liền cười nói: “Tỷ đã nói lừa không được Vi Vi đâu, người còn không tin, còn muốn bắt tỷ làm thử.”

Văn Tĩnh cái miệng nhỏ nhắn chu lên nhe răng nhếch miệng với Cẩm Sát nói: “Ghét nhất Vi Vi, vừa mới trở về đã làm hại tỷ thua một quyền Minh Sơn du ký, đó là bản hiểm có người ta thật vất vả mới tìm được đó!”

Nàng nói xong cũng quăng luôn việc này ra sau đầu, lôi kéo Cẩm Sát hỏi nàng là như thế nào phát giác được manh mối, Cẩm Sát liền bật cười, nói: “Trên mặt Văn Tĩnh tỷ tỷ vừa rồi tuy biểu hiện dịu dàng nhã nhặn lịch sự nhưng tỷ không phát hiện một tay buông xuống vẫn luôn lắc lư không ngừng sao? Còn có, Văn Quân tỷ tỷ mỗi lúc căng thẳng liền thích vịn khăn tay, vừa rồi tỷ ấy vịn khăn tay với muội, khăn tay đó gần nửa còn đang vị vịn ở trong lòng bàn tay đó.”

Cẩm Sát nói xong, Văn Quân và Văn Tĩnh lại vô cùng cảm động, chưa từng nghĩ đã qua nhiều năm không gặp Cẩm Sát vẫn còn nhớ rõ mỗi lời nói từng cử động của các nàng, hai người bất giác hốc mắt nóng lên, Văn Quân lôi kéo tay Cẩm Sát nắm thật chặt. Kiếp trước khi Cẩm Sát trở lại kinh thành vì thân phận có khác, vẫn đều xa lánh một ít khăn tay giao năm đó, sau lại vào Võ An Hầu phủ ba năm cũng chưa từng tham gia giao tế gì cả, cho nên kiếp này lại lần nữa có thể cùng Văn Quân tỷ muội cùng chúng quý nữ đứng ở một chỗ vui sướng tán gẫu, trong lòng nàng là ngàn vạn cảm thán.

Nhớ kỹ kiếp trước tỷ muội Văn Quân vẫn là chưa từng đến Võ An Hầu phủ tìm nàng, nhưng lại nhờ Diêu Cẩm Ngọc đưa quà tặng cho nàng, đến ngày lễ tết đưa quà tặng tới Võ An Hầu phủ cũng không quên mang tới cho nàng một phần, trong lòng Cẩm Sát càng thêm hai phần cảm kích cùng thêm thập phần vui sướng.

“Sắp tới ngày sinh nhật của ta, Vi Vi đã trở lại kinh thành, nhất định phải ghé thăm phủ ta đó, vài người chúng ta đã lâu cũng chưa vui vẻ đùa giỡn cùng một chỗ đó.”

Người nói chuyện là một nữ tử có dung mạo tú lệ nàng mặc áo dài màu xanh được thêu hoa văn bằng chỉ bạc óng ánh, bên ngoài là áo choàng ngắn bằng sa tanh mỏng màu hồng nhạt vạt áo phía trước được thêu hoa hải đường màu xanh ngọc, đầu đội trâm cài hình ngân phượng. Cẩm Sát nhìn lại đúng là tiểu thư nhà lại bộ Thượng thư – Lưu Tùng San, liền cười gật đầu cười đáp, “Tùng San tỷ tỷ.”

Nói xong cũng nhìn sang mấy vị tiểu thư còn lại đều là những người quen biết nên cũng không thể thiếu được hàn huyền một chút. Mà trong đó cũng không thiếu người năm đó cũng từng nói xấu nàng, từng là người bỏ đá xuống giếng. Tựa như Lưu Tùng San kia, kiếp trước nàng ta cùng Diêu Cẩm Ngọc là Võ An Hầu phu nhân cũng rất gần gũi, nhìn nàng làm thiếp thất ở Võ An Hầu phủ sau, liền giống như thấy được ôn dịch vội vàng tránh xa.

Việc ở kiếp trước, Cẩm Sát không muốn so đo làm gì, tất cả những rối rắm lúc đó tất cả là do mình làm thiếp mà ra. Dù sao con người khi ở hoàn cảnh bất đồng cũng sẽ ảnh hưởng tới nhiều việc giống như những thay đổi ở trên người nàng, nhưng nàng sẽ không so đo thân phận gì chỉ luận chân tình mà thôi.

Cho nên kiếp này, nàng muốn cảnh giác cao độ, nên trả giá chân tình khi tuyệt không do dự, giúp mọi người làm điều tốt. Nhưng đối với những kẻ có nhân phẩm kém, nàng cũng sẽ không vì việc ở kiếp trước mà làm điều ác với người khác, nếu có thể giao hảo cũng muốn giao hảo, chỉ tại trong lòng sẽ có phòng bị không thể trở thành thâm giao được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Gia Vọng Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.